Giới thiệu Vô Song Chi Chủ

Thể loại: tiên hiệp, kiếm hiệp, huyền huyễn, trọng sinh

Ở vùng đất hoàn toàn xa lạc nơi có những luân hồi vô số mà từ trên không xuất hiện một mảnh Tạo hoá vỡ nát rơi xuống cũng là nơi tập trung vô số cường giả, thực lực vi tôn. Thiên tài tranh phong, thiên phú, số mệnh, tâm cảnh, kì ngộ, ai sẽ là người đạp lên trên tất cả?

Theo chân Vân Hoàng, một cái nghèo khó hoàn khố tán tu, mang theo một bí mật kinh thiên về thân phận của mình, mạnh mẽ quật khởi, tìm hiểu hết thảy bí mật.

"Hôm nay ta là sâu kiến bị ngươi hung hăng dẫm dưới đế giày, nhưng ta cho ngươi biết một điều, một ngày kia sâu kiến đó sẽ quật khởi, đem ngươi đánh ngã!"

Cảnh giới tu luyện: Khai mạch cảnh - Luyện khí cảnh - Thông linh cảnh - Chân Đan cảnh - Ngưng niệm cảnh - Hư thiên cảnh - Mệnh kiếp cảnh -...

Pháp bảo: Bán pháp bảo - Hạ giai - Trung giai - Thượng giai - Linh giai - Huyền giai - Tiên giai - Thiên giai - Thánh giai -...

Đan dược: Linh Đan - Huyền Đan - Tiên Đan - Thiên Đan - Thánh Đan -...

Phù lục: Linh phù - Huyền phù - Tiên phù - Thiên phù - Thánh phù -...

Cấp bậc: Nhập đạo - Đại sư - Tông sư - Tôn giả - Đế giai - Thánh giai

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1: Trọng sinh

Vân Hoàng điên cuồng vặn vẹo cơ thể, cường đại lực lượng liên tục đem hắn xé nát, nỗi đau dường như có thể khiến người ta điên loạn, cũng may là sau đó cảm quan của hắn liền bị ngắt, nếu không hắn sẽ ngất mất. Nhưng rồi, hắn phát hiện ra điều gì đó không bình thường.

"Đợi đã, sao ta lại ở đây?"

Vân Hoàng vốn chỉ là một nho nhỏ tán tu ở Vĩnh Lạc đại lục. Khi phụ mẫu hắn mất thời điểm, hắn mới chỉ mười ba tuổi.

Hai năm sau hắn gia nhập một môn phái tu chân, nhưng tư chất của hắn vốn khá tốt, nhưng vì rất nhiều lí do nên không đạt đủ tiêu chuẩn, bị môn phái đào thảiTừ đó hắn chuyển sang làm tán tu, chu du khắp nơi. Gần một trăm năm sau, hắn đã là một tán tu Thông linh cảnh cửu cấp.

Với tốc độ tấn cấp này, Vân Hoàng hoàn toàn có cơ hội trùng kích Ngưng niệm cảnh.

Trong lúc đi tìm kiếm cơ duyên đột phá Chân đan cảnh, hắn vô tình vướng vào cuộc tranh đấu của hai tu sĩ Ngưng niệm cảnh, tu sĩ Ngưng niệm cảnh đều là những nhân vật bá chủ một phương, đối với một tu sĩ Thông linh cảnh như hắn chỉ cần một chút sức là có thể chụp chết.

Thế là, hắn tử vong.

Vân Hoàng ngẫm lại liền cảm thấy chua sót, hắn thiên tâm vạn khổ tu đến Thông linh đỉnh phong, vậy mà chỉ vì vướng vào hai lão đại tranh đấu mà vong mạng, quả thật là số con rệp.

Ở bên trong thông đạo tối om, hắn cứ đi mãi, đi mãi, suốt mấy canh giờ liền.

Đột nhiên, trước mặt Vân Hoàng xuất hiện một vật thể khổng lồ, lớn đến mức tầm mắt của Vân Hoàng cũng chỉ nhìn được đến một góc nhỏ. Vân Hoàng ngơ ngác nhìn vật thể khổng lồ đó, miệng mấp máy.

"Hằng… hằng tinh!!!"

Thậm chí nó so với hằng tinh còn khoa trương hơn nhiều, sợ rằng ném mấy cái Vĩnh lạc đại lục cũng không đủ. Tinh cầu dường như được tạo nên từ hỏa diễm, hơn nữa hỏa diễm này vô cùng quái lạ, hỏa diễm vô sắc, không giống bất cứ thứ gì Vân Hoàng từng gặp.

Mải mê ngắm, Vân Hoàng phát hiện ra dị biến.

Xung quanh vô sắc đại nhật, mười hai vòng thái dương khổng lồ xuất hiện. Cũng may là lúc này Vân Hoàng đã bị tước hết cảm giác, nếu không hắn chắc chắn sẽ ngạt thở mà chết.

Vân Hoàng đứng đó một hồi lâu, đột nhiên, từ trong vô sắc đại nhật truyền đến Vân Hoàng một ý niệm.

Những thứ mà nó đưa vào ý thức của Vân Hoàng không phải là ngôn ngữ mà hắn có thể hiểu được, nhưng sau đó liền như có phiên dịch công năng, toàn bộ thông tin đều trở nên dễ hiểu.

"Truyền nhân?… Ta sao?"

Dường như hiểu được lời nói của Vân Hoàng, vô sắc đại nhật hỏa diễm bùng lên.

Vân Hoàng ngạc nhiên, vô sắc đại nhật dường như là vật chết, vậy mà lại có thể trao đổi?

Chả lẽ trước mặt hắn là một khỏa đại nhật tu thành tinh?

Bỗng nhiên, vô sắc đại nhật biến mất, để lại Vân Hoàng trơ trọi, một mặt mộng bức.

"Đây là cố ý không cho ta từ chối phải không?"

Vân Hoàng ảo não thở dài, làm truyền nhân, đệ tử gì gì cũng được, ít nhất hãy đem hắn mang ra khỏi đây chứ.

"Không sao, còn sống liền tốt"

Vân Hoàng bỗng cảm thấy sai, vô cùng sai.

Đợi đã nào!

Hắn chả phải tử ẹo rồi sao?

Người chết thì đâu thể làm truyền nhân nhân, đây rõ ràng là hố người!

Đại nhật ca ca, người sống sờ sờ sao huynh không đi hố, lại nhắm vào một người chết như ta làm gì?

Ở trong phiến không gian này ngoài màu đen ra thì chẳng còn gì. Vân Hoàng lục lọi y phục cuaình có gì sót lại không, đúng như hắn dự đoán, tất cả đều biến mất.

Bỗng Vân Hoàng nắm được một vật cứng, hình như là đồ vật treo trên cổ hắn.

Đó là một miếng đá dẹp, khá giống một cái lệnh bài. Vật tổ truyền của nhà Vân, trước lúc tọa hóa đã truyền lại nó cho Vân Hoàng.

Vân gia chỉ là một thế gia phàm tục, của cải phàm tục thì hắn không có hứng thú.

Nhưng mà bây giờ ngoại trừ hảo hảo nghiên cứu nó ra thì chẳng còn việc gì khác.

Sau hơn ba ngày, Vân Hoàng ra kết luận, đây là một khối đá, không hơn không kém.

"Thật tốn thời gian"

Vân Hoàng đặt khối đá xuống, khối đá liền vỡ vụn.

Vân Hoàng khuôn mặt như nuốt phải nhặng, đây là cái gì thao tác? Lực đạo của ta có mạnh đâu, ngươi vỡ ra làm gì?

Khiến Vân Hoàng kinh ngạc hơn, một đoàn hỗn độn quang mang bay ra, bắn thẳng vào trong mi tâm của hắn.

"Thế này là sao?"

Trong ý thức của Vân Hoàng, truyền đến ý niệm. Đoàn ý niệm này rất lộn xộn, phải mất một chút thời gian hắn mới miễn cưỡng đọc hiểu được.

"Cái gì!!! Công pháp… tu luyện thần hồn?"

Vân Hoàng khiếp sợ, linh hồn thứ này có thể tu luyện được sao?

Thần hồn bản chất đến cả Ngưng niệm cảnh tu sĩ còn vô pháp sờ vào góc nhỏ, mà thứ này còn trực tiếp giúp tu luyện thần hồn. Thiên lí ở đâu?

Mà dường như công pháp này không có tên, tựa như tiên thiên sinh ra.

Nếu là tiên thiên sinh ra thì lại càng trân quý. Nếu công pháp này mà tuồn ra ngoài, đảm bảo cả đại lục sẽ lại nhấc lên một hồi gió tanh mưa máu.

Ngẫm lại liền thấy đáng sợ.

Bắt quá hắn đã là một cái người chết, làm sao có thể chết thêm lần nữa.

Nhưng Vân Hoàng lập tức chán nản, cũng bởi vì hắn đã chết rồi, công pháp này cũng chỉ để vứt xó.

Không có việc gì làm, Vân Hoàng nghiên cứu công pháp này.

Thần hồn là một thứ bí ẩn, khó nắm bắt, dù là các tu sĩ đã sống cả ngàn năm vẫn không thể hiểu được, cũng do đó tu luyện thần hồn quả thật quá xảo diệu. Lấy nhãn lực của cường giả Thông linh cảnh như hắn vẫn chỉ miễn cưỡng thôi diễn xong tầng thứ nhất.

Tầng thứ nhất "Hư", lúc này thần hồn còn đang ở trạng thái hư ảo, chỉ cần đơn thuần tích trữ tinh thần lực, là bước cơ bản và cũng dễ thực hiện nhất.

Sau mấy ngày vắng bóng, vô sắc đại nhật lần nữa xuất hiện. Vân Hoàng vô cùng mừng rỡ, lần này hắn không chậm chễ nữa, liền nói.

"Đại nhật sư tôn! Hãy đưa ta ra khỏi đây!"

Hiểu được ý của Vân Hoàng, một đoàn hỏa diễm từ vô sắc đại nhật cuốn quanh người Vân Hoàng.

Tầm mắt của hắn biến đổi, không còn là không gian u tối kia nữa, mà là ánh nắng chiếu vào mặt, cảm quan dần khôi phục lại.

Vân Hoàng phát hiện ra hắn đang đứng giữa một đám thiếu niên, thiếu nữ, có rất nhiều biểu cảm khác nhau, hồi hộp, lo lắng, tự tin, tất cả mọi người đều nhìn về một chỗ.

Theo tầm mắt của mọi người, đập vào mắt vân hoàng là một đại môn lớn, ở trên thiết bảng cạnh đại môn có khắc ba chữ.

"Phong Ngân tông…"

Vân Hoàng trợn ngược mắt

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Tạp dịch đệ tử Vân Hoàng

Nhìn cái đại môn vô cùng quen thuộc kia, khóe miệng Vân Hoàng giật giật, tròng mắt như muốn lòi ra.

Hắn run rẩy đưa tay lên sờ đầu, sờ mặt mình. Cái trán này, mái tóc này đích thị là hắn thời lúc niên thiếu. Còn quang cảnh trước mắt là lúc mà Vân Hoàng lần đầu tiên gia nhập tông môn.

A phi!

Đại nhật gia gia uy vũ!!!!

Nội tâm của Vân Hoàng lúc này đang rất muốn quỳ xuống đất mà cúng bái, hô "Vạn tuế" suốt ba ngày ba đêm.

Tiếc rằng đây là trước của Phong Ngân tông, không tiện để nháo.

"Có thể đem thời gian nghịch chuyển, vô sắc đại nhật kia rút cuộc có lai lịch gì?"

Vân Hoàng lẩm bẩm.

Ngẫm nghĩ một lát, hắn liền lắc đầu. Loại truyện này, chưa phải một tiểu tu sĩ như hắn có thể nhúng tay, chi bằng đừng suy nghĩ nữa.

Ở đằng trước đám thiếu niên, thiếu nữ, một vị sư huynh đang giải thích quy đinh của Phong Ngân tông.

Dù đã biết hết, Vân Hoàng vẫn phải ngồi nghe chăm chú, hắn không muốn như lúc trước, mới vào tông môn đã gây sự để bị chú ý.

Đệ tử tạp dịch nếu trong hai năm không tấn thăng làm đệ tử ngoại môn liền sẽ bị tông môn đuổi cổ. Nghe nói mất năm trước, vài tạp dịch đệ tử không hoàn thành điều kiện, bị đuổi đu, sau đó thẹn quá hóa giận, đến sơn môn quấy phá, kết quả là bị chấp pháp phế tu vi, treo lên trước sơn môn để thị uy, từ lúc đó không đệ tử nào dám nháo nữa.

Vân Hoàng lúc trước bị cút cũng là cái dạng này.

Để tấn thăng làm ngoại môn đệ tử, cần trong hai năm đột phá đến Tứ mạch.

Sau khi giảng giải kết thúc, mỗi người được phát mười viên hạ phẩm linh thạch và một cuốn công pháp nhập môn Tụ khí quyết.

Vân Hoàng không muốn lãng phí thời gian, liền chui tọt vào gian phòng của mình, treo biển bế quan.

Nhưng mà mục đích của hắn không phải là bế quan.

Vân Hoàng lấy một tờ giấy ra, cẩn thận ghi lại một phương thuốc.

Kiếp trước, khi Vân Hoàng đang là tu sĩ Thông linh tứ cấp, hắn tình cờ lọt vào vết rách của một huyễn trận, phát hiện ra sơn môn của một thượng cổ tông phái cực kì hùng mạnh.

Theo những bí tịch ghi chép còn sót lại, vào thời kì đỉnh phong, tông phái này có tới mấy chục cường giả Ngưng niệm đỉnh phong, số lượng Ngưng niệm còn tới hơn trăm đầu, đặc biệt là tông chủ của tông phái này còn đạt tới cảnh giới vượt qua Ngưng niệm.

Lực lượng bực này, thừa sức càn quét một nửa đại lục, thử hỏi xem ngươi có sợ hay không.

Lúc đó, hắn cứ tưởng là vớ bở rồi, ai ngờ ngoại trừ một bộ công pháp luyện thể không rõ tên cùng với phương pháp phối tôi thể dịch dành cho tu sĩ Khai mạch ra thì chẳng có gì cả.

Công pháp luyện thể đó có tổng công bốn tầng, mỗi tầng phân làm sơ thành, tiểu thành, đại thành, đỉnh phong, viên mãn.

Công pháp luyện thể đó phi thường cường đại, bất quá… phải đánh xuống cơ sở khi còn là phàm nhân mới có thể tu luyện. Biết được điều đó, hắn suýt chút nữa gào toáng lên.

Tạo hóa trêu người, thâm tâm mệt mỏi.

Hắn buộc phải để công pháp đó phủ bụi.

"Luyện thể chi quyết, đây là lúc mà ngươi tỏa sáng"

Sau khi đem toàn bộ ghi chép xuống, Vân Hoàng mới yên lòng.

Ba loại linh dược chính của tôi thể dịch là Huyết nhân sâm, Trì nguyên thảo và Hỏa nha thảo.

Đối với ba loại linh dược này thì kiếm có chút khó khăn, bất quá hắn có thể đem linh thạch ra để đổi.

Nơi đổi đồ tốt nhất ở tông môn, chắc chắn là chấp pháp đường.

Vị sư huynh trông giữ chấp pháp đường khó hiểu nhìn Vân Hoàng.

Vị thiếu niên trước mặt hắn đem mười viên linh thạch đổi một đống lớn Huyết nhân sâm, Trì nguyên thảo cùng Hỏa nha thảo. Thông thường, đệ tử dùng điểm cống hiến để đổi chứ không dùng linh thạch.

Hơn nữa, ngoại trừ Huyết nhân sâm và Trì nguyên thảo ra, Hỏa nha thảo chỉ có tác dụng khi ném vào ngọn lửa thì sẽ tăng cường sức nóng, cái này chỉ có luyện đan sư lấy về, thiếu niên này đổi làm gì?

Vị sư huynh này lắc đầu, dù sao là truyện của người khác, ít can thiệp thì tốt hơn.

Vân Hoàng trở về liền lập tức bắt tay vào luyện chế tôi thể dịch.

Nghiền nhỏ, phân loại, cân đo đong đếm đều được Vân Hoàng làm vô cùng cẩn thận.

Kì thực những quá trình đều không quá phức tạp, chỉ cần cẩn thận một chút liền ổn. Nhưng với Vân Hoàng, mỗi một phân dược liệu đều là linh thạch quý giá đổi lấy đó!

Đến khi khâu cuối cùng hoàn thành, Vân Hoàng mới nhẹ nhõm thở ra.

Hoàn thành!

Ba loại linh dược kia vẫn còn nhiều, Vân Hoàng quyết tâm, đem toàn bộ tôi thể dịch luyện chế một lần.

Vì vậy, ngày nào hắn cũng luyện chế tôi thể dịch từ sáng đến tối. Vì vẫn còn là phàm nhân, tinh thần của hắn ẩn ẩn có chút không chịu nổi, rất may là sau chín ngày, toàn bộ đã luyện chế xong.

Vân Hoàng nằm ngửa về phía sau, hai tay xoa bóp hai bên thái dương.

“Ước gì có biện pháp hồi phục tinh thần thì tốt”

Nói vớ vẩn như vậy, đột nhiên hắn nghĩ đến một sự tình.

Biện pháp hồi phục tinh thần thì không có, nhưng hắn có công pháp tu luyện thần hồn a.

Vân Hoàng có chút không chờ đợi được, liền niệm khẩu quyết, cả người lâm vào trạng thái tu luyện.

Dù mắt đã nhắm, Vân Hoàng vẫn có thể “thấy” được những hạt sáng nhỏ chui vào bên trong Vân Hoàng thể nội.

Toàn bộ mệt nhọc cứ thế được đánh tan. Quá thoải mái, Vân Hoàng không có dứt khỏi trạng thái tu luyện mà cứ như vậy đến hết đêm.

Những hạt sáng tuy nhỏ bé, còn xa mới có thể khiến tinh thần lực của hắn tăng lên, nhưng với Vân Hoàng thì vậy là đủ.

Sáng hôm sau, Vân Hoàng mới mở mắt. Dù không ngủ suốt một đêm nhưng tinh thần của hắn vô cùng tốt. Nguyên lai là phải nghỉ ngơi vài ba ngày mới bắt đầu sử dụng tôi thể dịch, nhưng bây giờ hoàn toàn có thể phục dụng luôn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Tôi thể dịch

Vân Hoàng dành ra một canh giờ, điều chỉnh trạng thái của hắn đến mức tốt nhất. Sau đó, hắn lấy một chỗ tôi thể bột cỡ bằng nắm tay, đem đổ vào trong thùng nước tắm.

Một lúc lâu sau, thùng nước chuyển thành màu đỏ ối, từ thùng nước phát ra hơi nóng, đem nhiệt độ cả gian phòng tăng cao.

Vân Hoàng lau mồ hôi trên trán, sau đó thuần thục cởi hết y phục ra, hắn đưa ngón tay vào trong thùng tôi thể dịch.

Xèo xèo

Vân Hoàng nhìn ngón tay lúc này đã trở thành màu đỏ và đang bốc khói nghi ngút, nội tâm trở nên hoảng loạn.

“Dược tính quá bá đạo! Nếu ta ngâm mình vào trong đó, có hay không khả năng sẽ bị nướng chín?”

Hỏng bét rồi!

Hắn đã tính toán sai lượng thuốc, nếu giảm đi bảy phần dược tính thì mới thích hợp cho phàm nhân sử dụng.

Hắn rất muốn đem cái chỗ tôi thể dịch này đổ đi, nhưng đây là số linh thạch mà hắn cắn răng đổi lấy, hơn nữa hao tổn rất nhiều tinh lực hoàn thành, hắn quả thực không nỡ a.

Bỏ đi thì đau lòng, để lại mà không dùng được, tựa như trước mắt là một đống vàng nhưng không cách nào đem đi, chỉ có thể ngồi ngắm, còn là kiện sự tình đau khổ hơn.

Đơn giản là tạo hóa trêu người.

Đắn đo nửa ngày, Vân Hoàng cắn răng, quyết định sử dụng tôi thể dịch. Để tranh cho lòng mình đổi ý, hắn không nói hai lời liền nhảy vào thùng tôi thể dịch.

“Đau đau đau đau đau đau!!”

Vân Hoàng lấy một miếng giẻ ngậm vào trong miệng, cố chống trọi cơn đau kịch liệt truyền đến.

Khói bốc lên nghi ngút, khiến căn phòng mờ thêm, bá đạo dược lực dường như đốt cháy da thịt của Vân Hoàng, hắn cắn răng nhịn đau, vận chuyển luyện thể pháp quyết.

Dược lực dẫn vào trong thân thể càng như sói vào bầy dê, điên cuồng phá hoại, những dược lực còn lại được cơ thể của hắn hấp thu, đem vết thương tu bổ lại, sau đó lại bị tàn phá, rồi hồi phục, nguyên một cái vòng tuần hoàn.

Đau đớn cùng thống khổ trong những canh giờ đầu tiên là khủng khiếp nhất, sau đó mới yếu dần.

Ba canh giờ sau, dược lực mới hết nhẵn. Vân Hoàng lúc này đến sức ra khỏi thùng gỗ còn không có, chỉ có thể dựa lưng vào thành gỗ, thở hổn hển.

Toàn bộ da thịt của hắn trở nên đỏ hơn toàn thân nóng rát như bị lửa đốt, sức lực trôi đi hết, đếm cả ngón tay cũng khó mà cử động.

Suốt ba canh giờ, hắn vật lộn chết đi sống lại, bây giờ tâm trí của hắn vô cùng mệt mỏi, liền lập tức muốn đi ngủ, nhưng lúc này đây, hắn không thể ngủ.

Vân Hoàng vân chuyển công pháp tu luyện thần hồn, từng hạt sáng nhỏ làm dịu đi cơn đau của hắn, đồng thời dẫn dắt dược lực tinh thuần, hòa vào nhục thân Vân Hoàng.

Nếy hắn ngủ, chỗ dược lực ôn hòa này sẽ tán đi, khổ cực trong suốt thời gian qua sẽ trở thành công cốc.

Tầm một nén nhang, dược lực tinh thuần được hắn hoàn mĩ hấp thu.

Vân Hoàng biết, dù hắn có tập trung hấp thu thì vẫn có ba thành tiêu tán, nhưng nhờ công pháp thần hồn này, lại hoàn mĩ hấp thu.

Công pháp luyện thể của hắn đã đạt đến tần thứ nhất hỏa hầu sơ thành, có thể mạnh ngang nhục thân của một tu sĩ khai Nhất mạch, thậm chí còn ẩn ẩn hơn một đoạn.

Thông khổ thì thống khổ, kết quả này làm Vân Hoàng hết sức hào lòng. Bất quá, hắn không muốn nếm thử cảm giác này một lần nữa.

Trong cơ thể hắn lúc này suất hiện một dạng lực lượng khác.

"Cương nguyên, quả thật là cương nguyên"

Tu thể không chỉ tăng cao cường độ nhục thân, mà còn đem lại cho tu sĩ lực lượng khác, đó là cương nguyên.

Cương nguyên nếu so ra thì kém hơn linh lực, nhưng nếu phối hợp với nhục thể cường đại của thể tu thì đó là một truyện vô cùng đáng sợ.

Bất quá, tu luyện cương nguyên so với tu luyện linh lực thì khó hơn nhiều, cộng thêm cả việc truyền thừa bị đứt đoạn, pháp quyết luyện thể từ Ngưng niệm trở lên thất truyền nên những thể tu ở Vĩnh lạc đại lục đều hiếm như phượng mao lân giác. Rất ít người đặt cược vào con đường mà mình biết trước điểm kết thúc.

Vân Hoàng cũng không chú trọng tu thể, tu thể chỉ là bàn đạp để hắn thuận lợi hơn trong đột phá mà thôi.

Ba ngày sau, Vân Hoàng đã triệt để hồi phục, hắn lại quyết đinh phục dụng tôi thể dịch.

Đã nhiều ngày trôi qua nhưng Vân Hoàng vẫn không tu luyện, về một mặt nào đó, hắn vẫn là một phàm nhân.

Các đồng bạn cùng trang lứa hơn một nửa đã đếm giai đoạn khí cảm, chuẩn bị trùng kích Nhất mạch, còn hắn vẫn ngồi không.

Bất quá, Vân Hoàng hoàn toàn không chút nào lo lắng, nếu nhục thể của hắn cường đại, việc khai mạch sẽ như nước chảy thành sông, với điều đó, Vân Hoàng quả quyết rằng hắn sẽ vượt mặt bọn họ.

Đó không phải kiêu ngạo, mà là tự tin đến từ thực lực.

Tinh lực khôi phục đầy đủ, Vân Hoàng lấy một chút thức ăn ra ăn cho đỡ đố, với cảnh giới này thì hắn chưa thể tích cốc được. Ăn xong, hắn lại lấy một thùng nước mới, pha tôi thể bột vào.

"Chết rồi, cho nhiều quá"

Vân Hoàng hốt hoảng, dù đã kiên quyết cho ít đi để bớt đau đớn hơn nhưng thân thể lại không kịp dùng lại, lượng tôi thể bột cho vào còn nhiều gần gấp đôi hôm qua.

Tay nhanh hơn não quả thật là một cái nan giải bệnh, phải trị!

"Không sao không sao, nhiều hơn nghĩa là ta có thể hoàn thành nhanh hơn, không phải là ta muốn ăn thêm thống khổ nữa đâu"

Lẩm bẩm tự an ủi mình, y phục của Vân Hoàng bị vứt sang một bên, hắn hít một hơi thật sâu, nhảy thẳng vào thùng tôi thể dịch.

Đau đớn suýt nữa khiến hắn ngất, cho gấp đôi lượng thuốc không phải một cộng một bằng hai đơn giản như vậy.

Vân Hoàng cắn chặt răng, điên cuồng vận chuyển công pháp luyện thể.

Một lần thì lạ, hai lần thì quen, dù cho thống khổ gấp bội lần trước, nhưng ít nhất hắn cũng có thể nhấc nổi ngón tay khi kết thúc.

Năm canh giờ dày vò kết thúc, mặt Vân Hoàng trắng bệch, cả người như hồn rời khỏi xác.

Cả người hắn đau nhức tột độ, khuôn mặt trắng bệch, hai mắt trợn ngược lên, không khác gì một người sắp chết, đau đến nỗi muốn kêu cha gọi mẹ.

Làn da của Vân Hoàng biến thành màu đỏ, tron loáng, trông vô cùng bắt mắt. Hắn nghĩ, nếu đem chính mình ném vào một đống lớn Huyết nhân sâm, có phải hay không người khác nhận lầm hắn là một gốc Huyết nhân sâm biến dị?

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Nhiệm vụ tông môn

Đã gần một tháng kể từ khi Vân Hoàng gia nhập Phong Ngân tông, nhưng mà hắn đến lúc này vẫn chưa có tia linh khí nào trong người. Nguyên nhân là vì trong khoảng thời gian này Vân Hoàng chỉ chú trọng tăng cường nhục thân và thần hồn.

Tôi thể dịch tuy khiến hắn ăn rất nhiều đau khổ, nhưng bù lại hiệu quả tốt đến bất ngờ, công pháp luyênn thể tầng thứ nhất đã đạt đến hỏa hầu tiểu thành, tương đương với nhục thân của Tam mạch tu sĩ. Bất quá tu luyện thần hồn không có quá nhiều thành tựu, hồn lực của hắn bây giờ mới miễn cưỡng đạt tới Nhị mạch tu sĩ.

Vả lại bây giờ, hắn có mộ vấn đề rất nghiêm trọng.

"Mình rỗng túi rồi…"

Vân Hoàng ảo não thở dài, khi còn là tán tu vẫn rỗng túi, trở thành đệ tử tông môn vẫn rỗng túi, thật sự rất chờ mong cái ngày mà của cải của hắn nhiều đến mức đè chết người được a.

Hắn đã móc hết những gì có thể bán, đem đổi lấy linh dược luyện chế tôi thể dịch. Những cũng chỉ đạt đến hỏa hầy tiểu thành.

Bảo sao thể tu lại ít ỏi đến như vậy, nếu không phải công pháp luyện thể của hắn là hàng đỉnh cấp, đổi thành loại công pháp luyện thể khác e rằng phải tốn gấp năm lần tài nguyên.

Căn bản là đốt tài nguyên mà!

Bây giờ Vân Hoàng buộc phải nghĩ cách kiếm điểm cống hiến của tông môn để đổi lấy tài nguyên.

"A! Nhiệm vụ của tông môn! Sao mình lại có thể quên được nhỉ?"

Ở nhiệm vụ đại điện có rất nhiều yêu cầu, những đệ tử muốn kiếm điểm cống hiến sẽ thực hiện các yêu cầu đó và nhận điểm cống hiến.

Hắn bây giờ hoàn toàn có thể đánh ngang cơ với Tam mạch tu sĩ, ít nhất khi hành tẩu sẽ không có vấn đề gì.

Vân Hoàng lập tức tiến đến nhiệm vụ đại điện, bây giờ đang là giữa trưa, là lúc đông người nhất, phải mất một lúc Vân Hoàng mới chen vào được.

Những người ở đây chủ yếu chỉ khai Nhất mạch hoặc nhị Mạch, Tam mạch thì rất hiếm.

Vân Hoàng xem đi xem lại, cuối cùng cũng chọn được một yêu cầu ưng ý.

"Săn mười yêu đan của nhất cấp yêu thú Thiết bì thú, sau khi hoàn thành nhận một trăm điểm cống hiến"

Thiết bì thú là một loại yêu thú nhất cấp đê gia, lớp da trên người chúng khá cứng và dày, lực phòng ngự mạnh, nhưng mà thủ đoạn tấn công thì vô cùng đơn sơ, chỉ có cuộn tròn người lại lại và húc vào kẻ thù. Nói chung là tấn công không chết người được.

Ngày trước, một vị tán tu cao tuổi từng dạy Vân Hoàng cách săn Thiết bì thú hiệu quả nhất. Thiết bì thú tuy hộ giáp toàn thân, nhưng phần thiết bì ở cổ mỏng hơn các chỗ khác, hơn nữa khi phá hỏng sẽ không lànlàm giảm chất lượng của bộ da. Khi đi săn, tốt nhất cứ dự trữ thật nhiều vũ khí, nhắm thẳng vào cổ mà đâm, gãy thanh này lại thay thanh khác.

Vân Hoàng mang theo một bó các các vũ khí như thương, kiếm, rìu, đao,… Những thứ vũ khí này chỉ làm bằng thiết kim bình thường, không phải pháp bảo cho nên lấy bao nhiêu cũng được.

Còn nơi đi săn? Vân Hoàng đến Triêu Hà sâm lâm, một nơi khá gần Phong Ngân tông, nhiều đệ tử Phong Ngân tông cũng hay đi săn ở đây.

Tốn nửa ngày thời gian, Vân Hoàng mới tiếp cận Triêu Hà sâm lâm.

Đi sâu vào trong, cảnh giác được duy trì lên mức cao nhất, kể cả hơi thở cũng bị thu liễm triệt để, lắng nghe mọi động tĩnh xung quanh.

Soạt soạt

Thấy rồi!

Ở cách Vân Hoàng tầm chục thước, có sự hiện diện của hai sinh vật. Hắn rón rén lại gần, quan sát xem là loại vật gì.

Hai con Thiết bì thú!

"Hôm nay may mắn thật!"

Vân Hoàng thầm nghĩ, hắn cứ ngỡ phải tốn thêm chút ít thời gian, ai ngờ vừa vào đã tìm thấy hai đầu.

Vân Hoàng nhẹ nhàng lấy một cái thương sắt ra, cương nguyên được quán thông tụ lại ở đầu mũi thương, hai mắt hắn sắc lẹm. Thương hóa thành một đạo quanh mang bay vụt về phía trước.

Phốc

Máu bắn lên trên không trung, con Thiết bì thú xấu số bị bị mũi tương cắm sâu mấy tấc, lăn ra chết, Vân Hoàng lúc này cũng lộ diện.

Con Thiết bì thú còn lại nhìn thấy đồng bạn của mình bị giết, cả thân hình cuộn tròn lại, tấn công Vân Hoàng. Hắn không né tránh, rút mũi thương từ trên thân của con Thiết bì thú đã chết, lao vào ứng chiến.

Vân Hoàng không muốn bọ da bị tổn hao hoàn toàn nên thương đâm vào góc độ xập diệu, gần với cổ của con yêu thú.

Mũi thương dù đã được quán thông cương nguyên như dù sao vẫn chỉ là bình thường kim thiết, ngay lập tức bị méo đi, hắn không ngần ngại vứt đi, hắn lấy ra một thanh kiếm.

Xét về sát thương thì kiếm thua thương, nhưng kiếm đối với kiếm thì lực khống chế của hắn thì tốt hơn thương nhiều. Sau hai nhát đâm chí mạng, con Thiết bì thú còn lại cũng chết, đổi lại là thanh thiết kiếm liền gãy đôi.

Vân Hoàng hoàn hảo đem yêu đan và thiết bì lột ra, cẩn thận cất vào túi.

Sau đó, gặp con Thiết bì thú nào, hắn liền lập tức hạ sát, sau đó lấy hết những gì có thể lấy.

"Viên cuối cùng!"

Vân Hoàng móc ra miếng yêu đan cuối cùng. Chuyến đi này kết thúc, mười viên yêu đan đã thu tới tay, hắn còn lấy được thêm kha khá tài liệu nữa.

Vân Hoàng đang định trở về, đột nhiên mặt hắn biến sắc. Vân Hoàng phản ứng cực nhanh, cuộn mình rồi lăn người về phía trước.

Oanh

Ở ngay tại chỗ hắn đứng vừa nãy, một con cuồng sư tràn đầy sát khí hướng tới Vân Hoàng, mà trên mắt trái của nó, một mảnh kiếm găm thẳng vào đó.

"Mãnh Cương sư, nhất cấp trung giai đỉnh phong hung thứ"

Mà mảnh kiếm kia, là phần kiếm bị gãy lìa và văng ra xa lúc mà hắn giao chiến với con Thiết bì thú, ai ngờ lại nay trúng đúng con mắt nó.

Lần này thì thảm rồi!

Con Mãnh Cương sư trước mặt, thực lực ngang với Ngũ mạch đỉnh phong tu sĩ của nhân loại, lao vào đánh nhau thì như trứng chọi đá.

Vân Hoàng không ngần ngại thi triển độn thuật, cắm đầu về phía sau mà chạy, Mãnh sư đuổi theo.

Vân Hoàng giảm tối đa cương nguyên tiêu hao vào độn thuật, hắn chon những chỗ có nhiều đại thụ lớn và chỗ hẹp, mong sao có thể câu giờ cho đến lúc hắn rời khỏi Triêu Hà sâm lâm.

Quả thật như Vân Hoàng dự đoán, nó đã bị chặn lại.

Vân Hoàng định thả chậm tốc độ lại thì Mãnh sư làm một chuỗi hành động đáng kinh ngạc, giống như con mèo khi chui qua những chỗ chỉ rộng hơn nửa người nó một chút, sau đó tiếp tục đuổi theo Vân Hoàng.

Tròng mắt Vân Hoàng suýt nữa thì rớt ra. Quá không hợp lí!

Tuy biết Mãnh sư có có miêu gia huyết mạnh nhưng có cần nhất thiết phải giống mèo đến thế không? Kể cả lách qua chỗ hẹp cũng làm được?

Hắn liều mạng thi triển độn thuật. Cương nguyên bị xói mòn nhanh chóng, Mãnh sư cũng tăng tốc độ lên, trong chốc lát đã gần đuổi kịp Vân Hoàng.

Một người một thú như không biết mệt.

Cuối cùng, Vân Hoàng ngã gục xuống, hắn lúc này đã cạn liệt sức lực, chỉ muốn thiếp đi, nhìn Mãnh sư đang tới gần kia, trong miệng lẩm bẩm.

"Xong! Triệt để xong…"

Hắn giờ đây đã lực bất tòng tâm, trừ khi có kì tích mới cứu được hắn.

Nhưng khi bước chân vào bán kính ba mét xung quanh Vân Hoàng, mặt đất bất chợt sụp xuống, Mãnh sư điên cuồng gào thét, cùng Vân Hoàng lúc này đang ngủ say ngã vào hố sâu.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Bạch sắc tinh thạch

Có lẽ do tích lũy quá nhiều mệt mỏi mà lần này hắn ngủ rất sâu, đã một ngày một đêm vẫn không tỉnh dậy.

Vân Hoàng mơ thấy khi gia đình hắn còn sống, một buổi chiều tà, Vân phụ mẫu đang nhìn hài tử Vân Hoàng mới có năm tuổi đang vẽ tranh.

Tiểu Vân Hoàng vẽ cảnh hoàng hôn lên bức tranh, sau đó quay về phía Vân phụ mẫu, con mắt sáng ngời.

"Phụ thân! Mẫu thân! Ta vẽ có đẹp không?"

Vân phụ mẫu hiền từ nhìn tiểu Vân Hoàng trả lời.

"Đẹp lắm, Hoàng nhi của chúng ta thật tài giỏi!"

Tiểu Vân Hoàng được khích lệ, lại cắm cúi vào vẽ hăng say, sau đó, hắn lại hỏi.

"Phụ thân! Mẫu thân! Ta vẽ có đẹp không?"

Không ai trả lời

Tiểu Vân Hoàng liền cảm thấy kì quái, rõ ràng phụ mẫu hắn còn ơ đó mà, tai sao lại không trả lời.

Hắn quay ra phía sau, một cảnh tượng khiến hắn run rẩy.

Phụ mẫu hắn cả người nhợt nhạt, tím tái, đôi mắt vô hồn tựa như đã chết, khí tức toàn thân lạnh lẽo.

"Hoàng nhi, tất cả là lỗi của ngươi!"

"Hoàng nhi, mau cứu bọn ta!"

"Hoàng nhi, lại đây!"

"Chúng ta sẽ tha thứ cho con vì đã để chúng ta chết"

Những âm thanh này liên tục tuần hoàn trong đầu Vân Hoàng, thúc giục hắn tiến đến chỗ Vân phụ mẫu, ánh mắt của hắn dần mất đi tiêu cự, trở nên đờ đẫn.

Đúng lúc này, mặt trời bên trông bức vẽ hoàng hôn tỏa sáng, thánh dương chói lòa, mang theo một loại thanh thoát cảm giác, làm Vân Hoàng từ trong cơn mê tỉnh lại.

Hắn lấy lại thanh tỉnh, ánh mắt cương quyết nhìn về phía hai người, gầm lớn.

"Phụ thân, mẫu thân của ta không bao giờ nói những điều như vậy! Đừng hòng lấy hình ảnh những người ruột thịt của ta làm những việc dơ bẩn này!!"

Và Vân Hoàng, đã không còn là tiểu hài tử, mà trở về hình hài thiếu niên hiện tại.

Hắn vung quyền vào trông gian, từ vị trí quyền của Vân Hoàng, những vết nứt dần lan tỏa, ảo cảnh dần sụp đổ.

"Chúng ta tự hào về con…"

Phụ mẫu hắn bây giờ đã trở lại như cũ, mỉm cười nhìn Vân Hoàng. Chấp niệm của họ đã tiêu tán, mang theo hai người biến mất trong hư không.

Ảo cảnh tan vỡ

Phốc

Vân Hoàng tỉnh dậy, một ngụm máu đen từ trong thân thể bị hắn phun ra, hắn liếc nhìn xung quanh thì thấy một đoàn hác ám đang rút đi. Vân Hoành hừ lạnh, cương nguyên cùng hồn lực quán tụ vào nắm đấm, một quyền xuất ra.

Một tiếng thét thảm thiết, sau đó hắc ám tan đi, hóa thành một đạo quang mang bắn đi.

Vân Hoàng đuổi theo đạo quang mang đó, cuối cùng hắn cũng thấy quang mang dừng lại, chui vào một viên tinh thạch trắng bóc.

Vân Hoàng dùng hồn lực dò xét qua vien tinh thạch thì kinh hãi phát hiện, bên trong bạch sắc tinh thạch ẩn chứa linh lực nồng đậm đến cực điểm, hắn chưa từng thấy linh lực tinh khiết đến vậy, mà dường như khối linh lực này còn biến dị, mang theo khí tức linh dược thơm ngát, chỉ ngửi thôi cũng thấy thoải mái tinh thần.

"Đây là cái gì?"

Vân Hoàng đào nó lên, viên tinh thạch chỉ lớn cỡ nắm tay trẻ con nên khá dễ dàng

Vân Hoàng đưa nó lên ngắm kĩ. Bề ngoài, trừ màu trắng ra nó không khác gì một viên đá bình thường, nhưng khi thẩm thấu hồn lực vào viên đá mới cảm nhận được nồng đậm cực phẩm linh lực.

Vân Hoàng quay lại chỗ mà bạch sắc tinh thạch bị lấy đi thì thấy một đoạn rễ nhỏ màu đỏ. Vân Hoàng lại dùng hồn lực kiểm tra thì phát hiện ra đó là Huyết nhân sâm.

"A, đang lúc cần Huyết nhân sâm!"

Hắn rất nhanh đào của Huyết nhân sâm này lên, nhưng khi nhìn thấy, Vân Hoàng lại một mặt mông bức.

Huyết nhân sâm này to ít nhất cũng phải gấp ba lần phổ thông huyết nhân sâm.

Tương tự như linh đan, linh dược phân cửu phẩm, mỗi phẩm lại chia làm đê giai, trung giai, thượng giai cùng đỉnh giai. Huyết nhân sâm chỉ là một linh dược cấp thấp, đạt đến nhất phẩm đỉnh giai đã là hiếm thấy. Nhưng gốc Huyết nhân sâm này đột phá giới hạn, đạt đến nhị phẩm linh dược.

Nhị phẩm linh dược a! Là đồ tu luyện của Luyện khí cảnh! Đối với một cái nho nhỏ Khai mạch cảnh như hắn có biết bao nhiêu trân quý?

Vân Hoàng chắc chắn Huyết nhân sâm này có thể trở thành nhị phẩm linh dược là nhờ viên bạch sắc tinh thạch này.

Hắn quay lại chân hố nơi mà hắn và con Mãnh sư rơi xuống, Mãnh sư đã bị đè chết, đáng tiếc là lúc này hắn không có khả năng lấy được tài liệu của nhất cấp trung giai yêu thú.

Vân Hoàng lắc lắc đầu, không bao giờ có truyện vẹn cả đôi đường.

Hắn ngụy trang lên xác của con Mãnh sư, sau đó mới ra khỏi hố.

Trời lúc này đã là đêm muộn, những ngôi sao trên bầu trời phát sáng màu trắng, xếp thành một dải ngân hà đẹp đẽ.

Vân Hoàng nhìn về phía dải ngân hà, bỗng chốc có một cảm giác muốn ngồi xuống tu luyện. Vân Hoàng đem toàn bộ hành trang để sang một bên, ngồi xếp bằng xuống nền cỏ.

Hắn tu luyện pháp quyết thức hồn.

Những hạt tinh thần kia lại xuất hiện, nhưng khác với những lần trước, hạt tinh thần lần này đã to cỡ hạt đậu. Từng hạt, từng hạt xuất hiện, xếp thành tiểu ngân hà, gia tăng thức hồn của Vân Hoàng.

"Thì ra là vậy à…"

Hắn ngước nhìn lên bầu trời đầy sao

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Trở về tông môn

Vân Hoàng rơi vào trạng thái đốn ngộ, tu luyện thức hồn không ngừng nghỉ, đầy rẫy những hạt tinh quang bao quanh hắn, chậm rãi được hấp thu vào Vân Hoàng thần hồn.

Cứ liên tục không biết mệt mỏi suốt ba ngày ba đêm. Dù ý thức mơ hồ, nhưng Vân Hoàng phát hiện, hắn hấp thu không chỉ là tinh quanh vào ban đêm mà cả ánh ánh sáng ban ngày cũng có thể được. Bất quá, tinh quang ban đêm vẫn tốt hơn nhiều.

Ba ngày liên tục tu luyện, Vân Hoàng mới từ từ thoát ra khỏi trạng thái đốn ngộ. Hắn lúc này đang cực kì đói bụng, liền lấy tạm một chút thịt của thiết bì thú đã săn được đem nướng lên ăn.

Ba ngày đối với những tu sĩ khác không quá quá lớn ý nghĩa, nhưng với Vân Hoàng thì tựa như thoát hoan thoái cốt vậy, một số vấn đề khó hiểu liền tỏ rõ như sao trời, lĩnh ngộ về tất cả các phương diện đều gia tăng một bậc.

Vân Hoàng biết ngộ tĩnh của hắn không phải quá tốt, tất cả là nhờ bộ công pháp thần hồn kia.

Bộ luyện thể chi pháp của hắn ở trên Vĩnh lạc đại lục thuộc vào hàng đỉnh cấp, nhưng dường như bộ thần hồn chi pháp vô danh này còn kinh khủng hơn nhiều.

Mà đây mới chỉ là tầng đầu tiên của nó, "Hư". Nếu tiến đến tầng hai, tầng ba sẽ còn kinh diễm đến thế nào?

Lắc đầu, Vân Hoàng quyết định dừng lại, cứ ăn trước đi đã rồi tính. Hắn ngặm được một lúc thì dùng lại, ngao ngán

Vân Hoàng cảm giác thịt Thiết bì thú rất khó nuốt, nhất quyết không ăn nữa. Hắn lại đưa mắt nhìn về phía xác chết của Mãnh sư, hai mắt lộ ra vẻ thèm thuồng.

Tu thể ngoại trừ dùng dược liệu và khổ tu để luyện thành thì còn có thể ăn thịt của yêu thú cấp cao để tăng cường nhục thân, Vân Hoàng lúc này cũng là một thể tu, sao có thể không đông tâm.

"Hồn lực của ta đã đạt đến Tứ mạch đỉnh phong, cộng thêm nhục thân Tam mạch, chắc xẻ thịt một đầu nhất cấp trung giai yêu thú là không có vấn đề gì chứ?"

Ngẫm lại, hắn liền cảm thấy rất có khả năng thành công, ngay lập tức lấy một thanh đao từ đống đồ hắn mang đi, quán tụ hồn lực cùng cương nguyên.

Xoẹt

Thân thể của Mãnh sư đã không còn yêu lực hộ thể nữa, rất nhanh bị Vân Hoàng cắt ra.

Hắn đem toàn bộ bộ da lột đi, cắt ra từng mảng thịt lớn, cả răng nanh và xương cốt cũng bị Vân Hoàng thu lại, răng nanh có thể dùng để chế tạo pháp bảo, còn xương cốt ẩn chứa tinh túy có thể trợ giúp cho việc luyện thể.

Thể tu muốn hấp thu tinh túy trong xương cốt của ma thú thì cần đem cương nguyên của mình, mài mòn xương cốt, sau đó mới có thể hấp thu tinh túy. Nhưng phần xương cốt đã bị hấp thu không thể luyện chế thành pháp bảo được nữa.

Vân Hoàng không ngay lập tức hấp thu nó mà hắn đem bọc lại, cất vào trong túi.

Hấp thu xương cốt tinh hoa là một quá trình dài, không thể qua loa được.

Vân Hoàng tiến lên một gốc cây đại thụ lớn, hắn dùng sức một quyền đấm vào thân cây. Đại thụ rung lên một hồi, một vết lõm sâu chừng hai một hai tấc xuất hiện ở chính giữa thân cây.

Nói về kinh nghiệm thực chiến thì Vân Hoàng hắn có thừa, nhưng mà thân thể này thì không, thừa dịp lúc này đang rảnh rỗi thì hắn luyện quyền luôn.

Luyện quyền so với tu luyện mất cái kia thì không tốn quá nhiều thời gian, sau đó Vân Hoàng tiếp tục săn lùng Thiết bì thú. Bá chủ của vùng rừng nhỏ này là Mãnh sư đã bị đá đè chết, Vân Hoàng có thể thoải mái.

Nguyên bản nhiệm vụ hắn dự định chỉ một hai ngày là xong, ai ngờ lại có nhiều biến cố xảy ra như vậy. Tuy có vài lần suýt mất mạng, bất quá đồ vật phi thường phong phú.

"Bị Mãnh sư đuổi giết, rơi vào cái quái ác ảo cảnh, nhặt được bạch sắc tinh thạch, đốn ngộ thức hồn chi pháp, nhân sinh mấy ngày nay của ta cũng đủ để viết ra vạn chữ a"

Về Phong Ngân tông, Vân Hoàng đem toàn bộ đồ thu được giấu kĩ trong gian phòng, cũng may là khu tạp dịch lúc này không có ai.

Những đồ vật bây giờ hắn sở hữu có thể khiến cho cả nội môn đệ tử đỏ mắt, tốt nhất là phải tận lực che giấu, nếu không sẽ đưa tới họa sát thân.

Đột nhiên, hắn nhớ ra một kiện sự tình.

“Hôm nay là ngày lĩnh tài nguyên!”

Thảo nào hôm nay khu tạp dịch vắng bóng người.

Vân Hoàng đem toàn bộ Thiết bì thú yêu đan đến Nhiệm vụ đại điện để đổi điểm cống hiến.

Vị sư huynh trông giữ Nhiệm vụ đại điện nhìn thấy một bao vải lớn chứa Yêu đan Thiết bì thú, suýt ngã ngửa.

Gần chín mươi mai yêu đan Thiết bì thú! Mà trong đó số lượng Thiết bì thú nhất cấp đê giai đỉnh phong cũng phải có tới mấy đầu.

Y thực lực đã đạt đến Tứ mạch, đương nhiên biết để hạ một con Thiết bì thú cùng giai là có bao nhiêu khó khăn. Y ngày trước cũng ăn không ít thiệt thòi đó.

“Sư huynh, phiền huynh có thể nhanh hơn một chút được không?”

Vân Hoàng lên tiếng thúc dục, vị sư huynh này đã thất thần mấy phút rồi, hắn không thể không nhắc nhở.

Y cũng nhận ra mình đã lơ đãng, gượng cười.

Sau khi kết toán, Vân Hoàng nhận được toàn bộ là một ngàn ba trăm điểm cống hiến, hắn đem năm trăm điểm cống hiến đổi thành Xích nha thảo và Trì nguyên thảo có phẩm chất cao. Huyết nhân sâm hắn có một gốc lớn, đủ dùng dài dài, còn lại số điểm cống hiến còn lại Vân Hoàng đem đổi thành linh thạch hết.

Vân Hoàng nhìn tám mươi viên hạ phẩm linh thạch trong túi mà thấy mát lòng mát dạ, tám mươi viên hạ phẩm linh thạch a, một số ngoại môn đệ tử còn không có nổi tám mươi viên.

Ngoại trừ mười viên hạ phẩm linh thạch lúc đầu, mỗi tháng một tạp dịch đệ tử cũng chỉ có ba viên hạ phẩm linh thạch để tu luyện. Vân Hoàng bây giờ đã nhiều linh thạch nhất nhì tạp dịch khu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Thất phu vô tội, hoài Bích kỳ tội

Lúc này, phần lớn đệ tử tạp dịch đã tiếp nhân xong tài nguyên rồi trở về, vừa vặn gặp Vân Hoàng đã lĩnh thưởng đi ra từ nhiệm vụ đại điện.

Vân Hoàng lúc này thầm kêu không ổn, nếu bạo lộ mình là một tiểu phú hào trước mặt nhiều người thì quả thật là một cái thiên đại phiền phức.

Ở tạp dịch khu tài nguyên ít ỏi, bọn họ nhìn ngươi ăn sung mặc sướng, có hay không hội đỏ mắt. Dù Vân Hoàng không có đắc tội qua, nhưng ngươi có của là có tội.

Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội!

Dù trước mặt tông môn bọn họ không tiện động thủ, nhưng chỉ cần cẩn thận một chút, trong tối có thể âm thầm giở trò, để giải quyết nó sẽ tốn kha khá thời gian.

Mà Vân Hoàng, thiếu nhất là thời gian.

Có khá nhiều người chú ý đến Vân Hoàng túi lớn trên tay, tò mò xem trong đó có chứa gì. Vân Hoàng ngược lại thì vô cùng bình tĩnh, còn có tình để lộ linh thảo trong đấy, những người xem thấy trong đấy chỉ có mấy loại hạ đẳng linh dược thì khì mũi, quay đi chỗ khác.

Vân Hoàng âm thầm trút ra một hơi. Cũng may lần này hắn đã để đống lớn Xích nha thảo và Trì nguyên thảo che lấp đi linh thạch.

Nhưng mà, phiền phức vẫn chưa chấn dứt.

Từ trong đám đông, một cái cao lớn đại hán bước ra, hắn nhìn túi lớn trên tay Vân Hoàng, trong mắt hiện ra nồng đậm ý cười.

Vân Hoàng từ xa cũng cảm nhận được ánh mắt này của cao lớn đại hán, trong đầu đã thần chửi đậu đen râu muống cả chục lần.

Gã cao lớn đại hán này là Phương Tán, là kẻ mà Vân Hoàng lúc này không muốn gặp nhất, nguyên lai là vì hắn có họ hàng xa là một vị trưởng lão ngoại môn của Phong Ngân tông. Dựa vào vị trưởng lão này mà tạp dịch khu không ai dám đắc tội hắn. Mà Phương Tán làm việc cũng thập phần cơ trí, khó mà tóm được cái đuôi của hắn.

Phương Tán một thân tu vi Tam mạch đỉnh phong đã đành, lũ chó săn đi theo hắn thực lực cũng không thấp. Vân Hoàng thực lực bây giờ cũng chỉ đối kháng được một Tam mạch mà thôi.

Phương Tán về phía túi lớn của Vân Hoàng, cao giọng hỏi.

"Tiểu sư đệ, túi của đệ thật lớn nha"

Câu nói này, những tạp dịch đệ tử mới đến hoàn toàn không hiểu, nhưng những tạp dịch đã nhập môn đã lâu đều hiểu rằng, Phương Tán gia hỏa này lại muốn chiếm đoạt người khác đồ vật.

Vân Hoàng mặt không hoảng loạn, chỉ cung kính trả lời.

"Phương sư huynh chê cười, đây chỉ là một ít linh dược thôi"

Sau đó Vân Hoàng mặc kệ tất cả ánh nhìn, bước chân nhanh như gió chạy đi. Tất cả tạp dịch đệ tử nhìn Vân Hoàng chạy đi mà âm thầm thán phục cái loại này dũng cảm.

Phương Tán nguyên bản đang bày ra thái độ hòa ái dễ gần liền biến tjành cực độ âm trầm, cái này nho nhỏ tiểu tu sĩ dám né hắn?

Phương Tán càng khẳng định cái túi trong tay Vân Hoàng không chỉ là mấy gốc đê giai linh dược đơn giản như vậy, nếu không gia hỏa kia cũng không chạy vội như thế.

Mọi người đều tưởng rằng Vân Hoàng chạy là vì sợ hắn, nhưng Trương Tán thấy ánh mắt của Vân Hoàng không có một chút nào ý tứ sợ hãi hết, chỉ có thể là thứ trong túi giá trị khá lớn, không tiện bạo lộ.

Vân Hoàng vừa trở về gian phòng của mình, liền lập tức treo biển bế quan.

Phương Tán có to gan đến mấy cũng không dám vi phạm tông môn quy định, không phá đám người khác bế quan.

Vân Hoàng dùng mười mấy viên linh thạch bố trí một cái linh trận che giấu nhất cấp, dù sao sắp tới tu luyện thanh thế sẽ khá lớn, vả lại tên Phương Tán kia đang chú ý đến hắn, tốt nhất là nên giấu đi động tĩnh. Linh trận này tuy chỉ là nhất cấp, nhưng cũng đầy đủ che giấu Phương tán cái loại nàu tiểu cấp bậc. Dù cho tu sĩ Luyện khí cảnh tới, cũng chỉ cảm nhận được có người đang tu hành thôi.

Dù sao Vân Hoàng ngày trước cũng là một nhị cấp linh trận sư.

Về lương thực thì hắn không phải lo, thịt Mãnh sư còn một đống, đủ cho hắn ăn cả tháng trời.

Vân Hoàng cắt một miếng nhỏ huyết nhân sâm ra, bắt đầu luyện chế tôi thể dịch. Những linh dược còn lại, hắn đều gom lại một đống, ném Bạch sắc tinh thạch vào.

Bạch sắc tinh thạch có thể giúp linh dược tiến cấp, dại gì mà không dùng.

Vân Hoàng sau khi luyyện chế xong tôi thể dịch, đem thả vào bên trong một thùng nước lớn.

Thùng nước này bên ngoài bọc thiết kim, bên trong lót nhiều lớp thiết mộc, vô cùng chắc chắn.

Tôi thể dịch hoàn thành, Vân Hoàng cởi sạch y phục, nhảy vào thùng tôi thể dịch.

Huyết nhân sâm dưới Bạch sắc tinh thạch nuôi dưỡng liền xuất hiện biến đổi thuộc tính, nguyên lai là Vân Hoàng phục dụng tôi thể dịch, không chỉ có nóng rực nhiệt độ đi thiêu đốt, mà còn kèm theo áp lực rất lớn, Vân Hoàng cảm giác như hàng tấn nước đang đè lên từng khối huyết nhục của hắn, ép nát lục phủ ngũ tạng.

Ánh mắt của Vân Hoàng lóe lên hung quanh, cắn răng.

"Vân Hoàng, chịu đựng!"

Dưới kinh khủng trùng kích cùng đè nén, Vân Hoàng điên cuồng vận chuyển luyện thể chi pháp, tùng đạo dược lực được hấp thu, phân tán đến tùng khối huyết nhục, nhục thể của hắn tăng trưởng với tốc độ chóng mặt.

Huyết dịch trên người Vân Hoàng liền trở nên đặc lại, xương cốt của hắn ma sát vào nhau tạo ra tiếng lôi âm.

Trong công pháp luyện thể có ghi, tầng thứ nhất của công pháp chia làm bốn bước, cái này không liên hệ với hỏa hầu, mà giống như một loại biến đổi về chất.

Bốn bước lần lượt là Ngưng huyết, Tế cốt, Thối tủy, Long đạo.

Vân Hoàng biết, vừa rồi dưới áp lực, hắn đã Ngưng huyết và Tế cốt cùng một lúc. Về sau, cùng cấp bậc thân thể, trừ khi cũng giống như hắn luyện bốn

bước, nếu không thì vô pháp thắng.

Vân Hoàng chỉ vui mừng trong nháy mắt, sau đó lại vùi đầu vào trong tu luyện.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Bế quan

Phía bắc Vĩnh lạc đại lục, tại bên trong một tòa đình viện màu xanh, một thanh sam thiếu niên đang ngồi xếp bằng, đả tọa điều tức.

Đột nhiên sắc mặt hắn đại biến, thanh sam thiếu niên trầm mặc, giọng nói u ám, mang theo vài phần sát khí.

"Kẻ nào đã đánh nát lạc ấn tinh thần của ta!"

Lạc ấn tinh thần của hắn đặt vào trong Linh Thánh chi tinh, nếu có bất cứ ai đến gần liền sẽ bị huyễn thuật trong lạc ấn bắt lấy, rơi vào ảo cảnh mà tự sát.

Thanh sam thiếu niên cảm thấy vô cùng quái lạ, Vĩnh lạc đại lục này chỉ là một cái cấp thấp vị diện, Hư thiên cảnh đã là một phương cường giả, Mệnh kiếp cảnh thì hiếm như phượng mao lân giác. Mà huyễn thuật bên trong lạc ấn là hắn khi còn đỉnh phong bố trí xuống, dù cho là tu sĩ Mệnh kiếp cảnh đỉnh phong ra tay cũng vô pháp phá vỡ.

Thanh sam thiếu niên suy nghĩ, đại lục này quả thật không đơn giản, dường như có ẩn chứa rất nhiều bí mật.

Bất quá, Linh Thánh chi tinh hắn bắt buộc phải cướp về, nó quan trọng hơn hết thảy của hắn, liên quan đến việc có hay không hắn khôi phục lại thực lực đỉnh phong, thậm chí khiến hắn tiến thêm một bước.

Thanh sam thiếu niên đem ra một đống linh thạch, bắt đầu tĩnh tâm tu luyện.

…

Đã ba ngày từ lúc Vân Hoàng treo biển bế quan.

Dược lực bên trong tôi thể dịch biến dị bản quá mức kinh diễm, đem hắn dày vò chết đi sống lại.

Vân Hoàng bước ra khỏi thùng tôi thể dịch, tiến đến chỗ Xích diễm thảo và Trì nguyên thảo hắn chất ở góc phòng. Vân Hoàng đã đem bạch sắc tinh thạch lưu lại ở đó, để cho linh dược tiến cấp.

Vân Hoàng bốc một nắm Trì nguyên thảo lên, nguyên bản là để lâu trong không khí mà không có biện pháp bảo quản thì dược lực sẽ dần tiêu tán, ở đây trái lại lại tỏa ra nồng đậm dược tính, từ đê giai nhất cấp linh thảo thăng lên trung giai nhất cấp linh thảo.

"Viên bạch sắc tinh thạch này, quả nhiên không phải vật phàm!"

Vân Hoàng cảm khái nghĩ

Thu hoạch trong chuyến đi lần trước không thể nghi ngờ là viên bạch sắc tinh thạch này.

Sống lại một đời, nhân sinh của Vân Hoàng liền rẽ chệch quá nhiều khỏi hướng đi ban đầu. Trên người hắn tài nguyên tu luyện không thiếu, lại có đỉnh cấp luyện thể chi pháp cùng thần bí tu luyện thần hồn chi pháp.

Nhưng hắn không kiêu ngạo. Kiếp trước hắn từng được chiêm ngưỡng những kì tài của Vĩnh lạc đại lục, bọn họ ba tuổi bắt đầu tu luyện, bốn tuổi khai Bát mạch, chín tuổi Luyện khí cảnh đỉnh phong, mười tuổi tấn Thông linh cảnh, đó mới là xứng đáng để kiêu ngạo. Vân Hoàng bây giờ đã mười lăm tuổi, liền cả Khai mạch cảnh cũng không có, nếu chỉ lấy chút đó thực lực đi khoe khoang thì hắn thực sự có thể đập đầu chết lần nữa.

Vân Hoàng sau khi kiểm tra hết dsông linh dược thì vô cùng hài lòng, lúc này bụng hắn đã đói lên rồi.

Cảnh giới này Vân Hoàng vẫn chưa thể ích cốc nên hắn đôi khi vẫn cảm thấy đói. Vả lại thể phách liên tục được rèn dũa đã tiêu hao của Vân Hoàng rất nhiều năng lượng, bụng hắn kêu gào như mãnh hổ đồng dạng.

Vân Hoàng lấy một khối thịt Mãnh sư ra, thịt của yêu thú đối với thể tu mà nói thì là vật đại bổ. Ăn yêu thí thịt kết hợp với luyện thể chi quyết có thể tăng cường khí huyết, cương nguyên.

Nếu muốn ăn thịt yêu thú thì cần có luyện đan sư phối hợp cùng linh dược, sau đó đem nấu lên. Nhưng Vân Hoàng lấy đâu ra bản lãnh đó, hắn chỉ có thể ăn sống.

"Ọe! Dở kinh!"

Mãnh sư chỉ là nhất cấp yêu thú, thịt của nó cũng chẳng mĩ vị gì, lại dai nhoanh nhoách, hắn phải có lắm mới nuốt trôi được ba cân thịt.

Bất quá, hiệu quả quả thật không tồi. Vân Hoàng sau khi tiêu hóa xong liền cảm giác huyết dịch của mình ngày càng ngưng đọng, cương nguyên cũng liền gia tăng một mảng lớn.

Bất quá, nghĩ đến việc trong những ngày tiếp theo không ăn gì ngoại trừ thịt Mãnh sư, Vân Hoàng cảm thấy ngao ngán tận cổ.

Tu chân là thế đó, đối với những người không có chỗ dựa, không có bối cảnh, liền không có tư cách chọn cho mình tài nguyên.

Vân Hoàng mở linh trận, lúc này đã là buổi đêm, hắn cũng không sợ ai còn ra ngoài lúc này.

Vân Hoàng đem thùng nước đổ đi, thay thùng mới vào, sau đó hắn leo lên phía trên gian phòng, tu luyện thần hồn.

Những hạt tinh quang tuy không giống như ở trong Triêu Hà sâm lâm to cỡ hạt đậu, nhưng tinh quang ở đay cũng to bằng hạt thóc.

Từng hạt tinh quanh được Vân Hoàng hấp thu, đem thức hồn của hắn ngưng thực, hồn lực chậm rãi tăng lên.

Vân Hoàng tu luyện đến gần sáng, sau đó hắn lại tiếp tục trốn vào trong phòng bế quan.

Ngày nào cũng vậy, ban ngày thu luyện thân thể, ban đêm tu luyện thần hồn. So với thần hồn, nhục thể của Vân Hoàng tăng trưởng vô cùng rõ rệt, nhưng tài nguyên tiêu hao thì càng lúc càng nhanh.

"Bây giờ ngoại trừ hấp thụ tinh hoa xương cốt của Mãnh sư ra thì ta cũng tiêu sạch tài nguyên"

Vân Hoàng cầm trên tay xương của Mãnh sư, trầm tư suy nghĩ

Ngoại trừ gốc Huyết nhân sâm nhị phẩm còn lại một phần ba ra thì linh dược hắn toàn bộ đã hao hết, thịt của Mãnh sư thì hôm qua Vân Hoàng đã ăn nốt mẻ cuối cùng rồi.

Vân Hoàng quyết định sẽ mài luyện yêu thú xương cốt.

Mài luyện xương cốt là một cái quá trình phức tạp, luyện cốt cần đem cương nguyên của mình chậm rãi mài mòn yêu cốt, sau đó chậm rãi hấp thu yêu cốt tinh hoa phát ra trước khi tán hết, nếu may mắn thì có thể hấp thu sáu thành tinh hoa trở lên, còn nếu tay chân luống cuống thì có khi một phần tinh hoa cũng không lấy được.

Vân Hoàng ngưng tụ tinh thần lực, đột nhiên cảm thất khác lạ, hắn nhìn thấy những đốn sáng bên trong yêu cốt, có lớn có nhỏ, trải khắp yêu cốt.

Vân Hoàng giải trừ thần thức ngưng tụ, mấy đốm sáng mờ đi, nhưng cũng có thể nhìn thấy.

Vân Hoàng lúc này nhớ đến một truyện, hắn khi ở trên mái tu luyện thần hồn chi pháp, xuất hiện những hạt tinh quanh nhỏ được hắn hấp thu, gia tăng thức hồn.

Mà những hạt tinh quang này là tinh thần nguyên bản nhất, thứ này vô hình, vậy mà Vân Hoàng hắn lại có thể nhìn thấy.

Vân Hoàng lập tức minh ngộ, thần hồn chi pháp cho phép hắn có thể "nhìn" thấy các loại vô hình năng lượng.

"Nếu vật thì… khi luyện cốt, ta có khả năng hấp thu chín thành tinh hoa, không, có khi là mười thành tinh hoa!"

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Ngoại môn danh ngạch

Ở một nơi bên trong tạp dịch khu, có mấy gã đệ tử tạp dịch đang nói chuyện với nhau.

Gã đầu tiên kéo sát đầu hai gã còn lại vào, giọng nói không giấu nổi kích động.

"Các ngươi biết tin chưa? Cao tầng Phong Ngân tông chuẩn bị mở ra tạp dịch và ngoại môn đệ tử so tài!"

Hai gã còn lại nguyên bản lúc đầu háo hức, nghe đến câu sau thì cảm thấy thất vọng, liếc mắt nhìn tên còn lại.

Hắn dường như cũng hiểu ý của hai gã đồng bạn, tiết lộ ra phần sau của tin tức.

"Ta chưa nói hết, ở trong tranh tài, nếu ngươi lọt vàp trong mười hạng đầu, ngươi sẽ có một danh ngạch tấn thăng, Danh ngạch tấn thăng đó! Chúng ta không cần đột phá Tứ mạch cũng có thể tấn thăng ngoại môn!"

Bọn họ nghe tới đó thì rung động không thôi, với tạp dịch như bọn họ, tấn thăng ngoại môn đệ tử quả thật như cá chép hóa rồng, mỗi tháng được hưởng dụng mười lăm viên linh thạch, thậm chí được sử dụng dược tán để tu luyện.

Nhưng mà, nghe nói rất nhiều tinh anh đệ tử của tạp dịch khu nghe thấy tin này thì từ bên ngoài tức tốc chạy về, những người này tu vi thấp nhất cũng là Tam mạch hậu kì, thậm chí còn có Tam mạch đỉnh phong, nên cơ hội dành được danh ngạch đối với bọn họ là cơ hồ là số không.

…

Rắc

Từ bên trong cơ thể của Vân Hoàng, tựa như có cái gì đó phá xác mà ra, khí tức trên người hắn càng lúc càng mạnh, Vân Hoàng cầm lấy đoạn yêu cốt cuối cùng, liên tục rút đi bên trong yêu cốt tinh hoa.

Oanh

Một tiếng vang lớn, sàn nhà bên dưới Vân Hoàng đã xuất hiện một vài vết nứt.

Hắn vươn vai, trong miệng thở ra một ngụm trọc khí.

Vân Hoàng thành công đột phá!

Luyện hóa yêu cốt, hấp thu đến chín phần tinh hoa phối hợp cùng ăn thịt yêu thú đã đưa hỏa hầu công pháp luyện thể của Vân Hoàng lên đến tầng thứ nhất tiểu thành đỉnh phong.

Bất quá Vân Hoàng vui mừng nhất chính là Ngưng huyết và Tế cốt đã hoàn thành hơn nửa, đây cũng là vốn liếng để Vân Hoàng có tự tin chiến đấu với tu sĩ cùng cảnh giới.

Đáng tiếc là bây giờ nhục thể hắn đã quá mạnh, cơ hồ chạm đến bình cảnh.

Còn về thần hồn thì hoàn toàn không có tiến triển, ngoại trừ việc nó như mãi mãi không có bình cảnh vậy, Vân hoàng cảm thấy thức hồn của mình miễn là liên quan đến phương diện tinh thần thì nó không kén ăn chút nào. Nguyên bản là tu sĩ Luyện khí cảnh mới có thể ngưng tụ ra chân chính hồn hải, nhưng bây giờ Vân Hoàng cảm thấy, hồn hải của mình đã sắp thành hình rồi.

"Có lẽ đã đến lúc xuất quan rồi"

Một tháng này, hắn đã tận dụng tất cả những gì có thể tu luyện tu luyện đến mức cao nhất, luận chiến lực, dù là đệ nhất ngoại môn Vân Hoàng cũng không sợ. Bất quá đệ tử nội môn đều có Thất mạch, Bát mạch thực lực, thậm chí là Luyện khí cảnh thực lực. Muốn đấu với bọn họ thì còn kém một điểm.

Mà công lớn nhất lần này chính là viên Bạch sắc tinh thạch kia, nếu nó không khiến các linh dược này tiến gai tjì Vân Hoàng khó có được nhục thân như thế này.

Bây giờ là ban ngày, cũng là thời gian mà nhiều đệ tử ra bên ngoài luyện tập đấu kĩ. Dù sao gian phòng vẫn có chút nhỏ, không tiện.

Vân Hoàng thì không thiếu đấu kĩ, kí ức từ trước khi trọng sinh cũng quá đủ để sử dụng.

Nhưng mà, Vân Hoàng ra bên ngoài, lại không thấy ai.

"Quái lạ, tất cả bọn họ đi đâu hết rồi?"

Vân Hoàng gãi gãi đầu, trầm tư suy nghĩ, đột nhiên hắn nghĩ tới một kiện sự tình.

"Thời gian ta xuất quan, chả phải vừa đúng sự kiện tranh đoạt danh ngạch tấn thăng đó sao?"

Vân Hoàng hoài niệm, hắn nhớ tới lúc trước vào thời điểm này, vì muốn đổi đời nên liều mạng tham gia, không ngờ lại đụng phải một vị sư huynh Tam mạch đỉnh phong thực lực, mà tên kia cũng đủ ác độc. Hậu quả là hắn nửa năm chỉ có thể dưỡng thương.

Ách!

Tâm trạng đang tốt thì sao lại nhớ tới chuyện này?

Vân Hoàng đen mặt lại

…

Tạp dịch đệ tử của Phong Ngân toing có tới mấy ngàn người, nhưng tham gia tranh đoạt danh ngạch thì chỉ có chưa tới một trăm người.

Các thức thi đấu vô cùng đơn giản, chỉ là phân ra nhiều cặp để đấu, thua một trận sẽ trực tiếp bị loại.

Còn về phân cặp thì là bốc mộc bài có đánh số, đấu với người có mộc bài giống mình.

Mộc bài của Vân Hoàng có khắc số ba. Trong kí ức của hắn, mộc bài hắn bốc cũng là số ba.

Vân Hoàng cảm khái, suy cho cùng thì tuy rằng vận mệnh của hắn đã lệnh đi, nhưng ngẫu nhiên một vài nhân tố cũng như trước khi hắn trong sunh giống nhau.

Vân Hoàng cầm mộc bài về chỗ nghỉ, bắt đầu đả tọa điều tức.

Nơi diễn ra tranh tài chính là diễn võ đài, ở đây đã sớm chật kín người xem, bọn họ đa phần là các đệ tử tạp dịch nhưng không tham chiến, chỉ có thể đứng xung quanh xem.

"Cố trưởng lão tới!"

Thanh âm này tuy không lớn, nhưng nó ẩn chứa bên trong uy áp, khiến đoàn lộn xộn tạp dịch đệ tử tự động nhường đường.

Sau đó, xuất hiện ở diễn võ đường là một mấy chục đệ tử, bên hông đeo lệnh bài thân phận ngoại môn đệ tử, mỗi người họ đều khí khái hơn người, trong ngoại môn hiển nhiên cũng là tinh anh. Đằng trước họ, một vị trung niên nam tử khí thế mười phần, mà những đệ tử phía sau, hiển nhiên lấy vị trung niên này là trung tâm, người này tất nhiên là Cố trưởng lão.

Đám tạp dịch đệ tử có chút thụ sủng nhược kinh, đây chỉ là mấy cái tạp dịch tranh đấu thôi, mà Cố trưởng lão ở ngoại môn địa vị cũng là nhất lưu, đến xem bọn hắn mấy cái tiểu tử thi đấu, quả thật là kinh thế hãi tục.

Cố trưởng lão giọng nói phát ra, toàn bộ mọi người đều chăm chú lên nghe.

"Cao tầng Phong Ngân tông đã ra chỉ thị, ta ở đây sẽ là người giám sát, bây giờ cứ theo thứ tự mà thi đấu"

Những người không tham gia bây giờ đã hối hận xanh ruột, nếu bọn hắn tham gia, dù chỉ cần lọt vào một chút mắt xanh của người ta thôi cũng có thể lên như diều gặp gió, chỉ tiếc là không có thuốc hối hận.

Những đấu thủ tham gia tranh đoạt lúc này cũng cải biến chủ ý, muốn đem toàn bộ thực lực của bản thân phô bày ra, ít nhất cũng lưu lại ấn tượng tốt cho người ta.

Trận thứ nhất bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 10: Ngộ nhận là trời sinh thần lực

Trận đầu tiên là một hoàng sam thiếu niên, tên là Cảnh Mẫn, thực lực Tam mạch hậu kì, trong tạp dịch khu cũng khá nổi danh. Đối thủ của y, Mã Tùng Lân, thực lực cũng tương đương Cảnh Mẫn, là Tam mạch hậu kì.

Hai người thực lực cơ hồ ngang hàng nhau, kết quả trận chiến này khó mà dự đoán.

Cảnh Mẫn sắc bén nhìn thẳng vào Mã Tùng Lân, bội kiếm bên hông rút ra.

"Mã Tùng huynh, đắc tội!"

Cảnh Mẫn lao lên, bội kiếm trong tay được bổ xung linh khí, theo kiếm pháp của Cảnh Mẫn thi triển, hóa thành mấy đạo kiếm mang.

"Trương Vũ Lưu kiếm, đệ nhất thức!"

Mã Tùng Lân cũng không có vẻ gì là là lo lắng, hắn tế xuất ra một trường côn.

"Huyền tinh chưởng!"

Trường côn được rót linh khí vào lập tức rung lên ong ong, một dfạo mạnh mẽ linh lực va chạm cùng bội kiếm của Cảnh Mẫn.

"Ph… Pháp bảo!"

Có người nhận ra trường côn trên tay Mã Tùng Lân, hét toáng lên.

"Mã Tùng Lân này, vận khí cũng thật tốt" – Một số đệ tử ngoại môn cảm thán.

Pháp bảo ở tạp dịch khu thì cực kì quý hiếm, dù là thanh bội kiếm kia của Cảnh Mẫn cũng chỉ là bán Pháp bảo, uy lực tuyệt không thể so với Pháp bảo trường côn kia. Trường côn mang theo cường đại uy lực, đem bội kiếm đánh sứt một mẻ, toàn bộ kiếm ảnh tạo ra một hơi bị đập nát.

Cảnh Mẫn nhìn thanh kiếm yêu quý của mình bị mẻ một vết lớn, tuy còn có thể sử dụng được nhưng uy lực đại giảm, nếu muốn sửa chữa cũng cần tới hai chục viên hạ phẩm linh thạch.

Hắn bây giờ muốn rút lui, nhưng đứng trước mặt đông đảo ngoại môn đệ tử cùng vị Cố trưởng lão trên kia, Cảnh Mẫn không muốn lưu lại ấn tượng xấu.

"Bất quá cũng là một món pháp bảo thôi mà, sợ gì chứ!"

Cảnh Mẫn dùng bộ pháp lướt ra sau lưng Mã Tùng Lân, kiếm trong tay rung lên nhè nhẹ, tay hắn vung lên, bổ ra ba đường kiếm.

"Trương Vũ Lưu kiếm, đệ tam thức!"

Mã Tùng Lân đã sớm chuẩn bị, hắn đu người về bên trái, kiếm mang sắc bén cắt qua, khiến vài sợi tóc của Mã Tùng Lân rơi xuống, Cảnh Mẫn cũng không trong chờ đòn đánh bất ngờ có thể hạ gục Mã Tùng Lân, trong tay hắn xuất hiện một thanh chùy thủ.

"Phong Linh nhận!"

Mã Tùng Lân cười lạnh, trường côn trong tay vung lên, uy lực thôi động đến cực hạn.

"Hắc ảnh pháp côn!"

Bạo bạo bạo

Hắc Ảnh pháp côn phá tan linh khí hộ thể trên người Cảnh Mẫn, nện một tiếp giòn giã lên ngực hắn, thậm chí còn nghe thấy tiếng xương sườn gãy ra.

Cảnh Mẫn phun một búng máu, trên ngực lõm vào một vết, bội kiếm gãy làm hai mảnh, chùy thủ cũng rơi xuống đất, Mã Tùng Lân sắc mặt tái nhợt, thôi động pháp bảo đối với hắn tiêu hao lớn, trên người lại bị kiếm mang cắt qua một số chỗ, lại bị một kích cuối cùng Phong linh nhận kia chém vào ngực, nhưng hiển nhiên so với Cảnh Mẫn bên kia tốt hơn nhiều.

"Mã Tùng Lân thắng!"

Đệ tử tạp dịch nhìn Mã Tùng Lân hâm mộ, trận đấu này, đặc sắc!

Kể cả một số ngoại môn đệ tử cũng có ánh mắt tán thưởng.

Mã Tùng Lân rút xuống đài, hắn lấy ra một gói Linh tán nuốt vào, bắt đầu chữa thương.

Sau đó vài nén nhang, trận đấu thứ hai được diễn ra, hai người này tư chất phổ thông, mới có Tam mạch sơ kì thực lực, cũng không gây nên sóng gió gì.

Trận thứ ba, là lúc Vân Hoàng ra sân. Mà đối thủ của hắn, chính là cái hung ác gia hỏa kia.

Vị hung ác gia hỏa kia tên là Đản Lập, hắn một thân hắc y bước lên diễn võ đài, trên người tản mát ra nhàn nhạt mùi máu, tất nhiên là do chém giết nhiều mới có được. Vân Hoàng chỉ mặc một bộ y phục cũ kĩ, là thứ hàng mà đệ tử mới vào tông mặc, so về khí thế đã kém hơn nửa phần.

Đản Lập cau mày, khí thế mười phần tỏa ra làm một số ít tu vi thấp đệ tử rùng mình.

Tam mạch đỉnh phong!

Thực lực này, ở trong tạp dịch khu tuyệt đối là nhất lưu. Mà thanh kiếm hắn đang ôm trước ngực còn là một món đỉnh giai bán pháp bảo, so với chân chính pháp bảo không kém bao nhiêu.

Mà Vân Hoàng, tay không tấc sắt thượng đài, nên nói hắn là tội nghiệp, hay là ngu ngốc đây.

Tu vi của Vân Hoàng không bằng Đản Lập, vũ khí thì còn thảm hơn, kết quả trận đấu này không cần đoán cũng biết.

Vân Hoàng nhìn Đản Lập, nói ra một câu khiến toàn trường sửng sốt.

“Hảo hảo sống sót”

Hả? Toàn bộ mọi người ngây ngốc, gia hỏa này nói cái gì đó?

Đản Lập chưa kịp hiểu rõ thực hư trong câu nói của Vân Hoàng thì liền cảm thấy một cỗ khí tức cực kì kinh khủng. Đản Lập kinh hãi, hơn nửa năm nay hắn đã ở bên ngoài chém giết rất nhiều, nên đối với nguy hiểm thì so với phổ thông đệ tử thì nhạy bén hơn nhiều.

Trực giác của tu sĩ đôi khi chính là bùa cứu mạng trong những lúc cần thiết.

Đản Lập không chậm trễ, hắn tế xuất ra một một chiếc pháp thuẫn, đồng thời bật người vẻ phía sau.

Oanh

Chiếc pháp thuẫn bị đánh bay, ở mặt chính diện của pháp thuẫn còn lưu lại vết một quyền đánh vào.

Toàn trường tất cả mọi người đều kinh hãi, phải là sức lực cỡ nào mới có thể một quyền đánh vỡ chiếc thuẫn bán pháp bảo?

Đản Lập cũng không kịp nghĩ tại sao Vân Hoàng lại có thực lực cường đại như vậy. Trường kiếm trong tay hắn vũ động, ba đạo kiếm khí gào thét chém ra.

Vân Hoàng không tránh không né, quyền của hắn nắm chặt lại, đánh nát ba đạo kiếm khí. Bằng một tốc độ cực nhanh, Vân Hoàng lao ra chỗ Đản Lập, cuồn cuộn cương nguyên nơi nắm đấm, đánh thẳng vào trường kiếm trên ngực Đản Lập. Một tiếng “Rắc” nhẹ, thân kiếm bị nứt ra, Đản Lập mấy cái xương sườn liền gãy, rớt khỏi diễn võ đài.

Vân Hoàng tuy biết mình lúc này có chút lấy lớn hiếp nhỏ, nhưng nội tâm vẫn không tránh khỏi có chút hả hê. Dù sao thì thực lực nghiền ép đối thủ, đã lâu rồi hắn không có thử qua.

Không được!

Vân Hoàng lắc lắc đầu, đây là bênhh, phải trị!

Lúc này, một tu sĩ khá có kiến thức kêu lên

“Thần lực, gia hỏa kia là trời sinh thần lực!”

Một số tu sĩ trời sinh thần lực, khi còn là Khai mạch cảnh liền có khí lực lớn hơn nhiều người khác, đó chính là Trời sinh thần lực.

Cố trưởng lão không nói gì, hiển nhiên cũng đồng ý với lời giải thích này. Bất quá, Cố trưởng lão cũng đã từng gặp vài tu sĩ trời sinh thần lực, cũng không có cường đại hơn Vân Hoàng trước mặt này.

Vân Hoàng cũng không có ý kiến, cũng ngầm đồng ý với nhận định này. Bị ngộ nhận là thần lực trời sinh cũng đỡ phải giải thích việc tại sao nhục thể của hắn mạnh như vậy.

Trừ khi vạn bất đắc dĩ, Vân Hoàng muốn giấu việc là thể tu càng lâu càng tốt, ít nhất là cho đến khi hắn đủ thực lực để tự bảo vệ mình. Trên Vĩnh lạc đại lục, công pháp luyện thể lưu truyền chủ yếu là khiến căn cơ thêm vững chắc thôi, không thể chủ tu được, nhưng của Vân Hoàng thì khác. Công pháp luyện thể của hắn bắt buộc phải đánh cơ sở từ phàm nhân để tu luyện, dù cao tầng Phong Ngân tông không thể tu luyện, làm sao có thể dám chắc họ không động sát tâm?

Không thể có lòng giết người, nhưng phải có lòng phong người. Đạo lí đơn giản bực này mà Vân Hoàng còn không hiểu được thì hắn nên phế tu vi, về quê làm nông đi cho vừa.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Đầu đất

Những trận đấu tiếp theo không có kì tích gì xảy ra, không phải ai cũng như Vân Hoàng cái loại này quái vật, lấy nhục thân ngạnh kháng vũ khí.

Bất quá vẫn có một vài kẻ ngu ngốc, nghĩ rằng cũng có thể bắt chước Vân Hoàng đánh tay không. Kết quả không phải nói cũng biết, muốn hồi phục cần ít nhất ba tháng, đấy là trong trường hợp có linh dược hồi phục.

Tất cả mọi người cũng không ai thấy thương cảm cho tên ngu ngốc này. Tu chân giới vốn tàn khốc, tài nguyên dùng đi một ít thì sẽ bớt đi một ít, loại được một đối thủ còn vui mừng chẳng kịp, nói gì đến thương cảm.

Dù cho các trận đấu liên tục diễn ra, nhưng mọi người đều không tự chủ được mà chú ý Vân Hoàng. Vân Hoàng lúc này đang ngồi tĩnh tọa, mắt nhắm chặt, thập phần thần bí.

Vân Hoàng thực chất chả ra vẻ cao thâm gì cả, chiến đấu ở trình độ này quả thật quá non nớt, chất đầy nhược điểm, cũng vì thế mà Vân Hoàng quyết định nhắm chặt mắt, toàn lực tu luyện thần hồn.

Nửa canh giờ sau, lần thứ hai Vân Hoàng thượng đài. Đối thủ của hắn lần này chỉ là một tu sĩ Tam mạch hậu kì, so với Tam mạch đỉnh phong Đản Lập còn kém nửa bậc.

Mỗi mạch trong Khai mạch cảnh là một cái tiểu cảnh giới. Sơ, trung, hậu, đỉnh phong mỗi mạch kì thật kém nhau không nhiều, nên luận thực lực thì tên tu sĩ này cũng không quá kém. Nhưng nhìn tư thế run rẩy của hắn, ai cũng cảm thấy tên này vận khí quá kém rồi. Nhiều người cho rằng, Vân Hoàng vốn đã có tu vi Tam mạch hậu kì, nhưng nhờ trời sinh thần lực nên sức mạnh có thể so sánh với Tứ mạch trung kì, hậu kì.

Tên kia run như cầy sấy, vừa lên đài đã sợ hãi chịu thua, chạy trối chết.

Cứ như thế, Vân Hoàng một mạch tiến vào mười hai vị trí đầu, cuối cùng, dị biến cũng phát sinh!

Đối thủ lần này của Vân Hoàng cũng là một kẻ trời sinh thần lực, hơn nữa tu vi đã vô hạn tiếp cận Tứ mạch.

Kể cả mấy vị ngoại môn đệ tử cũng nhếch mắt lên xem. Trời sinh thần lực chiến trời sinh thần lực là cái dạng gì.

Gã trời sinh thần lực "hàng thật" này là một tráng hán cao lớn, tên là Lý Hoằng, so với Vân Hoàng còn cao hơn gần hai cái đầu. Ngược lại, Vân Hoàng lại có vẻ hơi gầy, so với Lý Hoằng thì chả khác nào người đấu với gấu.

Bất quá, nếu mà coi thường Vân Hoàng thì sẽ ăn quả đắng, những đói thủ trước đã chứng minh cho câu nói đó.

"Vân sư đệ, tiếp chiêu!"

Lý Hoằng lao len, song thủ nắm chặt lại, linh khí cường mãnh tỏa ra, hắn xuất quyền.

"Toái thạch quyền!"

Toái thạch quyền chỉ là một phổ thông đấu kĩ, nhưng thi triển trong tay Lý Hoằng lại vô cùng khủng bố. Hắn xuất quyền như lưu tinh, tấn công dồn dập về phía Vân Hoàng. Vân Hoàng rút ra một trường kiếm, chém ra hai đạo kiếm khí, kiếm khí gào thét đi ra, đụng vào xong quyền của Lý Hoằng.

Ba! Ba! Ba!

Liên tiếp ba tiếng lớn vang lên, Vân Hoàng khuấy động chuôi kiếm, chém ra đạo kiếm khí thứ ba.

"Xích diễm kiếm pháp, Xích diễm trùng thiên!"

Từ trên thân kiếm, xích hỏa bùng lên, kiếm khí chém ra cũng biến thành xích hỏa, khiến cả diễn võ đài trở nên nóng bỏng.

Mọi người đều vô cùng kinh ngạc, Xích diễm kiếm pháp bên trong Chấp pháp điện vô cùng đắt giá, cần những một ngàn điểm tích lũy để đổi hoái, không những thế dù đổi được rồi cũng rất ít người bên trong tạp dịch khu luyện thành. Vậy mà Vân Hoàng cái gia hỏa này, lại luyện thành?

Trong lúc mọi người đang không ngừng suy đoán, trận chiến trên đài đã đến hồi kịch liệt.

Lý Hoằng không ngờ Vân Hoàng lại có thể luyện thành Xích diễm kiếm pháp. Bất quá hắn cũng không quá hoảng loạn, tế xuất ra một cự chùy có bích sắc hoa văn khắc trên thân chùy.

"Vân Hoàng, đây là Bích lôi chùy, pháp bảo thượng giai, thua dưới Bích lôi chùy, ngươi bại mà vinh!"

"Cái gì?! Pháp bảo thượng giai!!!"

Lúc này, tất cả mọi người đều đồng loạt đứng lên, kể cả các ngoại môn đệ tử cũng không giấu nổi bình tĩnh nữa.

Pháp bảo chia thành bán pháp bảo, hạ trung, thượng giai pháp bảo cùng Linh, Huyền, Tiên, Thiên, Thánh ngũ giai pháp bảo, ngũ giai lại phân làm sơ, trung, thượng, đỉnh cấp.

Trường côn của Mã Tùng Lân lúc trước cũng chỉ là hạ giai pháp bảo. Hạ giai pháp bảo tuy rằng quý giá, nhưng ngoại môn đệ tử cũng sẽ không động tâm, bởi vì trang bị mà họ dùng hàng ngày cũng là hạ giai.

Bất quá thượng giai pháp bảo chỉ có số ít nội môn hoặc thân truyền đệ tử sở hữu, mà một bảo vật bực này lại nằm trên người một cái nhỏ bé tạp dịch đệ tử, từng người từng người nhìn về phía Lý Hoằng mà không giấu nổi vẻ tham lam.

Vân Hoàng cảm thấy tên này hết cứu nổi, khi thực lực còn nhỏ yếu, nhặt được bảo bối thì phải tìm mọi cách che giấu, tránh mang họa sát thân. Vậy mà

tên Lý Hoằng trước mặt quả thật là một cái ngu ngốc, còn đem khoe cho toàn dân thiên hạ.

Mà lúc này Lý Hoằng vẫn cứ như đầu gỗ đồng dạng, đối với những ánh mắt tham lam ngoài kia mà vẫn không để ý, tấn công tới tấp Vân Hoàng.

"Xem ta một chiêu! Lôi Đình thiết chưởng!"

Vân Hoàng kiếm trong tay đụng vào Bích lôi chùy liền lập tức gãy ra, dù sao thì thượng giai pháp bảo uy lực quá lớn, không phải một thanh kiếm bán pháp bảo có thể ngạnh kháng. Nhưng khi Bích lôi chùy suýt nữa đánh trúng Vân Hoàng thì thân thể hắn khẽ động, Bích Lôi chùy đánh vào trong hư không, căn bản vô pháp chạm tới góc áo của hắn.

Lại một lần nữa, Bích lôi chùy khóa chặt vị trí của Vân Hoàng, liên tiếp phát động mấy đạo lôi điện tiến công. Mà Vân Hoàng cứ như con cá trạch, Lôi điện đã gần chạm đến góc áo nhưng hắn lại nhẹ nhàng lách ra, một điểm cũng không dư thừa.

Cảm giác này rất khó chịu, tựa như người dùng quạt để đánh bào lông vũ đồng dạng. Dù ngươi có vụt quạt mạnh bao nhiêu, vẫn vĩnh viễn không bắt được lông vũ, chỉ có thể nhìn nó nhảy nhót trước mặt, nội tâm liền dâng lên cảm giác vô lực.

"Vân Hoàng, lại đay chiến đấu một trận đường hoàng đi!"

Thượng giai pháp khí tuy rằng mạnh, nhưng tiêu hao cũng tuyệt đối lớn, xa xa không phải một th sĩ Tam mạch như hắn có thể chèo chống.

Mà Vân Hoàng hiển nhiên cũng biết điều này, muốn từ từ mài chết hắn.

"Vân Hoàng!! Lại đấu với lão tử một trận đường đường chính chính đi!!!" – Lý Hoằng tuyệt vọng kêu lên.

Vân Hoàng cười lạnh, đường đường chính chính đấu? Nhục thể ta xa xa còn chưa đạt tới thượng giai pháp bảo cứng cáp trình độ. Muốn ta đường đường chính chính đấu thì chẳng phải là chết chắc?

Vân Hoàng tất nhiên sẽ không làm việc tự tìm đường chết này, vẫn chăm chỉ bài mòn trên cơ thể của Lý Hoằng linh khí.

Kết quả đã định, Lý Hoằng bại trận, hơn nuã còn xuýt nữa nhất xỉu vì cạn kiệt linh khí. Trước khi bị lôi đi, hắn còn kêu thảm liên tục "Không công bằng không công bằng"

"Gia hỏa này hết thuốc chữa"

Vân Hoàng lắc đầu ngao ngán, quả thật là một cái cực phẩm đầu đất.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Lục Thi Y

Sau khi chiến thắng Lý Hoằng, Vân Hoàng thu lại Bích lôi chùy.

Dù sao thì Bích lôi chùy cũng là một thượng phẩm pháp bảo, đối với tu vi hiện tại của Vân Hoàng thì vẫn có tác dụng lớn.

Nếu thật sự giao thủ, Vân Hoàng có thể đánh ngang cơ với Lục mạch, thậm chí là Lục mạch đỉnh phong, nất quá đó cũng chỉ là trên lí thuyết. Sức mạnh của một tu sĩ không chỉ dựa trên linh lực hay nhục thể mà còn cả đấu kĩ, công pháp tu luyện, ngộ tính, pháp bảo,… Muôn vàn các điều kiện khác nhau.

Mà về pháp bảo thì Vân Hoàng có thiếu sót rất lớn, nhưng bây giờ Bích lôi chùy đã đem điểm yếu đó lấp lại.

"Giá như bây giờ có một cái nhẫn trữ vật thì tốt biết mấy" – Van Hoàng thở dài.

Hắn không muốn giống như cái tên Lý Hoằng kia, đồ hắn muốn cất giấu bây giờ quá nhiều, một cái túi vải không đủ chút nào. Nhưng nghĩ đến hoàn cảnh của mình thì Vân Hoàng lại từ bỏ ý định. Trước kia, khi hắn đã là một tu sĩ Luyện khí cảnh cũng chỉ kiếm được một cái trung phẩm nhẫn trữ vật.

Ngẫm lại liền thấy chua sót.

Sau cùng, tạp dịch tranh đấu cũng liền tiến đến hồi kết, chỉ còn duy nhất một trận so tài.

Vân Hoàng, lấy tư thế nghiền ép đánh bay mọi đối thủ.

Lục Thi Y, cũng giống như Vân Hoàng, toàn thắng.

Lục Thi Y là một đệ tử tạp dịch đã gia nhập Phong Ngân tông gần một năm rưỡi, tu vi chỉ còn cánh Tứ mạch một lần chỉ. Mà nghe nói, nàng đã dừng ở cảnh giới này hơn một năm rồi, không ai biết lí do tại sao.

Bất quá, Lục Thi Y giá trị nhan sắc vẫn cực lớn, thậm chí trong ngoại môn danh khí cũng rất thịnh, bao nhiêu nữ đệ tử ghen tị, nhiều đẹ tử ngoại môn lúc này cũng lục tục chạy đến, muốn xem nữ thần của mình thi đấu.

Bọn họ bắn ánh mắt sắc bén về phía Vân Hoàng, tên khốn may mắn, vậy mà lại có thể tiếp xúc trực tiếp với Lục nữ thần.

"Đúng là cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga!"

"Tên này làm vấy bẩn Lục Hoa Y mất!"

"Vân Hoàng, nếu ngươi dám câu dẫn nàng ta…"

Vân Hoàng nằm không cũng trúng đạn, địa vị của hắn trong mắt mấy tên kia hiển nhiên từ một vị sư đệ tạp dịch giáng xuống hẳn sâu bọ tồn tại.

Vân Hoàng sao có thể không hiểu tâm tư của đám này. Lúc này, hắn thật sự muốn mở đầu bọn nó ra để xem mạch não có hay không bị lắp sai? Ta nhìn giống như đang quyến rũ nữ thần của các ngươi hả?

Tranh đấu với mấy cái hùng hài tử gấu con, vẫn là một loại vi diệu mà bi ai cảm giác.

Lục Hpa Y một thân tố y điên đảo chúng sinh, chĩa kiếm về phia Vân Hoàng.

Vân Hoàng cảm thấy khí chất của Lục Hoa Y so với các nữ tu bình thường thì hơn hẳn một đoạn lớn, trong giới tu chân cũng vô cùng hiếm có. Bất quá Vân Hoàng tâm cứng như thiết kim, đừng mong mĩ nhân kế có thể lay động hắn.

"Lục sư tỉ, xuất chiêu!"

Luận về tuổi tác, Vân Hoàng còn lớn hơn Lục Hoa Y một chút, nhưng theo thời gian nhập tông vẫn phải gọi một tiếng sư tỉ.

Lục Hoa Y mở đầu tấn công, nàng một thân liễu kiếm, thân thể như cánh hoa đung đưa, kiếm khí không mãnh liệt mà như ảo như thật, kết hợp cùng với tinh diệu bộ pháp, giống như cảnh xuân tồn tại, khiến người ta không khỏi đẹp lòng vui mắt.

Nhưng trong thâm tâm của Vân Hoàng thì đã là một mảnh ngờ vực, mỗi đường kiếm khí, Ngũ mạch đỉnh phong công kích thực lực cũng không hơn gì cái này. Đây không phải là điều làm hắn bất ngờ nhất, kinh hãi nhất chính là một đòn này còn dính tới cả ý cảnh tồn tại.

Một cái Tam mạch tiểu tu sĩ, vậy mà lại chạm tới cánh cửa ý cảnh mà rất nhiều Thất mạch, Bát mạch vô pháp sờ tới? Thiên phí như vậy quả thậ nghịch thiên!

Vốn thiên phú của Vân Hoàng cũng chỉ thuộc hàng trung đẳng, nên đối với người có nghịch thiên thiên phú cùng ngộ tính vẫn là rất hâm mộ.

Nhưng tại sao trong một tông môn nhỏ tận nơi thâm sơn cùng cốc như Phong Ngân tông lại có thiên tài bực này?

Vân Hoàng nhục thân dù sao cũng mạnh hơn nhiều so với Ngũ mạch, nên hắn lắt léo tránh né qua, trong đầu liên tục suy nghĩ đến cái tên Lục Thi Y này.

Đột nhiên, một dòng điện xẹt qua đại não Vân Hoàng.

Lục Thi Y, Lục Thi Y,… Tuyệt thế Lục Hoa Nữ Đế!!!

Năm đó, Lục Hoa Nữ Đế quả thật là một cái truyền kì tu chân giả, lấy thời gian hai mươi sáu năm tu luyện đến Ngưng niệm cảnh đỉnh phong, ba năm sau nữa đột phá Hư thiên cảnh, ở Vĩnh Lạc đại lục quả thật là một cái truyền thuyết tồn tại.

Mà truyền thuyết ấy, đang ở nơi đây cùng Vân Hoàng hắn đánh một trận oanh oanh liệt liệt.

Thừa cơ Vân Hoàng đột nhiên thất thần, kiếm khí liền chém lên tay hắn, lưu lại một đạo nhàn nhạt vết máu.

Đúng vậy, chỉ là một đạo nhàn nhạt vết máu!

Lục Thi Y vô cùng ngạc nhiên, nàng tất nhiên hiểu rõ uy lực từng đạo kiếm khí của mình, dù là Ngũ mạch đỉnh phong cũng phải tốn công phu mà chặn lại, vậy mà chỉ để lại trên người Van Hoàng một đạo vết máu, mà cái này cũng chỉ là giống như phàm nhân bị trầy da thôi, căn bản không tính là vết thương.

Người trước mắt nàng, quả nhiên là che giấu rất sâu, hắn tại mấy trận trước còn giữ rất nhiều thực lực.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Chân chính thiên tài

Bị trúng một nhát kiếm, Vân Hoàng liền khôi phục thần trí. Hắn rút trong tay Bích lôi chuỳ ra, cương nguyên liên tục rót vào, lôi vân trên thân chuỳ sáng lên.

"Điệp Vũ kiếm quyết, liễu vũ tàn liên!"

Liễu kiếm trên bàn tay mảnh khảnh của Lục Thi Y giống như hoá thành huyễn ảnh, liên tục mười mấy đạo thất thải kiếm mang trùng điệp lên nhau, biến thành hư ảnh thất thải tàn liên.

Vân Hoàng trầm xuống, đòn đánh này ẩn chứa mê hoặc ý cảnh cùng với phong hệ ý cảnh, một đòn này dù cho là Lục mạch không chết thì cũng phải mất một lớp da.

Không hổ danh là Tuyệt thế Lục Hoa Nữ Đế, ngộ tính cùng thiên phú quả nhiên khiến trời xanh ghen ghét. Bất quá, Vân Hoàng cũng không muốn như vậy liền chịu thua.

Ta thiên phú không bằng ngươi, ngộ tính ta không bằng ngươi, nhưng vẫn có thể dùng tu vi ép ngươi!

Bích lôi chuỳ là lôi hệ pháp bảo, Vân Hoàng không tu lôi hệ, may mắn là sức tấn công của nó cũng phi thường khủng bố. Hắn vung Bích lôi chùy, cương nguyên trong cơ thể hình thanhf một cái hư ảnh hoàng sắc cột trụ.

"Thiên Hoang trấn trụ!"

Ca sát ca sát ca sát

Hư ảnh cự trụ cùng hư ảnh thất thải tàn liên kịch liệt đụng vào nhau. Linh khí chấn động, dư ba tỏa ra, một số đệ tử thực lực yếu suýt nữa thì thổ huyết.

Đây… thật sự là hai đệ tử tạp dịch giáo thủ sao? Dù làm ngoại môn đệ tử đấu pháp cũng không hơn gì cái này! Các ngươi có thật để cho bọn ta sống không hả!!! – Các tạp dịch đệ tử liên tục gào thét trong lòng.

Nguyên bản Lục Hoa Y đang bị yếu thế thì khí tức của nàng đột nhiên tăng mạnh, linh lực xung quanh nàn biến thành dòng xoáy, như sóng biển tràn ra.

Có một tu sĩ hét lên.

"Lục… Lục Thi Y nàng đột phá!!"

Mà tu vi của Lục Hoa Y cũng không dừng lại ở đó, khí tức trên người không ngừng tăng thêm, thẳng đến khi Tứ mạch đỉnh phong.

Khoảng cách Ngũ mạch, chỉ còn một lần ranh nhỏ, liền ngay lập tức bị đột phá.

Mọi người, không riêng gì các đệ tử tạp dịch, ngoại môn đệ tử cùng vị Cố trưởng lão kia cũng bị truyện này là cho kinh sợ rồi.

Hậu tích bạo phát, thăng liền hai tiểu cảnh giới, mà đó là trong chiến đấu đột phá!

"Hỏng rồi!"

Vân Hoàng kêu khổ, nguyên bản là hắn đang nghiền ép Lục Thi Y, mà nàng còn mượn nhờ lực ép của hắn, nước đưa thuyền lên, tấn thăng thẳng đến Ngũ mạch. Mà Lục Thi Y tích lũy hơn một năm, căn cơ vững chắc tới cực điểm, số lượng linh khí trong cơ thể sẽ không so với Thất mạch cũng không kém bao nhiêu, so về độ tinh thuần thì Vân Hoàng đoán Bát mạch cũng không thể bằng được.

"Quái vật, thực sự là quái vật!"

Liễu kiếm quét một đường hình bán nguyệt, Lục Thi Y xoay người, bộ pháp như hòa cùng một thể với kiếm ảnh, nàng đâm ra một kiếm.

"Điệp Vũ kiếm quyết, Huyễn điệp thiên so!"

Thất thải kiếm mang như một dải lụa tung bay trong gió, mang theo mị lực khó cưỡng lại, khiến người ta không tự chủ được mà buông bỏ hết phòng ngự.

Thiên Hoang cự trụ vừa chống lại hư ảnh tàn liên, lực cũ vừa hết, lực mới chưa sinh, lại đụng độ với thất thải kiếm mang tiếp cận Thất mạch lực công kích liền vỡ nát. Thất thải kiếm mang chém lên người Vân Hoàng.

Phốc

Vân Hoàng phun ra một ngụm máu, nếu mà hắn không Ngưng dịch, Tế cốt, lấy nhục thể đối kháng thất thải kiếm mang này thì sợ rằng sẽ lành ít dữ nhiều.

Bộ Điệp Vũ kiếm quyết này rốt cuộc Lục Thi Y kiếm đâu ra vậy, lại có thể lợi hại như thế?

Sắc mặt của Lục Thi Y trắng bệch, chiêu vừa rồi đã rút đi gần hết linh khí của nàng, mà Vân Hoàng trước mặt vẫn đứng được. Tuy trên ngực có một vết chém dài, bị nhuộn đỏ bởi máu nhưng hắn vẫn đứng được!

Cả Vân Hoàng lẫn Lục Thi Y tình trạng đều không tốt hơn nhau là bao. Lúc này, vị Cố trưởng lão vẫn luôn bất động từ đầu đến cuối đứng dậy, một luồng linh lực tạo thành một tấm màn chắn giữa Vân Hoàng và Lục Thi Y.

Tu sĩ Luyện khí cảnh, linh khí trong cơ thể chuyển hoá thành linh lực. Linh lực của Luyện khí cảnh so với linh khí trong cơ thể của Khai mạch cảnh thì mạnh hơn nhiều.

Tất cả đều biết, Cố trưởng lão không cho phép cả hai tiếp tục.

"Vân Hoàng, Lục Thi Y, các ngươi đều thể hiện vô cùng xuất sắc, năm ngày sau đến chấp pháp đường nhận lệnh bài ngoại môn thân phận!"

Cả hai đều cúi đầu.

"Tạ ơn Cố trưởng lão!"

Cố trưởng lão mang theo đám ngoại môn đệ tử rời đi. Nhưng dư âm của cuộc chiến vừa rồi vẫn chưa dứt, các đệ tử liên tục bàn tán, một số người còn chạy đi loan tin này ra. Nhưng mà, hai nhân vật chính đã thần không biết, quỷ không hay rời diễn võ đài.

Vân Hoàng lúc này tức tốc trở về gian phòng của mình, đem trận pháp khởi động, hắn đem một phần linh dược còn lại luyện chế tôi thể dịch.

Thất thải kiếm mang so với hắn nghĩ còn bá đạo hơn nhiều, nó không những không triệt tiêu đi mà còn ở bên trong thân thể của Vân Hoàng hung hăng quấy phá, nếu đổi lại là tu sĩ khác kinh mạch rất có thể bị phá hủy, trở thành phế nhân. Đây cũng không phải do Lục Thi Y cố ý hạ thủ, chỉ là với tu vi của Lục Thi Y cũng khó kiểm soát một chiêu Điệp Vũ thiên sơ này.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Đại thành hỏa hầu

Tôi thể dịch luyện chế xong, Vân Hoàng cũng không có thời gian kiểm cha cường độ của dược lực, liền nhảy luôn xuống chậu tôi thể dịch.

Vân Hoàng trong miệng ngậm một miếng vải dày, chịu đựng cái cảm giác như có người đang rót dung nham vào trong kinh mạch của mình, tập trung hồn lực dẫn độ dược lực công phá thất thải kiếm mang.

Kì thật, dù có là tu sĩ Thoòng linh cảnh cũng không thể điều khiển hồn lực điêu luyện hơn Vân Hoàng. Hồn lực của hắn tuy không thể đạt tới cảnh giới xuất kì bất ý, nhưng thực hiện vào mệnh lệnh cơ bản thì vẫn quá thừa sức.

"Aaaaaaa!!!!"

Hai nguồn năng lượng long tranh hổ đấu, như hai đạo quân đang điên cuồng thôn phệ lẫn nhau, lấy thân thể Vân Hoàng xem như chiến trường chém giết. Vân Hoàng cảm thấy lục phủ ngũ tạng của mình đã bị đảo qua đảo lại mấy lần rồi, trên người Vân Hoàng xuất hiện nhiều vết cắt từ bên trong chém ra, đau đớn như bị chia năm xẻ bảy.

Hai nguồn năng lượng cứ thế giày vò Vân Hoàng. Vô cùng chậm rãi, số lượng cương nguyên trong cơ thể hắn tăng trưởng, phân bố đến từng sợi cơ, lục phủ ngũ tạng. Luyện thể chi pháp luyện đến hỏa hầu tiểu thành đỉnh phong thì gặp bình cảnh, mà bình cảnh thì lúc này đã dần buông lỏng xuống.

Vân Hoàng cắn răng, đây là hắn vận khí xui xẻo, nhưng cũng là một hồi cơ duyên. Lục Thi Y, nếu nàng mượn áp lực của hắn để đột phá, vậy hắn sẽ mượn chiêu cuối cùng này, đột phá hỏa hầu đại thành!

Năng lượng trong cơ thể đã đạt tới viên mãn, bắt đầu trùng kích đại thành cảnh giới

Rắc rắc rắc rắc

Vô cùng đột ngột, Vân Hoàng đột nhiên cảm thấy thân hình bay bổng, nhẹ tựa lông vũ, một loại khoan khoái khó tả nổi, như một dòng nước ấm gột rửa toàn bộ thân thể của mình.

"Thành công, ta đột phá đại thành cảnh giới!"

Nguyên bản đang đau đớn khắp toàn thân Vân Hoàng, bây giờ đã đứng phắt dậy, giơ tay làm tư thế chiến thắng.

Nhục thể của hắn tăng mạnh một khoảng lớn, hơn nữa các giác quan của hắn còn được cường hoá lên nhiều lần, trở nên tinh tường hơn nhiều.

Mà quan trọng hơn, Vân Hoàng cảm thấy đói, rất rất đói.

Dù sao thì khi đột phá đến đại thành, dược lực cũng chỉ xót lại một chút, năng lượng bên trong thất thải kiếm mang cũng hao hết sạch.

"Phải chi bây giờ lại có một con Mãnh sư nữa nhỉ?"

Vân Hoàng cảm thấy đáng tiếc, Mãnh sư đã bị hắn ăn hết mấy ngày trước rồi. Nhưng rồi Vân Hoàng suất hiện một ta nghĩ, muốn có thịt ăn thì đi săn thôi!

"Ý kiến hay!"

Lúc này đã tiếp cận canh ba, nhưng hắn không mệt mỏi chút nào, trái lại tinh khí thần lại vô cùng sung mãn.

Vân Hoàng đem Bích lôi chuỳ cho vào trong túi vải, lập tức lên đường tới Triêu Hà sâm lâm.

Trời tối cũng là lúc yêu thú hoạt động mạnh nhất, bất quá Triêu Hà sâm lâm không có yêu thú Nhị cấp nên Vân Hoàng không lo lắng, ngược lại hắn còn muốn chúng đến nhiều một chút.

Đính chính, đây không phải là hắn ưa thích tắc tử, mà là tự tin vào thực lực.

Vân Hoàng tốn nửa canh giờ để đến phụ cận Triêu Hà sâm lâm, sau đó hắn lấy khẩu khí vô cùng lớn, khiêu khích yêu thí bên trong sâm lâm.

Lũ yêu thú tức giận, một cái nhân loại đến tận của nhà chúng kêu gào, sao có thể nhịn. Thế là mấy chục đầu yêu thú xông ra vây giết Vân Hoàng.

"Haha, tới tốt lắm!"

Vân Hoàng nắm chặt song quyền, mạnh mẽ nện vào đàn đàn lũ lũ yêu thú. Những đầu yêu thú này cũng chỉ là Đê giai Nhất cấp thực lực, bị một quyền của Vân Hoàng oanh sát.

Tất nhiên Vân Hoàng chỉ tấn công vào phần đầu, như thế yêu đan sẽ không bị phá hủy, hơn nữa vẫn giữ được phần thịt ngon.

Lúc này, đám yêu thú mới biết kẻ trước mặt không dễ đối phó, liền nhanh chóng lẩn đi.

Vân Hoàng đem những tài liệu trên cơ thể yêu thú cùng yêu đan đem lột hết, bọc hết tất cả trong mấy lớp vải dày.

Những lúc như thế này, Vân Hoàng lại cực kì muốn có một cái nhẫn trữ vật.

Vân Hoàng cầm trên tay Bích lôi chuỳ, đi sâu vào trong Triêu Hà sâm lâm.

Đi sâu vào khoảng hai dặm, Vân Hoàng đụng độ với một con Đại Hùng, Nhất cấp Cao giai yêu thú.

Vân Hoàng cẩn thận nhìn con Đại Hùng trước mặt, con yêu thú này thực lực có thể so với Thất mạch sơ kì nhân loại tu sĩ, cộng thêm lớp lông dày cùng hình thể to lớn, cũng thuộc vào dạng khó đối phó.

Đại Hùng nhìn Vân Hoàng tròng trọc, con mắt loé lên sát khí. Đối diêm với cái nhìn ấy, Vân Hoàng chỉ cười như có như không.

"Tới tốt lắm!"

Vân Hoàng lao người về phía trước, một quyền đánh ra, cương nguyên trong cơ thể tạo thành quyền phong sắc bén. Đại Hùng hừ một tiếng, cánh tay to lớn dài hơn ba thước uốn lượn như một cái roi da đánh lên quyền của Vân Hoàng, triệt tiêu đi lực đạo. Hắn không hoảng hốt, tay còn lại đã thủ sẵn Bích lôi chuỳ, một chuỳ nện xuống.

"Thiên Hoàng trấn trị!"

Hư ảnh cự trụ trấn vỡ linh khí hộ thể trên mình Đại Hùng, đập mạnh vào hông của nó. Đại Hùng rống to một tiếng, móng vuốt trên hai tay hoàn toàn triển lộ hết ra, Ùa đồ muốn đem Vân Hoàng vồ thành thịt nát. Nhưng Vân Hoàng đã đoán trước được hành động của nó, hắn lộn người trồng cây chuối, hai tay chống xuống đất giữ thăng bằng, hai chân co gập lại, cương nguyên quán tụ ở gót chân.

"Nhận lấy này!"

Rắc!

Hai bàn chân dưới cương nguyên gia trì, một cước đạp vỡ xương quai Hàn của Đại Hùng, nó loạng choạng lùi ra đằng sau, choáng váng cả đầu óc.

Vân Hoàng bật dậy, lượm lấy Bích lôi chúng đang nằm trên mặt đất, chậm rãi tiến về phía Đại Hùng.

Những con yêu thú Nhất cấp linh trí vẫn còn kém, chỉ cần bắt bài chúng là có thể dễ dàng hạ gục.

Phốc

Bích lôi chuỳ nhằm thẳng vào đầu đại hùng mà giáng xuống, nó không còn sức chống cự, cả thân hình to lớn đổ xuống đất.

Vân Hoàng vô cùng quen tay lấy hết toàn bộ những gì có thể dùng được trên người Đại Hùng lại, đem bọc vào trong cái túi vải lớn nhất của hắn.

Nhìn Đống thu hoạch trước mặt, Vân Hoàng mỉm cười, chỗ thịt này là đủ để hắn ăn cả tháng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Xung đột

Năm ngày sau, Vân Hoàng đến chấp pháp đường để nhận lệnh bài ngoại môn thân phận.

Vị sư huynh trông giữ chấp pháp đường vẫn không thể thoát khỏi u mê. Vị sư đệ trước mặt hắn hai tháng trước còn mang mười viên hạ phẩm linh thạch đi đổi mấy cây đê giai linh dược, vậy mà bây giờ đã hô biến thành một ngoại môn đệ tử.

Phong cách vẽ này dường như có chút không đúng?

Đệ tử ngoại môn từ khi nào dễ vào như vậy?

…

Vân Hoàng lúc này đang đứng trước nơi ở mới của hắn ở khu ngoại môn.

Đó là một đình viện nhỏ, bao quanh là một khoảng sân trống rộng mười trượng, xung quanh cũng có hàng rào chắn tầm nhìn.

Chỗ ở này làm Vân Hoàng phi thường hài lòng, ít nhất sẽ đỡ tiêu phí linh thạch để bố trí che giấu trận.

Vân Hoàng trước tiên mang toàn bộ đồ vật bố trí vào bên trong đình viện. Sau đó hắn lấy toàn bộ chỗ dược liệu còn lại, quyết định luyện chế một thùng cực mạnh tôi thể dịch.

Công pháp luyện thể tầng thứ nhất đạt đến đại thành về sau, để tiến thêm một bước cần đại lượng tài nguyên. Lúc này, chỉ có Nhị phẩm linh dược hoặc Nhất phẩm đỉnh giai mới có tác dụng với Vân Hoàng được.

Trong quá trình luyện chế tôi thể dịch, Vân Hoàng lấy ra yêu cốt, rút ra yêu cốt tinh hoa bên trong, đem hoà vào bên trong tôi thể dịch.

Tu luyện thần hồn chi pháp, Vân Hoàng đã có thể khống chế năng lượng ở mức độ yếu. Những yêu cốt này chỉ là của Nhất cấp đê giai yêu thú, hắn có thể dễ dàng khống chế.

Tôi thể dịch dùng để luyện thể, yêu cốt tinh hoa cũng dùng để luyện thể, về lý thuyết thì hai thứ này sẽ không đối nghịch lẫn nhau. Bất quá Vân Hoàng cũng không dám chắc được.

Để yêu cốt tinh hoa triệt để dung hợp vào bên trong tôi thể dịch cần hai canh giờ. Sau hai canh giờ, hắn thoáng điều tức thân thể một chút, sau đó mới bắt đầu phục dụng tôi thể dịch bản sửa đổi của Vân Hoàng.

Tôi thể dịch bản sửa đổi dược lực quả hơn so với tôi thể dịch lớn. Hơn nữa đau khổ cũng bị giảm bớt. Chỉ có duy nhất một nhược điểm là thời gian để hấp thu hoàn mĩ dược lực còn phải lâu hơn một chút.

Tu luyện không tuế nguyệt, rất nhanh đã một tuần trôi qua.

Hỏa hầu đại thành của Vân Hoàng đã được củng cố, tổng lượng cương nguyên cũng được gia tăng, Vân Hoàng mới kết thúc bế quan.

"Cuối cùng cũng kết thúc"

Vân Hoàng vươn vai, tập một bộ quyền pháp đơn giản để làm giãn gân cốt. Sau đó hắn đi ra ngoài đình viện.

Mớ linh được cuối cùng đã hoá thành cặn bã, linh thạch thì đã toàn bộ hao hết để bố trí ẩn nấp trận. Nói thẳng ra, bây giờ Vân Hoàng lại trở về làm một

gã không xu dính túi.

Vân Hoàng đang định đi đến Nhiệm vụ đại điện thì có mấy tu sĩ nhảy ra chắn trước mặt hắn. Thân phận lệnh bài ngoại môn để tử còn dắt trên hông.

Vân Hoàng cau mày hỏi.

"Mấy vị sư huynh này… tại sao lại chắn trước mặt ta?"

Mất gã ngoại môn đệ tử cười gằn.

"Vân Hoàng sư đệ, ta nghe nói ngươi có một món thượng giai pháp bảo, bọn ta muốn mua nó"

Vân Hoàng nhíu mày, nhưng vẫn hỏi lại.

"Vậy mất người giao bao nhiêu linh thạch?"

Mấy gã đó tươi cười nhìn Vân Hoàng, nhưng trong mắt không giấu nổi vẻ khinh thường.

"Vân Hoàng sư đệ quả nhiên là người ngay thẳng, hai mươi linh thạch!"

Ánh mắt của mấy gã này làm sao mà Vân Hoàng lại không thể không nhận ra. Một thượng giai pháp bảo mua bằng hai trăm, ba trăm linh thạch hạ phẩm là ít. Vậy mà mất tên này chỉ đưa ra hai mươi linh thạch, công phu sư tử ngoạm cũng quá kinh dị đi.

Thật sự coi hắn là kẻ ngu sao?

Vân Hoàng cười cười, nhưng câu nói tiếp theo như đánh vào mặt mấy gã ngoại môn.

"Hai mươi viện hạ phẩm linh thạch hả? Đã thế thì mua đậu hũ mà đập đầu chết đi!"

Mấy tên đệ tử ngoại môn nguyên bản đang cười hiền lành, ra vẻ "tiền bối thân thiện" thì ngay khi lời Vân Hoàng vừa dứt thì sắc mặt trở nên âm trầm.

"Đây là ngươi không nể mặt bọn ta! Tuân Úc, Nguyên Ngạn, tên tiểu tử này có một món thượng giai pháp khí, phải cẩn thận đối phó! Cũng đừng ra tay quá nặng, cho tên tiểu tự này ăn thua thiệt là được!"

"Haha, Trình Việt ngươi yên tâm đi, bọn ta ra tay sẽ có chừng mực"

Vân Hoàng cười khổ, mấy gã này so với hắn cũng không lớn hơn bao nhiêu, vậy mà vẫn dám gọi hắn là tiểu tử. Nhìn mấy cái "tiểu tử" này nhảy nhót ơn trước mắt, Vân Hoàng chỉ có thể nhịn cười, căn bản không dậy nổi chán ghét.

Lại một lần nữa, tranh đấu với mấy cái hùng hài tử luôn mang lại cho hắn một loại vi diệu mà bị ai cảm giác.

Ba tên ngoại môn hùng hài tử Trình Việt, Tuân Úc, Nguyên Ngạn đang định động thủ, đột nhiên cảm thấy một loại áp bách cực lớn khiến bọn họ vô pháp do chuyển, linh khí vận chuyển trở nên đình trệ, hô ấp cũng vô cùng khó khăn. Trình Việt khó nhọc mở miệng.

"Ngươi… ngươi đã làm gì?!!"

Vân Hoàng cước bộ nhẹ nhàng lướt qua cả ba, ngữ khí có phần diễu cợt.

"Lần sau nhớ tìm đậu hũ mà đâm, đình có lựa trúng tấm gỗ cứng"

Vân Hoàng không đo đếm được thực lực của mình, nhưng đối phó với ba tên Ngũ mạch này thì vẫn vô cùng đơn giản.

Để lại một câu nói đầy ẩn ý, Vân Hoàng tăng nhanh cước bộ, biến mất trong tầm mắt.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: "Quân tử như Ngọc" Vương Thần

Các nhiệm vụ bên trong Nhiệm vụ đại điện ở ngoại môn so với ở tạp dịch khu thì cao hơn một đẳng cấp. Vân Hoàng muốn kiếm nhiều điểm cống hiến của tông môn thì những nhiệm vụ như săn giết yêu thú hay hái lượm linh dược không đủ với hắn, hơn nữa lại tốn khá nhiều thời gian.

Vân Hoàng quyết định chọn những nhiệm vụ săn giết.

Một số gia tộc thường sẽ gửi một số nhiệm vụ tiêu diệt cho tông môn vùng đó, với một số phần thưởng kèm theo, hơn nữa số điểm cống hiến mà tông môn thưởng cho cũng phi thường phong phú.

Bất quá, nhiệm vụ tiêu diệt vô cùng nguy hiểm, thậm chí có tỉ lệ bỏ mạng tương đối cao. Bởi vì đối tượng săn giết có thể là những tu sĩ thực hiện những việc độc ác như luyện phàm nhân thành đan dược, hay một số tán tu lập thành các bang hội đi cướp đoạt khắp nơi. Những kẻ này đều liếm máu trên đao, ra tay vô cùng tàn độc, cũng vì thế mà số lượng những đệ tử chết trên tay chúng cũng không ít.

Mục tiêu lần này của Vân Hoàng là Lang nha bang. Một bang hội gồm mười sáu tán tu tập hợp với nhảy mà thành lập nên. Chúng thường ngày cướp bóc, bắt cóc đàn bà, nhiều làn quấy phá. Chúng trốn bên trên một ngọn núi cách Phong Ngân tông hơn mười bốn dặm đường.

Vân Hoàng định đưa nhiệm vụ này cho người trông coi thì thấy đằng xa là một bóng người có chút quen mắt.

Liếc nhìn một chút, Vân Hoàng nhận ra đó là ai

Lục Thi Y, người mà trong trận chiến tranh dành đệ nhất tạp dịch khu đã lưỡng bại câu thương với Vân Hoàng, hơn nữa còn sở hữu một thân phận bí mật mà chỉ hắn biết, tương lai thành tựu Tuyệt thế Lục Hoa Nữ Đế.

Chắn trước mặt nàng là một bóng người cao lớn, khí chất thì Vân Hoàng cũng miễn cưỡng coi là một cái "Quân tử như Ngọc" đi, khuôn mặt đẹp trai yêu dị, đôi mắt có thần, đối với phái nữ quả thật như ngọc thụ lâm phong, sát thương tuyệt đối.

Mấy nữ tử xung quanh tên "Quân tử như Ngọc" kia nhìn Lục Thi Y, phụ họa.

"Lục Thi Y, Vương Thần sư huynh đã nhìn trúng ngươi, ngươi nên cảm tạ đi là vừa"

"Xì, được một cái khuôn mặt đẹp! Bất quá cũng chỉ là bình hoa mà thôi"

"Vương Thần sư huynh, không hiểu sao huynh lại chọn trúng nha đầu này?"

Vân Hoàng. "…"

Lại là mấy cái hùng hài tử!!!!

Trước khi trùng sinh, mấy người này trong mắt hắn chính là những người cao cao tại thượng, là nam thần là tiên nữ, nhưng một lần nữa trở lại, nam thần tiên nữ bỗng hô biến thành một đám gấu con.

Đây là bọn họ phong cách vẽ sai, hay là hắn phong cách vẽ sai?

"Quân tử như Ngọc" Vương Thần sư huynh phe phẩy cái quạt xếp trên tay, giọng nói dịu dàng như gió mùa thu.

"Thi Y sư muội, bọn họ không phải có ý xấu đâu, ta chỉ đơn thuần thưởng thức tài năng của sư muội thôi"

Vân Hoàng không nhịn được mà quăng cho Vương Thần một ánh mắt khinh bỉ, có quỷ mới tin ấy!

Lục Thi Y rơi vào thế khó, khuôn mặt nàng có chút quẫn bách, bỗng nhiên nàng nhìn thấy Vân Hoàng đang liếc mắt khinh bỉ về phía Vương Thần.

Ánh mắt của Vân Hoàng rất khó phát hiện, nếu không phải nàng cảm giác mẫn tuệ thì dã như bọn người kia, không thể phát giác được.

Lục Thi Y cũng có thể đoán ra được Vân Hoàng đã nghe lọt toàn bộ cuộc nói chuyện vừa nãy, mà gia hỏa này cũng không phải dạng người ngu ngốc, nếu không đã không biểu lộ ánh mắt như thế.

Nàng nảy ra một ý tưởng rất táo bạo.

Lục Thi Y đột ngột chỉ bàn tay mảnh khảnh về phía Vân Hoàng.

"Xin lỗi, ta đi cùng hắn"

Nói đoạn nàng bước nhanh đến chỗ Vân Hoàng.

Người qua đường cũng bị trúng thương Vân Hoàng. "…"

Vương Thần lành lạnh nhìn Vân Hoàng, con mắt toát ra lãnh ý.

Gã kia, sao lại nhìn ta như vậy, ta thật sự chỉ là người qua đường mà!!! Vân Hoàng gào thét trong lòng.

Và tất nhiên, nhiệm vụ thảo phạt Lang nha bang vốn dĩ chỉ có một mình Vân Hoàng đi, bây giờ bên cạnh hắn lại thêm một cái Lục Thi Y nữa.

Cả hai người đi trên đường, không nói một lời nào, không khí nặng nề. Lục Thi Y là chủ mưu, cuối cùng mở miệng trước.

”Xin lỗi, đã kéo ngươi vào rắc rối” – Lục Thi Y cúi đầu trầm mặc.

Lục Thi Y biết, tên Vương Thần đó là thập đại cao thủ ngoại môn, tu vi Thất mạch hậu kì, nàng cũng khó đối phó, dây vào hắn không phải là chuyện gì tốt đẹp cả.

Nàng nguyên bản chỉ ý tưởng bộc phát, nào ngờ tay nhanh hơn não, chưa kịp đè xuống suy nghĩ thì đã đem Vân Hoàng ra làm tấm mộc rồi.

Lục Thi Y vuốt vuốt bộ ngực phập phồng của mình, tay nhanh hơn não quả nhiên là một cái nan giải bệnh, phải trị!

Vân Hoàng thở dài, thủ phạm đã trân thành nhận lỗi, hắn cũng không muốn chấp nhặt. Bất quá nguyên bản là một ngàn điểm cống hiến tả hữu, giờ lại phải chia đôi rồi.

Lục Thi Y dường như hiểu được ý nghĩ của Vân Hoàng, nhẹ giọng nói.

”Điểm cống hiến ta không cần, ngươi cứ lấy đi, coi như là bồi thường”

Vân Hoàng suýt nữa không nhịn được mà bật ngón tay cái, tiểu cô nương thật hảo sảng!

Lời của tác giả: Vì một lí do nào đó, Lục Thi Y và Vân Hoàng có một khía cạnh khá giống nhau. (Cười)

…

Vân Hoàng hốt hoảng, dù đã kiên quyết cho ít đi để bớt đau đớn hơn nhưng thân thể lại không kịp dừng lại, lượng tôi thể bột cho vào còn nhiều gần gấp đôi hôm qua.

Tay nhanh hơn não quả thật là một cái nan giải bệnh, phải trị!

…

Nàng nguyên bản chỉ ta tưởng bộc phát, nào ngờ tay nhanh hơn não, chưa kịp đè xuống suy nghĩ thì đã đem Vân Hoàng ra làm tấn mộc rồi.

Lục Thi Y vuốt vuốt bộ ngực phập phồng của mình, tay nhanh hơn não quả nhiên là một cái nan giải bệnh, phải trị!

…

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Biến dị Băng lang

Mất nửa ngày đi đường, Vân Hoàng và Lục Thi Y mới đến được chân núi nơi mà Lang nha bang lấy làm xào huyệt.

Theo như thông tin mà tông môn cho hay, Lang nha bang sẽ trở về ngọn núi sau ba hoặc bốn canh giờ từ khi rời núi, Lang nha bang rời núi khi trời vừa sáng nên thời gian chúng về sào huyệt của mình còn cách chừng nửa canh giờ nữa.

Vân Hoàng không thể lùng sục cả ngọn núi này để tìm xào huyệt của chúng được, quá tốn thời gian. Hơn nữa nếu quá mức lộ liễu sẽ đánh động các thành viên Lang nha bang, đến lúc đó bị vây công thì nguy to.

Vân Hoàng không ưa thích đi tìm chết, Lục Thi Y cũng không phải một kẻ dại dột. Vì thế cả hai đều án binh bất động.

”Lục Thi Y, hôm nay chỉ cần khoá chặt vị trí hang ổ của Lang nha bang thôi, không nên động thủ”

Lục Thi Y gật đầu

…

Nhưng Vân Hoàng đoán sai một truyện.

Cả Lục Thi Y lẫn Vân Hoàng đã ngồi ôm cây đợi thỏ suốt gần hai canh giờ, nhưng vẫn không thấy Lang nha bang hồi sơn.

Vân Hoàng nhíu mày.

”Chẳng lẽ các thành viên của Lang nha bang gặp truyện bất trắc ở bên ngoài?”

Lục Thi Y nói.

”Hay là có những đệ tử khác đã làm nhiệm vụ tiêu diệt chúng rồi?”

Vân Hoàng trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi nói.

”Lục Thi Y, ta vào ngươi vào trong núi thăm dò, nếu mà chỉ có bảy, tám thành viên thì hãy đối phó”

”Được” – Lục Thi Y gật đầu đáp.

Cả hai người thu liễm toàn thân khí tức, chậm rãi lẻn vào rừng. Vân Hoàng đem thức hồn của mình khuếch tán ra phạm vi rộng nhất, nắm giữ nhất cử nhất động.

Đi được một nén hương, đột nhiên Lục Thi Y dừng lại, giọng nói có phần ngưng trọng lại.

”Có mùi máu”

Vân Hoàng gật đầu, hắn cũng cảm thấy.

Nhưng mà ngọn núi mà Lang nha bang lấy làm xào huyệt chỉ có một vài con Nhất cấp đê giai yêu thú, hoàn toàn không thể đe dọa được các thành viên Lang nha bang, vậy mùi máu này từ đâu ra?

Vân Hoàng nhíu mày, hay là Lang nha bang đã giết rất nhiều người rồi giấu xác ở đâu đó quanh đây, nếu không mùi tinh huyết không thể nồng nặc như vậy được.

Vân Hoàng đè xuống nỗi bất an trong lòng, hắn quay sang nói với Lục Thi Y.

”Lục Thi Y, bây giờ chúng ta sẽ đi theo mùi huyết tinh, chú ý đừng manh động, ta cảm thấy việc này không đơn giản”

”Vân Hoàng, ngươi cũng phải cẩn thận”

”Được”

Mùi huyết tinh nồng nặc cách họ hơn trăm trượng, Vân Hoàng và Lục Thi Y chỉ trong chốc lát đã đến nơi ấy.

Nhìn thấy quang cảnh trước mặt, Vân Hoàng cùng Lục Thi Y đều không nói nên lời, nỗi bất an trong lòng Vân Hoàng càng lúc càng rõ ràng.

Ở trước mặt cả hai, mười mấy cái xác chết nằm la liệt trên mặt đất. Đa số bọn chúng đều chết rất thảm, có kẻ thì đầu bị nhai nát, có kẻ thì bị xé làm hai nửa, có kẻ thì trái tim còn bị móc ra.

Khắp nơi be nét máu, thịt và nội tạng rơi vương vãi, cảnh tượng này đơn giản giống như địa ngục, làm người khác buồn nôn.

Vân Hoàng dù sao cũng là người từng trải nên chỉ bị kinh động một chút. Nhưng Lục Thi Y dù sao cũng chỉ là một tiểu cô nương mười lăm tuổi, tràng cảnh trước mắt quá mức ác liệt nên khuôn mặt nàng có chút tái xanh.

Số lượng xác chết ơn đây đúng bằng số thành viên của Lang nha bang, hơn nữa ớt trên cánh tay của chúng có hình vẽ biểu tượng cho bang hội của chúng. Nên đây chính là Lang nha bang không thể nghi ngờ.

”Những người này tu vi thấp nhất cũng là Ngũ mạch, mấy gã đứng đầu còn có tu vi Thất mạch sơ kì. Hơn nữa mỗi tên này đều có kinh nghiệm đầu mình. Dù cho gặp Bát mạch cũng không bết bát như thế này chưa?”

”Vân Hoàng, ta nghĩ rằng đây là do yêu thú làm, có một số vết chém, vết rách khá giống do yêu thú gây ra”

Lục Thi Y lúc này đã khôi phục một chút, nàng chỉ về phía mấy vị trí, Vân Hoàng kiểm tra thì thấy thế thật.

Nhưng sau đó Vân Hoàng lại rơi vào trầm tư, nơi đây chỉ có một vài con yếu nhược yêu thú, lũ yếu nhược yêu thú đó có thể làm như vậy sao?

Đột nhiên, đằng trước mặt của Vân Hoàng và Lục Thi Y có tiếng là cây loạt xoạt, đan xen với tiếng cành cây bị giẫm gãy, động tĩnh này ngày càng lớn, dường như hướng về phía hai người họ mà tới.

”Lục Thi Y, khi ta hét lên, lập tức sử dụng thủ đoạn mạnh nhất”

Lục Thi Y cũng nhìn ra Vân Hoàng do với những người đồng cấp thì trầm ổn hơn nhiều, cũng bất tri bất giác tin tưởng Vân Hoàng, lặng lẽ rút liễu kiếm ra. Vân Hoàng vẫn giữ nguyên tư thế đứng im, nhưng cương nguyên trong cơ thể đã hội tụ lại, công thêm cả hồn lực quán thông cùng Bích lôi chuỳ, tuỳ thời có thể động thủ.

Từ trong lùm cây tối bước ra một sinh vật, đối mặt với Vân Hoàng và Lục Thi Y.

"Băng lang?" – Lục Thu Y nhíu mày.

Băng lang lúc này mới phô bày toàn bộ thân hình của nó, bộ lông của Băng lang vốn dĩ có màu lam, nhưng bây giờ đã bị nhuộm đỏ bởi huyết tinh, đôi mắt nó huyết hồng vô cùng đáng sợ, trên hàm răng trắng ởn còn vương lại một vài mảnh thịt vụn đầy máu, một ít nội tạng cùng với da lông yêu thú, trên người nó chi chút vết thương, thỉnh thoảng từ trên một số vết còn chảy ra dịch thủy màu đen. Băng lang há miệng, kì thực giống như đang cười, cảnh này trùng kích rất mạnh vào thị giác, nếu người có tâm thần yếu một chú sợ rằng sẽ nhất đi.

Lục Thi Y cũng run lên, nhưng nhìn bóng lưng trầm ổn của Vân Hoàng nên thoáng cảm thấy yên lòng, nắm chặt chuôi kiếm.

Vụt!

Không báo trước một lời, Băng lang lao vụt đến chỗ Lục Thi Y, ý đồ muốn nhất kích đoạt mạng, nhưng Vân Hoàng đã lao đến trước mặt nó.

Vân Hoàng trước giờ chưa từng nhìn thấy yêu thú kiểu này, bất quá hắn cũng không dễ đang như vậy liền bị kinh động.

"Thiên Hoang trấn trụ!"

Cương nguyên của Vân Hoàng ngưng tụ thành hư ảnh cự trụ, chặn đứng Băng lang, hắn không dừng lại, Bích lôi chuỳ trong tay đánh vào thân của Băng lang.

"Toái giáp kích!"

Bạo bạo bạo bạo

Cương nguyên bạo liệt, hoá thành một đường phong nhận chém ra, phong nhận này là Vân Hoàng quán thông phá hư ý cảnh dung hợp vào, tuyệt chiêu độc môn của Vân Hoàng!

"Ngay lúc này!" – Vân Hoàng hét lên.

Sau lưng hắn, lưỡi liễu kiếm trên tay Lục Thi Y đã múa thành huyễn ảnh, nàng đạp chín bước, một đạo thất thải kiếm mang chém ra.

Một kiếm này, quán thông một lúc ba loại ý cảnh, mê hoặc ý cảnh, cương nhu ý cảnh cùng phong hệ ý cảnh.

"Điệp Vũ kiếm quyết, Thiên Nguyên Cửu Vũ!"

Vân Hoàng âm thang líu lưỡi, quán tụ ba loại ta cảnh vào trong một đòn tấn công, đừng nói là Khai mạch cảnh, đến cả Luyện khí cảnh đỉnh phong cũng không thể làm được. Ý cảnh đâu phải rau cải trắng ngoài chợ, lĩnh nhọ được một loại ý cảnh đối với Khai mạch cảnh tu sĩ đã là rất khó, chứ đừng nói là ba loại, hơn nữa những ý cảnh đó chỉ là ngũ hành băng phong lôi ý cảnh, không phải những loại ta cảnh cực khoa trương như mê hoặc hay cương nhu.

Lục Hoa Nữ Đế sở hữu thiên phú bỏ xa toàn bộ thiên tài, nói không ngoa chút nào.

Thiên Nguyên Cửu Vũ cùng với Toái giáo kích điên cuồng phá hoại bên trong cơ thể Băng lang vì Vân Hoàng đã dùng hồn lực dẫn dắt đòn tấn công vào bên trong miệng vết thương của Băng lang. Cộng thêm việc Băng lang đã bị Lang nha bang trọng thương, gây ra sát thương khủng bố nhất.

Băng lang ngã gục xuống đất, bề ngoài nhìn còn nguyên vẹn, nhưng bên trong đã bị xay ra thành vụn.

Lục Thi Y ngã quỵ xuống đất, Thiên Nguyên Cửu Vũ đã móc sạch toàn bộ linh khí của nàng, Vân Hoàng thì khá hơn, nhưng liên tục duy trì Thiên Hoang trấn trụ chấn áp Băng lang cùng một đòn toàn lực Toái giáp kích cũng đã tiêu hao hơn phân nửa cương nguyên của hắn.

Vân Hoàng liền cảm thấy may mắn vì hắn vài ngày trước đã đột phá đến đại thành hỏa hầu, hơn nữa lần này mang theo Lục Thi Y, nếu không lần này hắn không chắc hắn có thể toàn mạng trở ra.

Vân Hoàng tuy cường mãnh, nhưng hắn không có thủ đoạn công kích khủng bố như Lục Thi Y, nếu muốn so dẻo dai với Băng lang thì hắn hoàn toàn không có lòng tin chút nào.

Lục Thi Y lúc này cả ngươi đã đầy mồ hôi, bộ tố y mỏng manh ép chặt vào thân thể của nàng, tuy chưa hoàn toàn phát dục nhưng như cũ vẫn cực kì mệ người, khiến người ta không nhịn được mà kêu "Tiểu yêu tinh". Cảnh xuân trước mắt, nhưng trong lòng Vân Hoàng không có chút nào tà niệm, hắn đem Lục Thi Y đang hồi phục bảo hộ sau lưng, vì hắn có linh cảm, sự việc còn chưa có kết thúc.

Đúng như Vân Hoàng đoán, Băng lang vốn dĩ đã nằm chết dưới đất, giờ lại chậm rãi bò dậy, con ngươi đã biến thành đen kịt, toàn thân tỏa ra luồng khí tức kì lạ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Trong phút sinh tử

Vân Hoàng lúc này đã nắm chặt Bích lôi chuỳ, Lục Thi Y đằng sau cũng nhận ra được tình huống trước mắt, lấy toàn bộ linh tán ra phục dụng, ít nhất cũng muốn khôi phục một phần chiến lực.

Đây rõ ràng là một đầu Băng lang Nhất cấp cao giai yêu thú mà thôi, thực lực cũng chỉ có thể so với Thất mạch sơ kì tu sĩ. Nhưng lại sở hữu lực công kích mạnh đến đáng sợ, hơn nữa lại đánh mãi không chết.

Vân Hoàng có thể cảm thấy, bản thân Băng lang đang bị một lực lượng kì lạ chiến giữ.

Hắn từ sau khi tu luyện môn Thần hồn chi pháp không rõ lai lịch thì trực giác của hắn trở nên cực kì mẫn cảm, Vân Hoàng tin chắc hắn đoán không sai.

"Lục Thi Y, tích súc thật nhiều lực lượng, đến lúc thích hợp thì đánh ra một kích mạnh nhất lần nữa"

Con bài duy nhất mà hắn tự tin chính là công kích cường đại của Lục Thi Y, nếu hắn câu giờ đủ lâu, nàng có thể lần nữa phát động đánh chết Băng lang một lần nữa.

Luyện thể chi pháp của hắn vốn thuộc hàng đỉnh cấp nên tốc độ hồi phục của Vân Hoàng cũng rất nhanh. Sau đó chợt nghĩ ra cái gì đó, Vân Hoàng lặng lẽ nhét viên Bạch sắc tinh thạch vào trong y phục của Vân Hoàng, từ lúc nhặt được, Vân Hoàng đã đoán già đoán non viên tinh thạch này không phải phàm vật, lúc này hắn chỉ mong nó có ích một chút.

Băng lang lúc này khắp người chảy ra nhớp nháp dịch thủy màu đen, cặp mắt sâu thẳm vô hồn, nhìn cực kì đánh sợ. Khí tức của nó cũng mạnh hơn rất nhiều.

Vân Hoàng lần này là người chủ động tấn công.

Chát chát chát

Âm thanh chát chúa khi sắt thép va vào nhau liên tiếp vang lên. Vân Hoàng vung trên tay Bích lôi chuỳ, dùng lực đạo mạnh nhất nện vào Băng lang, nhưng đầu Băng lang này quá mức trâu bò, cái đầu đã bị đập đến biến dạng vẫn điên cuồng cắn xé.

Xoẹt!

Tay áo của Vân Hoàng bị một trảo xé rách, bốn móng vuốt nhọn cắm sâu vào trong da thịt, máu tươi chảy ròng ròng. Khuôn mặt Vân Hoàng không đổi sắc, hắn bật lên, xuất người trên không trung, lợi dụng lực quán tính một chuỳ giáng xuống trên thân Băng lang.

"Thiên Hoang trấn trụ!"

Bất quá, bằng một tốc độ không hợp thói thường, Băng lang lăn người về bên trái, mặt đất nơi nó vừa đứng bị một trụ của Vân Hoàng oanh thành bã vụn.

Vân Hoàng lao ra, hư ảnh cự trụ sau lưng hắn lần nữa ngưng tụ lại, Vân Hoàng đạp bộ pháp, trong chốc lát đã tiếp cận Băng lang, hư ảnh cự trụ lần nữa giáng xuống.

Băng lang cũng không làm động tác bé tránh, từ trong miệng nó, một luồng kinh khủng năng lượng tà ác phun ra, trong chốc lát đã bao trùm toàn bộ cơ thể Băng lang, nó trụ lên một tiếng bén ngọn, miệng ngoạm lấy hư ảnh cự trụ,

Rắc! – Một tiếng trần đục như vỏ trứng vỡ.

Thiên Hoàng trấn trụ vỡ nát, Vân Hoàng kinh hãi, tà ác Băng lang chỉ chờ giây phút đó, húc cực mạnh vào ngực Vân Hoàng.

Phốc!

Vân Hoàng bị đánh bay ra xa mười trượng mới ổn định được thân hình, y phục của hắn tả tơi, trên khoé miệng chảy ra một đạo vết máu, mắt trái hắn bị đập trúng, khiến tầm nhìn của hắn bị hạn chế.

Trong chốc lát, tốc độ của Băng lang đã vượt qua phản ứng của hắn.

Vân Hoàng chật vật thủ thế, cương nguyên của hắn cơ bản đã tiêu hao khá nhiều, Vân Hoàng không chắc có thể trụ được bao lâu.

"Lại tới!"

Băng lang lần nữa tấn công, hai móng vuốt như quỷ trảo, từng chút một đem Vân Hoàng tiêu hao.

Vân Hoàng biết, Băng lang Nhất cấp yêu thú này linh tri cực kì thấp, nhưng thứ đang ngự trị nó thì không. Cách tấn công, né tránh, hệt như một tông sư võ đạo. Thứ năng lượng ngự trị bên trong Băng lang không chỉ đơn thuần là một đoàn lực lượng, mà còn sở hữu trí tuệ không kém gì nhân loại. Vân Hoàng biết, một số Thiên giai, Thánh giai pháp bảo có thể thai nghén ra mơ hồ linh trí, yêu thú đạt đến Ngũ cấp tương đương với tu sĩ Ngưng niệm cảnh cũng có linh trí cực cao, nhưng không như cái này giảo hoạt năng lượng thể.

Vân Hoàng bây giờ đối với nó không khác nào cá nằm trên thớt là bao. Thậm chí nó còn không tấn công những vị trí yếu hại, hắn dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ được đoàn năng lượng này dự định Vân Hoàng sẽ là đối tượng tiếp theo nó chiếm cứ, thân thể Băng lang đã bị tổn hại quá nặng rồi.

Thực ra kinh nghiệm chiến đấu của Vân Hoàng cũng rất cao, nhưng thân thể của hắn không theo kịp, hắn chỉ có thể miễn cưỡng dùng những kinh nghiệm đó, chèo chống đến tận bây giờ.

Lục Thi Y càng lúc càng xốt ruột, nàng cho đến bây giờ cũng không khôi phục được bao nhiêu, mà Vân Hoàng bên kia, chỉ sợ là cũng gần đạt tới giới hạn rồi.

Thực ra, với phần linh khí vừa khôi phục này, nàng cũng có thể chạy trốn, để lại Vân Hoàng giữ chân Băng lang. Nếu là những người khác, kết cục của Vân Hoàng chắc chắn sẽ rất thảm, nhưng Lục Thi Y nàng không phải người như vậy.

Lục Thi Y cảm thấy, Vân Hoàng so với những tên máu lạnh ngoài kia thì tốt hơn nhiều lắm. Nhân tình lạnh lẽo, lúc huy hoàng chúng có thể là bằng hữu, là tri kỉ, nhưng khi gặp bất trắc, chúng có thể trực tiếp xé mở da mặt, bỏ đá xuống giếng. Loại truyện này trong tu chân giới nhiều như cơm bữa.

Nhưng Vân Hoàng hắn, đến cuối cùng vẫn như một ngọn núi, lặng lẽ đem nàng che chở sau lưng, dù cho sinh tử ở ngay trước mắt, hắn vẫn đứng đó.

Hắn đã hoàn toàn có thể đem ta bỏ lại…

Khi sinh tử chỉ còn là một lằn ranh, mới có thể tìm được chân chính nhân tình.

Lục Thi Y nàng không bao giờ muốn phản bội lại nhân tình của hắn.

Dường như thượng thiên đã đáp lại lời thỉnh cầu của nàng, một nguồn linh khí tinh thuần đến cực điểm đi vàp trong Lục Thi Y thể nội, đạo linh khí này không chỉ tinh thuần mà còn liên tục gột rửa linh khí và thân thể của nàng, tạo cho nàng một cái hoàn mĩ cơ thể không tạp chất, căn cơ vững chắc tới cực điểm. Lục Thi Y không biết có chuyện gì xảy ra, chỉ biết gắng sức tu luyện.

Tu vi của nàng điên cuồng tăng lên, nhục thân chứa linh khí so với lúc trước nhiều hơn gấp rưỡi, hơn nữa còn được tẩy kinh phạt tủy. Tu vi tăng nhanh, nhưng căn cơ không những bị tổn hại mà còn chắc chắn hơn trước.

Hơn nữa, trong người nàng dường như có một cái gì đó được thức tỉnh.

Vân Hoàng lúc này đã chật vật không thể tả nổi, trên người đã chi chít những vết cắn, cào, xé đủ loại, máu tươi đầm đìa chảy xuống. Nhưng hắn không thể bỏ chạy, Lục Thi Y vẫn còn đang ở đó.

Vân Hoàng đã chết một lần, đối với sinh tử hắn đã có khái niệm, nhưng hắn không muốn vì mình mà những người xung quanh tử nạn.

Lẽ ra hắn nên để Lục Thi Y chờ dưới chân núi.

Hắn không muốn, mình là người đã gián tiếp giết chết Lục Hoa Nữ Đế!

Hắn không muốn vô lực nhìn một cái mặt đơ, ngốc ngốc tiểu cô nương chết trước mặt hắn!

Băng lang dường như đã đùa nghịch chán Vân Hoàng, nó liếc nhìn Lục Thi Y đằng sau, khóe miệng giương lên, lao về phía nàng.

Vân Hoàng ánh mắt tràn đầy tơ máu. Hắn không biết lấy đâu ra sức lực, chạy vụt đến trước mặt Băng lang.

Toàn bộ cơ thể hắn xương cốt va vào nhau, mơ hồ có tiếng long ngâm, Vân Hoàng con mắt huyết hồng, một cái khủng bố quyền phong hạ xuống.

Quyền kình như bạo phát, giống như một đầu viễn cổ cự long gào thét.

Động vào vảy ngược của rồng, chỉ có một chữ chết!

Vân Hoàng trong lúc mê man, đã vô tình bước vào Long đạo một bước.

Băng lang bị cường đại lực lượng thổi bay, toàn thân xương cốt của nó nứt vỡ, nó nghi hoặc nhìn Vân Hoàng, gia hỏa này làm sao có thể bộc phát ra lực lượng như vậy?

Bất quá Vân Hoàng đã dầu cạn đèn tắt, không chịu nổi mà quỵ gối xuống.

Băng lang định bước ra chỗ Vân Hoàng để chiếm xác, nhưng đột nhiên xuất hiện trước mắt nó là một cảnh tượng khó tin.

Lục Thi Y lúc này đã bước ra đằng trước Vân Hoàng, đem hắn nhẹ nhàng tựa vào gốc cây, Lục Thi Y chỉ trong có thời gian ngắn ngủi đã đột phá Lục

mạch.

Đôi đồng tử của nàng đã hóa thành hồng sắc, nàng vẫn là Lục Thi Y, nhưng khí chất của nàng thì giống như lột xác.

Lục Thi Y bây giờ như mộng như ảo, tưởng rằng chỉ là một ảo ảnh, sợ rằng khẽ động là sẽ tan biến, nhưng khiến cho người ta không tự chủ được mà trầm mê trong đó.

"Vân Hoàng, cảm ơn ngươi"

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Thiên Hoang Táng Thần, Tứ Phương Trấn Sát!

Vân Hoàng ta thức trở nên mơ hồ, chỉ nhìn thấy một bóng lưng mờ ảo đang bảo vệ cho hắn.

"Lục… Thi… Y…"

Vân Hoàng không còn sức để nói câu tiếp theo nữa, hắn triệt để mất ý thức.

Đó là một thế giới đổ nát, một góc của vũ trụ đã trôi đi theo vô tận năm tháng.

Vân Hoàng hành tẩu trên một Hoàng mạc, nơi đây không có nhật nguyệt, không có bầu trời, không có sinh vật sống.

Một thế giới đã chết.

Thành trì, kiến trúc, mỗi lần Vân Hoàng đi qua thì chúng lại biến thành cát bụi, bay đi mất.

Hai mắt Vân Hoàng mông lung, xung quanh hắn dày đặc tử khí, tựa như một lão nhân gần đất xa trời. Hắn giương mắt ra đằng xa tận chân trời, trong miệng lẩm bẩm.

"Ta phải đi…"

Đôi chân hắn, lại tiếp tục lê bước trên con đường mà hắn không biết tận cùng, không biết kết thúc.

Mười năm, hai mươi năm, ba mươi năm,…

Hắn không biết đã lang thang ở đây bao nhiêu lâu nữa. Cả người Vân Hoàng dần trở nên gầy rạc. Tóc hắn cũng dài đến tận lưng, khuôn mặt khắc khổ. Nhưng hắn không dừng bước.

Rồi lại tiếp tục một trăm năm, hai trăm năm, ba trăm năm,… Cuối cùng, Vân Hoàng cũng không đếm nữa.

Bề ngoài của hắn đã thay đổi hoàn toàn, biến thành một ông lão tóc tai bù xù, chòm râu dài đến tận rốn, da bọc xương, cơ thể gầy yếu bị còng. Trên người hắn tử khí đã cực kì dày rồi, tựa hồ chỉ cách quỷ môn quan một bước chân mà thôi.

Nhưng dù bề ngoài có thay đổi như thế nào, Vân Hoàng vẫn bước đi.

Cuối cùng, hắn đến đích.

Vân Hoàng đứng trước một cự nhân cao đến ngàn vạn dặm, cự nhân không có biểu cảm gì, tựa như một bức tượng đúc lên, hắn ngồi im đó nhìn cự nhân, sắc mặt không thay đổi.

Đột nhiên, cự nhân cử động, đứng dậy khỏi mặt đất, lớp bụi màu xám trở phủ lên trên cơ thể của cự nhân không biết bao nhiêu lâu giờ đây từng mảng từng mảng rơi xuống.

Cự nhân nhìn chằm chằm vào Vân Hoàng, từ trên đầu cự nhân bắn ra một đoàn độn quang, chui vào trong mi tâm của Vân Hoàng.

Vân Hoàng nhìn thấy trong thức hồn của hắn có một viên yêu đan. Đúng vậy, một viên Hắc Bạch song long yêu đan.

Yêu đan có rất nhiều long văn trên đó, trên long văn lại khắc rất nhiều Thái cổ long ngữ. Các hắc long văn, bạch long văn nhìn cực kì rối mắt nếu để gần, nhưng khi quan sát tổng thể lại thấy vô cùng hài hoà.

Một đoàn hoàn chỉnh truyền thừa được truyền vào trong thức hồn của Vân Hoàng.

”Hồng Hoang Thiên Long Hoá…”

Đây không phải công pháp tu luyện, không phải công pháp luyện thể, cũng không phải đấu kĩ gì hết, nó chỉ đơn giản là “có thể làm bất cứ thứ gì”

Vân Hoàng nghi hoặc nhìn về phía cự nhân, suy đoán này hắn đã nghĩ tới từ lâu, nhưng bây giờ mới có dịp kiểm chứng.

”Tiền bối, ngài là khóa Vô sắc đại nhật kia?”

Cự nhân không trả lời. Vân Hoàng cũng ngầm hiểu là chấp nhận.

Lúc này, toàn bộ cát bụi trên người cự nhân đã roi xuống hết, lộ ra một cảnh làm Vân Hoàng khó tin, cực kì khó tin,

Hàng ức ức vạn vạn tà ma đang bị trấn áp sau lưng cự nhân, mỗi một đầu tà ma này đều hình mạnh tới cực điểm, nhưng lại bị một luồng khổng lồ sắc mạnh đem thời không cắt khối, phong sát tà ma.

Thức hồn chi pháp của Vân Hoàng không biết từ lúc nào đã vận chuyển, Vân Hoàng đốn ngộ!

Rồi trước mặt hắn trắng xoá, Vân Hoàng biết, hắn cũng sắp tỉnh lại.

Cuộc hành trình này, hắn giống như đã trải qua vô số đời người, nhưng cũng cảm thấy hắn chỉ chợp mắt có một giây lát thôi.

Nhưng bây giờ quan trọng hơn là phải đem Lục Thi Y cứu ra!

Vân Hoàng mong rằng thời gian ơn ngoại giới không trôi qua quá nhanh đi.

Oanh!

Vân Hoàng mở to mắt, lúc này không hiểu sao toàn bộ thương thế trên người hắn đã biến mất, thay vào đó lại xuất hiện một đạo Long văn. Thức hồn của hắn cũng đã ngưng tụ thành hồn hải.

Cảnh giới của hắn bây giờ cũng vẫn là Đại thành hỏa hầu, nhưng Vân Hoàng cảm thấy hắn so với lúc trước thì mạnh hơn nhiều, cụ thể là mạnh hơn bao nhiêu hắn cũng không rõ.

Đây cũng chính là khi Hồng Hoang Thiên Long Hoá kết hợp với Luyện thể chi pháp.

Lần này cũng coi như là nhân họa phúc đắc.

Vân Hoàng nhìn Lục Thi Y, lúc này nàng đang giao chiến với con Băng lang kia. Đôi đồng tử của nàng đã hoá thành màu hồng sắc, khí chất trên người càng như lột xác.

Vân Hoàng biết, một số tu sĩ mang cho mình huyết mạch đặc biệt, nhờ huyết mạch đặc thù mà có sức chiến đấu hơn nhiều các tu sĩ đồng cấp.

Đối với Vân Hoàng mà nói, Lục Thi Y sở hữu huyết mạch chi lực cũng không quá nhạc nhiên. Ngạc nhiên là tu vi của nàng đã đạt đến Lục mạch, hơn nữa huyết mạch đã thức tỉnh. Nghĩ tới nghĩ lui, Vân Hoàng cũng chỉ có thể đổ cho viên Bạch sắc tinh thạch.

Vân Hoàng lao đến chỗ cả hai giao chiến, gọi lớn.

”Lục Thi Y, liên thủ!”

Lục Thi Y không biết vì sao Vân Hoàng lại có thể hồi phục nhanh như vậy, bất quá nàng không biết từ lúc nào đã bất tri bất giác tin tưởng Vân Hoàng nên Lục Thi Y chỉ gật đầu, lùi ra đằng sau.

Băng lang tức giận, muốn truy kích Lục Thi Y nhưng Vân Hoàng đã chắn trước tầm mắt nó.

Thân thể của Vân Hoàng bây giờ như được thoát hoan thoái cốt, cử động vô cùng thoải mái, không còn có trường hợp thân thể không theo kịp nữa.

”Nhận lấy! Thiên Hoang trấn trụ!

Hư ảnh cự trụ đè xuống, áp chế gắt gao chuyển động và thao tác của Băng lang, Lục Thi Y lướt sang bên trái, sắc bén liễu kiếm chém ra thành ba đạo hồng sắc kiếm khí, ba đạo hồng sắc kiếm khí hợp nhàu nhau, nở rộ ra một đóa hồng liên. Vân Hoàng cũng đánh ra một quyền, quyền phong như cự long tấn công, oanh phá Băng lang.

”Điệp Vũ kiếm quyết, Liễu Vũ Tàn Liên!

”Toái giáp kích, nửa bước Long đạo!

Băng lang bị tiền hậu giáp kích, cộng thêm sự trấn áp gắt gao của Thiên Hoang cự trụ nên chỉ có thể mạnh mẽ chống đỡ.

Dù lực lượng thần bí ngụ trong cơ thể Băng lang cũng không thể giữ cho nhục thể khỏi bị tổn thương, nó muốn chạy đi, ý đồ đông sơn tái khởi. Nhưng sau bao sự việc gây ra bởi nó, Vân Hoàng sao có thể thả hổ về rừng?

Một chiêu này, từ lúc nhìn thấy cự nhân trấn áp ức ức bạn canh tà ma hắn đã có đốn ngộ xúc động. Một chiêu này, là hắn đã giành cho khoảnh khắc này.

"Thiên Hoang Táng Thần, Tứ Phương Trấn Sát!"

Tiếng nói của Vân Hoàng vang vọng trong thiên địa, tựa như chúa tể mệnh lệnh. Thần bí năng lượng cảm thấy, nó đang bị một luồng kinh khủng trấn áp đè lên trên nó, không phân biệt là năng lượng, vật chất hay linh hồn, tất thảy đều bị trấn sát dưới chiêu này của Vân Hoàng.

Lục Thi Y thấy đoàn năng lượng kia đã yếu tới cực điểm, đánh ra một kích cuối cùng.

"Điệp Vũ kiếm quyết, Huyễn Điệp Thiên Sơ"

Sát sát sát sát sát

Dưới tầm mắt của Vân Hoàng, đoàn năng lượng bí ẩn để lại một tiếng gào thét không cam lòng, tan biến trong thiên địa.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Ngưng dịch, Tế cốt, Thối tủy, Long đạo

Trở về tông môn, Vân Hoàng cùng Lục Thi Y quyết định giữ kín bí mật về đoàn năng lượng kia, dù sao truyện này cũng quá mức khó tin, nếu kể ra không chừng còn đem lại rất nhiều phiền phức, đó không phải là kết quả mà hắn và Lục Thi Y mong muốn.

Chuyến đi này quá mức hung hiểm, Vân Hoàng muốn chia đôi số điểm cống hiến được thưởng lần này, nhưng Lục Thi Y nhất quyết không nhận, nói rằng nàng trong trận chiến đó cũng nhận được ích lợi lớn, bớt đi nửa tháng khổ tu.

Đối với cái này vừa ngốc manh vừa kiên cường tiểu nha đầu, Vân Hoàng cũng bó tay, chỉ có thể dặn dò nàng cẩn thận.

Bạch sắc tinh thạch đương nhiên đã bị Vân Hoàng thần không biết, quỷ không hay lấy trở lại.

Bạch sắc tinh thạch là một cái đại bảo vật, có thể trợ giúp hắn rất nhiều sau này.

Việc quan trọng cần làm đầu tiên, đó là phải nâng cao thực lực. Sau trận chiến với Băng lang, khát khao này của Vân Hoàng lớn hơn bao giờ hết.

Vừa hoàn thành nhiệm vụ diệt trừ Lang nha bang xong có vào ngày, Vân Hoàng lại tiếp tục nhận rất nhiều nhiệm vụ săn tìm yêu đan. Vừa hay bổ sung nguồn thịt cho hắn, cũng vừa giúp hắn có được yêu cốt, thêm cả điểm cống hiến cho môn phái nữa, quả thật là một mũi tên xuyên ba con nhạn.

Đã một tuần liên tiếp Vân Hoàng "định cư" bên trong Triêu Hà sâm lâm.

Bây giờ, trước mặt hắn là một con yêu thú gọi là Thiết Sát Nguru, Nhất cấp cao giai tương đương với tu sĩ Bát mạch của nhân loại.

Vân Hoàng lao lên, trong tay hắn Bích lôi chuỳ vũ động, hoá thành một đoàn ảo ảnh đập vào phần eo của Thiết Sát Nguru, Vân Hoàng xoay người né khỏi cú húc trời giáng, trên tay hắn xuất hiện một cái hư ảnh Thiên Hoang chi trụ.

"Thiên Hoang trấn trụ!"

Thiên Hoang trấn trụ là một môn đấu kĩ mà hắn vô tình kiếm được trong một bí cảnh khi hắn còn là một tu sĩ Luyện khí cảnh tam cấp, và cứ dùng đến bây giờ. Thiên Hoang trấn trụ ngoại trừ việc giảm thiểu khả năng hành động của đối thủ ra thì sát thương gần như bằng không. Sau này khi đã đạt đến Thông linh cảnh, hắn liên tục sửa đổi, Thiên Hoàng trấn trụ giờ đây không chỉ có thể giảm thiểu khả năng hành động của đối phương mà còn gây cản trở cho việc vận chuyển linh lực của đối thủ, thậm chí còn khiến đối phương chịu một ít sát thương. Nhưng môn đấu kĩ mà Vân Hoàng tự hào trong mắt các tu sĩ cấp cao cũng chỉ là gân gà, muốn đạt được hiệu quả tương đương thì chỉ cần phóng thích uy áp là được. Hơn nữa muốn duy trì Thiên Hoàng trấn trụ cần liên tục gia trì năng lượng. Hơn nữa trong một trận chiến, liên tục tiêu hao linh lực chỉ để làm cản trở một chút đối phương thì quả thật là cái được không bù được cái mất.

Bất quá, từ khi đốn ngộ ra hình thức đầu của "Thiên Hoang Táng Thần, Tứ Phương Trấn Sát", Vân Hoàng có thể nhìn thấy con đường không có điểm dừng của ôn đấu kĩ này.

Rắc!

Thiết Sát Ngưu gào to, phần eo của nó đã bị Vân Hoàng dùng Bích lôi chuỳ đâm ra một lỗ máu. Đầu của nó điên cuồng vùng vẫy, ý đồ muốn đem Vân Hoàng đâm thành thịt nát, nhưng chưa kịp để nó hành động, Vân Hoàng đã đánh ra cự trụ thứ hai.

"Thiên Hoàng trấn trụ!"

Một trụ này của Vân Hoàng mang theo mạnh nhất hủy diệt ý cảnh cùng trì độn ý cảnh. Đây cũng không phải do Vân Hoàng có thiên phí tốt, mà hắn đã tu luyện hai loại ý cảnh này rất nhiều lần rồi.

Thiết Sát Ngưu tốc độ bị chậm lại, Vân Hoàng nhảy lên trên đầu nó, một quyền đánh ra.

"Toái giáp kích, nửa bước Long đạo!"

Bạo bạo bạo bạo

Lúc trước, một quyền của hắn chỉ có một tiếng Long ngâm mơ hồ, nhưng bây giờ tiếng Long nhân đa rất rõ ràng, cũng là dấu hiệu cho thấy hắn đã bước tới nửa bước Long đạp đỉnh phong, đại khái chỉ còn thiếu đi một chút hỏa hầu là có thể hoàn thành chân chính Long đạo.

Một quyền của Vân Hoàng tuy khiến Thiết Sát Ngưu ong ong đầu, nhưng tuyệt nhiên không giết nổi nó, Thiết Sát Ngưu gầm lên, dùng hết sức húc người vào vách đá.

Oanh!

Vách đá vỡ thành nhiều mảnh nhỏ, Vân Hoàng trước đó đã kịp thời bật ra, xương cốt hắn vặn xoắn, từng sợi cơ, sợi gân trong cơ thể của Vân Hoàng bị kéo căng đến cực hạn, cơ thể hắn lúc này như là một cái cường cung thả ra.

Bồng!

Kinh khủng lực đạo mang theo cương nguyên dâng trào nên liên tiếp vào thân Thiết Sát Ngưu, liên tiếp liên tiếp, cứ mỗi một quyền giáng xuống thì khí tức sinh mệnh trên Thiết Sát Ngưu lại yếu dần, cuối cùng bị đập chết.

Khu vực năm trượng nơi hắn đang đứng đã bị lực phản chấn quét sạch, Vân Hoàng mệt mỏi tìm một gốc cây tựa lưng vào, liên tục sử dụng Long đạo khiến hắn ẩn ẩn có chút đau nhức.

Vân Hoàng ngồi xếp bằng xuống, bắt đầu vận chuyện luyện thể chi pháp, liên tục sử dụng Long đạo đối với nhục thể của hắn cũng là một loại tu luyện.

Long văn đầu tiên của hắn giờ càng thêm ngưng thực, nhưng Vân Hoàng nghĩ nếu muốn đầu Long văn này thành thục thì cần ít nhất cả tháng nữa.

Hắn đem toàn bộ yêu Đan của yêu thú đổi lấy điểm cống hiến, rồi từ điểm cống hiến lại đi đổi lấy linh dược. Bất quá viên yêu đan của Thiết Sát Ngưu vẫn có tác dụng nên hắn giữ lại.

Vân Hoàng lại quyết định bế quan dài hạn một phát nữa.

Ngưng dịch, Tế cốt, Thối tủy, Long đạo, chỉ có hoàn thành bốn bước này Vân Hoàng mới có thể bắt đầu hấp thu linh lực, đặt xuống căn cơ khủng bố nhất.

Thối tủy chính là mục tiêu mà hắn nhắm đến lúc này.

Tôi thể dịch dược lực đối với Vân Hoàng tác dụng cũng đã giảm nhiều, nhưng Vân Hoàng hắn có yêu cốt. Hắn dẫn dắt yêu cốt tinh hoà cùng với tôi thể dịch.

Sau khi sử dụng mất chục cái yêu cốt Nhất cấp đê giai và nhất cấp cao giai, Vân Hoàng mới dừng lại.

"Bắt đầu nào"

Vân Hoàng đem y phục cởi ra, nhảy vào trong thùng tôi thể dịch. Cảm giác đau đớn khi luyện thể hắn đã có chút quen thuộc, ít nhất không còn hét thảm thiết như hồi đầu nữa.

Tủy sống đối với một Thể tu là một bộ phận vô cùng quan trọng, là nơi đưa ra các mệnh lệnh về phản xạ, cũng đồng thời điều tiết hô hấp, trợ giúp cho việc điều khiển dòng chảy cương nguyên trong cơ thể, nhưng đó đồng thời cũng chính là điểm yếu của Thể tu.

Cương nguyên hộ thể không phải toàn năng, vì vậy chỉ còn cách duy nhất là thuy rèn, tôi luyện cốt tủy, biến nó từ một điểm yếu trở thành nơi có lực phòng ngự mạnh nhất.

Vân Hoàng cắn răng chịu đựng, tập trung dẫn dắt dược lực rèn luyện tủy sống.

Bên trong tủy sống rất dễ bị thương, mà nếu hắn mà sơ ý thì cũng phải dưỡng thương mười ngày nửa tháng là ít. Vì thế nên dù là người tự tin vào năng lực khống chế như Vân Hoàng cũng không dám sơ xuất.

Một cảm giác đau đớn truyền vào trong ý thức của Vân Hoàng kèm theo cảm giác buồn nôn, cứ như là cốt tủy của hắn đang bị hàng nghìn con kiến bò vậy.

"Cảm giác… tốt vi diệu…"

Tuỷ sống cũng là một trung ương thần kinh nên cảm giác đau đớn dường như nâng lên gấp bội, đau đớn khiến người ta kêu cha gọi mẹ!

Hai canh giờ dày vò, cuối cùng hắn cũng rốt cục không chịu nổi nữa mà phải kết thúc, Vân Hoàng đổ gục xuống nền nhà, hai mắt trợn ngược. Cái cảm giác đau đớn nay cũng là từ mới xuất sinh đến nay chưa từng trải qua.

Giống như một mũi tên đâm xuyên tâm Vân Hoàng, tủy sống của hắn mới chỉ rèn luyện được một trên một trăm phần.

Vân Hoàng kêu trời, chẳng lẽ hắn phải tiếp tục thế này một trăm lần nữa. Hơn nữa mỗi lần tôi luyện thì độ khó sẽ tăng gấp bội, đồng nghĩa với mức độ đau đớn cũng vậy. Vậy rốt cuộc những kẻ đã hoàn thành thối tủy quái vật đến mức nào.

Vân Hoàng không biết, Thể tu bình thường khi thối tủy cũng chỉ hoàn thành ba phần mười, có khi chỉ hai phần mười, những kẻ được xưng là thiên tài cũng chỉ hoàn thành bốn, năm phần mười.

Vân Hoàng con mắt loé lên tinh quang, hắn đã hạ quyết tâm, đau dài hơn đau ngắn, hắn thà rằng chịu đau đớn cùng cực một lần còn hơn đau âm ỉ suốt ngày.

"Nhưng trước tiên ta phải ăn cái đã, thật đói bụng"

Vân Hoàng run rẩy lấy miếng thịt yêu thú, cắn lấy cắn để. Hôm đó, không hiểu sao Thần hồn chi pháp tu luyện tiến triển hơn bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Vân Hoàng tâm tư

Trong khoảng thời gian này, mọi người ở Phong Ngân tông đều vì một tin tức mà chấn động, tất cả các đệ tử đều điên cuồng tu luyện.

Lam Anh bí cảnh sắp mở ra!

Sở dĩ đặt tên là Lam Anh, vì vào 900 năm về trước, một siêu cấp cường giả Thông linh cảnh tên Lam Anh đã tìm ra nó.

Lam Anh bí cảnh cứ mười năm mở ra một lần, là thời kì mà các tông môn phát tài. Toàn bộ các tông môn ở một ngàn dặm quanh đây sẽ lần nữa tụ họp lại.

Danh ngạch vào trong Lam Anh bí cảnh chỉ có một trăm chỗ. Mà đệ tử của các tông môn thì mấy nghìn người còn là ít.

Vì vậy Lăng Hà phái, Hư Kiếm tông, Dạ Cách cung cùng Phong Ngân tông tổ chức giao thủ giữa thế hệ trẻ của các tông phái, nhằm chọn ra người thích hợp nhất có được danh ngạch.

Mà để lựa chọn các đệ tử tham gia vào lần tranh đoạt đó, Phong Ngân tông cũng phải tìm ra người thích hợp.

Nội môn đệ tử của Phong Ngân tông chỉ có mười người, vì vậy cần tuyển thêm từ ngoại môn. Mọi đệ tử ngoại môn điên cuồng cũng vì lẽ đó.

Tranh đấu với thiên tài, vào bí cảnh tìm kiếm cơ duyên, với bọn họ đây có lẽ là cơ hội cả đời có một lần, chỉ cần thu được một chút cơ duyên là có thể quật khởi, nhiệt huyết cỡ này không một đệ tử nào không muốn.

Cuộc đấu diễn ra trong một canh giờ, có tổng cộng mười diễn võ đài, ai có những người giữ đài phải trụ được mười lần giao đấu liên tiếp là có thể thông qua, những diễn võ đài đã có người thông qua liền không thể sử dụng được nữa, nói cách khác chỉ có mười danh ngạch.

…

Lục Thi Y cũng muốn tham gia tranh đoạt một danh ngạch.

Lam Anh bí cảnh đối với nàng là một cơ duyên rất lớn.

Lục Thi Y ngó qua ngó lại, tìm tới tìm lui cũng không thấy thân ảnh của Vân Hoàng. Sau trận chiến với Băng lang nửa tháng trước, Vân Hoàng đã trở thành bằng hữu duy nhất của nàng ơn Phong Ngân tông. Đối với nàng, những tên như Vương Thần hay những gã háo sắc theo đuổi nàng còn kém Vân

Hoàng mười tám con phố.

Nhưng Vân Hoàng không có xuất hiện, làm cho nàng ẩn ẩn có chút buồn rầu, đến chính Lục Thi Y nàng cũng không hiểu tại sao như vậy nữa.

…

Vân Hoàng bước ra khỏi đình viện, khuôn mặt hắn xanh xao, đáy mắt thâm quầng, má góp lại, quả thật giống như người ốm đồng dạng.

Quá trình Thối tủy suốt nửa tháng nay thật sự là một cái địa ngục trần gian, hắn liên tục cảm thấy buồn nôn, thỉnh thoảng cơ thể còn có giật liên hồi, nhiều lúc muốn chợp mắt nghỉ ngơi cũng không được, chỉ có thể tu luyện Thần hồn chi pháp điều tiết tinh thần mình.

Tu sĩ Khai mạch cảnh quy chung vẫn chưa hoàn toàn thát khỏi phàm nhân, dù cho là cường độ ít hơn, nhưng tu sĩ Khai mạch cảnh vẫn cần ăn, ngủ, nghỉ ngơi. Mà hắn thời gian gần đây liên tục cảm thấy buồn nôn, đối với thịt yêu thú thì cảm thấy khẩu vị không được tốt, chỉ có thể đem cảm giác buồn nôn áp chế xuống, ăn lấy ăn để, cũng chẳng kịp quan tâm mùi vị ra sao.

Nhưng điểm lợi duy nhất là hắn đã hoàn thành mười phần Thối tủy, bất quá hắn đã đem toàn bộ yêu cốt cùng linh dược dùng hết, vào giai đoạn sau cùng, Vân Hoàng còn phải sử dụng cương nguyên để tự Thối tủy, tất nhiên là hắn đối với năng lượng khống chế có tự tin nhất định mới dám làm.

Vân Hoàng lần này xuất quan, cốt là để tham gia tranh đoạt danh ngạch Lam Anh bí cảnh.

Bí cảnh đối với tu sĩ là một cái thiên đại cơ duyên, Vân Hoàng bây giờ đã cạn kiệt nguồn tài nguyên, Lam Anh bí cảnh này đúng thật là vừa ý hắn.

Vân Hoàng trong lòng có chút Hưng phấn, cước bộ thật nhanh về phía diễn võ đài.

…

Trận tranh đoạt hôm nay, toàn bộ các ngoại môn trưởng lão đều đến giám sát khiến rất nhiều người hận không thể đem hết sức mạnh ra, mong sao có trưởng lão để ý đến mình. Như vậy thì dù không có dành được danh ngạch, địa vị của họ trong tông môn cũng được nâng lên.

Vị Cố trưởng lão, người mà lúc trước đã giám sát tạp dịch đệ tử thi đấu, đứng lên, nhìn về toàn bộ các đệ tử đang háo hức bên dưới, giọng nói vang vọng cả khu vực ngoại môn.

"Tất cả đều biết lần thi đấu lần này quan trọng như thế nào nên ta sẽ không nói lại. Bất quá có một thông tin mà ta muốn đính chính lại, những đệ tử ngoại môn trong hạng hai mươi sẽ được theo nội môn đệ tử tham gia tứ phái tụ họp chi hội, tranh đoạt Lam Anh bí cảnh danh ngạch!"

Tất cả mọi người nghe thấy vậy đã hận không thể lập tức lao lên diễn võ đài, nhiệt huyết như vậy, đối với người trẻ như bọn họ như một liều thuốc kích thích vậy.

"Giờ ta tuyên bố, thi đấu bắt đầu!"

Oanh!

Đã có người phi lên diễn võ đài, tiếng giao tranh vang lên, những đệ tử tham gia lần này đều có thực lực sàn sàn nhau, nên muốn hạ một người thì cũng tốn rất nhiều sức lực.

Lục Thi Y nàng cũng chiếm cứ một diễn võ đài, một Lục mạch hậu kì đệ tử nhìn Lục Thi Y.

"Lục sư muội, để huynh hảo hảo yêu thương nào!"

Hắn từ lâu đã theo đuổi Lục Thi Y nhưng bị nàng liên tục từ chối, nên từ lâu hắn đã muốn đem cái này kiêu ngạo nữ nhân đè dưới thân.

Lục Thi Y lạnh lùng nhìn gã trước mặt, trước khi gã đó kịp phản ứng, kiếm trong tay nàng đã chém ra liên tiếp sáu đạo kiếm khí. Hai chân trắng muốt, mảnh khảnh của nàng bước lên phía trước sáu bước, khí thế ép tới gã ngoại môn.

Gã cũng bị Lục Thi Y làm cho kinh sợ, lúng túng rút ra một thanh trường kiếm.

"Ly hỏa kiếm pháp!"

Thanh kiếm của gã được bao phủ trong hỏa diễm, nhưng hoả nhận chưa kịp bắn ra thì sáu đạo kiếm khí đã lấy thế nghiền ép chém tới, hỏa diễm bị xắt ra thành nhiều mảnh, kiếm khí dư lại cắt lên người gã ngoại môn đệ tử, máu chảy xuống như suối.

Gã đã biết chênh lệch của mình với Lục Thi Y lớn đến mức đó thì sợ hãi tột độ, bỏ chạy xuống dưới diễn võ đài.

Tất cả cũng chỉ xảy ra trong gần mười hơi thở mà thôi, diễn võ đài của Lục Thi Y nhanh chóng thu hút tầm mắt của mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Dùng nắm đấm của ta là đủ

Đến khi Vân Hoàng chạy vào trong khu vực thi đấu, thời gian một canh giờ đã trôi qua hơn nửa.

Lục Thi Y nhìn thấy Vân Hoàng chạy đối, cả người liền trở nên hưng phấn, đôi mắt đẹp tỏa sáng như ánh sao, hướng về phía Vân Hoàng vẫy vẫy tay. Vân Hoàng nhìn thấy Lục Thi Y vẫy tay với mình cũng không nghĩ nhiều, mỉm cười chào lại.

Hành động của hai người không có chút nào ám muội, chỉ là bằng hữu bình thường với nhau, nhưng rơi vào trong mắt đám lớn hùng hài tử đang theo đuổi Lục Thi Y thì liền trở nên khó coi.

Vân Hoàng không muốn dây dưa nhiều, chọn đại một diễn võ đài mà lên.

Diễn võ đài mà Vân Hoàng lên đang có một tên Lục mạch đỉnh phong trấn giữ, gã ta nhìn Vân Hoàng cười gằn, trong tay cầm sẵn song đao chém ra.

"Phong tiêu lưỡng thế trảm!"

Đao khí hình thành, hoá thành hai luồng khí thế ép tới, một kích này của hắn dù cho Lục mạch cùng cảnh giới cũng có thể bị đả thương.

Vân Hoàng không coi chút sát thương của hai luồng đao khí này ra sao, nhưng hắn cũng không trực tiếp đối đầu. Vân Hoàng co chân trái lại, chân phải như lò xo bật ra, làm thân hình của hắn ngả về bên trái. Gã ngoại môn đệ tử dùng linh khí bộc phát xuất hiện tiến đến trước mặt Vân Hoàng, hai thanh đao vũ động, bảy luồng đao quang kết thành một cái võng đánh ra.

"Thất phong đao!"

Vân Hoàng không yếu thế, song quyền của hắn đối chiến với song đao, cương nguyên dày đặc trong cơ thể hắn hoá thành một cự trụ bóng mờ. Vân Hoàng hạ quyền vào trong hư không, cự trụ cũng theo đó đập xuống.

"Thiên Hoang trấn trụ!"

Hư ảnh cự trụ va vào đao võng, linh khí tứ tán, gã ngoại môn cảm thấy linh lực trong cơ thể của mình vận chuyển khó khăn hơn, hành động cũng trở nên chậm chạp. Vân Hoàng lợi dụng khoảnh khắc mà gã đang bị trì độn ta cảnh của hắn áp chế, đấm ra rất nhiều quyền.

"Toái giáp kích!"

Gã kia cũng đã lấy lại một chút bình tĩnh, song đao trong tay xoay tròn, gã lần nữa đánh ra đao võng nhưng ngay lập tức bị Toái giáp kích đánh cho tan tác.

"Quang lăng hư bộc!"

Tốc độ của Vân Hoàng trong chốc lát đột phá giới hạn, mười trượng khoảng cách bị rút ngắn trong giây lát. Lúc này xương cốt ở tay phải Vân Hoàng đang tạo ra Long âm, từng sợi cơ, sợi gân trên tay phải của hắn căng tràn cương nguyên, dường như đã tích luỹ đến cực điểm.

Bồng!

Mặt sàn dưới chân gã ngoại môn bị lõm xuống thành hình lòng trảo sâu hơn một tấc, một số vết nứt lớn còn lan ra tận mép diễn võ đài. Gã ngoại môn xấu số kia bị đánh cho suốt bọt mép, bay ra ngoài sân đấu, hai thanh bảo đao trung giai pháp bảo một cái thì bị gãy làm đôi, một cái thì bị nứt loang lổ, hạ xuống bán pháp bảo cấp độ.

"Ai da…"

Vân Hoàng gãi gãi đầu, vừa nãy quá mức hưng phấn, "lỡ tay" dùng Long đạo, không chỉ ép cho đối phương sợ đến sủi bọt mép mà ngất đi, thậm chí cả pháp bảo của người ta cũng hủy đi.

Một số đệ tử muốn làm như ông đắc lợi, nhìn thấy một quyền khủng bố của Vân Hoàng thì câm nín, nhất thời tâm tư đều bay sạch. Dù cho quyền vừa nãy của Vân Hoàng chỉ phá nát pháp bảo song đao kia.

Một quyền này nếu không phải giáng vào pháp bảo, mà giáng lên bọn họ, có phải hay không thịt nát xương tan?

Mà cánh tay phải vừa xuất quyền của Vân Hoàng còn có hơi chút đỏ lên, năng lượng bên trong không có chút gì gọi là tiêu hao, hơn nữa còn bốc ra một chút khói như khi nung thiết kim rồi thả vào trong nước, nhìn thập phần khủng bố.

Tu sĩ thi đấu, không phải là so binh khí, binh ý, thần thông sao? Thế bất nào trước mặt họ lại giống như tràng cảnh một phàn nhân đối chiến với lão hổ vậy? Phàm nhân trước mặt lão hổ khoa tay múa chân, cuối cùng bị lão hổ một tát đem đánh thành đầu heo.

Nhưng lúc này, vẫn có một kẻ bước lên diễn võ đài mà Vân Hoàng đang trấn giữ.

Vuóng Thần nhìn hành động của Vân Hoàng và Lục Thi Y lúc đầu thì sắc mặt đã đen xì. Hắn cũng nhận ra Vân Hoàng là gã lần trước bên trong Nhiệm vụ đại điện.

Vương Thần thiên phú tốt, quyền thế, mĩ nhân đều nắm trong tay, nhưng Vân Hoàng cái này tiểu tử, vậy mà lại dám cùng hắn tranh cướp nữ nhân?

Thực lực Vân Hoàng thể hiện ra tuy có phần kinh diễm, nhưng Vương Thần không nghĩ hắn sẽ thua.

Vương Thần bước lên đài, nhìn chằm chằm vào Vân Hoàng, trong mắt loé lên hàn quang.

Những người phía dưới nhìn tu vi của Vương Thần, kinh hô hét lên.

"Vương Thần hắn đột phá Bát mạch!!!"

Mọi người đều kính sợ nhìn về phía Vương Thần. Bát mạch đó, đã ngang bằng nội môn đệ tử, trong tông môn số người dịch nổi chỉ có đến trên hai bàn tay, bảo sao không kinh sợ.

Vân Hoàng tất nhiên cũng nhận ra Vương Thần, tu vi Bát mạch của Vương Thần cũng không khiến hắn sợ hãi chút nào, thậm chí bộ dạng còn có hút cọt nhả.

"Quý hoá quá quý hoá quá, không phải đây là vị "Quân tử như Ngọc" Vương Thần sư huynh đây sao? Hạnh ngộ, hạnh ngộ a!"

Lời của Vân Hoàng tuy rằng khách khách khí khí, nhưng lại không lưu tình đả kích, đâm tâm Vương Thần chuyện nửa tháng trước. Chúng sinh bên dưới đã bị lời nói của Vân Hoàng làm cho ngu ngốc rồi.

Tên này có phải hay không ăn gan hùm uống mật gấu? Không chỉ bình tĩnh đứng trước mặt Vương Thần, mà còn dám châm chọc Vương Thần là một cái ngụy quân tử?

Vương Thần từ lâu đã là mục tiêu truy cầu của hầu hết nữ đệ tử Phong Ngân tông, một cái ôn như quân tử, Ngọc thụ lâm phong. Vậy mà tên trước mặt lại dám sỉ nhục thần tượng của các nàng.

Vân Hoàng đồng thời nhận được rất nhiều ánh mắt hình viên đạn. Hắn bị Băng lang hành hạ khổ sở, nửa tháng này còn thiếu ngủ, khẩu vị một mực không tốt, hôm nay được tiết ra thực thoải mái.

Kĩ năng kéo cừu hận của Vân Hoàng được kích hoạt!

Vương Thần ánh mắt càng lạnh băng, nhiệt độ xung quanh cơ hồ giảm xuống thấp.

"Tuổi trẻ ngông cuồng, đừng nghĩ là hạ được một tên Lục mạch tiểu tu sĩ là vô địch thiên hạ"

Vân Hoàng trầm ngâm trong giây lát, rồi đạp tay vào nhau như nhớ ra cái gì đó.

"A phải rồi, ngươi lớn tuổi hơn ta mà nhỉ? Có khi ta nên gọi ngươi là tiền bối?"

Vân Hoàng lần nữa không lưu tình đả kích Vương Thần.

Vương Thần sắc mặt băng lãnh tới cực điểm, trường kiếm rút ra, gằn giọng với Vân Hoàng.

"Rút chuỳ của ngươi ra"

Vân Hoàng nhìn thấy hắn đã bị chọc cho tức điên, đôi mắt dần trở nên sắc bén.

"Chỉ cần nắm đấm của ta là đủ"

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 23: Chiến Vương Thần

Vương Thần tay cầm trường kiếm, trường bào tung bay, khí chất tuấn dật, siêu phàm thoát tục, giống như tiên nhân tồn tại. Vân Hoàng khí tức như nặng ngàn cân, toàn thân áp lực, giống như một vị tướng sĩ trường kì chiến đấu ngoài chiến trường, làm cho người khác có cảm giác hít thở không thông.

Hai con người như hai thái cực đang nhìn chằm chằm vào nhau, không khí căng thẳng tới cực điểm

Rồi đột nhiên không báo trước, Vương Thần xuất kiếm.

Một đường rít dài trong không khí, thân ảnh Vương Thần biến mất tại chỗ, hoá thành một cái bóng trắng lao về phía Vân Hoàng. Vân Hoàng co một chân, đầu gối của chân phải cùng khuỷu tay của hắn tạo thành thế gọng kìm, kẹp chặt mũi kiếm đang nhắm tới phần eo của hắn.

Vương Thần kinh diễm, một kích vừa rồi tốc độ của hắn cực nhanh, vậy mà Vân Hoàng tại sao lại đỡ được, hơn nữa ư Vân Hoàng cũng rất bình thản, không có một chút gì là chật vật.

Vương Thần tuy kiêu ngạo, nhưng không phải kẻ ngu ngốc, thực lực bày ra đấy, Vương Thần hắn cũng không muốn vì khinh địch mà ăn thiệt thòi. Vương Thần nâng kiếm lên, phong bạo bắt đầu thổi, cổ tay hắn xoay một cái, trường kiếm hoá thành một đạo bạch quang.

"Truy phong kiếm!"

Trong kiếm này ẩn chứa phong hệ ý cảnh, đạo kiếm quang tách ra thành mười mấy đạo tiểu kiếm, cơ hồ không cho Vân Hoàng tránh né, khí thế đuổi tận giết tuyệt.

Cánh tay phải của Vân Hoàng sau trận lần trước vẫn còn dư khối lực, hắn nắm chặt quyền đầu, một quyền phá nát tiểu kiếm quang, nhưng Vương Thần thấy thế lại cười khinh bỉ.

"Ngu ngốc! Phong quyển!"

Những mảnh kiếm quang bị đánh vỡ, ngược lại dưới linh khí của Vương Thần dẫn dắt mà xoáy thành một vòng xoáy kiếm khí, quay lấy Vân Hoàng ở giữa, cơ hồ muốn đem hắn cắt làm mảnh nhỏ.

Vân Hoàng cười gằn, đáp trả lại.

"Kẻ ngu ngốc chính là ngươi!"

Vương Thần thẹn quá hoá giận.

"Không biết tốt xấu!"

Linh khí truyền vào phong quyển vàng lúc càng đáng sợ. Khu vực năm thước xung quanh Vân Hoàng sợ rằng dù là con nhặng bay qua cũng bị xắt thành nhiều phần.

Vân Hoàng chống tay xuống đất, một chân quỳ xuống, bộ dáng như đang thần phục, nhưng đột nhiên tất cả thấy phong quyển đột ngột hình thành, lấy can hạ tay đang cắm xuống đất làm trung tâm, Vương Thần dần cảm thấy không ổn, nhưng hắn chưa kịp động thủ thì quyền của Vân Hoàng chỉ nhấc lên mặt đất chừng một tấc rồi hạ xuống.

"Một quyền này, Bán Long đạo viên mãn lực lượng!"

Ầm ầm ầm ầm

Một quyền tưởng chừng như rất nhẹ, nhưng lực đạo lại mạnh đến đáng sợ, cả diễn võ đài rung chuyển, những người đứng xem cũng cảm thấy mặt đất đang đứng rung lên một hồi. Phong quyển tạo ra từ cương nguyên của Vân Hoàng được quyền vừa nãy của hắn cũng cấp cho lực đẩy, phá tan phong quyển của Vương Thần.

Vương Thần sững sờ, nhưng nơi Vân Hoàng vừa đứng đã sớm chỉ còn có dấu tay, Vương Thần hắn bỗng cảm thấy có cảm giác nguy hiểm từ bên trái, hắn không ngần ngại dùng tốc độ nhanh nhất tránh ra.

Một cánh tay cắt qua không khí, dù không chạm vào nhưng cũng khiến phần ngực của hắn ẩn ẩn có chút đau nhức. Mà chủ nhân của cánh tay đó, hiển nhiên là Vân Hoàng.

"Ồ, vậy mà vẫn tránh được"

Vân Hoàng có chút nhạc nhiên, đòn đánh đó hắn đã thu liễm toàn bộ khí tức, vậy mà vẫn để thất thủ.

Vương Thần bây giờ y phục có chút xốc xếch, mái tóc cũng có chút rối lên. Toàn bộ khinh thường đã bay sạch rồi, kẻ gọi là Vân Hoàng trước mắt này không chỉ thực lực mạnh đến đáng sợ, mà khả năng phản ứng của Vân Hoàng cũng kinh dị, một sát na trước khi phong quyển của hắn ập tới mà vẫn có thể nhẹ nhàng hoá giải, thậm chí còn phản công lại.

Vân Hoàng cười nhìn thanh kiếm mà Vương Thần đang cầm trên tay, giọng nói có ý vị khinh thường.

"Vương Thần, nếu ngươi không đen toàn bộ thực lực ra thì không có cửa thắng đâu"

Ý của Vân Hoàng là, ngươi tài nghệ không bằng người, còn giấu cái rắm a.

Đột ngột, trường kiếm trên tay Vương Thần gãy làm đôi, quyền vừa rồi của Vân Hoàng tuy Vương Thần tránh được, nhưng không may kiếm của hắn không có thoát khỏi.

Vương Thần giờ phút này không còn hoảng loạn nữa, hắn ngược lại với cùng bình tĩnh, rút ra một thanh trường kiếm, thanh trường kiếm này có điêu khắc hoa văn tinh xảo, linh khí mạnh mẽ tỏa ra từ những linh văn đó. Vương Thần ánh mắt thâm thuý, bình lặng như mặt hồ, chĩa kiếm vào Vân Hoàng.

"Tại hạ Vương Thần, mong được chỉ giáo nhiều hơn"

Vương Thần hắn bây giờ khí chất toát ra đã không còn cái ý vị coi thường người khác, đem chính mình là trung tâm nữa, mà bây giờ hắn phảng phất như một vị kiếm đạo tông sư thật sự.

Mọi người nhìn thấy một Vương Thần "mới" này, trong con ngươi không khỏi toát ra một tia mê luyến.

Nhưng người ngạc nhiên nhất, không ai khác chính là Vân Hoàng.

Ta đang trêu tức ngươi, vậy mà đùng một cái ngươi lại đổi tính, thay đổi đạo tâm rồi?

Thế này là thế bất nào?!!!!

Vương Thần từ nhỏ tới lớn luôn một đường thuận lợi, đâm ra coi thường hết thảy xung quanh, loại người như Vương Thần mà bị đánh ngã thì có hai trường hợp có thể xảy ra.

Thứ nhất, càng lúc càng thê thảm, cuối cùng không thể nhóc đầu dậy lên được nữa.

Thứ hai, giác ngộ, tâm chí thay đổi, thành tựu sau này tuyệt đối không thấp.

Mà Vương Thần lúc này, hiển nhiên là loại sau.

Đứng trước lời khiêu chiến của Vương Thần, Vân Hoàng cũng cảm thấy hết nói nổi, đành phải chấp nhận. Nhưng hắn vẫn không cam lòng hỏi lại lần cuối.

"Vương Thần, ngươi có hay không còn tức giận a"

"Vân sư đệ cứ nói đùa, ta bây giờ đã nghĩ thông suốt mình ngu ngốc thế nào, điều này ta phải cảm ơn đệ mới đúng chứ"

Ánh mắt của hắn không có chút dị sắc, vẫn cứ bình lặng như mặt hồ.

Ha ha…

Ngươi giác ngộ có hay không quá siêu tốc đi?

Vân Hoàng trong nội tâm thật sự muốn giơ lên ngón giữa. Lão tử nhổ vào!

Nhưng Vân Hoàng có thể nhìn thấy Vương Thần lúc này thật sự đang thay đổi. Lấy kinh nghiệm hai đời nên hắn khá chắc chắn vào ánh mắt của mình, còn nếu không thì Vương Thần cũng quá mức tài giỏi đi.

Quyết đấu vẫn là quyết đấu, cả hai liền vào tư thế chuẩn bị.

Xoẹt!

Vương Thần là người đầu tiên xuất kiếm, những linh văn trên thân kiếm sáng rực, thanh kiếm hoá thành tàn ảnh, ánh lửa lấp loé trên lưỡi kiếm.

"Hoả hệ ý cảnh, Diễm ưng kiếm!"

Hoả diễm ồn ạt tràn ra, một đầu mơ hồ diễn ưng ở đằng sau Vương Thần ngưng tụ lại

Quát!

Vương Thần phi về phía trước, hỏa diễm vũ động, sóng nhiệt tràn ra, nhất thời không khí trên đài trở nên nóng rực.

"Diễm Ưng Hoả Quyền!"

Diễm ưng vỗ cánh, phối hợp với phong quyền quanh thân Vương Thần thì như hổ thêm cánh, hắn thét dài một tiếng, đâm ra một kiếm kinh thiên.

Vân Hoàng lúc này mỗi thớ cơ, sợi gân lại được hắn kéo căng ra, tràn đầu cương nguyên. Hai cánh tay của hắn bốc khói, cương nguyên tuần hoàn càng nhanh, Vân Hoàng song quyền đánh ra liên tiếp. Mỗi một quyền của hắn lại có một bóng mờ tiêu trụ.

”Bách Túc Thiên Hoang Quyền!”

Bá bá bá bá bá bá

Cuồng phong đầy hỏa hệ kiếm ảnh của Vương Thần va chạm với quyền ảnh không ngớt của Vân Hoàng biến diễn võ đài thành một bãi hỗn độn. Các đệ tử đang đứng xem bên dưới cũng cấp tốc thối lui, sợ bị dư ba giao thủ của hai người đánh trúng.

Quyết đấu của hai người thu hút toàn bộ sự chú ý của toàn trường, kể cả các trưởng lỗi cũng trong mắt ra nhìn.

”Phương trưởng lão, bọn chúng thật sự là Khai mạch cảnh tu sĩ?”

”Cố trưởng lão không nhìn lầm đâu, đích thực là Khai mạch cảnh”

Bạo!

Nắm đấm của Vân Hoàng dừng ớt trước mặt Vương Thần, hắn trầm giọng.

”Ngươi thua”

Vương Thần thu kiếm về, bình tĩnh đối đáp lại Vân Hoàng.

”Ta tâm phục khẩu phục”

Một trận chiến này với Vương Thần, ích lợi lớn không thể tả được, dự là hắn sẽ thức cả đêm hôm nay để tiêu hoá hết toàn bộ lĩnh ngộ.

Vương Thần nhìn Vân Hoàng với ánh mắt kính phục xen lẫn cảm kích làm hắn thấy lạnh sống lưng, xua Vương Thần xuống đài. Vương Thần sau đó lại đi khiêu chiến một diễn võ đài khác, tên trấn giữ võ đài vô cùng dứt khoát, không nói hai lời liền bỏ chạy.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Tứ phái tụ họp

Lúc này đang là canh ba, xung quanh yên ắng không một tiếng động, chỉ có duy nhất là đình viện của Vân Hoàng còn có ánh sáng lờ mờ.

Vân Hoàng bước ra ngoài, hắn nhìn lên bầu trời cao vời vợi kia, ngồi xếp bằng xuống nền cỏ tu luyện.

Những hạt tinh thần to cỡ hạt thóc dần xuất hiện, bay vào trong mi tâm của Vân Hoàng, biến thành một bộ phận hồn lực của hắn.

Từ khi khai mở hồn hải, thức hồn của Vân Hoàng tăng trưởng chậm hơn nhiều, nhưng ngược lại vẫn như cũ không gặp bình cảnh.

”Có lẽ ta nên kiếm một chút đồ vật gia tăng hồn lực”

Tu luyện dưới thiên tinh cảnh giới càng cao, tác dụng càng giảm xuống, ít nhất là bây giờ vẫn chưa thực sự chạm tới thiên tinh.

Vân Hoàng cứ thế tĩnh tâm tu luyện đến khi bình minh.

Hắn đứng dậy, bắt đầu luyện quyền pháp.

Quyền pháp mà Vân Hoàng luyện chỉ là một bộ căn bản quyền pháp tồn tại rải rác trong thiên hạ, kể cả phàm nhân cũng có thể mua được. Nhưng Vân Hoàng từ lâu đã luyện tập nó, dù là kiếp trước hay kiếp này.

Quyền pháp chỉ có duy nhất một thế, nhưng có thể sử dụng mười tâm thức khác nhau. Những chiêu thức này từ lâu đã du nhập vào cốt nhục của Vân Hoàng, nối tiếp từng chiêu như nước chảy may trôi.

Đến khi trời sáng hẳn, Vân Hoàng mới kết thúc việc tu luyện.

Khi hắn đi ra ngoài đình viện, Vương Thần không biết từ lúc nào đã đứng ngoài đó.

Vân Hoàng thở dài, Vương Thần tuy tính tình đã bẻ hướng một trăm tám mươi độ, giác ngộ hoàn lương, nhưng lại khiến Vân Hoàng buồn bực theo một cách khác.

Vương Thần đã biến thành một gã cuồng nhân, gặp Bát mạch nào cũng thách đấu, có lẽ chỉ thiếu duy nhất khiêu chiến nội môn đệ tử thôi.

Vương Thần nhìn thấy Vân Hoàng đi ra, khoé miệng treo lên một nụ cười.

"Ngươi đã xong?"

Vân Hoàng vuốt vuốt mi tâm, nội tâm vô cùng sầu muộn.

...

Vân Hoàng, Lục Thi Y, Vương Thần, cùng với những đệ tử ngoại môn trong hai mươi hạng đầu và mười vị đệ tử nội môn được các trưởng lão dẫn đi tứ phái tụ hợp chi hội.

Nơi tổ chức tứ tông chi hội là sơn môn của Dạ Cách cung, Dạ cách cũng trong bốn thế lực được coi là mạnh nhất, Dạ cách cung cung chủ đã là cường giả nửa bước Thông linh cảnh, so với Hư kiếm tông, Lăng Hà phái và Phong Ngân tông mạnh hơn một bậc.

Đoàn người Phong Ngân tông dừng lại trước một đại điện to lớn, bên trong tụ hợp anh tài của tứ phái.

Ở bốn góc đại điện phân biệt ta khu vực rõ ràng, các đệ tử thỉnh thoảng cứ liếc mắt về phía đối phương, âm thầm thăm dò thực lực của địch thủ.

Tuy Lam Anh bí cảnh là tứ phái liên minh lập ra, nhưng ai lại muốn chia bảo vật cho kẻ khác? Cho nên không khí bên trong đại điện tuy bình tĩnh, nhưng sóng ngầm đã dần dần lan ra.

Không khí trong đại điện nhất thời trở nên nặng nề.

Đúng lúc này, cung chủ Dạ Cách cung Ôn Vân Diệp bước ra, giọng nói được linh lực khuếch tán, vang ra từng góc của đại điện.

"Các đệ tử của tứ phái, quy củ ta đã rất quen thuộc, nhưng ta vẫn giảng giải lần nữa. Các đệ tử của tứ phái sẽ ngẫu nhiên đấu với nhau. Mỗi một đệ tử sẽ phải chiến thắng mười trận. Mỗi người sẽ có tổng cộng 100 điểm, thắng sẽ lấy được nửa số điểm đối phương, thua sẽ mất đi nửa số điểm, lúc tổng kết, một trăm hạng đầu sẽ có một danh ngạch vào Lam Anh bí cảnh!"

Những đệ tử trẻ tuổi tham gia hôm nay cũng chỉ gần một trăm năm mươi người, nên tỉ lệ đạt được danh ngạch là sáu phần. Bất quá không ai dám coi thường. Chẳng ai dám chắc trong số những người bị loại ấy không có mình?

Rất nhiều ánh mắt của đệ tử Hư Kiếm tông nhìn về phía đoàn người Phong Ngân tông không có chút nào hảo ý.

Vương Thần nhỏ giọng truyền âm cho Vân Hoàng.

"Hư kiếm tông với Phong Ngân tông từ lâu đã bất hoà, khi vào trong Lam Anh bí cảnh ngươi phải cẩn thận bọn chúng"

Vân Hoàng chỉ gật đầu.

Hư kiếm tông không phải mối lo lắng lớn nhất. Vân Hoàng để ý đó chính là Dạ Cách cung kia.

Kiếp trước, vài năm sau khi hắn bị đuổi cổ, Dạ Cách cung đột ngột quật khởi mạnh mẽ, lực ép ba thế lực còn lại, mà những người đứng đầu Lăng Hà phái, Hư Kiếm tông và Phong Ngân tông đột nhiên biến mất, cả ba tông môn cuối cùng bị Dạ Cách cung ăn sạch sẽ.

Dù cho có dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng cảm thấy có vấn đề.

Nhưng Vân Hoàng nghĩ mãi cũng không tìm được điểm mấu chốt, làm thế nào mà Dạ Cách cung lại có thể âm thầm thủ tiêu những nhân vật cao tầng của cả ba tông môn mà không ai biết.

Dạ Cách cung tuy thực lực đứng đầu. Nhưng nếu tấn công trực diện một thế lực có khi sẽ giết địch một ngàn tổn thất tám trăm, hồi phục một nửa nguyên khí đã khó, đừng nói vẫn còn hai thế lực nữa đứng sừng sững ở đó.

Vân Hoàng kết luận, mấy chốt mà hắn còn thiếu, có lẽ chính là lần xông Lam Anh bí cảnh lần này.

...

Ngoại điện là nơi tụ họp giao lưu, khu vực tổ chức thi đấu là nội điện bên trong.

Tất cả có thời gian một ngày nghỉ ngơi, điều chỉnh trạng thái đến mức tốt nhất, chuẩn bị cho ngày mai.

Vân Hoàng đang ngồi xếp bằng ở giữa gian phòng của mình, giống như đang tu luyện. Nhưng Vân Hoàng đang tu luyện thân thể, không phải linh lực.

Sở sĩ hắn giả vờ bởi vì Vân Hoàng luôn cảm thấy một ánh mắt luôn khoá chặt hắn lại.

Vân Hoàng đoán đây là thủ đoạn của Dạ Cách cung nhằm thăm dò thực lực, Vân Hoàng bây giờ có quá nhiều bí mật, lúc vạn bất đắc dĩ mới lôi ra dùng.

Cũng may là, ánh mắt đó không dừng ở hắn quá lâu, chỉ một nén hương đau đã biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Lần lượt nghiền ép

mâu về nhưng kiếm của Vương Thần đam về hắn không dứt, hơn nữa lại đâm vào góc độ xảo diệu, khó mà tránh bé, hắn làm sao có thể phân tâm.

Tất cả nhìn lên đài đã biết rõ kết cục, trường mâu thứ này tuy mạnh, nhưng Quách Lương cách đánh cũng quá yếu nhược đi, so với Vương Thần cái kia thì kém nhiều lắm.

Các nữ đệ tử ném cho Vương Thần những ánh mắt mến mộ, Vương Thần bình tĩnh bước xuống đài, cứ như vừa rồi chỉ là một cuộc dạo chơi vậy.

Vương Thần nghiền ép đệ tử phái khác làm các trưởng lão Phong Ngân tông rất hài lòng, còn nội môn đẹp tử của Phong Ngân tông không có ai là Luyện khí cảnh nên thực lực của Vương Thần trong hàng ngũ Bát mạch cũng là hàng đầu.

Lần thứ hai, Lục Thi Y lên đài.

Lục Thi Y khí chất lẫn dung mạo đều vô cùng kinh tài tuyệt diễm, thu hút so với Vương Thần cái này thì hơn nhiều lắm. Nàng một thân hồng y đứng trước toàn trường giương kiếm thách đấu.

Đối thủ của Lục Thi Y là một nữ đệ tử của Lăng Hà phái, tu vi Thất mạch đỉnh phong.

Đối với trận chiến của hai nữ nhân, mọi người vẫn rất là chờ mong, bất quá tu vi của Lục Thi Y còn thấp hơn nhiều nữ đệ tử Lang Hà phái kia một cái tiểu cảnh giới.

Lục Thi Y hoàn toàn không chút nào lo lắng. Nàng nâng kiếm lên.

"Phong Ngân tông Lục Thi Y"

"Lăng Hà phái Cung Hồ"

Vút!

Cung Hồ là người xông lên trước tiên. Vũ khí của nàng là một cây pháp tiên, Cung Hồ uốn cổ tay, cánh tay đồng thời vung lên, pháp tiên mềm mại như sóng biển đánh tới, nhưng lại ẩn chứa sắc bén kình thế.

Lục Thi Y ánh mắt vẫn vô cùng bình tĩnh, nàng chỉ lấy kiếm ra đỡ nhẹ. Cung Hồ cười lạnh, đừng nhìn pháp tiên của nàng trong có vẻ yếu ớt mà coi thường. Pháp tiên phân bố linh khí dàn trải khắp cả một đoạn dài, nhưng khi dùng tiên thuật có thể đem toàn bộ chỗ linh khí dàn trải đó tụ lại một điểm rồi đánh mạnh ra, uy lực rất lớn.

Nhưng rồi, nàng phát hiện ra pháp tiên không cách nào đánh trúng Lục Thi Y được, dù cho Cung Hồ có dồn bao nhiêu lực lượng thì khi đánh đến Lục Thi Y thì như đấm vào bình bông đồng dạng, không làm gì nổi đối phương.

Cuộc đấu này, đã biến thành một bên nhẹ nhàng vẩy ra một sợi dây, một bên đem sợi dây đó hất ra.

Tất cả mọi người đều không hiểu truyện gì xảy ra, các trưởng lão cũng chỉ nhìn được một chút huyền cơ. Chỉ có riêng Vân Hoàng là nắm rõ toàn bộ, nha đầu Lục Thi Y này vậy mà đang màu luyện Cương Nhu ý cảnh.

Cương Nhu ý cảnh là lấy nhu thắng cương, triệt tiêu của đối phương một phần lực lượng, dùng thiên địa làm lá chắn đỡ lại một phần, còn phần nhỏ còn lại mình gánh chịu.

Cương Nhu ý cảnh, cũng là thiên địch của mọi Thể tu.

Cung Hồ linh khí lúc này đã tiêu hao hơn phân nửa, bộ dáng với cùng chật vật, mà Lục Thi Y cơ bản là lông tóc vô thương, linh khí trong cơ thể tràn đầy, không có thiếu hụt.

Cung Hồ thu hồi pháp tiên, lặng lẽ ôm quyền chịu thua, vừa rồi nàng đã lôi hết bài tẩy ra nhưng vẫn không chạm nổi góc áo của đối phương, chi bằng chịu thua luôn cho đỡ mất mặt.

Lục Thu Y cũng thu hồi kiếm đi xuống đài, tiến đến gần chỗ Vân Hoàng và Vương Thần.

Các đệ tử khác nhìn Vương Thần và Lục Thi Y cái này đôi trai tài gái sắc không khỏi cảm thán, những người này về sau có lẽ chính là những nhân vật phong vân a! Hơn nữa lại là một đôi kim đồng ngọc nữ, với cùng xứng đôi.

Mà Vân Hoàng đứng giữa, trong mắt bọn họ đã là vô hình tồn tại, trực tiếp bị coi nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Kinh diễm toàn trường

Đoàn đội Phong Ngân tông ngoại trừ Vương Thần, Lục Thi Y và một số nội môn đệ tử ra thì đều đã lần lượt nhận thất bại. Các tông môn cũng đã khái quát về thực lực của nhau.

Nhưng mà, Vân Hoàng phát hiện hắn vẫn chưa thượng đài lần nào. Vân Hoàng nhìn quanh, cũng có một số đệ tử giống hắn, bất quá thực lực mấy người này cũng khá bình thường, có lên cũng không gây ra sóng gió gì.

Khi thời gian đã trôi qua gần nửa canh giờ, Vân Hoàng mới lên sân. Mọi người nhận ra vẫn còn một đệ tử Phong Ngân tông chưa lên đài thì ngạc nhiên, nhưng thấy Vân Hoàng bộ dạng tầm thường, đao động linh lực cũng không phải quá mạnh nên cũng không coi trọng.

Nhưng mấy vị trưởng lão Phong Ngân tông thấy Vân Hoàng thượng đài thì con mắt loé lên thâm ý. Nhưng thấy các trưởng lão phái khác không để ý đến Vân Hoàng thì không khỏi hả hê.

Thực lực của tên tiểu tử này nông sâu bao nhiêu, kể cả bọn họ cũng không hề biết, đây cũng là cơ hội tốt để đánh mặt lũ già kia.

Vân Hoàng thong thả bước lên trên lôi đài. Đối thủ của hắn là một đệ tử Hư Kiếm tông, tu vi Bát mạch sơ kì, là một vị đệ tử nội môn của Hư Kiếm tông.

Tên này lúc trước bị Vương Thần kích bại nên vô cùng ngứa mắt Phong Ngân tông, nhìn thấy Vân Hoàng là đệ tử của Phong Ngân tông thì trong con mắt không khỏi loé lên lãnh ý.

"Hư Kiếm tông Tằng Thương"

"Phong Ngân tông Vân Hoàng"

Tằng Thương lấy ra một đôi đoản kiếm thượng giai pháp bảo, đạp bộ pháp cực nhanh.

"Phi Vân Cước Bộ!"

Tằng Thương tốc độ cực nhanh, ánh kiếm huyễn lệ, một lúc chém ra tám lưỡi mang.

"Bát trảm, Tật Phong đao!"

Mà Vân Hoàng cứ đứng im ở đó như trời trồng, không có nhúc nhích, người ta còn tưởng rằng hắn quá sợ hãi mà cứng người lại.

Nhưng đến khi thân ảnh của Tằng Thương tiếp cận Vân Hoàng, không có thấy tiên huyết bắn lên trong tưởng tượng của mọi người, mà chỉ nghe thấy tiếng "Bồng" cùng một tiếng "Rắc" như có gì đó bị bẻ gãy.

Cảnh tiếp theo khiến tất cả mọi người chống mắt lên mà nhìn kĩ, nếu không bọn hắn có hoài nghi trước mắt có phải hay không là ảo cảnh.

Tằng Thương song đoản kiếm trên tay bị nứt gãy, lồng ngực của hắn hơi chút lõm vào, miệng sủi bọt mép, hai mắt trắng dã, bay ra ngoài sân đấu.

Mà Vân Hoàng thì không có chút nào bị thương, quyền của hắn vẫn giữ nguyên vị trí vừa xuất quyền, da thịt ở cánh tay hắn đỏ lên, có mơ hồ khói bốc, trùng kích rất mạnh vào thị giác người xem.

Hình ảnh này khiến cho một số người không tự chủ được mà lùi lại, đó cũng là bản tính sợ hãi tự nhiên của phàm nhân khi đối đầu với hung thú.'

Vân Hoàng chậm rãi thu quyền, bước xuống đài. Nhìn bóng dáng của Vân Hoàng, các đệ tử thực lực đứng đầu đều vô cùng kiêng kị, Bát mạch sơ kì kém họ kì thực không xa, mà Vân Hoàng có thể dễ dàng hạ gục tức là nếu bọn họ gặp tên này, có khi kết cục cũng không tốt hơn là bao.

Nhưng vẫn có một số kẻ cho rằng Tằng Thương chỉ là nhất thời khinh địch nên mới thua nhanh như vậy, chứ thực lực của Vân Hoàng cũng không lớn hơn Tằng Thương là bao.

Trận thứ hai của Vân Hoàng, đối thủ của hắn là một nội môn đệ tử Dạ Cách cung, tu vi Bát mạch hậu kì. Y không có chút nào dám coi thường Vân

Hoàng, vừa ra trận đã tế ra hai chiếc pháp thuẫn trung giai pháp bảo.

Vị này vừa ra tay đã vận dụng toàn lực, một cây trường thương được tế xuất ra, linh khí quán tụ nơi mũi thương tạo thành một bóng mờ cự kình.

"Thuỷ Kình Bạo Nộ!"

Theo mũi thương thẳng tiến không lùi, thủy kình gầm thét, sóng linh khí tràn ra, mà bên trong thủy kình kia còn ngưng tụ ra một tia linh lực.

Khi tu sĩ đạt đến Bát mạch đỉnh phong, cần một thời đan lâu dài để không ngừng áp súc, chuyển hoá linh khí trong cơ thể thành linh lực. Khi chín phần linh khí đã chuyển hoá thành linh lực, tu sĩ có thể trùng kích Luyện khí cảnh để hoàn thành nốt phần còn lại.

Nói thì dễ, nhưng rất nhiều Khai mạch cảnh đỉnh phong cả đều đều kẹt ở bước này. Mà vị đệ tử Dạ Cách cung này tu vi Bát mạch hậu kì đã ngưng luyện ra một tia linh lực, tương lai rất có tiền đồ.

Nhìn cự kình hùng hổ tiến tới, Vân Hoàng cũng đạp cước bộ lên.

Các thể tu không thể giống với tu sĩ, cương nguyên là dạng năng lượng chủ yếu tồn tại bên trong thể nội, cường hoá nhục thể, mang lại cho thể tu sức mạnh cường đại, nhưng khi phóng xuất cương nguyên ra khỏi cơ thể thì tiêu tán so với linh khí thì nhanh hơn mấy lần, vì vậy thể tu cần cận chiến mới có thể phát huy mười thành chiến lực.

Hai cánh tay của Vân Hoàng đỏ lên do các mạch máu lưu chuyển với cường độ cao, liên tục bơm đầy cương nguyên vào trong cơ bắp, xương cốt và mạch gân. Vân Hoàng đang đạp về phía trước đột nhiên nhảy lên, hai cánh tay hắn mở ra, lúc này toàn bộ cơ thể của hắn đã chứa đựng cương nguyên đến giới hạn, cơ bản giống một quả cầu khó sắp bạo.

"Song Toái Giáp Kích, cực hạn nửa bước Long đạo!"

Hai cánh tay Vân Hoàng dùng mạnh nhất lực lượng, xé mở hư ảnh cự kình, hắn vươn tay ra, nắm lấy cây thương của vị đệ tử nội môn Dạ Cách cung, cưỡng ép phá hủy liên kết giữ pháp bảo và chủ nhân. Vân Hoàng cầm cây thương, hắn nâng cánh tay lên.

Bồng!

Tất cả mọi người chỉ nghe thấy một tiếng đó, cây thương được Vân Hoàng ném đi phá tan giới hạn âm thanh, xuyên thủng hai chiếc pháp thuẫn, cây thương cắm chính xác vào ngay sát đầu của vị đệ tử kia, khiến y sợ đến mức nhất xỉu tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Dạ Cách cung thiếu cung chủ

Vân Hoàng lấy thế như lôi đình, quét ngang toàn bộ các đệ tử đứng đầu cả ba phái còn lại, hơn nữa trận nào cũng đánh cho đối phương không ngất xỉu thì cũng sủi bọt mép mà ngất xỉu.

Rất nhiều người hướng ánh mắt thù ghét đến Vân Hoàng, nhưng cũng chỉ như thế được thôi, bọn họ làm gì có thực lực để mà đánh hắn cơ chứ.

Chẳng mấy chốc, Vân Hoàng đã hoàn thành chín trận đấu, còn một trận duy nhất nữa là hắn có thể dành cho mình một danh ngạch vào Lam Anh bí cảnh.

Nhưng mà, Vân Hoàng không phải là người duy nhất bảo trì được chuỗi trận thắng bất bại.

Dạ Cách cung thiếu cung chủ Ôn Vô Thần.

Không giống như Vân Hoàng là một cái mới hắc mã, thiếu cung chủ Ôn Vô Thần thực lực từ lâu đã được chứng thực. Thiên phú tốt, lại thêm cung chủ Dạ Cách cung và cũng là cha của hắn, Ôn Ngạo Nhiên dốc lòng bồi dưỡng, thực lực của Ôn Vô Thần này, cực kì mạnh mẽ.

Và giờ đây, Vân Hoàng cùng Ôn Vô Thần đang đứng đối mặt nhau trên lôi đài, cả hai người đều chỉ còn một trận cuối cùng.

Vân Hoàng thực lực siêu cường, Ôn Vô Thần càng là sâu không lường được, một trận quyết đấu này cơ hồ thu hút hết ánh mắt toàn trường.

Ôn Vô Thần mặt đối mặt với Vân Hoàng, ngữ khí vân đạm phong khinh.

"Dạ Cách cung Ôn Vô Thần"

Vân Hoàng trầm mặc, kẻ đứng trước mắt của hắn nồng nặc mùi huyết tinh, tuyệt đối không có vẻ gì là người tốt, hơn nữa Ôn Vô Thần đã chuyển hoá

được sáu thành linh lực, so với những gã một hai thành kia thì mạnh hơn nhiều lắm.

Trận đấu này, cực kì khó khăn!

"Phong Ngân tông Vân Hoàng"

Quyết đấu bắt đầu, mọi người đều không ngờ Vân Hoàng lại là người đầu tiên xông lên tấn công.

Quyền của hắn như giao long xuất hải, mãnh liệt ập đến Ôn Vô Thần, hắn cười nhẹ, lấy ra một cây trường thương lam sắc.

Các trưởng lão cảm thấy da đầu mình tê rần, cây trường thương này vậy mà lại là Linh giai pháp bảo!

Pháp bảo thật sự phân ngũ giai Linh Huyền Tiên Thiên Thánh, tương tự các luyện khí sư cũng lần lượt là Linh cấp luyện khí sư, Huyền cấp luyện khí sư, Tiên cấp luyện khí sư, Thiên cấp luyện khí sư và Thánh cấp luyện khí sư.

Lam sắc trường thương này là một hạ cấp Linh giai pháp bảo, nên biết rằng trong tứ phái các trưởng lão cũng chỉ sở hữu một món hạ cấp Linh giai pháp bảo thôi, đủ biết là với bị họ Linh giai pháp bảo trân quý nhường nào.

Trường thương vừa xuất ra đã xé mở trên cánh tay Vân Hoàng một đạo vết rách, hắn chỉ cảm thấy cánh tay mình tê rần, như là đấm vào trọng thiết, bị bức lui ra. Ôn Vô Thần tiếp nhận trùng kích cũng lui xuống ba bước.

Mọi người nhìn tràng cảnh có chút hoa mắt, Vân Hoàng cái loại này quái vật người vậy mà bị bức lui, hơn nữa ăn thua thiệt?

Vân Hoàng lại lần nữa lao lên, bất quá lần này hắn không muốn chính diện cứng đối cứng. Hắn lướt ta phía bên tay trái Ôn Vô Thần, quyền phong hạ xuống.

"Thiên Hoang trấn trụ"

"Tán Trường chi thương"

Ôn Vô Thần điều chỉnh trường thương, phá tan hư ảnh Thiên Hoang chi trụ, Vân Hoàng lách ra phía sau, cước pháp thi triển đá vào eo hắn. Nhưng Ôn Vô Thần chỉ nhẹ nhàng xoay người, góc độ xảo diệu tránh thoát một kích, trường thương vốn đang ở ngoài kia giờ đã thu về, đánh ra mấy đạo sát mang.

"Chết tiệt!"

Vân Hoàng gồng lên, tụ lực vào chân trái rồi bật thật mạnh lên, thần thức ngưng đọng hết cỡ, nhìn thấy thương của Ôn Vô Thần, hắn một quyền đánh ra Toái giáp kích.

Oanh!

Sát mang ầm ầm sụp đổ, Ôn Vô Thần nhíu mày chưa kịp định thần thì Vân Hoàng đã tiếp cận hắn, hay bàn tay chụm lại, mười ngón tay đan vào nhau, song quyền như búa tạ một bổ xuống.

"Thiên Hoang trấn trụ!"

Hư ảnh cự trụ cao tới hơn mười trượng, nặng nề như núi đổ ập xuống, lôi đài trung tâm biến thành một cái lòng trảo, mặt đất xung quanh rung động kịch liệt.

Vân Hoàng vừa đánh xuống, nhưng đột nhiên hắn nhận ra đã đánh vào trong không khí, con ngươi Vân Hoàng có rút lại, hắn không tự chủ được mà nghiêng đầu tránh né đồ vật màu đen đang đâm tới.

Phốc!

Dù đã kịp thời né ra, nhưng trên má của hắn vẫn để lại một vết rách dài, máu tươi chảy xuống.

Vân Hoàng lùi về phía sau, thân ảnh Ôn Vô Thần cũng xuất hiện trên lôi đài.

Vân Hoàng nắm chặt song quyền, không ngờ Ôn Vô Thần gia hỏa này lại là tu sĩ lôi hệ.

Ôn Vô Thần một tay trường thương, một tay lôi đình, lạnh lùng nhìn Vân Hoàng.

"Hảo quyền, không ngờ ngươi lại có thể bức ta dùng toàn lực. Đã vậy, hôm nay Ôn Vô Thần ta sẽ cho ngươi thấy thế nào mới là cường giả"

Vương Thần và Lục Thi Y lo lắng nhìn Vân Hoàng, Ôn Vô Thần kinh diễm như vậy, Vân Hoàng xe xử lí ra sao?

Chỉ thấy Vân Hoàng con mắt sắc bén, ngữ khí cương quyết.

"Ra chiêu đi!"

Ôn Vô Thần cười lạnh lẽo, lục sắc trường thương ẩn chứa cuộn trào linh lực, xung quanh hắn một trượng cơ hồ đều có lách tách lôi điện chi lực.

"Thất tinh ảnh diệu!"

Ôn Vô Thần đạp bảy bước, mỗi bước đều gia tăng khí tức của hắn, Ôn Vô Thần giơ cao trường thương, quang mang mạnh mẽ đâm tới Vân Hoàng.

"Thiết Ảnh Vạn Lôi Thương!"

Ầm ầm ầm ầm ầm

Lôi đình như mưa rơi xuống, mỗi một đạo lôi điện đều như có linh tính, nhắn hướng thẳng Vân Hoàng mà đến, một đòn này, hủy diệt tương đương đánh sợ, cương nguyên phòng ngự của Vân Hoàng như tờ giấy bị dễ đang xé tan, Vân Hoàng phun ra một búng máy, thân thể của hắn lùi xa đến tận mép lôi đài, y phục rách nát, da thịt cũng bị lôi điện đánh cho cháy đen, nhìn cực kì thê thảm.

Ôn Vô Thần xách trường thương nhìn Vân Hoàng trào phúng.

"Ngươi thua, Vân Hoàng"

Trong lòng mọi người, đã định sẵn một cái kết cục.

Hai mắt Vân Hoàng không có tiêu cự, cả người đơ ra, tưởng như bị đánh cho ngu dần rồi.

Hai mắt Vương Thần đầy tơ máu, hạn không thể lên lôi đài chém Ôn Vô Thần, vàng mắt Lục Thi Y đã đỏ hoe, sát ý trong lòng ngày càng lớn, nếu Vân Hoàng có mệnh hệ gì, nàng muốn vì hắn mà liều mạng.

"Chết đi"

Ôn Vô Thần lạnh lùng nói, một đạo lôi mang xuất hiện nơi cánh tay, trên lôi đài trừ khi đối phương nhận thua mới có thể dừng lại, vì thế dù Vân Hoàng có chết đi thì cũng chỉ có thể nhận mệnh.

Các trưởng lão Phong Ngân tông muốn ra tay cứu Vân Hoàng, nhưng trưởng lão của tam phái còn lại đâu có ngồi không, bọn họ vốn đã chuẩn bị tuỳ thời có thể động thủ.

Diệt được một đại địch tương lại, hơn nữa tội danh lại không phải về mình, bọn họ ngại gì không làm.

Ôn Vô Thần tiến đến gần Vân Hoàng, muốn một chưởng kết liễu hắn, nhưng rồi đột ngột khoé miệng Vân Hoàng nhếch lên một nụ cười. Ôn Vô Thần biến sắc, muốn lùi về phía sau nhưng vẫn còn muộn một chút. Giọng nói của Vân Hoàng đã như ác mà thì thào vào màng nhĩ hắn.

"Thiên Hoang Táng Thần, Tứ Phương Trấn Sát"

Cả không gian xung quanh Ôn Vô Thần như đặc quánh lại, mỗi bước đi chuyển đều cực kì khó khăn, thần thức, linh lực trở nên đình trệ, mà có những mũi tiễn nhỏ ngưng tụ từ linh khí thiên địa xung quanh đang tấn công tới tấp vào linh lực hộ thể của Ôn Vô Thần, những mũi tiễn này tuy yếu đuối, nhưng mà ngàn vạn mũi xông tới cùng lúc khiến hắn chật vật vạn phần.

Mọi người dưới đài tim can đã đảo qua đảo lại mấy lần, trận đấy này hai lần nghịch chuyển càng khôn làm người ta nghẹt thở.

Vân Hoàng lúc này mới chậm rãi tiến về phía Ôn Vô Thần, một quyền xuất ra.

Một quyền này, mạnh tới mức khiến linh lực xung quang nổ vang từng hồi nhanh đến mức bọn họ không nghe được tiếng Vân Hoàng khi xuất quyền, căn bản là vượt qua âm thanh tốc độ.

Trong giây phút đó, Long đạo bình cảnh cuối cùng cũng bị phá tan, Vân Hoàng hắn đã đạt được chân chính Long đạo.

Ôn Vô Thần sợ tái xanh mặt mũi, nhưng quyền đến quá nhanh, hắn không có kịp kêu cứu. Đột ngột Dạ Cách cung cung chủ Ôn Ngạo Nhiên lao xuống, một chưởng đánh ra muốn chặn lấy quyền của Vân Hoàng, nhưng quyền của hắn lại ương ngạnh đến lạ kì, vẫn có một phần đánh tới Ôn Vô Thần.

Quyền phong giống như ngòi nổ, ngàn vạn tiểu tiễn trở nên cuồng bạo, điên cuồng đâm vào Ôn Vô Thần.

"Aaaaaaaaaaaaaa!!!!!!!"

Ôn Vô Thần hét lên thống khổ, trên người hắn lúc này chi chít lỗ máu, giống như một cái tổ ong hình người, hình dạng cực kì ghê con mắt. Các nữ đệ tử nhìn Ôn Vô Thần cảm thấy cả người như dị ứng, các nam đệ tử thì thấy lạnh sống lưng, cũng thối lui ra ngoài.

Bọn họ không biết Vân Hoàng làm cách gì mà có thể được như vậy, nhưng như vậy cũng quá mức hung tàn đi.

Ôn Vô Thần nhìn bộ dạng của mình, lại nhìn tràng cảnh chính hắn như một mà đầu bạn người ghét thì khuôn mặt đờ đẫn, mất hết cảm xúc. Câu nói của Vân Hoàng như vọng rơm cuối cùng thả trên thân lạc đà.

”Ngươi thua, Ôn Vô Thần”

Ôn Vô Thần chịu kích thích quá mạnh, một ngụm máu tươi phun ra rồi ngất xỉu tại chỗ. Phụ thân của hắn Ôn Ngạo Nhiêu sát ý không hề cố kị phóng tới Vân Hoàng, khiến những người xung quanh run rẩy. Nhưng Vân Hoàng vẫn bộ dáng vân đạm phong khinh.

”Hắn muốn giết ta trước, chẳng lẽ ta không được phản kháng? Mà Ôn Ngạo Nhiêu cung chủ, chính ngài là kẻ đã phá loạt trước, can thiệp vào quyết đấu”

Ôn Ngạo Nhiên biết ràng mình đuối lí, khuôn mặt đen lại, đem Ôn Vô Thần đi.

”Tiểu bối, ngươi ra tay quá tàn độc, rồi sẽ có ngày nhận quả báo”

Vân Hoàng lắc đầu cười khuẩy, nếu đôi cha con bọn hắn không muốn giết hắn thì Vân Hoàng làm sao phải động sát tâm.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Lục Thi Y, ta sẽ chịu trách nhiệm!!!

đó, một thiếu niên đứng đó, toàn thân thiếu niên ấy run rẩy, trên tay cậu cầm một bức họa nhuốm đầy máu.

Thiếu niên đó khuôn mặt vô hồn, giọng nói thì thào như tự nói cho chính mình.

”Tại sao...”

Nhưng không ai trả lời cậu

Oanh!

Vân Hoàng choàng tỉnh dậy từ trong giấc mộng, hắn cả người không hiểu sao đã ướt đẫm mồ hôi.

Vân Hoàng miết miết mi tâm.

”Giấc mộng này...”

Sau trận chiến với thiếu cung chủ Dạ Cách cung, Ôn Vô Thần, Vân Hoàng vừa nước xuống đài đã liền hôn mê.

Duy trì Thiên Hoang Táng Thần, Tứ Phương Trấn Sát quả thật rút thần thức hắn như điên, cộng thêm thương thế rất nặng do Ôn Vô Thần gây ra đã dẫn đến hậu quả này.

Vân Hoàng nhìn xung quanh giường bệnh, đoán chừng hắn đã ngủ vài ba ngày đi, ngược lại thương thế đã hoàn toàn hồi phục.

Đang suy nghĩ, bất chợt Vân Hoàng thấy có cái gì đó mềm mềm nằm ở bên dưới cái chăn mà hắn đang đắp.

Vân Hoàng nghi hoặc, mở hé một chút thì một mùi hương thơm ngát của thiếu nữ sộc vào mũi, Vân Hoàng cứng người, thần thức không dám thả ra, lật chăn lên.

Lục Thi Y nằm bên hông Vân Hoàng, có người lại như một con mèo nhỏ, đầu tóc mềm mại cạ cạ vào eo của Vân Hoàng, y phục của nàng mỏng như cánh ve, xộc xệch, lộ ra da thịt tinh khiết như bạch ngọc, hương vị thành thục nhưng vẫn có chút trẻ con khiến hết thảy cổ họng khô rát.

Lục Thi Y lúc ngủ lại giống như một đầu đại đại khả ái tiểu miêu nữ, khiến người khác muốn bắt về nhà hảo hảo ôm ấp.

Nếu là bình thường, Vân Hoàng sẽ hưởng thụ cảm giác ôm tiểu miêu vào lòng nghỉ ngơi, nhưng bây giờ ta nghĩ của hắn lại như một mớ hỗn độn rối tung hết lên.

Hắn... trong cơn mê cưỡng gian Lục Thi Y?!!!!!!!

Ha ha ha...

“Lần này... chết chắc rồi”

”...”

”...”

”...”

Nếu tông môn mà biết chuyện hắn lấy đi nguyên âm của Lục Thi Y cái này đệ nhất thiên tài bồi dưỡng, kết cục không cần phải nói.

Nếu đám hùng hài tử kia biết hắn “vấy bẩn” nữ thần Lục Thi Y của bọn chúng, kết cục không cần phải nói.

Nếu Lục Thi Y sau này trở thành Tuyệt thế Lục Hoa Nữ Đế về sau, nhớ lại mối thù với nam nhân đầu tiên đã lấy đi trinh tiết của nàng ta, kết cục càng là thảm không phải nói.

Đến lúc đó, Vân Hoàng quả thật là tràng cảnh bốn bề là địch!

Đến lúc đó, Vân Hoàng hắn có nhảy xuống Nại Hà cũng không rửa hết tội!

Vân Hoàng trong lúc đang bấn loạn suy nghĩ, Lục Thi Y cũng cảm nhận được động tĩnh, nàng dụi dụi con mắt tỉnh dậy, nhìn thấy Vân Hoàng đang ngồi ngốc bên cạnh, ngữ khí có phần mơ màng.

“Ngươi tỉnh, Vân Hoàng”

Vân Hoàng không dám nhìn thẳng vào mặt nàng, giọng nói của hắn ngập ngừng.

”Lục Thi Y, ta thề sẽ chịu trách nhiệm, cả đời sẽ không ủy khuất ngươi!”

”A...”

Lục Thi Y nghiêng đầu ngơ ngác.

Vân Hoàng cánh tay đã nắm chặt, hắn dù trong linh hồn đã là một tu sĩ 115 tuổi, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên Vân Hoàng cùng khác giới “hợp thể”, mà Lục Thi Y cô nương này cũng là quá tốt, hắn cũng không phair loại người ăn ốc không đổ vỏ phong lưu thiếu gia.

Vân Hoàng chân thành nhìn thẳng vào Lục Thi Y, nàng nghi hoặc hỏi lại.

”Chịu trách nhiệm gì cơ?”

Biểu cảm trên mặt nàng, hoàn toàn giống như sương mù mờ mịt, không hiểu gì cả.

Vân Hoàng nhìn sắc thái của nàng như vậy, trong đầu ẩn hiện mơ hồ không ổn cảm giác. Hắn cắn răng hỏi lại.

”Ta và ngươi đã làm việc đó mà, phải không?”

Lục Thi Y một mặt mộng bức, khuôn mặt nàng tiến sát đến gần Vân Hoàng mặt, thậm chí chỉ cách có vài li thôi.

Vân Hoàng nhìn rõ đôi mắt tinh khiết kia, cả người như bị lột trần, nuốt nước bột một cái ực.

”Vân Hoàng, ngươi còn tại mê man?”

Dự cảm không ổn trong lòng Vân Hoàng ngày ảnh rõ ràng, hắn hỏi lại lần nữa, thanh âm có chút run rẩy.

”Lục Thi Y... trong lúc mất ý thức ta có đối với ngươi làm cái gì quá phận?”

Lục Thi Y chỉ thả ra một chữ.

”Không!”

Trong lòng Vân Hoàng lúc này như đại hải dậy sóng, trường sơn sụp đổ, nhật nguyệt hôi ám, tâm tình bị thương không sao kể xiết.

Hắn thề thẫm quyết liệt như vậy, hoá ra cũng chỉ là mình hắn ngộ nhận.

Tốt đâm tâm!

Tốt xấu hổ!

”Hai canh giờ trước ngươi ngất đi sau khi quyết đấu Ôn Vô Thần, các trưởng lão mang ngươi về, ta ở đây chăm sóc, tiện thể nghỉ ngơi một chút”

Lục Thi Y suy nghĩ một chút rồi nói.

Vân Hoàng vẫn giữ nguyên khóc không ra nước mắt biểu lộ.

...

"Còn hai mươi ngày nữa là Lam Anh bí cảnh mở cửa"

Vân Hoàng ngồi bên trong đình viện của mình, trầm tư suy nghĩ.

Thực lực của hắn bây giờ căn bản không sợ hãi bất kì ai, nhưng khi bị vây công, đó lại là chuyện khác.

Tu thể đã đạt đến bình cảnh, có khổ tu thêm cũng không làm được gì.

"Bốn bước Ngưng dịch, Tế cốt, Thối tủy, Long đạo đều đã toàn bộ Hoàng thành, ta cũng nên bắt đầu tu luyện rồi"

Vân Hoàng lấy ra một đống lớn linh thạch, ước chừng có khoảng gần năm trăm viên hạ phẩm linh thạch.

Đây là hắn dùng toàn bộ điểm cống hiến cộng tông môn ban tặng điểm cống hiến đi đổi lấy.

Vân Hoàng cầm một viên linh thạch lên, bắt đầu quá trình thổ nạp linh khí bên trong.

Công pháp mà hắn tu luyện được gọi là Tử Hy Tụ Quyết, trong giới tán tu trên Vĩnh lạc đại lục cũng có rất lớn địa vị. Vượt qua toàn bộ công pháp quý giá nhất của tứ phái.

Viên linh thạch bị hấp thu cực nhanh, linh khí hút vào như rơi ném vào mặt biển, chỉ có chút gợn sóng.

Vân Hoàng biết đan điền của hắn rộng lớn so với cùng cảnh giới cực nhiều, hắn điên cuồng tu luyện, linh thạch bị hấp thu càng chất đống như núi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 29: Lam Anh mở ra

Vân Hoàng nhíu mày, viên linh thạch thứ năm đã bị hắn Hoàng toàn hấp thu, nhưng như cũ không đột phá đến Nhất mạch.

Trước khi khai Nhất mạch, tu sĩ có một giai đoạn nhập môn là súc khí, đơn thuần chỉ là tích xúc cùng thổ nạp thiên địa linh khí, xung kích Nhất mạch, vô cùng dễ dàng.

Người bình thường chủ cần hai, ba viên linh thạch là đã đạt tới súc khí đỉnh phong, vậy mà Vân Hoàng đã thổ nạp năm viên mà vẫn chưa có cảm giác gì.

"Chẳng lẽ là do nhục thể của ta?"

Vân Hoàng lập tức minh ngộ.

Nhục thể của hắn đã suýt soát Luyện khí cảnh, hoàn thành bốn bước Nhưng dịch, Tế cốt, Thối tủy, Long đạo, toàn bộ cơ thể đã được thông suốt, thoát hoan thoái cốt, việc tu luyện linh lực trở nên dễ dàng dù tư chất của Vân Hoàng chỉ là phổ thông, nhưng cũng vì thế mà tổng lượng linh khí cần thiết cho hắn so với tu sĩ bình thường thì nhiều gấp mấy lần.

Máu khi thổ nạp viên thứ hạ phẩm linh thạch thứ hai mươi tám, Vân Hoàng mới nhẹ nhõm đột phá lên Nhất mạch.

Vân Hoàng âm thầm chửi rủa.

"Đây căn bản là đốt tiền mà!"

Tuy có bất mãn như thế nào nhưng tu luyện vẫn là tu luyện, Vân Hoàng đen toàn bộ tinh lực của mình một bên tu luyện thần thức, một bên thổ nạp linh thạch tăng tu vi.

Ba ngày sau, Vân Hoàng đã hấp thu trọn vẹn 100 khối hạ phẩm linh thạch, tu vi của hắn mới đột phá đến Nhị mạch.

Vân Hoàng càng là quên ăn quên ngủ tu luyện, nhưng chỉ sau một tuần, linh thạch hao hết, tu vi của hắn mới chỉ đạt đến Tứ mạch.

Vân Hoàng với cùng phiền muộn, Tứ mạch tu vi của hắn tuy mạnh hơn so với tu sĩ cùng cảnh giới, nhưng nếu đặt vào Lam Anh bí cảnh thi đấu thì cũng chỉ như tăng thêm một chút trợ lực. Muốn chân chính tăng lên thực lực, ít nhất hắn cần có Thất mạch tu vi.

Vân Hoàng kế hoạch tăng gấp đôi thực lực trước khi đi vào Lam Anh bí cảnh đã phá sản, chỉ có thể tăng được bao nhiêu thì tăng thôi.

Mười ba ngày sau.

Xung quanh Vân Hoàng lúc này lưu động nhang nhạt mấy đạo hơi nước, mất đạo hơi nước này là do hắn tu luyện mà thành, Vân Hoàng thở ta một ngụm trọc khí, đình chỉ tu luyện.

"Mười ba ngày, tu luyện không linh thạch cũng chỉ đủ cho ta đạt tới Tứ mạch trung kì"

Hắn chỉ than thở một câu sau đó mặc y phục vào, đi ra phía sơn môn Phong Ngân tông.

Trưởng lão Phong Ngân tông nhìn những đệ tử trước mắt, giọng nói dõng dạc.

"Lần này vào Lam Anh bí cảnh phải chú ta đến tính mạng, bảo bối dù tốt nhưng phải có mạng mới hưởng được, ta đưa cho các ngươi một cái truyền tin phù, đây là phù lục Linh giai trung cấp do Linh phù sư của Phong Ngân tông chế tác, dù là Lam Anh bí cảnh cũng có thể truyền tin ra ngoài"

Mọi người thật sâu kinh ngạc, Linh giai trung cấp phù lục đối với một tông môn như Phong Ngân tông như là vật chí bảo, vậy mà lại vì bảo toàn tính mạng mà giao cho những người trẻ như bọn họ.

Những đệ tử ở đây càng quyết tâm hơn, bọn hắn không muốn làm xấu mặt Phong Ngân tông.

Những đệ tử đã dành được danh ngạch đứng trên một cái truyền tống trận lớn, trưởng lão tứ phái liên thủ xứ mở Lam Anh bí cảnh hộ trận, những đệ tử đứng bên trong truyền tống trận hoá thành quanh mang, bay vọt vào trong lỗ hổng hộ trận kia.

Vân Hoàng chỉ cảm giác đầu óc choáng váng, thức hải có chút đau nhức, khi hắn lấy lại được tầm nhìn, trước mặt Vân Hoàng hiện ra là một mảnh thảo nguyên rộng lớn.

Vân Hoàng liếc nhìn xung quanh, không có ai ở đây với hắn cả.

"Thứ kia là cái gì?"

Vân Hoàng nhìn ra phía xa thì thấy một đồ vật rất lớn màu đen, hình dạng khá giống một ngọn tháp, nhô lên ở khu rừng bên cạnh thảo nguyên.

Vân Hoàng không thể nói lên chính xác vị trí của toà tháp ấy, nhưng hắn đoán chừng cũng gần một trăm dặm đi.

"Thí luyện này, là đi đến đó hả?"

Vân Hoàng không có dám chắc, nhưng hắn nhìn thấy toà tháp cũng có nghĩa là người khác cũng vậy, đến đó tụ họp cũng an toàn hơn. Nếu chẳng may lại bị vây công hoặc yêu thú tấn công thì không tốt chút nào.

Vân Hoàng thu liễm toàn bộ khí tức, đạp bộ pháp cực nhanh vào trong rừng, thần thức của hắn khuếch tán ra hết cỡ, mong tìm kiếm được một chút thiên tài địa bảo.

Hồn hải thực ra đã tồn tại từ khi tu sĩ bắt đầy tu luyện nhưng chưa quá rõ ràng, phải đến khi đột phá Luyện khí cảnh thì hồn hải mới bắt đầu có biến đổi về chất. Mà để hồn hải chính thức ngưng thực cần tu vi ít nhất là Luyện khí cảnh tam cấp, một số tu sĩ còn tận tứ cấp, ngũ cấp mới có thể triệt để ngưng thành. Vân Hoàng thức hồn cũng chỉ ngang bằng với Luyện khí cảnh nhị cấp nhưng đã hoàn thành giai đoạn ngưng hồn cũng là nhờ công pháp tu luyện thức hồn thần bí kia.

"A! Tìm được!"

Vân Hoàng chạy vọt về phía một bụi cỏ, tìm được mấy cây linh thảo.

"Ngưng chân thảo, Nhị cấp đê giai linh dược, mà có tới bốn nhánh!"

Vân Hoàng mừng rỡ, đem bốn nhánh Ngưng chân thảo cho vào nhẫn trữ vật. Nhẫn trữ vật này là cao tầng Phong Ngân tông đưa cho Vân Hoàng, hắn trong số các Phong Ngân tông đệ tử thực lực cũng là mạnh nhất, thích hợp để bảo vệ nhẫn trữ vật nhất.

Nhẫn này chỉ có không gian bốn trượng vuông, nhưng cũng quá đủ cho Vân Hoàng sử dụng rồi.

"Lại tới, lại tới!"

Vân Hoàng tóm ngay được một gốc Nhị cấp đê giai linh dược Huyền dịch thảo cùng một gốc Nhị cấp trung giai linh dược Ôn Thuỷ mộc. Không nói đến những thu hoạch khác, chuyến đi này đã đủ đáng giá để liều mạng.

Vân Hoàng không phải một luyện đan sư, nhưng hấp thu dược lực thuần tuý trong linh thảo thì hắn vẫn có thể làm được.

Thời gian trong Lam Anh bí cảnh chỉ có hai tháng, Vân Hoàng nếu không đề thăng chiến lực của mình lên Luyện khí cảnh thì hắn không yên tâm được.

Hắn tìm một hốc đá khuất tầm mắt, bắt đầu phục dụng linh dược.

Trực tiếp phục dụng linh dược, vận khí kém thì chỉ được hai thành dược lực, tốt lắm thì cũng chỉ bốn, năm thành, vô cùng lãng phí. Nhưng khác với những tu sĩ kia, Vân Hoàng có thể tuỳ ý không chế hồn lực của mình giống như một bộ phận thân thể, hắn có thể tách linh lực ẩn chứa trong linh dược mà không phá vỡ vỏ ngoài của nó, vì vậy dược lực bị thất thoát là việc bất khả thi.

Nhưng việc có thể lọc lấy linh lực từ linh thảo còn tuỳ vào độ mạnh yếu của hồn lực, với cấp độ hiện tại, hắn không thể lấy được dược lực của Nhị cấp cao giai linh dược.

Vân Hoàng phục dụng Ngưng chân thảo trước tiên, loại linh thảo này có khả năng gia tăng linh lực, dùng để tu luyện cho tu sĩ Luyện khí cảnh.

Bành!

Linh lực thuần khiết được hắn hấp thu, thông qua kinh mạch của Vân Hoàng gột rửa nhục thể, tụ lại ở đan điền, chỉ trong phút chốc tu vi của hắn bạo tăng, đạt tới Tứ mạch đỉnh phong!

Vân Hoàng áp súc linh khí đang sôi trào trong kinh mạch và đan điền, nếu đột phá Ngũ mạch bây giờ thì vẫn quá sớm, dẫn tới căn cơ bất ổn. Vân Hoàng từ lâu đã thông hiểu đạo lí dục tốc bất đạt, đợi đến khi hắn triệt để luyện hoá cỗ dược lực này thì xung kích cũng không muộn.

Trong khi Vân Hoàng đang tu luyện, một vài bóng người đang đứng cách xa hắn bài chục thước nhìn thấy Ngưng chân thảo thì với cùng đỏ mắt, có xúc động muốn nhảy ra cướp của giết người ngay lập tức nhưng đã kịp thời dừng lại.

Chưa biết thực hư mà xông vào thì quá mức vọng động, bọn chúng cũng không ngu ngốc.

Thực ra Vân Hoàng đã che giấu rất kĩ, nhưng bọn chúng lại vận vứt chó nhìn thấy đúng lúc Vân Hoàng vừa lấy Ngưng chân thảo ra, thành ra như thế này.

Tên đứng đầu tu vi đã Là Bát mạch hậu kì, hắn đối với Ngưng chân thảo cũng phi thường động tâm, linh dược này có thể giúp hắn đề thăng đến Khai mạch đỉnh phong a!

Khai mạch đỉnh phong mới có quyền tranh đoạt bảo bối ở đây, bảo sao hắn không tham lam?

Mà tên kia hắn đã thăm dò, linh khí dao động cũng không mạnh lắm, đoán chừng cũng chỉ là Bát mạch sơ kì, với hắn và ba tên tiểu đệ đằng sau thì thừa sức đối phó.

Bọn hắn tổng cộng bốn người đã tế xuất pháp bảo, đỉnh một đòn tổng tấn công thì đột nhiên tên đằng sau cùng mắt trợn tròn, ngã gục xuống đất.

Thân ảnh Vân Hoàng cũng xuất hiện, nhưng hai tên kia còn chưa kịp động thủ thì đã bị Vân Hoàng một tay chặt vào ót, lập tức ngất xỉu ngã xuống. Tên đứng đầu kinh sợ nhìn Vân Hoàng, bước chân liền lui lại mấy bước.

Gã là một đệ tử Hư Kiếm tông, đối với hung danh của Vân Hoàng thì vô cùng rõ ràng, các trưởng bối cũng khuyên dặn Hư Kiếm tông đệ tử nên tránh giao phong với Vân Hoàng, vậy mà… gã lại tự chui vào hang cọp.

Tên kia thầm rủa vận khí của mình quá kém, lấy uy danh của Hư Kiếm tông ra dọa.

"Ngươi không thể…"

Nhưng hắn không kịp nói hết câu thì bàn tay của Vân Hoàng đã rất nhanh chặt vào ót gã, giống như ba tên kia hôn mê tại chỗ.

"Đen đủi thật!"

Vân Hoàng đem toàn bộ tư trang của chúng lột đi, hắn trói cả bốn lại, nhanh chóng li khai khu vực này. Sau đó Vân Hoàng tìm một gốc cây đại thụ, dùng linh thạch cướp được từ lũ Hư Kiếm tông đệ tử bố trí một cái ẩn giấu cùng phòng ngự trận, chuyên tâm bế quan.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Khống hồn quỷ trùng, biến dị Hoả Sư

Oanh!

"Cuối cùng cũng đột phá!"

Vân Hoàng vô cùng mừng rỡ.

Dành nguyên hai ngày trời bế quan, Vân Hoàng đã vững chắc bước vào Ngũ mạch cảnh giới.

Mở Ngũ mạch về sau, tốc độ hấp thu linh khí của Vân Hoàng càng kinh nhân, nhục thể của hắn tuy vẫn dừng lại ở đại thành hỏa hầu nhưng vẫn chậm rãi mạnh lên, hồn hải trở nên thâm hậu hơn.

"Dược lực của Ngưng chân thảo cũng còn tới bảy phần, tiếp tục!"

Oanh! Oanh! Oanh!

Vân Hoàng liên tục tích súc lực lượng, một tuần sau hắn mới triệt để hấp thu lấy mười phần Ngưng chân dược dịch, tu vi đã bước tới Lục mạch viên mãn.

"Thất mạch, còn thiếu chút linh khí nữa"

Vân Hoàng thở dài, nhưng mà đạt đến một bước này hắn đã phi thường hài lòng.

Vân Hoàng tuy còn ba gốc Ngưng chân thảo nữa nhưng hắn cũng không tiếp tục bế quan, dù sao đây cũng là bí cảnh, bế quan có thể để sau.

Với Khai mạch tu sĩ bình thường, luyện hoá Nhị cấp linh dược không mất hai tháng thì cũng phải gần một tháng, hơn nữa đó mới chỉ là luyện hoá ba, bốn phần. Nhưng tố chất thân thể của Vân Hoàng sau khi tu thành bốn bước cộng với đại thành hoả hầu nhục thể đã mang lại cho hắn khả năng hấp thu cực tốt.

Vân Hoàng sử dụng một môn độn pháp gọi là Hoán Ảnh độn thuật, nhằm toà hắc tháp mà tới.

Trên đường đi, hắn cũng thu thêm gần mười gốc Nhị cấp đê giai cùng ba gốc Nhị cấp trung giai linh dược.

Toàn lực phi độn ba canh giờ, Vân Hoàng ngồi xuống nghỉ ngơi.

Trong Lam Anh bí cảnh không có ngày và đêm nên Vân Hoàng cũng khó xác định thời gian chính xác.

Vân Hoàng ngồi dựa vào một gốc đại thụ nghỉ ngơi.

"Hử, cái gì đây?"

Vân Hoàng cảm thấy hắn vừa đặt tay lên một thứ gì đó ươn ướt, hắn xem lòng bàn tay của mình thì thấy máu.

Vân Hoàng trình mắt đột ngột co rút lại, nhanh như cắt lăn ra khỏi gốc đại thụ.

Vết máu này vẫn chưa Hoàng toàn khô, thời gian thì chắc là ngày hôm qua.

Vân Hoàng không dám chắc thực lực của kẻ hay thứ gì đó gây nên vết máu này, nhưng cẩn thận thì không bao giờ thừa.

Hắn quan sát kĩ thì thấy một cái ngón tay thò ra từ bên trong vỏ cây đại thụ, hắn cũng hiểu lí do tại sao hắn lại chọn gốc đại thụ này làm nơi nghỉ chân.

"Nguyên lai là một gốc thụ yêu"

Thụ yêu có rất nhiều chủng loài, nhưng chủng lời trước mắt hắn chỉ là một gốc thụ yêu hạ đẳng nhất, một gốc cây vì sống lâu nên sản sinh ra yêu lực, biến thành thụ yêu.

Hắn sở dĩ chọn gốc đại thụ này làm nơi nghỉ ngơi cũng vì nơi đây linh khí nồng đậm nhất, cũng là do gốc thụ yêu kia tồn tại. Tên xấu số bị thu yêu quấn chết kia chắc cũng giống như hắn.

Vân Hoàng thở phào, nếu mà hắn bị cuốn lấy thì cũng phải tốn công phu mới thoát ra được.

Vân Hoàng cũng không dùng lại nữa, một đường lại tiếp tục phi hành. Nhưng mà vừa chỉ đi được một nén hương sau, trước mặt hắn xuất hiện một người bị thương vô cùng thê thảm, trên người máu me vô số, cánh tay trái bị cắt rời ra. Y nhìn thấy Vân Hoàng thì như chết đuối vớ được cọc.

"Đạo hữu…"

Nhưng ngay khoảnh khắc y chưa nói hết câu thì phần đầu của y đã bị một bóng đen ngoạn tới nhai nát thành từng mảnh, thân thể không đầu của y đổ rạp xuống đất, máy tươi tràn ra nhuộm đỏ vùng đất hai trượng xung quanh.

Vân Hoàng thân thể có chút co giật, bóng đen này cũng hiện hình, đó là một có yêu thú tên là Hoả Sư, tu vi Nhất cấp đỉnh giai. Nhưng đó không phải là tất cả, từ trên người Hoả Sư kia, Vân Hoàng nhìn thấy được trong cơ thể nó có tồn tại một đoàn năng lượng khác lạ, giống y hệt Băng lang ngày đó, chỉ là yếu hơn nhiều thôi.

Hoả Sư con ngươi trống rỗng với hồn, hai hàm răng nhe ra nhỏ xuống máy tươi, bộ lông màu cam sắc đã bị biến thành màu đỏ một mảng lớn.

Hỏa Sư nhìn về phía Vân Hoàng, còn hắn đã rút Bích lôi chuỳ ra.

”Xem ra, lần giao chiến này không thể tránh được rồi”

Hắn giờ đang cách Hoả Sư quá gần, mà sinh vật bị đoàn năng lượng này chiếm đoạt sức bền bỉ đến mức nào hắn biết rất rõ ràng. Nếu chạy đi vẫn có thể bị đuổi kịp, đến lúc đó thì vạn kiếp bất phục.

“Quang lăng hư bộc!”

Trong nháy mắt tốc độ của Vân Hoàng bạo phát, Bích lôi chuỳ vung lên, lưỡng nguyên tụ đỉnh vào trong Bích lôi chuỳ, thân hình của hắn liệng sang trái, một chuỳ bổ xuống sườn trái Hoả Sư.

Chát!

Tiếng thiết kim va vào nha chát chúa, với chân trái phía trước gần như bị bẻ ngoặt về đằng sau đỡ lấy Bích lôi chuỳ, lực phản lại khiến cánh tay hắn có chút tê tái. Phần thân trên của Hoả Sư vặn xoắn như không có xương sống, Vân Hoàng đứng bên trái, chân trước còn lại của nó ở phía bên phải, nhưng trong chốc lát đã theo cả thân trên vặn ngược một trăm tám mươi độ, một trảo chụp xuống.

Vân Hoàng không dám cứng đối cứng, hắn lách qua một bên, nhưng trảo của Hoả Sư quá nhanh, vẫn để lại trên ngực áo Vân Hoàng ba đạo vết rách. Hắn không do dự thả ra Bích lôi chuỳ đang bị móng vuốt của Hoả Sư giữ chặt, cương nguyên trong phút chốc gia cường thân thể đến cực hạn.

Trong một sát na khi thức hồn và nhục thể của Vân Hoàng đạt tới cực hạn, cả thế giới xung quanh như chậm lại, hắn lúc này như nhưng thấu tất cả huyền cơ. Tay phải quyền hạ, tay trái quyền xuất.

”Thiên Hoang Táng Thần, Tứ Phương Trấn Sát”

”Toái giáp kích, Long đại cực hạn lực lượng”

Bạo bạo bạo bạo bạo bạo

Hoả Sư ngừng lại động thái trong giây lát, một quyền mang theo sắc bén phá hư ý cảnh đánh thẳng lên não của nó. Hỏa Sư điên cuồng gầm rứa dù phần đầu đã bị chuyện thủng, một trảo xé rách cương nguyên phòng hộ của Vân Hoàng, đánh hãy xương sườn của hắn.

Phốc!

Vân Hoàng phun ra một ngụm máu lớn, như thế công không đình chỉ, tiếp tục nện quyền xuống, tránh né trảo phong của Hoả Sư.

Một quyền!

Hai quyền!

Ba quyền!

Nhận được ngần đấy sát thương, nhưng Hoả Sư vẫn còn ương ngạnh đến quái dị, tốc độ trong nháy mắt bộc phá, muốn xé tan đầu Vân Hoàng thành hai nửa. Nhưng hắn trong thời khắc đó đã cúi gập người xuống, hai cánh tay vòng ra ôm lấy phần bụng của Hoả Sư, nhìn cây Bích lôi chuỳ đang cắm thẳng đứng trên mặt đất, vật Hoả Sư xuống.

Thân hình to lớn của Hoả Sư bị Vân Hoàng đập xuống đúng chỗ Bích lôi chuỳ đang cắm thẳng. Mọt tiếng gào thét kinh thiên phát ra từ miệng Hoả Sư, cán của Bích lôi chuỳ xuyên qua yết hầu của nó, mặt đất xung quanh nứt ra một lòng trảo sâu ba tấc, cây cối xung quanh bị quật gãy, phá bỏ, nhìn giống như một chiến trường vậy.

Sau ngần đấy vết thương, Hoả Sư tuy vẫn có thể đứng dậy nhưng cái đầu của nó đang long ra, treo lơ lửng trên phần cổ, Vân Hoàng lại lần nữa tiến tới.

Vân Hoàng dùng Bích lôi chuỳ cắm vào phần cổ đang bị cắt đứt kia, cuồng bạo cương nguyên cùng linh lực quán tụ thành một vòng xoáy xung quanh thân chuỳ, khí tức hủy diệt cuồng bạo xoay tròn, máu và thịt Hoả Sư hoá thành từng mảng nhỏ bay tứ tung ra ngoài. Đoàn năng lượng ẩn chứa bên trong Hoả Sư cũng bị một đòn này nghiền nát thành bã vụn.

Vân Hoàng ngồi bệt xuống, khí tức của hắn hỗn loạn, cương nguyên cùng linh lực đã tiêu hao bảy thành. Vân Hoàng điều tức cơ thể của mình, lấy ra một gốc Ngưng chân thảo, bắt đầu phục dụng hồi phục.

Ngưng chân thảo không hổ danh là Nhị cấp linh thảo, chỉ gần chục hơi thở sau đã làm thương thế của hắn khôi phục gần phân nửa, mà tu vi của hắn, dĩ nhiên đột phá đến Thất mạch.

Trong lúc Vân Hoàng đang nhắm mắt điều tức, một chấm nhỏ màu đen bay ra từ trên thân Hoả Sư, Vân Hoàng luôn luôn cảnh giác nó, bất quá nó không có tấn công mà rời đi.

”Khống hồn quỷ trùng”

Không hồn quỷ trùng, Nhị cấp yêu thú, tuy khả năng chiến đấu gần như bằng không nhưng lại sở hữu thiên phú điều khiển linh hồn của yêu thú yếu hơn mình.

Trong lúc chiến đấu với Hoả Sư, Vân Hoàng cảm thấy một số thao tác của nó như bị phá quấy, hiển nhiên là do con Khống hồn quỷ trùng kia quấy nhiễu.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Âm hồn đầm lầy

Thần thức Vân Hoàng đã khoá chặt vị trí của Không hồn quỷ trùng, khi quỷ trùng bay đi, Vân Hoàng đứng dậy lén đi theo.

Khống hồn quỷ trùng thường sống ở những nơi có thiên tài địa bảo như linh dược cao cấp, đỉnh cấp vật liệu luyện khí hay những nơi linh khí nồng đậm, dù chỉ là ôm tâm lí may mắn, Vân Hoàng cũng muốn xem thử.

Hắn thu liễm toàn thân khí tức, lặng lẽ bám theo sau Khống hồn quỷ trùng. Đi được tầm một dặm đường, Khống hồn quỷ trùng dừng lại, chui vào một cái lỗ nhỏ dưới đất.

Vân Hoàng sau khi đợi quỷ trùng đi vào, hắn cẩn thận bố trí một cái ẩn nặc trận, sau đó mới đài phần đất mà quỷ trừng vừa chui xuống.

"Quả nhiên là có một cái thông đạo"

Đào sâu xuống vài trượng, Vân Hoàng phát hiện ra một thông đạo tối, vừa đủ cho một người chui vào.

Vân Hoàng từ bên ngoài ngó vào, cảm thấy không có nguy hiểm nên hắn không do dự mà chui tọt xuống.

"Aaa!!!"

Thông đạo sâu hơn Vân Hoàng tưởng tượng, ít nhất cũng nằm sâu dưới đất chục trượng. Hắn tiếp đất an toàn, bắt đầu lần mò xung quanh, nơi đây dù tối nhưng đối với Vân Hoàng cũng không có tạo thành ảnh hưởng.

Vân Hoàng luôn cảnh giới thần thức bao quát mười trượng bên mình. Đột nhiên trong thần thức phạm vi của hắn xuất hiện một bụi linh thảo.

"Tô Sa thảo, Nhị cấp cao giai linh dược?"

Mà xung quanh bụi Tô Sa thảo kia, loáng thoáng mấy gốc Nhị cấp cao giai linh dược nữa.

Vân Hoàng ngạc nhiên, ở trong này Nhị cấp cao giai linh dược trở xuống quả thật giống như rau cải trắng đồng dạng.

"Cũng đúng thôi, nơi này sâu gần trăm trượng dưới đất, linh dược không có ai hái, hơn nữa linh khí lại nồng đậm thế này, xem ra Nhị cấp cao giai linh dược chỉ là hạ cấp nhất ở đây!"

Vớ bở rồi!!!!

Vân Hoàng cảm thấy bay bổng tâm thần, nhiều như vậy Nhị cấp cao giai linh dược, hắn không muốn tấn cấp Luyện khí cảnh cũng khó.

...

"Ha ha ha ha!!!"

Ôn Vô Thần điên cuồng cười lớn, hắn may mắn tìm được mấy gốc Nhị cấp trung giai linh dược cùng một gốc Nhị cấp cao giai linh dược. Sau khi phục dụng đã giúp hắn thành công đột phá Luyện khí cảnh, mà gốc cấp giai linh dược kia còn trực tiếp đề thăng tu vi của Ôn Vô Thần lên Luyện khí cảnh Nhị cấp.

Dùng dược liệu như vậy cực kì lãnh phí, hơn nữa tạo thành căn cơ bất ổn, đối với tiền đồ đau này tạo thành ảnh hưởng rất lớn, nhưng Ôn Vô Thần bị Vân Hoàng chọc đến điên rồi, hắn bây giờ chỉ muốn trực tiếp xách thương đi đâm chết Vân Hoàng thôi.

"Tên Vân Hoàng kia có một cái nữ nhân không tệ. Vân Hoàng, để xem khi nàng bị ta chơi trước mặt ngươi, ngươi sẽ có tâm tình gì? Ha Ha ha ha ha!"

...

Nhị cấp cao giai dược liệu hắn không đủ trình độ rút đi năng lượng bên trong, vì vậy Vân Hoàng quyết định đi luyện dược.

Luyện dược không giống như luyện Đan mà giống như luyện yêu cốt thì đúng hơn. Màu đi phần vỏ ngoài của linh dược, lấy đi tinh hoa bên trong.

Cách này so với Vân Hoàng trực tiếp dùng hồn lực rút đi thì phức tạo cùng khó khăn gấp mất lần, bất quá Vân Hoàng hắn có lòng tin.

Luyện dược vẫn cần có đỉnh, nhưng Vân Hoàng không có, nên hắn xây lên một cái... nồi đất.

Quá trình luyện dược cũng không tính là quá khó khăn, với năng lực khống chế của hắn cũng chỉ mất nửa ngày.

Từng loại dược dịch riêng được Vân Hoàng cẩn thận đóng vào bên trong mất cái bình. Tổng cộng có mười sáu bình Nhị cấp cao giai dược dịch.

"Nếu mà ta là một Luyện Đan sư, ít nhất bây giờ cũng cầm trên tay một viên Hạ phẩm Linh Đan đi!"

Vân Hoàng tiếc rẻ.

Hắn đem bình dược dịch đầu tiên, một hơi uống cạn.

Tinh thuần linh lực tràn vào thể bộ khiến Vân Hoàng run lên, kiềm chế cảm giác muốn đột phá.

Phải thế chứ! Tu luyện là phải thế chứ!

Không còn những ngày tháng bị nồi Tôi thể dịch dày vì chết đi sống lại, đây mới chính là thứ làm người ta say mê khi tu luyện.

Vân Hoàng đem dược lực phân bố đến từng ngóc ngách trong cơ thể, nhục thể của hắn chậm rãi được đề thăng, tu vi cũng cấp tốc bay vọt lên.

Nhưng Vân Hoàng vẫn cảm thấy dường như có vật gì đó rút đi dược lực trong thể nội hắn, nhưng tốc độ tấn cấp này thì quả đúng là hợp ý Vân Hoàng.

Tu vi của hắn đã dừng lại ở Thất mạch cực hạn, màng ngăn Bát mạch đã chịu không nổi nữa, bị đả thông, Vân Hoàng cuối cùng cũng bước vào Bát mạch.

Mà Hồng Hoàng Thiên Long Hoá đạo Long văn thứ nhất đã đạt đến viên mãn, đạo Long văn thứ hai đã mờ nhạt xuất hiện.

Vân Hoàng cũng không có đình chỉ bế quan, tam đại tinh - khí - thần công pháp càng là điên cuồng vận chuyển, bình dược dịch thứ hai, thứ ba uống vào!

Oanh oanh oanh

Mười ngày sau, Vân Hoàng đạt tới Khai mạch viên mãn, thân thể cũng đã có cường độ của tu sĩ Luyện khí cảnh rồi. Mười sáu bình dược dịch đã bị hắn phục dụng hết bảy bình.

Lúc này Vân Hoàng cũng không có uống thêm, mà chỉ chuyên tâm vận chuyển công pháp, linh lực tuần hoàn trong đó càng như nước chảy thành sông đồng dạng.

Đột phá Luyện khí cảnh không nhất thiết cứ phải dùng linh dược mạnh mẽ đả thông, chỉ cần đem linh lực trong cơ thể hoàn toàn chuyển hoá, cũng có thể đột phá!

Bồng!

Một tiếng động lớn từ trong thân thể của Vân Hoàng vang lên, hắn kiềm chế xúc động, nắm chặt lấy bàn tay.

"Ta, cuối cùng cũng đột phá Luyện khí cảnh!"

...

Vân Hoàng dành thêm ba ngày thời gian củng cố tu vi của mình. Sau đó, hắn dự định sẽ đi vào sâu hơn cái thông đạo này. Trong này, có thể sẽ ẩn chứa cơ duyên cực lớn.

Đi sâu vào tiếp hai trăm trượng, Vân Hoàng thấy phía xa là một cái đầm lầy màu tím.

"Đây là dưới lòng đất mà lại có đầm lầy?"

Vân Hoàng tiến lại gần Tử sắc đầm lầy, bỗng hắn kinh hãi nhận ra.

"Đầm lầy này sở dĩ màu tím vì nó... tràn đầy tử khí!"

Vân Hoàng muốn thối lui, nhưng từ trong đầm lầy đã tỏa ra một lang sương chết chóc, bao lấy Vân Hoàng làm hắn không thể đi chuyển.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Thiên bất phá, địa bất diệt

Tử sắc sương mù như một cái lồng giam chật kín, vô luận làm thế nào Vân Hoàng cũng không thể thoát ra được, ngay cả một cử động nhẹ cũng tiêu tốn của hắn đại lượng linh lực cùng cương nguyên chống đỡ.

Luyện khí cảnh về sau, thực lực Vân Hoàng tăng mạnh, nhưng trước làn sương mù tử sắc này thì căn bản không đủ nhìn.

Nếu không phải nhục thể của hắn đã đạt tới hỏa hầu đại thành thì rất nhanh đã bị đè nát rồi.

Nhưng mà, sương mù càng lúc càng dày đặc, các giác quan của hẳn dần trở nên mơ hồ, cảm nhận của Vân Hoàng đang dần bị làn sương kia cắt đi từng chút một. Sinh mệnh nhục thể, kể cả thức hồn hồn hải cũng bị mài mòn.

"Không!!!"

Vân Hoàng đột nhiên hét to, kéo ý thức suýt nữa đã bay đi của hắn trở lại. Hồn hải của hắn đang chậm rãi bị ăn mòn, nhục thân cũng dần dần bị hủ nát.

Vân Hoàng uống liền hai bình dược dịch, cuồn cuộn tinh thuần dược lực xông ra khắp thân thể. Vân Hoàng điên cuồng vận chuyển luyện thể chi pháp.

Công pháp luyện thể không phải là vạn năng, đi đôi với năng lượng phá hủy nhục thân cần năng lượng dùng để chữa lành lại nơi bị phá huỷ mới có thể kéo lên sức mạnh nhục thân. Đó cũng là lí do Vân Hoàng hắn uống hai bình dược dịch.

Đồng thời tu thể, Vân Hoàng cũng tu luyện thần hồn. Về bản chất mà nói, đoàn tử sắc sương mù giờ phút này đang muốn ăn sạch hồn hải của Vân Hoàng cũng là một dạng năng lượng tinh thần vô chủ, hắn cũng có thể thôn phệ hấp thu nó.

Nhưng nói thì dễ, làm thì lại là một chuyện khác.

Nếu những bình dược dịch toàn bộ cạn sạch, nhục thể Vân Hoàng sẽ bị hủ nát mà chết.

Nếu khả năng thôn phệ năng lượng không theo kịp tốc độ ăn mòn, hắn tựu cũng sẽ tử vong.

Trong phúc có họa, Vân Hoàng thầm rủa chính mình vận khí đem vứt cho chó ăn, lấy có mấy gốc Nhị cấp cao giai linh dược mà lần này có khả năng sẽ đem mạng nhỏ để lại, hơn nữa còn là cửa trước có sói, cửa sau có hổ.

Vân Hoàng trong suy nghĩ càng lúc càng cấp tốc, gân xanh trên trán nổi lên, toàn thân dần bốc khói, nóng đỏ, mà dược dịch vốn dĩ đủ để hắn dùng trong mấy ngày liền giờ đây cấp tốc tiêu hao, đem phần huyết nhục bị hủ mục chữa lành lại.

Mấy ngày trôi qua, trong đầu Vân Hoàng cũng trở nên mơ mơ hồ hồ, hắn dùng ý chí chèo chống đến bây giờ đã phi thường miễn cưỡng.

Những thớ cơ rắn chắc của Vân Hoàng dần trở nên teo tóp lại, hai mắt hắn đỏ ngầu, tinh thần đã đứng trên bờ vực sụp đổ.

"Ta... phải... sang... bên... kia..."

Hắn không thể lùi lại nữa, chỉ có thể tiến lên, trong chín thành tử vong nắm lấy một đường cuối cùng sinh cơ!

Vân Hoàng bước chân bước đầu tiên, cả ba loại lực lượng hồn lực, linh lực cùng cương nguyên đều đang toàn lực chống đỡ tử sắc sương mù, hắn dùng tự thân mình bước đi.

Mỗi bước đều như nặng ngàn cân.

Mỗi bước đều giống như cả thân là một khối đá, không thể nào di chuyển.

Mỗi bước dường như đang kéo hắn xuống vực sâu vô tận, không thể nào thoát ra.

Vân Hoàng, mất đi ý thức.

Hai mắt hắn trở nên xám xịt, nhưng Vân Hoàng vẫn điên cuồng vận chuyển công pháp, dù cho có là với vọng đi chăng nữa.

Nhưng không có kì tích xảy ra.

Vân Hoàng ngã xuống đầm lầy, ngọn lửa sinh mệnh giống như một đám tàn hỏa trong mùa tuyết rơi, lay lắt tưởng như sắp tắt.

Bỗng lúc này, Bạch sắc tinh thạch vốn đã yên ắng từ lâu lại tỏa ra ánh sáng. Như hoà bao lấy Vân Hoàng.

Ngọn lửa sinh mệnh lần nữa bùng cháy, kiên cường chống chọi.

Vân Hoàng không hiểu sao còn có thể có sức đứng dậy, tiếp tục bước đi.

Mà viên yêu Đan Hắc Bạch song Long bên trong hồn hải của hắn chậm rãi xoay tròn. Hồng Hoang Thiên Long Hoá vô thức vận chuyển.

Hồng Hoang Thiên Long Hoá là một pháp môn kì lạ, không phải là công pháp tu luyện, không phải là đấu kĩ, càng không phải là bí pháp, nó chỉ đơn giản là "tất cả".

Hắn như hoá thành một đầu Thái Cổ chi Long, dũng mãnh không thể cản.

Hắn giống như cự nhân ngày đó, trường Hà thời gian, cũng không thể đem hắn xoá sổ

Thân thể bị hủ nát, hắn vẫn cất bước.

Linh hồn bị ăn mòn, hắn vẫn cất bước.

Tưởng như không gì có thể cản hắn tiến bước.

Dù cho thứ ngăn cản hắn có là cái chết.

Con đường phá vỡ ranh giới sinh tử này, một mình ta độc hành.

Con đường phá vỡ ranh giới của vật chất và ý thức này, ta độc hành.

Vạn vật đều hữu sinh hữu diệt. Nhưng ta thì hữu sinh bất diệt.

Thiên bất phá, địa bất diệt. Ta tựu Vô Song!

...

"Ha ha ha ha ha!!!"

Vân Hoàng không nhịn được mà cười lớn thành tiếng.

Khi hắn tỉnh dậy thì nhận ra mình đã sang bờ bên kia, hơn nữa thân thể thương thế đã hoàn toàn khôi phục. Thực lực càng là tiến thêm một bước.

Nhục thể tầng thứ nhất hỏa hầu đại thành đỉnh phong!

Hồn hải so với lúc trước ít nhất phải mạnh hơn gần gấp đôi!

Chỉ tiếc đó chính là, toàn bộ dược dịch đã bị hắn đem uống canh, thậm chí vài gốc linh dược còn bị hắn mà ăn sống rồi.

Vân Hoàng không biết tại sao hắn qua được, nhưng hắn có thể chắc chắn là có vật gì đó trợ giúp hắn.

Có thể là viên Bạch sắc tinh thạch kia, hay thậm chí là viên Hắc Bạch song Long yêu Đan đã giúp hắn.

Vân Hoàng thật sâu cảm tạ kiếp này nhân sinh.

"Giờ thì, có thể đi sâu tiếp vào nữa hả?"

Vân Hoàng lần này hành sự cẩn thận, nhỡ đâu lại đụng phải một cái Âm hồn đầm lầy giống hệt cái kia thì chết dở, mà nếu gặp thật, thì hắn sẽ tìm thông đạo hướng lên mặt đất, ly khai nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 33: Vân Hoàng ta hôm nay, muốn đi giết người!

Để cho Vân Hoàng thất vọng là, bên trong thông đạo ngoại trừ mấy chục gốc Nhị cấp cao giai linh dược ra thì cũng chẳng còn lại gì.

Bất quá, Nhị cấp cao giai linh dược cũng phi thường hữu dụng, Vân Hoàng tinh thần lực so với lúc trước đã mạnh gấp đôi, rút đi tinh hoa bên trong Nhị cấp cao giai linh dược hoàn toàn không phải chuyện gì khó.

"Oài!!! Thoải mái!"

Luyện thành dược dịch rồi uống vào quy chung cũng không thoải mái bằng tiếp thu năng lượng thể.

Tổng cộng bốn mươi gốc Nhị cấp cao giai linh dược được hắn hấp thu bốn gốc, còn lại hai mươi gốc Vân Hoàng luyện thành dược dịch.

Hắn dành ba ngày bế quan, vững chắc cảnh giới Luyện khí cảnh nhất cấp đỉnh phong.

"Bây giờ, nên chọn hướng nào đi đào lên nhỉ?"

...

Phốc!

Một đệ tử của Lăng Hà phái bị một thương xuyên qua phần ngực, chết ngay tại chỗ.

Một gã hắc y nhân đem thương rút ra, lạnh lùng nhưng chằm chằm vào đám người trước mắt, đằng sau chạy đến mười mấy gã hắc y nhân nữa.

Những người bị đám hắc y nhân vây giết nhìn thấy nhiều như vậy Luyện khí cảnh cường giả, nội tâm càng là một mảnh lạnh lẽo.

Vài ngày trước, đột ngột các đệ tử Dạ Cách cung cùng một đám hắc y nhân săn giết đệ tử của ba phái Phong Ngân tông, Lăng Hà phái, Hư Kiếm tông.

Dù cho bọn họ đã dùng hết toàn bộ phù lục truyền tin cho tông môn, nhưng hiển nhiên không có chút tác dụng nào.

Những hắc y nhân này tàn nhẫn đến cực điểm, mặc cho người có kêu khóc Vân xin thế nào, cũng không chút do dự lấy đi đầu của ngươi.

Những đệ tử ở đây dù đã có người đạt tới Luyện khí cảnh, nhưng chưa từng chân chính cùng tu sĩ khác chém giết sinh tử, hơn nữa cả ba phái cũng chỉ có vẻn vẹn năm người đột phá đến Luyện khí cảnh, so với mười mấy Luyện khí cảnh thì kém xa.

Mà bên kia còn có một tu sĩ Luyện khí cảnh tam cấp tọa chấn.

Sát sát sát

Ôn Vô Thần lạnh lùng chém đứt đầu một đệ tử Phong Ngân tông, trong đôi mắt có ta cười không thể che giấu.

"Mấy hôm liền bị ức chế, hôm nay được xả ra thật là thoải mái a."

"Dạ Cách cung tốn một cái giá cực lớn mới có thể làm được đến bước này, các ngươi chết đi, cũng không tiếc!"

Ôn Vô Thần nhìn chằm chằm đến thân ảnh kiều diễm của Lục Thi Y đang chiến đấu ngoài kia.

Chát!

Lục Thi Y đang giao thủ với một hắc y nhân, tu vi của nàng mới chỉ là Bát mạch đỉnh phong, vậy mà đã có thể quyết chiến với Luyện khí cảnh nhất cấp mà vẫn không rơi vào hạ phong.

"Huyễn Điệp Thiên Sơ."

"Hắc Ma Sát Trảo."

Ma trảo cùng liễu kiếm đụng nhau, cơ hồ là ngang tài ngang sức.

Ở một bên, tình hình Vương Thần cũng không quá tốt, hắn chỉ là một Bát mạch viên mãn mà đã có hai Luyện khí cảnh cường giả vây giết.

Xác chết nằm xuống càng lúc càng nhiều, có sợ hãi, có không cam lòng, có hối hận.

Ở bên phía tam phái, một Luyện khí cảnh ngã xuống, giống như hiệu ứng lan truyền, các đệ tử còn lại như rắn mất đầu, lần lượt mất mạng.

Xoẹt!

Cánh tay cầm kiếm của Vương Thần bị chém đứt đi, hắn phun ra một búng máu, ngã rạp xuống đất. Lục Thi Y bị một chưởng đập vào ngực, bay đập vào một gốc cây, trên khoé miệng chảy ra tiên huyết.

Ôn Vô Thần đi đến trước mặt Lục Thi Y, bàn tay hung hăng nâng khuôn mặt nhỏ của nàng lên, giọng nói dâm tà.

”Nữ nhân này quả thật là một cái cực phẩm a!”

Hắn đang định đưa tay chạm vào thân thể nàng thì trước mắt Ôn Vô Thần đã xuất hiện một vật thể.

Tốc độ của nó vượt qua Ôn Vô Thần khả năng phản ứng, mang theo cuồng bạo hủy diệt, phá hư cùng trấn áp khí tức, đánh cho khuôn mặt của Ôn Vô Thần biến dạng, cả thân hình của hắn bay xa mất chục trượng, khó nhọc bò dậy, như chó nhà có tang.

Trước mắt Lục Thi Y mơ hồ, nhưng nàng vẫn có thể thấy một bóng lưng cao lớn đang đứng đó, dù trời có sập xuống, vẫn chống đỡ cho nàng, khiến nội tâm của Lục Thi Y đầy một mảnh ấm áp.

Dù cho cổ giọng đang đau nhức cực độ, nàng vẫn cất tiếng nói khàn đặc.

”Vân... Hoàng...”

Vân Hoàng tâm thần run lên, miễn cưỡng kiềm chế sát ý muốn hủy diệt trong lòng, ngữ khí nghẹn ngào.

”Là ta...”

Hắn con mắt đỏ ngầu, sát ý kinh thiên không chút cố kị tỏa ra.

Tên Luyện khí cảnh gần đó thấy tinh thần tê dại, thiếu niên trước mắt hắn thực lực sâu không lường được.

Vương Thần nhìn thấy Vân Hoàng nổi lên như vậy sát ý, trong lòng có chút vui vẻ nho nhỏ.

”Vân Hoàng, ngươi cuối cùng cũng đến...”

Tên hắc y nhân Luyện khí cảnh đang ở gần chỗ Vương Thần chỉ cảm thấy một lực lượng cực kì năng nề đàn áp hắn xuống, ba cái hư anh Thiên Hoang thần trụ trên đầu gã hắc y nhân giáng xuống, khiến hắn bị đè bẹp xuống đất.

Vân Hoàng một tay xách Vương Thần, trên lưng địu Lục Thi Y chạy đi.

Lũ hắc y nhân vẫn chưa có hoàn hồn, Vân Hoàng gia hỏa này vì sao lại có thể lợi hại như vậy?

Gã hắc y nhân đứng đầu có thực lực Luyện khí cảnh tam cấp nhìn phương hướng Vân Hoàng chạy đi, giọng nói lãnh khốc.

”Đuổi theo, hắn còn các theo hai người bị thương, chắc chắn không thể chạy xa được.”

Lũ hắc Y nhân tuy rằng trong lòng vẫn còn sợ hãi Vân Hoàng cường đại thực lực, nhưng vẫn tuân lệnh đuổi theo.

Vân Hoàng nhìn những cái bóng đen đàng sau kia, trong lòng đã phán định cho chúng một cái án tử.

Vân Hoàng ta hôm nay, muốn đi giết người!

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Phản sát

“Lục Thi Y, Vương Thần, cả hai đã hồi phục chưa?”

Vương Thần cười khổ.

”Xin lỗi Vân Hoàng, lần này khổ cực ngươi.”

Lục Thi Y vẫn được Vân Hoàng cõng trên lưng, con ngươi loé lên hàn mang.

”Vân Hoàng, ta đã khôi phục.”

Vân Hoàng đã cho cả hai phục dụng mất bình dược dịch chữa thương. Hắn thả Vương Thần ra, chỉ về phía toà tháp màu đen kia.

”Vương Thần, đến đó đi, chúng ta gặp sau.”

Vương Thần gật đầu, tuy không biết Vân Hoàng làm thế nào giết ngược lại mấy gã hắc y nhân kia, bất quá hắn tin tưởng Vân Hoàng nắm chắc mới làm.

Vân Hoàng tất nhiên không ngu dại đi đâm đầu vào chỗ chết, hắn quay sang nhìn Lục Thi Y.

"Lục Thi Y, lần này lại khổ cực ngươi."

"Ân."

Lục Thi Y không có nói gì, chỉ khẽ gật đầu.

...

Tổng cộng có sáu gã hắc y nhân đuổi theo Vân Hoàng. Bốn tên Luyện khí cảnh nhất cấp, hai tên Luyện khí cảnh nhị cấp.

Vân Hoàng đương nhiên sẽ không một mình quần chiến với sáu gã Luyện khí cảnh, hắn và Lục Thi Y dự định sẽ nhất kích tất sát những tên đi lẻ, tận lực làm giảm lực lượng của chúng đi, cuối cùng một mẻ hốt trọn.

Nơi này đã cách khá xa chỗ của tên thủ lĩnh kia, nên dù bọn hắc y nhân này có kêu cứu khản cổ cũng không truyền đến y được.

Mà lí do Vân Hoàng dám chắc tên đội trưởng sẽ không đuổi theo ứng? Tất nhiên là vì kiêu ngạo rồi!

"Chết tiệt, ba tiện nhân đó trong đi đâu được nhỉ?"

Một tên hắc y nhân đang đi lòng vòng, trong lòng vô cùng bực tức, Vân Hoàng được phát hiện là biến mất ở khu vực này mà hắn tìm kiếm đã hơn chung trà mà vẫn không thấy đâu.

Đột nhiên, một bàn tay vô thanh vô thức từ phía sau lưng hắc y nhân thình lình xuất hiện, bịt mồm hắn. Hắc y nhân biến sắc, muốn giãy dụa thoát ra nhưng bang tay đang giữ lấy phần đầu của hắn cứng như huyền kim vậy, hoàn toàn không đi chuyển được.

Từ trước mặt hắn nhảy ra một bóng dáng xinh đẹp, kiếm trên tay nàng chém ra một đạo thất thải kiếm mang. Tên kia bị kiếm mang cắt trúng nhưng lại không thể kêu cứu, chỉ có thể trơ mắt nhìn thân thể của mình lạnh đi.

Một Luyện khí cảnh cường giả, cứ như vậy liền chết.

Vân Hoàng lục soát người của gã hắc y nhân này thì móc được một cái nhẫn trữ vật, một thanh bảo kiếm thượng giai pháp bảo. Vân Hoàng không tu kiếm đạo nên đã đưa bảo kiếm cho Lục Thi Y, còn nhẫn trữ vật thì hắn đem linh thạch bên trong móc hết ra.

Vân Hoàng và Lục Thi Y lại chuyển hướng mục tiêu.

Lần này là hai tu sĩ Luyện khí cảnh nhất cấp đi cùng nhau.

Hai gã đang đi thì Lục Thi Y bất thình lình xuất hiện trước mặt chúng. Cả gai tưởng vớ bở rồi, nhanh tay tế xuất pháp bảo thu thập Lục Thi Y.

Với thực lực của Lục Thi Y có thể miễn cưỡng giao chiến với hai Luyện khí cảnh một lúc nên không có vấn đề gì, còn Vân Hoàng đã sớm lẻn ra sau bọn hắn, chờ đợi thời cơ thích hợp nhất.

Hai gã hắc y nhân coi thường Lục Thi Y nên không có vội vàng báo tin, tất cả đều như Vân Hoàng tính toán.

Hai gã đang giao chiến thì đột nhiên Vân Hoàng xuất hiện phía sau binh chúng, Bích lôi chuỳ giáng xuống, mang theo trấn áp cùng hủy diệt ý cảnh. Bên kia, Lục Thi Y cũng xuất ra sát chiêu.

"Thiên Nguyên Cửu Vũ."

"Thiên Hoang trấn trụ!"

Cả hai tên đó chỉ thấy trong nháy mắt kiếm quang chém về phía mình, một loại trói buộc lực lượng khiến chúng bị đứng hình trong giây lát. Thời gian này vô cùng nhỏ bé, nhưng cũng đủ để kiếm quang để lại một vết cắt sâu trên ngực chúng.

Hai tên này thực lực còn yếu hơn tên hắc y nhân Luyện khí cảnh nhất cấp khi nãy, Vân Hoàng lao ra trước khi cả hai kịp bóp nát truyền tin phù. Thần thức của hắn ngưng thành một mũi giáo lớn phóng ra. Một ngọn giáo này mang theo nồng đậm tử khí, là của âm hồn đầm lầy lúc trước mà Vân Hoàng đã luyện hoá được.

Tên cầm truyền tin phù chỉ thấy trước mắt trở nên đục ngầu, ta thức dần trở nên mệt mỏi, không tự chủ được mà thả tay xuống.

Vân Hoàng cũng cảm thấy có chút choáng váng vì đột ngột tiêu hao một lượng lớn hồn lực, nhưng quyền của hắn cũng không có dừng lại.

"Toái giáp kích!"

Oanh!

Gã hắc y nhân còn lại phun máu tới tấp, thân hình bay đập xuống đất, Vân Hoàng chưa từ bỏ truy kích, Bích lôi chuỳ quán tụ ba loại lực lượng đánh lên người hắn một lần nữa.

Gã hắc y nhân bị đánh trúng kia chỉ cảm thấy xương cốt bị nghiền nát, hồn hải đau nhức cực độ, cuối cùng trút hơi thở cuối cùng mà bỏ mạng.

Còn tên đang đứng kia hồn hải đã bị tổn thương, xem chừng nếu không cứu chữa kịp thời thì sẽ biến thành ngu ngốc.

Vân Hoàng bước đi loạng chạng, hồn lực thiếu hụt khiến hắn có chút hư nhược. Lục Thi Y nhanh tay ra đỡ lấy hắn, Vân Hoàng cười khổ.

"Không sao, nghỉ ngơi chút là ổn"

...

Hai tên hắc y nhân Luyện khí cảnh nhị cấp nhíu mày, đã một khắc trôi qua nhưng bốn tên kia vẫn chưa phản hồi lại cho bọn hắn.

Trừ khi Vân Hoàng thực lực vượt xa Luyện khí cảnh nhất cấp, vô thanh vô thức đem bốn gã hắc y nhân xử lí, bằng không tại sao lại lâu như vậy không có tin tức gì?

Hai tên đó lập tức cảm thấy việc này vẫn là không thể nào. Vân Hoàng là ai chứ? Một tháng trước hắn mới lưỡng bại câu thương với Ôn Vô Thần. Đến lúc này thì tu vi tinh tiến bao nhiêu?

Dù cho Vân Hoàng đột phá Luyện khí cảnh, chiến lực viễn siêu thông thường luyện khí cảnh cũng không thể Hoàng toàn đánh cho bọn họ không còn sức để bóp nát phù lục được.

Đúng lúc này, một bóng đen tiến đến chỗ chúng, cả hai tinh thần đều giãn ra, xem như là vừa nãy nghĩ nhiều.

Nhưng khi bóng đen đó đến gần, đột nhiên cả hai tên hắc y nhân đều cảm thấy sát cơ nguy hiểm phía sau.

"Tránh ra!"

Cả hai không hẹn mà cùng đồng loạt tách ra, ở ngay chỗ bọn họ vừa đứng, mặt đất đã biến thành một đường nứt.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Một đường đào thoát

Hai tên hắc y nhân kia còn chưa kịp định thần lại thì bóng đen mà lúc nãy bọn hắn tưởng là đồng đội đột nhiên rút kiếm, sáu đạo kiếm khí gào thét đi ra.

"Điệp Vũ kiếm quyết, Huyễn Điệp Thiên Sơ."

Tên hắc y nhân cao gầy nhanh chóng tế xuất ra một cây sáo, sáo vừa thổi, linh khí xung quanh trở nên nhiễu loạn, làm giảm đi lực sát thương của mấy đạo kiếm khí khi, hắc y nhân mặt chữ điền tế xuất ra một đôi sáo thủ, một quyền uy lực đánh ra.

Oanh!

Chấn động kịch liệt vang lên, tên hắc y nhân mặt chữ điền cảm thấy cánh tay ẩn ẩn có chút đau nhức. Nhưng ít nhất, kiếm khí đã bị chặn lại.

Lúc này Lục Thi Y cũng triển lộ rõ bóng hình, nàng giẫm chín bước bộ pháp, khí thế càng là tăng vọt lên. Mà Vân Hoàng cũng xuất hiện đằng sau lưng chúng.

"Kích phát truyền tin phù, nhanh!!!" - Một tên điên cuồng la lên.

Gã hắc y nhân mặt trữ điền chưa kịp kích phát phù lục thì Vân Hoàng đã lao tới với tốc độ cực nhanh, một chưởng bẻ gãy cánh tay của y, sau đó hắn giáng thêm một quyền trời giáng lên não hải, tên mặt trữ điền con ngươi trợn ngược lên, ngạc gục xuống đất. Tên còn lại sợ run người, vẫn nhanh tay bóp nát truyền tống phù, nhưng Vân Hoàng đã kịp thời phản ứng.

"Thiên Hoang Táng Thần, Tứ Phương Trấn Sát!"

Linh khí thiên địa xung quanh liền hình thành một cái võng phá vỡ linh lực tin tức từ truyền tin phù, đồng thời Lục Thi Y trong tay hai kiếm cũng cắt ra một đường, hư ảnh tàn liên xuất hiện đánh lên cây sáo pháp bảo của gã hắc y nhân.

Oanh oanh

Cây sáo vốn không phải pháp bảo cứng rắn gì, chính diện nganh kháng với tàn liên hư ảnh thì liền xuất hiện vết rạn nứt. Tên kia tiếc của đứt ruột, nhưng chỉ có thể cực lực thôi động pháp bảo, sóng linh khí tràn ra. Vân Hoàng hét lên.

"Phong bế lỗ tai lại!"

Lục Thi Y không kịp phong bế lỗ tai lại, thế tấn công liền trở nên toán loạn, trên hắc y nhân chớp lấy thời cơ lao lên, trong tay rút ra một cây chuỳ thủ, Vân Hoàng gần như tức khắc cũng tiến đến.

"Thiên Hoang trấn trụ!"

Cự trụ giáng xuống, hành động của trên hắc y nhân trong một hơi thở bỗng trở nên trì độn. Lục Thi Y cũng miễn cưỡng ổn định lại, nàng thân hình tiến đến trước ngực tên hắc y nhân, một kiếm xuyên qua trái tim hắn, mà Vân Hoàng lúc này đã giữ lấy tay cầm chuỳ thủ, ba cự trụ đã kiềm chế gắt gao nhất cử nhất động của hắc hắc y nhân.

Xoẹt!

Linh lực hộ thể của y bị xé mở, gã hắc y nhân cao gầy chỉ cảm thấy toàn thân lạnh toát, thân thể mềm oặt ngã gục xuống đất, chết không nhắm mắt.

Vân Hoàng thở phào nhẹ nhõm, truy quân toàn bộ đã diệt sạch, mà lũ hắc y nhân bên kia vẫn không có ai biết, giờ hắn và Lục Thi Y chỉ cần hướng toà tháp đen tiến tới, hội họp cùng Vương Thần là Hoàng mĩ.

Trong mắt của mọi người, Vân Hoàng mới bước vào Luyện khí cảnh nhất cấp đã có thể nhẹ nhõm chém giết Luyện khí cảnh nhị cấp như giết gà thì quả thật đáng sợ, nhưng Vân Hoàng biết đấy là do hắn là Thể tu, hồn hải lại mạnh mẽ hơn nhiều tu sĩ cùng giai, tất cả những yếu tố đó chồng chất lên nhau mới mang lại cho Vân Hoàng chiến lực bậc này.

Cả hai đang muốn đến lột nốt tên mặt chữ điền thì hắn đột nhiên mở mắt, bóp nát truyền tin phù, điên cuồng nói.

"Các ngươi chết chắc rồi!"

Vân Hoàng trong lòng ngưng trọng, nhưng bên ngoài mặt vẫn bình tĩnh đoạt lấy nhẫn trữ vật của tên hắc y nhân mặt chữ điền, Lục Thi Y biểu cảm vẫn không chút thay đổi, ngữ khí bình tĩnh.

"Vân Hoàng, chúng ta sẽ làm gì?"

"Toàn lực chạy đến toà tháp đen kia đã."

Khí tức của tên hắc y nhân mạnh nhất đã tiếp cận Luyện khí cảnh tam cấp đỉnh phong, dù là Vân Hoàng hồi phục đầy đủ cũng chỉ dám chắc có thể vừa đánh vừa chạy, huống chi là cong gần chục tên lâu la Luyện khí cảnh nhất cấp, nhị cấp nữa.

Vân Hoàng và Lục Thi Y toàn lực phi tốc về phía toà tháp màu đen, nhưng chỉ sau gần một khắc, Vân Hoàng đã cảm thấy mười mấy đạo khí tức đang dần bám sát.

"Lục Thi Y, đắc tội!"

Bất chợt hắn bế nàng lên, Lục Thi Y vô cùng nhẹ nên Vân Hoàng tốc độ càng lúc càng tăng cao.

Lục Thi Y tốc độ so với Vân Hoàng thì chậm hơn nhiều, vì vậy làm thế này là tốt nhất.

Bình thường mặt đơ Lục Thi Y, giờ phút này cũng có chút phiếm hồng đậm lòng người, hơi thở có phần gấp gáp, vội vã chuyển chủ đề.

"Vân Hoàng, tại sao truyền tin phù lại không sử dụng được?"

Vân Hoàng tựa hồ suy nghĩ một chút rồi trả lời.

"Không phải không sử dụng được, mà là không gửi đến chỗ tam phái còn lại được."

"Có một số pháp bảo có thể xung động thiên địa linh khí, tỉ như cây sáo của gã hắc y nhân kia. Ta đoán chúng cũng sử dụng một pháp bảo tương tự, phá rối truyền tin."

"Phá rối truyền tin rất khó, bởi vì ta không thể nhìn thấy chúng được, nhưng chỉ cần biết chính xác nơi mà đoàn tin tức ấy đi qua."

Lục Thi Y kinh hãi, Vân Hoàng biết nàng đã thông suốt nên nói đến điểm mấu chốt.

"Đúng vậy, Lam Anh bí cảnh là một vùng không gian kín, vậy làm thế nào có thể truyền tin ra ngoài, tất nhiên là thông qua nơi mà tất cả đệ tử được truyền tống vào, Dạ Cách cung sơn môn."

Thậm chí, Vân Hoàng còn ẩn ẩn đoán ra lí do tại sao Dạ Cách cung lần này muốn xé rách da mặt có lẽ có quan hệ tới toà tháp màu đen kia.

Bên trong toà tháp đó có thể ẩn chứa truyền thừa, bảo vật, hay bất cứ thứ gì có thể giúp thực lực Dạ Cách cung cấp tốc kéo lên, vậy thì việc Dạ Cách cung đủ sức nuốt trọn ba phái cũng là điều dễ hiểu.

Vân Hoàng dự định đến toà tháp đen này để hốt tay trên, mặc kệ là cái gì hắn cũng sẽ cướp luôn.

Dạ Cách cung muốn mạng của Vân Hoàng và bằng hữu hắn, sao hắn có thể dễ như vậy liền bỏ qua?

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Khốn sát trận pháp

Vân Hoàng cùng Lục Thi Y đều đã đến phía trước toà tháp màu đen. Ngoài ý muốn là, Vương Thần không có ở đây.

Vân Hoàng trong lòng bận tâm, hay là Vương Thần đã bị yêu thú giết rồi?

Vương Thần toàn thân vết thương chồng chất, tay phải cầm kiếm còn bị cắt đứt đi, chiến lực đại giảm, gặp yêu thú cường đại một chút là có thể vẫn lạc, giả thuyết này cũng thập phần hợp lí.

Bất quá Vân Hoàng và Lục Thi Y một mực không có gặp qua bất cứ yêu thú gì cả, nên phán đoán này nhanh chóng bị loại bỏ.

Vân Hoàng muốn tìm kiếm Vương Thần, nhưng kẻ thù đã đuổi sát làm hắn không thể không bỏ qua, chỉ có thể trong thâm tâm cầu nguyện.

Lục Thi Y cũng nhìn ra Vân Hoàng tâm tư, ngữ khí nhẹ nhàng an ủi hắn.

"Không sao đâu."

Vân Hoàng tâm tình thoáng cũng bình ổn lại, dẫn đầu cả hai tiến vào toà tháp đen.

Phía sau đại môn, là một thạch thất lớn hình tròn, bên trên tường của thạch thất có vẽ những đường vân kì lạ.

Vân Hoàng tập chung tinh thần thì phát hiện ra toàn bộ căn phòng này là một cái khốn sát trận, hơn nữa trình độ trận đạo đã là tam cấp Trận pháp.

Vân Hoàng nảy ra một cái táo bạo kế hoạch, hắn vẫy tay với Lục Thi Y.

"Lục Thi Y, lát nữa ngươi hãy làm thế này, làm thế này,..."

Vân Hoàng là một nhị cấp trận pháp sư, tuy hắn không thể bố trí được tam cấp trận pháp, nhưng nếu chỉ là kích phát thì không có vấn đề gì.

Lục Thi Y tư chất vốn nghịch thiên, học một hiểu mười nên Vân Hoàng không có tốn quá nhiều thời gian liền đem cách thôi động khốn sát trận pháp truyền thụ cho Lục Thi Y.

Hắn đưa cho nàng mấy cái nhẫn trữ vật của hắc y nhân. Bên trong đó tổng cộng cũng hơn hai ngàn hạ phẩm linh thạch, đủ để duy trì trận pháp này nửa canh giờ.

Vân Hoàng nhìn về phía xa, trong con mắt xẹt ngang qua một tia giải hoạt.

"Dạ Cách cung, để xem lần này lão tử chơi chết các ngươi như thế nào

...

"Chết tiệt, một lũ vô dụng!"

Tên hắc y nhân đứng đầu tu vi Luyện khí cảnh tam cấp hừ lạnh một tiếng, đá vào hai cái xác đang nằm dưới đất.

"Tiến về phía ngọn tháp!"

Hắn ra lệnh cho những hắc y nhân còn lại. Tên hắc y nhân đứng đầu hừ lạnh, Dạ Cách cung cao tầng đã bỏ gần như toàn bộ vốn liếng cho kế hoạch này, tuyệt đối không thể có sai lầm xảy ra.

Mười mấy cái bóng đen dùng tốc độ cao nhất tiếp cận, chỉ mất có nửa canh giờ đã đến nơi.

Cả thảy mười mấy hắc y nhân bước vào bên trong thạch thất.

Đột nhiên, một tên hét lên thảm thiết, Vân Hoàng từ trước đã núp lùm ở đấy, một quyền đấm vào bụng một tên hắc y nhân.

Tên Luyện khí cảnh tam cấp nhìn thấy Vân Hoàng, trong mắt sát mang bắn ra, gầm lên.

"Vân Hoàng tiểu tử, nộp mạng!"

Hắn bật người về phía trước, tế xuất ra một cây chiến phủ, chiến phủ nặng nề vung lên.

"Bàn Thạch Tượng Công!"

Tuy không phải chân chính thể tu, lực lượng bên trong một kích này cũng lớn vô cùng. Vân Hoàng không cứng đối cứng mà lui về phía sau. Lũ hắc y nhân lâu la muốn xông lên cản hắn lại thì đột nhiên cảm thấy một đạo lực lượng trói buộc cả người chúng, những trận văn trên thạch thất phát ra quang mang, hình thành một tầng ánh sáng mơ hồ vây khốn lực hắc y nhân ngoại trừ tên Luyện khí cảnh tam cấp kia.

Tên kia thất thố, thế công liêng lộ ra nhược điểm chí mạng. Vân Hoàng sao có thể buông tha cơ hội tốt như vậy được? Hắn đình chỉ lùi lại, thần thức ngưng tụ, cương nguyên căng đầy nơi tay phải, nhằm vào điểm trí mạng một quyền xuất ra.

"Toái giáp kích!"

Thạch Tượng yếu nhược như cát xụp xuống, quyền phong xoáy tròn tại một điểm đánh thẳng lên ngực của tên hắc y nhân.

Phốc xuy!

Thân hình Vân Hoàng ổn định đặt xuống đất, một dải máu dài vẽ lên một đường cong trong không gian cùng một tiếng mơ hồ xương gãy, tên hắc y nhân thân hình lùi ra xa mười trượng, khó nhọc lắm mới ổn định được thân hình.

Vân Hoàng ngạc nhiên, Một quyền vừa rồi hắn cũng ra chín phần lực lượng, hơn nữa lại nhắm vào chỗ yếu hại, vậy mà đối phương không có chết.

Gã hắc y nhân con mắt lúc này đã không còn chút nào khinh thị, trước khi thực hiện kế hoạch cung chủ Ôn Ngạo Nhiên có dặn dò qua hắn là phải cẩn thận tiểu tử này, hắn thực không để trong lòng, một đệ tử Khai mạch cảnh làm sao có thể gây nên sóng gió gì? Ai ngờ Vân Hoàng chiến lực không chỉ siêu cường, hơn nữa còn là một trận pháp sư.

Gã bình ổn lại khí tức của mình, trầm giọng nói với Vân Hoàng.

"Vân Hoàng, ta Văn Dụng, khi ngươi xuống hoàng tuyền thì hãy nhớ lấy tên của kẻ đã giết ngươi."

Sau đó hắn nhanh tay đưa một viên Đan dược nuốt vào.

Vân Hoàng đồng tử co rút lại, đột nhiên trong lòng truyền đến một cảm giác nguy cơ mãnh liệt. Hắn không chút do dự nào vận dụng đến cực hạn cương nguyên cùng linh lực tránh khỏi chỗ vừa đứng.

Oanh!

Chỉ thấy chỗ hắn vừa đứng đã nhiều thêm một cây chiến phủ giáng xuống, hắc y nhân Văn Dụng giờ phút này con mắt đã đỏ ngầu, hoàn toàn lâm vào trạng thái cuồng hoá, mà tu vi dĩ nhiên đã là Luyện khí cảnh tứ cấp!

Vân Hoàng cũng xác định được Đan dược mà Văn Dụng đã phục dụng, là một loại Đan dược kêu là Cuồng huyết Đan.

Trong một khoảng thời gian có thể đề thăng tu vi của người sử dụng tuỳ vào phẩm chất của nó, hơn nữa khiến cho tu sĩ triệt để mất đi lí trí, trở thang những sát nhân khiến người người kinh sợ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Cuồng nhân chiến đấu

Văn Dụng gầm lên một tiếng chói tai, chiến phủ nguyên bản là vũ khí cực nặng bị gã nhấc lên với cùng dễ dàng, múa thành một đường trên không trung. Chiến phủ giáng xuống, biến thành một đường tàn ảnh.

“Bàn Thạch Tượng Công!”

Tốc độ của Văn Dụng được đề thăng quá mức kinh nhân, Vân Hoàng không thể hoàn toàn tránh né, hắn trên tay đeo song quyền sáo cướp được của hắc y nhân mặt chữ điền lúc trước, cầm lấy Bích lôi chuỳ một đòn toàn lực đánh ra, thanh hình nghiêng về phía bên trái tránh đòn.

”Toái Giáp Kích!”

Tất cả chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn, bạo động linh lực lan tỏa, Vân Hoàng chỉ cảm thấy cánh tay của mình tê dại, xương cánh tay có mơ hồ rạn nứt.

Bích lôi chuỳ dù cứng cáp nhưng cũng chỉ là một thượng giai pháp bảo, mà chiến phủ trên tay Văn Dụng đã là hạ cấp Linh giai pháp bảo, hai cái toàn lực va chạm thì tất nhiên Bích lôi chuỳ bị nghiền áp.

Bên tai hắn xuất hiện tiếng Lục Thi Y truyền âm xuống, Vân Hoàng lắc đầu, Lục Thi Y vẫn chưa có đột phá Luyện khí cảnh, thực lực so với Văn Dụng thì kém quá xa, có trợ giúp hắn cũng không thể được, hơn nữa Vân Hoàng cần nàng giam giữ lũ hắc y nhân lâu la kia, nếu chúng mà tràn ra hỗ trợ Văn Dụng thì có hội thắng của nhóm Vân Hoàng cơ hồ là con số không.

Vân Hoàng trong nháy mắt bình ổn lại khí tức, chủ động lao lên tấn công. Bích lôi chuỳ đã vỡ tan, hai tay của hắn tràn đầy cương nguyên, linh lực cũng vận chuyển đến cực hạn, một quyền xuất ra như lưu tinh, nhanh đến vô cùng. Một quyền này, Vân Hoàng đã mơ hồ là Long đạo sơ thành đỉnh giai sức mạnh.

Vân Dụng hất lên chiến phủ của mình, một đóa hỏa diễm xuất hiện trên dầu chiến phủ, sau đó tách ra làm ba đóa hỏa diễm, hướng quyền của Vân Hoàng đánh tới.

Hoả diễm ngập trang khiến thạch thất trở nên nóng nực, ba ngọn lửa điên cuồng muốn đốt cháy Vân Hoàng quyền, nhưng ngay lúc đó, hư ảnh Thiên Hoang cự trụ cao đến chục trượng giáng xuống, ba đóa hỏa diễn trong chốc lát ngưng lại, bị một quyền thổi tan. Vân Hoàng tay còn lại quyền phong theo sát, muốn một kích đắc thủ Văn Dụng.

Nhưng tốc độ phản ứng của Văn Dụng giống như là dã thú tồn tại. Gã không có đánh xuống mà đâm phần đầu chiến phủ về phía trước, chiến phủ xoay tròn, sóng nhiệt giống như một mũi tiễn xoay tròn, nhiệt độ nóng bỏng có thể làm tan chảy thiết kim phát vào mặt Vân Hoàng.

”Thiên Hoang Táng Thần, Tứ Phương Trấn Sát!”

Giờ phút này, toàn bộ thiên địa chi lực trong phạm vi bảy chục trượng xung quanh Vân Hoàng đều thuộc quyền kiểm xoát của hắn, trong một phần nhỏ của sát na trước khi nắm đấm của hắn va chạm với chiến phủ, Vân Hoàng cánh tay bị hắn dùng thiên địa chi lực cưỡng ép bẻ hướng. Đau đớn cùng cực khiến não hải của Vân Hoàng kịch liệt rung động, hắn cắn răng chịu đựng, cả thân thể chỉ còn cách chiến phủ cuồng nộ hỏa diễn chỉ có vài phân ngăn cách, lực lượng ẩn chứa của hắn toàn bộ hủy diệt, phá hư cùng trấn áp ý chí bên trong một quyền, giáng lên ngực của Văn Dụng.

Văn Dụng cũng nghiêng người tránh né, một tiếng mổ vang hoà cùng tiếng xương cốt gãy nát, mùi máu và thịt sống tràn ra, cả một khoảng không gian bị huyệt nhục bắn lên mà bị nhuộm đỏ, những mảnh xương vỡ hoà cùng máu và thịt của Văn Dụng rớt xuống đất.

Gã đã bị Vân Hoàng triệt để hủy hoại một cánh tay. Nhưng nếu không mất cánh tay đó, có khi giờ phút này đống màu đỏ lòm tan nát dưới nền thạch thất kia không phải chỉ có như vậy, mà sẽ là trái tim cùng nội tạng của gã thêm vào.

Dù đã bị mất một cánh tay, nhưng Văn Dụng vẫn điên cuồng vung chiến phủ tấn công Vân Hoàng, mà hắn lúc này lực cũ vừa xuất, lực mới chưa sinh, đối diện vói thế công điên cuồng của hắc y nhân đầy máu trước mặt chỉ có thể chống đỡ.

Quyền sáo cùng chiến phủ liên tục va chạm với nhau tạo thành những tiếng trần đục, đám hắc y nhân đang bị vây khốn bên trong khốn sát trận pháp lúc này đã co rúm lại vì sợ hãi trước hai luồng sát khí kinh khủng kia.

Mười tức thời gian...

Ba mươi tức thời gian...

Ba trăm tức thời gian...

Cuối cùng, chiến phủ của Văn Dụng dừng lại ngay sát đầu của Vân Hoàng, gã chết vì mất máu quá nhiều, chết đứng tại chỗ.

Vân Hoàng vẫn đứng im tại chỗ, nhưng sát khí xung quanh vẫn không có tản đi, hắn truyền âm cho Lục Thi Y.

”Lục Thi Y, đem khốn sát trận giải khai đi.”

Lục Thi Y biết Vân Hoàng giờ đã là nỏ mạnh hết đà, nội tâm không muốn theo ý hắn, nhưng cuối cùng vẫn bị câu cuối của hắn đánh bại.

”Đừng lo, ta nắm chắc.”

Lũ hắc y nhân được giải thoát về sau chân run đến mức không đam đi chuyển, không đam nhìn thẳng vào mắt Vân Hoàng. Hắn giọng nói lạnh lùng.

”Đem hắn đi.”

Lũ kia gật đầu như giác tỏi, không nói hai lời liền mang xác Văn Dụng đi, đến cả quay đầu cũng không dám.

Vân Hoàng được Lục Thi Y dìu vào trong, nàng đưa một bình dược dịch lên miệng hắn, nhẹ nhàng cho Vân Hoàng uống, nàng bón cho nam nhân khác giới cũng là lần đầu nên tay chân có chút bấn loạn, nhịp tim cấp tốc tăng lên, khuôn mặt trở nên có chút đỏ hồng mê man.

Từ lúc bóng lưng của hắn đem nàng bảo hộ phía sau, dù có thương tích đầy mình cũng không có quên nàng. Thân ảnh đó đã khiến nàng rung động. Nàng mỗi khi ở gần hắn lại càng trở nên mất bình tĩnh.

Nhìn nữ hài ôn như cùng luống cuống trước mặt, đáy mắt Vân Hoàng sát khí hoàn toàn tan biến, chỉ còn lại một mảnh cảm xúc nghẹn ngào.

Hắn kiếp trước từ khi phụ mẫu chết thì đã một thân một mình, tứ cố vô thân, sống lại một đời, không biết từ lúc nào ở bên cạnh hắn đã có thêm một thiếu nữ đáng yêu, luôn ở bên cạnh hắn. Khiến cho hắn dù có liều cả mạng sống cũng sẽ bảo vệ nàng.

...

Ôn Ngạo Nhiên nhìn lệnh bài bản mạng của Văn Dụng đã vỡ thành mấy mảnh màu xám trở, nội tâm ầm ầm dậy sóng, sát khí điên cuồng phóng thích ra, khiến đám trưởng lão xung quanh sợ vỡ mật.

Ôn Ngạo Nhiên nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng trong đầu hắn xuất hiện nụ cười gian xảo của thiếu niên, gào lên một tiếng kinh thiên.

"Vân Hoàng, lão phu với ngươi, thì không đội trời chung!!!"

Một trưởng lão nuốt nước bọt, run rẩy nói với cung chủ Dạ Cách cung.

"Cung chủ..."

Ôn Nhạo Nhiên không có trả lời, chỉ lãnh khốc nói.

"Loan tin cho Phong Ngân tông, Hư Kiến tông cùng Lăng Hà phái rằng Vân Hoàng bên trong Lam Anh bí cảnh đã độc chiếm được nhẫn trữ vật cùng truyền thừa của Lam Anh tán nhân."

Ôn Ngạo Nhiên cười lạnh ngẩng đầu lên trời.

"Vân Hoàng, thiên là địa võng đang chờ, xem ngươi chạy thế nào!"

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 38: Mộng ảo

Khi nàng tìm thấy hắn, lúc đó nhục thể của hắn đã suy kiệt cực độ, hồn hải bị tổn thương nghiêm trọng, toàn thân hắn lạnh kẽo như một khối băng, dường như chỉ một chút nữa sẽ chết đi.

Nàng đem hắn về, dùng thiên tài địa bảo đắt giá cứu hắn sống lại, mặc cho sự phản đối của tông môn nàng, nhưng ý nàng đã quyết, không ai có thể lay chuyển.

Sau này khi hắn hỏi, nàng cũng không hiểu tại sao lại làm ra quyết định như vậy, thuần tuý chỉ là cảm xúc của nàng.

Hắn tân sinh lần nữa, đi theo phụng sự dưới trướng nàng, trở thành đệ tử của nàng, dõi theo nàng từng bước chân.

...

Ở một đình viện thanh mát, một tuyệt sắc thiếu nữ mặc một bộ bạch y đang ngồi, nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà. Động tác của nàng vô cùng bình thường, nhưng rơi vào trong mắt người khác lại đẹp đã vô cùng.

Một thanh niên bưng một khay trà lên, nhìn thấy tuyệt thế thiếu nữ, khay trà trong tay suýt nữa rơi xuống, giọng nói ẩn chứa vô vàn kích động.

"Sư tôn, người đột phá Mệnh kiếp cảnh rồi!!"

Nàng nghe hắn kích động như vậy cũng không có ngạc nhiên, chỉ nhẹ nhàng nói.

"Ừm, ta còn đột phá đến Đế giai Đan sư nữa, Phù sư cũng vừa vặn bước vào Tôn giả đỉnh cấp."

Nàng ngữ khí với cùng nhẹ nhàng, tựa như đó chẳng là gì cả, còn hắn lúc này đang làm động tác như bị vạn tiễn đâm tâm. Dở khóc dở cười nói.

"Sư tôn, ngài cũng quá ngưu bức đi, thiên hạ mà biết chắc là tổ chức hộc máu tập thể a."

Nàng đặt chén trà xuống, ngữ khí có chút ý quở trách.

"Ngươi cũng chỉ lớn hơn ta một tuổi thôi, bây giờ lo mà trùng kích Ngưng niệm đi."

Hắn cước bộ xuýt nữa đạp hụt, nàng đây là đang cố tình đâm hắn tâm?

Trái tim rỉ máu a!

Thế này chả phải là nhà vua so sánh với thường dân sao? Cách nhau cũng quá mức to lớn đi.

Đột nhiên, có một thị nữ chạy vào bẩm báo. Thị nữ nhìn thấy hắn vẻ chán ghét xẹt qua đáy mắt, nhưng không có dám biểu hiện ra.

"Cung chủ, Vạn Tiên Tông Thiếu tông chủ đến cầu thân."

Nàng khuôn mặt lúc này lạnh như băng, lạnh lùng đáp lại.

"Bảo bọn hắn về."

Thị nữ kia cắn răng không cam lòng nhưng nhận được câu trả lời rồi cũng phải lui đi.

Hắn lo lắng.

"Sư tôn, tuổi của người cũng nên nghĩ đến chuyện chung thân đại sự đi chứ. Tại sao người không có lấy gã thiếu tông chủ đó chứ?"

"Ta ghét hắn." - Nàng trả lời không suy nghĩ.

Hắn vỗ đầu cười khổ, xoay người bước ra.

"Sư tôn, ta cũng không thích hắn, hắn mà lại gần sư tôn thì ta sẽ cắn chết hắn!"

Nàng nhìn bóng lưng của hắn dần nhỏ dần, đôi môi xinh đẹp khẽ nói nhỏ.

"Nhưng ngươi thì..."

...

"Sư tôn! Sư tôn! Sư tôn!"

Giữa chiến trường nồng nặc mùi máu, xác chết chồng chất lên nhau, hắn một đường điên cuồng phi hành, tìm kiếm hình bóng của nàng kia.

Hắn liên tục nuốt Đan dược vào, mặc kệ có gây hại cho thân thể bao nhiêu vẫn không ngừng nuốt vào, tốc độ càng là tăng lên.

Ở trên đường đi, hắn có chiến đấu với những sinh vật với cùng kì lạ, nhưng thực lực lại mạnh đến cự điểm. Bất kể là về sức bền Bỉ, chống chịu, hồi phục hay chiến đấu đều vượt qua tu sĩ.

Hắn chỉ có thể chống cự, một đường phi hành tìm nàng, mạng kệ những thương thế chồng chất đang tích lũy càng lúc càng nhiều.

Rồi đột ngột, hắn bắt được một tia cảm giác quen thuộc. Tốc độ của hắn bộc phá, dù chỉ có một phần tỉ cơ hội, hắn cũng sẽ tìm, hắn cũng phải tìm!

Nàng...đã chết...

Xác nàng ở ngay trước mặt hắn, nhiệt độ lạnh băng, cả người nàng tàn tạ đầy vết thương, hồn hải tan vỡ, tựa hồ vừa trải qua tử chiến.

Hắn ôm xác nàng vào lòng, đôi mắt hắn trống rỗng vô hồn, như một con búp bê. Cử động của hắn trở nên cứng ngoắc. Giọng hắn lạc cả đi.

"Sư tôn, người đừng ngủ nữa, đệ tử đã đến đánh thức người rồi a!"

"Sư tôn, chả phải ngài bảo sẽ xem ta độ kiếp Hư thiên sao? Sao ngài lại không trả lời?

"Sư tôn, hồng trà ta pha rất ngon mà, người dậy uống đi."

"Sư tôn, ta sẽ không trêu chọc người nữa, người đừng có dỗi mà."

”Sư tôn ngài xem này...”

”Sư tôn...”

”Sư tôn, đừng...”

”...bỏ...”

”...ta...”

”...đi...”

...

Cuối cùng, hắn không còn cất tiếng gọi nữa, Đôi mắt hắn đã chảy xuống hai dòng huyết lệ. Mái tóc trong chốc lát trở nên bạc trắng.

Hắn, trong chốc lát trở nên già đi cả chục tuổi.

Nàng là ánh sáng của hắn, ánh sáng duy nhất.

Giờ nàng đã đi, ánh sáng đã tàn.

Tâm hắn đã triệt để vỡ...

Nàng đi rồi, hắn còn lại gì?

Trong đầu của hắn đang hiện đi hiện lại từng khoảnh khắc một ở bên cạnh nàng, giống như một con dao đem tâm can của hắn chém làm bảy mảnh.

Không biết từ lúc nào, một sinh vật đang từ từ tiến lại gần chỗ hắn đang ôm chặt xác nàng.

Nó cao hơn năm thước, có hình dạng giống cự viên nhưng cánh tay bé hơn, vỏ ngoài trơn bóng như khôi giáp.

Nó tiến đến trước mặt hắn, hắn vẫn đứng bất động, trong mắt hắn lúc này chỉ có nàng và hắn ở đó.

Sinh vật này đâm cánh tay xuyên qua trái tim hắn, hắn vẫn không thay đổi tư thế.

Nó dường như nghĩ rằng hắn đã chết nên bỏ đi.

Đột nhiên, ở giữa trán của hắn xuất hiện một cái ma ấn. Con mắt hắn cũng biến thành hắc dạ.

”Aaaaaaaaaaaaaaaaaa!!!!!!!!!!!!”

Một tiếng gào thét mang theo khí tức kinh khủng đến cực điểm tỏa ra khắp thiên địa. Thiên hôi địa ám, tất cả đều bị hủy hoại.

Ở trung tâm, xuất hiện một ma thần cao ngàn vạn trượng, mỗi một ly trên người nó đều tỏa ra khinh khủng nhất sát lục, hủy diệt, xoá sổ cùng trấn áp khí tức.

Nhưng chỉ sau một sát na, ma thần biến mất, thiên địa khôi phục lại bình thường.

Hắn đứng ngay chỗ ma thần vừa biến mất, trên hai cánh tay bế thân xác nàng. Hắn con mắt đã hoàn toàn biến thành màu đen. Tự thì thào.

”Thật sự là có thể sao?”

Xung quanh không có ai trả lời câu hỏi của hắn hết, nhưng hắn lại kích động vô cùng, nhìn về phía xa xăm.

”Sư tôn, chờ đệ tử, đệ tử sẽ đến cứu người.”

Thân hình hắn nhoáng lên, mang theo nàng biến mất trong hư không.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Chúng ta đi

Mấy ngày kể từ lúc Vân Hoàng chiến thắng Văn Dụng, hắn luôn cảm giác trạng thái mình có chút kì lạ.

Khi hắn nghỉ ngơi, một vài hình ảnh khó hiểu liên tục chạy qua tâm trí hắn, những hình ảnh này vô cùng mơ hồ, Vân Hoàng có dùng cách gì cũng không có nắm bắt được.

Mỗi khi hắn tu luyện thần hồn, một cỗ kì lạ lực lượng dường như muốn dung hoà làm một với hồn hải của hán, cỗ lực lượng này rất khó phát hiện thấy, nếu hắn không có tu luyện Thần hồn chi pháp, đối với năng lượng mẫn cảm thì có lẽ đã cùng nó trở thành một rồi.

Đây cũng không phải chuyện gì tốt, rất nhiều khả năng là hắn sẽ bị đoạt xá, Vân Hoàng càng quyết tâm tu luyện, ít nhất cần đạt đến Thông linh cảnh mới có thể hoàn toàn trừ bỏ mối lo này, hiện giờ hắn chỉ có thể cẩn thận dè chừng.

"Ây da, lại tới nữa a!"

Vân Hoàng đình chỉ tu luyện thức hồn, mỗi khi hồn hải hắn thả lỏng, cỗ kì lại lực lượng kia sẽ lại được đà lấn tới.

Lục Thi Y đã tìm một gian phòng bế quan trùng kích Luyện khí cảnh, nên về cơ bản hắn đang ở một mình.

Vân Hoàng sau vài ngày tìm hiểu tường tận toà tháp đen này thì cũng đã phát giác ra ý định thật sự của Dạ Cách cung.

Mục tiêu của chúng, nguyên lai là đồ vật của Lam Anh tán tu để lại.

Lam Anh tán tu lai lịch hắn trước ở Phong Ngân tông cũng đọc qua một số ghi chép cùng điển tịch. Chỉ biết ông là tu sĩ từ phương Bắc đến, tu vi khoảng chừng Thông linh cảnh sơ kì đi.

Nhưng ở đây Vân Hoàng phát hiện ra, Lam Anh không phải chỉ có tu vi Thông linh cảnh sơ kì, mà ít nhất cũng là Thông linh cảnh hậu kì đỉnh phong, so với hắn kiếp trước cũng không kém.

Lam Anh chu du nhiều nơi, đồ vật sở hữu cực kì kinh nhân, có được những thứ này, Vân Hoàng tin chắc trong vòng một năm Dạ Cách cung có thể thừa sức bồi dưỡng ra năm gã Thông linh cảnh cường giả.

Mà ở đây cũng có một số bút kí mà Lam Anh để lại, Dạ Cách cung muốn nuốt trọn ba phái còn lại, mục đích là muốn tiến đến Trung hải.

Trung hải Vân Hoàng ngày trước cũng có đi qua ít nhiều, các thế lực chính phân hoá làm tứ quốc ngũ tông, năm tông môn thực lực mạnh nhất, nhưng về nhân số thì thua so với tứ quốc, nên thực lực cả hai bên sàn sàn nhau, không phân cao thấp.

Mà chỉnh thể thực lực của Trung hải ớt vùng phía Tây Vĩnh lạc đại lục này, cũng thuộc hàng trung thượng.

Vân Hoàng sự định sẽ nghĩ cách trốn đến vùng Trung hải này, nơi này ở lâu không tốt chút nào, Dạ Cách cung nhìn chằm chằm, hơn nữa ba phái còn lại cũng như hổ đói rình rập hắn.

Phong Ngân tông tuy là mẫu tông của hắn, nhưng hắn cảm thấy Phong Nhân tông sẽ vì một đệ tử nhỏ như hắn mà đối đầu với ba phái còn lại sao?

Không bỏ đá xuống giếng đã là tốt lắm rồi!

Tiếc nối duy nhất của hắn lúc này là Vương Thần vẫn không có tìm thấy. Hắn sợ rằng Vương Thần đụng mặt với lũ hắc y nhân kia, nhiều lần đi tìm nhưng vẫn vô vọng.

Vân Hoàng nhìn tờ Phá Không phù duy nhất trên tay mình, vẻ mặt đăm chiêu.

Phá Không phù là Huyền giai cao cấp phù lục, là bảo vật du nhất lúc này có thể bảo mệnh.

Đột nhiên hắn nghe thấy tiếng động ở bên ngoài, vội vàng giấu đi tấm Phá Không phù.

Lục Thi Y lúc này bước vào, mở miệng nói.

"Vân Hoàng, ta đột phá."

Vân Hoàng ngẩng đầu lên, cười đáp lại.

"Đi, chúng ta ra ngoài luận bàn."

...

Ngày qua ngày, quãng thời gian này cũng là lúc yên bình nhất với cả Vân Hoàng và Lục Thi Y.

Ở một nơi yên bình như thế này, lại có thêm một người bầu bạn thì còn gì bằng.

Đôi khi, Vân Hoàng ước mong rằng khoảng thời gian này sẽ kéo dài mãi mãi.

Nhưng tất cả cũng chỉ là bình lặng trước cơn bão.

Lục Thi Y càng là thể hiện thiên phú nghịch thiên của mình. Học tập một lúc ba loại kiếm quyết khác nhau, hơn nữa lại dựa vào ngộ tính của mình chắt lọc lấy tinh hoa trân quý nhất bên trong kiếm quyết, sáng tạo ra một cái mới kiếm, quán chưa thêm lĩnh ngộ chân ý của riêng nàng, uy lực cực kì kinh nhân. Tu vi cũng vì thế mà tiến triển cực nhanh.

Vân Hoàng không có thiên phú bực này, hắn chỉ tu luyện một môn quyền pháp, kêu là Huyền Phong quyền. Quyền pháp có tổng cộng sáu tầng, Khởi phong, Truy phong, Lăng phong, Du phong, Diệt phong và cuối cùng là Huyền phong.

Quyền pháp này cũng chính là đấu kĩ mạnh mẽ nhất của Lam Anh tán nhân, theo mô tả của ông thậm chí từ có thể tiến giai thành Thần Thông.

Thiên Hoang Táng Thần, Tứ Phương Trấn Sát của hắn tuy mạnh mẽ, nhưng cách cảnh giới Thần Thông còn xa lắm, đủ để hiểu bộ quyền pháp này mạnh bực nào.

Thời gian càng về sau, Vân Hoàng càng khắc khổ tu luyện, tu vi của hắn cũng vững chắc bước vào Luyện khí cảnh tam cấp, Lục Thi Y càng là biến thái, đã là Luyện khí cảnh tứ cấp.

Mà Lục Thi Y đối với toàn bộ ý cảnh cảm ngộ càng là sâu thêm một tầng, thậm chí nàng còn lĩnh ngộ thêm được cả Lôi chi ý cảnh cùng Băng chi ý cảnh, cộng thêm Phong chi ý cảnh, Cương nhu ý cảnh cùng Huyễn ảo ý cảnh lần tổng cộng năm loại ý cảnh đồng tu. Yêu nghiệt đến cực điểm.

Tế luyện toàn bộ pháp bảo, bất kể là bán pháp bảo hay Linh giai hạ cấp đi nữa, để chuẩn bị cho trận chiến này, hắn không tiếc bất cứ thứ gì cả.

Vân Hoàng vũ khí sử dụng chính là chiến phút của Văn Dụng lúc trước, Lục Thi Y vũ khí thì là song kiếm Linh giai trung cấp pháp bảo.

Ba tháng ở bên trong Lam Anh, hơn một tháng đầu tiên chém giết, tìm kiếm cơ duyên, thời gian còn lại chỉ còn có hai bọn họ nơi đây, ngày ngày tu luyện, tất cả để chuẩn bị đón đại địch trước mắt.

Hôm nay, không gian bên trong Lam Anh bí cảnh tựa hồ có chút vặn vẹo, Vân Hoàng biết, hắn và Lục Thi Y sắp bị truyền tống ra.

Vân Hoàng lấy ra một chiếc nhẫn trữ vật nhét vào lòng bàn tay Lục Thi Y.

"Lục Thi Y, cầm lấy đi."

Nàng nhận lấy nhẫn trữ vật của hắn, khẽ gật đầu.

Vân Hoàng không hiểu sao lại cười một nụ cười thanh thản đến lạ kì, dù cho chỉ ít phút nữa thôi, cuộc sống bình lặng của hắn sẽ biến mất, đối mặt là hàng chục kẻ thì vây công.

"Lục Thi Y, chúng ta đi."

Hắn và nàng nắm tay nhau, một luồng sáng vặn vẹo bao trùm lấy cả hai, hình bóng của Vân Hoàng và Lục Thi Y mờ dần, cuối cùng biến mất trong thiên địa.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Vây công, kịch chiến

Nhìn thấy Vân Hoàng cùng Lục Thi Y xuất hiện, Dạ Cách cung cung chủ Ôn Ngạo Nhiên sắc mặt hận không thể ăn tươi nuốt sống hắn, giọng nói mang theo hùng hậu linh lực vang vọng khắp tứ phương.

"Vân Hoàng! Lục Thi Y! Hai ngươi cái này đôi cẩu nam nữ, chỉ vì bảo vật mà mưu hại toàn bộ các đệ tử, nhận lấy cái chết!"

Vân Hoàng cũng hết lời trước công phu đổi trắng thay đen của Ôn Ngạo Nhiên, không chỉ phát tán tin tức hắn nhận được truyền thừa của Lam Anh tán nhân mà còn đổ hết mọi tội lỗi cho hắn. Bực này bẻ lái, quả thật cơ trí vô cùng.

Mọi truyện đã phát triển đến bực này đã là không thể quay đầu, chỉ có thể ngươi chết ta sống.

Vân Hoàng cũng không có phản bác gì, chỉ rút chiến phủ ra chỉ vào trước mặt Ôn Ngạo Nhiên.

"Đánh đi, nhiều lời."

Lục Thi Y song kiếm cũng đem rút ra, từ lâu đã sẵn sàng nghênh chiến.

Ôn Ngạo Nhiên cười lạnh, một Luyện khí cảnh sơ kì tam cấp và một Luyện khí cảnh trung kì tứ cấp mà thôi. Ơn đây có đến hơn hai mươi Luyện khí cảnh thất cấp, tám vị Luyện khí cảnh bát cấp. Ba vị cự đầu của tam phái đều là Luyện khí cảnh cửu cấp. Mà hắn cũng chính là một cường giả nửa bước Thông linh cảnh, Hư linh cảnh sơ kì.

"Chư vị, tấn công!"

Ngay khi tiếng hô vừa dứt, mười mấy cường giả Luyện khí thất cấp đồng loạt lao lên muốn bao vây lấy Vân Hoàng. Hắn đạp cước bộ lên trước, Vân Hoàng hắn dù cường nhưng cũng thể chiến thắng toàn bộ cường giả nơi đây được. Thứ mà hắn dựa vào không phải thực lực, mà là di sản hắn nhận được từ Lam Anh tán nhân.

"Thiên Hoang trấn trụ!"

Vân Hoàng bật về phía trước, chiến phủ gào thét mang theo khí tức phá hư cùng hủy diệt hung hăng đánh xuống.

Từ trên cao, hư ảnh thiên hoang cự trụ nặng nề roi xuống, ba gã Luyện khí cảnh trước mặt chỉ cảm thấy thân thể giống như bị đè xuống đồng dạng, tim đập dường như chậm lại, linh lực vận chuyển bỗng trở nên khó khăn.

Vân Hoàng không một chút buông tha, cương nguyên cùng linh lực quán tụ nơi cánh tay, lực lượng chỉ trong chốc lát đã đạt tới cực hạn. Vân Hoàng hét lớn một tiếng, khổng lồ phong quyển xoáy quanh quyền của hắn. Vân Hoàng ánh mắt sắc lạnh, khủng bố đại quyền đánh ra.

Mấy gã kia thu hồi lại toàn bộ khinh thị. Bọn họ nhao nhao tế xuất pháp bảo, dùng mạnh nhất chiêu thức đánh ra. Vân Hoàng lực lượng rót vào trong quyền phong càng khổng lồ, Lục Thi Y song kiếm xoay thành một vòng thái cực, tinh thuần nhất Luyện khí cảnh linh lực giống như đại hải tràn ra.

Nguyên bản mắt đang nhắm Lục Thi Y đột nhiên mở ra. Trong đồng tử của nàng xuất hiện một vòng thái cực đồ đằng, song kiếm vẽ thành một cái hoàn chỉnh vòng tròn. Từ vòng trong này bắn ra vô số đạo quang mang nhỏ, mỗi đạo quang mang lại hoá thành một cái nho nhỏ tàn liên hư ảnh.

Bầu trời chi chít tàn liên hư ảnh, ẩn chứa hủy diệt cùng phong sát ý chí phong quyển, đụng độ cùng hàng đống chiêu thức của những trưởng lão Luyện khí cảnh kia. Một tiếng bạo động lớn dọa sợ toàn bộ sinh linh mười dặm xung quanh.

Vân Hoàng cầm một tấm pháp thuẫn lớn chắn trước mặt hắn và Lục Thi Y, chống đỡ dư ba phản lực. Bên phía trưởng lão kia thì tệ hơn nhiều, nhiều người phun ra tiên huyết, khuôn mặt trắng bệch, chỉ có vài người là còn miễn cưỡng chống đỡ được.

Ôn Ngạo Nhiên cùng những vị cường giả đứng đầu trầm mặc nhìn Vân Hoàng và Lục Thi Y, mới bao lâu thời gian? Vài tháng đối với thọ nguyên hơn ba trăm năm bọn hỏi trôi qua nhanh vô cùng, nhưng chỉ dùng ngần ấy thời gian, hai người trước mặt binh hắn đã có tư cách để đứng ngang hàng với bất cứ ai ở đây.

Ôn Nhạo Nhiên vẫn là cái thứ nhất thống hận Vân Hoàng người, nhìn thấy Vân Hoàng cường đại như vậy thì liền quay sang đằng sau, đối với những cự đầu của tam phái mở miệng.

"Chư vị toàn bộ đã nhìn rõ, số lượng bảo vật trên người Vân Hoàng tuyệt đối khổng lồ. Lấy Vân Hoàng cùng Lục Thi Y tiềm lực mà nói, chỉ cần năm năm! Không, ba năm thời gian liền đủ thực lực đem toàn bộ người ở đây như kiến hôi giẫm chết!"

Lời nói của Ôn Ngạo Nhiên khiến cho tất cả lòng tham trỗi dậy, đồng thời với một số thành phần muốn thối lui cũng trực tiếp giữ lại. Ngay việc ngươi ở đây đã là kết thù với Vân Hoàng rồi, chả lẽ lui đi thì hắn sẽ tha cho ngươi sao?

Bên dưới, chiến đấu vẫn đang tiếp tục.

Oanh!

Một trảo của Vân Hoàng xé mở linh lực hộ thể của một hắc trung niên Luyện khí cảnh thất cấp trung kì, y hét thảm một tiếng, trong tay kích phát một đạo phù lục.

"Thiên Kiếm phù!"

Từ trong quang mang bắn ra với tốc độ cao một cây trường kiếm hoàng sắc, kiếm giống như xé không lao đến trước mặt Vân Hoàng. Hắn đồng tử có rút lại, trên người tuy đầy vết đâm, chém nhưng lại cường mãnh lạ thường, bốn đạo Long văn thôi động đến cực hạn. Dùng ngực trực tiếp ngạnh kháng trường kiếm.

Hoàng sắc trường kiếm đâm thủng cương nguyên cùng linh lực hộ thể trên người Vân Hoàng, khi đâm đến hắn da thịt thì như đụng vào tường đồng vách sắt đồng dạng, Tên kia kinh hãi, y không thể tưởng tượng nhục thể phải mạnh đến mức nào mới có thể trực tiếp ngạnh kháng kiếm phù của y.

Một hư ảnh cự trụ giáng xuống đè nát người tên kia, y chỉ có thể mang theo câu hỏi cuối cùng của mình xuống hoàng tuyền.

Vân Hoàng đứng tại chỗ, nuốt vào một viên Linh giai hạ cấp chữa thương Đan dược, cấp tốc hồi phục trên người mình thương thế.

Lục Thi Y sau khi xuyên kiếm qua yết hầu của hai gã trưởng lão thì trên người y phục cũng rách nát, lộ ra pháp bảo chiến y bên trong, nàng cũng lấy

chữa thương Đan nuốt vào.

"Nghiệt trướng! Nhận lấy cái chết!"

Từ cánh trái Vân Hoàng xuất hiện một lão già râu dài, tu vi đã đạt đến Luyện khí cảnh thất cấp đỉnh phong, trong số những người ở đây cũng là mạnh nhất một trong.

Lão tế xuất ra một cái chuông lớn chừng sáu tấc, linh khí cuồng bạo xuất động, một chưởng vỗ lên cái chuông.

"Công Thần Chung!"

Sóng âm dồn dập công kích vào Vân Hoàng hồn hải, hắn cắn răng nhảy về phía sau, đồng thời cố gắng giữ cho chính mình hồn hải ổn định lại. Lão già kia cười to, trong lòng mừng thầm, lão biết Vân Hoàng đã chiến đấu mấy trận liên tiếp, sức lực đã dần cạn kiệt. Lão thấy thời cơ vừa đủ, lao ra muốn kích sát Vân Hoàng.

Lão trong tay lại nhiều thêm một đoạn trường cung, lão kéo căng giây cung, một mũi tiễn đem theo mười hai phần chiến lực của lão thả ra, giống như chim ưng săn mồi hào thét bắn vào Vân Hoàng trái tim.

Trước mắt Vân Hoàng dần trở nên mờ ảo, nhưng hắn vẫn cảm thấy một đạo khủng bố sát cơ đang bắn tới khiến hắn có cảm giác nguy cơ mãnh liệt. Vân Hoàng trong hồn hải ngưng ra một mũi tử sắc chi tiễn, mang theo nồng đậm tử vong khí tức, quán tụ theo gần như toàn bộ cương nguyên cùng linh lực phóng xuất ra đụng nhau cùng đoàn năng lượng kia.

Một tiếng xuyên phá vang lên, lão già kêu lên thảm thiết, hồn hải của lão đau giống như bị xé ra vậy.

"Thiên Hoang Táng Thần, Tứ Phương Trấn Sát!"

Thân thể của lão giả đột ngột trấn động một cái, trên người xuất hiện chi chít vết đâm, máu chảy ra thảm không kể xiết. Cổ họng lão đã bị phá hỏng khiến lão không nói được nên lời, nhìn bóng dáng đang tiến tới của Vân Hoàng giống như là ác ma.

Lão muốn mở miệng cầu xin tha mạng, nhưng quyền của Vân Hoàng đã đánh lên đầu lão.

Phốc!

Thân thể già nua tại chỗ đổ rạp xuống, đầu lâu lão già bị một quyền đánh bay, lăn lông lốc cách đấy gần mười trượng, trên mặt lão biểu cảm vẫn giữ nguyên vẻ sợ hãi tột độ trước khi chết.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Đừng khóc, đừng đi

Vân Hoàng không còn sức lực để đứng nữa, hắn quỳ một chân xuống. Lục Thi Y cả người đầy máu tươi, vừa trải qua một trận chém giết nữa. Thấy Vân Hoàng hắn gần như đã suy kiệt thì chạy đến đỡ hắn dậy, nhét vào trong miệng hắn hắn hai viên chữa thương đan dược. Vân Hoàng khó khăn lắm mới duy trì được ý thức, cười khổ nhìn thiếu nữ đáng yêu bên cạnh.

"Lục Thi Y, xin lỗi ngươi."

Chính hắn là người đã kéo nàng vào trong mớ bòng bong này, dù nàng không một lời oán trách hắn, nhưng Vân Hoàng không phút giây nào không cảm thấy tội lỗi.

Luôn miệng nói mình không muốn liên lụy đến Tuyệt Thế Lục Hoa Nữ Đế sau này, nhưng luôn là hắn đặt nàng vào nguy hiểm. Thế hoá ra Vân Hoàng hắn cũng là một gã ngụy quân tử sao?

Hắn từng cợt nhả Vương Thần trước kia là một gã "Quân tử như Ngọc", ngẫm lại bây giờ hoá ra cũng chỉ là chó chê mèo lắm lông mà thôi.

Cao tầng tứ phái cường giả từ trên không trung hạ xuống kinh hãi trước chiến trường khốc liệt, lại càng kinh hãi hơn trước đôi thiếu niên thiếu nữ này.

Xung quanh phạm vi ba trăm trượng ngập tràn mùi máu và sát khí lưu lại khiến người ta buồn nôn, đủ các kiểu chết bày ra trước mắt. Có bị chia năm xẻ bảy, có đầu một nơi thân một nẻo, có bị đâm thấu tim mà chết, thảm khốc vô cùng.

Hôm nay, tứ phái Phong Ngân tông, Hư Kiếm tông, Lăng Hà phái và Dạ Cách cung cao thủ đều tổn thất thảm trọng, tất cả đều có một suy nghĩ nếu không chiếm được nhẫn trữ vật của Vân Hoàng, vậy thì ít nhất phải mất chục năm nữa mới miễn cưỡng hồi phục, chứ đừng nói là cường đại thêm.

Ôn Ngạo Nhiên cùng chúng cường giả nhìn Vân Hoàng và Lục Thi Y, trong mắt tỏa ra sát khí cực lớn.

"Chịu chết đi!"

Ôn Ngạo Nhiên gầm lên, trong tay xuất hiện một mũi giáo. Mũi giáo ầm ầm lao đến, mang theo kinh khủng khí tức của tu sĩ Hư linh cảnh, Vân Hoàng cảm thấy cả linh lực, xuống nguyên cùng thức hồn rung động như sắp xụp đổ đến nơi. Một đòn này so với mũi tiễn của lão già kia ít nhất cũng mạnh hơn cả mất chục lần.

Lục Thi Y lúc này cả tâm liều mạng đều có, nàng song kiếm vung xuống, dù trạng thái của nàng so với Vân Hoàng thì tốt hơn nhiều nhưng linh lực của Lục Thi Y cũng chỉ còn có ba thành, kể cả nàng có toàn thịnh đi nữa thì nếu muốn ngăn chặn một đòn này cũng phải đem nửa cái mạng bồi lại.

Giáo này của Ôn Ngạo Nhiên là một món tàn bảo Linh giai đỉnh cấp, là pháp bảo y tìm được khi lịch lãm thời trẻ từ động phút của một tán tu Thông linh cảnh đỉnh phong, từ lâu đã theo Ôn Ngạo Nhiên chinh chiến, uy lực so với Linh giai cao cấp pháp bảo cũng không kém là bao.

Cuồng bạo linh lực quấn quanh mũi giáo, khí tức hủy diệt khiến linh lực thiên địa tứ phương nổ vang, những cao tầng ba phái còn lại cũng âm thầm kinh hãi trước thực lực của Dạ Cách cung cung chủ Ôn Ngạo Nhiên.

Một giáo này dù là Luyện khí cảnh cửu cấp cũng có thể ngay lập tức giết chết, huống hồ là Vân Hoàng một cái Luyện khí cảnh tam cấp.

Một trận chiến này, nếu Vân Hoàng là một Luyện khí cảnh ngũ cấp, lục cấp vậy thì rất khó để dự đoán kết quả, bất quá mối đe dọa này cuối cùng cũng bị diệt trừ.

Lục Thi Y đang nắm từng giây hồi phục một, muốn chặn một giáo này, đột nhiên nàng cảm thấy thân thể chấn động, một cánh tay đem nàng đẩy về phía sau.

Vân Hoàng vốn tưởng rằng kiệt sức đến mức nhấc chân cũng khó không biết lấy đâu ra năng lượng, đem Lục Thi Y che chắn đằng sau. Hắn kích phát Phá Không phù lên nàng.

Lục Thi Y chỉ cảm thấy mình và hắn tựa hồ bị một bức màn mỏng ngăn cách, tuy rằng mỏng mạnh, nhưng nàng lại không cách nào phá vỡ.

Vân Hoàng đối với nàng nói.

"Phá Không phù, Huyền giai cao cấp phù lục, chúng sẽ không thể làm gì ngươi được nữa."

Xoẹt!

Cây giáo cắm xuyên qua bụng của Vân Hoàng, phá hủy của hắn hết thảy kinh mạch cùng Đan điền, thân thể bị tổn hao nặng không sao tả xiết, cương nguyên mất đi chín phần. Một thân tu vi, cứ như vậy liền bị phế gần sạch.

Dù đã phế được tu vi của Vân Hoàng, nhưng Ôn Ngạo Nhiên giờ phút này đã phẫn nộ đến điên cuồng rồi.

Một Huyền giai cao cấp bảo phù lại đi dùng cho nha đầu Lục Thi Y kia còn chưa nói, mà theo ngữ khí của Vân Hoàng, tựa hồ toàn bộ Lam Anh bảo vật là nằm trên người Lục Thi Y, mà bọn họ lúc này dù có mạnh lên gấp mười lần cũng đừng mơ chạm đến góc áo của nàng.

"Vân Hoàng!!! Ta muốn cho ngươi sống không bằng chết!!!"

Toàn bộ cường giả tứ phái lao lên, Vân Hoàng vốn đã bước một bước vào quỷ môn quan lại bình tĩnh dị thường. Hắn chỉ lên trời.

"Muốn cho ta sống không bằng chết? Chi bằng cùng ta xuống hoàng tuyền đi."

Bọn họ không hiểu sao đều vô thức nhìn lên, chỉ thấy một khí tức trầm trọng phút xuống, nặng như sơn áp khiến bọn họ cả người đều hít thở không thông, nửa bước khó đi.

Đó là một toà tháp đen, cũng chính là toà tháp đen bên trong Lam Anh bí cảnh.

Toà hắc tháp này vốn là một món bị tổn hại nghiêm trọng pháp bảo, theo Vân Hoàng dự đoán, phẩm giai của nó ít nhất cũng phải ngang hàng với bảo phù kia, cũng là Huyền giai cao cấp.

Tuy mất đi gần như toàn bộ thuộc tính, nhưng một số chức năng cơ bản của một món pháp bảo cũng không có mất đi.

Tự bạo hắc tháp chính là phương án cuối cùng mà Vân Hoàng nghĩ tới trong trường hợp xấu nhất, không ngờ giờ phút này hắn thật sự phải làm.

Lục Thi Y điên cuồng vận toàn bộ linh lực đến khi cạn kiệt, muốn đem tấm màng này đập vỡ ra, nhưng nó không có vỡ. Nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn Vân Hoàng.

Lục Thi Y nàng thể hiện cảm xúc ít đến đáng thương, thậm chí có thể nói là vô cảm, chỉ khi ở bên cạnh Vân Hoàng, nàng mới bộc lộ ra một chút xấu hổ mà thôi. Nhưng giờ phút này trên khuôn mặt của nàng lại chảy ra hai dòng nước mắt.

Khuôn mặt nàng đẫm lệ, hai tay mảnh khảnh liên tục đập lên tấm màng linh lực.

"Vân Hoàng! Ngươi không được!!"

Vân Hoàng lúc này cảm xúc cũng vô cùng ngổn ngang, có nghẹn ngào, có tiếc nuối, có không cam lòng, nhưng ánh mắt của hắn lại bình thản như mặt hồ, tựa hồ rơi vào trạng thái siêu thoát.

"Đừng khóc, Thi Y."

Hắn ước rằng linh lực của hắn mạnh hơn chút nữa để Phá Không phù lập tức được kích phát, để cho nàng không có đau khổ như vậy, để cho hắn không có đau khổ như vậy.

"Đừng đi..."

Nàng giọng nói vô hồn.

Lục Thi Y con ngươi càng là chết lặng, nàng áp bàn tay lên lớp màng linh lực, hắn cũng áp bàn tay lên, nhưng cả hai vĩnh viễn không thể chạm vào nhau

Một ly khoảng cách, mà như nghìn trùng xa cách.

Ôn Ngạo Nhiên cung chúng cường giả lúc này đã vô cùng sợ hãi, mặc kệ là vận dụng bao nhiêu thủ đoạn cũng không thể thoát khỏi hắc tháp trấn áp, điên cuồng hướng Vân Hoàng tới cầu xin.

Vân Hoàng hồn hải vì chịu trọng tải quá nặng của toà tháp mà đã tan vỡ, đó cũng là lí do hắn không có dùng toà tháp quyết chiến với địch thủ.

Dù cho cả năm giác quan của hắn toàn bộ đã phế đi, đầu óc cũng liền hư hư loạn loạn, nhưng vẫn để lại cho Lục Thi Y một câu cuối cùng.

"H... ã... y..., s... ố... n... g..."

Một màn ánh sáng bao trùm lấy Lục Thi Y, nhẹ nhàng đưa nàng đi, cùng lúc đó, toà tháp cũng hạ xuống.

Vân Hoàng rốt cục cũng không đứng nổi nữa, ngã xuống đất.

Tâm trí hắn lúc này chỉ đang nhìn lại nhân sinh một lần này.

Hắn kiếp trước cha mẹ mất để hắn lại một mình, khi ở tông môn lủi thủi một mình, sau này bị đuổi ra, đi làm tán tu cũng tứ cố vô thân. Kiếp này nếu nhân sinh của hắn dừng nước tại đây, vậy thì quãng thời gian hắn gặp được nàng, cùng nàng chiến đấu, cùng nàng sinh hoạt một chỗ, đã là hắn quý giá nhất, không gì có thể đánh đổi.

Bên cạnh hắn có đi theo một cái xinh xắn đáng yêu, thấp hơn hắn nửa cái đầu Lục Thi Y, không biết từ lúc nào hắn đã coi nàng như cốt nhục của mình.

"Nàng...liệu có còn nhớ tới ta?"

Hắn lắc đầu tự giễu.

Hắn nhớ lại lúc mình đi lang thang trong thế giới bị tàn phá của cự nhân kia. Nàng chính là hắn đang bộ hành, còn hắn chỉ là một hạt cát trôi về phía nàng, dù có ở lâu rồi cũng đến ngày nàng tiếp tục bước đi, còn hắn vẫn chỉ mãi là hạt cát, mãi nằm lại nơi đó.

Oanh!!!!!!!!!

Một tiếng nổ vang vọng khắp thiên địa, hắc tháo bạo thể, toàn bộ chúng cường giả xung quanh lẫn sơn môn Dạ Cách cung đều bị khí tức hủy diệt này nuốt trọn, phá hủy thành phấn vụn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Sau hủy diệt, chính là tái sinh

Vân Hoàng trạng thái nửa tỉnh nửa mê, lạc lõng trong một vùng không gian rộng lớn.

Nơi đây tối tăm vô cùng, chỉ được chiếu sáng bằng rất nhiều những mảnh sáng nhỏ bé như hạt cát, trăm tỉ ức ức vạn hạt sáng đó phân tán ra khắp không gian, lung linh huyền ảo, tựa như bầu trời đầy sao trên kia.

Vân Hoàng hắn giống như một nhà lữ hành, trôi từ nơi này sang nơi khác.

Hắn không biết nơi đây là nơi nào, không biết rằng đây là thực hay vẫn là ảo, không biết rằng sau khi toà hắc tháp nổ tung hắn đã chết hay là chưa, nhưng hắn biết hắn vốn dĩ đã buông bỏ rất cả, nhưng ý chí cầu sinh lại như một ngọn tàn hỏa trong trời đêm đầy tuyết, dù cho lạnh đến mức nào, tuyết có dập tắt nó bao lần đi nữa, thì vẫn còn một tia hỏa diễm, kiên cường bán trụ.

Là do hắn vẫn chưa hoàn toàn buông bỏ sự sống, hay là do những giọt lệ của Lục Thi Y?

Hắn không biết.

Vân Hoàng lúc này cũng không lơ đãng trôi lang thang nữa. Hắn dừng lại trong một khoản không, làm tư thế xếp bằng ngồi xuống.

Việc hắn có thể làm lúc này là liên tục thôi diễn và tu luyện Thần hồn chi pháp.

Đây là một môn cực kì quái đản công pháp tu luyện, không chỉ có thể hấp thu gần như mọi dạng tinh thần chi lực vô chủ trong thiên địa, mà còn có thể vận dụng thức hồn chi lực chiến đấu giống như linh lực hay cương nguyên.

Thức hồn cùng hồn hải đối với tu sĩ là trọng yếu nhất địa phương. Ở những cảnh giới đầu tiên hồn lực chỉ có thể dùng để dò xét, phóng thích uy áp. Đạt đến Ngưng niệm cảnh thì thức hồn có thể phối hợp cùng đấu kĩ ngưng thành chân hình, ngưng thành phân thân.

Nhiều tu sĩ chỉ vì hồn hải bị thương một điểm, mà tu vi mãi không thể tiến thêm được một bước, nhưng Vân Hoàng thì dù hồn hải có cạn kiệt hay thương nặng thế nào, chỉ cần thời gian tu luyện là có thể chữa lành hết.

Vân Hoàng thả lỏng tâm thần, bắt đầu thôi diễn thần hồn chi pháp.

Lần thôi diễn đầu tiên của Vân Hoàng là ở bên trong không gian tối kia, lúc đó hắn dùng nhãn lực lẫn kinh nghiệm của mình mới miễn cưỡng bước chân vào tầng thứ nhất, "Hư".

Vân Hoàng không biết hắn có thể cảm ngộ được tầng thứ hai hay không, nhưng bệnh lâu thành lương y, cộng thêm thời gian gần đây Vân Hoàng ngộ đạo trong lòng càng nhiều, nên hắn nắm chắc có thể giúp thần hồn chi pháp tiến thêm.

Xung quanh Vân Hoàng dường như liên tục phát ra cảm giác kì diệu, hắn dù lúc trước đã cố định ngồi yên một chỗ, nhưng bây giờ hắn lại dần trôi theo một lộ tuyến tưởng chừng như không có quy luật nhưng mỗi đường di chuyển lại có phát ra vô tận đạo vận.

Vân Hoàng vẫn lặng im tĩnh tọa, một chút cũng không cử động.

Thức hồn là hư, tinh thần là hư, nhưng ý chí của ta... là chân thực...

Ý chí ta là chân, thức hồn cũng là chân, tinh thần cũng là chân...

Đến cùng là chân hay là hư, ý ta quyết!

Những hạt ánh sáng bé như hạt cát liên tục chui vào người Vân Hoàng, ức ức hạt ánh sáng xoáy xung quanh hắn, đem hắn bao lại như một cái hắc động.

Vân Hoàng cả người vẫn liên tục dung nhập thêm ánh sáng, đến khi toàn bộ khoảng không xung quanh đã hoá thành một mảng tối.

Vân Hoàng vẫn không có mở mắt ra.

Dần dần, không gian tối đen cũng biến thành từng hạt màu đen nhỏ, cùng Vân Hoàng hợp vào một thể.

Hắn mở mắt.

Nguyên lai, phiến không gian này chính là hồn hải cùng thức hồn đã vỡ nát của Vân Hoàng.

Hồn hải cùng thức hồn của hắn đã bị hủy đi, tất cả nơi này không có tồn tại, chỉ là trí tưởng tượng của hắn, trí tưởng tượng của một kẻ đã chết mất thôi.

Nhưng thôi diễn công pháp về sau, nơi này đúng thật chỉ là hư ảo, nhưng ta chí tồn tại cuối cùng của hắn chính là chân thật.

"Tâm ta quyết là chân, dù là hư... cũng thành chân..."

Theo tiếng nói của Vân Hoàng, không gian biến mất càng đáng sợ. Cuối cùng, chỉ cong lại một mảnh không có màu sắc, không có gì hết.

Một mảnh hư vô...

Trước mắt Vân Hoàng xuất hiện hai thứ đồ vật, một là viên bạch sắc tinh thạch kia, hai là viên yêu hắc bạch song Long yêu đan.

Bạch sắc tinh thạch, liên tục truyền đến cho Vân Hoàng một loại khởi nguyên đại đạo khí tức. Hắc bạch song Long yêu Đan rung động nhè nhẹ, một loại cương mãnh mà nhu hoà khí tức mãnh liệt quấn quanh Vân Hoàng trên thân.

Rắc! Rắc! Rắc!

Trận đại chiến đã phá hủy sơn môn của Dạ Cách cung đã đi qua hai ngày, nhưng lúc này vốn sĩ yên lặng như tờ chiến trường, lại xuất hiện mây đen, giống như sắp có tai kiếp đánh xuống.

Lúc này, xác Vân Hoàng nằm giữa biển xác chết đột nhiên mở mắt. Thân hình tàn tạ của hắn bị dựng đứng dậy. hắn ngửa cổ lên trời, hét dài một tiếng.

Từ phía trên, mười mấy đạo lôi điện đánh xuống Vân Hoàng, hắn không có để ý, vẫn đứng im như phỗng tại đó.

Kinh mạch toàn thân đã nát hết, tu vi bị phế ư? Không sao.

Hồn hải đã hoá hành phấn vụn, không thể nghe, không thể nhìn, không thể cảm nhân ư? Không sao.

Ta đắp lại hồn hải, ghép lại kinh mạch, dù là ai cũng ngăn không nổi.

Lôi điện đánh xuống càng là kinh khủng, dường như muốn giết Vân Hoàng đến xương cốt cũng không còn. Nhưng khí tức trên thân Vân Hoàng càng lúc càng kéo lên. Trước mặt của hắn xuất hiện hai thứ đồ vật, đó chính là bạch sắc tinh thạch và hắc bạch song Long yêu Đan.

Hai vật này điên cuồng bay xung quanh Vân Hoàng, khí tức phảng phất như đại đạo vô tận dung nhập vào cơ thể hắn.

Ở trên chiến trường, từ bên trong những món pháp bảo có một đoàn ánh sáng nhẹ nhàng đi ra, mà những pháp bảo đã mất đi ánh sáng liền trực tiếp tiêu tán, hoá thành cát bụi rơi xuống.

Một nàn dày đặc ánh sáng đi qua Bạch sắc tinh thạch cùng hắc bạch song Long yêu Đan, dung nhập vào từng giọt tiên huyết, cốt nhục.

Toàn bộ những mảnh vỡ kinh mạch bị hắn ghép lại thành một cái cự đại kinh mạch, chỉ duy nhất một cái kinh mạch, mạnh mẽ giống như thần Long.

Thần long cắn đuôi, chính là hiện thế vĩnh cửu.

Hai đầu đoạn cự đại kinh mạch đi hết mọi ngóc ngách trên cơ thể của hắn, sau đó chúng dần dần nối liền hai đầu đoạn mạch với nhau. Dưới cường đại thiên địa chi lực từ hai bảo vật kia. Những nơi đại mạch bị vỡ nát nhanh chóng nối liền lại.

Ầm ầm ầm ầm ầm

Lôi đình trên trời giống như bị chọc tức, liên tiếp mấy trăm đạo lôi điện lớn cỡ cổ tay đánh xuống. Vân Hoàng gần lên một tiếng kinh thiên động địa, Hai con ngươi của hắn xuất hiện hình ảnh một đầu thần Long đang cắn đuôi của mình.

Hai đầu đoạn mạch được nối liền, đột ngột từ trên đại mạch mọc ra vô số nhánh nhỏ, những nhánh nhỏ này lại tách ra thành vô số các nhánh nhỏ hơn.

Giống như một cái rễ cây, chỉ từ một điểm gốc nho nhỏ, cuối cùng mọc ra đại thụ che trời, Kinh mạch của hắn, chính là thế giới thụ, tổng cộng 1080 vạn đường mạch lần toả ra khắp mọi hang cùng ngõ hẻm của Vân Hoàng.

Hồn hải của hắn lúc này cũng không còn giống như trước nữa mà hoá thành một cái hắc động, một cái hắc động tối ôm, tựa như không có đáy, bất cứ thứ gì vào trong đó tưởng chừng sẽ bị thôn phệ hết thảy.

Vân Hoàng lúc này giống như sinh ra lần nữa, hắn hình dáng vẫn như lúc trước không một điểm thay đổi, nhưng so với trước thì giống như thêm một cái gì đó, lại giống như bớt một cái gì đó.

Vân Hoàng quan sát chiến trường xung quanh, từ trong trạng thái vô ngã kia tỉnh lại, lôi điện đã tan đi mất, hắn cuồng hỉ sờ soạn khuôn mặt, thân thể của mình xem có thiếu mất miếng thịt nào không.

"Ta vậy mà... lại được sống lại!!!"

"Ha Ha Ha Ha Ha Ha!!!"

Vân Hoàng không kiềm chế được mà cười to, lần nữa sống lại, đối với bất kì ai cũng là niềm vui khó mà kiềm chế được.

"Đúng rồi, bây giờ ta cần hội họp với Lục Thi Y, để cho nàng biết ta còn sống!"

Nhưng mà hắn không biết Lục Thi Y đang ở đâu, điều này làm hắn đau đầu không dứt.

Vân Hoàng thở dài, trước tiên hắn phải đến Trung hải trước, tăng cường thực lực của mình mới nắm chắc tìm được nàng.

Còn tứ phái nơi đây, đoạn nhân sinh này với hắn coi như đã chấm dứt, toàn bộ cường giả tứ phái đều đã bị hắn giết chết, Vân Hoàng cũng không muốn chém tận giết tuyệt.

"Từ này sống thế nào, là việc của các ngươi."

Nơi đây toàn bộ cao tầng kiểm soát toàn bộ đã chết hết, chắc chắn một khoảng thời gian nữa sẽ loạn thành một đoàn. Hắn vẫn nên nắm chắc ra khỏi đây càng sớm càng tốt.

Vân Hoàng muốn thu lại toàn bộ pháp bảo của đám người kia nhưng toàn bộ không hiểu sao đều bị hủy diệt, hắn chỉ có thể lấy đi toàn bộ nhẫn trữ vật.

Vân Hoàng hành trang đầy đủ, hướng về phía Trung hải thẳng tiến.

"Lục Thi Y, chờ ta."

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Người qua đường vô tội

"Ai da, chẳng lẽ là ta đi sai đường?"

Vân Hoàng gãi gãi đầu suy nghĩ một hồi, nhưng mỗi lần du hành hắn tính toán đường lộ đều rất chi là cẩn thận, hơn nữa kinh nghiệm nhiều năm như vậy, làm sao mà sai được?

Vân Hoàng nhìn tấn địa đồ Lam Anh tán nhân để lại mà thở dài thườn thượt, cuộn trong địa đồ cất vào bên trong nhẫn trữ vật.

Địa đồ này vẽ lên cũng đã vài trăm năm trước rồi, khả năng cao là lãnh thổ phân bố đã không giống như xưa nữa, hắn bây giờ buộc phải đi kiếm thông tin từ dân bản địa mới tìm được.

Mục tiêu của Vân Hoàng là Thôn Lăng Quốc, trong tứ quốc thực lực xếp hạng ba, nơi này cũng gần với hắn nhất theo như địa đồ.

"Thay đổi thì thay đổi, nhưng mong là cũng không quá lớn đi."

Vân Hoàng cước bộ đi được khoảng chừng một chung trà, đột nhiên hắn ngửi thấy mùi máy tươi.

"Có đánh giết."

Vân Hoàng trầm mặc, suy nghĩ có hay không nên né ra một bên?

Bỗng từ xa có một đám người đuổi giết một nhóm khác ít người hơn. Những người bị đuổi giết thông qua y phục Vân Hoàng cũng đoán được là người có quyền thế. Còn lũ đi đuổi giết kia toàn thân cường tráng, trang bị khôi giáp cứng cáp, sát khí trùng trùng, là loại người liếm máu trên đao mà sống.

Vân Hoàng cũng biết ý, thân hình nhanh chóng thối lui về đằng sau, muốn lẩn đi mất. Đây là truyện của người khác, nếu hắn mà can thiệp mà không phân phải trái thì cũng là quá phận, hơn nữa hắn cũng không có rảnh hơi đi làm anh hùng thiên hạ.

Nhưng đột nhiên một tên trong nhóm đuổi giết chém một đao về phía Vân Hoàng.

Hắn cau mày, nhưng không có đánh trả, chỉ né ra rồi tiếp tục rút lui, trên kia thấy Vân Hoàng rút đi, càng hung hăng bổ ra ba đao chém về phía hắn.

Vân Hoàng: "…"

Đạo hữu, tại hạ đã biết ý né đi, tại sao đạo hữu còn muốn đuổi theo?

"Dừng lại!"

Vân Hoàng né ba đao về sau, giơ bàn tay ra trước mặt hô lên, khiến tên kia đao đang giơ lên cũng dừng lại.

"Vị huynh đài này, tại hạ chỉ là người qua đường a, ta đã lui đi, huynh đài đuổi giết có phải hay không có chút quá phận? Ta đi đường ta, huynh cứ giết người của huynh, nước sông không phạm nước giếng."

Tên kia tựa hồ cảm thấy Vân Hoàng nói như vậy cũng có lí, định bụng thu đao về, đột nhiên từ đằng sau y lao ra hai tên cầm đao khác, hướng về phía Vân Hoàng chém tới.

"Phàm là người nhìn thấy đều phải chết! Côn Lang đao!"

Mà tên kia nghe thấy lời hai tên kia thì giống như cắn thuốc kích thích đồng dạng, nhào hướng Vân Hoàng tấn công.

Vân Hoàng: "…"

Hắn quả thật xui xẻo, đụng trúng một đám ngu si tứ chi phát triển, không nói đạo lí đã đành, lại còn đến cả tiếng người cũng không nghe hiểu?

Tượng đất cũng có ba phần nóng tính, huống hồ Vân Hoàng cũng không phải tượng đất cái gì. Đối phương đã nhất quyết muốn giết hắn, hắn cũng không ngại kiếm thêm vài cái nhẫn trữ vật nữa.

Hai tên lao lên đầu tiên chỉ thấy bóng hình Vân Hoàng biến mất, trước mắt bọn chúng tối thui không thấy gì, đầu bị bóp chặt, cuối cùng bị nện mạnh xuống nền đất.

Tên còn lại bị kinh sợ, đao liền lộ ra sơ hở, Vân Hoàng một chỉ phá tan đao mang, đánh lên ót của y khiến tên kia ngất xỉu.

Lũ bặm bợm đuổi theo phát hiện ra Vân Hoàng, liền như chó điên đồng dạng xông tới. Vân Hoàng chỉ khẽ hít vào một ngụm khí, thân thể nhoáng lên, những gã này tu vi cũng chỉ là Luyện khí cảnh tứ cấp ngũ cấp, hoàn toàn không phải đối thủ của Vân Hoàng. Hắn dùng những chuyển động vô cùng đơn giản đem từng người từng người đánh ngã.

Những kẻ này toàn bộ sử dụng đao, bị Vân Hoàng một chỉ đem đao chọc thủng, sau đó một chỉ nữa đánh lên ót bọn họ, toàn thân khí tức liền đoạn, sủi bọt ngã xuống đất.

"Tốc độ gì thế này, ta không nhìn thấy gì cả?!"

"Thật là kinh khủng chỉ pháp, máu tránh ra!!!"

"Tuyệt đối không được lại gần hắn ta!!!"

Bọn chúng cố gắng phối hợp trong vô vọng nhưng hoàn toàn không có tác dụng, tiếng hét thảm càng lúc càng nhiều. Cuối cùng, chỉ còn lại trên thủ lĩnh tu vi Luyện khí cảnh thất cấp.

Vân Hoàng lắc đầu, Luyện khí cảnh thất cấp nếu đặt trong tứ phái cũng là một phương nội môn trưởng lão, hưởng thụ vô tận phong quang, nhưng đình dạng ơn Trung hải này cũng chỉ là một đầu tôm tép cướp đường.

"Xem ra ít nhất phải đạt đến Thông linh cảnh hành sự mới an toàn."

Tên thủ lĩnh phi tốc lao về phía Vân Hoàng, ánh đao loé lên, cánh tay hắn vung xuống, hoá thành bảy đao khí cùng một lúc, thanh thế kinh người.

"Diệt Vấn Đao, đệ thất trảm!"

Tuy chỉ có bảy ánh đao, nhưng từng đợt đao khí lại biến ảo hư hư thực thực, khiến cho đối thủ lúng túng không biết phải đón đỡ thế nào.

Hồn lực của Vân Hoàng ngưng thực, trong nháy mắt toàn bộ sơ hở của đao thế bị nhìn ra.

"Bộ đao này, dĩ nhiên xảo như vậy?"

Đao kĩ kêu Diệt Vấn Đao này uy lực so với thông thường đao kĩ cũng không cường bao nhiêu, trọng điểm rơ cách tấn công của nó lại xảo diệu vô cùng. Lúc này trước mát hắn đang có bảy đao chém đến, nhưng trên thực thế chính diện tấn công chỉ có một đao, sáu đao còn lại đã nhắm vào khuỷu tay, đầu gối, thắt lưng, vai, cổ cùng gót chân.

Chỉ tiếc là tên này luyện đao kĩ quá kém cỏi, nếu không thì hắn cũng thật sự bị lừa.

Tên thủ lĩnh thấy Vân Hoàng im như phỗng, trong bụng cuồng hít vô cùng, môn đao kĩ này hắn tình cờ lấy được từ một trên tu sĩ Khai mạch cảnh, sau này nó đã trở thành con bài tẩy của hắn, dù cho là Luyện khí bát cấp, hắn cũng có thể liều một trận.

Đột nhiên trước mắt hắn xuất hiện một cảnh tượng kinh dị. Vân Hoàng khinh khủng linh lực cùng cương nguyên tỏa ra quanh thân hắn. Đao khí rơi trên người hắn như bị ném xuống đại hải đồng dạng, đến cả bọt nước cũng không nổi lên được.

Trước kinh khủng uy áp kia, tên thủ lĩnh trên thân không kiềm chế được mà vã mồ hôi như tắm, dựa theo hắn đoán mà nói, tu sĩ mặc áo choàng trước mặt hắn cũng ít nhất là Hư linh cảnh cường giả, hơn nữa không phải cái loại tân tấn Hư linh kia.

Thế lực đằng sau hắn Hư linh cảnh tu sĩ không coi vào đâu, nhưng hắn chỉ là một Luyện khí thất cấp, nước xa không cứu được lửa gần.

"Vị đạo hữu này, tại hạ là người Khang Minh phủ ở Vương đô Nguyên Hạo Quốc, đạo hữu không nên…"

Vân Hoàng vỗ đầu, rốt cuộc địa đồ kia của Lam Anh tán nhân sai đến mức nào chứ? Hắn lúc trước đối với vùng Trung hải kiếp trước cũng chỉ lướt qua, sớm đã quên sạch nên rất trông mong vào địa đồ này, ai ngờ hắn từ Thôn Lăng Quốc lại lạc đến tận Nguyên Hạo Quốc chứ?

Nguyên Hạo Quốc là quốc gia xép thứ hai trong tứ quốc, tuy là thứ hai nhưng thực lực không phân cao thấp với quốc gia thứ nhất, sức mạnh so với Thôn Lăng Quốc thì lớn hơn.

”Nên kết thúc rồi.”

Tên thủ lĩnh chỉ cảm thấy có một lực đạo mạnh mẽ đâm lên cổ mình, hắn trợn ngược mắt, miệng bọt mép tràn ra, khí tuyệt bỏ mình.

”Sức mạnh thân thể của hỏa hầu tầng một đỉnh phong quả mạnh kinh dị, trực tiếp bỏ qua linh lực hộ thể của Luyện khí cảnh cửu cấp trở xuống.”

Đấy mới chỉ là thuần tuý nhục thể công kích, Vân Hoàng cũng không đoán trước được nếu hắn vận dụng đến cực hạn linh lực, cương nguyên cùng hồn lực thì sẽ đạt đến trình độ thế nào.

Trải qua tân sinh về sau, Luyện khí cảnh của hắn so với người khác liền bất đồng cực lớn. Thông thường Luyện khí cảnh tu sĩ thông qua bát mạch hấp thị thiên địa linh lực áp súc bên trong khí hải Đan điền. Nhưng hắn khí hải Đan điền vốn đã vỡ tan biến mất, lại ngưng luyện ra 108 cái khí trì nhỏ.

Khác biệt nhất, tu sĩ khác cần tu luyện công pháp, thông qua công pháp điều khiển kinh mạch hấp thụ thiên địa linh lực tu luyện. Nhưng Vân Hoàng hắn chỉ cần một ý niệm, 1080 vạn tiểu kinh mạch sẽ như hổ đói nuốt hết toàn bộ thiên địa linh lực xung quanh, tư chất của Vân Hoàng cũng không có thay đổi, nhưng hắn… có thể tu luyện được bất cứ loại công pháp nào.

Vân Hoàng sau khi thu lại toàn bộ nhẫn trữ vật thì tiến đến chỗ nhóm người bị đuổi giết kia. Dù gì hắn cũng đã dính vào cái đống này rồi, dứt khoát đem mọi truyện giải quyết hết đi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Vân Nguyệt Nha

Vân Hoàng tiến đến chỗ nhóm người bị truy đuổi, trong gần mười người chỉ có hai người còn sống sót đó là một tiểu nữ hài và một ông lão.

Ông lão giờ đã mất đi cánh tay trái, trên người đầm đìa máu me, Vân Hoàng quét thần thức xem xét qua thì lắc đầu, ông lão này kinh mạch toàn thân đã bị phế đi, lục phủ ngũ tạng hỏng chín phần, lại thêm đã mất máu trong thời gian quá lâu, dù có cứu về cũng không sống quá một tháng thời gian.

Nữ hài khoảng tám, chín tuổi, mặc một cái áo bài xám tro trùm kín đầu, đang vục mặt vào ngực ông lão khóc thút thít. Đối với bất kì một đứa trẻ nào, tràng cảnh chém giết kinh khủng trước mắt có thể để lại bóng ma tâm lí, thậm chí sau này tu luyện sẽ sinh ra tâm ma.

Vân Hoàng lúc này bỏ mũ trùm ra

Ông lão nhìn hắn thì vô cùng nhạc nhiên, người thanh niên trẻ trước mặt dường như mới chỉ mười lăm, mười sáu tuổi mà thực lực lại cường đại như vậy. Trong con mắt của ông loé lên chút hi vọng mong manh.

“Vị thiếu hiệp...”

Vân Hoàng ngay lập tức cắt lời.

”Tại hạ không phải thiếp hiệp, đừng gọi như vậy. Tại hạ kêu Vân Hoàng.”

Ông lão nghe thấy chữ Vân Hoàng roi bên tai liền trong lòng cảm giác khó thở, giọng nói run rẩy.

”Xin hỏi Vân công tử, người có phải là người Vân gia của Nguyên Hạo Quốc không?”

Vân Hoàng lắc đầu.

”Ta đến từ phía đông, không phải là người của tứ quốc.”

Ông lão lúc này giờ lại cảm thấy hi vọng đang cận kề, dập đầu xuống van xin Vân Hoàng.

”Vân công tử, lão nạp biết yêu cầu này quá phận, nhưng công tử... có thể bảo hộ tiểu thư được không, dù chỉ... một chút thôi cũng được?”

Vân Hoàng tuổi trẻ nhưng thực lực siêu cường, lão già đoán hắn là thiên kiêu mà tông môn bồi dưỡng. Chỉ cần Vân Hoàng đối với nàng làm ra điểm che chở, thì Vân gia dù cho có muốn gây khó dễ cũng phải thu liễm lại, không dám quá đáng.

Vân Hoàng cũng hiểu điều ông lãi muốn. Ném một cái nữ hài đồng trói gà không chặt ở nơi này so với giết nàng còn tàn nhẫn hơn.

Vân Hoàng không phải kẻ máu lạnh lãnh khốc, đối với truyện này tuy có phiền phức, nhưng hắn cũng không phải loại lá gan bé tới mức vì phiền phức mà trái với lòng mình, lúc nãy sở dĩ hắn muốn thối lui vì không có nắm rõ nguyên cơ, nhưng thông qua phản ứng cùng lời nói của lão già kia hắn đã đoán được năm sáu phần rồi.

Người giết cũng đã giết rồi, phất tay bỏ đi cũng là quá hèn.

"Được."

Lão già trong nháy mắt khuôn mặt giãn ra, nở một nụ cười thanh thản. Lão run run đưa cho Vân Hoàng một cái ngọc giản, cuối cùng bỏ mình.

"Công tử, tiểu thư... nhờ cả vào ngài..."

...

Buổi tối.

"Nữ hài đáng thương."

Vân Hoàng đưa tay vuốt nhẹ lên mái tóc của bóng dáng nhỏ đang co người ngủ cạnh hắn, trong miệng không khiềm được mà than thở.

Cả người nàng run rẩy, mồ hôi hột đổ ta. Vân Hoàng đưa vào người nàng một đạo ôn hoà linh lực cùng hồn lực, nàng ổn định lại.

Đứa bé này tên là Vân Nguyệt Nha, con gái của nhị thiếu gia của Vân gia. Sau khi cha nàng cùng mẹ nàng mất, nàng cùng một lão gia nô đi đến vùng biên cương quy ẩn, không màng Vân gia.

Nhưng Vân gia bây giờ lại chuẩn bị tan đàn xẻ nghé, tiến hành tranh đấu nội bộ. Vân Nguyệt Nha tuy rằng còn nhỏ tuổi, hơn nữa cũng không có tu luyện qua, nhưng trong người lại mang dòng máu trực hệ, hắn đoán một số kẻ tư tâm, thà giết nhầm còn hơn bỏ xót đã phái người ra tay với nàng.

Vân Hoàng bày xuống chỗ Vân Nguyệt Nha một cái phòng ngự cùng ẩn nấp trận, sau đó hắn lấy trong nhẫn trữ bật ra một cái ngọc giản.

Cái ngọc giản này là thứ mà Vân Hoàng lấy được trong nhẫn trữ vật của trên thủ lĩnh, khắc trên đó Diệt Vấn Đao Quyết. Hắn quét thần thức một hồi rồi sau đó nghiên cứu.

Đang định chuẩn bị luyện tập đao pháp, Vân Hoàng phát hiện ra hắn không có thanh đao nào.

"Làm sao bây giờ a!"

Vân Hoàng có chút rối bời. Đừng nói là đao, hắn không có bất kì món pháp bảo nào bên mình cả.

Pháp bảo đâu thể từ trong không khí mọc ra được?

Hắn có chút chán chường, chẳng lẽ dùng tay mà đi luyện đao?

Tâm trí của Vân Hoàng xẹt qua một tia điện.

"Dùng tay luyện đao, không phải không được!"

Đao công rất bá đạo, nếu dùng tay thi triển đao tấn công đối thủ sẽ gây sức ép cực lớn lên cánh tay, nhẹ thì tê liệt, nặng thì phế bỏ luôn. Nhưng nhục thể của Vân Hoàng sức dẻo đại, bền bỉ, cứng cáp đều thuộc hàng cường nhất, lấy tay luyện đao là có thể.

Hơn nữa đao pháp này chỉ chú trọng kĩ xảo công kích chứ không phải uy lực. Mà Vân Hoàng vừa hay bù đắp khoảng thiếu xót uy lực này.

Vân Hoàng minh ngộ hai cảnh giờ, sau đó hắn mới mở mắt, tiến đến một gốc cây ở gần đó.

Bàn tay hắn duỗi thẳng ra, năm ngón tay khít chặt, tạo hình dáng dẹp. Vân Hoàng vung tay làm động tác chém, trong nháy mắt thân cây xuất hiện ba vết cắt ở ba vị trí khác nhau.

"Thành công!"

Vân Hoàng mừng rỡ, mà càng khiến hắn kinh hỉ là thông qua việc tạo áp lực trên cánh tay khi luyện đao, nhục thể hỏa hầu vốn đã dừng lại ở đỉnh phong lại cực kì chậm rãi nhích lên.

"Được rồi, ta phải càng nhanh càng tốt nắm giữ đao pháp này."

Vân Hoàng khí thế bừng bừng, một mạch luyện đao đến tận bình minh.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Tiến hành bồi dưỡng đệ tử

”Vân công tử, ta muốn mạnh hơn... mạnh hơn để bảo vệ những gì ta yêu thân nhân của ta!”

Vân Nguyệt Nha cuộc sống từ nhỏ tuy có nghèo khó, nhưng bá bá vẫn luôn che chở, bảo hộ cho nàng. Nàng đối với phụ mẫu thì không có khái niệm gì, nhưng bá bá đối với nàng chính là gia đình.

Vậy mà bá bá trong tay lực người đáng sợ kia, vì bảo vệ nàng mà bị thương nặng, lúc đó nàng đã nghĩ “tại sao ông trời lại bất công như vậy, bá bá là người tốt mà”

Vân Nguyệt Nha nàng không biết cái gì gọi là Vân gia cả, tại sao họ lại muốn giết nàng, muốn hại người chăm sóc nàng?

Nhưng trong thời khắc tuyệt vọng đó, một bóng dáng đã xuất hiện, thắp lên cho nàng một ngọn lửa hi vọng.

Hắn một thân xuất quỷ nhập thần, mỗi người đuổi giết nàng và bá bá đều mạnh đến mức khiến nàng tuyệt vọng, nhưng trong tay hắn lại giống như gà con đồng dạng.

Nhìn thấy thân ảnh đó, tâm trí Vân Nguyệt Nha chỉ cong vang vọng một điều.

”Ta cũng muốn có sức mạnh như vậy!”

Nhìn bóng đang nhỏ bé đang liên định đứng trước mặt mình. Vân Hoàng cũng có hơi ngạc nhiên.

Sự kiện vừa qua đối với Vân Nguyệt Nha quả thật tạo thành trùng kích, nhưng lại khiến tâm trí của cô bé trưởng thành hơn, kiên cường hơn.

Nếu như con bé không vượt qua nổi cú sốc này, cả đời có lẽ không thể tu luyện được. Nhưng có vẻ tiểu nữ hài này không làm cho hắn thất vọng được rồi.

”Được, nhưng tu luyện một đường, chính là gian khổ, ngươi nghĩ ngươi chịu được?”

Vân Nguyệt Nha trả lời không hề do dự.

”Bái kiến sư tôn!”

Vân Hoàng trong mắt loé lên ý cười, phần tâm trí này, quả thực là tốt a.

”Vân Nguyệt Nha, ngươi không được hối hận nha.”

”Sư tôn, ta không còn là Vân Nguyệt Nha nữa, xin người hãy gọi ta là Nguyệt Nha.”

...

Nguyệt Nha ngồi bên trong một thùng nước lớn. Nước ngập đến tận cổ của nàng, da nàng đỏ ửng, tựa như bị nung cháy.

Vân Hoàng phát hiện ra Nguyệt Nha so với người khác bất đồng, mái tóc của nàng so với tuyết còn trắng hơn, nhưng lại không giống tóc của những bà lão. Vân Hoàng đã thử kiểm tra xem có liên quan gì đến thể chất không nhưng không có phát hiện ra dị thường.

Nhìn tiểu nha đầu khuôn mặt quẫn bách trong nồi tôi thể dịch, Vân Hoàng cảm giác giống như phụ thân và con gái vậy, đặc biệt vui mắt.

”Thôi ngươi ra đi, hôm này thế là đủ.”

Nguyệt Nha quấn chăn khắp người, chỉ để lộ khuôn mặt nhưng Vân Hoàng.

”Sư tôn, con cảm giác có lẽ sắp đủ rồi a!”

Vân Hoàng không nhịn được béo hai cái màn thầu trên má Nguyệt Nha, thật là tốt sướng tay a. Nguyệt Nha khuôn mặt ửng đỏ, phồng má giận dỗi.

”Sư tôn, người mà cứ làm như thế này thì hai má của ta sẽ sưng vì cho coi!”

Vân Hoàng cười ha hả.

...

Trong vòng hai mươi ngày hành trình đến Nguyên Hạo Quốc Vương đô, Vân Hoàng đối với Nguyệt Nha bồi dưỡng trọng điểm.

Nguyệt Nha thể chất còn quá mức yếu ớt, vì vậy hắn chiếu theo tôi thể dịch luyện chế luyện thể dược dịch, kết hợp cùng một chút cấp thấp yêu cốt tinh hoa. Mà nha đầu này tâm trí cũng kiên định, chỉ trong mười ngày đã hoàn thành yêu cầu.

Vân Hoàng cũng không định cho Nguyệt Nha đi theo con đường luyện thể, thể chất của nàng đối với tu thể mà nói thì quá khó khăn, hắn cho nàng phục dụng tôi thể dịch cũng là bởi vì đả thông kinh mạch cùng bài trừ tạp chất thôi.

Hắn cho Vân Nguyệt Nha tu luyện chính là Lục Linh Hành Quyết, công pháp tu luyện của Lam Anh tán nhân.

Linh thạch của ra Vân Hoàng có tới hơn một vạn linh thạch hạ phẩm, linh thạch trung phẩm cũng có gần mười viên, lấy ra vài trăm viên cho Nguyệt Nha tu luyện cũng chỉ là chín trâu mất một cọng lông.

Theo Lục Linh Hành Quyết tâm pháp vận chuyển, từng đợt tinh thuần linh khí đi vào bên trong Nguyệt Nha thể nội, bị nàng áp súc vào bên trong đan điền. Sư phụ đã dặn nàng, trong giai đoạn đầu tu luyện phải đánh xuống căn cơ thật vững chắc, sau này mới có thể càng tiến xa hơn.

Nàng nhất nhất làm theo lời Vân Hoàng, áp súc được bao nhiêu áp súc bất nhiêu. Nếu Vân Hoàng mà ở đây thì nhất định hắn sẽ chấn kinh, vì đã gần ba chục viên linh thạch như Nguyệt Như cũng chậm chạp không có đột phá Nhất mạch, ngược lại khí tức càng thêm thâm hậu hơn.

Vân Hoàng khi trở về thì kinh ngạc không dứt. Ba mươi viên linh thạch vẫn không có đột phá, dù hắn đã đả thông kinh mạch trên người nàng cũng không thể tác dụng tới mức này, nhất định là có lí do khác.

Hắn xác định Nguyệt Như thiên phú tuy tốt, nhưng không có tới mức nghịch thiên.

"Nha nhi, con trước kia có gặp qua kì ngộ gì không?"

Nguyệt Như học theo điệu bộ của Vân Hoàng xoa xoa đầu suy nghĩ, sau đó nói ra.

"Sư tôn, con hồi còn năm tuổi có ăn qua một cái rất lại trái cây bên trong một hang động mắt con hay đến chơi. Sau khi ăn xong thì thấy toàn thân đau đớn đến mức ngất đi. Phải đến ba ngày liền mới thuyên giảm."

Sau đó Nguyệt Nha tả lại hình dạng của trái cây đó cho Vân Hoàng xem, hắn sau khi nghe lại toàn bộ, đối chiếu theo suy đoán của hắn.

"Khó trách."

Vân Hoàng minh ngộ.

"Thứ mà con ăn chính là một trái Chuyển Long Hình Thần Quả. Đối với huyết mạch, linh hồn và thân thể là một lột xác vô cùng lớn. Tu luyện càng về sau sẽ là Long phượng trường loài người."

Chuyển Long Hình Thần Quả là một gốc không có xác định rõ phẩm giai linh dược, về độ hiếm có thì so với thất cấp linh dược còn hơn. Là thứ mà yêu thú điên cuồng muốn có được, nghe nói ở Đông vực Vĩnh lạc đại lục từng có một đầu mãng xà nhất cấp yêu thú vô tình nuốt được một gốc Chuyển Long Hình Thần Quả, nhiều năm về sau thức tỉnh huyết mạch, trở thành một đầu thất cấp yêu thú tương đương với Mệnh kiếp cảnh cường giả.

"Nha nhi, vùng đất nơi con sống có gì đó khác lạ không?"

"Bá bá kể lại rằng, mấy trăm năm về trước nơi đó là một nơi rất trù phú, là một trong những vùng đất trọng yếu nhất của Nguyên Hạo Quốc, so với Vương đô không kém bao nhiêu, nhưng dột nhiên sau một đêm trở nên Hoàng tàn, cứ thế đến tận bây giờ."

Vân Hoàng khẳng định cùng đất trở nên cằn cỗi, nghèo nàn cũng là bởi vì đem đi nuôi gốc Chuyển Long Hình Thần Quả rồi. Mà gốc này vừa thành thục thời điểm, chưa kịp hấp dẫn yêu thú đến đã bị tiểu đồ đệ nhà hắn một ngụm nuốt trọn.

Vân Hoàng cũng hết nói về cái thứ gọi là vận mệnh này. Nguyệt Như đi chơi ăn được một gốc Chuyển Long Hình Thần Quả đã đành, hắn tuỳ tiện cứu người cũng có một cái đồ đệ có cơ hội tấn thăng Mệnh kiếp cảnh, thiên lý ở đâu a.

Đoán chừng toàn bộ giới yêu thú Vĩnh lạc đại lục đều khóc ròng.

"Nha nhi, truyện này tuyệt đối phải giữ bí mật, ngoài ta và con ra không ai được biết."

"Vâng, sư tôn!"

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Thanh Đầu Xà

”Sư tôn, tiếp chiêu!”

Nguyệt Nha cầm kiếm vẽ lên một đường bán nguyệt, Vân Hoàng chỉ đơn giản là đưa tay ra gạt nhẹ một cái, nàng cảm giác linh khí bên trong cây kiếm như đánh vào bông đồng dạng. Nguyệt Nha thế công cũng không có rút lui, kiếm trên tay nàng xoay vòng, chém ra hai đại kiến mang một trái một phải.

”Trảm Linh Kiếm Quyết!”

Linh khí quán tụ bên trong kiếm mang vô cùng sắc bén, tựa như một sợi chỉ mỏng, khó bề phát hiện phòng tránh. Một kiếm này dù là Tam mạch muốn đỡ cũng phải dùng hết sức.

Vân Hoàng lách người sang bên phải né đi, Nguyệt Nha càng được thế tấn công, hai chân trắng nhỏ đạp bộ pháp chạy đến chỗ Vân Hoàng mạn trái. Kiếm trong tay nàng không chém mà chuyển sang đâm, hoá thành đạo quang mang trong hư không.

”Toái Giáp Kích!”

Những vệt quang mang này mang theo linh khí xoắn tròn, nhanh như tiễn bắn đâm tới, những vệt sáng này quỹ đạo cong vẹo khó phòng. Vân Hoàng xoay người né ra, đột nhiên kiếm mang bị bẻ cong đổi hướng tấn công vào eo của hắn. Vân Hoàng chỉ đơn giản lấy hai ngón tay kẹp vào kiếm ảnh, lập tức kiếm mang liền tan thành mây khói.

Nguyệt Nha xoay hông, liên tục thi triển kiếm kĩ, Vân Hoàng thì chỉ vung vẩy ngón tay, lấy xảo phá lực hất kiếm ra, dường như là một bức tường huyền kim không thể phá vỡ.

”Sư tôn, con cảm giác hôm nay mình lại có thêm cảm ngộ mới rồi, sư tôn ngủ ngon nha!”

Vân Hoàng nhìn tiểu nha đầu kia tinh nghịch chui vào chăn ngủ khò khò, vuốt mi tâm phiền muộn không dứt.

Từ lúc hắn bắt đầu dạy con bé tu luyện thì Nguyệt Nha giống như lột xác vậy, bất kể là về phương diện tính chất hay tính cách, tiểu nữ hài này càng dũng mãnh hơn, đối với thực chiến chém giết càng bộc lộ ra thiên phú của mình.

Chuyển Long Hình Thần Quả! Ta hận ngươi!

Trả lại Nguyệt Nha mỏng manh đáng yêu cho ta!!!

Dù cho con bé vẫn như trước đáng yêu, nhưng thật sự là quá khác biệt rồi, mấy chục hôm trước con vẫn còn ngủ gặp ác mộng cơ đấy.

”Mà đối với nó cũng là một kiện tốt đẹp sự tình.”

Nguyệt Nha vui vẻ trở lại chứng tỏ nàng đã có thể bước ra quá khứ của mình. Đạo tâm càng thêm vững chắc, thành tựu sau này không thể không cao.

Vân Hoàng nằm xuống, nhắm mắt dưỡng thần.

Nếu có người hỏi Nguyệt Nha tại sao nàng không còn gặp ác mộng nữa, nàng sẽ trả lời rằng.

Vì nàng biết, một bóng lưng vẫn sẽ luôn che chở cho Nguyệt Nha mà.

Vân Hoàng nhắm mắt dưỡng thần, không hiểu sao trong tâm trí lại xuất hiện hình bóng của thiếu nữ kia, những lệ nóng cuối cùng kia.

Lục Thi Y, nàng bây giờ có khỏe không...

Nàng tu luyện vẫn thuận lợi chứ...

Nàng đang ở nơi nào...

Đột nhiên Vân Hoàng cảm nhận được xung động cách nơi nghỉ ngơi của hắn và Nguyệt Nha khoảng vài trăm trượng, Vân Hoàng có thể cảm nhận được sự nguy hiểm từ luồng khí tức đang tiến tới.

”Nha nhi, mau trốn!”

Vân Hoàng hét lên, nhưng trong nháy mắt luồng khí tức đó đã đến rất sát nơi này, hơn nữa lại nhằm về phía Nguyệt Nha mà tới.

Nguyệt Nha tốc độ phản ứng rất nhanh, nhưng nàng vừa chỉ kịp cầm lên bội kiếm thì xuất hiện trước mặt nàng đã là một con đại xà màu xanh lục, ba mắt đen đục nhìn chằm chằm vào Nguyệt Nha.

Nàng đôi nhân giống như thạch hoá đồng dạng, không thể di chuyển nổi, cả người nàng run rẩy liên hồi, không dậy nổi ý nghĩ chạy trốn.

Nguyệt Nha tuy càng lột xác bộc lộ thiên phía, nhưng xem cho cùng cũng vẫn chỉ là người mới, không thể như Vân Hoàng đứng trước đối thủ hùng mạnh vẫn có thể bình tĩnh nghĩ cách trốn thoát được.

Thanh Đầu Xà nhìn thấy Nguyệt Như thì giống như người đói nhìn thấy thức ăn ngon, cái miệng rộng ngoác nhào tới, bỗng nhiên nó cảm nhận được một lực đạo cực mạnh đánh lên cái đầu nó, chưởng nó bay ra xa, thân hình của Thanh Đầu Xà đập vào một gốc cây lớn, gốc cây giống như que gỗ đồng dạng, liền hãy làm đôi.

"Toái Giáp Kích, Long đạo cực hạn!"

Quyền phong dư ba phả vào mặt Nguyệt Nha khiến nàng trong nháy mắt thanh tỉnh dậy. Nhìn thấy Vân Hoàng trước mặt không kiềm chế được mà khóc thút thít.

Vân Hoàng hiền từ nhìn Nguyệt Nha, vuốt vuốt mái tóc trắng muốt của nàng.

"Nha nhi, núp đằng sau tảng đá kia đi, để sư phụ cho con thấy, chiến đấu là như thế nào!"

Nguyệt Nha chạy đi, Vân Hoàng trần mặc, nhìn Thanh Đầu Xà đang vặn người bò dậy không có chút khinh thị nào.

Thanh Đầu Xà này chỉ là một nhị cấp đỉnh giai yêu thú, ngang với Hư linh cảnh sơ kì cường giả giống như Ôn Ngạo Nhiên, nhưng khí tức từ trên người nó phát ra so với Ôn Ngạo Nhiên thì còn mạnh hơn nhiều lắm.

Biến dị yêu thú!

Vân Hoàng có thể đoán sơ sơ rằng, Thanh Đầu Xà này đến vì con bé, đúng hơn là Chuyển Long Hình Thần Quả trong người Nguyệt Nha, nó muốn dùng Chuyển Long Hình Thần Quả để giác tỉnh huyết mạch.

Chuyển Long Hình Thần Quả đã bị Nguyệt Nha dùng ba năm trước, vốn đã Hoàng toàn tan biến khả năng hấp dẫn yêu thú, nhưng mà thời gian gần đây nàng bắt đầu tu luyện, lại bộc lộ ra ngoài. Nhưng mà cái này nhỏ yếu đến mức dù cho một con yêu thú đến gần Nguyệt Nha cũng không phát hiện ra dị trạng, vậy mà Thanh Đầu Xà này lại có thể.

Chứng tỏ rằng, huyết mạch bên trong Thanh Đầu Xà vô cùng cường đại, thậm chí là thượng cổ yêu thú tồn tại.

Thanh Đầu Xà bò dậy, mắt long sòng sọc nhìn Vân Hoàng, nó thét dài một tiếng, tốc độ cực nhanh phóng tới.

"Thiên Hoang trấn trụ!"

Vân Hoàng không chút nương tay xuất chiêu, mười hư ảnh cự trụ liên hồ giáng xuống, thân hình hắn nhoáng lên, nắm tay nắm vào kêu ra tiếng răng rắc, một quyền xuất ra.

"Khởi Phong Thức!"

Cuồng phong điên cuồng nổi lên, những lưỡi mang sắc bén như lợi kiếm bay vòng quanh cánh tay của Vân Hoàng. Thanh Đầu Xà sau khi giẫy dụa khỏi Thiên Hoang cự trụ trấn áp đã đụng mặt ngay quyền của Vân Hoàng.

Nó rít lên một tiếng phẫn nộ, màu lục yêu lực trong nháy mắt bộc phát, lân giáp trên người Thanh Đầu Xà dần trở nên cứng rắn, xung quanh yêu lực dày đặc như một màn sương bao lấy. Nó há miệng, một chùm tia lục sắc bắn ra

Chùm tia lục sắc này ngay lập tức đụng vào cuồng phong, hai lực lượng điên cuồng tàn phá lẫn nhau, phong quyển chuyển thành màu xanh, cuối cùng tan biến trong thiên địa.

Vân Hoàng và Thanh Đâu Xà không có tiếp tục động thủ, cố gắng tìm ra sơ hở của nhau.

Nguyệt Nha đứng một bên quan chiến thì con mắt sáng ngời, sự sợ hãi mới cách đây vài hơi thở trước đã không cánh mà bay.

Đây là lần đầu tiên nàng xem sư tôn chân chính chiến đấu, quả thật là đặc sắc nha.

Còn cái chiêu gió lốc kia của sư tôn ngầu chết đi được! Khi nào sư tôn chiến thắng nàng phải đòi người dạy cho mới được.

Vân Hoàng vốn bất động, bất chợt hắn lao về phía Thanh Đầu Xà. Bàn tay hắn duỗi thẳng ra, năm ngón tay chính lại, một "đao" chém ra.

"Diệt Vấn Đao!"

Diệp Vấn Đao uy lực tuy bình thường, nhưng dưới cường đại cương nguyên cùng linh lực của Vân Hoàng liền trở nên mạnh mẽ, một đao này chém xuống, không khí xung quanh bị xẻ thành một đường thẳng tắp.

Thanh Đầu Xà không có tránh né, nó lao lên muốn đón đao của Vân Hoàng, yêu lực cường hoá phần hàm của nó lên mức cao nhất, chỉ một cú ngoạm đã chặn được đao của Vân Hoàng, nhưng hắn lại nhếch lên một bị cười đắc ý. Thanh Đầu Xà trên thân bị nhiều đường đao cực mạnh chém tới.

Trong con mắt của nó loé lên sự hốt hoảng, yêu lực mạnh mẽ muốn phá tan toàn bộ đao mang nhưng nước xa không cứu được lửa gần. Dưới bốn phương tám hướng cường đại lực trùng kích trên thân nó xuất hiện chín vết thương lớn, lân giáp cỡ vụn.

Thanh Đầu Xà nhưng về phía Vân Hoàng có chút sợ hãi, gia hỏa này sai có thể quỷ dị như vậy?

Vân Hoàng thực tế cũng không có Hoàng toàn tốt, cánh tay hắn ửng đỏ, chảy ra một chút máu tươi, lân giáp của Thanh Đầu Xà quả thật quá mức cứng rắn, nhục thể của hắn đã đạt đến trình độ này nhưng khi đánh vào vẫn bị phản trấn chảy máu.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Thượng cổ Thanh Long huyết mạch

Vân Hoàng không có tiếp tục động thủ, hắn đứng im tại chỗ, đợi một chút nữa trạng thái toàn thịnh sẽ lần nữa phát động công kích.

Đột nhiên, từ trên người Thanh Đầu Xà yêu lực bành trướng dữ dội, nó phát ra một tiếng kinh thiên, Vân Hoàng nghe thấy thì khuôn mặt trở nên trầm trọng

"Không ngờ lại là Long huyết mạch!"

Tiếng này về sau, đầu óc Ván Hoàng cũng hơi choáng váng. Nhìn thấy Thanh Đầu Xà lúc này sát khí trùng thiên, toàn thân yêu lực, lân giáp bành trướng, hắn không khỏi cảm giác được một cỗ tử vong nguy cơ.

Vút!

Chỉ nghe thấy một tiếng xé gió, trái ngược với hình thể to lớn của mình, Thanh Đầu Xà lao nhanh như tiễn bắn đến chỗ Vân Hoàng, cái đuôi toàn lân giáp nhô ra sắc nhọn, giống như một cái roi quật vào hắn. Vân Hoàng hai tay làm tư thế phòng thủ, cuồn cuộn cương nguyên cùng linh lực tạo thành một lớp chắn bao quanh hai cánh tay hắn.

Rắc rắc rắc rắc

Lớp lá chắn bị một lực đạo mạnh khủng khiếp chấn cho vỡ tan, Vân Hoàng thân hình lùi về phía sau, trên khoé miệng chảy ra tiên huyết.

"Thiên Hoang Táng Thần, Tứ Phương Trấn Sát!"

Phía trên Thanh Đầu Xà ngưng tụ ra một cái cự đại ngọn núi, ngón tay của hắn hướng xuống, ngọn núi nặng nề đè lên Thanh Đầu Xà. Nó gầm lên một tiếng, trong miệng yêu lực ngưng thành một lục sắc quả cầu, lục sắc quả cầu mang theo khí thế kinh thiên đụng chạm cùng ngọn núi.

Oanh!!!

Một tiếng chấn động khiến mặt đất xung quanh rung chuyển, cây cối bị dư ba đánh gãy đổ rạp xuống, khói bụi mù mịt. Vân Hoàng quệt trên miệng mình tiên huyết, quét thần thức ra thăm dò.

Một vật thể to lớn giống như thanh đại kiếm đâm tới bụng của Vân Hoàng, tốc độ của vật thể này nhanh vượt qua tốc độ phản ứng của Vân Hoàng. Bụng của hắn bị đục một lỗ máu, lục phủ ngũ tạng đảo lộn, xương sườn hắn đoán cũng phải gẫy ba bốn cái. Thân hình hắn bị trấn bay ra xa, nằm sóng soài trên mặt đất.

Vân Hoàng khó nhọc ngồi dậy, khuôn mặt với cùng khó coi.

"Thượng cổ Thanh Long."

Thanh Đầu Xà lúc này khí thế trùng thiên, bộ dáng cũng có chút tương tự Thanh Long, nó khinh mắt nhìn Vân Hoàng, gia hỏa này tuy mạnh, nhưng sao có thể so được với nó.

Thanh Đầu Xà trườn đến chỗ Vân Hoàng, cái miệng há ra, muốn một ngụm nuốt trọn hắn. Đột nhiên một thanh kiếm ném về phía nó, đụng vào lớp lân giáp. Thanh Đầu Xà quay đầu lại thì thấy Nguyệt Nha đang đứng đằng sau nó.

"Con rắn kia! Không được làm hại sư tôn!"

Nàng dù đứng trước uy áp khủng bố từ Thanh Đầu Xà vẫn cố duy trì không lui bước, đôi mắt to tròn mặt đối mặt với nó.

Thanh Đầu Xà phẫn bộ, một cái nhỏ yếu nhân loại tiểu nữ hài, vậy mà cũng dám chọc giận nó?

Thanh Đầu Xà ban đầu dự định sẽ nuốt sống Vân Hoàng, nhưng bây giờ nó đã đổi chủ ý. Một cái mềm nhỏ nhân loại là một nhóm khai vị tuyệt vời, còn tên kia thì toàn thân cứng cáp như thiết kim vậy, nó sẽ xử lí sau.

"Tìm người bằng cỡ mình đi!"

Trong một sát na Thanh Đầu Xà mất cảnh giác, Vân Hoàng bật người Lê vào, hai chân hắn khép vào nhau, co gập lại rồi bắn ra như dây cung vậy. Thanh Đầu Xà mà bên trái lân giáp bị đập cho vỡ vụn. Vân Hoàng vận dụng toàn lực cương nguyên phòng ngự những chỗ yếu hại, nuốt một bình linh dịch vào, linh lực toàn bộ vận dụng vào việc chữa trị thương thế.

Rầm rầm rầm rầm

Quyền ra không ngừng nghỉ, mỗi quyền tuy yếu hơn so với những đòn trước, nhưng liên tục công kích một chỗ cũng khiến cho lân giáp vỡ vụn. Thanh Đầu Xà sợ hãi, gia hỏa này sao đột nhiên lại điên cuồng như vậy? Nó dùng mọi thủ đoạn phản công lại nhưng không thành, mỗi lúc Vân Hoàng tới gần nó là lại bị đấm, đá, quăng quật không thương tiếc.

Vân Hoàng phát hiện ra chỉ cần có đủ dược liệu chữa thương hồi phục là có thể thông qua sát thương vật lý lên cơ thể tiến hành rèn luyện nhục thân. Bất quá lực đạo đánh lên không thể quá mức mạnh được, Thanh Đầu Xà này vừa hay phù hợp, thế là Vân Hoàng vừa lấy nó ra luyện thể, vừa rèn luyện kĩ xảo chiến đấu luôn.

Đối với Thanh Đầu Xà yêu lực công kích, Vân Hoàng thừa nhận không nổi, nhưng lực tấn công vật lí của nó lại là điều kiện lí tưởng.

Oanh!

Vân Hoàng thét dài một tiếng, đạo Long văn thứ sáu đã thành hình, tu vi của hắn cũng nước chảy mây trôi bước vào Luyện khí cảnh ngũ cấp.

Tinh Thần của hắn ngưng tụ, Vân Hoàng có thể nhìn thấy toàn bộ lỗ hổng và cách đi chuyển của Thanh Đầu Xà. Hắn càng là bỏ mặc phòng ngự, tập trung tối đa vào tốc độ và khả năng chữa lành.

Thanh Đầu Xà trên người lân giáp vỡ nát, rơi lả tả xuống. Nó sợ hãi lui ra, gia hỏa này mặc kệ bị nó quật trúng cũng như cái bóng đồng dạng, luôn áp sát tấn công nó. Tuy lực tấn công không chút nào ảnh hưởng đến bản nguyên của nó nhưng Thanh Đầu Xà cảm thấy nhân loại trước mắt mỗi lúc lại mạnh thêm là sao?

Vân Hoàng cuối cùng cũng không có tiếp tục luyện thể theo cách điên cuồng đó nữa, cái này mặc dù tăng trưởng nhanh, nhưng nếu hắn hết sạch linh dược chữa thương thì sẽ làm án thương chồng chất lên trên cơ thể, nửa bước tu vi khó tiến.

Linh dược chữa thương Vân Hoàng còn cần nhiều lắm, hắn chiếm được rất nhiều Đan dược nhưng dùng một cái lại ít đi một cái, không thể lãng phí.

Hơn nữa tinh thần ngưng tụ, đối với hồn hải của hắn cũng tạo thành hao tổn.

Thanh Đầu Xà thấy Vân Hoàng dừng lại thì mừng rỡ không thôi, nó sử dụng cả đời lớn nhất yêu lực bao quanh thân, cả người hoá thành một thanh lợi kiếm hướng Vân Hoàng chuẩn bị đâm tới.

Bất chợt, từ sâu bên trong hắc động hồn hải của Vân Hoàng bắn ra một mũi tử sắc chi tiễn mang theo nồng đậm tử vong chi ý.

Thanh Đầu Xà hét thảm một tiếng, tầm mắt nó trở nên nhiễu loạn, toàn thân yêu lực loạn thành một đoàn. Vân Hoàng cố nén cảm giác mệt nhọc do hồn lực đột nhiên tiêu hao lớn, liên tiếp quyền giáng lên đầu nó.

Hắn sau khi ngưng ra sáu đạo Long văn, nhục thể liền có thể xuyên thủng hộ thể linh lực của Hư linh cảnh sơ kì cường giả, cũng đã gần như ngang bằng Thanh Đầu Xà rồi.

Thanh Đầu Xà sau khi lấy lại được ý chí thì chỉ thấy cả người tiên huyết chảy xuống, toàn thân tàn tạ không chịu nổi, nó quay đầu đi, muốn dùng tốc độ cao nhất bỏ chạy

"Đừng đi vội thế, Truy Phong Thức!"

Gió bão lại một lần nữa nổi lên, nhưng không giống phong bạo hủy diệt như trước, mà lại làm người khác có cảm giác phảng phất như dù có ở ngay trước mặt cũng không thể bắt được. Phong quyền bao trùm lấy Thanh Đầu Xà. Nó liều mạng cắn trả, yêu lực càng là phóng bừa bãi, nhưng bản thân Vân Hoàng giống như hoà vào làm một với làn gió, một làn gió trong một cơn bão, không ai có thể bắt được hắn.

Vân Hoàng thỉnh thoảng lại lợi dụng phong quyền lực lượng gây tổn thương cho Thanh Đầu Xà, nó cũng hiểu đây là một trận chiến tiêu hao, toàn lực phòng ngự cùng hồi phục, chờ cho phong quyền tan đi, lúc đó nó có thể đem Vân Hoàng nhất kích tất sát.

Nhưng Vân Hoàng sai có thể như những tu sĩ thông thường? Trong cơ thể hắn nối liền một vĩnh cửu đại mạch, lại khai mở ra thế giới thụ 1080 vạn mạch, linh lực chảy xuôi không chỉ nhiều hơn phổ thông tu sĩ mà còn mạnh mẽ hơn nhiều.

Cuối cùng, Thanh Đầu Xà phòng thủ cũng không nổi nữa, nó nội thương ngoại thương chồng chất, yêu lực vì sử dụng lung tung đã hai sạch sẽ, lân giáp phòng hộ vỡ nát. Cuối cùng triệt để ngã xuống, toàn thân khí tức cách tuyệt bỏ mình.

"Triệt để xong..."

Vân Hoàng lúc này khoảng cách bỏ mạng hết đà cũng không kém bao nhiêu. Sử dụng tử sắc chi tiễn, bảo vệ bản thân yếu hại bộ phận, duy trì phong

quyền Truy Phong Thức đối với cương nguyên, linh lực cùng hồn lực tiêu hao thảm trọng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Di tích

"Hiểu chứ, Nha nhi?"

"Vâng!"

Vân Hoàng lúc này đang chỉ điểm Nguyệt Nha tu luyện.

Trận chiến với Thanh Đầu Xà đã kết thúc được mấy ngày, Vân Hoàng cùng Nguyệt Nha vẫn đang thẳng hướng Vương đô tiến tới.

Thực ra nếu Vân Hoàng vận dụng toàn lực, tuỳ thời có thể đến một thành nào đó thuê phi hành thú, tối đa trong một tuần sẽ tới nơi. Nhưng Vân Hoàng không muốn vậy, hắn muốn từ từ tìm kiếm cơ duyên trên đường, hơn nữa bồi dưỡng đệ tử Nguyệt Nha, mà ngao du kiểu này cũng là sở thích của hắn, vừa hay đối với tâm cảnh cũng ít nhiều rèn luyện.

Vân gia ở Vương đô quyền thế rất cao, hơn nữa thực lực hùng mạnh, trước khi bước vào lãnh thổ địch nhân, thực lực của hắn phải càng mạnh càng tốt mới có thể bảo hộ tính mạng và Nguyệt Nha.

"Sư tôn, đằng kia hình như tụ tập rất nhiều người!"

"Ta biết, Nha nhi. Chui vào sau lưng ta đi."

Dù sao thì vẫn nên cẩn thận, hắn cong không có biết vì sao đám người tụ tập đông như vậy.

Vân Hoàng dùng hồn lực huyễn hoá cái túi vải sau lưng, người bình thường nếu nhưng vào chỉ thấy trống không, ít nhất cần hồn lực mạnh hơn hắn nhiều lần mới có thể nhìn ra dị trạng đến.

Dùng hồn lực cấu thành trận bàn, từ trận bàn bố trí ra trận pháp, thủ pháp này từ khi có hắc động hồn hải liền suy nghĩ nhiều lần, cũng là lần đâu tiên thực nghiệm.

Hồn lực vô định hình, theo lí luận mà nó có thể nhào nặn thành bất cứ thứ gì. Bất quá, độ chưởng khống của tu sĩ với linh hồn đừng nói là nhào nặn thành một cái trận bàn phức tạp, tạo thành một vật thể có hình thù đã là cực kì khó khăn rồi. Xếp trận càng là gian nan, quy chung mà nói muốn ngưng thành hình thì hồn hải phải càng cô đọng càng tốt.

Luận khống chế, Vân Hoàng có thể tuỳ ý xem nó như một dạng linh lực để điều khiển. Còn cô đọng, hắn có một cái độc nhất vô nhị hắc động sâu hun hút hồn hải.

Trận pháp bố trí xong xuôi, Vân Hoàng tiến đến nơi đám người kia tụ tập.

Ở đó, một đám lúc nhúc tu sĩ đang đứng trước một đại trận pháp lớn.

Vân Hoàng minh ngộ, hoá ra là di tích viễn cổ.

Di tích viễn cổ có rất nhiều chủng loại, có thể là khu vực đặc biệt do tự nhiên hình thành giống như Lam Anh bí cảnh, có loại lại là một tông môn thượng cổ đã bị hủy diệt, hay tàn tích chiến trường của các trận chiến.

Loại di tích có trận pháp thủ hộ đằng trước đa phần là di tích tông môn viễn cổ.

Vân Hoàng kiếp trước đi di tích tuyệt đối nhiều, dù sao hắn là tán tu, các cơ duyên bên trong di tích chính là lực lượng chủ yếu cho hắn tu luyện.

Vân Hoàng chỉ đứng một bên, trận pháp thủ hộ này là một tứ cấp trận pháp, dù cho đã bị hư hại nhiều nhưng không có tu vi Thông linh cảnh tuyệt đối không phá được.

Nguyệt Nha hé mắt ra ngoài, thích thú nhìn những cái này đám người cùng trận pháp kia.

Đột nhiên, từ đằng xa không hẹn mà bay đến năm thân ảnh.

Mọi người đang ông ào trong chốc lát liền trở nên im lặng.

Vân Hoàng không cảm nhận dao động linh lực trên mấy người này, hắn phát hiện tất cả đều là Thông linh cảnh ngũ cấp.

Vân Hoàng sâu sắc cảm nhận. Ở tứ phái phía đông xa xôi kia, một Hư linh cảnh cường giả đã có thể làm mưa làm gió, nhưng ở đây lại tồn tại Thông linh cảnh ngũ cấp, hơn nữa là năm đầu.

Nên biết là hắn vẫn chưa có tới Vương đô, Vương đô mỗi quốc gia đều là nơi tập trung phần lớn nhân mạch cùng cao thủ tụ hội, các thế lực có thể vững chân ở Vương đô càng không phải ăn chay.

Trung hải này, quả nhiên ngoạ hổ tàng long!

"Ha ha, Uông thành chủ! Hạnh ngộ hạnh ngộ!"

Một vị hoàng sắc đạo bào trung niên hướng về phía vụ được gọi là Uông thành chủ này cười nói.

Vị Uông thành chủ này mặc y phục màu xám tro, hướng phía hoàng sắc đạo bào trung niên nam tử đáp lời.

"Liên Bằng, lần nữa gặp lại. Thế... giới thiệu cho ta vị bên cạnh ngươi đi."

Liên Bằng cười đáp, hướng về phía thanh niên đằng sau.

"Đây là tam hoàng tử Nguyên Khải!"

Uông thành chủ cũng khá giật mình với thân phận của vị thanh niên này, chậm rãi cúi đầu hành lễ.

"Bái kiến hoàng tử."

Tam hoàng tử vung tay.

"Uông thành chút không cần đa lễ."

Liên Bằng nhỏ giọng truyền âm.

"Uông thành chủ, hai lão già của Ma Viên tông..."

"Chúng ta cần hai người bọn chúng hợp lực phá trận, hơn nữa lũ tán tu dưới kia cũng là pháp hôi hoàn hảo, nếu có biến ta có thể chạy được, cong lũ tán tu kia chết trong đấy cũng không khiến người ta nghi ngờ gì."

Cả tam hoàng tử và Liên Bằng đều gật đầu.

...

Vân Hoàng vẫn đứng im chờ đợi, từ trên cao truyền xuống giọng nói của vụ trung niên hoàng sắc đạo bào.

"Chư vị! Hiện giờ Liên mỗ cùng với bốn vị cường giả liên thủ phá trận, thanh thế cùng dư ba sẽ có chút lớn."

Mọi người nghe thấy vậy đều không hẹn mà lui lại xa mấy trăm trượng, không có ai nguyện ý đi hưởng tí "gió mát" cả.

Từ phía bên trong đám người bay ra hai lão già tóc trắng, cả hai khuôn mặt có chút nhợt nhạt, khoác đạo bào màu đen. Có người nhanh mắt nhìn ra thân phận của hai lão già này.

"Trưởng lão Ma Viên tông!"

Ma Viên Tông là một tông môn giáp phía Bắc Nguyên Hạo Quốc, trong ngũ tông thực lực cũng không thấp, đặc biệt phong cách hành sự ngang ngược bá đạo. Mọi người thấy Ma Viên tông đã đầu đều run lên, tận lực tránh xa.

Từng có con gái của một tông chút tông môn nhỏ bị một đệ tử nội môn Ma Viên tông vừa ý, muốn bắt về tông môn. Nhưng cha thiếu nữ không đồng ý, đánh thương tên kia. Ngay một tuần sau toàn bộ tông môn đó bị chém giết sạch sẽ, chó gà không tha. Chỉ còn tông chủ còn sống, bị phế hết tu vi, con gái thì bị bắt vào trong Ma Viên tông làm lô đỉnh thái bổ. Đến khi bị chơi chán thì ném lại cho người cha tông chủ kia, lúc đó từ một cái xinh đẹp nữ tử, biến thành một cái xác tàn tạ điên điên loạn loạn.

Thủ đoạn ác độc cỡ này so với giết chết cong kinh khủng hơn, từ lúc đó không ai nguyện ý đắc tội Ma Viên tông.

Vân Hoàng nghe được chuyện này cũng có một trận giật mình, Ma Viên tông này, hắn cũng không muốn đắc tội, trừ khi có đủ thực lực. Bất quá hắn biết, muốn từ nơi này quật khởi, bắt buộc phải đụng đến lợi ích một số người.

Vân Hoàng nhìn về phía trận pháp kia trong mắt tràn ngập quyết tâm. Hắn cần thực lực, nếu không có thể số phận hắn sẽ giống như vị tông chút kia, không thể bảo vệ thân nhân của chính mình, chỉ có thể trơ mắt nhìn họ bị hủy hoại.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Hư linh cảnh đỉnh phong thức hồn

Năm vị Thông linh cảnh ngũ cấp cùng xuất thủ toàn lực, thanh thế tất nhiên vô cùng lớn, linh lực thiên địa mấy trăm trượng xung quanh ba động kịch liệt. Trận pháp này tuy có thể ngăn chặn tu sĩ Chân Đan cảnh, nhưng qua thời gian tàn phá đã sớm không còn như trước. Hai khắc trôi qua, một mảnh của hộ trận bị đánh vỡ, mở ra một thông đạo cho mọi người đi vào.

Vân Hoàng cũng theo dòng người lao vào bên trong thông đạo. Ở phía bên kia, hắn cảm nhận được linh khí nồng đậm hơn cả, ít nhất phải so với ngoại giới năm sáu lần tốt hơn.

Xuất hiện trước mắt tất cả mọi người là mấy trăm gian phòng khép kín hình dạng hao hao một con ốc. Tất cả được bố trí tưởng chừng như ngẫu nhiên nhưng lại là một trận pháp huyền diệu.

Rất nhiều kẻ trực tiếp bỏ qua những phòng ốc này, hướng về phía xa hơn chạy tới.

Vân Hoàng thần thức ngưng tụ, lập tức phát hiện ra toàn bộ những phòng ốc này là phương trận của một cái cự đại tụ linh trận, bên dưới rất có thể có linh mạch chảy qua.

Một số kẻ hiểu biết chút trận đạo cũng đi vào xem xét liền mừng rỡ như điên, chọn một phòng tiến vào. Những người khác cũng nhất loạt làm theo. Chỉ vài chục hơi thở hơn phân nửa gian phòng đã bị chiếm.

Mà những cường giả Hư linh cảnh, Thông linh cảnh thì thấy những phòng ốc này tác dụng với mình không lớn, trực tiếp hướng tới khu vực phía trước.

Vân Hoàng cũng nhắm trúng một căn phòng chưa có người, đột nhiên từ đằng xa truyền đến rất nhiều tiếng thét.

"Tránh ra cho lão tử!"

"Mau cút, gian phòng này là của ta!"

"..."

Mấy vị Luyện khí thất cấp, bát cấp cùng một lúc xuất thủ về phía Vân Hoàng tạo nên trận thế đặc sắc. Những người gần đó thầm tiếc hận, gia hỏa này tuy nhanh tay nhưng chắc chắn sẽ bị đánh chết thôi.

Nhưng không có cảnh tượng Vân Hoàng thổ huyết bay ra đằng xa giống như tưởng tượng, chỉ thấy Vân Hoàng ngoái đầu lại, một quyền vung lên. Đột nhiên gió lốc ầm ầm nổi, mạnh mẽ phong quyền mang theo những lưỡi phong nhận sắc bén cắt chém toàn bộ cái trận thế công kích hoa lệ kia.

Vân Hoàng quay đầu lại.

"Xin lỗi nha, nơi này có người rồi!"

Sau đó hắn đóng cửa, gian phòng này được thiết kế để chỉ người KRW trong mới có thể mở ra nếu trong phòng đã có người.

Những tu sĩ vừa xuất thủ lúc này nghệt mặt ra, trong lòng cảm thấy rùng mình. Mỗi người bọn họ chiêu vừa rồi không xuất mười thì cũng là chín phần thực lực, vậy mà đối phương chỉ một cái đơn giản quyền liền đem tất cả xắt nhỏ như đầu bếp thái thịt vậy.

Tất cả mọi người da đầu run lên, cũng may là vị tu sĩ này không có chấp nhặt.

Vân Hoàng sau khi vào căn phòng liền thả Nguyệt Nha ra. Nàng ở trong túi sư phụ lâu như vậy liền cảm thấy bức bách, này được giải khai ra thì tinh thần hớn hở.

Vân Hoàng mục đích vào đây cũng không phải để tu luyện, nơi này xác thực đối với hắn có tác dụng, nhưng không có lớn, hơn nữa lại tốn nhiều thời gian. Bất quá đối với một tu sĩ Nhất mạch như Nguyệt Nha thì chẳng khác nào trân bảo cả.

"Nha nhi, ở trong này chăm chỉ tu luyện, nhớ lời ta dặn phải áp chế cảnh giới nghe chưa, trừ khi chịu không nổi nữa hẵng đột phá."

Nguyệt Nha khuôn mặt ửng đỏ, phồng má giận dỗi, khó khăn lắm nàng mới thoát ra được, bây giờ lại bị nhốt trong cái chỗ này sao.

Vân Hoàng chỉ một cái liếc mắt là có thể hiểu. Đưa tay xoa đầu nàng.

"Ngoan ngoãn tu luyện, sư phụ đi tầm bảo."

Nguyệt Nha dù không quá mức nguyện ý nhưng vẫn gật đầu, ai bảo nàng thương sư phụ quá cơ.

"Ta đi nha!"

Vân Hoàng cúi thấp xuống, thân hình hắn nhoáng lên, biến thành một đạo tàn ảnh trong không khí.

Khi mà hắn thi triển hết tốc lực, đừng nói là Luyện khí cảnh, kể cả Hư linh cảnh sơ kì giờ phút này cũng khó mà bắt kịp hắn.

Đi được chừng một khắc, Vân Hoàng tiến đến một khu vực khác biệt.

Rất nhiều tiếng hét thảm khốc vang lên, để lại đó là một cái xác gầy teo tóp, đôi mắt trở nên vô hồn. Vân Hoàng lập tức trở nên cảnh giác, thần thức tỏa ra, phát hiện xung quanh hắn đầy những bóng ma mờ ảo.

Những bóng ma này không có ý thức, phiêu đãng trong hư không, đặc biệt là trên người tràn đầy tử vong chi khí.

Phát hiện Vân Hoàng tồn tại, những cái bóng này liền hướng hắn xông tới, đồng loạt hàng trăm, hàng nghìn cái bóng cùng một lúc, tử khí dày đặc như một cái lao tù hướng hắn ép tới.

Vân Hoàng không có chút gì lo lắng cả, cước bộ vẫn từ từ dần đều, tử vong chi khí đối với bất kì sinh vật nào đều là đệ nhất kịch độc, bất quá hồn hải của Vân Hoàng đồng hoá một phần tử vong chi hồn.

Kinh hỉ hơn là, hắn phát hiện những bóng ma này là những đoàn tinh thần chi lực vô chủ, bọn nó tuy có tồn tại ý thức chủ động nhưng yếu ớt đến mức cực điểm, chỉ cần tốn chút công phu là có thể đem chỗ này ý thức nghiền nát.

Hắc động hồn hải xuất động, một vòng xoáy mang theo kinh khủng lực kéo hút các bóng ma này vào trong hắc động, những bóng ma này đi vào liền bị nghiền nát trong hư vô, cuối cùng phần xót lại bị bóng tối sâu hun hút nuốt chửng.

Hắc động hồn hải của Vân Hoàng không đơn thuần chỉ là một cái hố, đúng hơn là một vòng xoáy linh hồn xoáy tròn liên tục, kéo xuống tận chỗ bóng tối sâu hoắm kia. Nếu ai đó có gần nhìn thẳng vào đó liền sẽ cảm thấy run sợ, cảm giác như mình đang bị nuốt chứng vậy, nhưng cũng đồng thời tò mò không biết ẩn sau bóng tối đó, tồn tại thứ gì.

Vân Hoàng bước đi từ từ, càng lúc càng nhiều bóng ma bị hắc động hồn hải hấp thụ, cảm thị linh hồn lực mình đang điên cuồng tăng lên, Vân Hoàng không có muốn ra khỏi đây nữa. Hắn đi vào trong nơi bóng ma tập trung đông đảo nhất.

Đến khi hồn hải của Vân Hoàng đã ngang hàng Hư linh cảnh đỉnh phong tu sĩ, rốt cuộc thôn phệ các bóng ma đã không còn tác dụng nữa.

Vân Hoàng điều chỉnh trạng thái một lúc, sau đó thoát ra khỏi bóng ma khu vực.

Lời tác: mọi người cứ tưởng tượng hắc động hồn hải giống một cái lỗ đen ngoài vũ trụ là được.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Ngoan độc bẫy rập

Khi Vân Hoàng thần hồn cường độ đạt đến ngang bằng Hư linh cảnh đỉnh phong tu sĩ, thôn phệ những bóng ma kia đối với hắn tác dụng cơ hồ đã là con số không.

Đạt đến Hư linh cảnh cường độ thức hồn không có nghĩa thức hồn của hắn mạnh ngang tu sĩ Hư linh cảnh đỉnh phong thực sự. Hư linh cảnh, tuy chỉ là cảnh giới nửa bước Thông linh, bất quá biến đổi về chất cũng vô cùng lớn, hoàn toàn không phải Luyện khí cảnh tu sĩ có thể bằng.

"Nơi này... thật quái dị!"

Khu vực mới tiến đến là một chỗ toàn sương mù, những sương mù này vô cùng dày đặc, gần như chắn hết toàn bộ tầm nhìn.

Thường thì với những thử thách thế này sẽ có bố trí trận pháp cắt đứt thần thức truy tung, trong sương mù sẽ ẩn giấu hắc thủ ra tay, nhưng ở đây thần thức, linh lực không có bất kì cái gì hạn chế cả.

Sương mù dù dày đặc, nhưng với thần thức của tu sĩ cơ hồ là vô dụng, Vân Hoàng đem thần thức phóng ra hết cỡ, bên trong sương mù không có ẩn chứa bất cứ cái gì hắc thủ hay bẫy tập hết, chỉ là một vùng đất trống đầu sương mù cùng một vài thân ảnh khác, đó cũng là những tu sĩ đã vượt qua khu vực bóng ma giống Vân Hoàng.

Hắn thu lại thần thức, chau mày đăm chiêu.

"Hay là do ta quá đa nghi?"

Vân Hoàng nghĩ bụng, cước bộ nhanh chóng bước đi.

"Aaaaaa!!!"

Một tiếng hét thảm đột nhiên vang lên, Vân Hoàng tinh thần lập tức ngưng tụ, thần thức quét đến nơi tiếng hét kia vừa phát ra. Ở đó ngoại trừ một vị tu sĩ bị chém chi chít, vẫn lạc ở đó ra thì không có bất luận cái gì cả.

Vân Hoàng đồng tử một trận có rút, khoé môi mấp máy không nói lên lời, đây rốt cuộc là cái quỷ gì?

Có thể vào được khu vực này, thực lực đương nhiên không kém, ít nhất cũng là Luyện khí cảnh đỉnh phong, vậy mà bị giết trong tích tắc, chỉ kịp kêu lên một tiếng thảm thiết, chỉ có thể là đối phương thực lực cao hơn hắn rất nhiều.

Ngươi đằng sau truyền ra tiếng hét, chết giống hệt như tên kia, rồi lại một người nữa, người nữa...

Cuối cùng xung quanh chỉ còn có một mình Vân Hoàng.

"Mình hôm này, thực may mắn..."

Hắn cũng không biết là này mắn hay xui xẻo nữa, tất cả đều đã bị giết, thậm chí trong số đám người bị giết còn có Hư linh cảnh tu sĩ, vậy mà hắn một cái Luyện khí ngũ cấp sống đến tận bây giờ.

Xung quanh Vân Hoàng lúc này là một đạo nhàn nhạt ánh sáng, đem cả người hắn bảo vệ. Vân Hoàng vốn đĩ đã là một Nhị cấp đỉnh phong trận pháp sư, thời gian gần đây trình độ càng là tăng cao, đã vô hạn bước vào tam cấp, hắn cảm thấy may mắn vì đã lấy lân giáp của Thanh Đầu Xà đem luyện làm một đống trận bàn để sử dụng.

Nhị cấp đỉnh tiêm trận pháp đi chuyển nhàn nhạt đạo quang. Vân Hoàng thần thức lại lần nữa khuếch tán ra tứ phương tám hướng, cũng không phát hiện bất luận đồ vật hay sự sống nào.

Vân Hoàng tỉnh táo trở lại, tinh khí thần liền đạt đến mức độ tập trung cao nhất. Hắn đã nhiều lần trải qua sinh tử lằn ranh, thậm chí đã từng chết hai lần, sao có thể sợ hãi mà mất lí trí.

Oanh!

Đột nhiên màng chắn bị tấn công rung động kịch liệt, con mắt Vân Hoàng cực nhanh lướt qua nó thì phát hiện ra kẻ tấn công trận pháp... lại là một con khôi lỗi.

Khôi lỗi tốc độ cực nhanh, liên tục đánh lên trận pháp. Trận pháp tuy không thấy được suy mòn, nhưng chỉ cần một khác nữa sợ là sẽ vỡ.

Vân Hoàng không có để ý tu sửa trận, hắn tinh khí thang ngưng tụ đến cực hạn, hồn lực mạnh mẽ dò xét từng tấc trên người khôi lỗi, đột nhiên phá ra cười, giọng nói ẩn chứa tự tin.

"Gia hoạt thiết kế ra cái bẫy rập này cũng quá ngoan độc!"

Sương mù, thần thức không tìm được bất cứ thứ gì, không bị hạn chế,... giờ đây hắn đã mười phần thì chín phần hiểu hết các nhân tố này.

Việc thần thức không thể tìm được con khôi lỗi trước mặt là bởi vì linh khí ở trong đây rất nồng đậm.

Ban đầu nghe có vẻ không liên quan nhưng Vân Hoàng sau khi quan sát kĩ dòng chảy thiên địa chi lực xung quanh mới có thể biết được, năng lượng ở đây chảy theo những lộ tuyến rất khác so với bình thường, con khôi lỗi được chế tạo theo một cách nào đó mà để cho linh lực của nó có thể hoà cùng làm một với dòng chảy linh lực, giống như đem cây giấu vào rừng, thần thức có mạnh đến đâu cũng phát hiện không nổi.

Một số người sẽ nghĩ rằng, khi tấn công sẽ gây ra ba động linh lực, tại sao khôi lỗi tấn công lại không có?

Tấn công đích thực gây ra ba động linh lực, nhưng như đã nói ở trên, dòng chảy ớt đây khác biệt quá nhiều so với bên ngoài, khi khôi lỗi tấn công, dòng chảy cũng tự điều chỉnh theo khôi lỗi linh lực nên khôi gây ra hiện tượng linh lực ba động, xung đột.

Bẫy rập này khi giải thích ra tuy dễ hiểu, nhưng để thiết kế ra nó ẩn chứa vô bàn thủ pháp khác nhau, nếu không phải kiếp trước hắn chủ du nhiều nơi, tri thức hơn người thì có lẽ Thông linh cảnh cũng không sờ nổi.

Mà thứ điều khiển thiên địa chi lực nơi đây, chắc chắn là một trận pháp, hơn nữa đẳng cấp ít nhất cũng phải Ngũ cấp trận pháp. Mà thấy triệt thiên địa tri lực đến nhường này ít nhất cũng là một cường giả Ngưng niệm cảnh hậu kì đi.

Vân Hoàng để cho ý nghĩ của mình làm cho khiếp sợ, Ngưng niệm cảnh hậu kì ở đại lục cũng là những cường giả hàng đầu, trong cái thời kì mà Hư thiên ẩn cư, Mệnh kiếp dường như tuyệt tích này, Ngưng niệm chỉ cần không trêu chọc lung tung liền có thể ung dung ngang dọc đại lục, vậy mà ở một vùng

hẻo lánh như Trung hải này lại có thể xuất hiện?

Bất quá sau khi suy nghĩ kĩ, Vân Hoàng liền cảm thấy mình sinh ra nơi tận cực Nam Vĩnh lạc đại lục này dường như không có đơn giản như vậy.

"Từ đoàn kì lạ năng lượng kia, Lam Anh bí cảnh, hết thảy đang che giấu một cái gì đó?"

Thời gian đoàn năng lượng kia xuất hiện rất sát thời gian Lam Anh bí cảnh mở ra, mà bên trong Lam Anh bí cảnh hắn cũng lần hai đụng độ đoàn năng lượng này.

Tới đây, thủ pháp chế tạo khôi lỗi hắn chưa từng nghe qua bao giờ, thậm chí xem xét kĩ lại một chút, trận pháp nơi đây bố trí khác xa thủ pháp bố trí trận pháp hiện nay.

"Rất có thể, tông môn này đã tồn tại từ tận thời đại Hắc Nhật."

Thời đại Hắc Nhật số người biết tới cũng vô cùng ít ỏi, mà hiểu sâu về nó còn ít ỏi hơn. Thời đại Hắc Nhật nghe nói là thời điểm đại thịnh nhất của Vĩnh lạc đại lục, tài nguyên sung túc vô cùng, cường giả vô số, so với hiện thời Vĩnh lạc đại lục thì mạnh hơn nhiều lắm. Nhưng tại sao lại đặt tên là Hắc Nhật, một điềm xui như vậy?

Nhìn thấy Trận pháp sắp bị phá, Vân Hoàng đình chỉ trong lòng mình tuôn trào suy nghĩ, chuẩn bị đối phó với khôi lỗi. Những tri thức này, hắn chắc chắn sẽ hảo hảo nghiên cứu một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Phá bỏ liên kết

Choang!

Quang tráo hộ trận bị kiếm khôi lỗi đánh vỡ, biến thành từng hạt ánh sáng rơi xuống, Vân Hoàng thu lại toàn bộ trận kì, nghiêm túc nhìn vào kiếm khôi trước mặt.

Kiếm khôi này thời kì đỉnh phong ít nhất cũng ngang bằng Chân Đan cảnh tu sĩ, hắn một cái Luyện Khí cảnh ngũ cấp lao ra đối chiến thì chẳt khác nào tự tìm đường chết. Nhưng kiếm khôi hiển nhiên đã trải qua chiến đấu thảm trọng mà hư hao rất nhiều, thực lực đại giảm, cộng thêm thời gian liền tục bào mòn nó đã khiến chiến lực kiếm khôi chỉ ngang bằng Thông Linh cảnh sơ kì.

Vút!

Kiếm trong tay nó đâm tới, nhanh đến mức chỉ để lại một đạo bạch quang trong không khí. Vân Hoàng tuy không thể bắt kịp đường kiếm này nhưng hắn đã sớm có chuẩn bị, Vân Hoàng cúi người lăn tròn về phía trước, hắn chống hai tay xuống, hai chân chụm lại, cả người Vân Hoàng thực hiện tư thế trồng cây chuối với hai chân co gập lại.

Là Thể tu, không phải chỉ biết xuất quyền là có thể vượt cấp khiêu chiến được, cần am hiểu phong cách chiến đấu cận chiến, phối hợp thối pháp, thân pháp, bộ pháp, quyền pháp chiến đấu cùng kẻ thù.

"Toái Giáp Kích!"

Bồng!

Hai bàn chân của Vân Hoàng tích tụ cường đại lực lượng, trong một sát na lúc kiếm khôi chưa có phản ứng kịp hắn hai chân đạp thẳng ra ngay cầm kiếm khôi.

Kiếm khôi bị tấn công bất ngờ ngả người về phía sau, Vân Hoàng cả người lần nữa xoay, hai chân vốn đang duỗi thẳng lên trời lại hạ ngang xuống, mượn lực xoay của người hắn liên tiếp táp hai cước vào mặt kiếm khôi.

Vân Hoàng bật dậy, bàn tay duỗi thẳng sắc bén như đao chém xuống. Ngay lập tức trên người khôi lỗi xuất hiện mười tám vết chém nông trên bề mặt.

Vân Hoàng bật người lùi ra xa, đôi mắt vẫn giám thị chặt chẽ khôi lỗi.

Thực lực của khôi lỗi đích thực chỉ ở Thông Linh cảnh sơ kì, nhưng hộ giáp phòng ngự tuy bị hư hại nghiêm trọng, bất quá cũng là một món linh giai đỉnh cấp hộ giáp.

Vân Hoàng lúc này nếu có một món pháp bảo thì sẽ dễ chơi hơn nhiều, ít nhất cũng có thể có năm phần cơ hội.

Kiếm khôi không hổ là Chân Đan cấp khôi lỗi, sau khi bị tấn công liền lập tức thủ thế, cơ hồ không có nhược điểm.

Vân Hoàng biết rằng nếu giờ hắn tiếp tục đánh nếu trong khoảng thời gian ngắn thì không sao, bất quá thời gian quá dài chiến đấu chắc chắn sẽ bị kiếm khôi lỗi này mài mòn đến chết.

Kiếm khôi lỗi này không hoạt động bằng linh lực bên trong hạch tâm mà hoạt động bằng linh lực từ đại trận này bổ sung liên tục cho nó. Nếu hắn muốn đánh bại kiếm khôi, cần phải tìm nơi kết nối giữa nó và đại trận, sau đó chặt đứt nó.

Nhưng trước đó... hắn phải chạy trước đã.

Điên cuồng kiếm quang chém tới, Vân Hoàng không do sự mà xoay người bỏ chạy, hắn không thể không quay mặt ra đằng sau quan sát để tránh mất dấu khôi lỗi, chỉ thấy kiếm khôi tốc độ cực nhanh một đường lao đến càng lúc càng gần, trong tay kiếm quang cuồn cuộn không dứt chém ra, phải vất vật lắm Vân Hoàng mới bảo trụ được những chỗ yếu hại.

"Chạy chạy chạy!!!"

Vân Hoàng càng là tăng lên tốc độ, nhanh đến mức hắn cũng cảm thấy cơ bắp bị ép đến đau nhức, mới dần dần thoát khỏi một đống kiếm quang kia.

"Giờ ta phải nghĩ cách phá tan liên kết giữa khôi lỗi và trận pháp, nếu không có khi phải bỏ mạng trong này."

Hắn cũng không chờ mong gì về việc chạy một đường qua hết khu vực này, bởi vì nơi này rất khó xác định phương hướng, hắn cũng không biết hắn đang chạy đông hay chạy tây nữa.

Vân Hoàng giờ phải tận dụng khoảng thời gian lúc mà kiếm khôi vẫn chưa đuổi kịp hắn, nghĩ ra cách cải biến thế cục.

"Chết tiệt, liều thôi!"

Vân Hoàng không có trông mong vào cái mang tên vận khí nghịch thiên để chạy thoát được, vận may nếu hắn không có, vậy thì sẽ tự tại ra một cái.

Đang toàn lực phi hành về phía trước, đột nhiên Vân Hoàng quay ngoắt lại.

"Thiên Hoang Táng Thần!"

Trong chốc lát linh lực thiên địa bị một trận nhiễu loạn, kiếm khôi cũng lập tức trở nên đình trệ, Vân Hoàng nhanh như cắt lao đến gần khôi lỗi, tay chạm vào nó, hồn lực điên cuồng thẩm thấy vào muốn tìm ra chỗ kết nối toàn bộ mạch năng lượng bên trong khôi lỗi với đại trận.

Số lượng các mạch năng lượng bên trong khôi lỗi không ít hơn chục vạn, hơn nữa lại được thiết kế đặc biệt, đan kết với nhau như một cái mạng lưới loạn xạ. Vân Hoàng muốn dò thử nhưng liên tục gặp ngõ cụt.

Thiên Hoang Táng Thần bị triệt tiêu, Khôi lỗi nhanh chóng lấy lại sức chiến đấu, các mạch năng lượng nhanh chóng bị lấp đầy, che giấu đi toàn bộ lộ tuyến, Vân Hoàng bất đắc dĩ chỉ có thể tiếp tục chạy, tránh thoát khỏi kiếm quang lại lần nữa điên cuồng chém tới.

Xoẹt!

Một đạo kiếm quang chém lên chân của Vân Hoàng khiến hắn bị lỡ một nhịp, ngay sau đó một Đống kiếm quang giống như hổ đói đồng dạng, điên cuồng lao lên cắt chém Vân Hoàng. Hắn chỉ có thể đem hết sức lực phòng ngự, đồng thời liên tục nuốt Đan dược vào chữa thương.

Kiếm quang tản đi, Vân Hoàng đứng tại chỗ, máu từ trên người của gầy chảy ra đầm đìa, rớt xuống dưới thành một vũng nhỏ, trên người hắn y phục rách tả tơi, đầu tóc rối bù, so với ăn mày lôi thôi nhếch nhác không kém là bao.

Kiếm khôi lỗi chậm rãi lê từng bước chân đến chỗ Vân Hoàng, kiếm trong tay giơ lên mang theo hùng hậu khó thế giáng xuống.

Chỉ thấy Vân Hoàng đang cúi gằm mặt đột nhiên ngẩng đầu lên, tay trái của hắn giơ lên đỡ kiếm.

Kiếm bị tay chặn lại nhưng Vân Hoàng cánh tay lại tổn thương thảm trọng, cơ hồ có cả xương trắng lộ ra. Hắn tay phải chạm lên người Kiếm khôi lỗi.

"Thiên Hoàng Táng Thần!"

Khôi lỗi ngay lập tức mất kết nối, Vân Hoàng trước đó đã lần mò được một nửa, lần này hắn càng là đẩy nhanh tốc độ, dù cho hắc động hồn hải thôi động cũng cảm giác đầu đau như búa tạ bổ lên.

Mạch năng lượng cấu tạo nên Chân Đan cảnh khôi lỗi cực kì phức tạp, nếu không phải vì hông hải của hắn so với người khác khác biệt thì dù là tu sĩ Hư Linh cảnh cũng có thể bị biến thành ngu ngốc.

Vân Hoàng con mắt đầy tơ máu, gân xanh trên trán nổi lên. Mỗi giờ mỗi phút tâm trí của hắn lại càng trở nên nặng nề hơn.

Một tức!

Hai tức!

Ba tức!

Bốn tức!

Năm tức!

Vân Hoàng có thể cảm giác được trận pháp đang dần lấy lại quyền kiểm soát thiên địa chi lực. Liên kết của hắn với khôi lỗi đang dần trở nên lỏng lẻo.

"Không tốt!"

Nếu khôi lỗi Hoàng toàn khôi phục lại, rất có thể hắn sẽ phải vong mạng ở đây!

Vân Hoàng mặc kệ các giác quan của mình đang dần mất đi, lần theo mạch năng lượng tìm đến điểm cuối cùng.

Khi thời gian đã đạt đến tám tức thời điểm, Vân Hoàng đã tìm ra một điểm sáng. Hắn không có thời gian kiểm tra xem nó có đúng hay không là điểm kết nối với trận pháp, Thiên Hoang Táng Thần cuối cùng lực lượng đánh máy điểm sáng đó.

Sau đó, hắn có thể thấy Kiếm khôi lỗi linh lực dần trôi đi, ảm đạm rớt xuống.

"Ta lần này không biết là may mắn, hay là xui xẻo đây?"

Quả thật là trong cái rủi có cái may!

Trận đấu này, Vân Hoàng hắn thắng!

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Kì lạ không gian

Vân Hoàng lúc này cũng không có đứng nổi nữa. Hắn ngồi bệt xuống đất, lấy trong nhẫn trữ vật ra một viên Đan dược sau đó màu nó thành một lớp bột đắp lên cánh tay bị thương nặng.

"Ay, đau..."

Hắn đồng thời nuốt một bình dược dịch vào, vận chuyển pháp quyết luyện thể hồi phục cùng Vĩnh cửu kinh mạch luân chuyển tập trung ở cánh tay kia. Nhưng những sợi cơ đang dần được nối lại kia, Vân Hoàng mới thở phào một hơi.

Đan dược chữa thương của hắn có rất nhiều, nhưng bây giờ Vân Hoàng cảm thấy xa xa vẫn không đủ, tao ngộ chiến đấu Thanh Đầu Xà cùng Khôi lỗi đuổi giết quả thật quá mức hung hiểm.

Vân Hoàng mong đối thủ của hắn có thể bình thường một chút đi là tốt.

Sau khi sơ bộ hồi phục, hắn bắt đầu kiểm tra khôi lỗi, dù sao khôi lỗi cũng từng có chiến lực Chân Đan cảnh, có lẽ cũng còn có một ít đồ lưu lại.

Vân Hoàng lấy trước cái hộ giáp Linh giai đỉnh cấp pháp bảo cho vào trong nhẫn trữ vật, thanh kiếm kia là một món Linh giai cao cấp pháp bảo cũng bị hắn lấy đi nốt.

Đang đào bới bên trong khôi lỗi, đột nhiên Vân Hoàng tìm thấy bên trong hạch tâm của Khôi lỗi có một cái ấn kí kì lạ.

"Đây chẳng lẽ là cái đã kết nối với trận pháp?"

Hắn đang định sờ lên cái ấn kí kia đột nhiên ấn kí vỡ tan, hoá thành một thân ảnh lão già đứng trước mặt Vân Hoàng.

"Không ngờ, vẫn có người trẻ tuổi hoàn thành được thử thách của lão phu, hơn nữa còn là một thể tu!"

Vân Hoàng lập tức lùi lại, cảnh giác vô cùng, đồng thời cũng vô cùng kiếp sợ.

"Ngưng hồn tụ hình, Ngưng Niệm cảnh!!!"

Trước khi bước vào Ngưng Niệm cảnh, muốn thu lại hình chiếu hoặc tách ra phân thân cần có những vật phẩm đặc biệt, nhưng đạt đến Ngưng Niệm về

sau, ý chí có thể thực thể hoá thành một đạo phân thân mang một phần sức mạnh của bàn thể.

Ông lão nhưng thấy Vân Hoàng đối mặt với Ngưng Niệm cảnh hình chiếu tuy có khiếp sợ nhưng vẫn giữ được bình tĩnh thì trong mắt càng sâu tán thưởng.

"Ta sẽ dẫn ngươi đi một nơi, nếu bước đến đích cuối, có thể di vật bản tôn ta lưu lại sẽ cho ngươi một câu trả lời thỏa đáng."

Vân Hoàng cũng đoán được là những gì đã xảy ra trong thời đại Hắc Nhật kia. Hắn dù hiếu kì, nhưng cũng biết có nhiều thứ tốt nhất không nên biết quá nhiều nên đang định từ chối thì chỉ thấy vừa nói xong, lão già vung tay, một đạo bạch quang nhanh chóng bao bọc lấy Vân Hoàng.

Vân Hoàng một mặt mộng bức tròng mắt có giật. Tiền bối, ta còn chưa có đồng ý mà!!!

Nhưng hắn còn chưa kịp kêu gào, đoàn bạch quang này đã mang theo hắn bay đi mất. Lão già nhìn về phía xa xăm, trong mắt không hiểu sao có chút hưng phấn.

"Cố lên, tiểu tử."

...

"Aaaaaa!!! Xoay tròn xoay tròn!!!"

Bên trong đạo bạch quang, Vân Hoàng liên tục bị lắc lư, xoay vòng với tốc độ cực cao. Hắn khóc không ra nước mắt, lão đầu ngươi có thể đổi kiểu được không?

Ầm!

Một tiếng va chạm lớn, Vân Hoàng cuối cùng cũng về với mặt đất, hắn lồm cồm bò dậy, cuối cùng chứng kiến cảnh tượng trước mắt.

Một vùng đất hỗn loạn không gì sánh bằng, bên dưới nóng cháy nham tương, bên trên bão tuyết cuồng bộ, thỉnh thoảng lại có vào đợt sắc bén phong bao lướt qua, lôi đình trên trời đang xuống như mưa.

"Đây là, cái loại gì vùng đất?"

Một nơi tràn đầy hủy diệt, tưởng như không có gì sống nổi, lão đầu kia có hay không nhầm lẫn rồi?

Bất chợt, tiếng nói của lão già truyền vào bên trong tâm trí hắn.

"Leo lên đỉnh của Phương Tiên Tháp, đừng coi những thứ trước mắt ngươi là thử thách, nó chính là thứ sẽ mài dũa nhục thể của ngươi."

Vân Hoàng cảm giác nhân sinh mình số cũng quá đen đi. Những cái này dù là Thông Linh cảnh bước vào cũng có thể trong nháy mắt bị giết chết, hắn luyện thể bằng cái này khỉ khô ấy.

Luyện thể bằng phương pháp tự phá hoại nhục thân rồi đắp nặn lại tuy hiệu quả cao hơn so với sử dụng ngoại vật, bất quá nếu tàn phá vượt qua thân thể chịu đựng, không có năng lực để chữa thương. Không những không rèn luyện thể phách mà còn có thể gây ra thân thể hỏng nát, tu vi không tinh tiến mà còn tụt lùi thảm hại.

Vân Hoàng thở dài, đã không có cách trốn tránh thì chỉ có thể đương đầu vượt qua nó.

Hắn nghĩ mãi cũng không thể nghĩ ra cách để đem thể phách đạt đến Tầng thứ nhất viên mãn, chỉ có thể đạt đến tầng thứ nhất viên mãn hỏa hầu mới có thể chân rãi ở rìa ngoài này lăn lộn, sau đó mới có thể từ từ tiến vào trong.

Cứ nghĩ lần đi vào di tích này có lẽ sẽ chỉ ngắn ngủi vài ngày thôi, ai ngờ bây giờ ít nhất cũng phải vài năm mới có thể ra được.

Hắn chỉ mong là con bé Nguyệt Nha không có chuyện gì, tính cách của con bé hiếu động như vậy, xem chừng chỉ bế quan bài tuần đã nhịn không được chui ra rồi.

Bất quá hắn không có quá mức lo lắng, hắn đã tham gia khảo hạch của lão già kia thì chắc chắn lão sẽ làm ra điểm bảo hộ với con bé. Với thực lực của lão, dù là Chân Đan cảnh cường giả tới cũng không có sao.

Vân Hoàng cuối cùng cũng nghĩ ra một kế sách, bất quá nó làm hắn đau đầu không dứt, không biết có nên làm không.

Một hồi đấu tranh tư tưởng về sau, Vân Hoàng cẩn thận ra chỗ nham tương, dùng khôi giáo lúc trước lấy được của khôi lỗi múc nham tương ra.

Nhìn nham tương nóng bỏng đang cố gắng đốt cháy khôi giáp của mình, Vân Hoàng trong lòng nhỏ máy, một kiện Linh giai đỉnh cấp pháp bảo dĩ nhiên lại được hắn xem như cái gáo múc nước.

Đoán chừng vị Luyện Khí sư luyện ra khôi giáp này đều muốn thổ huyết.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 53: Tao ngộ nguy hiểm

Vân Hoàng đem toàn bộ y phục của mình cởi bỏ, hắn ngồi một lúc điều tức trạng thái của mình, sau đó tiến đến chỗ nham tương đã bị múc ra.

Vân Hoàng nhúng tay vào nham tương rồi dùng hết tốc lực quét, bôi lên khắp cơ thể mình.

"Hả? Cũng không đau như mình..."

Oanh oanh oanh

Chỉ thấy một cỗ không gì sánh nổi nóng bỏng nhiệt lượng trang lên, xông vào cơ thể hắn bừa bãi tàn phá. Vân Hoàng bị đau đớn làm cho mắt tràn đầy tơ máu, thân thể trở nên nóng đỏ như một cái lò nung, nóng đến nỗi da của hắn bốc khói nghi ngút, tiếng cháy xèo xèo vang lên.

Hắn cắn răng, Vĩnh cửu vạn mạch điên cuồng vận chuyển luyện thể tâm pháp, mau chóng hồi phục lại những chỗ đã bị tàn phá. Linh lực xung quanh liên tục bị Vĩnh cửu vạn mạch của hắn hấp thu, đem làm nguyên liệu tu bổ lại thân thể.

Liên tục những tiếng nổ vang bên trong thể nội, Vân Hoàng lúc này mới cẩn thận cảm thụ nham tương này không chỉ có tàn phá bừa bãi mà còn ẩn chứa tinh thuần năng lượng.

Vân Hoàng càng là hăng say rèn luyện nhục thân, cỗ năng lượng này triệt để tan đi phía sau, dung nhập vào người hắn một loại năng lượng, nhục thân hỏa hầu của Vân Hoàng dừng lại ở đỉnh phong đã lâu, lúc này lại chậm rãi kéo lên.

Vân Hoàng mở mắt ra, cảm thấy cả thân thể giống như được tẩy rửa qua một lần, vô cùng thoải mái. Hắn bàn tay vỗ ra một chưởng vào hư không.

Cảm thụ lực lượng tăng lên, Vân Hoàng từng trận hưng phấn xông lên.

"Tiếp tục! Phương Tiên Tháp, ta tới đây!"

Dưới sự hưng phấn, hắn lại lần nữa đem khôi giáp đi múc thêm nham tương, tiếp tục tu luyện.

...

"Chán quá đi!!!"

Nguyệt Nha hét lên than thở, đã hai tuần rồi mà sư tôn vẫn chưa có trở về đón nàng đi.

"Đáng ghét! Sư tôn thối đáng ghét!"

Tu vi của nàng đã đạt đến Tam mạch viên mãn, hơn nữa dưới tác dụng của Chuyển Long Hình Thần Quả, khí tức của nàng mạnh mẽ không kém gì Lục Mạch thông thường. Phương diện thiên phú cũng tương đối đáng sợ.

Trảm Linh Kiếm Quyết đã luyện đến đệ tam thức, Lục Linh Hành Quyết cũng đã đạt tới Nhị Linh, trong khoảng thời gian nữa nàng cần lĩnh ngộ, lắng đọng để đặt xuống vững chắc nhất căn cơ. Đó là điều mà sư tôn đã dặn nàng.

Nguyệt Nha đột nhiên nghĩ đến, hay là trốn ra ngoài chơi một lúc.

Sư tôn chắc còn lâu mới về, nàng đi một chút sau lại trở về, tuyệt đối sư tôn nàng không phát hiện ra.

Nguyệt Nha con mắt phát sáng, lập tức mở của chạy ra ngoài chơi.

...

Mấy hôm nay, cả Ma Viên tông như ngồi trên chảo lửa, bởi vì thú sủng của của Viên Vô Đao, phó tông chủ Ma Viên tông đã chạy đi, hơn nữa còn bị người giết chết.

Từng trưởng lão, đệ tử bên trong Ma Viên tông làm việc đều thập phần cẩn thận, sợ bị vị phó tông chủ đang nóng như thùng lửa này làm bia thịt trút giận.

Còn vị đệ tử có trách nhiệm trông giữ thú sủng cũng đã biến mất. Nói ra thì y cũng là bị oan, Thanh Đầu Xà mọi khi vô cùng ngoan ngoãn hôm đó lại đả thương y chạy trốn.

Cả tông môn đều không biết được Thanh Đầu Xà chỉ vì một tia mỏng manh khí tức của Chuyển Long Hình Thần Quả mà phản cả chủ nhân.

Chuyển Long Hình Thần Quả, đối với yêu tộc chính là một cái trí mạng độc dược. Khiến cho bất cứ yêu thú nào đều trở nên điên cuồng, không màng gì hết mà dành lấy.

Ma Viên tông phó tông chủ Viên Vô Đao lúc này đang ở bên trong thư phòng của mình, y mấy hôm này đều đầy một bụng lửa giận không cách nào phát tiết.

Một vị trưởng lão cung kính đi vào, nếu để ý kĩ thì có thể thấy cả người vị trưởng lão này đang run lên.

"Truyện gì?"

Giọng nói của Viên Vô Đao lạnh kẽo vô cùng, nhiệt độ trong phòng cơ hồ giảm xuống, khí tức áp bách mạnh mẽ đến từ cường giả Chân Đan cảnh bước thứ nhất, Hư Đan kì không tự chủ được mà phóng xuất ra.

Vị trưởng lão này tu vi cũng chỉ là Thông Linh cảnh bát cấp, chịu không nổi cỗ uy áp này, chỉ thiếu chút nữa là quỳ xuống.

"Phó tông chủ, cao tầng có lệnh, đến hộ tống Cơ Xà trưởng lão và Cơ Phi trưởng lão. Bọn họ trong một bí cảnh ở Nguyên Hạo Quốc dành được một món Huyền giai hạ cấp pháp bảo cùng một số đấu kĩ thượng cổ."

Vị trưởng lão này nói xong cũng hết hơi, chỉ có thể lui đi.

Sắc mặt Viên Vô Đao dãn ra, cao tầng tông môn gồm có Tông chủ và hội đồng lão tổ, mỗi người trong số đó tu vi đều không yếu hơn hắn. Thậm chí Tông chủ cùng đệ nhất lão tổ đều đã là Hư Đan hậu kì, thực lực vô cùng mạnh mẽ.

"Huyền giai hạ cấp, bảo vật trấn tông cũng không hơn gì cái này."

Viên Vô Đao mang theo vài vị trưởng lão cùng chấp sự, hướng Nguyên Hạo Quốc tiến tới.

...

Lúc này bên trong di tích, toàn bộ những người tham gia tìm kiếm bảo vật đã ra ngoài hết, một số thì chỉ thu được chút nước canh, một số thu được kinh người cơ duyên, tu vi đại tăng.

Cơ Xà cùng Cơ Phi đứng ở cửa vào của di tích, rất nhiều tu sĩ đối với hai người kính sợ, không dám lại gần.

Cơ Xà cùng Cơ Phi chỉ là một cái cấp thấp nhất trưởng lão, nhưng chuyến đi lần này kiếm bộn, nhất định có thể khiến địa vị của cả hai trong tông môn nhất phi trùng thiên, hưởng thụ chân quý tài nguyên cùng nữ tu.

Tam hoàng tử Nguyên Khải, Liên Bằng cùng vị Uông thành chủ thu hoạch tuy không có sánh bằng Ma Viên tông người, nhưng cũng rất khá, thu được một món bán Huyền giai pháp bảo, một số trân quý điển tịch cùng công pháp.

Tam hoàng tử âm thầm đắc ý, lấy những món bảo vật này, tranh đoạt vương vị xác xuất nhất định sẽ tăng lên.

Liên Bằng đương nhiên biết ý nghĩ của Nguyên Khải là sẽ dùng những thứ này phục dụng cho mình thì vội vàng khuyên bảo.

"Bệ hạ, những thứ này nếu có thể lôi kéo được Vân gia, chắc chắn xác xuất trang đoạt Vương vị sẽ tăng thêm một khoảng lớn."

Nguyên Khải âm thầm gật đầu, điều này hắn suy nghĩ một lúc cũng cảm thấy rất đúng. Vân gia là một trong tam đại gia tộc của vương đô, thực lực cơ hồ không kém Nguyên gia hoàng thất là bao, lôi kéo được Vân gia tất nhiên sẽ là trợ lực cực lớn.

Đột nhiên, từ đằng xa truyền tới một cỗ kinh khủng khí tức, cả Nguyên Khải, Liên Bằng và Uông thành chủ đều cảm thấy trong lòng run rẩy, cỗ khí tức mạnh mẽ này thậm chí có thể so được với các võ tướng mạnh nhất Nguyên Hạo Quốc.

Nhìn thấy phía sau thân ảnh, cả Cơ Xà và Cơ Phi đều kích động, là đoàn người của Phó tông chủ Viên Vô Đao!

Viên Vô Đao đoàn người tuy chỉ có mười người, số lượng so với ngàn người bên dưới thì vô cùng ít ỏi, nhưng mỗi người tu vi đều trên Thông Linh cảnh bát cấp, uy thế cực kì kinh người.

Cơ Xà cùng Cơ Phi cung kính cúi đầu.

"Phó tông chủ!"

Viên Vô Đao khoác tay, lập tức có hai vị trưởng lão tiến đến, đem hai người bảo hộ vào trong. Trên người hai kẻ này đang giữ chí bảo, tuyệt không thể xảy ra sai lầm.

Y quan sát một lượt những tu sĩ ở đây, thấy tam hoàng tử Nguyên Hạo quốc đang đối với mình xã giao.

”Hạnh ngộ, không ngờ phó tông chủ Viên Ma tông cũng tới đây.”

Viên Vô Đao tất nhiên cũng liền nhận thức tam hoàng tử Nguyên Khải. Liền lập tức đáp lời.

”Tam hoàng tử Nguyên Hạo, ngươi thu hoạch cũng kinh người nhỉ?”

Nguyên Khải dù khiếp sợ, nhưng ngoài mặt vẫn giữ bình tĩnh đối đáp.

”Chỉ là một chút thôi, đâu có thể so với quý tông các vị.”

Dù sao hắn cũng đã từng gặp mặt nhiều nhân vật lớn, điểm ấy bình tĩnh cũng là thừa có.

Viên Vô Đao cũng không có để ý nữa, chuẩn bị hạ lệnh rời khỏi. Đột nhiên y cảm nhận được sự quen thuộc, là mùi máu thú sủng Thanh Đầu Xà của y!

Ngọn lửa giận dữ vốn đã có chút hai bớt này lại bùng cháy dữ dội, uy áp của cường giả Chân Đan cảnh tràn ra bốn phía, một số tu vi yếu người trực tiếp thổ huyết, thậm chí là quỵ xuống.

Mà ánh mắt của Viên Vô Đao, lại nhằm vào một bóng dáng nhỏ bé.

Nguyệt Nha trong lòng sợ hãi vô cùng, nàng chỉ là muốn đi ra ngoài xem một chút, ai ngờ lại đụng mặt với một người đáng sợ như vậy. Khí tức từ người đấy tỏa ra so với con rắn lúc trước thì giống như một chậu nước so với một cái hồ lớn vậy.

”Sao lại là một đứa trẻ?”

Viên Vô Đao chau mày, nhưng trong tay một đạo huyết mang đã đánh về phía Nguyệt Nha, chỉ cần có chút liên quan, y thà giết nhầm còn hơn bỏ xót.

Đạo huyết mang đánh tới, mọi người trong lòng âm thầm sợ hãi lắc đầu. Viên Ma tông người quả thật là một đám độc ác, đến của một đứa bé cũng ra tay được.

Đột nhiên từ bên trong người Nguyệt Nha bay lên một miếng trận bàn. Từ trên trận bàn toả ra bạch quang, một đạo Thiên Hoang cự trụ mang theo trấn áp cùng hủy diệt khí tức đánh tới, ngay lập tức phá hủy huyết mang.

Thấy được trận bàn về sau, Viên Vô Đao trong nháy mắt thấy được âm trầm, giọng nói lạnh lẽo vô cùng.

”Thảo nào có thể giết của ta Thanh Đầu Xà, nguyên lai là có bảo vật!”

Y cũng mặc kệ chuyện này vô lí hay không vô lí, trong tay một đạo huyết mang lần nữa đánh ra, so với lúc trước huyết mang không chỉ mạnh hơn gấp đôi.

Trận bàn tốt cục không chịu nổi một kích này, liền trở nên ảm đạm thất sắc, hoá thành phấn vụn rơi xuống.

Huyết mang tốc độ rất cao, nhằm thẳng cổ của Nguyệt Nha chém tới, nhưng rồi cảnh đầu lìa khỏi cổ trong tưởng tượng của mọi người không có xuất hiện.

Chỉ thấy ở trước Nguyệt Nha xuất hiện một bạch y lão đầu. Lão đầu cánh tay nâng lên, một thanh trường kiếm quanh quanh người. Lão điều khiển tay làm động tác chém xuống, các tu sĩ quanh đấy liền cảm giác thiên địa linh lực sôi trào. Từ phía trên thân kiếm, một đạo thiên địa hôi diệt ngũ hành kiếm mang che lợp cả bầu trời, nuốt chừng huyết mang. Hướng Viên Vô Đao chém tới.

Viên Vô Đao đồng tử một trận co rút, linh lực trong cơ thể vận chuyển đến cực hạn, thần thức quán chưa vào nên trong nhẫn trữ vật, vội vàng tế xuất ra đại đao pháp bảo của y ra, linh lực ngưng tụ xuất ra mạng mẽ nhất lực lượng.

Viên Vô Đao hét lớn, đại đao bao bọc bởi linh lực màu đỏ hồng hướng ngực hành kiếm mang bổ xuống.

”U Lâu Cự Ma Trảm!”

Từ trên đao của y xuất hiện một đầu huyết sắc khô lâu, Viên Vô Đao U Lâu Cự Ma lĩnh vực tỏa ra, nhất thời xung quanh như một chiến trường đầy rẫy ác ma gầm thét, biển máu tràn đầy. Một số tu sĩ đạo tâm không vững liền lập tức không chịu nổi mà xụp đổ ngã xuống.

Một tiếng va chạm cực mạnh vang lên, dư ba chấn động thổi bay tất cả mọi thứ trong phương viên năm ngàn trượng. Các tu sĩ tế xuất ra mạnh nhất bài tẩy đem dư ba ngăn trở, vẫn thấy có tu sĩ bị chết đủ để biết công kích này khủng bố nhường nào.

Đấy là binh họ đã tránh bé đi trước, nếu mà ở gần đó hứng chịu sư ba có khi là Thông Linh cảnh thất cấp, bát cấp cũng mất nửa cái mạng.

Huyết sắc khô lâu đụng độ cùng ngũ hành quang mang về sau, Viên Vô Đao thổ huyết, thân hình bị chấn lui mấy chục bước chân, cả người y phục rách nát, tóc tai rối bù, nhìn trong cực kì thảm hại. Mà lão già cùng đứa bé kia đã biến mất không thấy đâu.

Toàn bộ cường giả Ma Viên Tông đều một mặt không thể tin được bộ dáng, bọn họ phó tông chủ vậy mà lại dưới một kích tuỳ ta của đối phương, bản thân thi triển mạnh nhất thành danh công kích, vậy mà lại thua?

Viên Vô Đạo lạnh lùng nhìn những cáo này mộng bức Ma Viên tông người, hét lớn

"Đi, nhanh đi, phải bẩm báo truyện này với tông môn!"

Hắn giao thủ với đối phương liền nhận biết đối phương cường đại đến cực điểm, thậm chí mơ hồ đã chạm đến bước thứ hai Chân Đan cảnh, Hoá Đan kì.

Mọi người trong thấy chạy như chó nhà có tang Viên Vô Đạo trong lòng không sánh nổi rung động. Cường giả mạnh mẽ như vậy rốt cuộc là ai, sao bọn họ không có nghe nói gì hết? Phải biết rằng có thể chiến thắng Ma Viên tông phó tông chủ khắp cả Trung hải này cũng không có mấy ai.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 54: Băng, Hoả, Phong, Lôi

Rắc rắc rắc

Làn đã của Vân Hoàng nứt nẻ, biến thành từng mảng lớn rớt xuống, lộ ra lớp bì mới, Vân Hoàng thở ra một ngụm bạch khí. Đột nhiên vung tay đấm một quyền.

Cương nguyên quán đỉnh xoay tròn, cường đại nhục thể đánh ra khiến không khí nổ đôm đốp. Nhục thể của hắn, ít nhất so với lúc trước để thăng gấp đôi!

"Cuối cùng cũng bước vào tầng thứ nhất viên mãn, thậm chí kém chút nữa là lên được tầng hai!"

Vân Hoàng kích động, dù là thể tu hay tu sĩ, lên cảnh giới càng cao càng khó để tiến thêm một bước.

Mà toàn bộ gần hai bạn linh thạch, đã bị hắn hấp thu gần phân nửa, tu vi cũng vững chắc ở Luyện Khí cảnh lục cấp đỉnh phong.

Vân Hoàng sở dĩ không có đột phá bởi vì giữa lục cấp và thất cấp là một cái ngạch lớn, hắn sự định sẽ lắng đọng cùng củng cố một khoảng thời gian nữa mới có thể cân nhắc đột phá.

Vân Hoàng tu luyện không cần công pháp, Vĩnh cửu kinh mạch số lượng cùng chất lượng linh lực so với cùng cảnh giới thì cường đại hơn quá nhiều, cộng thêm Hư Linh cảnh đỉnh phong hồn hải và nhục thân có thể dễ dàng xuyên qua linh lực hộ thể của Hư Linh cảnh hậu kì tu sĩ. Vân Hoàng không biết hắn có thể đánh một trận với tu sĩ Thông Linh cảnh không.

Dù sao thì Thông Linh cảnh mạnh nhất không phải ở linh lực hay thần thức, mà là khả năng câu thông với thiên địa, đúng như cái tên Thông Linh của nó.

Tu sĩ Luyện Khí cảnh chỉ có thể sử dụng linh lực tồn trữ bên trong khí hải Đan điền, nhưng tu sĩ Thông Linh cảnh có thể mượn thiên địa uy thế, phát hủy ra mười hai thành chiến lực, so với Hư Linh cảnh chỉ có thể một chút kết nối với thiên địa thì cường hơn nhiều lắm.

Vân Hoàng đem trạng thái của mình điều chỉnh đến mức cao nhất. Sau đó hắn bước tới chỗ nham tương khởi đầu kia.

Cảm nhận được nóng bỏng nhiệt lượng phát vào trong mặt. Vân Hoàng liền lập tức bước chân vào, hắn sợ rằng nếu mình do dự một chút sợ rằng sẽ mãi không thể đi qua chỗ này.

Khi hắn bước vào, từ mặt đất dần nâng lên những bậc thang lớn, những bậc thang này mỗi cái đều cứng rắn vô cùng, cuối cùng nâng cao lên vượt khỏi tầm mắt của Vân Hoàng.

Hắn hít một hơi lãnh khí, tâm động chạy lên bậc thứ hai. Đột nhiên nham tương dưới mặt đất nổ ra, trên trời băng lãnh bão tuyết gầm thét, lôi đình hoá thành từng đạo lôi kiếm cùng phong bạo một quyền chi chít phong nhận giáng xuống.

Đột nhiên bị bốn loại nguyên tố tứ phương tám hướng vây quanh, Vân Hoàng con mắt quyết liệt. Bàn tay nhanh nhất một chưởng vỗ ra

"Khởi Phong thức!"

Phong bạo bạo khởi, cuốn đi hết mọi thứ cản đường, nhưng vừa dẹp một đợt, đợt thứ hai lại điên cuồng kéo đến, Vân Hoàng cũng đã dự liệu trước, mười mấy hư ảnh cự trụ găm xuống tạo thành một cái hàng rào. Vân Hoàng đạp cước bộ, cuối cùng tiến lên bước hai.

Hắn vừa tiến lên bước hai thời điểm, tất cả lập tức ngừng lại.

"Vậy là, miễn là mình vượt giới hành bước đang đứng lên bước tiếp theo thì sẽ không công kích mình."

Vân Hoàng mỉm cười, với quy tắc như vậy lưu lại, ít nhất mình vẫn còn có cơ hội.

Hắn thoáng điều dưỡng qua một chút, lại tiếp tục xông lên bước tiếp theo.

Vút!

Thân hình hắn máy động, hướng bậc thang thứ ba tiến tới, nham tương cùng hỏa diễm hoá thành từng đợt sóng nhiệt lớn muốn nuốt chừng Vân Hoàng. Hắn kéo tay về đằng sau, toàn bộ các sợi cơ cùng dây chằng được kéo căng như một cây cung.

Phốc!

Một quyền quán tụ cương nguyên cùng linh lực đục trên cơn sóng lửa đó một lỗ hổng lớn, Vân Hoàng nhanh chóng lọt vào. Ngay lập tức, lôi kiếm cùng phong nhận nhanh như cắt chém tới, Vân Hoàng cương nguyên cùng linh lực hai tầng hộ thể bị xé mở, những hạt cực nhỏ tuyết dày đặc bám lên lớp da của Vân Hoàng, hắn có thể thấy bằng mắt thường tuyết đang muốn khiến cho những nơi bị dính trở nên dễ vỡ.

Hắn hét lên một tiếng, tam đại hồn lực, cương nguyên cùng linh lực tràn ra, đẩy đi những cáo này băng tuyết, đồng thời chân phải của hắn liên tục xuất cước. Truy Phong thức cuốn lên, từng đợt lưỡi mang sắc bén chém phá hết lôi kiếm cùng phong nhận. Những đạo vụn vặt trực tiếp rơi ở hắn trẻ thân, hoàn toàn không tạo thành thương tổn mảy may.

Vân Hoàng, cuối cùng cũng thành công xông lên bậc ba.

...

Vân Hoàng phát hiện ra mình đã quá mức coi thường cái Phương Tiên tháp này rồi.

Càng tiến lên bậc cao hơn, cách thức tấn công càng xảo diệu và nguy hiểm hơn, đích xác khắc chế gắt gao hắn.

Những đợt phong bạo dần dần dung nhập vào hắn Khởi Phong thức cùng Truy Phong thức, sau đó ngay lập tức một lần toàn lực nuốt trọn, lôi tấn công không như trước chỉ là lôi kiếm nữa mà biến thành từng cái lộ tuyến gấp khúc, một cái đạo lôi kiếm gấp khúc thì không sao, nhưng mấy nghìn đạo lôi kiếm gấp khúc trùng điệp lên nhau hoa cả mắt, công thêm lôi điện thuần tuý mang tốc độ nhanh nhất. Thiên Hoang trấn trụ cơ bản là vô pháp bắt lấy điểm mấy chốt mà đánh.

Đáng sợ nhất có lẽ chính là Băng và Hoả, những hạt tuyết nhỏ bé âm thầm thâm nhập vào bên trong hắn thân thể, phá hủy Vân Hoàng từ bên trong bằng hàn khí, mỗi khi hắn muốn đẩy hàn khí ra thì nhiệt lượng lại liên tục quấy phá, thiêu đốt của hắn linh lực cùng cương nguyên. Đối với hán tạo thành thương tổn phải ở Lôi cùng Phong phía trên.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Mạnh nhất phòng ngự thế

"Chết tiệt, đau nhức đau nhức a!!!"

Vân Hoàng phệ bậc thứ ba mươi lăm lăn lộn, trên người chi chít vết thương, có da thịt tím tái, có cháy xém thiêu đốt, có rách ra như bị kiếm cắt vào.

Hắn cắn răng chịu đau, vận chuyển luyện thể chi pháp, nuốt một lúc mấy viên Đan dược chữa thương vào đồng thời đem thiên địa linh lực xung quang tham lam thổ nạp.

Điều đáng sợ ở đây là các tổn thương do Băng, Hoả, Phong, Lôi gây ra còn bổ trợ cho nhau, lực đau đớn tăng thêm gấp bội.

Vân Hoàng phải mất ba ngày mới có thể Hoàng toàn hồi phục, uy rằng nhục thể cường độ cùng cương nguyên lại lần nữa tăng trưởng kinh thiên, nhưng Vân Hoàng không có chút nào vui mừng.

Luyện thể bằng phương pháp tiên phá hậu lập tuy tác dụng vượt qua dùng ngoại vậy như Đan dược, nhưng đối với hắn sẽ để lại một ít ẩn tàng bệnh, những ẩn tàng bệnh này tuy đối với hắn không coi là gì, nhưng Vân Hoàng tuyệt đối không muốn thân thể có gì sơ sót.

"Bây giờ xem ra chỉ có thể kiên trì phòng thủ, sau đó tìm cơ hội đột phá lên bậc thang cao hơn thôi. Nếu cứ mạnh mẽ đột phá, không chừng lại có thể bị lật thuyền trong mương."

Vân Hoàng đứng dậy, hắn nhắm mắt ngưng thần, ba loại lực lượng trong cơ thể được hắn khống chế vô cùng nhuần nhuyễn, taoj thành một lớp màng chắn mỏng nhưng lại cực kì chắc chắn ở sát bên ngoài hắn.

Hắn lần nữa xông lên, Băng Hoả Phong Lôi lại cuồn cuộn không sút kéo tới. Vân Hoàng vận chuyển Vĩnh cửu kinh mạch đến cực hạn, nhưng tốc độ phá

hủy và xói mòn nhanh quá mức hắn dự kiến, may mắn lần này là Vân Hoàng đã kịp thời bỏ chạy xuống.

Hắn chân mày nhíu chặt, trong lòng vô cùng phiền muộn.

"Ta cần một cái gì đó, một cái gì đó có thể cản trở được ít nhất năm phần uy lực của tấn công, hơn nữa tiêu hao tuyệt đối ít vô cùng."

Vân Hoàng cảm thấy mình muốn điên rồi, làm gì có thứ nào như thế, chặn được năm phần uy lực của liên tục không dứt Băng Hoả Phong Lôi hơn nữa lại tiêu hao cực ít sao? Làm gì có chuyện đùa như vậy?

Từ đằng xa, bạch y lão nhân nhìn vào Vân Hoàng đang đăm chiêu, âm thầm lắc đầu.

Người trẻ vẫn còn quá non nớt, là một thể tu, tuy Phương Tiên tháp này lúc trước bản thể của lão thiết kế là đối ứng tuỳ vào từng cảnh giới. Nhưng không mất vài năm, thậm chí vài chục năm chậm rãi rèn luyện, tuyệt đối không leo lên nổi.

Vân Hoàng vẫn không biết mình đang bị theo dõi, hắn đem toàn bộ những gì hữu ích lật đi lật lại trong đầu, Vân Hoàng tâm linh chợt động như có tia sét chạy qua tâm trí, bỗng nhiên liên tưởng đến một kiện sự tình.

Vân Hoàng nhắn mắt như đang suy tính điều gì đó, khoảng một cảnh giờ sau hắn mở mắt ra, trong miệng tự lẩm bẩm.

"Thật sự là có thể?"

Hắn thời gian quá mức gấp gáp, hơn nữa bên ngoài kia còn một cái đệ tử, không thể ở bên trong này ngây ngô cả năm được.

Vân Hoàng lại lần nữa lao lên, tam đại lực lượng cường hoá thân thể đến cực hận, tạo thành một lớp chắn cách tuyệt bao bọc lấy hắn.

"Tới đi!"

Oanh oanh oanh oanh

Năng, Hoả, Phong, Lôi lại lần nữa cuồn cuộn không dứt kéo đến, Vân Hoàng không có như lúc trước tấn công hay dựng thế phòng thủ cả, chỉ thấy hắn hai bàn tay duỗi thẳng ra, cả năm ngón tay khép lại vào nhau, khó thế như một thanh lợi đao sắc bén kinh người.

Lôi là nhanh nhất nên tiến tới hắn trước, cả ngàn, cả vạn đạo gấp khúc lôi điện tiến tới, chúng trùng điệp, chồng chất lên nhau, nhìn trong cực kì đau mắt.

Những đạo lôi điện này đã từng đả thương Vân Hoàng, chỉ thấy khi chúng đến gần hắn, Vân Hoàng hai cánh tay như đao của hắn vung theo một lộ tuyến hình vòng cung, lôi điện như bị vật gì đó chém tan ra, biến thành những mảnh vụn vặt rơi trên người hắn, tuy đối với hắn tạo thành tổn thương nhưng so với trước thì ít hơn nhiều lắm.

Bạch y lão nhân tròng mắt mở to.

"Đây... là cái chuyện gì?"

Bằng nhãn lực của lão có thể thấy trong khoảnh khắc mà Vân Hoàng vung tay đó đột nhiên xuất hiện mười mấy lưỡi mang, những lưỡi mang này không tấn công, cũng không chồng chất lên nhau mà tỏa ra nhiều vị trí khác nhau chặn đứng lôi điện, tuy không hoàn toàn cảm hết nhưng phần còn lại rơi trên người Vân Hoàng không mảy may thương tổn hắn căn cơ.

Lão già kinh hãi, đây rốt cuộc là cái gì đao pháp?

Băng Hoả Phong Lôi điên cuồng tấn công, Vân Hoàng lại càng bình tĩnh, hai tay vung càng nhanh, Diệt Vấn đao trong một đao có thể chém ra nhiều vụ trí khác nhau nên hắn đã thử xem có hay không một lúc phòng thủ nhiều phương vị, không ngờ lại thật sự thành công.

Vân Hoàng nhìn như khoa tay múa chân loạn xạ, nhưng thực ra từng đường đao đều được hắn định ra vị trí cẩn thận chém vào, cái này là hắn căn cứ từ các phương vị phòng ngự của phòng ngự trận pháp.

Một trận pháp có thể phòng ngự tổng cộng 36 vạn phương vị khác nhau, tốc độ ra đao của hắn không thể trong một khắc chém ra nhiều như vậy được, ít nhất là lúc này nên Vân Hoàng đã tổng hợp một số vị trí trọng yếu để phòng ngự.

Vân Hoàng từ lúc trọng sinh đến giờ, không chỉ vận mệnh mà đến cả cách hắn suy nghĩ cũng liền đi chệch khỏi nhận thức ban đầu, mở ra con đường mới mà chưa ai từng đi cả.

Trận pháp và việc chém đao vốn chất liên quan cái gì với nhau cả lại được hắn kết hợp hoàn hảo, tạo thành mạnh nhất thế phòng ngự!

Bạch y lão nhân trận pháp đương nhiên là ở Vân Hoàng trên, sau khi cẩn thận quan sát cũng nhận ra được huyền diệu.

Lão thất kinh vô cùng, tính toán chính xác phương vị phòng ngự trong hư không đã là một chuyện khó hơn lên trời, mà khống chế đao mang chém chính xác vào phương vị đó có thể nói là nghịch thiên.

Điều này dù là năm xưa lãi cũng chưa chắc làm được hoàn hảo như vậy.

Tiểu tử này, lực khống chế cùng kiểm soát quả thật kinh khủng, so với lão quái vật tồn tại cong muốn ngưu bức hơn.

"Ta thật là đã già rồi, thời đại mới của người trẻ, hãy cứ để chúng tung cánh đi."

Lão có thể tưởng tượng, một nhân vật như Vân Hoàng chắc chắn sau này sẽ khuấy đảo cả Vĩnh Lạc đại lục này, thậm chí hướng đến... càng xa hơn ngoài kia.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Lật cả thiên địa

Dù đã đặt chân đến bậc thứ ba mươi sáu, Vân Hoàng vẫn cảm giác có chút không chân thực. Thử thách mà hắn tưởng chừng không vượt qua nổi liền bị hắn dễ dàng phá giải.

Nhưng ngẫm lại Vân Hoàng vẫn thấy chưa coi vào đâu cả, muốn đạt tới hoàn mĩ vô khuyết phòng ngự thế thì hắn cần phải chém ra hoàn hảo 36 vạn phòng ngự phương vị. Diệt Vấn đao Vân Hoàng luyện có thể chém ra hai mươi tư đao cùng lúc, trong một tức có thể chém ra mấy trăm phương vị đã là không tệ, nhưng so với 36 vạn phương vị thì kém xa vạn dặm.

Hơn nữa, Diệt Vấn đao chém ra càng nhiều, sức ép lên cánh tay hắn ngày càng tăng, nếu đổi lại là một tu sĩ Luyện Khí cảnh đỉnh phong xem chừng cánh tay sẽ bị dập cho nát bét.

Vân Hoàng tuy không có thụ thương đến bản nguyên, nhưng cũng bị thương không phải là nhẹ, không có vào ba ngày tĩnh dưỡng tuyệt đối không vượt tháp tiếp được.

Vân Hoàng nuốt một viên Đan dược vào hồi phục sơ bộ thương thế, Vĩnh cửu kinh mạch vận chuyển, đồng thời bắt đầu tu luyện luyện thể chi pháp.

Đan dược chữa thương đối với hắn càng ngày càng khan hiếm, dùng một viên sẽ ít đi một viên, nên hắn chỉ dám dùng từng viên một thôi, hồi phục chút yếu là dùng linh lực thiên địa tiến hành ôn dưỡng kết hợp luyện thể.

Cũng may rằng thiên địa linh lực ở đây nồng đậm vô cùng, cũng không đến nỗi không chèo chống được.

"Nếu ta còn có Nhị cấp hay Tam cấp linh dược thì hoàn toàn có thể luyện chế ra vài khỏa Linh giai Đan dược, lúc đó cũng không đến nỗi túng quẫn như thế này."

Vân Hoàng ảo não thở dài.

Hắn kiếp trước Đan đạo thành tựu không có cao, cũng chỉ có thể luyện chế Linh giai Đan dược.

Dù là Pháp bảo, Đan dược hay phù lục đều phân ngũ giai, Linh giai, Huyền giai, Tiên giai, Thiên giai, Thánh giai. Mỗi phẩm giai lại chia làm hạ cấp, trung cấp, cao cấp, đỉnh cấp.

Mà tương ứng, các Luyện Đan sư, Luyện Khí sư, Phù sư đều có năm bước phân chia. Nhập đạo đối Linh giai, Đại sư đối Huyền giai, Tông sư đối Tiên giai, Tôn giả đối Thiên giai, Đế cấp đối Thánh giai. Mỗi bước lại chia cửu phẩm, Vân Hoàng hiện giờ là Nhập đạo bát phẩm.

Hắn sau khi hồi phục hoàn toàn, kinh hỉ khi phát hiện ra đạo thứ bảy Long văn đã sắp thành hình, Luyện thể tầng thứ nhất cũng sắp đạt đến cực hạn.

"Bằng những thứ này chắc chắn có thể trong thời gian ngắn vượt tháp! Cố lên!"

Vân Hoàng khí thế tràn đầy, hướng bậc tiếp theo lao tới.

...

Nghị sự đường Ma Viên tông.

Ma Viên tông tông chủ Viên Thương nhìn vào Viên Vô Đao trước mặt, giọng nói mang theo nghi hoặc.

"Đệ đệ ngươi nói là có một lão già, chỉ một đòn tuỳ ý có thể bức lui đệ?"

Những vị lão tổ cũng không nói gì, chờ đợi câu trả lời của Viên Vô Đao.

"Đúng vậy, thông qua giao thủ đệ đoán rằng thực lực của lão già đó ít nhất cũng là Hoá Đan kì!"

"Hoá Đan kì!!!"

Tất cả lão tổ, kể cả Viên Thương đều trở nên trầm mặc.

Trong Chân Đan cảnh, tiếp sau bước đầu tiên Hư Đan kì chính là Hoá Đan kì. Tuy cùng là Chân Đan cảnh, nhưng khác biệt với nhau không chỉ một hai không đâu.

Khó trách thần sắc của toàn bộ cao tầng Ma Viên tông lại ngưng trọng đến vậy, những người mạnh nhất Ma Viên tông bất quá cũng chỉ là Hư Đan kì đỉnh phong mà thôi.

Viên Vô Đao nói tiếp.

"Sau khi rút đi một hai ngày, đệ đã âm thầm phái người đi xem xét lại đi tích đấy thì thấy toàn bộ di tích đã không cánh mà bay."

Viên Thương cau mày một chút, y có thể dám chắc rằng lão già trong miệng đệ đệ hắn có liên quan tới lão già kia.

Nhưng mà cụ thể liên quan như thế nào thì y không biết.

...

"Chặn lại cho ta!!"

Vân Hoàng gầm lớn, cánh tay chém ra càng nhiều đao mang, chặn đứng công kích đang tiến tới.

Gần ba tháng nay dưới khí thế trùng thiên, Vân Hoàng một mạch leo rất nhiều nấc thang.

Mỗi lần tiến lên, đều cho Vân Hoàng một phen cực lớn mài luyện chính mình. Công kích ngày càng khó nhằn hơn, xảo trá hơn, cơ hồ đem Vân Hoàng toàn bộ yếu điểm đem móc hết ra công kích.

Dù đã nắm trong tay phòng ngự mạnh nhất thế, nhưng Vân Hoàng vẫn có không ít lần hắn thương tổn cực đại thảm trọng, phải bỏ ra lớn đại giới mới có thể hồi phục lại, tiếp tục vượt tháp.

Một con Lôi xà nhanh như cắt cắn vào Vân Hoàng trên tay, hắn hai hàm răng cắn chặt, chịu đựng dòng điện như đang muốn đốt cháy kinh mạch của mình. Bóp nát Lôi xà.

Hắn hai cánh tay vung càng là quyết liệu hơn, đao mang chém ra cuồn cuộn không dứt như sóng lớn đại hải. Tạo nên tầng tầng lớp lớp phòng ngự. Dù cho là bao vây tứ phía cũng không chính diện đánh thẳng vào hắn được.

Vân Hoàng tuy có thể chém ra gần ngàn đao một lúc cũng cảm thấy cánh tay này có chút chịu không nổi.

Cuối cùng, phòng ngự của Vân Hoàng dù sao cũng không phải vạn năng, bị phá vỡ hoàn toàn, Vân Hoàng một ngụm tiên huyết phun ra, điên cuồng Băng Hoả Phong Lôi như hổ đói thấy thịt đồng dạng, muốn trong một hơi thở đem Vân Hoàng diệt sát.

Hắn trong tâm trí không có một chút nào từ bỏ, Vân Hoàng hắn đã đi đến một bước này rồi, há có thể chết đi vô ích. Nếu hắn chết đi, Nguyệt Nha sẽ ra sao? Còn Lục Thi Y nữa?

"Ta không thể thua!!!"

Vĩnh cửu kinh mạch giờ khắc này điên cuồng vận chuyển, Vân Hoàng đem hơn mười viên Đan dược một hơi nuốt vào. Khí thế bàng bạc tràn ra, chiến lực lúc này đạt đến mức cái nhất.

Tơ máu quanh mắt dần dần nổi lên. Hắn đột nhiên bộc phát ra một quyền đánh về phía trước.

"Thiên Hoang Táng Thần!"

Thiên địa trong một sát na bỗng ngừng lại, một hư ảnh cực lớn hơn trăm trước cự trụ giáng xuống, một tiếng nổ vang đinh tai nhức óc. Vân Hoàng vọt lên phía trước, lần này hai cánh tay như đao liên tiếp chém ra, nhưng không để phòng ngự mà để tấn công.

"Khởi Phong thức! Truy Phong thức!"

Lúc này, nhục thân Luyện thể tầng thứ nhất cực hạn cùng chín đạo Long văn sáng rực cũng bộc phát ra.

Phong Quyển gào thét, cao hai ngàn trượng cuốn đi hết toàn bộ mặc kệ có là Băng, Hoả, Phong, Lôi hay gì nữa. Vân Hoàng bên trong con mắt trở nên cương quyết, thân hình hắn đột nhiên biến mất trong phong quyển.

"Lăng Phong thức!"

Đệ tam thức Lăng Phong thức từ lâu Vân Hoàng đã sớm chạm tới, này cuối cùng một tia minh ngộ cuối cùng cungx hoàn thành.

Lôi Long, Lôi Xà, Lôi Chu đầy rẫy trên bầu trời, từng đợt nóng bỏng đến kinh người Hoả diễn chồng chất lên nhau. Trong không gian, gió và tuyết cùng gào thét, hoá thành những vũ điệu trắng xoá hủy diệt thiên địa.

Dưới tầng tầng như vậy công kích, phong quyển nhỏ bé của Vân Hoàng liền lộ ra vẻ nhỏ yếu cùng bất lực, tựa như khi phàm nhân đứng trước thiên nhiên đồng dạng. Cảm giác sâu sắc trong thiên địa vô tận này, mình chỉ là một đầu kiến hôi bò dưới đáy, chỉ có thể đối với thiên địa ngước lên.

"Nhưng, kiến hôi thì thế nào?"

Phong Quyển của Vân Hoàng vốn cuồng bạo giờ lại dần an tĩnh lại, đôi mắt hắn rất trong, như phản ánh lại thiên băng địa liệt trước mắt. Khí thế mỗi lúc lại kéo lên.

"Ta chỉ là kiến hôi, đúng!"

"Nhưng chỉ cần một điểm tựa!"

"Một đòn bẩy!"

"Thì ta có thể đem thiên địa này lật đỉnh!"

Vân Hoàng lúc này sa vào trạng thái ngộ đạo, đồng tử của hắn lại xuất hiện ra đồ án Thần Long cắn đuôi. Hắn từ trên không trung hạ xuống, cánh tay phải gió lốc cuốn quanh như tạo thành một cây cực lớn đại đao. Hắn một đòn vung xuống.

"Thiên Địa Lật Đỉnh!"

Một đao này khí thế như muốn phá thiên, nghiền nát hết thảy, Hoả diễm bị quét sạch, gió bãi bị cuốn bay, lôi điện bị trảm sát. Một chiêu, thiên địa toàn diệt!

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Bị tính kế

"Vậy… đây là nơi cuối cùng?"

Vân Hoàng đứng ở một cái đại sảnh rộng lớn, đằng trước mặt hắn khoảng vài trăm trượng là một cái đại môn lớn.

Sau khi phá xong một chiêu cuối cùng kia, ý thức của Vân Hoàng liền trở nên mơ hồ, cũng may là hắn vẫn kịp bò lên bậc một trăm lẻ tám.

Và giờ đây, Vân Hoàng vẫn không có tiến lên, hắn lo sợ rằng trong cái đại sảnh này sẽ vọt ra hắc thủ gì đó, nếu không cẩn thận đến bước cuối có khả năng sẽ bị lật thuyền trong mương.

Đột nhiên, một cỗ hắc sắc chi khí từ các góc tường chui ra, những cỗ hắc sắc chi khí này quy tụ lại, hình thành nên một cái bóng mờ người.

Vân Hoàng không nhận biết bất cứ thứ gì trừ có vóc dáng giống con người trên cái thứ màu đen này. Hơn nữa, hắn cảm nhận được uy hiếp trí mạng đến từ bóng người này.

Vân Hoàng cẩn thận dò xét, đột ngột đồng tử của hắn co rút lại, trên trán chảy ra một giọt mồ hôi lạnh, linh lực, cương nguyên cùng hồn lực trong chốc lát luân chuyển.

Hắn cảm nhận được từ hắc nhân này luồng năng lượng kì dị giống hệt với Băng lang và Hoả sư, hơn nữa so với hai lần trước hắn đụng độ thì tuyệt đối nguy hiểm hơn gấp mười, gấp trăm lần.

Mà nguyên bản hắc nhân không có mặt mũi, giờ lại có thêm một cái miệng, nở nụ cười kinh dị đến tận mang tai làm cho hắn sởn gai ốc.

Ở đằng xa, bạch y lão nhân kích động vô cùng, lão cũng không ngờ rằng Vân Hoàng lại có thể hoàn thành Phương Tiên tháp, hơn nữa lại chỉ dùng có ba tháng tả hữu, đây tuyệt đối là lần đầu tiên lão thấy.

Trong sự kích động, lão nhân nhìn về phía xa, đột nhiên sắc mặt lão đại biến, đôi mắt huyết hồng, chạy tới hướng đỉnh Phương Tiên tháp, nhưng một gầy ốm nam tử lao ra chắn trước mặt lão.

"Đồ nhi, thấy sư phụ còn chưa lễ kính!"

Bạch y lão nhân cười gằn, toàn thân khí tức bộc phát.

"Cút!"

Gầy ốm nam tử nhẹ răng ra cười, nguyên bản giọng nói hiền hậu lúc trước biến mất, thay vào đó là một giọng nói điên khùng và tà ác tới cực điểm.

"Tất cả các ngươi sẽ chết."

Nói rồi, trong tay y hắc khí bành trướng, dường như hủ mục tất cả mọi thứ, ẩn hiện bên trong hắc khí là một toà hắc sắc đạo đài.

Bạch y lão nhân hừ lạnh một tiếng, linh lực quần lôi loạn vũ. Lão cánh tay thoăn thoắt vẽ lên trên không gian một cái đồ án.

"Ngũ Hành Thiên Binh Bộ!"

Linh lực từ trên người lão giống như thủy triều dâng lên, bạch y lão nhân phất tay, vô tận ngũ hành kiếm quang mang theo ngập trời kiếm ý lao về phía nam tử.

Nam tử cười quỷ dị, đối với những đạo kiếm này vẫn không coi vào đâu. Hắc khí như làn sương mù bao trọn lấy y, hắc ám đạo đài tỏa ra kinh khủng hủy diệt khí tức, kiếm quang đụng vào đạo đài liền tan biến. Nam tử xông lên, màu đen lĩnh vực bao trọn cả trăm dặm xung quanh, bên trong màu đen lĩnh vực mọc ra vô số xúc tu kì dị. Ở trên đầu nam tử, ngay tại trung tâm lĩnh vực, chín toà hắc ám đạo đài xuất hiện.

Bạch y lão nhân khuôn mặt âm trầm, lão vẽ lên trong không gian một cái ngũ hành trận đồ, ngũ hành lĩnh vực điên cuồng lan tràn. Lão kết thủ ấn liên tục, linh lực chảy xuôi càng mãnh liệt.

"Thuỷ Thiên Binh! Khởi!"

Ngũ hành lĩnh vực nguyên bản đang bị màu đen lĩnh vực chèn ép bỗng trong hư không xé ra một cây trường thương lam sắc. Từng đạo tinh xảo linh văn trên trường thương phát ra ánh lam rực rỡ. Bạch y lão nhân kết ấn hoàn thành, trường thương Thuỷ Thiên Binh xoay tròn trên hư không.

"Cuồng Long Nộ Hải!"

Lam sắc chi Long mang theo nặng nề khí tức đánh ra, màu đen lĩnh vực rạn nứt, những xúc tu màu đen muốn cuốn lấy Lam sắc chi Long bị nó một đòn đem tiêu diệt hết. Nam tử cười gằn, giọng nói không giấu nổi châm chọc cùng khinh miệt.

"Bổn cũ soạn lại mà thôi. Tuy năm đó ngươi thật sự đã đánh lui ta, nhưng lão thất phu ngươi nghĩ rằng ta không có chuẩn bị ư?"

Khô gầy nam tử trên mặt cong lên một nụ cười tếu ý, hắc ám đạo đài bay ra phát tán vô số hắc ám chi khí bao trùm lấy Lam sắc chi Long.

Bên trong đại điện, Vân Hoàng và hắc nhân vẫn chỉ nhìn chằm chằm vào nhau. Vân Hoàng ngoài mặt vẫn trấn tĩnh nhưng trong lòng đã ngưng trọng vạn phần. Hắn với hắc nhân này chưa có giao thủ qua, nhưng hắn cảm giác được một cỗ khí tức liên tục vòn qua người, vô cùng khó chịu.

Đột nhiên, hắc nhân mở miệng nói, xé tan bầu không khí câm lặng bên trong đại điện.

"Ngươi… sẽ chết… khặc khặc khặc…"

Một giọng cười quái dị vang lên, hắc nhân biến thành một đạo tàn ảnh lao đến chỗ Vân Hoàng, hắn tuy bị bất ngờ nhưng không có bị dọa sợ. Linh lực cùng cương nguyên cường đại trong cơ thể hắn sôi sục, Vân Hoàng không hề chút nào lưu thủ đánh ra.

Oanh một tiếng thật lớn, Vân Hoàng chỉ cảm thấy một lực đạo cực mạnh trùng kích vào bên trong thể nội bị hắn đè ép xuống tán đi. Vân Hoàng bị bức xa mười mấy thước.

"Thể tu?"

Vân Hoàng minh ngộ, khó trách đối phương trên phương diện cứng cáp còn vượt qua hắn.

Phải biết rằng chỉ bằng hắn nhục thể, dù là Hư Linh cảnh đỉnh phong toàn lực ra tay cũng phá không nổi. Vậy mà hắc nhân này dưới một quyền toàn lực của hắn có thể ngang nhiên phá hắn phòng ngự, xác thực là vô cùng cường đại. ít nhất lực phá hoại cũng mạnh cỡ Thông Linh cảnh nhị cấp, tam cấp đi.

Vân Hoàng biết rằng chạy trốn cũng không phải là thượng sách, liên tiếp quyền đánh ra, quyền phong nổ vang, bàng bạc khí thế cùng hắc sắc cương nguyên liên tục đụng độ nhau.

Bang!

Một quyền phá Vân Hoàng thế phòng ngự đánh lên ngực hắn, Vân Hoàng một ngụm máu phun ra, thân hình lùi xa mấy bước. Hắn lùi ra đằng sau liền cực nhanh vọt tới hắc nhân lần nữa.

"Lăng Phong thức!"

Phong Quyển nổi lên, bao lấy hắc nhân làm trung tâm, thân hình của Vân Hoàng mờ ảo dần, rất nhanh triệt để biến mất trong phong quyển.

Hắc nhân liên tục nhìn xung quanh, nhưng tuyệt nhiên không có bắt được Vân Hoàng thân ảnh.

Bên trong phong quyển, Vân Hoàng liên tục tấn công hắc nhân, nhưng thực lực cùng khả năng chiến đấu của hắc nhân quả thật so với hắn nghĩ còn bá đạo hơn.

Hắc nhân cười khẳng khặc quỷ dị, đọt nhiên trên đầu y rơi xuống một toà hắc sắc đạo đài.

Đạo đài cao hơn hai thước, xung quanh toả ra âm lãnh cùng máu tanh vô cùng khía tức. Hắc khí hoá thành từng đọt sóng phá tan phong quyển, chân thân của Vân Hoàng bị bại lộ.

Hắn cũng biết đòn đánh của mình không có làm gì nổi đối phương, thối lui về phía sau. Song phương lại trở về thế ban đầu.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 58: Liều mạng! (1)

Song phương lần thứ hai rơi vào thế giằng co, bên ngoài lôi đình, phong bạo vang lên những tiếc nổ lớn, bên trong không khí lại ngưng trọng đến mức cây kim rơi còn nghe được, vô hình chung đã khiến áp lực ở đây tăng lên.

Rất đột ngột, Vân Hoàng lấy ra ba viên Đan dược bóng loáng, mỗi viên Đan này đều đã là Linh giai cực phẩm Đan dược, Linh giai cực phẩm hắn cũng không có nhiều, chỉ vẻn vẹn mười viên mà giờ đã nuốt một lúc ba viên cũng khiến hắn nhỏ máu.

Bất quá, đối đầu với cường địch thì hắn buộc lòng phải dùng, Vân Hoàng qua hai lần tử chiến với cái kì dị năng lượng này biết rằng không giết đối phương ít nhất hai lần thì hắn không thể yên tâm được.

Vút một tiếng dài, Vân Hoàng tại chỗ biến mất, hoá thành một bóng ảnh lao đến hắc nhân.

"Thiên Hoang Táng Thần!"

Thiên địa chi lực xung quanh cấp cấp như nghe lệnh, trên đầu Vân Hoàng tạo thành một cái mơ hồ cự đại chi trụ. Hắc nhân cũng tiến lên ứng chiến. Vô tận hắc khí từ trong tay hắn thả ra bên ngoài, những hắc khí này dát mỏng thành hàng vạn, chục vạn những sợi tơ nhỏ màu đen. Bóng mờ cự trụ mang theo trấn áp cùng hủy diệt khí tức và chạm cùng những sợi tơ này.

"Thứ này có thể ăn mong đi thiên địa chi lực?!"

Bóng mờ cự trụ bị những sợi tơ đen kia đâm thủng lỗ chỗ. Vân Hoàng kinh hãi, lại lần nữa đem tất cả thiên địa lực lượng trong đại điện, mượn lực của nó hai tay giống như hai đạo thiểm điện liên tục chém ra đao mang.

Oanh oanh oanh oanh

Tuy Vân Hoàng không có chân chính chưởng khống Hoàng toàn cỗ thiên địa lực lượng này nhưng nếu dùng nó để gia tăng uy lực của đao mang thì cũng tuyệt không thể coi thường.

Liên tục không ngừng đao mang chính xác chém lên các phòng thủ phương vị, những sợi tơ màu đen này tuy dai dẳng sức chịu đựng nhưng tiến đến gần Vân Hoàng thì giống như đụng vào vô số trận pháp phòng ngự. Phá một cái thì mấy cái tiếp theo sẽ tới ngay lập tức, mà nhiều như vậy trận pháp phòng ngự trồng lên nhau thì ngươi phá càng khó.

Những sợi tơ màu đen tan hết về sau, Vân Hoàng nhìn về phía hắc nhân cười khiêu khích.

"Đó là tất cả những gì ngươi có? Nếu chỉ vậy mà muốn ngăn cản ta thì tốt nhất nên dẹp sớm đi."

Hắc nhân run nhẹ lên một cái, nụ cười treo ngoắc đến tận mang tai kia thu lại, biến thành bộ mặt tức giận. Hắc khí tỏa ra cùng toà hắc sắc đạo đài toàn bộ thu lại.

Vân Hoàng đột nhiên cảm thấy nguy hiểm, hắn tâm linh vừa động, hai tay đã chém ra nhiều nhất đao mang số lượng. Nhưng mà hàng phòng ngự của hắn đối với quyền đang tới kia lại yếu ớt như tờ giấy, hắc quyền xuyên thủng hắn thế phòng ngự, xé bỏ linh lực cùng cương nguyên hộ thể. Một quyền nặng nề nện lên ngực của Vân Hoàng.

Rắc!

Dường như có tiếng xương gãy vang lên, Vân Hoàng như diều đứt dây đập vào thạch điện, linh lực toán loạn, Vân Hoàng cảm thấy trong cổ họng nhang nhạt vị máu. May mắn là hắn đã dự trì trước ba viên Linh giai cực phẩm Đan dược, dược lực từ ba viên Đan dược nhanh chính chữa trị hắn thương thế.

"Không ngờ rằng tên này vậy mà còn ẩn giấu thực lực, lần này quả thật là quá sơ suất!"

Cũng may là trước đó hắn đã đem Đan dược ngậm trong miệng và trước khi hắn công kích kịp thời tiêu giảm đi ba thành lực lượng, nếu không thì hậu quả có lẽ khó lường trước được.

Hắc nhân tốc độ cực nhanh lần nữa lao đến, Vân Hoàng tế xuất ra khôi giáp hắn nhặt được ở dưới chân Phương Tiên tháp cầm chắn trước mặt. Một quyền của hắc nhân giáng xuống làm cánh tay Vân Hoàng tê dại, nhưng khôi giáp đã chặn được hoàn toàn lực đạo.

Khôi giáp này đã là Linh giai đỉnh cấp pháp bảo, tuy bị phá tổn chỉ còn có Linh giai cao cấp nhưng độ cứng cũng chỉ giảm đi chút xíu.

Oanh oanh oanh oanh oanh

Hắc nhân nắm quyền đánh lên khôi giáp không biết mệt, Vân Hoàng càng là bị ép thảm, mà trên khôi giáp liên tục bị oanh phá, một số đạo vết nứt vỡ vốn đã có từ trước giờ đây dần nứt to hơn.

"Không tốt!"

Vân Hoàng cắn răng, hắn không muốn tiếp tục chịu cái tình cảnh bị đè ra đánh này, nhưng làm cách nào mới có thể đánh lui hắc nhân này?

Vân Hoàng trong đầu suy nghĩ liên tục luân chuyển, hết thảy kinh nghiệm giờ này đào đi đào lại, chỉ mong tìm được cái gì giúp ích.

Công kích của hắc nhân mỗi lúc càng cuồng bạo hơn, bạch sắc hào quang bảo vệ cho hắn từ phía khôi giáo càng ngày càng ảm đạm xuống, cơ hồ chút một chút nữa thôi là sẽ sụp đổ. Vân Hoàng càng xốt ruột, đột nhiên tâm trí của hắn xẹt qua một kế hoạch.

"Thật... thật sự là có thể được?!!"

Vân Hoàng cả kinh, ngẫm lại thì cảm thấy kế hoạch này thật sự vô cùng điên rồ. Xác xuất thành công không những thấp đến thảm hại, mà nếu thấy bại hắn sẽ bồi táng mạng ở đây.

Vân Hoàng mặt đen lại, hàm răng cắn chặt, cuối cùng đôi mắt bùng lên quyết tâm chi hoả hừng hực.

"Liều! Vân Hoàng ta một đời này, liều mạng còn ít sao? Bất quá cũng chỉ là thêm mộ lần nữa thôi mà!"

Hắn đây không phải là thích liều mạng, nhưng mà đã bị ép đến giới hành cuối cùng thì ngoài việc liều mạng, đặt cược vào cái nho nhỏ xác xuất thành công kia thì Vân Hoàng cũng hết cách rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Liều mạng! (2)

Vân Hoàng lao vọt ra, thu lại khôi giáp vào trong nhẫn trữ vật. Hắn ra xa khoảng vài chục trượng thì dừng lại không chạy nữa, ngược lại lại đứng yên ở đó, hai tay dang ra hai bên, từ phần khuỷu tay trở lên gập lên phía trên hơi chút hướng về đằng trước, hai chân trùng xuống, nhìn chính diện bộ dáng có bảy phần giống con cua đồng dạng.

Giữa một trận sinh tử đánh giết mà tự nhiên thực hiện động tác ấy thì quả thật là quá mức lố.Vân Hoàng cũng cảm thấy hổ thẹn, nhưng tuyệt nhiên vẫn giữ nguyên tư thế đó.

Hắc nhân cũng nghi hoặc nhìn về phía hắn, dù nó có thông minh gấp mười lần nữa cũng không hiểu nổi hành động của Vân Hoàng.

Bất quá nó cũng không có suy nghĩ nhiều như vậy, song quyền kịch liệt thôi động, điên cuồng hoá thành quyền ảnh đánh lên người Vân Hoàng.

Vân Hoàng chỉ cảm thấy cả người như đang bị đấm nhão ra, xương cốt đứt gãy, cả người trở nên hít thở không thông, hắn liên tục bị đẩy lùi, cuối cùng bị dồn vào góc tường. Hắc quyền càng mãnh liệt, tuy chỉ có hai cánh tay nhưng nhanh đến nỗi tưởng như mười cánh tay cùng tấn công một lúc, xương cánh tay, xương sườn, nội tạng là những nơi bị thương nặng nhất, thậm chí xương cánh tay còn bị đấm cong vẹo.

Vân Hoàng chịu nhiều như vậy thương thế vẫn không có đánh trả, chỉ điên cuồng vận chuyển công pháp luyện thể, Vĩnh cửu kinh mạch đem dược lực từ ba viên Đan được lúc trước hán nuốt vào chữa trị một số bộ phận trọng yếu.

"Đây… là… tất… cả… những… gì… ngươi… có… sao…?"

Vân Hoàng tuy khó nhọc thở không ra hơi nhưng cuối cùng cũng nói được chữ cuối. Mà hắc nhân dường như nghe hiểu hắn khiêu khích, khuôn mặt trở nên vặn vẹo đáng sợ, lực đạo thoáng chốc lại mạnh thêm, tốc độ xuất quyền càng là đề thăng. Vân Hoàng tinh huyết ọc ọc chảy ra từ mũi và miệng, cả người cơ hồ như con côn trùng bị nhiều người dẫn qua, thảm không tả xiết.

Hắc nhân cũng không có dừng lại, uy lực của hắc quyền càng là tăng lên như không có điểm dừng, đột ngột…

Bốp!

Một tiếng trầm đục vang lên, chỉ thấy cánh tay bị cong vẹo không ra hình dạng của Vân Hoàng đang giơ lên trước không trung, mà hắc nhân đã bị đánh đến vẹo cả cổ, đập vào thạch điện rồi ngạc sóng soài trên mặt đất.

Một sát na trước đó, Vân Hoàng chỉ cảm thấy cả người bỗng chốc như có một xiềng xích bị giải khai, đem hắn bước vào một cái cảnh giới mới.

"Ta nhục thể… vậy mà lại bước vào tầng thứ hai!"

Bên trong hắn thể nội, từng đạo mạng mẽ cương nguyên dũng mãnh tràn vào, những đạo cương nguyên này cùng với hắn huyết nhục, cốt tủy đắp nặn lên một cái đạo đài, đạo đài này bên trọng ẩn chứa hùng mạnh cương nguyên chi lực, mà chín đạo Long văn giờ đã biến thành mười hai đạo Long văn. Mười hai đạo Long văn này cuốn lên, khắc lên hắn đạo đài bên trong.

Mà bên trong hắn thể nội, một hạt quang mang khẽ loé lên, giống như một cái hạt giống gieo tại hắn trái tim.

Cương nguyên ồ ồ cuộn trào, mãnh mẽ đem từng chỗ thương thế nắn lại, Vân Hoàng cũng nuốt liền mấy viên Đan dược vào, dược lực phối hợp cùng với cương nguyên sau khi lột xác, đem thương thế của hắn dần dần lành lại. Mà tu vi của hắn cũng thoát khỏi khống chế, một hơi từ Luyện Khí cảnh lục cấp đỉnh phong đột phá lên Luyện Khí cảnh thất cấp, mà vẫn chưa dừng lại ở đó, từ thất cấp trực tiếp kéo lên thất cấp đỉnh phong. Hơn ba tháng tích lũy đã khiến linh lực trong người hắn đạt đến bão hoà tình trạng, tích súc thập phần cường đại, mới một hơi đột phá như vậy.

Kế hoạch của hắn, vậy mà thành công! Hơn nữa thành quả còn vượt qua hắn tưởng tượng!

Kiếp trước, khi mới bước vào Thông Linh cảnh thời điểm, Vân Hoàng từng thấy một Luyện Khí cảnh đỉnh phong bị mấy gã Luyện Khí cảnh đỉnh phong khác vây công. Lúc đó người xem náo nhiệt vốn đã định rằng gã bị vây công kia chắc chắn sẽ chết, ai ngờ khi y bị dồn đến bức đường cùng lại dưới liên tục bị đánh mà kích thích đột phá, tờ thành Hư Linh cảnh, đem toàn bộ cừu địch chém giết hết.

Bất quá do bị thương tích quá nặng, cộng thêm ám thương bị kích phát nên không lâu sau đó tu sĩ ấy cũng chết đi.

Vân Hoàng nắm chắc năm phần thành công cũng bởi vì hắn tất cả các phương diện đã đạt đến viên mãn tình trạng, cần một cú hích mạnh mới có thể đột phá. Thứ hai, ám thương trên người hắn cơ hồ không có, nhục thân cùng tu vi lại vững chắc vô cùng, đầu đủ vốn liếng tạo thành mới cho hắn cơ sở để mà liều mạng.

Chứ nếu cứ để cho bị đánh là có thể đột phá thì tu sĩ chả phải ai ai cũng không có bình cảnh hay sao?

Vân Hoàng tuy nhìn tàn tạ không chịu nổi, nhưng hắn giờ phút này mạnh hơn bao giờ hết, thân hình thoáng chốc tiếp cận hắc nhân, một quyền đánh ra.

"Toái giáp kích!"

Hủy diệt chi ý cùng linh lực xoáy tròn nơi quyền đầu của hắn, hắc nhân giơ tay ra đỡ, ngay lập tức năm ngón tay bị cắt nát ngay lập tức. Vân Hoàng cũng không có dừng lại, cuồn cuộn như đại hải không dứt cương nguyên xé cánh tay của hắc nhân tứ phân ngũ liệt. Hắc nhân gào lên một tiếng thống khổ, thân hình loạng choạng lùi về phía sau. Nhưng cánh tay có thể thấy bằng mắt thường hồi phục lại.

Vân Hoàng sao có thể để đối phương hồi phục, kì dị năng lượng này có lẽ cũng chỉ mất ít phút là có thể hồi phục lại đến đỉnh phong, lúc đó muốn hoàn toàn tiêu hủy nó sợ rằng phải phiền toái thêm không ít.

Hắc nhân vừa lùi lại, sau lưng hắc khí tràn ra, một toà hắc sắc đạo đài lao về phía Vân Hoàng, đao đài mang theo thôn phệ, tà ác, lãnh ý vô cùng, cộng thêm làn sương hắc khí phụ trợ, một đòn này sợ rằng Hư Linh cảnh đỉnh phong cũng vô lực chống cự, hôi phi diệt yến.

"Hừ, đạo đài ư? Ta cũng có một cái!"

Ầm ầm ầm

Bên tay trái của Vân Hoàng xuất hiện một toà mờ ảo kim sắc đạo đài, theo hắn điều khiển lao tới đối chiến hắc sắc đạo đài.

"Thiên Hoang Táng Thần!"

Thiên địa chi lực cấp cấp như tuân lệnh, ngưng thành một cái cự đại Thiên Hoang trấn trụ, Thiên Hoang trấn trụ bọc lấy kim sắc đạo đài, dường như hợp vào làm một.

Bồng!

Hai toà đạo đài đụng vào nhau, khinh khủng kình lực xung động như có thể xé nát mọi thứ chấn động ra khắp đại điện vang lên từng tiếng nổ lớn.

Vân Hoàng bị đẩy lui ra mấy chục bước, khoé miệng chảy ra nhàn nhạt một đạo tinh huyết. Nhưng thực trạng của hắc nhân so với hắn còn thảm liệt hơn nhiều.

Toàn bộ vai trái và tay trái bị đánh nổ nát, hắc nhân run rẩy đứng dậy. Dường như có ý muốn thoái lui, nhưng Vân Hoàng hai chân đã như một con châu chấu bật mạnh lên, một cước thật mạnh quẹt ngang đầu của hắc nhân khiến hắn văng sang trái. Vân Hoàng chân trái dựng thẳng lên sau đó xé gió hạ xuống.

Oanh!

Gót chân giẫm xuống hắc nhân đầu khiến nó vỡ ra, cả người hắc nhân tan ra thành một đống dịch đen nhầy nhụa, nhìn thập phần kinh tởm. Từ bên trong chạy ra một đoàn kì dị năng lượng, đoàn năng lượng này che giấu chính nó cực kì cẩn thận, sợ rằng tu sĩ Chân Đan cảnh cũng không bắt được. Nhưng Vân Hoàng thức hồn trong nháy mắt vận chuyển, đã bắt được nhất cử nhất động của của đạo năng lượng này.

Khi kì dị năng lượng đến đại điện của ra thời điểm, Vân Hoàng đột nhiên vung tay ra, phong bạo hào thét như từ trong hư không xuất hiện bao lấy hắn bàn tay. Vân Hoàng ánh mắt lạnh lùng, một đao bổ xuống.

"Thiên Địa Lật Đinh."

Đao mang nở rộ, lập tức đem đoàn kì dị năng lượng vây trọn lại. Cường đại hủy diệt, trấn áp cùng nghịch đảo chi ý ép xuống, đoàn năng lượng giống như không cam lòng mà giãy dụa nhưng vô dụng, cuối cùng triệt để tan biến.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Chung cực cuộc chiến

Bên ngoài đại điện

"Ha ha, lão quỷ ngươi nghĩ rằng dùng một trò hai lần với ta có khả năng sao?"

Hắc khí từ trên thân gầy yếu nam tử càng lúc càng nhiều. Sắc mặt bạch y lão nhân trở nên âm trầm, lão cánh tay kéo lại, Thuỷ Thiên Thương rút trở về. Gầy yếu nam tử cười khinh bỉ.

"Muốn chạy? Diệt cho ta!"

Từ trong trăm dặm hắc khí mù mịt vươn ra một cái đại thủ vươn cao cả ngàn trượng, ẩn chứa mãnh liệt ăn mòn, linh lực xung quanh nó liền trở nên hủ mục tan biến, gầy yếu nam tử trong con mắt tràn đầy tàn nhẫn, ra lệnh cho đại thủ đập xuống. Bạch y lão nhân hừ lạnh một tiếng, trước mặt lão xuất hiện một bộ lục sắc quyển sáo. Hai cái quyển sáo tự động gắn vào tay lão, bạch y lão nhân niệm pháp quyết, linh lực màu xanh bốc lên.

"Mộc Thiên Binh, Mộc Thiên Thủ!"

Từ đạo pháp ấn được lão tạo ra nhanh vô cùng, mỗi đạo lục sắc pháp ấn lại mang hơi thở ngập tràn sinh mệnh, hàng trăm đạo pháp ấn bay xung quanh người lão tạo thành một bộ hoàn chỉnh trận đồ.

"Phù Thuỷ Chi Lâm!"

Oanh oanh oanh

Mặt đất cứng rắn bên dưới mọc lên vô số những chồi non xanh, dùng tốc độ bằng mắt thường sinh trưởng, chỉ trong vài hơi thở đã hoá thành những cây đại thụ chọc trời. Những làn khí tức sinh mệnh màu xanh kia tạo thành một lớp màn chắn mỏng như cánh ve, nhưng lại hoàn mĩ không lọt ngăn cách cả biển hắc khí kia.

Bạch y lão nhân nắm chặt song quyền, những cây đại thụ cuốn vào nhau tạo thành hình một cái cự thủ. Cự thủ một quyền xuất ra, chặn lại hắc ám cự thủ đang đập xuống dưới.

Oanh oanh oanh oanh

Kinh khủng dư ba lan tỏa khắp vạn dặm, những dư ba này dù là Thông Linh cảnh đỉnh phong dính vào cũng chỉ còn nước chịu chết.

Hai cái đại thủ giao chiến giữa không chung, gầy yếu nam tử lạnh lùng. Từ trên người y bắn ra vô số những sợi hắc ti cuốn quanh hắc ám cự thủ, đâm lên

thiết mộc cự thủ. Ăn mòn lấy sinh mệnh từ những cây đại thụ.

"Đừng hòng, Hoả Thiên Binh! Hoả Thiên Đao!"

Rực cháy ánh đao xuất hiện, xích sắc đại đao vung lên, vô vàn đao mang nở rộ chém đi hắc ti, bạch y lão nhân tay cầm rực cháy chiến đao hét lên.

"Mộc sinh Hoả!"

Những đốm lửa nhỏ bén vào thiết mộc đại thủ, đốt cháy thiết mộc. Nhưng cự thủ không có lụi tàn mà áp lực từ trên người nó càng khinh khủng, mang theo bá đạo hỏa diễm một quyền đấm nát hắc ám chi thủ. Đại vực chi hỏa tái hiện, hỏa diễm thiêu đốt lĩnh vực màu đen phát ra ngàn vạn tiếng hét thảm như địa ngục trần gian.

Bạch y lãi nhân biểu tình thâm trầm, giọng nói ẩn chứa vô tận hận ý.

"Lúc đó chỉ vì mềm lòng ta đã không thể xuống tay với ngươi, dẫn đến tông môn bị diệt, chính ta! Đã dâng hết thảy cho ngươi! Thê tử ta, nữ hài ta, tất cả đã mất hết rồi!"

"Giờ là lúc phán xét! Để mạng lại đây cho ta!"

Oành!

Một cái thiết mộc cự thủ nữa mọc lên, Thuỷ Thiên Thương máy động, dòng nước chảy vào bên trong thiết mộc cự thủ, mà thiết mộc cự thủ khi nhận được nước càng phát trướng to ra.

"Thuỷ sinh Mộc!"

Cự thủ bỗng chốc cao tới gần chục vạn trượng, năm ngón tay khổng lồ tách ra, một trảo giáng xuống, một chiêu này như muốn đem đại địa lật lên. Không gian trong này dưới sức mạnh đó trở nên bạch nhược, vỡ ra lỗ chỗ không gian lỗ hổng, cả Phương Tiên Tháp rung lên bần bật, khung cảnh tựa hồ như là ngày tận thế.

Gầy yếu nam tử con ngươi từng trận co rút, sắc mặt càng trở nên vặn vẹo xấu xí. Khí tức bộc phát mỗi lúc một cường đại khiến thiên địa xung quanh trở nên vặn vẹo.

"Lão quỷ, chết đi cho ta!"

Từng trận nổ vang, chín toà hắc ám đạo đài giờ phút này hoàn toàn lộ diện ra khỏi làn sương đen, mỗi toà đạo đài đều lớn hơn của Vân Hoàng gấp mười mấy lần, một khi cùng lúc đánh ra uy lực sẽ kinh khủng đến nhường nào?

Lại một trận va chạm lớn đến nỗi có thể khiến tu sĩ Chân Đan cảnh màng nhĩ vỡ vụn. Hai cự thủ của bạch y lão nhân liên tục giáng từng quyền nặng nề vào nhau. Hắc ám, hỏa diễm, đại hải cùng một chỗ tạo thành một đống hỗn độn.

"Thổ Thiên Binh! Thổ Thiên Bào!"

"Kim Thiên Binh! Kim Thiên Côn Bằng!"

Hai món Thiên Binh cuối cùng gia nhập vòng chiến, ngũ hành lĩnh vực cùng hắc ám lĩnh vực điên cuồng đụng nhau, chiến trường lần xa ngàn dặm. Ngũ Hành Thiên Binh cùng Cửu Đại Hắc Ám Đạo Đài giao chiến càng kịch liệt, nhưng bất phân thắng bại.

Gầy yếu nam tử quẹt đi trên miệng mình tiên huyết, cười gằn với bạch y lão nhân.

"Lão quỷ, ta có thể không giết được ngươi, nhưng trên tiểu tử đó thì... hắc hắc!"

Y cũng cực kì kinh hãi trước thực lực của bạch y lão nhân, may mắn là lần này y đã chuẩn bị đầy đủ vốn liếng, nếu không thì có khi y sẽ là người bỏ mạng ở đây.

Đột nhiên, gầy yếu nam tử thất thói, y cảm thấy liên kết giữa mình và phân thân kia vậy mà lại bị cắt đứt, đạo phân thân đó dù là tu sĩ Thông Linh cảnh cũng không thể giết nổi, sao có thể dễ như vậy bị tiêu diệt?

Chả lẽ là tiểu tử kia...

Không đúng! Tiểu tử kia rõ ràng cong chưa đạt đến Luyện Khí cảnh hậu kì, đừng nói là đem chém giết, sống dưới một chiêu của nó đã là vạn hạnh.

Vô số suy nghĩ ngổn ngang trong chốc lát lướt qua gầy yếu nam tử tâm trí. Bạch y lão nhân sao có thể bỏ qua cơ hội đối phương thất thần?

Chỉ thấy mấy cái cự thủ bạo nổ, đánh văng toàn bộ Đạo đài, những đạo đài này như diều đứt dây mất đi khống chế rơi xuống, bạch y lão nhân hống lên một tiếng kinh thiên, chân đạp Kim Thiên Côn Bằng, hai tay đeo Mộc Thiên Thủ, cầm song trọng binh khí Thuỷ Thiên Thương và Hoả Thiên Đao, cả người mặc Thổ Thiên Bào, chiến khí như những lão tướng ngoài chiến trường xông tới.

Hắc ám lĩnh vực bị chém làm hai nửa. Gầy yếu nam tử sợ hãi, muốn điều động chín toà đạo đài nhưng đã không còn kịp nữa rồi. Bạch y lão nhân đã tiếp cận sát gã, Thuỷ Thiên Thương đâm thủng đầu y, Hoả Thiên Đao chém cả người y thành mười mảnh.

"Lữ Hạo!!! Ta chắc chắn sẽ cho ngươi sống không bằng..."

Thuỷ Long cùng Hoả Long từ song binh cuốn lên, nuốt sạch gầy yếu nan tử, kể cả lời cuối của hắn cũng không cho nói hết.

Lúc này, toàn bộ thiên địa lại yên tĩnh, bạch y lão nhân hạ xuống, Thiên Binh biến mất, lực lượng biến mất, ngay cả bóng dáng võ tướng chính chiến tứ phương kia cũng tiêu biến, chỉ để lại hình bóng lão già lưng còng gần đất xa trời.

"Ngươi năm đó dùng thân xác sư tôn ta, huynh đệ ta giết ta, đây chính là kết cục mà ngươi phải nhận lấy."

Lão cả người quỳ xuống đất, khuôn mặt già nữa ứa ra từng giọt nước mắt. Giọng nói run rẩy.

"Sư phụ, lão đại, nhị sư huynh, tứ sư đệ, tiểu Xá, tiểu Hà, ta đã trả thù được cho tất cả mọi người rồi..."

"Bây giờ, Lan Thi nàng cùng Mĩ nhi có thể yên lòng được rồi..."

Mà thân thể của lão ngày càng mờ đi, dường như đang dần biến mất, một trận chiến này tuy thắng, nhưng cũng tiêu hao toàn bộ sự tồn tại của lão.

Bạch y lão nhân nhìn về phía đỉnh Phương Tiên Tháp.

"Có lẽ, chính ngươi sẽ là tương lai của cả đại lục này!"

Lão già phảng phất như trẻ lại, nở một nụ cười thanh thản trước khi tan biến.

"Mọi người, ta đến đây..."

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Mật thất bên trong

Diệt hắc nhân về sau, Vân Hoàng tiến đến cánh cửa ở cuối đại điện.

Cảm nhận được sự cứng rắn của đại môn, Vân Hoàng nhíu mày.

"Cánh cửa này đoán chừng cũng là cứng ngang cỡ Huyền giai pháp bảo đi. Nếu thì thì vào như thế nào?"

Như để trả lời cho thắc mắc của Vân Hoàng, từ trên người hắn bay ra một cái ngũ thải pháp ấn. Pháp ấn bay vào đại môn về sau thì nghe thấy tiếng của thiết kim ma sát, va đập vào nhau.

"Dĩ nhiên là cơ quan thuật?"

Vân Hoàng nhìn những cơ quan thuật kia, cảm thấy có đôi chút ngạc nhiên. Bất quá suy nghĩ một chút hắn cũng cảm thấy hợp lí, con kiếm khôi lỗi lúc trước kết cấu cùng cách chế tạo có đôi chút tương tự với cánh cửa này, sáu bảy phần là do một người tạo nên.

Cửa mở ra, không có truyền thừa, không có bảo tàng hay báu vật gì hết, chỉ đơn giản như... một phòng nghiên cứu.

Vô số những bản thiết kế cơ quan thuật phức tạp được khắc trên những tờ giấy làm từ kim loại dát mỏng lại được vứt nhổn ngang, trên các giá đựng đúc từ Nguyên mộc có các ngọc giản, những quyển trục kim loại mỏng cuộn tròn cùng một số món đồ chế tác từ cơ quan thuật.

Vân Hoàng không nghĩ rằng nơi đây lại khác biệt so với tưởng tượng như vậy, nhưng hắn vẫn đi vào, cầm vài tờ thiết kế lên xem liền cảm thấy hoa mắt.

"Vị này cơ quan thuật tạo nghệ tuyệt đối phải cực mạnh mới có thể vẽ ra thứ này!"

Cơ quan thuật không được xếp vào những chức nghiệp chính như Luyện Đan Sư, Luyện Khí Sư nên không có phân cấp bậc. Vì vậy nên hắn không thể đoán ra cái đồ này tầm cỡ nào, nhưng Vân Hoàng đoán chủ nhân của các cơ quan này tạo nghệ sẽ không so với Tông Sư cấp kém.

Đi xem xét một hồi, cuối cùng đôi mắt của Vân Hoàng rơi vào một quyển sách cũ kĩ.

Quyển sách này trông rất cực kĩ nhưng không có một chút bẩn nào, ngược lại lại vô cùng sạch sẽ, Vân Hoàng chạm tay lên nó thì đụng vào một cái nhất cấp trận pháp. Trận pháp này ngoại trừ khả năng kháng bụi và giữ độ bền ra thì không còn gì. Vân Hoàng chỉ nhẹ nhàng đem cuốn sách mở ra, không

làm xung động đến trận pháp.

"Đây là..."

Vân Hoàng ngạc nhiên, vì hắn thấy bên trong cuốn sách này, dĩ nhiên lại là chữ viết tay.

"Đây là cái gì?"

Vân Hoàng cảm thấy tò mò, một quyển sách viết tay đáng lẽ không nên xuất hiện ở một nơi thế này làm hắn không nhịn được mà cầm lấy đọc.

Mở đầu là những dòng chữ phóng khoáng, có đôi chút nguệch ngoạc.

Vân Hoàng càng đọc càng bị cuốn hút vào trong đó, với một tu sĩ thì việc đọc một cuốn sách chủ cần dùng thần thức là được, nhưng hắn vẫn dở từng trang sách lên được.

...

Hắn xuất thân là con trai của một gia đình nông dân, sống tại một thôn nhỏ trong một quốc gia phàm tục.

Hắn có một gia đình, có thanh mai trúc mã mà hắn yêu thương. Một cuộc sống bình dị như vậy, sau khi hắn lớn lên sẽ lấy thanh mai của hắn, sinh ra mất đứa con, hưởng cuộc sống trọn vẹn cho đến già.

Mọi việc tưởng chừng cứ yên ấm như vậy, nhưng quốc gia đó xảy ra chiến tranh, phụ mẫu hắn bị giặc giết hại, thôn nhỏ nơi hắn sống trở thành vùng chiến sự, hắn và nàng li tán, hắn mang theo nỗi phẫn uất đi ra chiến trường, nàng theo gia đình đi về phía Vương Đô.

Hắn và nàng đã có một lời hứa, là khi cả hai gặp lại sẽ dùng sợi chỉ đỏ buộc trên cổ tay để nhận ra nhau.

Đó cũng chính là động lực thôi thúc hắn sống, là hi vọng duy nhất mà hắn gửi gắm.

Ba năm sau, hắn lúc đó đã trở thành một vị tướng trẻ tuổi trên sa trường, lập được công lao lớn cho triều đình, cuối cùng được triệu về hoàng cung Vương Đô.

Hắn lúc đó độc thân độc mã tiến về Vương Đô, trong lòng đại hỉ, cuối cùng hắn cũng có thể gặp lại nàng.

Nhưng nàng lúc đó... đã là phi tần của hoàng đế.

Hắn sững sờ nói không lên lời. Trong lòng như bị thiên đao vạn quả.

Hắn chấp vấn, tra hỏi nàng thì nàng chỉ lạnh lùng đem vật ước định của cả hai đem giẫm dưới chân, thậm chí vu tội cho hắn.

Hắn bị vua tước hết mọi của cải, chức tước, cùng với niềm tin đã bị vỡ đày đến biên cương.

Hắn lúc đó đứng trước cách đá cười, cười càng nhiều thì hắn càng khóc nhiều.

Hắn... đã quá ngây thơ...

Ba năm này nàng lọt vào mắt xanh của hoàng đế, trở thành ái phi được sủng ái nhất, hưởng thụ vô hạn quyền lực, của cải. Trước sức hấp dẫn đó, nàng sẽ còn để ý một lời hứa cỏn con hồi ấu thơ sao? Là hắn đã quá mức mê muội, quá mức ngu dần.

Thời gian có thể làm thay đổi một con người, nhưng càng chấp nhận sự thật này, hắn lại càng đau. Mất đi tất cả, những người mà hắn coi là bằng hữu, coi là tri kỉ liền trở mặt. Đau đớn nhất chính là đối thủ của hắn lúc còn cạnh tranh trong quân ngũ, lại là người duy nhất an ủi hắn, gửi cho hắn một túi tiền để sống.

Đáng cười thay, người năm đó thân thiết với hắn nhất lại là người đẩy hắn vào chỗ chết, kẻ mà hắn coi là đối thủ lại chính là người giúp đỡ hắn.

Hắn mang theo tâm tư đó, nhảy xuống đây vực âm u vạn trượng.

Nhưng đó với hắn không phải là kết thúc, mà chính là khởi đầu.

Hắn rơi xuống đáy vực nhưng không có chết, tình cờ đáy vực đó lại là nơi giao chiến của hai tông môn thời thượng cổ.

...

Đọc đến dòng cuối cùng, Vân Hoàng gấp cuốn sách lại.

"Cuộc đời của vị này cũng thật là thảm."

Hắn cảm thán một câu sau đó đặt cuốn sách lại chỗ cũ, tìm kiếm thêm đồ mới.

Hắn dùng thần thức đi xét một số Ngọc giản thì phát hiện ra đó là kiến thức trụ cột của cơ quan thuật cùng trận đạo.

"Di, trong này dĩ nhiên lưu giữ tài liệu về tam cấp trận pháp!"

Vân Hoàng mừng rỡ, hắn giờ đây đã là nhị cấp đỉnh giai Trận Pháp Sư, chỉ thiếu một chút nữa là đột phá, Ngọc giản này vừa hay bù đắp vào chỗ thiếu đó. Mà trên giá gỗ còn có rất nhiều miếng Ngọc giản khác, Vân Hoàng xem xét một lượt thì thấy một đống nói về trận đạo từ nhất cấp đến ngũ cấp, số lượng không dưới một trăm, mà nói về cơ quan thuật không chỉ có gần một trăm năm mươi mấy cái Ngọc giản mà còn không dưới ngàn quyển trục nữa.

Vân Hoàng ban đầu chỉ định thu Ngọc giản trận đạo, nhưng giờ hắn đã thay đổi chủ ý, dùng những cái này học tập cơ quan thuật.

"Những chỗ này nếu bỏ đi thì cũng quá là phí phạm!"

Vân Hoàng đem toàn bộ những gì hắn cho là dùng được đem thu lại hết, đến nỗi đầy cả nhẫn trữ vật mới thôi.

"Ha, đây là tài liệu về đoàn năng lượng kì dị kia!"

Vân Hoàng hưng phấn mở ra quyển trục, kì dị năng lượng này hắn đã đối đầu ba lần, mỗi lần chiến đấu với nó nói không ngoa đều là tìm đường sống trong chỗ chết. Hắn có cảm giác trong tương lai sẽ còn gặp mặt nó lần nữa, biết thêm về mối nguy hiểm đối với Vân Hoàng cũng là tăng thêm một đường bảo mệnh.

"Những sinh vật này được phát hiện lần đầu ở vùng cực đông Vĩnh Lạc đại lục khoảng chừng mười vạn năm trước..."

Vân Hoàng đọc đến đây thấy lông tóc dựng đứng lên, cực đông Vĩnh Lạc đại lục chẳng phải rất sát nơi hắn đang đứng sao?

Tập trung tâm thần, Vân Hoàng tiếp tục đọc tiếp. Bỗng hắn thấy thắc mắc, thứ mà hắn nhìn thấy rõ ràng chỉ là những đoàn năng lượng thể, sao trong này lại sử dụng từ "sinh vật"?

"Những sinh vật này tỏa ra thứ mùi vô cùng khó chịu, thậm chí cả tu sĩ phong bế mũi lại cũng không ngăn được, một số tu sĩ muốn đem kì dị sinh vật này diệt sát. Không ngờ sinh vật này lại mạnh mẽ đến kinh người, thậm chí có thể hoá thành hình dạng thứ nó đã nuốt, chỉ trong vào năm đã gây nên tai họa khắp đại lục..."

Những kiến thức này đối với hắn không có tác dụng thực tế, nhưng chí ít hắn cũng hiểu được sơ qua thế cục năm đó thế nào. Bất quá trong đầu hắn vẫn tồn tại dấu hỏi vô cùng lớn, không thể nào bỏ được.

Khi sinh vật đó gây ra một hồi hạo kiếp cho đại lục sinh linh thì đã bị ngăn chặn như thế nào? Tại sao thời đại đó lại bị gọi là Hắc Nhật? Tai ương năm đó chắc chắn là lớn khủng khiếp, vượt qua tưởng tượng của hắn, tại sao đến bây giờ đại lục lại không có bất cứ tin tức nào về nó, cứ như nó đã bị xoá sạch khỏi lịch sử vậy.

Vân Hoàng cố nén trong lòng mình thắc mắc, đem toàn bộ thứ ngổn ngang thu hết vào cái nhẫn trữ vật thứ hai.

"Vậy, đây là cái cuối cùng đi!"

Vân Hoàng nhìn thứ kim loại hình người trước mặt, suy nghĩ xem có nên thu hồi hay không.

"Kệ đi, mang nhiều một chút cũng chẳng chết ai!"

Hắn thu lại thứ đồ cuối cùng, rời đi mật thất. Ngây ngốc trong này ba tháng thời gian bị hành hạ thảm thiết, Vân Hoàng đã sớm muốn ra rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Đến La Vũ thành

Vân Hoàng con mắt giật giật liên hồi, hết nhìn Nguyệt Nha đang khóc nức nở trong bụng lại nhìn... cái bàn cúng kia. Ngữ khí run rẩy.

"Nha nhi... con sao lại..."

"Oa oa oa oa!!!"

Tiếng khóc của Nguyệt Nha nhanh chóng át đi câu hỏi của Vân Hoàng. Khi sư phụ bỏ nàng lại một mình trong lòng nàng rất là giận dỗi, nhưng khi nhìn thấy sư phụ chiến đấu ác liệt như vậy, Nguyệt Nha nhận ra hoá ra sư phụ còn khổ hơn nàng nhiều lắm. Khi sư phụ biến mất sau cánh cửa kia, nàng sợ đến mức khóc nấc lên, thậm chí cả bàn cúng cũng lập.

”Nha nhi, sư tôn không có sao.”

Đồ nhi ngoan, ta còn trẻ, con lập cho ta bàn cúng này sợ rằng ta sẽ tổn thọ đấy.

”Sư tôn, một ông lão đã cho dạy cho con cái này hay lắm!”

Nguyệt Nha niệm tâm pháp, hai tay nhỏ kết pháp ấn, một cái ấn màu xanh lam xuất hiện.

Vân Hoàng ngạc nhiên, thủ pháp kết ấn này thập phần tinh diệu, chỉ sợ rằng đẳng cấp của bộ pháp quyết này cũng không nhỏ. Hắn nghĩ mãi cũng chỉ nghĩ tới bạch y lão nhân kia, Nguyệt Nha vậy mà lại nhận được truyền thừa của lão?

Vân Hoàng cảm thấy mừng thay cho tạo hoá của Nguyệt Nha, công pháp do một lão già ít nhất cũng là Ngưng Niệm cảnh chắc chắn so với Lục Linh Hành Quyết của Lam Anh tán nhân thì mạnh hơn nhiều lắm.

Nhưng dù có mạnh đến như thế nào, hắn cũng không có tồn tại dị tâm gì cả, đơn giản vì hắn tu luyện... không cần công pháp.

Cả hai thầy trò bước vào thông đạo đã được mở sẵn, thoát li đi tích.

...

”Đến La Vũ Thành rồi!”

Vân Hoàng cùng Nguyệt Nha đứng trước cổng thành cao chừng năm chục trượng, sau đó đi vào thành.

Vài ngày sau khi ra khỏi đi tích, Vân Hoàng theo như tấm địa đồ lấy được của lũ thổ phỉ đi đến La Vũ Thành kiếm chác chút lệ phí, linh thạch đã tiêu hao gần như không còn nên hắn dự định trong này kiếm nhiều nhiều một chút mới rời đi.

Nói thẳng ra là hắn cảm thấy không an tâm khi không có tiền bên mình, lúc trước là tán tu dù có nghèo khó thế nào cũng luôn dự trữ linh thạch trong người.

“Đồ nhi ngoan, nhớ kĩ lời sư phụ, chúng ta luôn phải có linh thạch trong túi để giải quyết nhiều vấn đề.”

Vân Hoàng cùng Nguyệt Nha tìm tạm một khách điếm làm chỗ nghỉ ngơi. Trong lúc Nguyệt Nha đang tu luyện trên phòng, Vân Hoàng xuống phía dưới thành bắt đầu tìm cách kiếm tiền.

Để kiếm được nhiều linh thạch nhất, trước tiên phải xem khách hàng cần gì nhất.

La Vũ Thành này khá gần một yêu thú sơn mạch nên đa phần là các tán tu săn giết yêu thú bán ở đây sẽ sống nơi ngoại thành này.

”Thẩm quản sự, thế này quá không công bằng!”

”Đúng vậy Thẩm quản sự, những linh dược này chúng tôi tân tân khổ khổ dành được từ tay một con nhị cấp cao giai yêu thú, thậm chí cả đội chúng ta còn suýt mất mạng!”

Vân Hoàng thấy đám đông tụ tập trước một cửa tiệm thì chen vào xem náo nhiệt.

Bị đám người bao vây là một nam nhân trung niên, gã thần sắc lạnh lùng, ngữ khí xem thường nói.

”Một cái dong binh đoàn mà thôi, không biết tốt xấu! Các ngươi bị sao không phải việc của bọn ta, linh dược đã bán xong, tiền đã giao xong, ai cho các ngươi đòi lại. Nếu không mua Đan dược thì cút!”

Từ trên người gã trung niên nam tử bộc phát ra khí tức của cường giả Hư Linh cảnh sơ kì, lập tức những động binh đoàn thành viên kia khuôn mặt trắng bệch, người mạnh nhất trong đoàn của họ chính là vị đoàn trưởng này, nhưng tu vi cũng chỉ là Luyện Khí cảnh bát cấp mà thôi, so với Hư Linh sơ kì tu sĩ như gã Thẩm quản sự này thì kém không chỉ một hai cái cấp bậc.

Mấy người kia dù ấm ức, nhưng chỉ có thể lui đi. Đám đông cũng tự động tán đi.

”Đan dược à...”

Vân Hoàng có hỏi qua một số người thì biết rằng Lộc Chi Các này là ở ngoại thành duy nhất nơi bán Đan dược cùng luyện Đan chỗ, các chủ Lộc Chi các là một vị Luyện Đan Sư Nhập đạo ngũ phẩm, ở La Vũ Thành này cũng có máu mặt. Lộc Chi các không tuy cường thế đã quen nhưng không ai đam phàn nàn cả, đơn giản là vì thực lực nơi này cũng rất mạnh, hơn nữa là nơi bán Đan dược duy nhất.

Vân Hoàng sau khi tiếp thu hết tin tức liền nảy ra ý tưởng, nếu hắn mở của hàng luyện Đan thì sao.

“Ta tốt xấu gì cũng là một Luyện Đan Sư nhập đạo bát phẩm đỉnh phong, chắc chắn sẽ hơn trên Nhập đạo ngũ phẩm nào đó chứ.”

Vân Hoàng cười thầm, dường như đã nhìn thấy hàng đống linh thạch chảy về túi mình rồi.

Tán tu trường kì chiến đấu, trên cơ thể lưu lại rất nhiều ám thương, những ám thương này tuy rất nhỏ nhưng tích tụ lại dần sẽ khiến các tán tu muốn đột phá càng khó khăn hơn.

Nếu hắn mà ở đây mở Đan dược sinh ý, lợi nhuận chắc chắn sẽ khổng lồ vô cùng.

Vân Hoàng nhìn mấy trăm viên linh thạch cuối cùng của mình, trong nội tâm rỉ máu, cắn răng mua một cái tiệm lớn.

Vân Hoàng dành nguyên nửa ngày đem cái tiệm này chỉnh lí một chút, sau đó lấy một cái bảng gỗ thật lớn, dùng linh lực khắc ba chỗ.

"Nhận luyện Đan thuê, thu bốn phần tài liệu làm giá, luyện hỏng chắc chắn sẽ hoàn lại tiền."

Vân Hoàng nhìn thành quả của mình có chút đắc ý nho nhỏ, dặn dò Nguyệt Nha ở đây trông khách. Đồng thời nhìn hắn kinh doanh mà học tập.

"Nhớ kĩ, là thương nhân không nên ăn thua thiệt, nếu không vận sẽ đen."

Một tiệm hàng luyện Đan thứ hai xuất hiện ở ngoại thành La Vũ thành, liền oanh động tất cả mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Vân Quán

Một cửa tiệm Đan dược sinh ý thứ hai mở ra ở La Vũ thành trong suốt hơn ban mươi năm trở lại đây lập tức gây chấn động giới tu sĩ La Vũ Thành.

Ở nơi đây không có bao nhiêu dân cư, chủ yếu là các dong binh đoàn, các tán tu săn giết yêu thú hay làm nhiệm vụ ở yêu thú sơn mạch cách đây vài dặm mới định cư ở đây.

Cả La Vũ thành có tổng cộng mười sáu cái cửa hiệu buôn bán Đan dược, nhưng tất cả đều là trực thuộc vào Lộc Chi Các. Lộc Chi các tại nơi đây khống chế toàn phần Đan dược sinh ý, là tồn tại nhất lưu ở La Vũ Thành.

Thực ra không phải không có những cửa hiệu Đan dược khác muốn đến đây buôn bán. Mà La Vũ Thành này lại rất gần yêu thú sơn mạch, khi thú triều bạo phát chắc chắn sẽ là nơi đầu tiên bị tấn công nên không ai có can đảm ở đây được.

Mà Vân Hoàng mở Đan dược sinh ý lập tức oanh động đến rất nhiều tu sĩ.

"Đây là thật sự? Bốn phần dược liệu! Lộc Chi các muốn xuất thủ luyện chế cần đưa sáu phần dược liệu, đây là chênh lệch tới mức nào!"

"Nghe nói vị Luyện Đan Sư này đan đạo còn vượt qua cả Lộc Chi các các chủ!"

"Nhanh nhanh, đến đó xem một chút, ta có một cây linh dược đang cần luyện chế, đến đó thử hảo vận!"

Nhưng có một số người chỉ lắc đầu thở dài.

"Dù giá rẻ thì làm sao? Cướp sinh ý của Lộc Chi các tức là đắc tội bọn họ, của tiệm này có lẽ sẽ không bình an đâu."

"Cũng đúng, Lộc Chi các thủ đoạn ngoan độc, hơn nữa kinh doanh ở La Vũ Thành nhiều năm như vậy, thâm căn cổ đế dù là các thế lực nhất lưu cũng không nguyện ý trêu chọc."

"Đáng tiếc, đáng tiếc a…"

Vân Hoàng sau một đêm tu luyện thì cảm thấy tinh khí thần vô cùng sảng khoái, một tháng này khổ tu thức hồn, cuối cùng thức hồn của hắn cũng đã chân chính vượt qua Thông Linh cảnh tam cấp tu sĩ

"Cái này tu luyện linh hồn công pháp này đến tột cùng là cái gì?"

Câu hỏi này hắn đã nhiều lần tự hỏi mình, nhưng không có cách tìm ra đáp án chính xác.

Một Luyện Khí cảnh thất cấp tu sĩ thức hồn cường độ ngang bằng với Thông Linh cảnh tứ cấp quả thật là quá không có thiên lý.

Vân Hoàng sau khi điều tra hết một lượt những gì được ghi chép lại trong mật thất kia đã biết được nhiều thứ.

Có một tông môn từng tồn tại ở Đông Vực mười sáu vạn năm trước, một siêu cấp tông phái hùng mạnh, đủ mạnh để đem hiện tại Vĩnh Lạc đại lục quét mấy lần. Tông môn này mang trên Bá Cực Tông.

Bá Cực Tông tông chủ thu lấy bốn người đệ tử, ba người trong số đó ai ai cũng là nhân trung Long phượng, riêng vị tam đệ tử không thích hợp tu luyện Bá Cực tông công pháp, nghe nói vị tam đệ tử này tình cờ được tông chủ nhận về nên cả tông môn ai cũng coi thường. Vị tam đệ tử này cũng không cảm lòng mang danh phế vật, cáo biệt sư tôn của mình bắt đầu đi tìm kiếm vận mệnh thuộc về mình.

Vị tam sư đệ đó chính là Bạch y lão nhân trong di tích kia. Lão bất ngờ trong một đoàn loạn lưu không gian thu được truyền thừa, quật khởi mạnh mẽ, thành lập nên Thiên Hành Điện. Nhưng vừa thời gian đó cũng là lúc Hắc Nhật thời đại bắt đầu. Chiến tranh thảm liệt diễn ra khắp cả đại lục. Bá Cực Tông bị diệt, Thiên Hành Điện muốn cứu trợ nhưng không thành, ngược lại bị Bá Cực Tông tông chủ lúc đó đã bị kì dị năng lượng chiến hữu tàn sát.

Vị Tam sư đệ thời bấy giờ lúc này đã là Thiên Hành Điện Điện chủ, đánh nhau một trận long trời lở đất với vị sư tôn đã nuôi dưỡng mình. Tuy thắng nhưng đến cuối cùng không xuống tay được, bị phản sát, cuối cùng chỉ còn lại hồn phách

Chứng kiến hết thảy thân nhân, cơ nghiệp của mình biến mất, hắn phần chí đem kì dị năng lượng kia chém giết, nhưng giết không nổi đối phương, mãi đến tận khi thời đại Hắc Nhật kết thúc vẫn vậy.

Mà cái Vân Hoàng thấy đáng lưu ý nhất. Đó chính là Bá Cực tông tông chủ luyện được một môn từ tận xa xa hồng hoang thái cổ thời đại luyện thể công pháp, đặt tên Bá Cực Chi Thể.

Thêm nữa lần trước giao chiến với hắc nhân và toà kia đạo đài, Vân Hoàng có thể khẳng định chín phần đúng là công pháp mà hắn đang tu luyện là Bá Cực Chi Thể và hắc nhân đo chính là Bá Cực Tông tông chủ đi.

"Ta năm đó vậy mà lại lọt vào một nơi như vậy."

Hắn cũng khó tin được rằng công pháp luyện thể này lại có lai lịch cao đến thế.

Hắn lúc trước chỉ lấy được tầng đầu tiên, sau nhờ trong mật thất kia có lưu giữ Ngọc giản về bản đầy đủ nên hắn đã nhanh được bổ xung

Bá Cực Chi Thể có tổng cộng bốn tầng cảnh giới. Phân biệt là Linh Thể, Đạo Thể, Tiên Thể, Thần Thể.

Linh Thể chia làm sơ thành, tiểu thành, đại thành, đỉnh phong, viên mãn, cực hạn, trong Linh Thể còn có bốn bước phụ đó là Ngưng Dịch, Tế Cốt, Thối Tuỷ, Long Đạo.

Hiện giờ Vân Hoàng đã đạt tới Đạo Thể, không phân cấp như Linh Thể. Đạo Thể cần ngưng tụ trong thể nội Cửu đại Đạo Đài.

Tiên Thể toái Đạo Đài, ngưng Tiên Phủ. Thần Thể phá Tiên Phủ, hợp Thần Cách. Mỗi một bước đều là một cái lột xác quá trình.

Kể cả Bá Cực tông tông chủ cũng chỉ luyện đến Đạo Thể đỉnh phong mà thôi.

Vân Hoàng tu luyện khó khăn có thể nghĩ.

Hắn giũ bỏ hết mớ suy nghĩ tạp nham đó đi, chuẩn bị mở cửa sổ hút thở không khí sáng sớm thì bỗng thấy ở bên ngoài có tiếng huyên náo lớn. Hắn thần thức liền ra ngoài dò xét thì thấy rất nhiều tu sĩ đang tụ tập trước cửa tiệm của hắn.

"Di! Dĩ nhiên đông tới như vậy?!"

Vân Hoàng hôm qua cũng chỉ pháp chút tin tức thôi, nhưng bên ngoài ít nhất mấy nghìn tu sĩ tụ tập lại, phao tin vịt cũng không thể quá hiệu quả này.

"Lộc Chi Các này chắc chắn làm ăn chất ra gì nên có nhiều người trong chờ vào tiệm của ta."

Vân Hoàng lập tức minh ngộ, khó trách nhiều như vậy tu sĩ đến đây.

Những tu sĩ đứng tụ tập bên ngoài có chút sốt ruột, nhiều ngoài đã chờ ở đây từ mấy canh giờ trước rồi, ai cũng ôm hi vọng Đan quán mới này sẽ cho bọn họ kinh hỉ đi.

Lộc Chi các làm ăn quả thật là cùng hắc điếm một dạng, nhưng bọn hơn chỉ là phổ thông tu sĩ, trước thế lực như vậy không thể không cúi đầu. Nên bọn họ chỉ có thể đặt hi vọng vào nơi này.

Lúc này, cửa quán mở ra, Vân Hoàng một bộ dạng trùm kín mặt mũi, giọng nói ồm ồm truyền ra.

"Các vị khách quý, hôm này ta Vân Quán khai trương, các đạo hữu ai có như cầu muốn luyện Đan thì hãy đưa ra. Giá thành bốn thành dược liệu, giá trẻ không gạt."

Tất cả mọi người đứng nhìn ra, cuối cùng một vị tu sĩ tầm khoảng ba mươi tuổi tiến lên, trong nhẫn trữ vật lấy ra ba gốc Thanh Thần thảo.

"Ta muốn luyện chế Thanh Thần Đan."

Vân Hoàng cười, nhận lấy linh dược.

"Đạo hữu yên tâm, hãy ngồi chờ ở đây một chút."

Sau đó Vân Hoàng đi vào, tất cả mọi người vẫn không ai có động thái gì, hiển nhiên là chờ kết quả.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Uy danh Vân Đại Sư

Vân Hoàng sau khi an bài vị khách nhá kì tại gian phòng chờ thì liền đi luôn vào luyện Đan thất đằng sau.

"Thanh Thần Đan, Linh giai hạ cấp Đan dược, nhanh mà thôi."

Vân Hoàng không có sử dụng lò luyện Đan, hắn ném hai cây Thanh Thần Thảo giữa không chung, hồn lực nhanh chóng kích phát. Hắn hồn lực sau khi đạt tới "Hư" viên mãn liền đã có thể ngưng thành vật chất. Sử dụng như linh lực đồng dạng.

Hồn lực trực tiếp xuyên qua linh dược vỏ ngoài, đem từng tia dược dịch tinh hoa rút ra, tụ lại thành một khối chất lỏng bay trước mặt hắn.

Linh lực sôi sục, hoá thành chân hỏa đốt cháy lên, dược dịch khi bị ném vào nước liền biến đổi, phân tán thành hai mươi tư sợi kích cỡ bằng nhau. Vân Hoàng tinh thần dần tập chung lại, hai tay liên tục kết thủ ấn, thiên địa linh lực theo hắn sai khiến hoá thành từng đợt tinh thuần năng lượng vào trong những sợi dược dịch này.

Hai mươi tư sợi dược dịch này ngày càng tỏa sáng, cuộn lại thành một viên tròn lớn hơn đầu ngón tay cái một chút. Vân Hoàng thủ ấn đánh ra càng nhanh, dược dịch dần dần ngưng kết lại.

"Toái!"

Dược dịch vốn chuẩn bị ngưng kết thành Đan thì đột nhiên phá tới ra thành rất nhiều hạt bụi nhỏ, linh lực thiên địa cùng dược lực ẩn chứa bên trong những hạt nhỏ này kết hợp với nhau liên tục đem dược lực đề thăng, Vân Hoàng quát khẽ một tiếng.

"Ngưng!"

Vù vù vù

Dược dịch dưới chân hoả đốt cháy cùng thủ ấn đánh vào phát ra ánh sáng, một mùi thơm dễ chịu từ trong hột tròn tròn toả ra, Vân Hoàng thu lại chân hỏa, một viên Đan dược roi trước mặt hắn.

Vân Hoàng thần thức dò xét viên Thanh Thần Đan trong tay, cảm nhận tinh khiết dược lực bên trong liền kinh hộ.

"Vậy mà độ tinh khiết lại đạt tới chín mươi lăm phần!"

Vân Hoàng sao có thể không kinh ngạc, luyện chế ra được Đan dược tinh khiết chín mươi lăm phần ít nhất cũng là một Đại Sư Đan đạo tự tay luyện chế mới được, hơn nữa vị Đại Sư Đan đạo này ít nhất cũng từ lục phẩm trở lên. Mà hắn mới chỉ có Nhập đạo Đan đạo bát phẩm a.

Nhập đạo và Đại Sư, tuy chỉ là một khoảng cách nhưng ngay từ cái tên đã thể hiện khác biệt cực lớn, mà Nhập đạo bát phẩm với Đại Sư lục phẩm đã có thể dùng từ lạch trời để hình dung. Một Nhập đạo Đan đạo đỉnh cao tối đa chỉ có thể đạt tới tám mươi đến tám mươi lăm phần độ tinh khiết, mà hắn có thể có chín mươi lăm phần độ tinh khiết, đây tuy không chứng tỏ rằng Đan đạo của hắn đạt đến Đại Sư, nhưng cũng biểu hiện cơ hội hắn có thể bước tới Đại Sư đỉnh cao, thậm chí là Tông Sư trong truyền thuyết kia.

Vân Hoàng suy nghĩ lại cũng cảm thấy hợp lí. Sống hai đời nên kinh nghiệm của hắn thập phần phong phú, không chỉ năng lực khống chế lẫn hồn lực của hắn đều vượt quá xa tu sĩ cùng cảnh giới. Hơn nữa hồn lực của hắn trực tiếp rút ra dược dịch so với tinh lọc của các Luyện Đan Sư bình thường thì tốt hơn nhiều lắm.

Vân Hoàng kìm nén trong lòng kích động, đem những viên Đan còn lại thu hết vào. Hai mươi tư viên Thanh Thần Đan, hắn đem mười hai viên cho vào trong túi trữ vật. Sau đó đi về phía phòng chờ.

Vị tu sĩ kia chờ đợi đã hơn nửa nén nhang, thần sắc có chút bất định, trong lòng như lửa cháy không thôi, hắn mấy tuần nay trong lòng tu luyện khó ổn định nên mới liều mạng kiếm về ba ngọn Thanh Thần Thảo, nhưng Lộc Chi các giá cả quá mức đắt đỏ nên hắn đau khổ vô cùng, nghe tin có nơi nhận luyện Đan mới mở liền trong nóng vội chạy đến.

Y nhận thấy lần này chính mình đã quá mức lỗ mãn rồi, tuy có tin đồn là Đan đạo của người này còn vượt qua Lộc Chi Các các chủ nhưng tin đồn vẫn

chỉ là tin đồn, ai biết trình độ của người này đến thế nào?

Tên tu sức này bấn loạn vô cùng, đột nhiên một hắc bào nhân cùng một tiểu nữ đồng đi vào.

Hắc bào nhân dĩ nhiên là Vân Hoàng, còn tiểu nữ đồng bên cạnh hắn ngoài đại đệ tử Nguyệt Nha ra thì còn ai?

Nguyệt Nha đưa đến trước mặt gã tu sĩ một hộp Ngọc.

"Cho... cho ta?"

Y tâm thần bất định cầm lấy hộp Ngọc mở ra, chỉ thấy mười hai viên Đan dược được xếp ngay ngắn bên trong, hương dược tinh thuần tràn vào y não hải, lập tức trong tâm trí liền cảm giác bình ổn thoải mái.

Vị tu sĩ kia run rẩy, sự bất ổn luôn dày vò y rất lâu rồi. Mà chỉ hít một hơi đã dịu đi phần nào rồi, vậy thì khi ddm Đan dược này phục dụng sẽ công hiệu đến thế nào?

Y kích động quỳ xuống, nước mắt nước mũi kém chút nữa tràn ra.

"Cảm tạ đại sư!"

Vân Hoàng thần sắc có chút co giật, chỉ là mấy viên Linh giai hạ cấp Đan dược thôi mà, có cần phải quỳ lạy như nhìn thấy gia gia một dạng không?

Tuy vậy, nhưng Vân Hoàng chỉ vẫy tay, trong miệng khách khí.

"Chỉ là thuận tay mà thôi."

Tên kia trong lòng cảm thấy xúc động, đây mới là chân chính phong thái đại sư đi, Lộc Chi Các các chút cái gì đó căn bản là kém xa vạn dặm.

"Vãn bối tôn kính Đại Sư, liệu rằng đại sư có thể cho tại hạ biết quý danh?"

Vân Hoàng đối với quý danh các kiểu cũng không có suy nghĩ nhiều lắm, chỉ tuỳ tiện lấy một cái trên.

"Hãy cứ gọi ta là Vân."

"Đa tan Vân Đại Sư, vãn bối xin phép cáo lui."

Người kia sau khi phục dụng một viên Thanh Thần Đan thì đầu óc tỉnh táo hẳn. Đám động sau khi thấy tu sĩ kia đi ra khỏi Vân Quán thì không nhịn được hỏi.

"Này đạo hữu, rốt cuộc cái quán này có lừa đảo không vậy?"

Y vừa hỏi xong thì tu sĩ kia đã hừ lạnh.

"Vân Đại Sư lừa đảo? Ta khuyên ngươi nên đi khám mắt đi!"

Nói rồi y một đường chạy đi, đám đông không có để ý cách trả lời thô lỗ của tu sĩ kia, cái bọn hơn để ý là cụm từ "Vân Đại Sư".

Thật sự là chính tông Luyện Đan Sư?

Bọn họ có thể cảm giác tu sức kia không giống như bị mua chuộc mới nói như vậy, mà là sự tôn kính phát ra từ tâm ý.

Một gã khác cắn răng tiến vào.

"Để ta thử xem!"

Một lúc sau, chỉ thấy gã lấm la lấm lét chạy ra từ Vân Quán, không kịp để mọi người hỏi cái gì liền chạy biến mất. Chứng tỏ rằng trong người có vậy tốt, không dám lấy ra trước mặt mọi người.

Giờ phút này tất cả đều đã điên, không còn chút gì nghi hoặc nữa, muốn chen một chân vào Vân Quán.

Từng tu sĩ chạy ra khuôn mặt kích động, có người sau khi phục dụng Đan dược thì ám thương tiêu biến, đột phá cảnh giới, một số người đã bị bệnh tình hành hạ một hồi lâu, sau khi thương thế khỏi hẳn thì kích động đến lệ roi đầy mặt, cảm tạ Vân Đại Sư không ngớt.

Chỉ một ngày, cơ hồ mọi tu sĩ ở La Vũ Thành cơ hồ đều bạo tách, uy danh Vân Đại Sư nhanh chóng truyền đến mọi ngóc ngách La Vũ Thành.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Trong đêm

Chỉ mới ngày đầu tiên ra mắt, uy danh của Vân Đại Sư hắn cùng Vân Quán đã đến tai gần như chín phần mười phần tu sĩ trong thành rồi.

"Xem ra, ta đã đánh giá thấp sự cần thiết của Luyện Đan Sư trong La Vũ Thành rồi."

Mới chỉ có ba ngày, ba ngày thôi mà hắn đã thu mấy trăm gốc nhị cấp trung giai linh dược, nhị cấp cao giai và đỉnh giai tổng cộng cũng gần trăm gốc. Nếu hắn không thiết lập xuống giới hạn số lần xuất thủ luyện Đan có khi sẽ nhiều gấp đôi, thậm chí gấp ba số linh dược trước mắt này, bất quá đến lúc đó tinh lực của hắn có khi cũng bị rút khô.

Một số kẻ muốn dùng tài sản để câu thông với Vân Hoàng, nhưng bọn họ làm sao có dũng khí dám tặng cho hắn chứ, nên Nguyệt Nha bên cạnh hắn liên tục là đối tượng bị nịnh nọt.

"Nha nhi, con hãy nhớ, những kết này làm ra vẻ yêu quý con bởi vì ta, không phải bởi vì con, hãy luôn luôn giữ vững chính mình tỉnh táo."

Vân Hoàng đã chứng kiến rất nhiều vết xe đổ kiếp trước, những thiên tài hơn người, xung quanh ai ai cũng nể phục, nhưng khi từ trên cao ngã xuống, sẽ không có ai đứng ra đỡ ngươi dậy trừ những người thật sự yêu quý ngươi. Đến lúc đó nhận ra chân tình đã quá muộn.

Quan trọng nhất là phải luôn giữ tỉnh táo để nhận biết đâu là giả dâu là thật.

Nguyệt Nha đột nhiên ve cằm nhỏ suy nghĩ, sau đó hỏi hắn.

"Sư tôn, vậy ta làm thế nào để phân biệt được ạ?"

Vân Hoàng xoa đầu Nguyệt Nha.

"Con là đứa trẻ thông minh, cái này có lẽ con đã biết từ lâu rồi phải không?"

Nguyệt Nha cười hì hì rồi chạy đi tu luyện.

Hắn biết Nguyệt Nha là người đã ăn Chuyển Long Hình Thần Quả, đối với cảm nhận thì đặc biệt mẫn cảm, thậm chí so với những người bình thường thì mạnh hơn không chỉ trăm lần nghi lần. Đây giống như một loại bản năng vậy.

Vân Hoàng ngồi xuống ghế gỗ, nhắm mắt dưỡng thần, nhưng thật ra là đang theo dõi nhất cử nhất động của bóng đen ngoài kia.

Vân Hoàng lập lên cái này Vân Quán bố trí tổng cộng ba cái khốn sát trận, ba cái phòng ngự trận, ba cái trấn áp trận, và đặc biệt là một trận pháp hắn đã học được trong vô vàn điển tịch để lại nơi mật thất kia, một công kích trận pháp mang tên Cửu Lôi Trận.

Phòng ngự, tấn công, khốn sát, ẩn nặc, huyễn trận là năm loại trận pháp cơ bản trong cơ bản của Trận Pháp Sư, tác dụng cũng không có gì đặc biệt thêm mà chỉ tăng uy lực theo từng cấp bậc, nhưng sau này đã có những trận pháp mới được nghiên cứu ra có các đặc điểm, thuộc tính riêng, dùng để đối phó đặc biệt với một bộ phận tu sĩ hay có những khả năng đặc biệt giúp nó mạnh hơn trận pháp cơ bản nhiều lần, Cửu Lôi Trận là một ví dụ.

Vân Hoàng giờ đây đã là Tam cấp trung giai trận pháp sư, có thể bố trí tam cấp trung giai trận pháp, với ngần này trận pháp bố trí, dù có độc chiến một lúc ba Thông Linh cảnh cũng có thể làm được.

Bóng đen ngoài kia cẩn thận từng ly từng tí dò xét cả Vân Quán, thần thức của y đảo qua Nguyệt Nha, đảo qua Vân Hoàng. Hắn không có tiến hành ngăn cản, giả vờ như không phát hiện ra, bộ dáng như tiếp tục ngồi dưỡng thần.

"Lộc Chi Các này hành động cũng ấy chậm đi."

Hắn cứ nghĩ là chỉ ngay sau ngày đầu tiên Lộc Chi Các đã phái người đến rồi, ai ngờ phải mấy ngày sau mới chịu động đậy.

Nếu bóng đen ngoài kia có ý định tấn công thì hắn cũng không sợ, chất cần hắn ra tay, đại trận này trong vòng ba hơi thở cũng có thể đem một Hư Linh cảnh trung kì như gã đang lén lút kia đánh thành hư vô. Bất quá, hắn không nghĩ Lộc Chi Các động thủ ngay lần đầu tiên.

Khoảng một chung trà sau, đạo bóng đen kia rút đi, Vân Hoàng cũng đứng dậy, thân hình hắn thoắt cái xuất hiện bên ngoài, linh lực của Vân Hoàng thôi động, hắn hoá thành một đạo bóng đen bay vụt lên trên trời.

Bay lên cao gần vạn trượng thời điểm, Vân Hoàng mới dừng lại, thân hình hắn đứng trên không trung như đứng trên đất bằng. Hắn nhìn mặt trăng trước mặt nhẹ giọng.

"Hôm nay Nguyệt Quang thật đẹp..."

Nếu có tu sĩ nhìn thấy cảnh này thì sẽ kinh ngạc không dứt, bởi vì có thể phi hành đến gần vạn trượng trên cao, không những thế cong thoải mái tự nhiên như vậy ít nhất cũng là Thông Linh cảnh thất cấp trở lên tu sĩ, thiên địa linh ngộ đã đạt đến trình độ nhất định mới có thể mượn không phi hành cao đến vạn trượng. Mà Vân Hoàng bất quá mới là một Luyện Khí cảnh thất cấp thôi vậy mà có thể làm được.

Vân Hoàng kiếp trước đã là Thông Linh cảnh đỉnh cao bên trong, thiên địa linh ngộ tự nhiên vô cùng đầy đủ, sống lại một kiếp này linh ngộ Thiên Hoang Táng Thần, đoạt lấy thiên địa chi lực quyền điều khiển, thiên địa linh ngộ so với lúc trước không chỉ sâu thêm một tầng. Bất quá hắn cũng phải toàn lực tập trung mới có thể bay cao đến nhường này, mà trên này hắn cũng không thể công kích nữa.

Vân Hoàng ngồi xếp bằng trên không trung, vô vang Nguyệt Quang tụ tập lại quanh hắn, ngưng kết thành những dải Ngân Hà nhỏ chảy xung quanh người Vân Hoàng. Theo Thần Hồn khẩu quyết, từng dòng Ngân Hà chảy xuôi vào trong người hắn.

...

"Ngươi xác định là thật?"

Đứng trước một tóc hoa râm lão nhân, trên hắc y nhân cung kính.

"Vâng, thuộc hạ đã điều tra kĩ càng, chỉ có một đứa nhỏ Khai Mạch cảnh, một nam nhân khí tức trên thân cũng chỉ cỡ Luyện Khí cảnh sơ kì, tuyệt không có cao thủ gì khác."

Lão nhân suy nghĩ một lát, lão không chắc nam nhân mà thuộc hạ lão đã nói có hay không là Vân Đại Sư đang nổi danh gần đây.

Lão già ra lệnh.

"Tiếp tục tiến hành theo dõi, trước tiên không cần rút dây động rừng."

"Thuộc hạ minh bạch."

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Lộc Chi Các tìm tới cửa

Trong đêm tối, Vân Hoàng cả người như hoá thành một mảnh tinh không, Nguyệt Quang cùng Tinh Quang tỏa sáng rực rỡ trong màn đêm đen đặc.

Từ khi lập nên Vĩnh Cửu kinh mạch cùng Hắc Động hồn hải về sau, cái cảm giác khó chịu luôn đeo bám hắn mỗi khi tu luyện thức hồn đã biến mất. Vân Hoàng trạng thái lúc này cực kì thăng hoa, buông bỏ đi hết thảy phòng ngự, nhưng kì lạ là cả người hắn có cảm giác như sáp nhập vào tinh không đồng dạng.

Mỗi khi hắn tu luyện kiểu này, trạng thái kì diệu đó luôn xuất hiện, đầu óc hắn vô cùng thanh thản, tựa như được khơi thông hết tất cả mọi thứ đồng dạng.

Sau lưng Vân Hoàng xuất hiện một cái mờ nhạt hắc động, mờ ảo hắc động như một cái lăng kính đem tất cắt tinh quang cùng nguyệt quanh đem hút vào.

Bất quá, trạng thái này cũng chỉ diễn ra trong mấy hơi thở thời gia. Vân Hoàng ngay lập tức trở về bình thường. Bất quá gắn cũng không có dừng lại, hắn xếp bằng ngồi giữa không trung, bên trên Vân Hoàng quang mang chói lộ, bên dưới linh lực xung quanh bị hấp thu ầm ầm như vực bão.

Linh lực ở dưới mặt đất so ra thì không tinh thuần bằng linh lực phía trên không trung, bởi vì bên dưới khá nhiều tu sĩ khác tu luyện, vì thế mà hầu hết tu sĩ đều tu luyện trong những nơi đặc biệt hoặc tu luyện bằng linh thạch. Chứ nếu phụ thuộc vào thiên địa linh lực hấp thu thì thành tựu tương lai vô cùng hữu hạn.

Đến khi linh lực hấp thu đã củng cố hoàn tất, Vân Hoàng mới mở mắt ra. Lúc này, mặt trời dần xuất hiện.

"Cũng đã đến lúc trở về rồi!"

Vân Hoàng sau đó trở về Vân Quán.

Từ lúc bắt đầu thổ nạp tinh quang cùng nguyệt quang, hắn ngày nào cũng đi ngắm trời đêm. Cũng vì thế mà Vân Hoàng phát hiện ra vào cứ mười ngày một lần, tinh quang cùng nguyệt quang lại mạnh hơn thường ngày, còn nếu mạnh hơn bao nhiêu thì Vân Hoàng không có thước đo rõ ràng.

Tất cả tu sĩ nhìn thấy Vân Quán mở cửa thì thở phào nhẹ nhõm, mấy hôm nay bọn hắn luôn tâm thần bất định, sợ rằng Vân Quán sẽ biến mất. Tất cả đều vô cùng rõ ràng Lộc Chi Các tàn ác thủ đoạn, cướp đi sinh ý làm ăn của chúng thì tương đương với kết thù.

Mà Vân Quán danh tiếng thì càng là mở rộng, không chút còn là các tán tu hay các đoàn dong binh nữa, thậm chí một số gia tộc tu chân ở đây còn đến

làm khách hàng, không ít người muốn mời Vân Đại Sư đến làm khách khanh trưởng lão nhưng không được chấp thuận thôi.

Bọn hắn nhìn thấy Nguyệt Nha đi ra thì nhao nhao đến tặng lễ vật, khuôn mặt vô cùng niềm nở.

"Nguyệt tiểu thư, đây là một chút quà mọn..."

"Nguyệt tiểu thư, đây là thành ý của tại hạ dành cho Vân Đại Sư, tiểu thư có thể..."

"Nguyệt tiểu thư, tại hạ là Ngô gia, đây là một chút lễ vật, tiểu thư có thể chuyển lời cho Vân Đại Sư..."

Nếu đổi lại là một thông thường hài đồng khác, trước nhiều như vậy tài phú cùng dụ hoặc sợ rằng đã chảy dãi ra thèm thuồng, nhưng Nguyệt Nha biểu cảm vẫn vô cùng bình tĩnh một dạng, tựa như không coi những thứ trên tay ra gì. Tất cả mọi người thấy thế cũng cảm thấy thâm sâu khó dò.

Ban đầu, binh họ chỉ tưởng rằng Nguyệt Nha chỉ là một nha đầu được thuê đến trông quán mà thôi, cùng lắm thân phận cũng chỉ là một cái dược đồng. Nhưng vài ngày tinh tế quan sát, bọn hắn đều nhận ra quan hệ của Nguyệt Nha với Vân Đại Sư không giống như bình thường, giống như là đệ tử và sư tôn, thậm chí là... phụ tử quan hệ!

Con gái của Luyện Đan Sư đó nha, tất cả nịnh nọt còn không kịp, từ đó cứ thuận miệng gọi một tiếng "Nguyệt tiểu thư".

Vân Hoàng từ bên trong quan sát tình huống, xem xem cách Nguyệt Nha phản ứng ra sao, và có vẻ đồ nhi ngoan của hắn không có làm cho hắn thất vọng. Đồng thời Vân Hoàng cũng cảm khái.

"Luyện Đan Sư chức nghiệp được xưng là cao quý nhất, quả nhiên không sai."

Một tu sĩ cuộc đời hơn bốn phần tài phú đều đổ vào Đan dược, Đan dược không chỉ giúp chữa trị thương thế, tăng lên thọ nguyên mà còn là báu vật cho những tu sĩ tư chất không tốt, quanh năm không thể đột phá. Thử hỏi tại sao Luyện Đan Sư trong lòng mọi người liệu có bao nhiêu lớn?

...

Đã gần hai tuần từ khi Vân Quán mở cửa.

Bên trong tổng bộ của Lộc Chi Các, mười mấy nhân ảnh đang ngồi quanh một cái bàn gỗ dài, những nhân ảnh này cũng là Lộc Chi Các cao nhất quyền lực, đều là các trưởng lão tồn tại.

"Chỉ trong hai tuần, hai tuần! Lộc Chi Các lợi nhuận đã bị một cái mới mở quán nhỏ ăn mất đi ba thành! Các ngươi liệu mà xử lý cho phải phép!"

Lộc Chi Các các chủ Tần Dương hừ lạnh, con ngươi toát lên sự lạnh kẽo khiến các vị trưởng lão không rét mà run. Gần đây y bế quan trùng kích Nhập đạo lục phẩm thất bại, tâm tình một mực không tốt. lại thêm truyện này nên không kiềm chế nổi trên thân sát ý.

Một trưởng lão run rẩy, ngữ khí nơm nớp lo sợ.

"Các Chủ, hay là chúng ta... cho người đi giết hắn ta, sau đó giả mạo là một vụ luyện Đan thời điểm bị nổ Đan Lô mà chết!"

Các trưởng lão còn lại cũng tranh luận một hồi, cuối cùng cũng đồng ý cho cách làm kia.

Tần Dương cũng lộ ra hài lòng về cách giải quyết này, chỉ cần đem giết đi thì sao có thể mà gây nổi sóng gió. Dù bị nghi ngờ thì sao? Ai dám có can đảm tra hỏi bọn hắn Lộc Chi Các?

Tần Dương chỉ về phía trưởng lão vừa nãy, giọng nói tràn đầy ác ý.

"Vậy thì ngươi sẽ làm đi!"

"Tuân lệnh!"

Gã trưởng lão kia là người lúc trước đã phái hắc y nhân đi điều tra Vân Quán. Hắc đã đoán chắc Vân Hoàng chỉ mới là một cái chưa đến Luyện Khí trung kì, thù tiện ra tay là xong."

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Đến ám sát

Vút vút vút

Trong đêm, ba đạo bóng đen xé gió phi độn, hoá thành từng vết mờ giữa đêm khuyu, mà hướng của mấy đạo nhân ảnh này lại nhằm về phía Vân Quán, nơi mà hiện giờ đang là tâm điểm của La Vũ Thành.

Thông thường Vân Quán bị các tu sĩ vây quanh rất đông, nhưng bây giờ đã là đêm muộn, tất cả đều đã nghỉ ngơi tu luyện, mà những thân ảnh này lại cực kì yên lặng nên tuyệt nhiên không có ai phát giác ra chúng cả.

Nhưng khi cả ba đạo màu đen thân ảnh xâm nhập vào hắn một trăm trượng phạm vi, Vân Hoàng ở độ cao vạn trượng phía trên nhếch mép cười, ngữ khía hoàn toàn không có gì là ngạc nhiên cả.

"Ba Hư Linh cảnh trung kì đi ám sát, Lộc Chi Các này, cũng thật là coi trọng ta đi."

Vân Hoàng đứng dậy, thả trôi mình xuống, với một tốc độ rất nhanh Vân Hoàng suýt nữa cắm đầu xuống đất theo nghĩa đen, hắn điều chỉnh lại tư thế, chậm rãi quan sát ba gã hắc y nhân.

Vân Hoàng tuy không có chứng cớ chứng minh rằng đây là người của Lộc Chi Các, nhưng ngoài Lộc Chi Các, trong thành này còn ai có lí do đối với hắn động thủ?

Mấy tên hắc y nhân đến trước của Vân Quán, chúng lặng lẽ thăm dò thì phát hiện ra không có dấu hiệu của bảo vệ.

Vân Hoàng cười lạnh, nếu đối phương là Thông Linh cảnh tu sĩ thì có lẽ có thể nhìn ra hắn nơi này trận pháp mánh khoé. Nhưng chỉ là Hư Linh cảnh thì trừ khi trận pháp tạo ngộ cực cao cộng thêm hồn hải mạnh mẽ thì có lẽ mới có thể biết rằng nơi đây bố trí trận pháp.

"Đồ nhi ngoan, nhìn cho kĩ những kẻ này, chúng là người được cử đến đem ta và con thủ tiêu. Đối với những loại người này tuyệt đối không nên nương tay."

Nguyệt Nha, đã được hắn dùng linh lực làm cho bay lơ lửng bên cạnh hắn chăm chú quan sát ba hắc y nhân, gật đầu với Vân Hoàng.

Cả ba cứ hồn nhiên bước vào mà không biết rằng nơi chúng đặt chân bố trí mười lớp trận pháp đặt chồng lên nhau, tên cầm đầu nhìn gian nhà trống không, vội phân phó cho hai thuộc hạ đằng sau hắn.

"Đem tên kia cùng đệ tử của hắn giết, khi gặp lập tức phải hạ sát thủ, lũ Luyện Đan Sư nghe đồn có nhiều trò lắm."

Một tên đằng sau cười khẽ.

"Đại ca, bất quá hắn cũng chỉ là một tu sĩ Luyện Khí cảnh mà thôi, chiến lực có bao nhiêu chứ?"

"Đúng rồi đại ca, nghe nói tiểu yêu nữ kia dù tuổi nhỏ nhưng dáng dấp cũng thật là cực phẩm a, ai bắt được nhớ đừng đem giết, trước tiên cứ thật tốt giày vò tiểu nữ một chút."

Cả ba gã trao đổi đều dùng truyền âm, nhưng với hồn lực đạt tới cấp độ như Vân Hoàng thì nghe mất gã Hư Linh cảnh nói truyện tuyệt đối nghe không lọt một chữ. Nghe đến đoạn chúng muốn dày vò đồ nhi ngoan Nguyệt Nha của hắn xong, sắc mặt bình thường của Vân Hoàng vẫn giữ nguyên, trên khoé miệng còn nhếch mép cười, nhưng sát ý tỏa ra không khỏi khiến xương cốt rét lạnh.

"Lộc Chi Các mấy cái sát thủ khẩu vị thật là nặng a, đến cả một tiểu nữ hài 8 tuổi cũng không buông tha."

Ba hắc hắc y nhân đột nhiên nghe giọng nói phảng phất như rắn rết bò vào trong lỗ tai, cả người giật thót. Quay người về phía sau, chỉ thấy cửa quán không biết từ lúc nào đã mở ra, ánh sáng mờ ảo hắt vào lộ ra một người mặc áo choàng trùm kín từ đầu tới chân, chỉ lộ ra một chút ở cằm.

"Vân… Vân Đại Sư!!!"

Cả ba cả kinh, bọn hắn lúc trước tất nhiên đã từng thấy qua Vân Hoàng bộ dạng, đương nhiên là nhớ rất rõ.

Vân Đại Sư tại sao lại ở đây?

Tên lão đài cầm đầu cười khô khan, vội chắp tay lại cung kính.

"Vân Đại Sư chê cười, chúng ta chỉ là tình cờ đi lạc qua đây a."

"Đúng đó đúng đó, đây hết thảy chỉ là tình cờ…" – Hai tên lâu la đằng sau phụ họa theo.

Đùa gì chứ? Bây giờ ngòi trước mặt chút cần một cái hô lên thì sẽ có bao nhiêu tu sĩ vì hắn xuất đầu? Tuy chỉ là Luyện Khí cảnh nhưng hàng nghìn Luyện Khí cảnh vây công dù là Hư Linh hậu kì cũng chết chắc chứ chẳng đùa. Mà bọn hắn cũng không thể lấy Lộc Chi Các đem ra chèn ép mọi người được, đơn giản là vì lại thêm một cái Vân Quán này nữa, ai còn sợ không có Đan dược.

Nhưng cũng chính là lí do đó nên Lộc Chi Các mới để mất ngôi vị độc tôn tại La Vũ Thành này. Vì vậy mới quyết tâm đem Vân Hoàng diệt trừ.

Mấy trên kia định cáo lui, nhưng Vân Hoàng đã nở nụ cười mà như không phải cười, một cỗ khí tức rét lạnh truyền qua khắp cả gian phòng.

"Đã đến rồi, thì cũng không phải đi nữa…"

Cả ba hắc y nhân trong lòng đều từng trận run rẩy liên hồi. Đây thực sự là sát ý của một Luyện Khí cảnh sao?

Đừng nhìn Vân Hoàng bình thường mà nghĩ hắn là mèo bệnh. Kiếp trước, tại Vĩnh Lạc đại lục những nơi cao nhất hắn đã làm pháo hôi vô số lần nhưng hắn vẫn sống nhăn ra đấy, trên chiến trường dù làm pháo hôi nhưng vẫn sống. Cũng đủ để biết hắn đã trải qua bao trận sinh tử chiến, đã giết bao nhiêu nhân mạng?

Tên lão đại cắn răng, trong tay đột nhiên xuất hiện một cây chuỳ thủ màu xám tro. Linh lực trong cơ thể hắn bạo phát, tốc độ gia tăng nhanh chóng hướng phía Vân Hoàng lao tới. Chuỳ thủ sắc bén cắt một đường trên không trung. Nhắm về phía Vân Hoàng cổ.

"Hắc Sát Chi Nhận!"

Với tuyệt kĩ này số lượng Hư Linh cảnh tu sĩ chết trên tay hắn không dưới mười người. Gã tin tưởng một đòn này chắc chắn có thể một kích tất sát Vân Hoàng.

Nhưng cảnh đầu rơi máy chảy trong dự liệu không có xảy ra, chỉ thấy cánh tay của Vân Hoàng vung vẩy theo quỹ đạo vòng cung, chỉ thấy khi chuỳ thủ tiếp cận gần đến Vân Hoàng liền có cảm giác như động vào rất nhiều tầng bình trướng, những cái này ngăn cách tuy rằng không ngăn nổi hắn công kích, nhưng chục cái, trăm cái, nghìn cái chỉ trong một sát na nhanh chóng đè hắn chuỳ thủ, không thể đi chuyển nổi!

"Điều này sao có thể?!"

Tên lão đại kinh hãi hét lên, hai tên lâu la đằng sau y cũng sợ đến ngây người. Đi theo lão đại bao nhiêu năm bọn hắn há có thể không biết lão đại tuyệt kĩ thành danh? Vậy mà một cái tưởng chừng như yếu ớt Luyện Đan Sư lại có thể tuỳ ý ngăn chặn!

"Ta không tin!"

Gã hắc y nhân lão đại gầm lên, cuồng bạo linh lực luân chảy, từ trên lưỡi chuỳ thủ được bao bọc bởi hỏa diễm, gã xoay người, dùng lực từ cú xoay đó chém dọc xuống Vân Hoàng.

"Ma Diễm Hoả Sát!"

Vân Hoàng chỉ cười lạnh, hắn cánh tay chém ra một đao, gã hắc y nhân cuồng hỉ vì gã không cảm nhận được chút linh lực nào cả, công kích cấp bậc càng điên cuồng thôi động, chỉ một cánh tay thôi mà như mười mấy cái chuỳ thủ tấn công cùng một lúc. Nhưng đột nhiên sắc mặt gã đại biến.

Chỉ thấy cánh tay của Vân Hoàng dường như ẩn chứa một cỗ kinh khủng lực lượng, hỏa diễn trên chuỳ thủ có thể trong chốc lát thiêu rụi Luyện Khí cảnh đỉnh phong trước bàn tay của Vân Hoàng lại như tiểu nãi nãi gặp thái gia gia đồng dạng, lập tức tắt ngấm. Mũi chuỳ thủ, bối hai ngón tay xuất hắn kẹp lại.

Vân Hoàng vừa nãy là thử nghiệm xem nếu hắn chỉ sử dụng đơn thuần hồn lực chiến đấu với linh lực thì sẽ mạnh đến bao nhiêu, xem ra nếu chỉ dùng hồn lực, dù là Hư Linh cảnh hậu kì cũng có thể đơn giản đem trấn áp.

"Giờ cũng nên kết thúc rồi, các ngươi làm ta lãng phía quá nhiều thời gian rồi đấy."

Hắn một chỉ xuất ra, nhằm ngay mi tâm của gã hắc y nhân lão đại đâm tới. Đột nhiên một đạo bạch quang đến chắn trước Vân Hoàng chỉ, đồng thời tên hắc y nhân lão đại cũng bị người ta kéo ra.

Vân Hoàng cũng biết là do hai tên huynh đệ đằng sau ra tay, bất quá hắn không có đuổi theo, đây cũng chính là cảnh báo của Vân Hoàng dành cho Lộc Chi Các.

Mà khi hắn nhìn xuống chỗ vừa nãy, một thanh phi kiếm, đúng hơn là hai nửa của một thanh phi kiếm rơi xuống sàn. Một chỉ của Vân Hoàng rơi xuống chia một cái hoàn chỉnh phi kiến làm hai mảnh.

"Thật sự nghĩ rằng có thể chạy sao?"

Vân Hoàng đại trận theo ý niệm của hắn khởi động. Bên ngoài, ba tên hắc y nhân đang chạy bán sống bán chết, dùng hết cả sức bú sữa mẹ muốn chạy trốn, nhưng rồi cả ba cảm thụ được một cỗ nồng nặng nguy cơ xông tới. Bọn chúng đều là những kẻ quanh liếm máu trên đao mà sống, với những cảm giác này thì nhạy bén hơn tu sĩ thông thường nhiều, tốc độ càng là gia tăng, nhưng đã không kịp nữa rồi.

Hàng chục tia lôi điện đánh xuống, phá vỡ của chúng linh lực hộ thể, cuồng bạo lôi đình chi lực tàn phá bên trong kinh mạch cùng thể nội. Cả lũ thống khổ gào lên liên hồi, nhưng tiếng kêu căn bản không lọt qua hắn trận pháp bố trí.

Ba đại Hư Linh cảnh tu sĩ, hoành hành tại La Vũ thành hơn hai mươi năm, chỉ vì chọc tới một Luyện Đan Sư mới Luyện Khí cảnh thất cấp mà trong một đêm toàn bộ bị chém giết, hôi phi diệt yến.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Lấy một địch hai

Ngay ngày hôm sau, trước tổng bộ của Lộc Chi Các có treo một cây chuỳ thủ, một mảnh phi kiếm và một miếng vải rách.

Những thứ này đối với tất cả chẳng có gì bắt mắt cả, nhưng rơi vào trong mắt những vị trưởng lão của Lộc Chi Các lại kinh sợ bạn phần.

Ba huynh đệ Tàng thị, những sát thủ đã làm việc cho Lộc Chi Các bọn họ từ lâu rồi, nhiệm vụ ám sát đã giao từ hôm qua nhưng hôm này vẫn chưa thấy tăm hơi đâu. Cộng thêm cây chuỳ thủ, miếng vải cùng mảnh phi kiếm gẫy treo ngay trước cửa nhà bọn chúng chứng tỏ rằng ba huynh đệ Tàng Thị toàn bộ đã bị giết hết, hơn nữa hung thủ còn đem chiến lợi phẩm đến trước mặt họ để thị uy!

"Đây chả phải là chuỳ thủ của Tằng Nhất sao?"

"Còn nữa, mảnh phi kiếm gẫy kia trong giống hệt như phi kiếm của Tằng Tam."

"Các ngươi mau nhìn, mảnh vải đó chắc phải là từ y phục mà Tằng Tam sao?"

Tất cả các trưởng lão trong lòng đều phát lạnh, ai nghĩ ra được ba huynh đệ Tằng Thị đi ám sát một cái nhỏ nhỏ Luyện Đan Sư, lại cuối cùng lại tổn thất một đêm ba cao thủ Hư Lunh cảnh có tiếng tăm vậy mà toàn bộ lại bị chém chết hết rồi.

"Làm càn!"

"Lớn mặt!"

"Thật cho rằng Lộc Chi Các là quả hồng nền muốn tuỳ ý bóp sao?"

Các trưởng lão sắc mặt đều cau có, làm mưa làm gió tại La Vũ thành nhiều năm như vậy, thế mà lạ thua một cái ngoại lai người mới tới đây chưa tới một tháng, thử hỏi sao bọn họ có thể nhẫn?

Lúc này, Vân Hoàng đang ngồi trong mật thất luyện Đan, nhưng mười mấy cây linh dược bay xung quanh mình, hắn lẩm bẩm.

"Chỉ một lần chỉ nữa thôi là ta có thể trở thành cửu phẩm."

Kinh nghiệm hắn đã có thừa, cái Vân Hoàng thiếu chính là kiến thức. Kiếp trước hắn dù đã có cơ hội tiếp xúc với nhiều Đan đạo tri thức cao cấp nhưng Vân Hoàng về Đan đạo đầu tư cũng không có nhiều.

Đột nhiên, ở bên ngoài vang lên tiếng thét lớn, nhanh chóng hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

"Vân, mau ra đây nhận lấy cái chết!"

Mọi người đều cảm thấy khó chịu, ai dám có dũng khí đến Vân Quán nháo sự? Nhưng khi nhìn thấy chủ nhân của giọng nói đó, tất cả trong lòng như kim rơi lộp bộp xuống.

Thất trưởng lão t Lộc Chi Các! Vậy mà lại là trưởng lão Lộc Chi Các!

Lộc Chi Các tổng cộng có mười một vị Luyện Đan Sư, cũng chính là mười vị trưởng lão cùng Các chủ. Các trưởng lão rất ít khi xuất hiện như thần Long thấy đuôi không thấy đầu đồng dạng. Mỗi người địa vị ở La Vũ Thành đều cực kì siêu nhiên.

Thất trưởng lão này cũng là người lúc trước phái người đi điều tra Vân Hoàng, nhưng cũng vì tình báo sai lệch nên chết mất ba nhân thủ, đây cũng là lệnh của các chủ giao cho y là phải lấy mạng Vân Hoàng, nếu khổng sử phạt sẽ cực kì nặng.

Đi xung quanh thất trưởng lão là một đội hộ vệ, mỗi người trên thân khí tức đều vô cùng đánh sợ, người yếu nhất tu vi cũng đã là Luyện Khí cảnh bát cấp.

Lúc đó Vân Hoàng cũng bước ra, dù đứng trước nhiều như vậy binh mã vẫn vô cùng ung dung hỏi.

"Hôm này ngọn gió nào đưa Lộc Chi Các đến quán của tại hạ vậy?"

Thất trưởng lão cười gằn.

"Vân Đại Sư, một cái Đông Hoang người, đừng nghĩ chút học được một chút Đan đạo đã dám đến đây dương oai, ngươi giết của bọn ta ba cái hộ vệ, hôm này chôn ở nơi này đi!"

Tất cả mọi người đều một trận tức giận, Đan dược Vân Hoàng luyện chế tuyệt đối là tinh phẩm, so với Đan dược của Lộc Chi Các không chỉ tốt hơn

gấp đôi. Vậy mà cái này còn không có mặt mũi chê cười Vân Đại Sư.

Bất quá, nhìn nhiều như vậy hộ vệ đằng đằng sát khí, tất cả lời chỉ có thể nghẹn ở cổ họng.

Thất trưởng lão biết Vân Hoàng là một cái Đông Hoang người tất nhiên là đối với hắn điều tra qua. Vân Hoàng cũng không ngạc nhiên về chuyện này, ngữ khí vẫn bình thản vô cùng.

"Vậy thì các hạ có chứng cứ chứ nhỉ? Chứ đến quán của mỗ phá đám như vậy, lỡ mất rất nhiều thời gian của những khách nhân kia."

Những tu sĩ lúc này nghe thấy vậy cũng tỉnh ngộ, liền có dũng khí phản bác.

"Đúng vậy, không có lí do rõ ràng mà đến phá quán Vân Đại Sư, dù là Lộc Chi Các cũng quá đáng đi."

Thất trưởng lão nghĩ đến miếng vải, thanh chuỳ thủ cùng mảnh vỡ phi kiến kia, nhưng nhanh chóng bị gạt đi. Hắc gọi là Vân trước mặt hắn chắc chắn cũng không phải hạng đơn giản, hắn đam có dũng khí để lại cho Lộc Chi Các ba món đồ đó tất có cách đối phó, cũng không phải hạng người mua dây buộc mình.

Mà ba huynh đệ Tàng thị tiếng ở La Vũ Thành cực kì thối, thông báo ra không những diệt trừ được Vân Hoàng mà còn giúp hắn nhận được nhiều sự ủng hộ hơn. Hơn nữa biết được Lộc Chi Các lại thu nhận cái này thối tha hạng người thì quả thật là cái được không bù được cho cái mất.

"Vô lão, Yến lão! Xin hai vị xuất thủ đem trên này giết chết!"

Từ đằng xa truyền tới hai luồng khí tức cường hãn, tất cả tu sĩ ở đó đều cảm thấy không thở nổi, hai người đang đến rốt cuộc là tu vi gì?

Chỉ thấy hai lão già thần sắc lạnh lùng hạ xuống bên cạnh Thất trưởng lão, ngữ khí lãnh khốc, hướng mắt về phía Vân Hoàng.

"Là hắn?"

Thất trưởng lão gật đầu.

Vô Lão, Yến lão chính là Lộc Chi Các cung phụng, cũng là vốn liếng lần này để y giết chết Vân Hoàng.

"Hai cái Thông Linh cảnh nhất cấp, Lộc Chi Các này cũng thật hao tâm tổn sức."

Mắt Vân Hoàng lập loè, rất nhiều ý nghĩa đảo qua hắn não hải.

Vô lão tuy không nhìn thấy cảnh giới của Vân Hoàng, nhưng lão không cảm thấy Vân Hoàng là một Thông Linh cảnh tu sĩ. Lão bang tay linh lực chộp tới, mang theo kinh người uy thế định một chiêu đem Vân Hoàng giải quyết.

"Nhận lấy cái chết!"

Vù vù vù vù

Vân Hoàng khoé miệng nhếch lên một nụ cười. Tinh thần ý chưa của hắn thôi động, lập tức mười tầng trận pháp khởi động. Ở bên trong quán, Nguyệt Nha đang đen từng viên linh thạch tiêu hao, hoá thành năng lượng gia trì đại trận.

Còn đại thủ linh lực bị Vân Hoàng một quyền Toái giáp kích trong nháy mắt oanh tạc.

Vô lão và Yến lão kinh ngạc nhìn Cân Hoàng. Nhưng chưa kịp phản ứng thì hàng chục đạo lôi đình đánh xuống, cộng thêm khốn sát trận và công kích trận phối hợp, uy thế kinh người.

"Trận pháp! Hắc này còn là một Trận Pháp Sư!" – Cả hai kinh hô.

Cửu lôi trận hoá thành từng đợt lôi hồ đánh xuống, mỗi một đạo lôi hồ này đều tương đương với với một đoàn toàn lực của tu sĩ Hư Linh cảnh sơ kì.

Đối với Hư Linh cảnh sơ kì công kích cả hai lão già đều có thể trực tiếp coi nhẹ, nhưng được khốn sát cùng công kích trận gia trì, hơn nữa số lượng không dưới mấy nghìn đạo. Mất nghìn Hư Linh cảnh tu sĩ ra tay toàn lực cùng một lúc, uy thế sẽ đến thế nào kinh khủng?

Vân Hoàng lao lên, linh lực sôi trào, gắn một quyền vung ra.

"Khởi Phong thức!"

Giơ bão cuồn cuộn mang theo sát thế tiến tới. Yến lão hừ lạnh, trong tay xuất hiện một cây ngân sắc trường kiếm, kiếm ý sắc bén tỏa ra, Vô lão lòng bàn tay ngưng tụ ra hoàng sắc linh lực, một chưởng vỗ xuống, xé dịch thành một đường thẳng tắp.

Khởi Phong chỉ trụ được mấy hơi thở liền bị kiếm ý cùng chưởng pháp phá tan, hai lão mừng rỡ, muốn bắt Vân Hoàng lại nhưng không biết từ lúc nào trên cao đã xuất hiện hư ảnh hai cái cự trụ, hai cái cự trụ này bản thân khí tức đều cực kì đáng sợ, không chỉ mang theo trấn áp cùng hủy diệt khi tức đơn thuần như lúc trước nữa mà còn ẩn chứa một cỗ cường đại Phong bạo, tựa như có thể đem Vân vật đều xé nát.

”Nhận ta một chiêu, Thiên Hoang Phong Long Trụ!”

Cự trụ hạ xuống như cuồng Long xuất thế, gió bão, hủy diệt, trấn áp hoà quyện vào nhau, giống như ngày tận thế triển áp tới, toàn bộ các tu sĩ trên thân đều không thể tin nổi, đây là một cái Luyện Đan Sư sao?

Nếu không phải lúc trước Vân Hoàng ở đây mở quán luyện Đan thì có lẽ hắn có nói mình là Luyện Đan Sư cũng không ai tin tưởng.

Ầm ầm ầm ầm ầm

Cả Vô lão và Yến lão thu lại toàn bộ khinh thị, cả người khí tức càng dâng lên như sấm dậy, trong nháy mắt tế xuất ra tuyệt chiêu.

”Thế Vũ Kiếm Quyết, Bất Vực Chi Kiếm!”

”Sơn Hà Ấn!”

Ba luồng kinh khủng uy áp trong nhất mắt va chạm vào nhau. Vân Hoàng cảm thấy một loại tàn phá cùng cắt chém chi lực tấn công hắn thể nội, bất quá bị hắn sử dụng cương nguyên trấn áo lại. Vô lão cùng Yến lão cũng bị trấn bay, linh lực nhộn nhạo.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Chém giết Thông Linh cảnh (1)

Tất cả người quan sát, thậm chia thất trưởng lão tròng mắt đều rớt ra ngoài, rốt cục muốn điên rồi.

Gã Vân Đan Sư kia một mình độc chiến hai cái Thông Linh cảnh tu sĩ, hơn nữa không rơi xuống hạ phong.

Vô lão, Yến lão hắn đã nhận biết từ lâu, trong số các Thông Linh cảnh nhất cấp cũng là người nổi bật, đã là Thông Linh cảnh nhất cấp hậu kì tồn tại.

Vô lão, Yến lão nhìn Vân Hoàng đang đứng thong thả kia, giọng nói không thể giấu nổi kinh dị.

“Thật sự đã quá coi thường Vân Đại Sư rồi.”

Vân Hoàng không có đáp lời, chỉ thấy thân hình khẽ biến. Lần này, hắn tấn công.

Hai lão cung phụng của Lộc Chi Các tức khắc cũng phản ứng theo. Cả hai điều có chút hiểu rõ về thực lực của Vân Hoàng, biết được rằng nếu đơn đả độc đấu với hắn chút có nước chịu thiệt thòi, vì vậy cả hai không hẹn mà cùng đồng loạt phản kích.

Vô lão tế xuất ra một cây chiến thương, chiến thương màu lam nhạt, trên thân tản mát ra khí tức sát phạt cường đại, hiển nhiên là đã tắm máu qua không ít tu sĩ, linh lực từ trong người lão kích hoạt lên chiến thương, phù văn khắc trên nó lộng lẫy phát sáng.

“Một Linh giai thượng phẩm pháp bảo, hơn nữa lại khắc thêm Linh giai hạ phẩm phù văn sao?”

Vân Hoàng lập tức cảm giác được một cỗ nhàn nhạt nguy cơ, một Linh giai thượng phẩm pháp bảo đã rất đáng gờm rồi, khắc thêm phù văn thì sức mạnh có khi lấy được đề thăng ba phần.

“Giao Long Xuất Hải!”

Chiến thương đâm ra, thương ảnh mang theo hùng hậu linh lực bạo phát tấn công về phía Vân Hoàng. Thương ảnh mãnh liệt như một đầu giao Long gầm thét. Yến lão cũng hông chịu yếu thế, trường kiếm từ trong nhẫn trữ vật tế xuất ra, đồng dạng cũng là một cái Linh giai thượng phẩm pháp bảo, hơn nữa bay xung quanh Yến lão còn có hai chiếc phi kiếm nữa.

Đạt đến Thông Linh cảnh về sau, không chỉ có tu vi mà thức hồn cũng có sự biến đổi rất lớn. Tu sĩ Thông Linh cảnh có thể phân thần, sử dụng nhiều món pháp bảo cùng một lúc, bất quá nếu tinh thần tập trung vào một pháp bảo tất nhiên sẽ đề thăng uy lực hơn.

”Nhận lấy ta kiếm, Phá Vân Trảm!”

Kiếm khí cắt ngang gào thét chém ra, tận những hơn mười đạo lớn kiếm khí ẩn chứa kiếm ý đủ để liệt sát cả chục tên Hư Linh cảnh tu sĩ.

Nhìn hai luồng công kích tiến công mình, Vân Hoàng trên thân khí tức không kiêng kị gì bạo phát ra ngoài, nhất thời làm tất cả kinh hãi. Hắn quyền đầu giơ lên, thiên địa chi lực trong phạm vi ngàn trượng ầm sang rung động. Đối chiến với hai Thông Linh cảnh tuyệt không thể khinh địch, nên Vân Hoàng quyết định sử dụng một trong số những đòn sát thủ.

”Thiên Hoang Táng Thần, Tứ Phương Trấn Sát!”

Theo tiếng hô của Vân Hoàng, thiên địa chi lực ầm ầm dậy sóng, trời đất u ám tựa như ngày tận thế, từ trên cao triển lộ ra một bóng mờ cự trụ, cự trụ mang theo sức mạnh tựa như một cái lồng giam trấn áp vạn cổ.

“Xuống cho ta!”

Vân Hoàng gầm thét, cự trụ rớt xuống như thiên thạch giáng thế. Trước uy áp từ nó, rất nhiều tu sĩ tu vi thấp không hẹn mà cùng đồng loạt phun ra tiên huyết, ngã xuống đất bất tỉnh tại chỗ. Những người khá hơn cũng kém chút nữa bị uy áp bắt quỳ xuống.

Tất cả đều sợ hãi không thôi, bọn họ ở bên ngoài vòng chiến đã thê thảm như thế này, vậy thì hai lão già kia sẽ chịu cỡ nào sát thương?

Đây cũng không phải là do Vân Hoàng cường đại đến mức có thể đem mất trăm Luyện Khí cảnh thổ huyết, mà là hắn tu luyện một loại rất kì quái ý cảnh, đó là trấn áp chi ý. Trấn áp chi ý được hắn khởi đầu từ môn thuật pháp Thiên Hoang Trấn Trụ, Vân Hoàng nhiều năm như vậy tu luyện, cũng phát hiện ra nó chẳng khác tu sĩ cấp cao hơn thả ra uy áp là bao. Nhưng sống lại một kiếp này, trải qua bao nhiêu cơ duyên, lĩnh ngộ. Vân Hoàng phát hiện ra rằng trấn áp chi ý kinh khủng đến mức nào, thậm chí còn có thể trấn áp thiên địa, đoạt lấy quyền kiểm soát thiên địa lực lượng.

Bạo bạo bạo bạo

Kiếm khí cùng thương ảnh lấy cứng chọi cứng với cự trụ, linh lực vặn vẹo, từng đợt nổ vang vang lên từng hồi. Dù có trận pháp của Vân Hoàng chống đỡ xuống nhưng khu vực xung quanh Vân Quán bảy ngàn trượng vẫn điên cuồng rung động. Vô lão thiêu đốt tinh huyết, khí tức lập tức kéo lên, dưới mấy cái đại trận cùng công kích thì lão không phát huy nổi bảy thành chiến lực, hơn nữa Vân Hoàng cũng quá mức bá đạo, nếu không nhanh chóng đen Vân Hoàng bắt sống mà cứ dây dưa như thế này mãi, sớm muộn gì lão cũng hôi phi diệt yến.

Vô lão truyền âm cho Yến lão, muốn chế trụ, thậm chí là đem Vân Hoàng chém giết thì cần cả hai người lão cùng đánh.

”Yến lão, liên thủ đem Vân Đại Sư giết!”

Vô lão cánh tay kết thủ ấn, từ trên tay lão xuất hiện một cái hôi sắc ấn, Vô lão cánh tay vung ra. Sơn Hà Ấn đánh tới, chưởng ấn cực nhanh khiến Vân Hoàng căn bản không tránh kịp.

Oanh!

Vô lão mừng rỡ, lão đã thấy rõ ràng chưởng ấn đánh thẳng lên người Vân Hoàng, nhưng ngay sau đó mặt lão nghệt ra. Chỉ thấy Vân Hoàng hai tay đang che trước mặt, trên cánh tay vẫn còn in hằn vết chưởng ấn, tinh huyết đặc quánh dưới ánh sáng xuyên qua lấp lánh màu tử sắc.

”Ngươi... ngươi là Thể Tu!!!”

Trừ khả năng này ra, Vô lão không nghĩ ra được bất cứ lí do nào khác hợp lí hơn. Lão tất nhiên nắm rõ Sơn Hà Ấn có bao nhiêu uy lực a, dù là ngang bằng tu vi với lão mà dùng thân thể đón đỡ không chết cũng mất một lớp da.

Yến lão càng là nóng ruột, điên cuồng kiếm khí chém ra, mỗi đạo kiếm khí này đều sản chứa kiếm ý sắc bén đến cực điểm, nhưng Vân Hoàng lần này đã có chuẩn bị trước. Khi kiếm khí rơi trên người hắn thời điểm, hai cánh tay của Vân Hoàng di chuyển theo quỹ đạo hình vòng cung chém ra Diệt Vấn Đao, đao khí không chút nào sắc lẹm như thông thường đao khí mà dày, cứng và thô như những thanh huyền thiết vậy. Hàng trăm, hàng ngàn đao khí trong một sát na chém ra giăng thành một tấm lưới cứng rắn. Đem toàn bộ kiếm khí ngăn trở ở bên ngoài.

”Sao có thể?!”

Yến lão sợ hãi, lão cảm nhận từ trước đến giờ chưa từng có sinh tử nguy cơ, điên cuồng thiêu đốt tinh huyết, Vân Hoàng đã nhanh chóng áp sát Yến lão, một toà đạo đài to lớn xuất hiện đằng sau hắn, trên đạo đài khắc mười hai đạo sáng rực Long văn, mỗi Long văn đều như một đầu Chân Long gầm thét, mang theo khí thế hủy diệt đánh xuống.

”Bất Vực Chi Kiếm!”

Yến lão gào tao, trong tay trường kiếm đánh ra, đồng thời liên tục thiêu đốt tinh huyết muốn chạy thoát ra đằng sau, nhưng còn vượt qua lão dự tính, kiếm vực của lão trong nháy mắt bị đạo đài nghiền nát thành mảnh nhỏ, kiếm khí bay tứ tung. Mà toà đạo đài kia lại hướng về phía lão bay tới, muốn đem lão toàn thân đèn ép.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Chém giết Thông Linh cảnh (2)

Đạo đài mang theo khí thế nghiền ép đánh tới, nhưng khi nó còn cách Yến lão vài thước ngắn thời điểm, một chưởng lớn đánh ra lám lệch đi hướng đi của đạo đài.

Yến lão, thoát chết một mạng.

Mà người xuất thủ không ai khác đó chính là Vô lão, Vô lão tất nhiên không có cao thượng đến mức đó, nhưng lão buộc phải làm vậy, nếu không sau khi Yến lão chết, lão cũng không ổn.

"Yến lão, phải tìm cách bắt tên kia lại, giết hắn hoặc ít nhất là phải trọng thương hắn."

Cả hai biết rằng tuy là kẻ khác đang rót năng lượng cho những đại trận này, nhưng chân chính hắc thủ sau màn điều khiển đại trận công kích họ chính là cái người trước mặt này. Nếu loại bỏ đi trung tâm điều khiển, đại trận này cũng chỉ như một thanh kiếm mà không có người cầm, dù sắc bén thế nào thì bọn họ cũng có thể dễ dàng trấn trụ.

Đồng thời cả hai lão cũng khiếp sợ không kém, Vân Hoàng thân là một cái Luyện Đan Sư danh hiệu nhưng không chỉ kinh nghiệm chiến đấu, khả năng phản xạ lẫn tốc độ phản ứng đều như là quái vật vậy. Nhất là Vân Hoàng phân thần vừa điều khiển nhiều đại trận khác nhau vừa đánh với bọn họ.

Vô lão, Yến lão đứng gần nhau tạo thành một cái trận tuyến, không có xông lên tấn công, Vân Hoàng cũng không có tiến lên mà hắn chỉ đứng im trên hư không, nhìn chằm chằm vào.

Hắn muốn đem hai gã cung phụng của Lộc Chi Các chém giết càng nhanh càng tốt, càng kéo dài lâu thời gian, khả năng cường giả của Lộc Chi Các kéo đến càng lớn. Nhưng hai lão già kia đã liên hợp lại, nếu lúc này hắn xông lên thì chắc chắn không có khả năng đem hai người chém giết.

Cách duy nhất, đó chính là tách ra và giải quyết từng người một.

Đột nhiên, Vô lão và Yến lão cùng nuốt liền mấy viên Đan dược, Vân Hoàng ánh mắt có chút ngưng trọng.

"Bạo Khí Đan?! Hai cái này lão gia hỏa thủ bút cũng thật là lớn!"

Bạo Khí Đan, Linh giai trung phẩm Đan dược, dựa vào việc thiêu đốt linh lực trong cơ thể đổi lấy sức chiến đấu hơn hẳn bình thường trong thời gian ngắn, bất quá sau khi dược lực hao hết sẽ có một khoảng thời gian suy yếu, dùng quá nhiều và liên tục sẽ gây tổn hại căn cơ vĩnh viễn.

"Nhưng mà thật cho rằng chỉ có các ngươi là sở hữu Đan dược hay sao?"

Thời gian gần đây thu thập đủ loại linh dược, Vân Hoàng đã sớm luyện chế rất nhiều dự phong Đan dược dành cho những lúc như thế này. Vân Hoàng từ trong nhẫn trữ vật xuất ra năm viên Đan dược đem nuốt vào miệng.

Chân Khí Đan, tuy cũng trong thời gian ngắn có thể đề thăng sức chiến đấu nhưng không có như Bạo Khí Đan, Chân Khí Đan dược lực sẽ hoá thành linh lực, linh lực đó sẽ biến thành một bộ phận chiến lực, bất quá lượng linh lực bổ xung đó khi tiêu hao hết thì sẽ không thể hồi phục lại.

Lưỡng chủng Đan dược này tuy đều đề thăng tu sĩ trong thời gian ngắn sức chiến đấu, nhưng cách biệt giữa hai loại có thể nghĩ.

Chân Khí Đan trong Linh giai trung phẩm cũng thuộc hàng đỉnh cấp, dù là Vân Hoàng hắn liên tục thu tới tay nhiều linh dược cũng chỉ đủ tài liệu luyện chế cho chừng hai mươi tư khỏa mà thôi.

Song phương ngừng nghỉ chỉ duy trì ngắn ngủi trong bài hơi thở thời gian, ngay sau đó Vô lão, Yến lão đồng loạt xông lên tấn công.

"Xích Hoả Thương!"

"Bất Vực Chi Kiếm!"

Công kích của hai người so với lúc trước càng là cuồng mãnh hơn, Vân Hoàng cười lạnh, hắn cũng xông ra đối chiến, một quyền vung ra, giữa không trung hình thành một phong quyền khổng lồ cao đến cả trăm trượng, phong bạo bên trong mang theo nồng mặc hủy diệt cùng trấn áp chi ý.

"Khởi Phong Thức! Truy Phong Thức!"

Phong bạo đụng độ cùng kiếm vực nhất thời khiến không khí bị cắt thành từng khối nhỏ, hỏa thương như phá cửu thiên xông đến, đánh cho phong quyền gần như bị bẻ ngoặt sang một bên.

Các tu sĩ đều ngây người, lặng yên theo dõi trận đại chiến này, tu sĩ Thông Linh cảnh thường không xuất thủ bởi vì sự tàn phá mà họ mang lại, nhưng nhờ có hộ trận của Vân Hoàng, nhiều người đã có cơ hội tận mắt chứng kiến cái gọi là cường giả giao thủ, khoảnh khắc này có lẽ sẽ theo họ suốt cuộc đời.

Oanh oanh oanh oanh

Phong quyền bị xé tan, Vân Hoàng bay ngược ra, trong miệng thổ ra tiên huyết, nhưng thân hình hắn liền nhanh chóng ổn định lại, đạo đài xuất hiện đằng sau hắn. Vân Hoàng ánh mắt kiên quyết, điên cuồng tiêu hao linh lực dùng tốc độ cực hạn lao đến chỗ Vô lão.

"Sơn Hà Ấn!"

Vô lão gầm lên, trong tay chiến thương lịch liệt rung động, khí thế bàng bạc như một đầu cự Long, một thương hãi thế đâm ra đối đầu với đạo đài của Vân Hoàng.

Oanh két!

Đạo đài đánh lệch mũi thương, lưỡi thương sắc nhọn xẹt một vết nông trên má của Vân Hoàng, Vô lão bị đạo đài nện một cú cực mạnh vào ngực, mạnh mẽ oanh phá của lão linh lực bảo hộ, Vô lão một trải muốn bắt đạo đài dừng lại, nhưng cánh tay của lão bị đạo đài của Vân Hoàng đánh cho gãy ngược về phía sau. Tiên huyết văng tung toé, lão hét thảm lên một tiếng trước khi bị đạo đài nặng nề nện lên ngực.

Rắc! Rắc! Rắc!

Tiếng giống như xương cốt bị bóp nát vang lên từng hồi, Vô lão toàn thân không chút khí lực, sắc mặt tái nhợt như diều đứt dây lao xuống đất.

Vân Hoàng hạ được Vô lão về sau cũng không có chút an nhàn nào bởi vì Yến lão cùng cây trường kiếm đã tiếp cận hắn phía sau, nếu không phải ngay lập tức tránh kịp thì hắn đã bị thương nặng rồi.

Vân Hoàng phòng ngự giống như một bức tường bằng huyền kim đồng dạng, mặc cho kiếm khí có chém góc đọ xảo diệu như thế nào vẫn bị chặn lại, cơ hồ như không có góc chết. Vân Hoàng tuy ngoài mặt đang đối chiến với Yến lão, nhưng quanh người của hắn phong bạo đang nén lại, nén lại mảnh như một sợi dây.

"Gã này phòng ngự, quả thật là khiến người ta tuyệt vọng!"

Yến lão bây giờ hối hận không thôi khi dây vào cái sát thần này, lão chỉ là Lộc Chi Các một cái cung phụng, cũng không hoàn toàn là Lộc Chi Các người, vậy mà giờ đây lại chết thay cho Lộc Chi Các.

Đột nhiên Vân Hoàng phá bỏ thế phòng ngự, Yến lão mừng rỡ, trường kiếm cùng bên cạnh lão hai cái phi kiếm đang muốn xông lên đem Vân Hoàng chém thì Vân Hoàng bỗng vung tay ra. Yến lão đồng tử co rút lại, thiêu đốt lực lượng càng điên cuồng, nhưng hàng nghìn "sợi" ngưng từ phong bạo vặn xoắn đã như thiên la địa võng bao lấy khoản không vài trượng xung quanh lão.

"Vân Đại Sư, ta cảm nguyện cả đời làm ngươi nô bộc..."

Yến lão muốn cầu sinh, nhưng Vân Hoàng không có dừng tay, các ngón tay trên bàn tay của hắn đang "buộc" của vô số sợi phong bạo, hắn đưa hai bàn tay qua nhau, những sợi tơ phong bạo giống như những lưỡi dao cắt qua nhau.

"Thiên Hoang Táng Thần, Sát Chi Bách Ty!"

Với thực lực của Vân Hoàng bây giờ, tạo ra hàng ngàn sợi phong bạo là quá sức, nhưng nếu hắn lợi dùng cùng kết hợp với thiên địa chi lực, đó sẽ là công thức hoàn hảo cho một món đại sát khí.

Xoẹt!

Những sợi tơ phong bạo dồn nén trong đó sát lục, hủy diệt cắt trên người Yến lão, lão cả người giống như bị băm ra đồng dạng, vết cắt sâu đến tận xương trắng, nhiều miếng thịt vuông vức rơi xuống, tiên huyết tràn trề từng dòng từng dòng chảy xuống.

Bồng!

Vân Hoàng tiến lên, một quyền nện lên Yến lão trên thân, một quyền oanh thành huyết vụ, thân xác lão bay đập xuống đất, tạo thành một nho nhỏ huyết hồ.

Vân Hoàng vẫn đứng yên trên không trung, cánh tay vẫn dính đầu máy nhỏ tong tong xuống.

Vô lão vốn tưởng rằng đã chết bây giờ đột nhiên khó nhọc ngồi dậy, cả người lão đã suy yếu đến cực điểm nhưng vẫn điên cuồng cười Vân Hoàng.

"Ha ha ha, chết đi! Chết hết đi cho ta!"

Trong tay lão xuất hiện một tấm phù lục, phù văn rực sáng tỏa ra uy thế kinh người, Vân Hoàng mặt biến sắc muốn lao ra chặn nhưng hắn KRW quá xa Vô lão, căn bản với không tới đối phương

Trong tay lão là một Linh giai cực phẩm phù lục Phá Toái Phù. Phù lục này một khi kích hoạt, dù cho Thông Linh cảnh lục cấp trong nháy mắt cũng có thể bị oanh sát. Vân Hoàng trận chiến vừa qua tiêu hao khá lớn, dù cho toàn thịnh thì thế nào? Vân Hoàng có thể mạnh hơn Thông Linh cảnh lục cấp được hay sao?

Vô lão hồi còn trẻ lịch lãm trong một di tích thượng cổ đã dành được tấm phù lục này, đem nó coi như trân bảo không dám dùng, nhưng trước nguy cơ sinh tử thì trân bảo cũng phải dùng.

Khi phù lục sắp kích hoạt thời điểm, đột nhiên từ bên trái lão lao ra một bóng dáng nhỏ bé, đó là một tiểu nữ hài có mái tóc màu bạch tuyết, nàng cầm trong tay trường kiếm so với nàng còn cao hơn một chút, trường kiếm có những hoa văn hỏa diễm nóng bỏng chém ra, kiếm khí cắt đứt ngón tay đang

cầm phù lục của Vô lão.

”Trảm Linh Kiếm Quyết!”

Không có linh khí hộ thể, Vô lão làm sao ngăn nổi luồng kiếm khí này, Vân Hoàng lúc đó cũng xuống kịp, áp chế đi phù lục, nhìn Vô lão đang kêu gào kia. Nhàn nhạt nói.

“Ngươi thua.”

Hắn một chỉ xuất ra phá đi Đan điền của Vô lão.

Cuối cùng, đại trận mở ra, tất cả mọi người không ai dám nhúc nhích, không ai dám nói một lời, nhìn Vân Hoàng nhấc hai cái xác chết tàn tạ ném ra trước mặt thất trưởng lão.

”Mang về cho Các chủ của các ngươi đi.”

Vân Hoàng quay đi, dắt theo Nguyệt Nha đi vào trong Vân Quán. Hắn ôm quyền cáo lui.

”Xin lỗi chư vị, hôm nay quả thật có một chút lộn xộn nên hôm này tại hạ tạm nghỉ ở đây.”

Sau đó, Vân Hoàng cũng lười để ý các tu sĩ phản ứng, trực tiếp xoay người vào trong.

Hôm đó, cả La Vũ thành cơ hồ đều muốn bạo tạc.

Những người chứng kiến hôm đó một đồn mười, mười đồn trăm, trong nháy mắt lần ra từng hang cùng ngõ hẻm trong thành, nói về việc một Luyện Đan Sư, đại triển thần uy nghiền nát hai đại cường giả Thông Linh cảnh, nhất thời khiến nhiệt huyết của các tu sĩ sôi trào.

Lộc Chi Các cường thế trong thành này, như một tảng đá đè lên lòng bọn họ bấy lâu nay, hôm nay Lộc Chi Các ăn thua thiệt, thậm chí đối phương còn đến trước mặt Lộc Chi Các người đem xác hai gã cung phụng vứt xuống. Nội tâm các tu sĩ không gì sánh được thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Lăng gia cho mời

Một ngày sau.

Các chủ Lộc Chi Các, Tần Dương nhìn toàn cảnh trận chiến giữa Vân Hoàng với Vô lão và Yến lão, nhìn thấy Vân Hoàng ném hai cái xác của hai vị cung phụng như chó chết, không kìm được tức giận mắt một chưởng vỗ vào cái bàn gỗ bên cạnh. Bàn gỗ ở giữa hoá thành phấn vụn, chia năm xẻ bảy.

Tần Dương âm lãnh nhưng Thất trưởng lão đang quỳ rạp dưới đất kia, ngữ khí băng hàn nói.

“Thất trưởng lão, ta gọi ngươi một tiếng trưởng lão vì những cống hiến của ngươi dành cho Lộc Chi Các, bây giờ thì nhìn đi, đây là tu sĩ Luyện Khí cảnh sơ kì sao? Một tu sĩ Luyện khí cảnh chém chết hai gã cung phụng Thông Linh cảnh! Ai mà tin được chứ!”

Thất trưởng lão thân thể càng là run rẩy kịch liệt, chỉ hận không thể cúi xuống thấp hơn nữa. Sau vụ việc lần này địa vị của hắn ở Lộc Chi Các đã tụt dốc không phanh, nếu Tần Dương mà đem chức trưởng lão này cướp đi thì lão triệt để xong.

...

Hôm này lại là một ngày mà trăng lên.

Vân Hoàng đứng ở độ cao vạn trượng trên không, tinh quang cùng nguyệt quang dày đặc được hắn liên tục thổ nạp. Vân Hoàng nhắm mắt minh ngộ.

Trận chiến vừa qua tuy hắn không có dùng toàn lực, bất quá cũng là thước đo khá chính xác để Vân Hoàng hiểu hơn về tổng lực chỉnh thể của mình. Nếu hắn thân thể, mười hai đạo Long văn cùng với linh lực đến tận cùng, chỉ trong vòng vào chục hơi thở có thể đem Vô lão cùng Yến lão đánh tan tác, nếu hắn vận dụng cả hồn lực có lẽ trận này kết thúc sẽ còn nhanh hơn.

Thu lợi lớn nhất, đó chính là hai chiếc nhẫn trữ vật của Vô lão và Yến lão. Hai lão già này ở trong Lộc Chi Các bao nhiêu năm nay, linh dược cất trữ trong hộp Ngọc tất nhiên là lớn vô cùng, thậm chí cả Tam cấp đê giai linh dược cũng có tới gần hai chục cây.

Vân Hoàng còn lấy cả thuật pháp Sơn Hà Ấn cùng Bất Vực Chi Kiếm nữa. Từng trải nghiệm qua, hắn nhận thấy hai môn thuật pháp này uy lực cũng rất khá. Vân Hoàng không phải là không có thuật pháp mạnh hơn, nhưng Sơn Hà Ấn độ phù hợp với hắn rất cao. Còn Bất Vực Chi Kiếm thì chi đơn giản

Vân Hoàng muốn bàn tay của hắn không chỉ có thể chém ra đao mà còn có thể chém ra cả kiếm nữa.

Nếu có Kiếm tu hoặc Đao tu tại đây có lẽ sẽ chửi ầm lên. Đao với kiếm là hai khái nhiệm hoàn toàn khác nhau, không thể gộp chung vào được. Nhưng với Vân Hoàng mà nói, có là kiếm hay đao cũng chỉ là một cái vũ khí, chả lẽ tay hắn không mô phỏng theo được sao?

Vân Hoàng dành cả đêm tu luyện không ngừng nghỉ, sau khi nhìn thấy mặt trời dần ló dạng, hắn mới thả mình về Vân Quán.

"Nếu ta có thêm cả Đan đạo tài liệu thì thật đúng là viên mãn."

Vân Hoàng có chút tiếc rẻ nói. Trận pháp hắn tài liệu Hoàng toàn đầy đủ cho đến khi hắn là Ngũ cấp Trận Pháp Sư, cơ quan thuật bước đầu cơ bản đã có chút nắm rõ. Nếu có thể tăng thêm Đan đạo tu vi thì quả thật tuyệt hảo.

Vân Hoàng lắc đầu, hắn tự nhận là mình quá tham lam rồi. Vứt những suy nghĩ tạp nham ra sau đầu, hắn bắt đầu tập trung luyện đan.

Những tu sĩ thái độ đối với hắn cải biến, ngoại trừ kính trong vì hắn là Luyện Đan Sư ra thì còn kính trọng hắn vì hắn là cường giả.

Thực lực vi tôn, đó là tôn chỉ của thế giới này.

Đau đầu nhất chính là, thỉnh thoảng vẫn xứ xuất hiện mấy cái muội tử thẹn thùng đến chỗ hắn, rất may là Nguyệt Nha đã thay hắn cản lại. Tuy hắn lúc nào cũng che kín mặt, nhưng trong lúc chiến đấu người ta đồn ra rằng đã lấp ló được chân diện của hắn cũng không phải là một lão nhân uyên bác mà là một cái trẻ tuổi nam tử.

Là một cái trẻ tuổi người, thực lực không chỉ siêu cường mà còn là Luyện Đan Sư, ai mà không thích chứ?

Cuối cùng để hắn phải dịch dung thành một cái tóc trắng lão nhân mới đem truyện này dẹp đi.

Cuối cùng, đã một tháng trôi qua từ khi Vân Hoàng đến La Vũ Thành. Lộc Chi Các không hề có động tĩnh gì, ngược lại hôm nay Vân Quán lại tiếp đón một vị khách đặc biệt.

Một cỗ xe xa hoa hoa được kéo bằng hai con nhị cấp trung giai yêu thú Địa Bằng Mã. Trông vô cùng sang trọng.

Chiếc xe dưng lại trước của Vân Quán, từ bên trong bước ra một vị trung niên nam tử.

"Cho hỏi Vân Đại Sư có ở đây không?"

Từ lúc chiếc xe bước vào phạm vi trận pháp Vân Hoàng đã chú ta đến nó. Hắn bước ra.

"Các hạ muốn tìm Vân mỗ?"

Nam tử trung niên nhìn Vân Hoàng.

"Vân Đại Sư, nếu đại sư không phiền có thể đi theo chúng tôi một chuyến được không?"

Nghe trung niên nam tử nói vậy, mọi người tức khắc trở nên bất bình, vì xoá gì mà gã đó có thể mời Vân Đại Sư? Quyền thế thì đã sao? Chả phải Lộc Chi Các vẫn bị đánh như chí nhà có tăng hay sao?

"Chư vị thứ lỗi, tại hạ là lão nô của phủ thành chủ, đây là phong thư do đích thân thành chủ viết để cầu Vân Đại Sư."

Trung niên nam tử nó xong, từ trong tay áo rút ra một phong thư, tất cả nhìn cấm chế trên phong thư là độc quyền của phút thành chủ Lăng gia thì đều ngẩn ra. Khó trách lại có thể mời Vân Đại Sư.

"Chư vị, nhi tử của thành chủ mấy hôm này bị bệnh tình nặng, phút thành chủ chỉ yêu cầu Vân Đạo Sư một lần này thôi, tuyệt không ảnh hưởng đến chư vị."

Mấy tu sĩ đang xếp hàng chờ Đan dược cũng vô cùng khách khí, vội vàng ôm quyền.

"Quản sự đừng khách khí, cứu người là việc quan trọng."

"Đúng vậy đúng vậy, không mua được ngày này tại hạ có thể mua ngày khác a."

"Vân Đại Sư, không làm phiền nữa."

Lăng gia phủ thành chủ là thế lực duy nhất ở trên La Vũ Thành viễn siêu được Lộc Chi Các, đã tồn tại ở đây cả trăm năm, căn cơ vô cùng vững chắc. Cũng nhờ có phút thành chủ tồn tại mà Lộc Chi Các tuy làm càn nhưng cũng không dám quá mức vọng động.

Vân Hoàng gật đầu, hắn gọi Nguyệt Nha ra, để Nguyệt Nha ở lại đây hắn không an tâm, phòng ngừa cường giả của Lộc Chi các lại lén lút tới như lúc trước.

”Vân Đại Sư, Nguyệt tiểu thư, mời lên xe.”

Vân Hoàng, Nguyệt Nha theo Lăng gia lão nô, thẳng hướng đến trung tâm của La Vũ Thành, phủ thành chủ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Xuất thủ cứu người

”Vậy cho hỏi Lăng gia có mục đích gì khi đến tìm Vân mỗ?”

Đang ngồi bên trong xe, Vân Hoàng đột nhiên cất tiếng hỏi.

Trung niên nam tử hơi sững sờ một chút xong rồ cười khổ.

”Vân Đại Sư chê cười rồi.”

Y thần thức dò xét thì thấy cách âm trận đã được khởi động thì thở phào một hơi, ngữ khí có phần hơi gấp gáp.

”Lăng gia chúng ta luôn cùng Lộc Chi Các gián tiếp đối đầu, vì vậy cẩn thận là điều không thể thiếu.”

”Vân Đại Sư, chắc ngài cũng biết Lăng gia phủ thành chút và Lộc Chi Các là hai thế lực đứng đầu phải không?

Vân Hoàng gật đầu, một tháng này lăn lộn La Vũ Thành, hắn đối với tin tức cũng tương đối hiểu rõ, huống chi hắn cùng Lộc Chi Các còn ở thế đối địch.

“Thực ra... chúng ta muốn đại sư cứu chúng ta gia tộc.”

Vân Hoàng nhíu mày, ngữ khí có chút đề phòng.

”Không hiểu ý của các hạ là gì?”

Đùa sao? Giao tính mạng của cả tộc vào trong tay một ngoại nhân như Vân Hoàng hắn căn bản là quá khó tin.

Trung niên nam tử cũng hiểu Vân Hoàng ý tứ, vội vàng giải thích.

”Đại Sư hãy khoan, thật ra Lăng gia các trẻ tuổi đệ tử đang bị nhiễm một loại bệnh kì lạ.”

”Đó là khoảng một hai tháng trước, Lăng gia gia chủ chi tử Lăng Mạc dẫn theo rất nhiều Lăng gia đệ tử ra ngoài yêu thú sơn mạch lịch lãm, khi trở về thì phát bệnh khiến linh lực không thể quán thông được, tinh thần không cách nào bình lặng, nhiều đệ tử thậm chí đã hoá điên tấn công tộc nhân.”

”Lăng gia chúng ta sử dụng rất nhiều Đan dược và linh dược quý hiếm, nhưng chỉ có thể kiềm hãm lại, không cách nào chữa trị tận gốc.”

Vân Hoàng minh ngộ, thảo nào Lăng gia lại bất lực đến mức đến cầu một ngoại nhân như hắn. Một cái thế lực tối trọng yếu ba cái đó là tích lũy, có cường giả tọa trấn cùng thế hệ kế thừa. Nếu không có thế hệ trẻ kế thừa, thế lực vào thời kì sau sẽ rất nhanh xuống dốc.

Hơn nữa Lăng gia không thể mời Lộc Chi Các xuất thủ bởi vì cả hai đang là thế đối lập, Lộc Chi Các động tay động chân sau đó đổ tại là không cứu nổi nguy cơ xảy ra có lẽ rất cao.

“Đã vậy thì trả công thế nào?”

Trung niên nam tử thấy Vân Hoàng đã thu bớt sự cảnh giác thì cười nhẹ. Lấy ra từ nhẫn trữ vật một quyển trục.

”Đây là... luyện Đan thủ pháp?”

Vân Hoàng có chút ngạc nhiên nhìn nội dung trong quyển trục, trung niên nam tử giải thích.

”Vân Đại Sư, không giấu diếm ngài làm gì? Thật ra từ trăm năm trước Lăng gia chúng ta là một cái Đan đạo thế gia, nhưng thiên phía đang đạo dần lụi tàn, những di sản này của tổ tiên buộc phải chôn vùi một góc, nhưng nếu Vân Đại Sư thấy hữu dụng thì cứ tự nhiên.”

”Thành giao!”

Vân Hoàng vô cùng thỏa mãn với vụ làm ăn trao đổi này, Đan đạo tri thức với hắn mà nói quan trọng hơn linh thạch hay tiền tài nhiều. Đợi đến khi hắn đột phá Nhập đạo cửu phẩm, thậm chí là đại sư thì kiếm linh thạch còn khó sao?

Nguyên bản quãng đường đến phủ thành chủ cũng không có dài lắm, khi cuộc trò truyện vừa mời kết thúc Vân Hoàng đã nhìn thấy đại môn có khắc chữ "Lăng" ở đấy.

"Vân Đại Sư, đã đến nơi!"

Vân Hoàng cùng Nguyệt Nha bước ra, lập tức liền có một đoàn gia nhân xếp hai hàng tiếp đón, bước ra là một vị trung niên tứ tuần, tươi cười tiếp đón.

"Vân Đại Sư, nghe danh đã lâu!"

Vân Hoàng ôm quyền.

"Lăng thành chủ khách khí."

Vân Hoàng hơi trầm mặc, Lăng gia chủ tu vi cũng không phải là yếu, đã đạt đến Thông Linh cảnh nhị cấp đỉnh phong.

"Người đâu, mau đem Nguyệttieeur thư đến gian phòng nghỉ. Vân Đại Sư, mời ngài xuất thủ."

"Được."

Vân Hoàng được một hạ nhân dẫn đến chỗ những đệ tử bị cho là bị bệnh. Ở đằng xa, bên cạnh Lăng gia chủ không biết từ lúc nào xuất hiện thêm một lão già, Lăng gia chủ khuôn mặt tươi cười khi nãy đã Hoàng toàn biến mất, chỉ còn lại sự lạnh lẽo không kém phần tàn nhẫn.

"Lãi tổ, nếu hắn là gián điệp của Lộc Chi Các hay bất cứ thế lực bài các muốn làm tổn hao ta Lăng gia, trực tiếp giết."

Lão tổ Lăng gia dường như suy nghĩ điều gì đó, trần giọng nói.

"Lăng Viễn Trình, trước tiên đừng vọng động, ta cảm thấy gã này còn giấu diếm gì đó, thậm chí cho ta một tia mơ hồ nguy hiểm."

Lăng Viễn Trình trầm ngâm, cuối cùng gật nhẹ.

"Ta đã rõ lão tổ."

...

Nơi những đệ tử bị nhiễm bệnh là một cái đình viện riêng được che phút bởi trận pháp, không phải để ngăn kẻ đi vào mà ngăn những thứ có thể chui ra.

Trận pháp mở ra, Vân Hoàng bước vào trong đình viện. Khí tức u ám như cửu u lập tức xông đến chỗ hắn nhưng khi rơi trên người Vân Hoàng thì bị trấn bay ra.

"Trường kì sinh sống ở nơi như thế này quả thật không khác gì địa ngục là bao."

Vân Hoàng lúc này chỉ còn một mình, hắn đi sau vào bên trong, bắt gặp rất khoảng mười mấy vị Lăng gia đệ tử đang bị xích cùng với trận pháp trấn áp.

Vân Hoàng lại gần một với đệ tử, y thấy hắn tiến đến gần như lên cơn điên đồng dạng, con mắt đỏ ngầu, từ trên khoé miệng chảy ra nước bọt rớt xuống, tơ máu tràn đầy khoé mắt.

Vân Hoàng thần thức đảo qua thì hắn chợt nhận ra, trạng thái của người này tuy rằng ác liệt hơn nhiều nhưng giống hệt người đã đến cầu hắn luyện chế Thanh Thần Đan, khách hàng đầu tiên của Vân Quán.

"Trước tiên phải làm rõ mọi truyện đã."

Vân Hoàng có cảm giác hắn vừa dây vào một truyện không có đơn giản như hắn tưởng tượng. Nhưng Vân Hoàng không thể lùi bước được nữa, đâm lao theo lao.

Vân Hoàng phá giải trận pháp. Hắn búng liền ba viên Thanh Thần Đan vào miệng của vị đệ tử kia, linh lực mạnh mẽ luyện hoá Đan dược rồi rót vào y cơ thể. Con ngươi điên cuồng dần biến mất, tơ máu cũng rút đi.

Vị Lăng gia đệ tử khôi phục được một chút thần trí, kinh hoàng kêu hào, trong ánh mắt trang đầy sự tuyệt vọng và sợ hãi.

"Bức tượng đó, là bước tượng đó, là bức tượng..."

Đó là tất cả những lời cuối cùng mà Vân Hoàng có thể nghe được trước khi vị đệ tử này ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Nhiễm yêu độc

Vân Hoàng dù thần thức cùng linh lực tiến hành dò xét trên đệ tử Lăng gia này, khi thần thức của hắn xông vào kinh mạch thời điểm, Vân Hoàng liền cảm thấy một cỗ cực kì âm lãnh chi lực.

"Di, trong cơ thể người này đĩ nhiên là yêu độc!"

Yêu độc là những khí tức hủ bại từ yêu lực của trong cơ thể yêu thú còn tồn đọng lại khi yêu thú chết đi. Chính vì yêu độc tồn tại nên mỗi khi muốn sử dụng tài liệu lấy từ cơ thể yêu thú để luyện chế pháp bảo hay sử dụng vào mục đích khác luôn luôn phải có công đoạn loại bỏ yêu lực còn xót lại. Nếu không yêu lực tồn đọng sẽ cộng hưởng với thiên địa chi lực thai nghén ra yêu độc. Yêu độc đối với tu sức là một thứ kịch độc, nhiễm yêu độc quá nặng thậm chí có thể bị biến thành người không ra người, yêu không ra yêu, cuối cùng chết tức tưởi.

Nhưng mà yêu lực muốn thai nghén ra yêu độc thì yêu thua lúc còn sống ít nhất cũng phải đạt đến Tam cấp cao giai yêu thú tương đương với Thông Linh cảnh hậu kì tu sĩ. Rốt cuộc trong chuyến đi lịch lãm đó, những đệ tử Lăng gia này đã tao ngộ những gì?

"Trước tiên cứu người trước!"

Để lại những thắc mắc còn đang đang dở, Vân Hoàng ngồi xếp bằng xuống dưới. Trong nhẫn trữ vật xuất ra hàng đống linh dược.

Hắn vung tay, linh lực ngưng tụ thành một chùm chân hỏa, Vân Hoàng phân chia ra làm tổng cộng mười tám đóa hỏa diễm khác nhau. Linh dược được đưa vào, thanh lọc, tẩy rửa, ngưng kết, cuối cùng thành Đan.

Mấy chục khỏa Thanh Thần Đan bay trước mặt Vân Hoàng, hắn cánh tay điểm ra một chỉ, ngay lập tức Thanh Thần Đan biến thành một làn sương mờ tản mát khắp cả đình viện.

Ở bên ngoài, cả Lăng gia gia chủ Lăng Viễn Trình và Lăng gia lão tổ cảm thấy kinh ngạc vô cùng, một cỗ thanh sảng khí tức tràn ngập bọn hắn não hải, đầu óc thanh tỉnh thoải mái.

"Đây là... Thanh Thần Đan?"

Lăng Viễn Trình khó có thể tin nổi, Thanh Thần Đan tất nhiên y đã phục dụng qua nhiều lần, nhưng vị Vân Đại Sư này chỉ đơn giản là Đan hương tỏa ra đã biết là cái Thanh Thần Đan kia đẳng cấp cách quá xa Đan dược mà y từng phục dụng.

Sau khi tán đi toàn bộ Thanh Thần Đan, Vân Hoàng hỏa diễm lại lần nữa bùng cháy, liên tiếp mấy lò Bức Độc Đan được ra lò. Bức Độc Đan đúng như trên gọi của nó là dùng để ép độc tố tồn trữ trong kinh mạch ra khỏi cơ thể, Đan dược này chủ yếu là dùng cho các tu sĩ bị trúng độc do yêu thú nọc độc truyền vào máu. Vân Hoàng tương tự muốn dùng Bức Độc Đan cùng linh lực của mình ép cho yêu độc phải thoát ra ngoài.

Vân Hoàng nhét một viên Bức Độc Đan vào một gã đệ tử Lăng gia nọ, dược lực hoá thành một cỗ trùng kích to lớn, muốn đem yêu độc bán vào thành kinh mạch bức ra. Tên Lăng gia đệ tử nào vặn vẹo cả ngoài vì đau đớn. Cuối cùng, một đoàn màu tín yêu lực thất thoát ra, Vân Hoàng nhanh tay đem nó hủy diệt.

"Xong một người."

Nhìn những Lăng gia đệ tử đang Vân vật đau đớn, Vân Hoàng ảo não thở dài, chữa trị cho ngần đấy người dù là hắn cũng cảm thấy có một chút hao tâm tốn sức.

"Hãy hi vọng là thù lao lần này của Lăng gia không làm ta thất vọng đi!"

Nếu không, cùng lắm gắn lẻn vào kho tàng của phủ thành chút khoảm "một chút" đồ vật bồi thường rồi cấp tốc cao chạy xa bay khỏi La Vũ Thành này, với Lăng gia thực lực cũng đừng nghĩ muốn đuổi kịp hắn.

Từng cỗ yêu độc bị Bức Độc Đan phối hợp với linh lực của hắn phóng xuất ra, rất may mắn là những đệ tử này bị nhiễm yêu độc cũng không phải quá mạnh, hơn nữa mới thời gian ngắn trôi qua nên yêu độc chưa hoàn toàn bộc phát.

Tất cả những người đã được chữa trị vì tinh thần hao tổn quá lớn dẫn đến ngủ say.

Vân Hoàng tuy đã hoàn thành, nhưng trong đầu luôn luôn chuyển một suy nghĩ.

"Rốt cuộc là thứ gì đã đem bọn họ dọa sợ đến mức độ gần như điên loạn như thế này?"

Hắn chỉ biết nó là một thứ liên quan đến cụm từ "bức tượng". Nhưng hắn không thể suy ra thứ gì từ mạnh mối nhỏ nhoi đó được.

"Xem ra khi có cơ hội vẫn nên đến Yêu thú sơn mạch xem xét một thoáng."

Tìm hiểu về cái thứ bí ẩn "bức tượng chỉ là một phần lí do của hắn thôi. Những người này dính yêu độc, mà yêu độc lại từ những yêu thú cường đại ít nhất đã là tam cấp cao giai yêu thú chết đi hoá thành, vì vậy sẽ có mất thành khả năng xương cốt của yêu thú đó còn tồn tại, mà chỉ cần một phần cốt của Tam cấp cao giai yêu thú một phần tinh hoa bên trong cũng có thể giúp Bá Cực Chi Thể của hắn tiến cấp.

...

Lần này, Lăng gia đệ tử toàn bộ đã được chữa khỏi, giao kèo không thể không thực hiện.

Lăng gia trưởng lão hội.

Một số trưởng lão không đồng ý cho Vân Hoàng hắn tiến nhập vào tổ tiên Đan đạo, đơn giản chỉ cần trả cho Vân Hoàng một khoản thù lao là được.

"Tộc trưởng, tên này căn bản là một cái ngoại nhân, không thể xâm phạm Lăng gia tổ địa!"

"Tộc trưởng, chỉ cần đem linh thạch cùng linh dược trả công cho hắn là được."

"Đúng đó, tộc trưởng..."

"Tộc trưởng..."

Lăng Viễn Trình nhìn cái đám trưởng lão như đang diễn vai hề các dạng mà sắc mặt đen lại. Những người này bình thường ở Lăng gia địa với cực cao, bị nuôi đến vô dụng rồi. Khi tìm cách chữa thì chả ai dám xuất đầu, giờ chữa khỏi rồi còn muốn cắt đi lợi ích của người khác? Nếu chuyện này mà truyền ra ngoài thì Lăng gia còn mặt mũi tại chỗ này làm thành chủ sao?

Khỏi cần phải nói Vân Đại Sư đó uy danh bây giờ hiển hách thế nào.

Lăng Viễn Trình hừ lạnh một tiếng, bàn tay đập xuống bàn.

"Đây là lệnh của ta, cũng là của lão tổ, lũ các ngươi gan to bằng trời, dù là lão tổ lệnh cũng muốn chống?"

Tất cả đều im bặt. Đùa gì chứ? Nếu là tộc trưởng thì bọn họ còn có dũng khí phản bác một hai, nhưng lão tổ thì... bọn hắn vẫn muốn giữ mạng lắm.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Lăng gia Đan đạo

"Nguyệt Nha, tiếp kiếm."

Nhìn thấy Vân Hoàng lao đến, Nguyệt Nha không nhịn được mắt thở dài phản bác.

"Sư tôn, người dùng tay mà!"

Nguyệt Nha cũng lao lên, thiết mộc kiếm trong tay này hoá thành mười mấy đạo kiếm ảnh, tấn công vào sườn trái, đầu gối bên phải và vai phải của hắn. Nhưng Vân Hoàng bằng một cách xảo diệu bé tránh hết các kiếm đó, hai ngón tay chụm lại tương tự đâm vào sườn trái, đầu gối phải và vai phải.

Nguyệt Nha không hề loạn, mộc kiếm vẫn tung bay, từng kiếm đánh ra làm chệch hướng cánh tay của Vân Hoàng. Nàng phi cây kiếm ra, Vân Hoàng ngay lập tức bắt lấy nó, đột nhiên từ trong hư không hiện ra một thanh hỏa diễm chi kiếm.

"Hoả Thiên Kiếm! Xích Luyện Kiếm Pháp, Xích Luyện Trảm!"

Hoả chi kiếm ảnh vừa ra, liền bị Vân Hoàng một chưởng đập tan, bỗng hắn nhận ra một kiếm này quá yếu, là nghi binh!

Nguyệt Nha nở một núi cười tự tin chiến thắng. Trong tay kiếm chiêu biến ảo đến mức tận cùng, hỏa vân khắc trên thân kiếm càng rõ ràng.

Cực nóng hỏa diễm kiếm ảnh thậm chí là ẩn chứa trong đó là một đạo mơ hồ hỏa chi ý hướng Vân Hoàng đánh tới tứ phương tám hướng. Vân Hoàng như bị khốn trong hỏa ngục lò luyện đồng dạng.

"Xích Luyện Kiếm Pháp, Địa Ngục Hoả Luyện Chi Lô!"

Một chiêu này sợ rằng cả Luyện Khí Cảnh nhất cấp cũng có thể bị thương nặng, thiên phú của Nguyệt Nha, môn công pháp kì lạ Ngũ Hành Thiên Binh Bộ này cùng với Xích Luyện Kiếm Pháp tầng thứ hai đã là những điều kiện quá đủ để Nguyệt Nha lấy thực lực Bát Mạch đỉnh phong khiêu chiến Luyện Khí Cảnh nhị cấp.

Lục Thi Y ngày trước Bát Mạch đỉnh phong lấy lực một người độc chiến hai cái Luyện Khí Cảnh nhị cấp, Nguyệt Nha so với nàng còn kém hơn một điểm, nhưng Vân Hoàng cảm giác hai cái nữ này tương lai sẽ không có giới hạn, không có dừng bước, chỉ có càng lúc càng mạnh thêm.

"Ta cũng không thể bị bỏ lại được."

Vân Hoàng ánh mắt quyết tâm. Tiếp tục hướng Nguyệt Nha.

"Đồ nhi, lần này là con tiến công, lên thể hiện cho ta xem nào!"

…

Đêm.

"Nguyệt Nha, đây là toàn bộ tổng cộng mười vạn linh thạch hạ phẩm, ba trăm trung phẩm linh thạch, khi cần thiết hãy dùng nó để sử dụng đại trận."

Một trung phẩm linh thạch bằng một ngàn hạ phẩm linh thạch, tức là Nguyệt Nha đang có trong tay tổng cộng bốn mươi vạn hạ phẩm linh thạch, có thừa để thôi động đại trận.

Sau đó, Nguyệt Nha liền đi tu luyện. Còn Vân Hoàng, hắn lại đạp trên không trung, bước lên độ cao một vạn trượng kia.

Tu vi của Vân Hoàng từ lúc kết thúc trận chiến giết chết hai Thông Linh cảnh của Lộc Chi liền không ngừng rục rịch, có cảm giác muốn đột phá, nhưng hắn liên tục kiềm nén, thu nhận thêm càng nhiều linh thạch để củng cố cảnh giới, đạt đến trình độ vững chắc nhất có thể. Lúc này, hồn hải của hắn mạnh ngang Thông Linh cảnh tam cấp đỉnh phong, tu vi rốt cục kiềm hãm không nổi nữa, lập tức đột phá đến Luyện Khí Cảnh bát cấp. Vân Hoàng trong nhẫn trữ vật linh thạch vung ra, hơn mấy trăm trung phẩm linh thạch cùng gần chín vạn hạ phẩm linh thạch hoá thành một vòng xoáy linh lực khổng lồ, phát ra tiếng ồ ồ như giông tố trên không trung.

Thấy rằng linh lực vẫn không có đủ, Vân Hoàng còn ném ra toàn bộ Linh giai trung phẩm Đan dược dùng để tu luyện mà hắn đã luyện chế, Đan dược tán ra, hoá thành tinh thuần dược lực dũng mãnh tràn vào hắn thể nội.

Dưới nồng nặc như vậy linh lực trang vào trong thể nội, Vân Hoàng càng điên cuồng vận chuyển Vĩnh cửu kinh mạch, 1080 bạn tiểu kinh mạch đem linh lực hút vào, dung nhập vào vòng xoáy vô tận trong Vĩnh cửu đại mạch của hắn, các khí trì liên tục được đắp nặn và củng cố lên, tổng cộng 1080 cái khí trì tồn tại. Tu vi của hắn… dừng lại ở Luyện Khí cảnh đỉnh phong, hơn nữa lại căn cơ không có tổn hao, vững chắc đến tận cùng.

Luận nhục thể, công kích dưới Thông Linh cảnh nhị cấp cũng đừng hòng gây tổn thương với hắn. Luận thần hồn, thông thường Thông Linh cảnh sơ kì đỉnh phong cũng chỉ có thể ngang cơ với hắn thôi. Luận tu vi, hắn tuy mới chỉ là Luyện Khí cảnh đỉnh phong như cả cường độ lẫn số lượng linh lực đang chảy xuôi trong người Vân Hoàng có thể so sáng với phổ thông Thông Linh cảnh nhị cấp.

Cảm nhận sự cường đại của mình, Vân Hoàng tự hỏi rằng nếu hắn bạo phát toàn bộ thì chiến lực sẽ đạt đến trình độ nào?

Mai là lúc Vân Hoàng quay trở về Lăng gia để hoàn thành giao kèo, bất quá hắn với Lăng gia quan hệ chỉ có lợi ích nên Vân Hoàng không thể không chuẩn bị một hai. Hắn không chắc Lăng gia đến phút cuối có muốn lật lọng hay không.

…

Hôm sau, lại vẫn cái xe đó, vị trung niên nam tử đó, Vân Hoàng đi đến phủ thành chủ

Lần này hắn đã dự trù luyện chế sẵn một số Đan dược để bán, đồng thời căn dặn Nguyệt Như cẩn thận mới yên tâm rời đi.

Lần này đến Lăng gia phủ đệ, Vân Hoàng được khách khí hơn không ít, một số đệ tử được hắn cứu chữa mấy hôm trước giờ đã hồi phục, rối rít đến chỗ hắn cảm tạ.

Lăng gia Tàng Bảo Điện.

Trung niên nam tử cung kính.

"Vân Đại Sư, trong này là toàn bộ Lăng gia tổ tiên Đan đạo."

Vân Hoàng chỉ phất tay.

"Ta đã biết, làm phiền rồi."

Trung niên nam tử lui đi, để lại Vân Hoàng một mình trong đại điện.

Những miếng Ngọc giản có ghi chéo về Đan đạo vào trong Vân Hoàng tầm mắt, toàn bộ đều chỉ là những cấp thấp tri thức dành cho Nhập Đạo tứ phẩm trở xuống, đối với Vân Hoàng hoàn toàn là vô dụng.

"Lăng gia này thật đúng là có thủ đoạn, tưởng rằng giấu đi là có thể thoát khỏi ta tầm mắt?"

Vân Hoàng thần thức bẹn thành từng sợi đâm ra khắp cả đại điện, nhìn rõ toàn bộ ngõ ngách.

"Nơi này có ẩn nặc trận pháp."

Cảm quan nhạy bén, Vân Hoàng lập tức phát hiện ra một cái ẩn mặc trận pháp giấu sâu bên trong bức tường phía cuối đại điện.

Mà không chỉ có ẩn nặc đại trận mà còn có cả phòng ngự đại trận, trình độ trận pháp này ít nhất cũng là đỉnh cấp bên trong Tam cấp trung giai trận pháp.

Ở phía ngoài, tất cả cao tầng Lăng gia liền tâm thần bất định, lần này Lăng gia quả thật đã làm sai, không những chiếm đối phương tiện nghi lại cong đối với Vân Hoàng làm ra lừa gạt.

"Gia chủ, thật sự chúng ta không biết trận pháp mà tiên tổ bố trí lại mạnh như vậy."

"Đúng vậy, chỉ cần khi Vân Đại Sư đi ra thì làm ra một cái bồi thường là được."

"Các ngươi im hết cho ta!" – Lăng Viễn Trình hừ lạnh.

…

"Thảo nào Lăng gia phải lừa ta, nguyên lai là cái trận pháp này ngay cả Thông Linh cảnh ngực cấp cũng khó mà phá, với Lăng gia thực lực thì không phá nổi."

Vân Hoàng thần thức đã bao trùm toàn bộ trận pháp. Hắn trên mặt lộ ra ý cười

"Bất quá người bố trí trận pháp này quả thật có chỗ vội vàng."

Vân Hoàng sau gần một cảnh giờ dò xét đã phát hiện ra một lỗ hổng thiếu hụt trên trận.

Đây ngoại trừ lí do trình độ trận pháp của Vân Hoàng cũng ngang cỡ người bố trí trận này ra còn là do thức hồn của hắn nhạy bén không hợp thói thường, mới đem chỗ thiếu hụt này phát hiện.

Thần thức hắn thông qua đó mà thẩm thấu vào. Cuối cùng hắn thấy được một cái gian mật thất nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Khởi đầu

Vân Hoàng hít vào một hơi lãnh khí.

Bên trong mật thất nhỏ này chỉ có tổng cộng mười hai cái Ngọc giản, mỗi một cái Ngọc giản lại được bố trí một cái cấm chế rất mạnh, tuy chỉ là Linh giai cực phẩm phù văn cấm chế, nhưng người bố trí cấm chế này mạnh hơn hắn nhiều.

Những cấm chế này như hoà vào thiên địa, để làm được bước này thì thiên địa cảm ngộ cũng đã đạt đến cấp bậc rất cao. Hắn đoán sơ sơ qua ít nhất cũng là một Thông Linh cảnh cửu cấp đỉnh phong.

Một cái Lăng gia nơi La Vũ Thành này, thoạt nhìn là một cái tầm thường gia tộc, ai mà ngờ được tổ tiên lại là một cường giả như vậy?

Khi Vân Hoàng thần thức tiến đến gần những cái Ngọc giản kia, hắn cảm thấy thần thức của mình giống như đụng vào một cái tầng bình chướng. Ngay sau đó, một lực ép tinh thần hướng hắn đè xuống.

"Có người bên trong?"

Vân Hoàng hồn hải ông ông rung lên từng hồi, thần thức của hắn càng gia cường lên, chống chọi cứng đối cứng cùng cỗ tinh thần lực này. Hắn ban đầu sở dĩ thất thủ cũng là vì không nghĩ đến trong này còn ẩn dấu như vậy, nhưng giờ đây khi hắn đã hoàn toàn bình ổn lại, Hắc Động hồn hải xoay tròn, những cỗ tinh thần lực kia từng cái từng cái một bị nghiền nát thành bác vụn.

"Chậc, cũng may là đánh lén mình đồng dạng cũng là Thông Linh sơ kì đỉnh phong tinh thần công kích lực lượng, nếu không lần này quả thật có nguy hiểm."

Tuy rằng Thần hồn chi pháp của hắn có thể chữa được hầu hết các loại hồn hải bị thương, tổn hao hay thậm chia là thương tổn đến bản nguyên, nhưng

để chữa trị cần thời gian rất dài, sẽ khiến hắn lỡ rất nhiều việc.

Thần thức của hắn phá tan cấm chế trên mình những Ngọc giản kia, những cấm chế này tuy rằng là Linh giai cực phẩm phù văn, bất quá thời gian bố trí hắn đoán cũng không cách dưới một ngàn năm. Thời gian này dù là bán Huyền giai cấp bậc phù văn cũng có thể bị mục nát chứ đừng nói đến Linh giai cực phẩm.

"Vị Lăng gia tổ tiên này, chắc cũng không nghĩ là hậu thế lại lụi bại đến mức không thể mở nổi truyền thừa của mình ra. Cuối cùng lại rơi vào tay ngoại nhân như mình."

Vân Hoàng dở khóc dở cười.

Thần thức của hắn cuối cùng cũng đem toàn bộ mười hai cái cấm chế phá vỡ. mười hai cái Ngọc giản nội dung lộ ra trước mặt hắn.

Vân Hoàng thần thức bắt đầu dò xét.

"Thật là tinh diệu, thật sự rất tinh diệu!"

Vân Hoàng không nhịn được mà khen ngợi, hắn đã xem qua một bài miếng Ngọc giản rồi. Đồng dạng là Nhập đạo bát phẩm Đan đạo, nhưng của lăng gia tiên tổ so với hắn càng thâm sâu hơn.

Đây cũng không nói là thủ pháp hay cách thức luyện chế, mà là nói về tri thức.

Đan đạo không chỉ là riêng mỗi việc luyện Đan, nó trong đó còn bao hàm rất nhiều thứ như dược học, từng loại linh dược khác nhau sinh ra ở những điều kiện khác nhau và trong thời gian khác nhau đều có biến hoá của riêng mình.

Sử dụng những loại biến hoá đó một cách hợp lí mới có thể khiến linh dược hài hoà cùng nhau mà không gây ra sự bài xích. Nếu không thì cũng đừng nghĩ đến chuyện luyện Đan.

Vân Hoàng lúc này chỉ có thể đ toàn bộ học vẹt, cũng là bởi vì những cái này có rất nhiều cái tối nghĩa cùng khó hiểu, không thực hành thì hắn không hiểu nổi, vì thế chỉ có thể trở về mới có thể đem toàn bộ đống tri thức này tiêu hao.

"Có những cái này điều kiện, không tới ba ngày ta có thể luyện chế được bán Huyền giai Đan dược, tiến vào hàng ngực nửa bước Đại Sư."

Vân Hoàng có chút hưng phấn cảm thán.

Sau khi đem toàn bộ nội dung trong mười hai miếng Ngọc giản nhớ lực, Vân Hoàng ly khai khỏi Lăng gia, trước khi hắn rời đi, Lăng gia gia chủ Lăng Viễn Trình còn nhét cho hắn một cái nhẫn trữ vật, trong đó chứa khoảng mười vạn hạ phẩm linh thạch. Bán Hoàng cũng ngầm đoán được ý nên hắn cũng không khách khí nhận lấy.

...

Đêm.

Vân Hoàng thở ra một ngụm bạch khí, nhìn viên Đan dược lóng lánh trên bàn tay mình không khỏi cười khổ. Một viên bán Huyền Đan đã tiêu hao phân nửa hắn tích lũy cả tháng làm ăn trong La Vũ Thành.

"Nơi này đã không còn gì làm nữa, cũng đã đến lúc rời đi rồi."

Vân Hoàng qua đây cũng chỉ là một cái khách qua đường, nhưng hắn cũng không khỏi có một ít lưu luyến.

Kiếp này, đây chính là nơi đầu tiên mà hắn khởi bước, cũng là những thành công đầu tiên mà Vân Hoàng hắn tạo ra.

Đối với một số người, cái đầu tiên có lẽ chính là đáng nhớ nhất. Hắn cũng như vậy, La Vũ Thành chính là nơi thực sự mà Vân Hoàng bước những bước chân đầu tiên, chiếm giữ một góc nhỏ trong tâm trí hắn.

Nghĩ đến những điều này, Vân Hoàng đất lòng giống như có điều gì đó không còn bị trói buộc nữa, được giải thoát.

Vân Hoàng từ lúc sống lại một kiếp này chưa bao giờ ngủ thực sự một lần nào. Bởi vì hắn sợ, sợ rằng khi mình mở mắt ra sẽ lại là khung cảnh kia, hắn với cái thi thể lạnh ngắt của chính mình, trước mặt là trận đại chiến của hai vị tu sĩ kia, sợ rằng tất cả những nhân sinh mình đã trải qua, những con người mình gặp chỉ là ảo tưởng của một kẻ sắp chết. Nhưng giờ đây, Vân Hoàng đặt mình xuống giường say giấc, ngủ yên.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Bức tượng nơi yêu thú sơn mạch

Cùng trong khoảng thời gian đó, đêm khuyu, ở phụ cận yêu thú sơn mạch.

Nếu mà các Lăng gia đệ tử mà ở đây thì họ sẽ ngay lập tức nhận ra đây là nơi mà tất cả được tìm thấy là đang bị hôn mê, thần trí điên loạn.

Mà ở giữa nơi sơn lâm heo hút như vậy, trên một khoảng đất trống lại dựng lên một bức tượng, không, nói đúng hơn là một thứ gì đó cứng màu đen được đúc thành hình một bức tượng. Một thứ mà chỉ cần nhìn vào đã khiến cho mọi người nổi da gà.

Khiến người ta cảm thấy lạnh sống lưng hơn là, xung quanh bức tượng, những con yêu thú Nhất cấp, Nhị cấp đang làm động tác giống như đang quỳ bái. Tất cả yêu thú lấy bức tượng làm trung tâm. Tất cả quang cảnh tựa hồ như một buổi thờ phụng của những con chiên ngoan đạo.

Nếu có tu sĩ ở đây thì chắc chắn sẽ khiếp hãi không thôi, vì Nhất cấp yêu thú, Nhị cấp yêu thú linh trí còn rất yếu, chỉ ở cấp độ sơ khai nên hành động chủ yếu theo bản năng giống như dã thú. Nhưng tại đây tất cả yêu thú con mắt đều thanh minh vô cùng, không giống chút nào ánh mắt của những dã thú hoạt động theo bản năng.

...

"Chậc! Lại nữa sao?"

Một vị hộ vệ thành nhìn các những con yêu thú đã đâm đầu vào tường thành đến mức đầu chúng nứt toác ra, cuối cùng chết tươi tại đó.

Đồng bạn của y chạy tới, hét lên.

"Lương Hữu, ở bên này còn nhiều hơn nữa, mau báo cho đội trưởng biết, chuyện này quả thật khiến tớ lạnh gây a."

Hai bọn họ canh gác ở đây đã gần mười năm rồi. Thú triều lớn nhỏ không phải chưa từng thấy qua, nhưng chuyện quỷ dị này vẫn là lần đầu.

Bắt đầu từ hai tháng trước, cứ cách một đêm lại có số lượng lớn yêu thú nhỏ yếu liên tục tự đâm vào tường thành cho đến chết, ban đầu bọn họ không để ý qua và chỉ coi là hi hữu, nhưng nó lặp đi lặp lại một cách đều đặn. Hơn nữa bị trí nơi chúng đâm không phải là ngẫu nhiên mà là năm bị trí cố định. Nó không giống như yêu thú có thể làm.

"Vương Can, ta bắt đầu thấy sợ rồi."

"Đi, trước tiên trước trở về doanh trại, ta cũng không muốn ở đây lâu đâu, nơi này thật đáng sợ!"

...

Ở bên trong Đình viện riêng của Lăng gia gia chủ đồng thời cũng là La Vũ Thành thành chủ, Lăng Viễn Trình nhìn nhi tử của mình.

"Tiến nhi nói thật?"

"Phụ thân, tất cả đều là sự thật."

Lăng Viễn Trình phất tay.

"Ngươi lui đi."

Lăng Viễn Trình ngồi bệt xuống, trong con ngươi khoảng giấy nổi vết sợ hãi, cơ thể run nhẹ từng hồi.

Lăng gia bọn họ có một bí mật, ngoại trừ gia chủ vào lão tổ trấn thủ ra thì không ai khác được biết.

Khi đó, Lăng gia chỉ là một cái phàm tục thế gia, vị tổ tiên vĩ đại nhất của Lăng gia khi đó vẫn chỉ là một tiểu tử nhỏ tuổi. Nhưng vào năm 15 tuổi, vị tiên tổ đó đã đạt được một thứ, một thứ đem cải biến hết thảy vị đó số phận, Lăng gia số phận. Chỉ ngắn ngủi gần mười năm đã biến tiên tổ Lăng gia thành một siêu cấp cường giả Chân Đan cảnh, hơn nữa trong Chân Đan cảnh cũng là đỉnh tiêm tồn tại, hùng bá Trung Hải này.

Lăng gia qua nhiều đời luôn luôn đứng vững, trở thành cao cấp nhất thế lực. Có một sự bất thường ở đây là, ở mỗi một đời Lăng gia cường giả luôn đi kèm theo hình bóng của một... bức tượng.

Một bức tượng có màu sắc u ám giống bóng đêm, một thứ đồ vật vô tri vô giác nhưng khiến cho những người quan sát luôn có cảm giác kì lạ.

Đến đời cường giả thứ chín, Lăng gia lão tổ lúc đó đột nhiên đem bức tượng kia phong ấn ở sâu trong yêu thú sơn mạch, sau đó liền không thấy tin tức nữa.

Mà Lăng gia cảm giác như tất cả hảo vận đều mất hết, lấy tốc độ bằng mắt thường lụi bại nhanh chóng. Cuối cùng lại sau nhiều năm, Nguyên Hạo Quốc được thành lập, Lăng gia đầu nhập dưới trướng Nguyên Hạo Quốc, trở thành người trấn thủ nơi La Vũ Thành này.

Bí mật mà trong Lăng gia số người biết tính cả Lăng gia lão tổ hiện tại và Lăng Viễn Trình cũng không vượt qua con số hai mươi, đó là phong thư cuối cùng mà vi tiên tổ thứ chín lưu lại trước khi đem bức tượng phong ấn nơi yêu thú sơn mạch. Phong thư chỉ có duy nhất hai chữ. Hai chữ được viết vô cùng vội vã và nguệch ngoạc.

"Con rối."

Trong vô thức Lăng Viễn Trình thốt lên, cả căn phòng nặng nề lạ thường.

...

Tất cả mọi người nhìn Vân Hoàng và Nguyệt Nha cưỡi trên lưng Huyết Yêu Mã chuẩn bị rời đi, trong lòng tiếc hận vô cùng, nhưng cũng chỉ có thể đứng nhìn.

Người của phủ thành chủ và một số thế lực lớn La Vũ Thành cũng đưa người tới tiễn biệt hắn.

"Nguyệt Nha, đi thôi."

"Vâng, sư tôn!"

Ở trong La Vũ Thành mặc dù rất sung sướng, nhưng nàng vẫn thích đi ra thế giới bên ngoài hơn.

Cả hai thầy trò khởi hành, Huyết Yêu Mã trong số Nhị cấp đê giai yêu thú tốc độ cũng không chậm, rất nhanh đã rời khỏi khu vực La Vũ Thành một trăm dặm.

Đang đi, đột nhiên Vân Hoàng ra hiệu cho Nguyệt Nha dừng lại, nàng cảm thấy có chút khó hiểu, đang yên đang lành sư phụ lại muốn làm gì?

Chẳng chờ Nguyệt Nha kịp hướng Vân Hoàng ra câu hỏi, từ đằng xa đã truyền đến tiếng xé gió, gần mười luồng khí tức kéo đến hướng Vân Hoàng mà tới, tất nhiên cả mười đều đã là tu sĩ Thông Linh cảnh.

Vân Hoàng cười cười, trên mặt không có chút nào là lo lắng cả, chỉ hướng về nhóm người đó đi tới, dặn Nguyệt Nha ở yên đây một lúc.

"Sư tôn, người chơi nổi không?"

"Ha ha, đồ nhi ngoan, ngươi cũng quá coi thường bổn tôn."

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Sói đội lốt cừu

Vân Hoàng thẳng hướng mười luồng khí tức đó mà tiến tới. Nhóm người kia thần thức cũng lập tức nhận ra hắn tiếp cận. Một đại hán có vẻ là người đứng đầu, tu vi đã là Thông Linh cảnh nhị cấp đỉnh phong, khí tức so với Lăng gia Lăng Viễn Trình cũng không kém là bao, bên cạnh y còn có hai Thông Linh cảnh nhị cấp nữa, cả hai đều là sơ kì, còn lại tất cả đều là Thông Linh cảnh nhất cấp sơ kì hoặc trung kì.

"Dường như Lộc Chi Các đã đem chín phần cường giả ra đuổi giết ta, thù cũng quá dai đi."

Hắn rời bỏ đây rồi, sinh ý cũng coi như vứt lại cho bọn hắn, còn hai cái gã Thông Linh cảnh bị hắn giết rõ ràng đối với hắn động thủ trước.

Trên thế giới này quả thật vẫn tồn tại rất nhiều kẻ đầu heo không hiểu đạo lí.

Vân Hoàng thở dài, ngữ khí phiền não nhưng trong đó lại có một ít châm chọc. Lộc Chi Các a, thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa ngươi lại xông vào.

"Nếu các ngươi đã có lòng như vậy thì Vân Hoàng ta không thể không tiếp đón thật tốt."

Đại hán kia thần thức mạnh nhất cả nhóm tu sĩ, phát hiện ra Vân Hoàng về sau liền cười lạnh, cho là Vân Hoàng thúc thủ chịu trói liền kiêu ngạo.

"Vân, ta phân lượng ngươi tự đầu thú, tự đoạn một cánh tay, giao ra nhẫn trữ vật, ta sẽ tha cho ngươi một mạng."

Vân Hoàng kém chút nữa trật chân, gia hỏa này đầu óc chả lẽ là heo thật? Hắn giống như là đang thúc thủ chịu trói thật sao?

Thực ra đại hán nói như vậy cũng không có cơ sở, y cũng đã xem qua thủy tinh cầu về trận chiến của Vân Hoàng với Vô lão và Yến lão. Y cho là Vân Hoàng tối đa cũng chỉ là một gã Thông Linh cảnh nhị cấp sơ kì mà thôi. Dưới nhiều cường giả như thế này vây công, hai cái Nhị cấp sơ kì cũng không

thoát nổi cái chết.

Đại hán nguyên bản đang rất tự tin, nhưng hắn thấy Vân Hoàng tiến đến dường như không có ý đầu hàng, khuôn mặt trở nên lạnh lùng.

"Vân, tự tìm lấy cái chết."

Đại hán tế xuất ra một cây chuỳ gai Linh giai thượng phẩm pháp bảo, mấy tu sĩ Thông Linh cảnh nhất cấp cũng tế xuất ra chính mình pháp bảo, hai gã Thông Linh cảnh nhị cấp sơ kì trong tay cũng xuất hiện một thanh đại đao và một thanh trường kiếm.

Vân Hoàng lúc này cũng lấy lại tinh thần, giọng nói mang theo cợt nhả.

"Chả lẽ Lộc Chi Các bị ngu ngốc rồi sao, không ở nhà mà nghĩ cách lấy lại danh tiếng mà lại đến đây phụng bồi tại hạ, thật quá là rảnh háng!"

"Ngươi muốn chết!"

Một tu sĩ Thông Linh cảnh nhị cấp sơ kì xông lên phía trước, y dạo trên thân trường kiếm lao về phía hắn, linh lực ngưng tụ thành một cái đại thủ lớn, một chưởng đánh ra.

"Kim Thủ Chưởng!"

Hoàng sắc cự thủ vỗ xuống, xung quanh Vân Hoàng linh lực liên tục ba động, nhưng hắn không có chút nào lo lắng cả. Vân Hoàng nhìn hoàng sắc cự thủ ép tới, thân ảnh máy động, cả người giống như một cơn gió nhẹ nhàng tránh thoát Kim Thủ Chưởng trong gang tấc.

"Lăng Phong Thức."

Thấy Vân Hoàng tránh thoát được, bảy tên Thông Linh cảnh nhất cấp cũng lao lên vây lấy hắn, sợ Vân Hoàng chạy mất. Tên Thông Linh nhị cấp kia khuôn mặt cũng trở nên âm trầm. Trong tay trường kiếm hoá thành phi kiếm, kiếm khí từ trên thân phi kiếm tung hoành, chỉ trong giây lát chém ra gần hai mươi đạo kiếm khí.

"Kim Nhận Chi Vũ!"

Những tu sĩ còn lại cũng tế xuất ra thuật pháp của mình, biết Vân Hoàng thực lực về sau không có một chút nào khinh thị, một kích ra tay là ra tay toàn lực, hỗn loạn linh lực công kích khiến phương viên vài dặm xung quanh từng đợt gợn sóng, giống như một mặt hồ yên tĩnh bị quấy phá.

Vân Hoàng trong cơ thể cương nguyên hộ giáp vận chuyển đến cực hành, giống như một đầu cuồng Long mãnh liệt chảy xuông trong từng mạch máu, cốt nhục, đứng ở xa cả trượng còn có thể nghe thấy tiếng xương của hắn va xoắn vào nhau như tiếng Long ngâm. Vân Hoàng bàn tay duỗi thẳng, hai cánh tay xoay theo hình vòng cung, động tác của hắn tưởng chừng như vô cùng chậm rãi nhưng mỗi một ly đi chuyển hắn lại chém ra cả trăm đạo đao khí. Từng đợt thô dày đao khí giống như giàn giáo kiên cố, xây lên bức tường cứng rắn bao lấy hắn.

Vân Hoàng thời điểm khi Diệt Vấn Đao đi vào bình cảnh, hắn đã luôn suy nghĩ một câu hỏi.

"Tại sao ta chỉ có thể chém ra ngần này đao khí?"

Hắn phát hiện ra mỗi một lần cánh tay chém xuống, số lượng đao khí chém ra luôn chỉ dừng ở một mức xác định, hắn có thể chém ra nhiều hơn nữa nhưng đồng nghĩa với việc phải giảm đi uy lực của đao khí.

Mà uy lực đao khí giảm đi đồng nghĩa với việc tốc độ tán đi của nó nhanh hơn. Hắn đao pháp phòng ngự bắt buộc phải cùng một lúc mới có thể phát huy ra chân chính uy lực.

Nếu mà như vậy, đồng nghĩa với việc khả năng phòng thủ lên đến mức hoàn hảo hoàn toàn là bất khả thi.

Vân Hoàng sao có thể cam lòng như vậy được, hắn điên cuồng luyện tập, suy nghĩ, nhưng chung quy vẫn chỉ là dậm chân tại chỗ.

Hắn không thể làm được.

Nhưng, đó không phải là bất khả thi, chỉ là thời cơ vẫn chưa đến.

Trong một đêm trăng tròn, Vân Hoàng đứng ở độ cao vạn trượng, hắn bế tắc, cố tìm sự lĩnh ngộ.

Vân Hoàng chán nản, trước ánh trăng, hắn cánh tay sắc bén như tuyệt thế bảo đao, vung hình vòng cung giống như bán nguyệt, hắn vung rất chậm, tựa như vẽ một bức họa đồng dạng. Dưới ánh trăng, cánh tay của hắn như vô số ảo ảnh trùng điệp lên nhau. Đó cũng là lúc Vân Hoàng trong đầu xẹt qua lĩnh ngộ, đầu óc hắn như được gột rửa, thông hiểu, hắn đã tìm ra nó, đao pháp hoàn hảo nhất.

Vân Hoàng trước kia khi thi triển Diệt Vấn Đao luôn đẩy cao cố gắng đẩy cao tốc độ ra đao cùng số lượng ra đao. Nhưng mà cứ đi theo con đường đó, trước mặt Vân Hoàng cuối cùng cũng chỉ là ngõ cụt.

Trong khoảnh khắc cánh tay hắn dưới ánh trăng như vô số ảo ảnh trùng điệp lên nhau, hắn đã nghĩ ra. Mỗi một khoảnh khắc cánh tay hắn di chuyển, mỗi một khoảng cách cánh tay hắn đi chuyển Vân Hoàng coi nó như một lần xuất đao. Trên một lần vung đao hình vòng cung liệu sẽ tồn tại bao nhiêu khoảng

khắc như vậy, sẽ tồn tại bao nhiêu điểm như vậy?

Đúng vậy, đó là vô hạn. Vô hạn số lần chém đao, vô hạn số điểm trên vòng cung mà hắn chém đao. Tốc độ chém đao của hắn không có thay đổi, phạm vi hắn chém đao cũng không thay đổi, thời gian hắn chém đao cũng không thay đổi nốt. Nhưng số lượng đao khí cực hạn mà Vân Hoàng chém ra gấp lúc trước… mười lần.

Ầm ầm ầm ầm

Tất cả những công kích rơi trên người hắn về sau đều giống như sa vào bên trong không gian loạn lưu đồng dạng, bị vặn vẹo, bẻ cong, đập nát, xoắn gãy, không một công kích nào chạm nổi lên da của Vân Hoàng cả, dù chỉ là chút ít. Hắn, giờ phút này trong mắt binh chúng như một đầu ma thần tồn tại.

Vân Hoàng cười nhẹ, giọng nói rót vào trong tai những tu sĩ kia như là ác ma thì thầm.

"Ra tay hết rồi à, giờ tới lượt ta!"

"Lăng Phong Thức."

Vân Hoàng thân hình lại lần nữa độn không biến mất, các tu sĩ chỉ cảm giác lông tơ dựng đứng lên, giống như sắp bị một đầu dã thú lớn cắn nuốt. Nhưng chưa kịp để tất cả kịp phản ứng. Vân Hoàng thân hình đã xuất hiện đằng sau trên tu sĩ gần nhất. Hắn một chỉ đánh ra kiếm khí, kiếm khí xoắn tròn như một mũi khoan.

"Bất Vực Chi Kiếm, Toái Giáp Kích."

Phốc!

Tên tu sĩ xấu số nọ phun ra tiên huyết, hai mắt trợn ngược. Ba đạo kiếm khí có lực phá hủy giống như những cây giáo nhọn xuyên qua hắn vùng trán, trái tim và Đan điền. Tu sĩ nọ chết ngay tại chỗ.

Thậm chí chưa kịp để cái xác chết rơi xuống, Vân Hoàng đã chuyển hướng sang mục tiêu xấu số tiếp theo. Tu sĩ bị nhắm đến khuôn mặt trở nên trắng bệch, y điên cuồng bắn ra thuật pháp xung quanh nhưng không biết rằng cánh cửa bước vào quỷ môn quan tới càng nhanh hơn. Vân Hoàng bất thình lình xuất hiện trước mặt y, thuật pháp của y rơi trên người hắn không để lại một vết tích gì.

Y con mắt biến thành màu xám, nội tâm tuyệt vọng, tên trước mặt chả lẽ chính là quái vật sao?

Vân Hoàng một cái Sơn Hà Ấn vỗ lên đầu tu sĩ nọ, mục tiêu tiếp theo đã đầu một nơi thân một nẻo, huyết vụ nhuộm đỏ năm trượng vuông trong hư không.

Trong thời gian Vân Hoàng đánh giết hai người, những tu sĩ còn lại đã tụ lại cùng nhau. Mỗi người nội tâm đều sợ hãi tột độ nhưng vẫn cố gắng trấn an chính mình.

Vân Hoàng vứt cái xác không đầu trên tay mình như vứt một đống rác rưởi, nhìn về phía những tu sĩ co cụm kia như chó sói nhìn vào lũ cừu non sắp bị làm thịt.

Một phong quyển cực đại cuốn tới đem nhóm tu sĩ kia vây bên trong. Từ bên trong phong quyển vung ra vô số những sợi phong bạo cuốn chặt lấy bọn họ, cứa lên đã thịt binh họ, linh lực hộ thể bị xé nát như tờ giấy, mặc kệ động dụng linh lực đến cỡ nào cũng không thể thoát ra, ngược lại còn bị xiết chặt hơn.

"Aaaaaaaa!!!"

Một tên tu sĩ kêu lên đau đớn, bàn tay của y đã bị cắt lìa. Tiếp đó là bàn chân, bắp chân, cánh tay. Toàn bộ đều bị cắt đi với những ngọn gió chết chóc.

Những tiếng kêu thảm thiết vang lên, mùi máu, thịt cùng tiếng xương gãy hoà trộn cùng nhau tạo nên một khung cảnh rung động. Một phong quyển huyết sắc.

Phong quyển tán đi, chỉ còn lại những hạt bụi màu đỏ rơi xuống, Vân Hoàng cũng biến mất. Trên không trung bay đi một mảnh, rơi vào trong tay của đại hán.

Đó là hình biểu tượng của Lộc Chi Các đã bị cắt đi một nửa, nhuốm đài máu tươi cùng một ít thịt vụn.

Đại hán cùng tên Thông Linh nhị cấp run rẩy, cả nửa ngày không nói lên lời.

Kẻ bị săn hoá ra lại chính là kẻ đi săn kinh khủng nhất. Còn bọn họ, chỉ là những con cừu non ảo tưởng rằng mình đã thắng được sói mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Nguyệt Nha biến mất

Vân Hoàng không có tiếp tục truy giết hai tên tu sĩ Lộc Chi Các còn lại, đơn giản là vì hắn bây giờ cũng không coi vào đâu Lộc Chi Các trả thù, hơn nữa trên kia dường như cũng không có dũng khí tiếp tục. Bất quá Vân Hoàng đã ra tối hậu thư cuối cùng, quá tam ba bận, nếu Lộc Chi Các mà dám tiếp tục cắn mãi không buông thì hắn cũng không cần phải nương tay nữa.

Mấu chốt chính là đệ tử của hắn, Vân Hoàng dù đã kiểm tra rằng quanh đây không có một bóng yêu thú nào cả, nhưng vạn bất đắc dĩ, hắn cũng không dám liều mạng đánh cược rằng an toàn mười phần.

Vân Hoàng có một dự cảm xấu. Hắn càng tăng nhanh tốc độ.

"Quả nhiên!"

Hắn dặn Nguyệt Nha chờ ở chỗ này, nhưng bây giờ không có một bóng người ở đây cả. Kì lạ là Huyết Yêu Mã của cả hai thầy trò vẫn được cột vào đây cẩn thận.

Vân Hoàng trước khi đi đã đưa cho nàng một cái lệnh bài, đây là một khối lệnh bài có ẩn chứa hồn lực của hắn trong đó. Trong trạng thái Thoòng thường hồn lực sẽ lâm vào trạng thái ngủ say. Nhưng khi Nguyệt Nha bị tấn công thời điểm, hồn lực ẩn chứa bên trong sẽ bộc phát ra bảo vệ, đồng thời Vân Hoàng cũng sẽ cảm nhận được là Nguyệt Nha đang lâm nguy.

Hắn không cảm thấy có bất kì dấu hiệu nào là Nguyệt Nha bị tấn công, hơn nữa Huyết Yêu Mã vẫn còn ở đây. Nếu là người khác thì chỉ có thể khẳng định là Nguyệt Nha đã tự ý đi đâu đó mà thôi. Nhưng Vân Hoàng chú ý đến điểm bất thường duy nhất là nàng không có để lại lời nhắn nào.

Sống cùng nhau hơn nửa năm, Vân Hoàng nhận thấy Nguyệt Nha tuy rằng ngây thơ nhưng lại là một con người chu toàn, một người chu toàn sẽ bất cẩn đến độ như vậy sao? Hơn nữa những thứ con bé cần trong nhẫn trữ vật đều có cả, nó đi kiếm cái gì?

Mặc kệ thế nào, hắn cũng không thể ngồi chờ ở đây được, Vân Hoàng hồn lực thôi đông đến tận cùng, tinh thần của hắn đạt đến mức cao nhất. Những lúc như vậy, Vân Hoàng có thể nhìn thấy rõ mồn một thiên địa tồn tại lực lượng mà không thể chứng kiến một cách thông thường. Rất nhanh chóng, hắn bắt được một tia khí tức quen thuộc.

"Lăng Phong Thức!"

Vân Hoàng thân hình nhoáng lên, đuổi theo luồng khí tức đó.

"Yêu thú sơn mạch?"

Vân Hoàng con mắt hiện ra một chút bất thường.

Vị quản sự của Lăng gia từng nói.

"Hai tháng trước, Lăng gia gia chủ chi tử dẫn theo một số Lăng gia đệ tử trẻ tuổi vào bên trong yêu thú sơn mạch lịch lãm. Nhiều ngày sau, tất cả được tìm thấy trong tình trạng bị nhiễm yêu độc nghiêm trọng, thần trí điên loạn."

Vị đệ tử đầu tiên mà hắn cứu chữa đã hét lên một cách mất kiểm soát, thậm chí còn sợ hãi đến tột độ, y đã hét lên "Bức tượng..."

Vân Hoàng trong lòng ngày càng bất an, hắn mơ hồ cảm giác được lần biến mất quỷ dị này của Nguyệt Nha có liên hệ gì đó với trường hợp của các đệ tử Lăng gia.

"Đây rồi!"

Phi hành rất sâu vào bên trong yêu thú sơn mạch, Vân Hoàng cuối cùng cũng bắt được khí tức của Nguyệt Nha.

"Đồ nhi ngoan, ngươi nhất định phải bình an..."

Đó là một cái hang động lớn từ những khối cự thạch lớn màu tro tạo nên.

Vân Hoàng có thể cảm nhân được Nguyệt Nha bên trong hang động đó.

Đột nhiên, xung quanh lao ra rất nhiều yêu thú, có cự mãng, cự hùng, sài lang, cuồng sư, mãnh hổ,... Tất cả những yêu thú này chỉ có cao nhất là Nhị cấp đỉnh giai yêu thú ngang với Hư Linh cảnh đỉnh phong thôi, nhưng số lượng lại không dưới trăm con. Thậm chí còn không ít Nhất cấp, Nhị cấp yêu thú tiếp tục kéo tới nữa.

Vân Hoàng khuôn mặt loé lên sát khí, những yêu thú này dường như cố tình tại nơi đây thủ hộ, thảo nào hắn đi vào sâu thế này cũng không có gặp qua bất cứ con yêu thú nào. Tưởng rằng là vận khí tốt, xem ra cũng là một hồi âm mưu.

Bất quá, muốn lấy số đông tới chèn ép hắn, đó là không có khả năng.

Một con cự hùng, lao lên trước liền bị Vân Hoàng cánh tay ấn đầu lún xuống mặt đá cứng. Những con yêu thú cũng không lấy làm sợ hãi, ngược lại càng là điên cuồng lao lên. Vân Hoàng trên đầu xuất hiện một cái cự trụ, hắn đầu quyền hạ xuống, cự trụ theo cánh tay hắn động tác, đập xuống đất.

"Thiên Hoang Trấn Trụ!"

Mà không chỉ một, không chỉ hai hay ba, liên tiếp hơn ba mươi cái cự trụ đập xuống liên hồi, những yêu thú yếu ớt thức bị trấn áp đến mức không nhúc nhích nổi, chỉ còn lại một số cường đại yêu thú lao đến tấn công.

Rắc rắc rắc rắc rắc rắc

Tiếng xương cốt bị bẻ gãy cùng với tiên huyết bay tung toé, hắn Diệt Vấn Đao chém xuống. Phàm là những yêu thú tiếp cận hắn hai trượng xung quanh đều sẽ bị kinh khủng đao khí đè, đập, vặn nát bét.

"Bất Vực Chi Kiếm!"

Kiếm chỉ của Vân Hoàng xuyên qua vùng trái tim của rất nhiều yêu thú, đoạn tuyệt sinh ngơ mà chết. Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, hơn trăm đầu yêu thú giờ phút này đã biến thành một đống xác chết.

Vân Hoàng không có chờ hồi phục xong xuôi, hướng vào trong hang động chạy tới.

Hắn quả thật thấy Nguyệt Nha.

Vân Hoàng ngay lập tức chạy đến bên cạnh nàng.

"Đồ nhi ngoan, là vi sư!"

Đột nhiên hắn phát hiện tình trạng của nàng có chút không đúng lắm. Hai mắt đờ dẫn như bị hút mất hồn phách, khí chất tỏa ra không khác gì một con rối. Hắn cả kinh, trong người tuôn ra một cỗ hùng mạnh hồn lực, hắc động thức hải ầm ầm xoay chuyển, nhanh chóng đem hồn hải của Nguyệt Nha thông thoáng. Nàng trở lại giống như bình thường, ngã vào hắn cánh tay ngủ say mất.

"May mắn!"

Hắn cảm thấy một cảm giác ma quái quẩn quanh Nguyệt Nha hồn hải, may mắn là trước khi nó vượt tầm kiểm soát hắn đã đem nó lọc bỏ đi, nếu không hậu quả như thế nào Vân Hoàng không dám tưởng tượng.

Dường như, cảm nhận được một thứ gì đó tồn tại, Vân Hoàng quay đầu lại, hiện trước mắt hắn là một khung cảnh quỷ dị tới cực điểm.

Cách Vân Hoàng chỉ có năm trượng thôi, đó là một màn bóng đêm đen đặc, đặc đến mức dù khoảng cách chỉ là chút ít hắn vẫn không nhìn ra được cái gì trong đó cả. Nhưng đó không phải là một vấn đề, vấn đề ở đây là bản năng của hắn đang gào thét kêu với hắn rằng, đừng tiến hành dò xét "thứ" đang ẩn mình trong đó.

Vân Hoàng trên trán chảy xuống một giọt mồ giới, hắn đến cả thở cũng không dám thở mạnh. Ôm chặt Nguyệt Nha trong lòng, ánh mắt không rời khỏi màn bóng đêm kia một chút nào, chậm rãi lùi lại. Thậm chí đã bay ra khỏi hang một khoảng xa, hắn vẫn ngoái lại nhìn.

Lần đầu tiên trong đời, Vân Hoàng đụng độ với một thứ quỷ quái đến mức hắn ngay cả dũng khí chống lại cũng không có, nếu không phải cảnh bất đắc dĩ, Vân Hoàng tuyệt đối không muốn hội ngộ cùng thứ kia đâu.

Sau khi Vân Hoàng rời đi, bên trong hang động, trong hư không đen tối có một đường bóng mờ hiện ra, đường bóng mờ rất nhỏ, tựa như một con mắt. Giống như một con ác quỷ đang nhìn vào trần gian.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Đến Nguyên Hạo Quốc Vương Đô

Đã một tháng trôi qua từ khi Vân Hoàng ly khai La Vũ Thành.

Một tháng này hắn không có cấp tốc đến Vương Đô mà vừa tu luyện, vừa đến những thành khác tìm kiếm những đồ vật của ích.

Khi hắn hỏi Nguyệt Nha về chuyện cái hang động lần trước, nàng không có nhớ rõ ràng lắm, nhưng nàng kể với hắn là từ vụ việc đó về sau, ngộ tính của Nguyệt Nha tăng trưởng kinh người.

Nếu là trước kia hắn sẽ rất vui mừng, nhưng nghĩ đến thứ đồ vật ẩn mình trong màn bóng đêm đay đặc kia thì mọi mừng rỡ đều tan biến. Không hiểu sao, nó luôn đem lại cho Vân Hoàng một cảm giác âm hồn bất tán, dù cho thế nào đi nữa cũng bán theo hắn.

Bất quá, Vân Hoàng tâm chí cũng đây có yếu đuối đến mức bị ám ảnh, hắn bây giờ còn rất nhiều vấn đề phải lo nghĩ, thứ đó cũng chỉ là một chút cảm giác nho nhỏ mà thôi, một tháng sau hắn đã gần như quên sạch.

Một tháng này, Vân Hoàng tu vi vững chắc ở Luyện Khí cảnh đỉnh phong. Nguyệt Nha càng kinh khủng hơn, đột phá đến Luyện Khí cảnh nhị cấp.

"Sư tôn, đó là Vương Đô sao?"

Nguyệt Nha nhìn về phía bức tường lớn sừng sững đằng xa kia, mặt ngoài tuy cố trấn tĩnh nhưng bên trong đã không kiềm chế được mắt run rẩy. Suy cho cùng Nguyệt Nha mới chỉ là một tiểu nữ hài 8 tuổi mà thôi, Vân gia tại Vương Đô giết hết cả làng nơi nàng sinh sống, thậm chí cả người coi nàng như nữ nhi nuôi nấng nàng 8 năm cũng bị giết ngay trước mắt, đối với bất kì đứa trẻ nào cũng có thể tạo thành tinh thần méo mó vô cùng nghiêm trọng.

Đột nhiên có một bàn tay cứng rắn vỗ nhẹ lên đầu nàng. Hơi xoa xoa một chút mái tóc màu trắng như tuyết của Nguyệt Nha.

"Đừng sợ, có vi sư đằng sau ngươi."

Nguyệt Nha trong lòng không hiểu sao ấm áp, có sư tôn đằng sau nàng, sao nàng phải sợ chứ?

Nàng đôi mắt quyết tâm, hướng về phía Vương Đô đi tới.

"Sư tôn, đi thôi!"

"Ta biết."

Vân Hoàng cười, Huyết Yêu Mã cước bộ chậm rãi đi đằng sau.

...

Sau khi vào bên trong Vương Đô, Vân Hoàng trước tiên là tìm một cái khách điếm.

Nhưng Vương Đô này quá mức rộng lớn, Vân Hoàng lại không có quen ai tại đây nên có chút lúng túng.

Khi Vân Hoàng chuẩn bị tìm bừa một cái chỗ nghỉ ngơi thời điểm, đằng sau hắn vang lên một giọng nói non nớt.

"Đại nhân, ngài vừa mới đến Vương Đô phải không? Nếu đại nhân có thể trả cho ta mười cái kim tệ, ta có thể giới thiệu cho đại nhân."

Vân Hoàng đồng ý, kim tệ là tiền bạc của phàm nhân, dù cho cả trăm cái kim tệ hắn cũng không để ý.

"Đại nhân, Vương Đô chia làm bốn phần, Bắc thành, Nam thành, Đông thành, Tây thành. Chúng ta hiện giờ đang ở Nam thành. Lại nói, Vương Đô lại chia làm hai cái khu vực, nội thành và ngoại thành, nội thành là nơi ở của các gia tộc quyền quý và hoàng tộc, còn ngoại thành thì dáng cho những tán tu, phàm nhân, các gia tộc nhỏ khác."

Vân Hoàng lấy từ trong nhẫn trữ vật ra mười đồng kim tệ.

"Đây là thù lao."

Hài tử vui vẻ nhận lấy tiền, trước khi chạy đi không quên cảm ơn hắn.

Đến trưa, cuối cùng Vân Hoàng cũng tìm được một cái khách điếm khá tốt, giá khoảng mười linh thạch một tháng thời gian.

Vân Hoàng có đi lòng vòng thêm một số chỗ, thăm dò được rất nhiều tin tức, đặc biệt là các thế lực bên trong Vương Đô.

Vương Đô, không, Nguyên Hạo Quốc có tổng cộng bốn cái thế lực cự đầu.

Đầu tiên phải kể đến chính là Nguyên gia hoàng tộc. Tiếp theo chính là Càn gia, là những vị thần tướng thủ hộ cho Nguyên Hạo Quốc, trấn giữ vùng biên ải, nắm trong tay sáu phần binh mã. Cuối cùng là Vân gia, tài phú của gia tộc này nhiều vô số kể, nắm giữ rất nhiều huyết mạch kinh tế cùng tài nguyên trọng yếu của Nguyên Hạp Quốc, thân căn cổ đế, tuy mang danh là một cái gia tộc thương nhân nhưng thực lực so với Càn gia và Nguyên gia không kém một chút nào. Ba cỗ thế lực lớn hình thành một cái kiềng ba chân áp chế lẫn nhau.

Lý do Vân Hoàng không liệt thế lực thứ tư vào vì thế lực thứ tư đó chính là Sơn Dược Cốc, trong ngũ tông tứ quốc chính là thế lực mạnh nhất, nhưng Sơn Dược Cốc chủ yếu là giao hảo với các thế lực khác để bán Đan dược, hơn nữa trong lãnh địa của các thế lực khác sẽ không quản hạt, vì vậy Vân Hoàng không cần bận tâm.

Hắn đăm chiêu một lúc xong rồi gọi Nguyệt Nha vào. Vừa hay nàng cũng vừa tu luyện xong.

”Nguyệt Nha, từ hôm này con sẽ đến Càn Thương học viện.”

Nguyệt Nha dường như rất sốc, giọng nói rưng rưng.

”Sư tôn, người định bỏ rơi con...”

Vân Hoàng dịu dàng xoa đầu con bé, ôn tồn giải thích.

”Vân gia thế lực so với ta tưởng tượng còn muốn lớn hơn nhiều, đối đầu với Vân gia ngoài Càn gia và Nguyên gia ra thì không còn ai khác. Đưa con vào cung thì vi sư tuyệt đối không, cong Càn gia có thành lập một cái nơi rèn luyện và học tập cho thế hệ trẻ gọi là Càn Thương học viện. Tại nơi đó, Vân gia cũng sẽ không dám ra tay với con.”

”Sư tôn, vậy là người không có bỏ rơi con?”

Nguyệt Nha lúc này đã có chút ít khôi phục.

Vân Hoàng thở dài lườm Nguyệt Nha một cái, nhưng con ngươi lại phảng phất ôn nhu.

”Sư tôn của con vẫn ở đây.”

Vân Hoàng đứng dậy, dắt theo Nguyệt Nha ra ngoài.

”Nào, hôm nay tiếp tục luyện.”

”Vâng, sư tôn!”

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Lịch luyện

Còn một tuần nữa là vừa vặn đến đợt thi tuyển vào Càn Thương viện, bất quá đã có rất nhiều thế lực trên Nguyên Hạo Quốc mang đệ tử của mình đến, các khách điếm gần như chật chỗ, Vân Hoàng thầm may mắn là đã đến sớm vài ba ngày.

Càn Thương viện muốn thi tuyển vào ít nhất cũng phải đạt tới Luyện Khí cảnh, hơn nữa tuổi không dưới 18. Thực ra thì đối với điều kiện này hắn hoàn toàn có thể thi tuyển, Văn Hoàng năm nay mới có 17 tả hữu, bất quá bát hắn vào huấn luyện chung với một đám nhóc, hắn cũng quá mức tự đánh mặt rồi.

”Nguyệt Nha, hôm nay ra ngoài thành luyện tập, ở nơi này khó mà tập chung được.”

Vân Hoàng nói với nàng.

Người kéo đến Vương Đô ngày càng đông gây nên rất nhiều sự ồn ào, thậm chí không hiếm những đệ tử trẻ tuổi nhiệt huyết sôi trào lao vào đánh nhau. Luật của Vương Đô cấm chiến đấu, nhưng hiện tại đang là dịp đặc biệt, vì vậy trừ khi trường hợp quá mức nghiêm trọng nếu không Chấp pháp đội sẽ không can thiệp.

Trong tình thế này, duy trì tâm như tĩnh thủy tu luyện với Vân Hoàng không khó, nhưng Nguyệt Nha thì khác, nàng niên kỉ cùng từng trải vẫn là quá nhỏ, tâm trí chưa đủ vững vàng, khó mà tập trung tu luyện được.

...

”Hắc Liên Báo, Nhị cấp đê giai yêu thú.”

Nguyệt Nha cầm chặt chuôi kiếm, nhìn Hắc Liên Báo trước mặt như gặp đại địch, Hắc Liên Báo lực sát thương trong Nhị cấp đê giai chỉ là hàng trung, nhưng tốc độ thì vô cùng biến thái, so với thông thường Nhị cấp trung giai yêu thú còn nhanh hơn một cấp bậc.

”Hoả Thiên Kiếm!”

Nguyệt Nha tấn công trước tiên, nàng thân hình nhỏ bé lao vụt lên, kiếm trong tay đâm thẳng ra một đường cực nhanh như xé gió. Hắc Liên Báo tuy bị tập kích bất ngờ như vẫn nhảy vụt lên vô cùng nhanh. Hắc Liên Báo ánh mắt sắc nhọn, né sang bên tay trái. Một kiếm thất thủ, Nguyệt Nha vẫn không có cảm giác gì, nàng cổ tay xoay một cái kiếm chiêu biến ảo.

”Bất Vực Chi Kiếm, Toái Giáp Kích!”

Vân Hoàng từ lúc Nguyệt Nha đột phá lên Luyện Khí cảnh đã truyền thụ cho nàng Toái Giáp Kích và Bất Vực Chi Kiếm kiếm chiêu. Nguyệt Nha quét kiếm, ba đạo kiếm khí gào thét vây lấy Hắc Liên Báo ba hướng. Nàng không như Vân Hoàng, Vân Hoàng kiếm chỉ có thể dễ dàng xuyên thủng bất cứ chỗ nào hắn muốn đối phương, khả năng vận dụng và điều khiển đã đạt đến cấp độ tuỳ tâm sở dục tình trạng, Nguyệt Nha thì vẫn chỉ có thể vận dụng trong cơ thể năng lượng ở mức độ sơ đẳng nhất mà thôi.

Nhưng đó cũng là do Nguyệt Nha kinh nghiệm, chỉ cần cho nàng thời gian, sớm muộn gì nàng cũng đạt đến nước đó.

Graooooo!!!

Hắc Liên Báo bị kiếm khí cắt trúng người, hét lên một tiếng thảm, thân hình đã gần như biến thành tàn ảnh nhắn hướng trái Nguyệt Nha tấn công, nó biết là nó đánh không lại kẻ này, vì vậy nó quyết định liều mạng.

Choang choang choang

Hỏa Thiên Kiếm cùng lợi trảo của Hắc Liên Báo liên tục va chạm vào nhau, tiếng kim loại sắc lạnh vang lên từng hồi. Chiến đấu gần một trăm hiệp về sau, lợi trảo của Hắc Liên Báo đã bị nung nóng, Hoả Thiên Kiếm uy lực quá mức bá đạo, mỗi một đạo kiếm khí chém ra đều ẩn chứa cực nóng hỏa chi ý, cường độ so với hầu hết Linh giai hạ phẩm pháp bảo còn phải lớn hơn.

Nguyệt Nha lấy thanh Lunh giai hạ phẩm phi kiếm mà Vân Hoàng đã mua cho, thành thục đem bộ da, răng nanh lột ra, những thứ này bán đi cũng kiếm được không ít linh thạch.

Sư tôn nàng đã nói, hôm nay nàng sẽ phải tự lực cánh sinh, tự mình đối đầu yêu thú mà không có hắn bảo hộ, Nguyệt Nha tuy có phần sợ hãi nhưng làm nhiều thì quen tay, khi nàng giết chết con thứ ba thì cũng đã bớt sợ hơn nhiều.

Ở bên ngoài khu rừng, Vân Hoàng đang chống một chân ngồi tĩnh toạ trên một nhánh cây nhỏ. Nhánh cây so với ngón tay của trẻ con còn mảnh hơn, chỉ cần một lực bẻ không lớn là có thể gãy. Mà Vân Hoàng trở thành Thể tu về sau, mỗi giọt tiên huyết đều đặc đến đáng sợ, mỗi khối huyết nhục của hắn cũng cực nặng. Vậy mà có thể đơn giản dùng một cái mũi chân đứng trên nhánh cây, đây là Vân Hoàng khống chế năng lượng đã đạt đến đăng phong tạo cực trình độ.

Từ thời gian trước, Vân Hoàng đã đạt đến Luyện Khí cảnh đỉnh phong, nhưng sau đó hắn cảm thấy tu vi đã đạt đến bão hoà tình trạng, vô luận thế nào đi nữa cũng mò không ra Hư Linh cảnh giới. Nhận thấy tiếp tục tu luyện theo cách cũ chỉ là lãng phí thời gian, Vân Hoàng bắt đầu toàn diện tăng lên chính mình tất cả phương diện.

“Ta bây giờ thực lực không biết đã đạt đến tình trạng nào?”

Vân Hoàng đình chỉ tĩnh tọa, tuy hắn thấy thực lực mình thì rất là cao hứng, nhưng cũng có lo âu. Càng về sau tài nguyên tiêu hao càng là theo cấp số nhân mà tới, chỉ tình riêng tháng này hắn đã đổ không dưới mười vạn hạ phẩm linh thạch vào phương diện luyện thể, kết quả là toà đạo đài thứ nhất mới miễn cưỡng hoàn chỉnh thôi.

...

Nguyệt Nha thở phào một hơi, nàng không kiêng nể gì nằm ườn xuống đất như một đứa trẻ mệt mỏi sau giờ chơi, lúc này đại chiến hơn nghìn hiệp với một con cự hùng cấp bậc Nhị cấp trung giai yêu thú đã tiêu hao của nàng khá nhiều thể lực.

“A, mình đã sắp đột phá Luyện Khí cảnh tam cấp rồi.”

Nguyệt Nha vui mừng, sư tôn nói thật chuẩn, chiến đấu như thế này đối với tu vi của nàng quả thật có lợi ích rất lớn.

Đột nhiên, Nguyệt Nha nghe thấy từ xa rầm rập tiếng chạy. Nàng trở nên cảnh giác, định bụng chạy trốn, nhưng chưa kịp để nàng chạy thì những tiếng bước chân đó đã tới nơi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Người của Hoàng tộc

Một nhóm người đã tiếp cận chỗ Nguyệt Nha trước khi nàng kịp chạy. Bọn họ hầu hết đều đã bị thương, mà đằng sau Nguyệt Nha còn nghe thấy tiếng đuổi theo.

Trong những người bị chạy trốn, Một trung niên tứ tuần mặc khôi giáp hướng về phía những tên đuổi theo.

”Lũ cẩu tặc, đây là nhị Hoàng tử Nguyên Ngạn của Nguyên Hạo Quốc, các ngươi không sợ bị xử tử sao?”

Tất cả bọn đuổi theo đều che giấu chân diện và danh tính, không biết là của ai, một giọng nói mỉa mai từ đám người đó phát ra.

"Quy Thống Lĩnh, ngươi dù sao cũng là một cái Thông Linh cảnh tứ cấp, sao nói nhiều như đàn bà con gái vậy?"

Vị trung niên được gọi là Quy Thống Lĩnh này trong lòng như lửa đốt, thân phận của nhị Hoàng tử cũng không dọa được lũ này, chứng tỏ kết đằng sau lai lịch chắc chắn không nhỏ mới có can đảm không sợ hãi Hoàng tộc.

Đứng đằng sau Quy Thống Lĩnh là một cái tuấn tú nam tử, mặc hoàng sắc trường bào, trên tay cầm trường kiếm dính máu, cả người tựa hồ bị thương rất nặng. Tu vi cũng đã là Thông Linh cảnh nhị cấp.

Quy Thống Lĩnh cảm thấy hổ thẹn, nếu y không mất cảnh giác rằng nơi đây là Vương Đô thì có lẽ sự việc đã không tệ như thế này rồi.

"Điện hạ, thần có lỗi."

Tuấn tú nam tử quẹt đi trên khoé miệng mình vết máu.

"Lần này là liên lụy tới Quy Thống Lĩnh."

Trung niên nam tử lắc đầu cười khổ, bây giờ đã bị bao vây rồi, có trách sĩ cũng không làm nên truyện, những binh lính còn xót lại xung quanh cũng đã mệt lử, linh lực cơ hồ cạn kiệt. Nhưng bên kia thì tất cả đều như thường, mỗi một cái sát thủ tu vi thấp nhất cũng đều là Hư Linh cảnh đỉnh phong, tên sát thủ đứng đầu càng là Thông Linh cảnh tứ cấp ngang hàng với Quy Thống Lĩnh.

Đột nhiên, từ trong đám binh lính có người là lên.

"Thống Lĩnh, ở đây... có trẻ con!"

Quy Thống Lĩnh, nhị Hoàng tử cùng những người khác đều nhất loạt quay đầu, quả thật thấy được thân ảnh nhỏ bé của Nguyệt Nha, cũng bị vây ở đây giống như bọn họ. Nguyệt Nha trong lòng lộp bộp không ổn, nàng kĩ năng ẩn dấu được Vân Hoàng truyền thụ nên không tầm thường, nhưng tu vi của nàng dù sao cũng quá thấp một điểm, chỉ là Luyện Khí cảnh nhị cấp đỉnh phong. Bị phát hiện cũng là điều dễ hiểu.

Cử động của bọn họ, tất nhiên không qua nổi mắt lũ sát thủ.

Một tên truyền âm cho trên đứng đầu.

"Chỉ là một nữ hài đồng, hay là..."

Tên sát thủ Thông Linh cảnh tứ cấp hừ lạnh.

"Mặc kệ là ai, chứng kiến việc này đều phải xoá bỏ, đừng coi thường Hoàng tộc. Chỉ cần một tia tin tức ở đây lọt ra ngoài, bất cứ ai ở đây đều không giữ nổi mạng!"

Những sát thủ khác cũng không hỏi thêm, ánh mắt cũng phát lạnh.

"Dây dưa thế là đủ rồi, mau giết!" - Một sát thủ truyền âm, gần hai mươi người đều nhất loạt tấn công.

Chiến đấu một lần nữa thảm thiết.

Lũ sát thủ này chọn địa điểm cũng thập phần khôn ngoan, nơi này không quá sâu nên không lo sợ sẽ có cường đại yêu thú công kích, không những thế nơi này cũng là cách Vương Đô xa nhất, dù là cao cấp hơn Thông Linh cảnh cường giả giao thủ cũng Hoàng toàn không gây nổi động tĩnh. Bất quá, giấy không gói được lửa, chỉ cần có thời gian là hoàn toàn có thể truy tung ra. Vì vậy, các sát thủ ra tay mỗi chiêu đều tàn nhẫn vô cùng.

...

Vương Đô, Hoàng cung.

Một nam tử có khuôn mặt đang biểu hiện hung ác nhìn lên trời, giọng nói không giấu nổi vẻ đắc ý.

"Diệt một, còn một."

Nếu Vân Hoàng và Nguyệt Nha ở đây, hiển nhiên sẽ nhận ra đây chính là tam Hoàng tử của Hoàng tộc Nguyên gia, Nguyên Khải.

Chỉ vài năm nữa thôi, tranh đoạt ngôi vị Thái tử sẽ đến, trong thời gian này, y đã bố trí rất nhiều bẫy rập, đưa lần lượt những huynh đệ của mình vào một là chỗ chết, hai là vạn kiếp bất phục.

Tất nhiên với sức của một mình y thì không đủ để loại bỏ hết những hoàng tộc mang dòng máu chính gốc, nhưng mà thế lực ủng hộ đằng sau y lại là Vân gia.

Nếu Càn gia nắm giữ sáu thành binh lực cùng lực lượng quân sự của Nguyên Hạo Quốc, thì Vân gia nắm giữ sáu thành của cải và huyết mạch kinh tế. Có đại thế lực như vậy ủng hộ, dù là đích thân Hoàng đế muốn động cũng phải phỏng tay.

Mà đối thủ của y, giống như Nguyên Khải được Vân gia ủng hộ, đại Hoàng tử Nguyên Thạch Hầu được Càn gia ủng hộ. Mà bản thân Nguyên Thạch Hầu tu vi cũng không tầm thường, đã là Thông Linh cảnh cửu cấp. Rất được Càn gia các vị võ tướng yêu thích. Hơn nữa quanh năm chiến đấu ở vùng biên ải, rất khó có cơ hội hành động.

Nguyên Thạch Hầu có một cái đệ đệ sinh đôi, đó là nhị Hoàng tử Nguyên Ngạn, tuy tu vi so với ca ca của mình thấp rất nhiều nhưng bù lại tư chất thông minh, cũng là một cái đại địch.

Nguyên Khải nắm chặt tay hung ác, hai huynh đệ này từ nhỏ tới lớn đã là y ghen tị, là cái gai trong mắt.

"Không biết sắc mặt của Nguyên Thạch Hầu khi nhưng thấy xác đệ đệ yêu quý của mình nhỉ?"

Từ bên ngoài bước vào một đàn thị nữ, Nguyên Khải thần sắc hung ác thu lại, trở về bên trong.

...

Vân Hoàng đang ngồi tu luyện, đột nhiên thức hồn của hắn gặp một trấn động nho nhỏ.

Hắn sắc mặt đại biến, điều này biểu thị cho Nguyệt Nha đã bị tấn công, thậm chí phá vỡ hắn để lại hồn lực chi khải.

Vân Hoàng thân hình lay động, hoá thành một đạo tàn ảnh hướng về phía sau trong khu rừng.

Khác với vụ cái hang động lần trước, lần này hồn lực của hắn để lại vết tích cực kì rõ ràng, hắn dự đoán chỉ trong ít phút nữa là sẽ tới.

Đột ngột, một đám hắc y nhân chặn đường Vân Hoàng, mỗi tên khí tức đều không yếu, đều đã là Thông Linh cảnh nhị cấp, thậm chí còn có tới ba gã Thông Linh cảnh tam cấp.

Vân Hoàng trầm giọng, ngữ khí cực kì không kiên nhẫn.

"Mỗi còn có việc, xin các vị lui đường."

Một tên hắc y nhân hừ lạnh, giọng nói không hề giấu đi ưu việt.

"Một cái nho nhỏ tu sĩ mà cũng muốn bọn ta lui đường? Khẩu khí thật lớn!"

Vân Hoàng đôi mắt dần trở nên lãnh khốc.

"Vậy câu trả lời là không?"

Tên tu sĩ kia nhìn thấy khí tức của Vân Hoàng cũng không mạnh cho lắm, khịt mũi coi thường.

"Cút!"

Vân Hoàng thân ảnh lao vụt lên, tốc độ của hắn cực nhanh, chỉ trong phút chốc tiếp cận hắc y nhân trận địa. Sắc mặt bọn chúng đại biến, tên trước mắt này lại che giấu thực lực!

Ba tên Thông Linh cảnh tam cấp là những kẻ đầu tiên phản ứng, linh lực xung quanh người chúng lấy động, ba đạo công kích roi trên người Vân Hoàng. Hắn cũng không coi thường đối phương đến mức mặc lệ cho nó đánh vào trực diện cơ thể. Các ngón tay khẽ cử động, một chỉ điểm ra. Kiếm chỉ như lưu tinh, nhanh đến tận cùng xuyên qua xông kích.

Trước làn sóng công kích to lớn, kiếm chỉ của hắn không thể ngờ là liền lộ ra vẻ nhỏ yếu, nhưng kiếm chỉ của Vân Hoàng lại xảo diệu vô cùng, chọc đúng chỗ thiếu hụt và yếu hại trong công kích.

"Làm sao có thể?"

Một số hắc y nhân kinh hãi không thôi, nếu mà Vân Hoàng chọc thủng đúng chỗ yếu hại công kích của tu sĩ Hư Linh cảnh trở xuống thì ủng không quá ngạc nhiên, nhưng Thông Linh cảnh về sau, mỗi một chiêu thức đánh ra đều hoà hợp cùng thiên địa, căn bản là khó phát hiện. Vậy mà Vân Hoàng một chỉ đều đánh trúng bọn họ công kích chỗ yếu, kinh thế hãi tục bực nào?"

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Động đến ta đồ Nhi, chỉ có một chữ chết! (1)

”Mau vây giết! Hắn chỉ có một người, không thể chịu nổi chúng ta số đông công kích!”

Một cái Thông Linh cảnh tam cấp mau chóng ổn định trận doanh, bây giờ không phải lúc cho bọn họ thất thố, chỉ có liên thủ mới nắm chắc đem Vân Hoàng tru diệt.

Tất cả linh lực bùng nổ, nhiễu loạn xung quanh thiên địa, một số yêu thú gần đó sợ hãi chạy đi, pháp bảo của gần mười tu sĩ được tế xuất ra, không có cái nào không phải Linh giai thượng phẩm cả. Chồng chất lên thuật phát đánh ra uy thế kinh kinh người, một đòn này dù là Thông Linh cảnh tam cấp đỉnh phong cũng phải bỏ sức đón đỡ. Vân Hoàng trong cơ thể linh lực hoá thành hộ tráo, kết hợp cùng cứng rắn như bàn thạch cương nguyên hộ thể, công kích này rơi trên người hắn căn bản không chạm tới hắn da lông.

Nhưng công kích của những hắc y nhân cũng không đơn giản kết thúc như vậy, tất cả dàn trận, đến mức này, chỉ có đem trận pháp mới có thể chém giết.

”Lạc Vân Kiếm Trận, lập!”

Lạc Vân Kiếm Trận trong Tam cấp sơ giai trận pháp cũng có danh khí, mười Thông Linh cảnh liên thủ thanh thế cũng rất mạnh, dưới linh lực điên cuồng rót vào, gần ba trăm đạo Lạc Vân kiếm khí bay ra, mỗi đạo kiếm khí đều được trận pháp tăng phúc ba thành xuyên thấy cùng công kích lực, bao quát Vân Hoàng tứ phương tám hướng đâm tới, nếu là một cái thông thường tu sĩ sợ rằng đã bị đâm thành cái tổ ong.

Vân Hoàng nhìn tình cảnh mình bị trận pháp vây lại, trong lòng càng nóng như lửa đốt, bảo mệnh bài tẩy hắn để bên cạnh Nguyệt Nha tuy nhiều, nhưng suy cho cùng cũng chỉ là ngoại lực, dùng một cái ít đi một cái, hắn sợ rằng nếu còn tại đây dây dưa, khi đến chỉ thấy cái xác còn lại đó, có lẽ hắn sẽ hối hận suốt đời.

Vân Hoàng trước giờ luôn luôn tiết kiệm, bớt đi được thứ nào hay thứ ấy. Cũng bắt nguồn từ kiếp trước hắn luôn chiến đấu với rất nhiều tu sĩ trong chiến tranh, dẫn đến việc không thể không dùng năng lượng một cách ít hao tổn nhất. Nhưng giờ phút này, hắn muốn bạo nộ thực lực, đem hết thảy chỗ này chém giết. Điều này có chút đi ngược với hắn phương châm tiết kiệm năng lượng.

Dường như từ lúc Vân Hoàng trọng sinh đến giờ, một thứ gì đó đã được gieo vào sâu trong tiềm thức của hắn, chậm rãi thay đổi hắn. Đến mức Vân Hoàng cũng không thể phát hiện ra, còn nó ảnh hưởng tốt hay là xấu, vẫn chưa phải thời điểm xem xét.

”Thiên Hoang Táng Thần, Thiên Hoang Phá Thiên!”

Gặp gỡ bình cảnh, Vân Hoàng bắt đầu chuyên tâm vào những thứ khác, tỉ như Thiên Hoang Táng Thần.

Hắn từ lâu đã biết, Thiên Hoang Táng Thần cái này có vô vàn cách sử dụng khác nhau, Thiên Hoang Phá Thiên cũng là một trong số đó.

Sáng tạo chiêu thức mới không ai không phải kì tài, bất quá Vân Hoàng cũng không đến mức đó, hắn chỉ từ cơ sở của nhiều cái cũ, kết hợp cùng bản thân lĩnh ngộ mới tạo ra sát chiêu mới.

Thiên địa chi lực bao quát phạm vi mấy trăm trượng xung quanh đột ngột trở nên đặc quánh, đông cứng lại như những khối đá.

Tất cả hắc y nhân đều cảm giác như mình bị đông cứng trong thạch đá, không thể đi chuyển nổi một bước. Mà ở giữa trung tâm kia, Vân Hoàng khoé miệng hơi giương lên một phát.

“Lẽ ra các ngươi không nên cản trở ta.”

Oanh! Rắc! Rắc! Rắc! Rắc!

Vân Hoàng một quyền đấm vào hư không, từ vị trí đó điên cuồng những đường nứt tỏa ra như kính vỡ. Những vết nứa này chính là thiên địa chi lực bị hắn thạch hoá đấm vỡ. Từ mỗi một đạo vết nứt đều tỏa ra khí tức hủy diệt vô cùng kinh khủng. Một cái Thông Linh cảnh nhị cấp bị một đạo vết nứt đánh trực diện vào người liền bị vặn xoắn, tiên huyết ồ ạt chảy ra, tiếng xương cốt cùng nội tạng bị phá nát, đảo lộn vang lên khắp nơi khiến tất cả không tự chủ được mà phát lạnh, thân thể run lên.

Cách chết kiểu này không thể nghi ngờ là thê thảm vô cùng, bọn họ thà chết trên chiến trường chứ không nguyện ý chết thê thảm như vậy.

Một số tu sĩ đã thoát khỏi hắn khống chế liền muốn chạy đi, bọn họ căn bản không tưởng tượng được Vân Hoàng lại kinh khủng không hợp thói thường như vậy. Nhưng hiện tại ý niệm của tất cả chỉ có một mà thôi. Chạy!

Những kẻ còn xót lại chỉ nằm thoi thóp, Vân Hoàng bất chợt thanh tỉnh, hắn cũng lười giết lũ còn lại, việc quan trọng lúc này là cứu Nguyệt Nha.

...

“Xích Luyện Kiếm Pháp, Địa Ngục Hỏa Luyện Chi Lô!”

Nguyệt Nha trong tay Hỏa Thiên Kiếm chém ra, cùng một số binh lính giao chiến kịch kiệt với một gã Hư Linh cảnh sát thủ, trận pháp được tạo nên từ Vân Hoàng hồn lực càng lúc càng ảm đạm, sớm chừng ít phút nữa sẽ vỡ tan, nàng lúc đó cũng không còn sức để mà liều mạng nữa.

Chỉ vừa nãy thôi, dưới áo lực nàng tu vi đã thuận thế đột phá đến Luyện Khí cảnh tam cấp. Bất quá nàng không có chút nào cao hứng.

Nguyệt Nha kiếm cộng thêm trận pháp gia trì tuy mạnh, nhưng hỏa hầu không đủ, kiếm không đủ sắc bén, không đủ dứt khoát, cuối cùng dưới loạn kích bị một chưởng đánh trúng, phá vỡ trận pháp gia trì. Nàng tiên huyết phun ra, nhuộm đỏ một mảng tóc trắng. Những binh lính kia tuy muốn giúp, nhưng lúc này bọn họ tình cảnh cũng tồi tệ không kém.

Tầm nhìn của Nguyệt Nha mơ hồ, nàng bên trong lồng ngực đau rát, có lẽ đã gãy vài cái xương sườn rồi. Nàng càng lúc càng khó thở, linh lực toán loạn vô cùng, càng lúc càng mất nhiều máu.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 83: Động đến ta đồ Nhi, chỉ có một chữ chết! (2)

Nguyệt Nha từ trong vũng máu khó nhọc chống kiếm xuống đất đứng dậy, các giác quan của nàng dần trở nên mơ hồ, khắp người đau đớn như muốn lả đi. Đòn tấn công của trên sát thủ vừa rồi đáng sợ không phải ở lực đạo tác động mà luồng linh lực đang tàn phá bên trong thể nội của Nguyệt Nha. Một chiêu này cũng đủ âm độc, nếu không cứu chữa kịp thời thì tám phần trở lên kinh mạch sẽ bị phá hủy, nhẹ thì tu vi rơi xuống, nặng thì có thể mất mạng.

Đây cũng may mắn là chưa đánh vào Đan điền của Nguyệt Nha, nếu không bây giờ nàng dù là khí lực để đứng dậy cũng không có.

Nàng cố gắng lấy từ trong nhẫn trữ vật ra mấy khỏa Đan dược nuốt vào, toàn thân kinh mạch đau buốt thoáng cái mới dịu đi một chút.

Tên sát thủ lúc trước sau khi chém giết một tên hộ vệ, nhìn thấy Nguyệt Nha đứng được thì không khỏi kinh ngạc. Lần trước hắn tấn công tuy không nhằm thẳng vào Nguyệt Nha nhưng đòn đó cũng đủ để cho bất kì Luyện Khí cảnh nào tan xác pháo. Mà Nguyệt Nha chỉ là một cái Luyện Khí cảnh tam cấp mà thôi.

Đây thật sư là một nữ hài đồng sao?

Riêng phần này tâm tính cùng ý chí, một ít thiên tài cũng khó sánh bằng được.

Trong lòng tên sát thủ này đã nảy sinh một mối họa, nhất định phải diệt trừ con bé này!

Hắn lao vút lên, tụ vi Hư Linh cảnh đỉnh phong bạo phát, dưới luồng uy áp đó, Nguyệt Nha thân hình lay động, lộ rõ vẻ nhỏ yếu. Trên sát thủ này đang muốn một kích đắc thủ, đột nhiên hắn cảm thấy quanh thân như bị hoàng chục sợi tơ cực mảnh uốn quanh.

Trong lòng gã lộp bộp không ổn, bản năng của gã đang kêu gào lớn hơn bao giờ hết. Nhưng sát thủ đã không thể kịp.

"Ám khí hay…"

Chưa kịp nói nốt phần sau, những sợi tơ cong mỏng và nhẹ hơn cắt tơ nhện này thật dễ dàng cắt qua linh lực hộ thể như cắt một miếng giấy. Chỉ thiếu điều xắt hắc thành nhiều mảnh thôi. Gã sát thủ đau đớn lăn lộn trên mặt đất, yết hầu của gã đã bị cắt đứt khiến gã không thể hét lên. Tuy không cắt qua xương, nhưng lượng huyết nhục chảy ra nhiều đến đáng sợ.

Không biết từ lúc nào, đứng đối diện Nguyệt Nha đã là một cái tro bào nam tử, hắn một đầu gối hạ xuống. Ôm Nguyệt Nha vào lòng, ngữ khí tràn ngập sự hối hận.

"Ta xin lỗi."

Tro bài nam tử này ngoại trừ Vân Hoàng vừa đại khai sát giới ra thì không thể là ai khác.

Hắn hối hận, dù đã xưng là sư phụ của Nguyệt Nha nhưng lại không thể bảo hộ tốt cho nàng.

Nguyệt Nha không có nghe thấy gì hết. Nàng chỉ cảm thấy một lồng ngực ấm áp, khiến nàng buông bỏ hết thảy phòng ngự. Nguyệt Nha ánh mắt lim dim, gục đầu vào vai hắn ngủ.

Vân Hoàng tế xuất ra một khỏa Đan dược, đó chính là chữa thương Đan dược Bán Huyền giai hắn luyện chế bữa trước, nhẹ nhàng đặt vào trong cái miệng nhỏ của Nguyệt Nha.

Một màn này phát sinh, nhất thời khiến chiến trường kịch liệt dừng lại. Một tên sát thủ đang thảm thiết nằm lăn lộn dưới đất, rồi lại xuất hiện thêm một cái tro bào nam tử nữa.

Vân Hoàng tro bào khoác lên người Nguyệt Nha. Hắn đứng dậy, lạnh lùng quay về phía hai phe đang giao chiến. Rồi lại nhìn trên sát thủ vừa nãy.

"Động đến ta đồ nhi, chỉ có một chữ chết!"

Phốc!

Vân Hoàng một cước đạp lên ngực của trên sát thủ, một cước này xuyên thủng qua xương cốt, phá tan gã bên trong thể nội. Tên sát thủ đã biến thành một cái xác chết.

Không trút giận cho Nguyệt Nha, hắn không thể nhận cái chữ sư tôn này với con bé.

Vân Hoàng giết xong tên sát thủ cũng không muốn tiếp tục ở lại đây. Nguyệt Nha tuy đã nuốt một khỏa chữa thương Bán Huyền giai Đan dược nhưng thương thế của con bé nặng hơn nhiều so với hắn nghĩ. Càng không thể chậm trễ.

Nhưng khi hắn chuẩn bị ly khai thời điểm, có mấy gã sát thủ lao đến.

"Giết người của chúng ta còn muốn thong dong rời đi? Để mạng lại!"

Lực lượng phe sát thủ mang đến để giết chết nhị Hoàng tử nhiều lắm, vẫn còn dư lại nhiều tên sát thủ không tham chiến mà chờ thu dọn xác.

Những sát thủ lao đến tấn công Vân Hoàng tu vi tuyệt nhiên đã đạt đến Thông Linh cảnh nhị cấp, thực lực so với tên sát thủ hồi nãy thì cường hơn nhiều lắm. Tuy vậy Vân Hoàng vẫn không coi vào đâu, hắn hiện tại không muốn tiếp tục ở đây.

"Khởi Phong."

Vân Hoàng khẽ quát nhẹ một tiếng, một quyền xuất ra, phong quyền cuốn, làn gió chết chóc phá tan công kích của những tên sát thủ kia. Cuồng phong điên cuồng xoay chuyển, lực lượng bên trong xé nát bọn họ hộ giáp cùng linh lực, những sát thủ này cố động dụng pháp bảo, nhưng phá đi nào nhiêu lại có bất nhiêu.

Những tiếng hét thảm hoà nhập cùng tiếng của những đám huyết vụ rơi lộp bộp xuống nền đất. Ba cái xác tàn tạ như bị ngàn vạn cái móng vuốt cấu xé hiện hữu trước mắt tất cả mọi người.

Tất cả trong lòng không nhịn được mà hơi chút run rẩy. Bọn họ đã từng thấy qua rất nhiều Thông Linh cảnh, thậm chí nhị Hoàng tử Nguyên Ngạn này cũng đã thấy qua Chân Đan cảnh cường giả vận dụng phong chi ý, nhưng chưa từng thấy phong chi ý được sử dụng như thế này.

Sự hủy diệt, chết chóc ẩn trong ngọn gió vô hình kia thật kinh khủng. Đây rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Những trên sát thủ xong lại phía sau lúc trước còn muốn hùng dũng tiến lên bây giờ hối hận xanh ruột. Vân Hoàng cũng không có ý định tiếp tục bỏ qua, tử vong phong bạo lần nữa cuốn lên. Từ lúc thu nhận tử vong chi lực bên trong âm hồn đầm lầy, Vân Hoàng đến hiện tại có thể chưởng khống kha khá tử vong chi lực, đưa nó vào bên trong chính mình công kích. Hủy diệt cùng tử vong quả thật là một cái tuyệt hảo bộ đôi.

Bất quá, mấy chục tên sát thủ trong đó có không dưới năm tên Thông Linh cảnh tam cấp liên thủ với nhau chặn được thuật pháp của Vân Hoàng. Gắn chỉ cười nhẹ, bước lên một bước, những ngọn gió tưởng chừng đã bị lực sát thủ đánh tan giờ phút này lại ngưng tụ lại thành một cái cột trụ. Cột trụ giáng xuống, uy lực còn khủng khiếp hơn nhiều.

"Thiên Hoang Phong Long Trụ."

Có mấy gã nhát gần nhanh chóng kích phát thoát thân bảo mệnh bài tẩy chạy đi, trận hình đối phương lập tức trở nên rối loạn. Thực sự, chỉ dựa vào một chiêu này thuật pháp mà muốn hai bệ đám sát thủ này căn bản là quá khó khăn, nhưng đối phương không có đồng lòng, muốn chính mình thoát thân thì làm sao đỡ nổi hắn công kích?

Oanh oanh oanh oanh

Liên tiếp những tiếng xé gió cùng bạo nổ phát ra, dâm sát thủ bay tứ tung, có kẻ may mắn lấy kẻ khác làm bia đỡ, chỉ bị thương, những sát thủ hứng mũi chịu sào bị Thiên Hoang Phong Long Trụ đánh cho chỉ còn hoi thở thoi thóp.

Vân Hoàng liên tiếp sử dụng nhiều như vậy thuật pháp, không thể nói là không có tiêu hao. Bất kể là Thiên Hoang Phá Thiên hay Thiên Hoang Phong Long Trụ đều cần sử dụng thiên địa chi lực chưởng khống. Nếu hắn đạt tới Thông Linh cảnh thì dễ nói, nhưng Vân Hoàng vẫn chỉ là một cái Luyện Khí cảnh đỉnh phong, muốn chém giết toàn bộ chỗ này người, căn bản là nói si nói mộng.

Bất quá, xem chừng như nơi này đang có hai phe tranh đấu, hắn đã phá vỡ thế cân bằng rồi. Không sớm thì muộn sát thủ cũng sẽ bị hủy diệt gọn lẹ.

Thế cục nghịch chuyển chỉ trong chốc lát, phe của nhị Hoàng tử xông lên phản kích. Tên thủ lĩnh đau đầu không thôi. Quy Thống Lĩnh thực lực còn ở trên hắn một chút, có thể kiềm chế hắn. Nguyên bản một đám hùng hậu sát thủ giờ phút này đã tan đàn xẻ nghé, chạy trốn tứ phương tám hướng. Thông Linh cảnh tam cấp sát thủ có bảy đầu tất cả đã bị Vân Hoàng giết mất ba, còn bốn Thông Linh cảnh tam cấp sát thủ đối đầu với năm Thông Linh cảnh tam cấp bên phe hộ vệ kia, thế cục liền đã rõ ràng.

Vân Hoàng lúc này đã ra khỏi chỗ đó, hắn cẩn thận bọc kín Nguyệt Nha lại, vượt qua cổng thành. Hướng phía khách điếm kia. Hắn bây giờ vô cùng nóng lòng, Nguyệt Nha thương thế không hề nhẹ, chỉ riêng Bán Huyền giai chữa thương Đan dược sợ rằng cũng khó chữa khỏi hoàn toàn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Nguyên Đế Cổ Mộ

Nguyệt Nha thương thế ngoại trừ thương tổn nội phủ ra thì còn có gãy xương, kinh mạch có chút vấn đề, may mắn là Đan điền không có bị ảnh hưởng.

"Chuyển Long Hình Thần Quả thật sự là kinh thiên a."

Vân Hoàng không nhịn được mà chép miệng.

Thương thế của Nguyệt Nha dù Vân Hoàng có trị liệu sạch sẽ thì không mất một hai tháng thì không thể lành lại hoàn toàn được. Bất quá con bé chỉ sau có mấy ngày thời gian đã hồi phục sâu bảy phần. Dù là ăn chân chính Huyền giai Đan dược cũng không có bực này hiệu quả.

Chuyển Long Hình Thần Quả cải tạo qua toàn bộ các phương diện. Yêu thú về thể phách và lực lượng hoàn toàn áp đảo con người, nhưng điểm yếu của chúng là thức hồn quá mức yếu nhược, hơn nữa tốc độ tu luyện của chúng cũng dài hơn rất nhiều. Nhưng chỉ cần một trái Chuyển Long Hình Thần Quả cũng đủ để khiến chúng hoàn toàn lột xác về tất cả phương diện, thức hồn chỗ yếu hại được bù đắp. Thậm chí khả năng tu luyện còn vượt xa con người.

Nguyệt Nha nuốt vào một trái Chuyển Long Hình Thần Quả, thiên phú biến nghịch thiên, linh hồn thập phần cường đại. Còn về thể phách cùng lực lượng, dù cho không có tu thể thì chút cần thời gian cũng nhất định đạt đến một đẳng cấp cực cao.

"Nguyệt Nha, có thể dừng luyện kiếm được rồi. Dù sao con vừa mới khôi phục, không nên quá sức."

Khoảng cách đến thi tuyển của Càn Thương viện chỉ còn có ba ngày nữa, Nguyệt Nha tu luyện càng là khắc khổ.

Nàng tu luyện thời gian còn chưa tới một năm, xem như người ta thường nói thì tu luyện quá nhanh dễ dẫn tới việc căn cơ không vững, đạo tâm yếu kém, không thể khống chế nổi chính mình. Nhưng Nguyệt Nha căn cơ sâu đậm, đã được đích thân Vân Hoàng kiểm chứng. Mà tâm trí của cô nhóc này cũng không kém. Có thể vượt qua cú xốc mất hết tất cả người thân nhưng cũng không bị thù hận làm lu mờ ý chí. Cái loại này dù là ngàn người một trong cũng không khó.

Còn về những người tấn công Nguyệt Nha lúc trước thì sao ư? Bất ngờ thay, ngay sau lúc Vân Hoàng cứu Nguyệt Nha không lâu, lan truyền tin tức là nhị Hoàng tử Nguyên Ngạn đã bị người cho ám sát ngay tại Vương Đô, nhưng tốt cục may mắn sống sót. Người khác có thể không nghĩ gì, nhưng Vân Hoàng dám chắc đây không thể là trùng hợp được. Rất có thể cuộc định độ hôm đó chính là cuộc án sát trong miệng mọi người kia.

Vân Hoàng không muốn Nguyệt Nha phân tâm nên không có nói chuyện này cho nàng.

Nhìn Nguyệt Nha đã ngồi xếp bằng xuống tu luyện, hắn cũng không quấy rầy, cũng tương tự đi tu luyện.

…

Chỉ ba ngày kể từ lúc cuộc ám sát kết thúc, bên ngoài Vương Đô đã xuất hiện một đoàn nhân mã khí phách. Gần một bạn binh lính, mỗi cái đều với cùng cứng cáp chỉnh tề, trên thân chiến khí bạo phát. Mà mười người đứng đầu càng là kinh khủng, thậm chí có hai người đã đạt đến Chân Đan cảnh đệ nhất trọng, Hư Đan kì. Tu vi như vậy, ở Nguyên Hạo Quốc cũng là tồn tại trên đỉnh.

Ở giữa, một thanh niên toàn thân xích hoả chiến giáp, thần sắc nghiêm nghị, đôi lông mày sắc bén như kiếm, ánh mắt của hắn lăng lệ sắc bén vô cùng, thậm chí còn ẩn chứa mơ hồ kiếm ý.

Người này, không ai khác ngoài đệ nhất Hoàng tử, đệ nhất thiên tài của Nguyên Hạo Quốc, Nguyên Thạch Hầu.

Hắn nhìn Vương Đô cổng thành, không nhịn được mà cắn răng.

"Đáng chết! Không nghĩ tới ở Vương Đô mà Ngạn đệ vẫn gặp nguy hiểm."

Một lão già đến bên cạnh cậu nói.

"Khoảng cách mở ra Nguyên Đế Cổ Mộ sắp tới, mà vài năm nữa lại là tranh đoạt thái tử chi vị. Xem ra nhiều kẻ mang dòng máu Hoàng đế cũng đang rục rịch muốn đem đối thủ loại bỏ. Loại truyện này là bình thường."

Nguyên Thạch Hầu không nói gì, cha hắn làm vừa cũng xem như minh quân, nhưng khổ nỗi quá mức phong lưu. Số người mang dòng máu của cha hắn chắc cũng không thấp dưới năm mươi, để lần tìm ra trong đó hung thủ không khác nào mò kim đáy bể.

"Bệ hạ, chúng ta lần này trở về cũng là để tuyển chọn nhân tài, hướng Nguyên Đế Cổ Mộ sắp tới."

Một lão già khác nói. Nguyên Thạch Hầu gật đầu, dẫn quân đi vào trong thành.

…

Cuối cùng, ngày thi tuyển vào Càn Thương viện cũng đã bắt đầu.

Ngay từ lúc có sáng sớm số người tham gia đã không dưới năm ngàn. Đó mới chỉ là khởi động, đoán chừng những ngày tiếp theo sẽ còn đông hơn.

Biết sao được, gia nhập vào Càn Thương viện đơn giản giống như đổi đời, hưởng thụ tài nguyên so với bên ngoài tốt hơn nhiều, nếu biểu hiện tốt được coi trong thì càng là cá chép hoá rồng, tương lai tiền đồ bất khả hạn lượng.

Mà đứng trên đài kia có ba người. Lần lượt là Càn Thương viện hai cái đạo sư và Nguyên Thạch Hầu.

Nhìn thấy Nguyên Thạch Hầu, tất cả trong lòng không nhịn được màu ngưỡng mộ. Hơn ba mươi tuổi mà tu vi cực cao, hoàn toàn có thể tranh đấu cùng những cường giả thế hệ trước, sau này có cơ hội rất lớn trùng kích đến Hư Đan trung kì thậm chí là Hư Đan hậu kì.

Vân Hoàng hôm nay cũng đi cùng với Nguyệt Nha đi thi tuyển. Nhìn thấy Nguyên Thạch Hầu về sau, hắn cũng không nhịn được mà cảm thán. Hắn có thể nhìn ra Nguyên Thạch Hầu căn cơ không chút phù phiếm, hoàn toàn có thể trước bốn mươi tuổi bước vào Chân Đan cảnh, mà chỉ cần có tài nguyên đầy đủ, đoán chừng cũng có bảy thành cơ hội đạt đến Chân Đan cảnh đệ tam trọng Mệnh Đan kì.

Vân Hoàng kiếp trước thiên phú không tốt, đã hơn trăm năm tu hành cũng chỉ là Thông Linh cảnh đỉnh phong, bất quá hắn mạng lớn, nhiều lần sống sót, hơn nữa du hành nhiều nơi nên kiến thức cũng thập phần phong phú.

Lúc này, Nguyên Thạch Hầu đứng dậy, tất cả không tự chủ được mắt im lặng, hắn giọng nói mang theo linh lực, lần đến từng người một.

"Các thiếu niên, thiếu nữ, Càn Thương viện tuyển chọn tân sinh quy định chắc ai cũng đã biết. Mặc kệ là ai, chỉ cần đúng số tuổi quy định, không phải là tội phạm, tu vi đạt đến Luyện Khí cảnh đều có thể tham gia. Nên nhớ, trở thành Càn Thương viện học viên chính là trở thành tương lai Nguyên Hạo Quốc một cái trụ cột, trở thành Nguyên Hạo Quốc tương lại một cái cường giả. Chinh chiến thiên hạ!"

Tất cả những người ở đây đều là tuổi trẻ nhiệt huyết, nghe những lời này thì trở nên kích động, hận không thể ngay lập tức lên đó thể hiện tài năng của mình. Là một con người, ai lại không muốn đỉnh thiên lập địa, chưởng quản chính mình số mệnh chứ.

Nguyên Thạch Hầu vẫn chưa có nói hết.

"Năm nay, chỉ cần là Càn Thương ngoại viện năm vị trí đầu hoặc nội viện mười vị trí đầu sẽ được một danh ngạch tiến vào bên trong Nguyên Đế Cổ Mộ."

Xôn xao!

Tất cả đều không nhịn được cảm thán. Nguyên Đế Cổ Mộ hai mươi năm mới mở ra một lần, khoá này tân sinh lại vừa vặn đúng năm mở ra. Quả thật là vạn hạnh.

Nguyên Đế Cổ Mộ ở Nguyên Hạo Quốc được mệnh danh là đệ nhất chi địa, trong đó nghe nói có rất nhiều dược thảo, khoáng vật, thiên tài địa bảo quý hiếm, hơn nữa trong đó còn có Nguyên Đế chi lực, bất kì ai trong đó đột phá dù lớn hay nhỏ đều có được Nguyên Đế chi lực tẩy rửa. Hiệu quả nghịch thiên đến mức lọc bỏ hoàn toàn tạp chất ra khỏi cơ thể.

Nhờ có Nguyên Đế Cổ Mộ tồn tại, Nguyên Hạo Quốc có thể đào tạo ra rất nhiều thế hệ cường giả. Đứng vững gót chân đến tận bây giờ.

Vân Hoàng sau khi nghe được tin tức này cũng cực kì động tâm, đồng thời cũng cực kì nghi hoặc.

Thiên địa khuyết thiếu, Đan dược đẳng cấp có cao đến đâu vẫn luôn tồn tại tạp chất, kể cả thiên địa chi lực cũng có tồn tại một số hỗn tạp chi lực. Bất kể là tu sĩ nào cũng không thể tránh khỏi cơ thể tồn tại tạp chất. Mà loại bỏ hết thảy tạp chất tồn tại thì chỉ có một số đặc thù lực lượng làm được.

"Xem ra, vẫn nên tìm hiểu một phen."

Vân Hoàng thầm nghĩ. Mà dù không có Nguyên Đế chi lực, chỉ những linh dược, khoáng thạch cùng thiên tài địa bảo kia hắn cũng cực kì động tâm. Nguyên Đế Cổ Mộ này, nhất định phải đi một lần.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Khảo hạch

Sau khi công bố tất cả những điều luật cần thiết, Nguyên Thạch Hầu trở lại vị trí của mình, gật đầu ra lệnh được phép bắt đầu khảo hạch vào Càn Thương viện. Vị chấp sự hô to.

"Bắt đầu đi."

Khảo hạch cửa ải đầu tiên chính là trắc thí linh căn.

Linh căn chính là căn nguyên của tu sĩ, không có linh căn thì không cách nào câu thông với thiên địa tu luyện được.

Linh căn rất nhiên có phân chủng loại. Phổ biến nhất chính là ba loại Nguyên linh căn, Thuần linh căn cùng Phàm linh căn.

Nguyên linh văn là loại linh căn mang cho mình các nguyên bản thuộc tính như Kim, Mộc, Thuỷ, Băng, Hoả... Nguyên linh căn mỗi người không chỉ sở hữu riêng một thuộc tính mắt còn pha tạp nhiều thuộc tính khác nhau.

Phàm linh căn trên cơ bản cũng chính là Nguyên linh căn, nhưng nguyên bản thuộc tính trong đó quá thấp, vì vậy mới được đặt một chữ phàm. Những tu sĩ có phàm linh căn nếu không có cơ duyên thì dùng cả đời tu luyện cũng chỉ có thể bồi hồi ở Luyện Khí cảnh.

Thuần linh căn cũng là bá đại nhất một trong, tu luyện làm ít công to, trong cơ thể gần như không có tạp chất tồn tại. Hơn nữa thuần linh căn còn có ngộ tính cực cao, đơn giản như con cưng của thiên địa. Cảm ngộ thiên địa cũng cực kì mạnh mẽ.

Bất quá, Thuần linh căn quá mức quý hiếm, dù là trên toàn Vĩnh Lạc đại lục cũng vượt không quá ba chữ số. Đừng nghĩ hai trăm là nhiều, tu sĩ ở trên đại lục nhiều đến ức vạn người, vài trăm trong đó căn bản là hạt cát trong sa mạc mà thôi.

Ngoài lề, linh căn tất nhiên cũng có chia độ mạnh yếu, còn chia như thế nào thì tuỳ vào thứ đo lường linh căn đó như thế nào.

Có tổng cộng chín cái cột trụ, ở giữa chúng là một cái bệ làm từ khoáng thạch, trên thân có khắc phù văn. Người đầu tiên đi lên đặt tay lên trên bệ đó, vận chuyển linh lực. Phù văn rục rịch, kết nối cùng chín cái thạch trụ

Phù văn trên thạch trụ thứ nhất sáng lên, sau đó thạch trụ thứ hai cũng dần sáng lên. Lan tỏa đến cái khác thạch trụ. Cuối cùng đến giữa chừng cái thạch trụ thứ tư thì dừng lại, không có tiếp tục tiến lên.

Vị chấp sự thần thức dò xét vào hơi thở, sau đó mới công bố.

"Phong, Hỏa, Mộc linh căn bốn trụ rưỡi, thông qua!"

Thiếu niên vừa đi lên kia thần thở phào một tiếng sau đó quay xuống, hưng phấn khó có thể che dấu.

Theo trắc thí cấp độ, ít nhất phải đạt tới bốn trụ linh căn mới qua được vòng này. Tiến nhập vào vòng khảo hạch tiếp theo.

Lần lượt những người trẻ tuổi cũng tiến lên khảo thí linh căn chính mình.

"Kim, Thổ linh căn bốn trụ sáu, thông qua!"

"Hỏa, Thổ, Kim linh căn bốn trụ ba, thông qua!"

"Thuỷ, Mộc linh căn bốn trụ chín, thông qua!"

Thiên phú lần này cũng không coi là tệ, có một vài người đã đạt tới năm trụ linh căn, chỉ cần đầu đủ bồi dưỡng thì trở thành Thông Linh cảnh hậu kì cũng không quá mức khó khăn.

Cuối cùng cũng đến lượt Nguyệt Nha.

Vân Hoàng truyền âm.

"Nha nhi, thiên phú không tốt cũng không cần cưỡng cầu."

Nguyệt Nha chỉ gật đầu nhẹ, nàng biết đây là sư tôn muốn nàng tự tin vào bản thân.

Nguyệt Nha hít một hơi dài, bước lên thạch trụ khảo thí. Nguyệt Nha xuất hiện khiến rất nhiều người ngạc nhiên. Cũng phải thôi, ở đây những người nhỏ tuổi nhất cũng đã là mười hai, mười ba tuổi, mà nàng mới chỉ có chín tuổi. Hơn nữa nàng so với những cái sáu, bảy tuổi tiểu hài tử cũng chỉ lớn hơn có chút ít, nhầm lẫn là kiện bình thường sự tình.

Chấp sự tuy biết là Nguyệt Nha độ tuổi quá nhỏ, nhưng không có quy định niên kỉ nhỏ không được phép tham gia nên cũng đành chịu.

Nguyệt Nha đặt tay lên bệ đá, linh lực chậm rãi vận chuyển. Kinh ngạc thay, phù văn rực sáng chói mắt, chỉ một vài hơi thở, cây thạch trụ thứ nhất lấy tốc độ lôi đình thắp sáng.

Tất cả tròng mắt đều suýt chút nữa lòi ra, tốc độ này, trước giờ họ chưa từng thấy một lần nào.

"Nhanh như vậy liền thắp sáng thạch trụ thứ nhất?!"

"Kinh khủng a! Dù là những cái kia năm trụ căn cốt cũng kém không chỉ mười lần!"

"Đây rốt cuộc là thiên tài của thế lực nào, sao ta chưa từng thấy qua?"

"Nàng niên kỉ quá nhỏ, xem chừng là bị giữ kín đã lâu, đến khi Càn Thương viện chiêu sinh mới đi ra."

Tất cả đều bàn tán xôn xao, những đạo sư của Càn Thương viện cũng rục rịch không kém.

Oanh oanh oanh

Ngoài sức tưởng tượng của mọi người là, Nguyệt Nha lại vẫn chỉ mấy hơi thở thời gian, thắp sáng lên thạch trụ thứ hai. Còn chưa hết, nàng lấy thế như chẻ tre, chỉ trong ít phút cây thạch trụ thứ tư đã bị thắp sáng gần hết.

Những người lúc trước khảo hạch khi đến bốn trụ cực hạn cũng cảm thấy áp lực lớn, cho dù là linh căn năm trụ cũng không khác biệt là bao. Nhưng đối với Nguyệt Nha mà nói thì không có chút nào ngăn cách, đột phá đến năm trụ dường như uống nước ăn cơm đồng dạng, không có nửa điểm miễn cưỡng.

So với những người cố sức mới đạt đến năm trụ thiên phú căn bản không phải một cái cấp bậc.

Mà Nguyệt Nha vẫn không có dừng lại ý tứ.

Trụ thứ năm qua.

Trụ thứ sáu qua.

Trụ thứ bảy qua.

Trụ thứ tám qua.

Đến đỉnh cao của thạch trụ thứ tám thời điểm, Nguyệt Nha cuối cùng mới thui một tia áp lực, nhưng cũng chỉ có thể ngăn trở nàng một hơi thở mà thôi.

Oanh!

Một tiếng oanh động lớn, thạch trụ thứ chín được thắp sáng, hoá thành quang trụ trong chốc lát.

Tất cả đều điên rồi, thắp sáng chín cái trắc thí trụ, từ lúc Nguyên Hạo Quốc được lập nên cũng chưa từng thấy qua.

Ngay cả Đại Hoàng tử Nguyên Thạch Hầu, được cho là có thiên phú mạnh nhất từ trước đến giờ của Nguyên Hạo Quốc bất quá cũng chỉ thắp sáng đến tám cái thạch trụ đỉnh cao mà thôi.

"Tốt, tốt, tốt!"

Mấy vị Càn gia võ tướng không biết nói gì hơn ngoài một chữ tốt. Các đạo sư cũng hội đỏ mắt điên cuồng, quyết muốn thu Nguyệt Nha vào tay.

Đứng trước kết quả này, Nguyệt Nha nàng ngoài mặt vẫn bình tĩnh lãnh đạm, những trong lòng thì phát run lên, nàng cả đời này cũng là lần đầu tiên hưởng thụ cái cảm giác "vạn chúng chú mục". Nhất thời cứ đứng đơ ra đấy.

Sư tôn đáng kính Vân Hoàng đã dạy nàng rằng, trong mọi tình huống luôn phải tỏ ra bình tĩnh, đặc biệt lúc này càng không thể thất thố. Nói trắng ra ý của Vân Hoàng là phải tỏ ra nguy hiểm, sâu không lường được.

Những vị võ tướng nhìn vậy càng là thuận mắt, người này tư chất không những cao, tâm tính cũng viễn siêu cùng tuổi. Đáng giá bồi dưỡng.

Kết quả càng không cần phải nói, Nguyệt Nha trực tiếp bỏ qua thứ hai khảo hạch, trở thành vị trí đầu.

Đứng trên bậc cao, nhìn vô số ánh mắt ngưỡng mộ hướng về mình, Nguyệt Nha không tìm thấy thân ảnh đấy.

Nàng trong lòng buồn, nhưng nàng không có trách sư tôn.

Nếu không có Vân Hoàng, có lẽ giờ đây Nguyệt Nha nàng đã trở thành một cái xác lạnh lẽo. Nàng lấy quyền gì mà trách hắn chứ?

Đột nhiên, trong đầu Nguyệt Nha vang lên tiếng truyền âm mật.

"Nha nhi, khi thực sự cần thiết hãy mở nhẫn trữ vật của mình ra."

"Nên nhớ, đừng có dây vào các phe phái."

”Ở trong Càn Thương viện hãy hảo hảo tu luyện, đừng quên mài luyện chính mình.”

”Nha nhi, chúng ta sẽ gặp lại, tại Nguyên Đế Cổ Mộ.”

Nguyệt Nha không nói gì, nhưng vành mắt đã có chút đỏ.

Nàng dụi dụi mắt một cái, Nguyên Đế Cổ Mộ cái danh tự này, nàng nhớ kĩ rồi.

...

Vân Hoàng lúc này đã rời đi khá xa.

Sống cùng một cái đệ tử khiến hắn rất vui vẻ, so với lúc trước tĩnh mịch thì tốt hơn nhiều.

Nhưng mà để bảo vệ Nguyệt Nha, hắn chỉ có thể rời xa nàng.

Vân gia thế lực quá mức lớn, dùng hắn một mình, lại phải bảo vệ một cái đệ tử thì chắc chắn chết không thể nghi ngờ.

Vân Hoàng thỉnh thoảng lại có một ý nghĩ khiến hắn cười nhẹ.

Sau này dù cho hắn có tu luyện đến cấp bậc nào, có lẽ sẽ không bao giờ bỏ được “phàm” trong tâm trí mình nữa.

Vân Hoàng đi ra khỏi Vương Đô, Nguyên Đế Cổ Mộ mở ra còn ba năm thời gian, hắn có ở lại đây cũng vô dụng.

Trong ba năm thời gian này Vân Hoàng phải cố gắng tận lực đem tu vi đề thăng, nhưng trước đó hắn phải giải quyết một chuyện đã.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Hang sâu

Rời khỏi Vương Đô về sau, Vân Hoàng dùng tốc độ nhanh nhất, hướng La Vũ Thành phương hướng mà tới.

La Vũ Thành cũng đã gần Nguyên Hạo Quốc biên ải nên quãng đường có chút xa, dù là hắn dùng hết tốc lực phi độn cũng phải mất tới vài ngày thời gian.

Ngày thứ ba, Vân Hoàng chỉ còn cách La Vũ Thành có hai ngàn dặm.

Mục đích của hắn đến đây không phải vì muốn quay lại La Vũ Thành, mà hắn muốn tìm hiểu về vụ cái hang lần trước Nguyệt Nha đi vào kia.

Từ lúc rời khỏi cái hang đó về sau, Vân Hoàng cảm giác nguy cơ không có giảm bớt mà càng tăng lên. Hắn cảm quan nhạy bén vượt qua bất cứ tu sĩ nào. Việc này chắc chắn có ẩn tình.

Mà nghĩ tới nghĩ lui Vân Hoàng cũng không nghĩ ra được cái gì khác ngoài thứ ẩn mình trong màn bóng đêm kia.

Nếu đây không liên quan đến an nguy của hắn và Nguyệt Nha, có cho Vân Hoàng hai cái lá gan hắn cũng không muốn đụng vào.

Vân Hoàng dịch dung thành một cái trung niên nhân, đi quanh La Vũ Thành dò hỏi thử xem gần đây trong thành có truyện gì kì lạ không. Sau nửa ngày, hắn biết trong cuộc trò chuyện của những lính canh trên tường thành thường nhắc đến sự kiện những con nhỏ yếu yêu thú thường đâm đầu đến chết trước tường thành, một số tu sĩ mất tích tại yêu thú sơn mạch.

Vân Hoàng đến những nơi mà yêu thú được tìm thấy chết.

Có lẽ vì bây giờ chưa đến lúc dọn các nên vừa tới Vân Hoàng đã thấy ngay mười mấy cái xác Nhất cấp yêu thú, lí do bị thương quả thật là do đâm đầu đến chết.

“Quả thật rất kì quái a, yêu thú tự dưng đâm đầu đến chết, cũng là lần đầu tiên mình thấy được.”

Vân Hoàng thần thức tỏa ra, nén ép lại trong phạm vi cách hắn ba trăm trượng. Hắn giờ phút này đang cố dò xét trong cái đống hỗn tạp kia, có ẩn dấu thứ gì không. Quả đúng như Vân Hoàng đoán, hắn ngay lập tức bắt được một luồng khí tức quái lạ bên trong đám tử khí hỗn loạn. Đạo khí tức này ẩn dấu thật sâu, nếu không phải Vân Hoàng cố tình dò xét kĩ càng có lẽ sẽ không phát hiện ra.

Vân Hoàng hít một hơi lãnh khí, cẩn thận truy tung theo đạo khí tức hư hư thực thực này. Vân Hoàng thi triển chính hắn sáng tạo ra thuật pháp ẩn giấu. Đem linh lực phóng xuất ra nương theo dòng chảy của thiên địa chi lực, khiến hắn gần như vô hình dưới thần thức của tu sĩ khác. Đây cũng là cách mà kiếm khôi trong di tích có thể công kích hắn mà không bị phát hiện, tất nhiên là Vân Hoàng vẫn chưa thể làm hoàn mĩ như vậy được.

Đi được vài trăm dặm, không ngoài dự đoán của hắn, nơi bắt nguồn của nó chính là cái hang đá lần trước.

Thần thức hắn quét một lượt xung quanh hang, cảm thấy không còn nguy hiểm gì mới tiến thêm, bất quá Vân Hoàng vẫn như cũ cảnh giác, từng ly từng tí một lại gần cái cửa hang.

"Đi, màn bóng đêm biến mất?"

Vân Hoàng ngạc nhiên, trong hang ngoại trừ đá ra thì chỉ còn lại đá, không có đây vết gì của cái mang bóng đêm ngày đó.

Vân Hoàng gãi gãi đầu, chả lẽ cái thứ kia mọc chân ra chạy sao?

Vân Hoàng ngày đó rõ ràng, thứ đó không có khí tức sinh mệnh. Thậm chí cả tử khí cũng không có nốt. Vì vật nên đó không thể là bất cứ định vật sống hoặc đã từng sống nào.

Hắn tiến lại gần vị trí lúc trước, khí tức ngắt quãng tại đây. Đến đây xem như vướng vào đường cụt.

Vân Hoàng không có cam lòng như vậy, hắn bỏ dò xét chỗ đó, tiếp tục tiến sâu vào trong hang tối. Bất ngờ thay, cái hang này so với hắn tưởng tượng thì sâu hơn nhiều.

Vân Hoàng thần thức tập trung hướng về sâu trong hang, nhưng khi thần thức hắn đã vươn tới cực hạn cũng không thể các định điểm cuối cùng. Nên biết là thần thức của hắn nếu phóng thích ra thì so với Thông Linh cảnh tứ cấp tu sĩ cũng không kém là bao.

Vân Hoàng tiếp tục đi sâu vào trong, càng đi, hắn càng cảm giác rằng mình đang đi sâu xuống lòng đất.

Cái hang, không, đường hầm này dường như vô tận, hắn đi liên tục một ngày trời vẫn không có tới được điểm cuối cùng.

Ba ngày sau, Vân Hoàng bắt đầu hối hận, có lẽ hắn không nên phí phạm thời gian như thế.

"Hả, khí tức này..."

Luồng khí tức hư hư thực thực đó lướt qua thần thức của hắn. Vân Hoàng tốc độ vọt lên, đột nhiên sắc mặt hắn đại biến, muốn thoát ra ngoài, nhưng một lực lượng vô hình đã hút hắn lại.

Trước mắt Vân Hoàng, cảnh vật cung quanh bị méo mó, cong vẹo giống như bị bẻ cong.

"Không!"

Vân Hoàng hét lên một tiếng, ba loại lực lượng linh lực, cương nguyên, hồn lực trong nháy mắt bộc phát, trước khi cái khí tức hủy diệt kia kịp chạm đến hắn thân thể. Vân Hoàng Diệt Vấn Đao điên cuồng chém xuống.

Oanh oanh oanh

Diệt Vấn Đao khí sinh ra là để phòng ngự, độ bền chắc căn bản không một đao khí hay kiếm khí cùng cấp có thể phá hủy, giờ đây trước luồng sức mạnh kia lại yếu ớt như vỏ cây đồng dạng, không mất tới ba cái hô hấp liền bị vỡ nát. Vân Hoàng không có để ý, càng là điên cuồng chém ra.

Nhưng mắt, tốc độ mà đao khí sụp đổ vẫn quá nhanh so với tốc độ ra đao. Vân Hoàng bất đắc dĩ thôi động linh lực. Khi đao khí cuối cùng bị phá hủy thời điểm, hắn đánh ra một quyền trong hư không, thiên địa chi lực ngưng kết thành từng khối nặng nề. Để cho Vân Hoàng vui mừng là, những cái kia vặn vẹo bị chậm lại.

Bất quá chậm lại cũng không được bao nhiêu, Vân Hoàng một quyền oanh phá, khối cứng thiên địa chi lực nén ép vỡ ra, xé toạc tất cả những gì tồn tại bên trong đó. Thấy vẫn chưa đủ, Vân Hoàng sử dụng mười hai đạo Long Văn tăng phúc cho chính mình công kích. Lại một quyền nữa nối tiếp, bằng mắt thường có thể nhìn thấy, hư không dường như muốn vỡ ra.

"Thiên Hoang Phá Thiên!"

Rắc rắc rắc rắc rắc

Liên tục những tiếng nứt gãy vang ra, hỗn loạn đối đầu cùng hỗn loạn, nhưng bên Vân Hoàng bị áp đảo ngay lập tức. Những đường nứt trong hư không bị xoắn nát phá hủy, Vân Hoàng lúc này do sử dụng quá nhiều linh lực nên đã suy yếu, bị luồng lực lượng vặn vẹo đó xé tan hộ thể cương nguyên, đánh thẳng lên người hắn. Vân Hoàng cảm giác giống như bị bóp nghẹt, toàn bộ cơ thể giống như một miếng bột bị nhào nặn liên tục. Hắn điên cuồng vận chuyển Vĩnh cửu kinh mạch kết hợp với Bá Cực Chi Thể nhằm giữ nguyên vẹn chính mình thân thể.

Cho đến lúc mà hắn đã sắp không thể chịu đựng nổi, cái luồng lực lượng cong vẹo kia đã biến mất, Vân Hoàng ngã uỵch xuống đất. Cái mông chổng lên trời, cái gì khí phái cường giả đều vứt đi hết.

Ban đầu hắn nhầm tưởng cái vùng loạn lưu đó là không gian bị bẻ cong, nhưng khi đích thân lấy thân thể nghiệm, Vân Hoàng phát hiện đó cũng chỉ là thiên địa chi lực cực kì nồng đậm bị vặn vẹo liên tục thôi. Bởi vì nếu đó thật sự là không gian loạn lưu, hắn chắc chắn sẽ chết cả chục không nổi, chứ đừng nói là sống sót trở ra.

Khí huyết trong người rốt cuộc cũng có chút ổn định lại, Vân Hoàng mở mắt ra quan sát xung quanh. Gắn phát hiện ra xung quanh hắn toàn những xác yêu thú, máu từ chúng chảy ra nhiều đến nỗi biến thành một cái huyết hồ.

Trong này có không dưới ngàn cái xác yêu thú khác nhau, rốt cuộc vì lý do gì đã gây nên truyện này.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Tốt linh thạch (1)

”Ai! Đau chết ta đau chết ta!”

Vân Hoàng khó khăn lắm mới có thể nắn xương cốt mình về đúng vị trí đầu. Nuốt vào một viên Linh giai trung phẩm chữa thương Đan dược, Vân Hoàng vận chuyển Bá Cực Chi Thể điều chỉnh lại khí huyết đang nhộn nhạo, đồng thời nối lại vài sợi gân bị giập nát.

May mắn cho Vân Hoàng là, quanh đây có rất nhiều xác của yêu thú, đồng nghĩa với việc cũng tồn tại nhiều yêu cốt. Vân Hoàng chỉ lấy yêu cốt của những Nhị cấp đỉnh giai yêu thua để tẩm bổ thôi. Mắt dù là Nhị cấp đỉnh giai yêu thú yêu cốt tinh hoa cũng chỉ vừa vặn để hắn chữa thương, vô pháp đối với Luyện Thể tu vi đề thăng.

“Trước tiên nên thăm dò.”

Đến một cái mới lạ địa phương, tối trọng yếu là phải cảnh giác, nếu đụng phải tương tự như vậy lực lượng bẻ cong, hắn hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Vân Hoàng cũng phát hiện ra, các loại năng lượng ở dưới này dù là hồn lực, cương nguyên hay linh lực vận dụng cũng chỉ bằng một nửa ở phía trên kia, đây đối với hắn cũng là một cái bất lợi rất lớn. Bất quá hiện tại Vân Hoàng chưa phát hiện ra cái gì nguy hiểm cả.

Hắn quyết định đi xung quanh tìm kiếm lối ra.

Nơi mà Vân Hoàng hạ lạc dường như là một hệ thống hang động gồm rất nhiều hang động lớn nhỏ nối thông với nhau, không chỉ rộng lớn mà cong phức tạp mà rắc rối như mê cung. Vân Hoàng đã thử phá vách hang để ra ngoài, nhưng đá bên trong này rất khó để phá vỡ, ít nhất với tu vi hiện giờ của hắn thì không thể.

Đi lòng vòng cả nửa ngày trời vẫn như cũ không mò ra cái gì cả, Vân Hoàng quyết định tìm một chỗ nghỉ ngơi. Sau ít phút cuối cùng hắn cũng tìm được một cái hốc đá khá là khuất. Vân Hoàng ngồi xếp bằng bên trong tu luyện.

Linh lực ở bên dưới này tuy không có như lực lượng kia chỉ chực chờ phá hủy mọi thứ nhưng cũng thập phần cứng rắn. Nếu so sánh thì linh lực trên kia mềm mại như nước còn dưới này thì cứng rắn, khó nuốt không khác gì một khối băng. Về bản chất vẫn giống nhau nhưng nước có thể trực tiếp hấp thu còn khối băng muốn sử dụng cần phải mài nhỏ, đập vỡ thành khối nhỏ thậm chí dùng sức cưỡng ép hấp thu. Tương tự như vậy, Vân Hoàng phải tốn công phu mới có thể đem linh lực ở đây luyện hoá.

Nếu là một cái thông thường tu sĩ, đừng nói là tốn chút công phu, có khi chỉ có thể từng chút mài mòn mà thổ nạp, so với đó Vân Hoàng vẫn còn dễ thở chán.

Bất quá, hắn phát hiện ra luyện hoá linh lực ở đây chỗ tốt có rất nhiều, linh lực tại đây tuy pha tạp lực lượng so với bên trên nhiều hơn, nhưng Vĩnh cửu kinh mạch có thể đối với tạo chất không có lo ngại, m linh lực tại đây lại thập phần ngưng đọng, mỗi đạo mỗi đạo đều cực kì nồng nặc, không có một tia phù phiếm.

Vân Hoàng thấy thế có chút vui mừng, tăng cường luyện hoá thiên địa linh lực xung quanh.

Tu luyện không tuế nguyệt, Vân Hoàng mở mắt ra, cả người các đầy mồ hôi, nhưng con ngươi lại sáng cực kì, không giấu nổi hưng phấn.

Ba ngày, chỉ trong ba ngày, hắn linh lực vậy mà lại tăng trưởng năm phần trăm!

Phải biết rằng từ khi đạt đến Luyện Khí cảnh viên mãn về sau, hắn tu vi đã đạt đến bão hoà tình trạng, muốn dựa vào tu luyện gia tăng thực lực vô cùng khó khăn. Cũng chính vì vậy Vân Hoàng mấy tháng gần đây chủ yếu là tập trung tinh lực vào kĩ xảo và sát chiêu.

“Không được, tiếp tục ngây ngốc tại đây quá mức lãng phí. Tuy an toàn nhưng rất có thể bỏ lỡ cơ duyên, cái được không bù được cái mất.”

Vân Hoàng đứng dậy, hắn không muốn ba năm ngốc tại đây tu luyện, hắn cần tìm lối ra.

Vân Hoàng đi được một lúc thì đụng độ một đầu lam sắc xà, cấp bậc ước chừng cũng là Nhị cấp trung giai yêu thú.

Lam sắc xà nhìn thấy Vân Hoàng về sau liền lao lên tấn công. Đáng kinh ngạc, tốc độ của lam sắc xà so với phổ thông nhị cấp cao giai yêu thú cũng chỉ kém có hai, ba phần mà thôi.

Yêu thú Nhìn cấp trung giai và Nhị cấp cao giai tuy chỉ chênh lệch một cái tiểu cấp bậc, nhưng thực lực cơ bản là khác xa nhau, Nhị cấp cao giai yêu thú so với Nhị cấp trung giai đỉnh phong yêu thú mạnh hơn gấp rưỡi thậm chí là gấp đôi.

"Có lẽ là do điều kiện ở đây quá mức khắc nghiệt đi."

Tại một nơi thế này sinh tồn được sinh vật, căn bản là trong giống loài cũng là cấp cao tầng thứ, thực lực so với phổ thông thì mạnh hơn nhiều lắm.

Tốc độ của lam sắc xà tuy nhanh, nhưng như cũ vẫn là chậm trong mắt Vân Hoàng, hắn chỉ đơn giản xoay người một cái, bang tay cực nhanh bắt lấy lam sắc xà phần cổ, cương nguyên cùng linh lực bạo phát nghiền nát lam sắc xà.

Đột nhiên, từ trong bao tử của lam sắc xà rơi ra một khối rắn to chừng một cái móng tay, Vân Hoàng nhặt lên, dùng thần thức dò xét.

"Linh thạch?"

Vân Hoàng khó hiểu nhìn dưới chân cái xác của lam sắc xà, là mày nuốt nó hả?

Vân Hoàng thần thức dò xét kĩ hơn thì phát hiện ra, khối linh thạch trong tay hắn tuy chỉ là hạ phẩm linh thạch cấp độ, nhưng linh lực ẩn chứa bên trong hơn xa linh thạch ngoài kia, ít nhất cũng là gấp rưỡi.

Vân Hoàng khẳng định, có đại lượng trung phẩm linh thạch như vậy tu luyện, tu vi chắc chắn sẽ nâng cao một bước.

Vân Hoàng trong lòng mục tiêu thứ hai ấn định, phải tìm được đại lượng linh thạch như vậy, để thăng tự thân tu vi!

Vân Hoàng lần này không tiếc sức lực, ra sức tìm kiếm linh thạch. Càng đi sâu, hắn tung được linh thạch cơ hội càng lớn.

Trong lòng đất như thế này ngây ngốc một tháng thời gian, Vân Hoàng thu thập tổng cộng một trăm tám mươi viên trung phẩm linh thạch, không dưới tám vạn hai phẩm linh thạch.

"Một tháng này làm phu mỏ, làm nông dân quả thật đáng giá!"

Nhìn đống linh thạch sáng chói trước mặt mình, Vân Hoàng hút một hơi đê mê. Một tháng đào linh thạch, đào được viên nào hắn liền đem cất giữ luôn, chỉ chờ đến khoảnh khắc này, đem từng viên một tu luyện đối với hắn không hơn gì một loại giày vò.

Vân Hoàng ngồi xếp bằng xuống, Vĩnh cửu kinh mạch vận chuyển, linh lực bên trong linh thạch tan ra, cuốn lại thành một vòng xoáy đi vào trong Vân Hoàng thể nội. Từng đợt linh lực cường mãnh áp súc, linh lực của Vân Hoàng chậm rãi tăng trưởng. Tu vi của hắn so với dĩ vãng không có thay đổi nhưng thực lực lại ngày một tăng lên.

Cho đến viên linh thạch cuối cùng hoá thành cát bụi, Vân Hoàng mới mở mắt ra. Linh lực bên trong bắn thể nội bị áp súc đến tận cùng, cơ hồ mỗi một ly trong người đều trang đầy cường hãn lực lượng. Mỗi một tia linh lực của hắn cũng đủ để ép chết một cái Luyện Khí cảnh trung kì tu sĩ. Đây chính là sức mạnh mà biến hoá về chất mang lại, hắn số lượng so với lúc trước cũng chỉ nhiều hơn ba thành, nhưng cường độ đã vượt trên tám thành.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Tốt linh thạch (2)

Vân Hoàng thở ra một ngụm bạch khí, tinh khí thần không sánh được thoải mái, không kiềm chế được mà nói.

"Ước gì có thêm nhiều gấp mười linh thạch!"

Linh thạch này hắn đạt đến Thông Linh cảnh về sau khẳng định có đại lượng tác dụng, nên Vân Hoàng không có ngại nhiều.

Duy nhất đáng tiếc là, lằn ranh ngăn cách Luyện Khí cảnh và Hư Linh cảnh vẫn như cũ không thấy đâu, điều này khiến Vân Hoàng cảm thấy rất quái lạ. Đạt đến bước này như hắn, nhiều tu sĩ thậm chí không cần tu luyện cũng nước chảy thành sông một hơi đột phá đến Hư Linh cảnh hậu kì, thậm chí là Hư Linh cảnh đỉnh phong cũng không ít. Nhưng mà Vân Hoàng đến giờ vẫn như ngắm hoa trong sương đồng dạng, không bắt được bất cứ cái gì cả.

“Thôi, than thở ở đây cũng không phải là cách giải quyết. Trước tiên tìm nhiều một chút linh thạch đã.”

Vân Hoàng đứng dậy, thân hình di động tiến vào hang sâu tìm kiếm.

...

”Kì quái, sao chả có một viên linh thạch nào?”

Đã một tuần trôi qua, Vân Hoàng lần này lại không tìm thấy một viên linh thạch nào.

Đúng vậy, không một viên nào. Hắn đoán dù có như thế bài cũng phải nhìn thấy một hai viên chứ, nhưng đằng này một viên cũng không có xuất hiện, cảm giác như là gặp quỷ.

Vân Hoàng xoa vết nham nhở trên vách hang, trầm ngâm suy nghĩ.

“Vết nham nhở này không giống như vốn có, dường như có cái gì đó tác động vào.”

Sau đó, hắn liên tưởng tới cảnh tượng một đống xác yêu thú xếp chồng chất tạo thành huyết hồ lúc đầu hắn rơi xuống đây. Chả lẽ thứ này chính là yêu thú làm nên.

Điều này Vân Hoàng thấy khá là có lí, nhưng ngay sau liền cảm thấy có điều gì đó không hợp lí.

Yêu thú lấy linh thạch?

Không như nhân loại, yêu thú tu luyện bằng cách hấp thu nhật nguyệt tinh hoa, nuốt thiên địa kì vật gia tăng chính mình, khai thác, lột xác huyết mạch chi lực. Những quá trình trên, một phân cũng không động đến linh thạch.

Tuy rằng hắn biết có một số dị loại yêu thú có thể hấp thu linh khí, nhưng những tồn tại như vậy tương đương với một cái đại thảm họa. Nếu thật sự có tồn tại thì Trung Hải sớm đã đại loạn, căn bản không có yên tĩnh như thế này.

Vân Hoàng lấy ra từ trong nhẫn trữ vật một viên hạ phẩm linh thạch, đây là linh thạch đặt xuống dưới đất, hắn nhanh chóng tới một chỗ khá xa đạt xuống, sau đó quay lại đây núp lùm.

Yêu thú hay cái gì đi chăng nữa, lộ diện là hết thảy đều biết.

Chờ đợi mà không làm gì cả không phải Vân Hoàng mong đợi, hắn lấy ra một cái quyển trục làm từ thiết kim dát mỏng, bắt đài toàn lực xem xét.

Từ mật thất bên trong di tích kia có hàng chục cái quyển trục như thế này. Trong đó sản chứa hoặc là tinh diệu cơ quan thuật, hoặc là trận pháp tri thức, bất luận cái nào đều mười phần trân quý.

Khi hắn đang tham ngộ khoảng chừng một canh giờ, phía bên kia liền xảy ra động tĩnh.

Đó là một đầu tiểu yêu Nhất cấp đê giai yêu thú, nó cắp lấy viên linh thạch bằng miệng sau đó nhóm chân bỏ đi, hoàn toàn không phát giác Vân Hoàng.

”Thật sự là yêu thú!”

Vân Hoàng cố nén trong lòng ngạch nhiên, thân hình thoắt ẩn thoắt hiện ba theo đầu tiểu yêu này.

Nhất cấp đê giai yêu thua tốc độ thực sự quá chậm, làm tốn của Vân Hoàng không ít thời gian. Cuối cùng, hiện ra trước mắt hắn là một cảnh tượng khó tin.

Đàn đàn yêu thú đang lũ lượt từ khắp các ngóc ngách đem linh thạch về, từ Nhất cấp đê giai cho đến Nhị cấp cao giai yêu thua đều tham gia vào cái dây truyền này. Những con yêu thú Nhị cấp đỉnh giai và Tam cấp thì đứng cảnh giới mặt ngoài hoặc đi lòng vòng bên trong cảnh giới, cảnh gác vô cùng chặt chẽ.

Vân Hoàng kinh hãi không phải vì nơi đây yêu thú quá đông, mà vì tổ chức yêu thú ở đây không phù hợp với lẽ thường. Tổ chức cỡ này chặt chẽ dù là Tam cấp yêu thú cũng vô pháp làm tới. Đây không thể nghi ngờ là một cái khác chủng tộc đã thao túng toàn bộ yêu thú ở đây, ít nhất là yêu thú mạnh nhất.

Cảm nhận được một vài đạo ánh mắt sắp sửa rơi trên người mình. Vân Hoàng trong nháy mắt sử dụng ẩn giấu bí pháp hắn tự sáng tạo ra. Khi Vân Hoàng triệt để hoà vào thiên địa chi lực xung quanh liền giống như đổ một chén nước xuống dòng sông, cực kì khó phát hiện. Chỉ cần không bị bắt gặp thân hình thì dù là trước mặt Tam cấp yêu thú, hắn cũng dám đi ngang.

Linh thạch được tập kết ở một cái góc nhỏ, Vân Hoàng lén lút thân hình né tránh đi những ánh mắt thăm dò. May mắn là nơi đây thạch hoá nham nhở nên có rất nhiều nơi trốn. Vân Hoàng rất nhanh chóng tới gần núi Lunh thạch đang chất đống kia.

Hắn muốn thu lại tất cả nhưng không thể được. Chỉ cần xảy ra kinh động Vân Hoàng chắc chắn sẽ bị phát hiện. Trong tình huống linh lực, cương nguyên, hồn lực bị áp chế năm thành, lại bị hơn hai chục con Tam cấp yêu thú vây công, Vân Hoàng không chắc hắn có thể trở ra hay không.

“Nghĩ cách nghĩ cách, nhiều như vầy linh thạch, ta không nỡ tay trắng a!”

A!

Vân Hoàng trong đầu loé lên một tựa linh quang, hắn cánh tay thoát khỏi những cái kia dò xét, móc ra từ trong núi linh thạch một viên hạ phẩm linh thạch.

”Xem ra chỉ có thể ăn trộm.”

Vân Hoàng liên tục quan sát theo dõi yêu thú động thái, chầm chậm móc ra trung phẩm linh thạch.

Dù được tổ chức chặt chẽ thế nào, Vân Hoàng nhận ra linh trí của chúng vẫn chưa có biến đổi về mặt bản chất, những việc làm như là lấy linh thạch về, theo dõi, giám sát động tĩnh căn bản như được lập trình sẵn. Đống linh thạch có ít đi một hai phần chắc chúng cũng không để ý.

Vân Hoàng lợi dụng lỗ hổng này, móc lấy trung phẩm linh thạch, thỉnh thoảng nhìn thấy quá mức thiếu hụt, hắn lại đem trong nhẫn trữ vật hạ phẩm linh thạch thế vào.

Một trung phẩm linh thạch có thể đổi được một ngàn hạ phẩm linh thạch. Mà hắn đem một viên hai phẩm linh thạch đổi lấy một viên trung phẩm linh thạch. Đây quả thật là quá lời.

Một tháng thời gian tiếp theo, cơ hồ cứ xuất hiện một viên trung phẩm linh thạch nào thì hắn đều toàn bộ thu lấy. Hạ phẩm linh thạch trong túi Vân Hoàng tiêu hao cũng khá khá rồi, ngược lại trung phẩm linh thạch càng lúc càng nhiều lên. Cơ hồ đã chạm đến một vạn số lượng.

Lượng tài phú cỡ này dù là hắn kiếp trước cũng hiếm khi nếm thử qua.

Nhưng hắn để ý thấy được rằng, dường như càng lúc càng có nhiều hơn Tam cấp yêu thú, ban đầu chỉ tăng thêm có vào ba đầu Tam cấp đê giai thôi, vậy mà đến lúc này đã tiếp cận năm mươi đầu tam cấp trung giai yêu thú. Lại thêm không dưới ba trăm đầu Tam cấp đê giai yêu thú. Nhiều lúc Vân Hoàng còn kém chút nữa bị phát hiện.

Cỗ này lực lượng, tuy đối với hủy diệt một cái quốc gia như Nguyên Hạo Quốc còn kém xa lắm, nhưng muốn quét sạch mười, hai mươi cái thành cỡ La Vũ Thành vẫn là thừa sức.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 89: Hoàn chỉnh Vĩnh Cửu kinh mạch

Hôm nay, Vân Hoàng lại tiếp tục với quá trình trộm linh thạch, à nhầm đổi linh thạch của mình.

Hai tháng thời gian lăn lộn hắn cũng đã khá là quen tay, dù là Tam cấp trung giai yêu thú cũng không thể tìm ra hắn.

Đây cũng không phải là hắn có năng lực lẩn trốn trước mặt Thông Linh cảnh trung kì cảnh giới, mà là yêu thú thần thức do với con người thì kém nhiều lắm, huống hồ nơi đây thần thức còn bị hạn chế gắt gao.

Hơn nữa, Vân Hoàng phát hiện ra không chỉ có một điểm tập kết linh thạch như thế này, mắt có tới tận ba nơi như thế này, tổng cộng bốn điểm tập kết linh thạch.

Đây không thể ngờ đối với hắn chính là một cái đại cơ duyên, đồng thời cũng là một cái đại phong hiểm.

Tính tổng số lượng Tam cấp trung giai yêu thú cũng không dưới hai trăm đầu, Tam cấp đê giai yêu thú số lượng càng là kinh nhân, ít nhất cũng là hai ngàn, ba ngàn trở lên, Nhị cấp trở xuống không dưới vạn. Kinh khủng nhất, hắn nghi ngờ có thể có một vài, thậm chí rất nhiều Tam cấp cao giai yêu thú thậm chí Tam cấp đỉnh giai yêu thú đứng đằng sau. Nếu thật sự, ngoại trừ các đỉnh cấp tông môn thế lực tông chủ cùng thái thượng trưởng lão, các đại thế gia lão tổ hoặc các quốc gia đại tướng mới có thể cùng yêu thú nhất chiến.

Tồn tại bực này thế lực, lại ẩn dấu bên trong lòng quốc gia, một khi đánh úp lên, thiệt hại không thể tưởng tượng nổi.

Vân Hoàng lúc này cảm giác được một cỗ nồng nặc nguy cơ bao trùm lên Nguyên Hạo Quốc, thậm chí toàn bộ Trung Hải này. Hắn thật sự muốn lúc này có thể ly khai nơi đây, đem theo Nguyệt Nha rời khỏi Trung Hải.

“Hôm nay thế là đủ, trốn.”

Vân Hoàng thân hình như con khỉ nhỏ, lắt léo né tránh tầm mắt yêu thú, nơi mà hắn thường tu luyện cách khá xa khu tập trung, dù là Vân Hoàng cũng

phải mất một chung trà mới tới nơi.

Nơi đây linh thạch toàn bộ đã bị đào móc hết nên hắn yêu tâm sẽ không có yêu thú nào đi ngang qua đâu cả.

Vân Hoàng lấy ra mấy trăm viên trung phẩm linh thạch, bắt đầu nhắm mắt tu luyện.

Hai tháng này, toàn bộ các phương diện của hắn đều có đề thăng, chỉ duy nhất tu vi vẫn giữ nguyên như cũ, đã trở thành hắn phiền muộn.

Vân Hoàng thổ nạp mười viên trung phẩm linh thạch về sau thì dừng lại, hắn cảm thấy trong người linh lực đã bão hoà mười phần rồi. Căn bản không thể tiến thêm một bước nữa, mà cái ranh giới Hư Linh cảnh như cũ không thấy đâu.

Hôm nay đặc biệt rảnh, nên Vân Hoàng muốn xem xem, vì lí nào mà hắn không thể đột phá Hư Linh cảnh.

Đổi lại thành cá nhân khác, muốn tìm xem vì sao chính mình không đột phá căn bản là quá biển vông, bất quá Vân Hoàng có chỗ dựa vào.

Vân Hoàng hít một hơi lãnh khí, hắc động hồn hải xoay tròn, từng hạt tinh thần chi quang bị hắc động thôn phệ. Vân Hoàng nội thị trong cơ thể mình.

"Không được, thế này cũng chưa đủ!"

Vân Hoàng hồn lực thôi động càng là mãnh liệt, thiên địa chi lực nhỏ yếu cũng quanh bắt đầu xảy ra vặn vẹo, Vân Hoàng lúc này mới nhìn được sơ sơ Vĩnh Cửu linh mạch bộ dáng.

Nó giống như một đầu thần Long, cuồn cuộn trong cơ thể hắn lưu chuyển, bàng bạc khí thế tỏa ra khiến cho tâm thần rung động vô cùng. Phảng phất như đây chính là một sinh vật sống thật sự.

Vân Hoàng còn nhớ rõ, lúc trước khi hắn chết, Đan điền của hắn đã bị đập thành bã vụn, thứ duy nhất còn tồn tại chính là kinh mạch.

Kinh mạch chính là tu luyện trọng yếu một trong, không hề so với Đan điền kém, bất quá kinh mạch của hắn lúc đó chín phần đã bị đứt gãy, hao tổn hoặc bị phá hủy. Vân Hoàng trong thời khắc quyết định đó, dùng một tia còn lưu lại tàn niệm thôn phệ toàn bộ những mảnh vỡ thần hồng, tạo nên hắc động hồn hải. Tinh thần câu thông với Bạch sắc tinh thạch cùng Hắc Bạch Song Long yêu Đan, mượn nhờ lực lượng của hai tạo vật này đắp nặn lên Vĩnh Cửu kinh mạch, thành công cải tử hoàn sinh.

Vân Hoàng vẫn duy trì trạng thái nội thị đồng thời bắt đầu tu luyện, linh khí hoá thành từng dòng được kinh mạch của hắn hấp thu, Vân Hoàng ngay lập tức nhận ra vấn đề.

Vĩnh Cửu kinh mạch của hắn không ngờ lại thiếu hụt, nếu mà Vân Hoàng không có phát hiện hôm nay thì không biết đến lúc nào mới có thể đột phá đến Thông Linh cảnh.

Nó giống như một cái thùng nước bị thủng vậy, có đổ vào bao nhiêu nước đi chăng nữa mực nước vẫn luôn chỉ dừng lại cho đến chỗ bị thủng, không có cách nào để tăng thêm.

Vân Hoàng đau đầu, chẳng lẽ phải đập ra làm lại cái mới.

Ý nghĩ này ngay lập tức bị hắn bóp nát từ trong trứng nước. Đừng đùa, hắn không muốn trở thành phế nhân đâu.

"Xem cho cùng, vẫn phải nhờ đến Bạch sắc tinh thạch và Hắc Bạch Song Long yêu Đan."

Hai thứ ấy đã giúp Vân Hoàng tạo nên Vĩnh Cửu kinh mạch, hẳn là có thể hoàn thiện hắn Vĩnh Cửu kinh mạch đi.

Vân Hoàng tinh thần bắt đầu câu thông với hai đại tạo vật.

Cả hai đều ảm đạm vô cùng, nằm yên lặng ở sâu trong hồn hải của hắn.

Vân Hoàng vứt ra một đống lớn linh thạch, hồn lực dẫn đạo linh lực bên trong đó đưa vào cả hai.

Để cho hắn vui mừng là, Bạch sắc tinh thạch vậy mà sinh ra phản ứng, bắt đầu hấp thu linh lực, nhưng Hắc Bạch Song Long Yêu Đan vẫn như cũ không động đậy.

"Làm sao đây?"

Vân Hoàng vò đầu bứt tai, chả lẽ đến bước này phải từ bỏ?

Tâm trí của hắn xẹt qua một tia lưu quang, hắn nghĩ ra một khả năng, nhưng không quá chắc chắn.

Vân Hoàng lấy ra cái xác của Thanh Đầu Xà lúc trước hắn giết, dẫn đạo tinh huyết của Thanh Đầu Xà.

Quả nhiên, yêu Đan hội phản ứng, để Vân Hoàng kinh hỉ không thôi.

Thanh Đầu Xà trong huyết mạch ẩn chứa thượng cổ Thanh Long Huyết Mạch, xác thực là cực kì cường đại.

Hắc Bạch Song Long yêu Đan thôn phệ sạch sẽ Thanh Long tinh hoa, Bạch sắc tinh thạch càng là điên cuồng hơn, liên tiếp mấy cái một ngàn trung phẩm linh thạch đã hoá thành bụi phấn, hơn nữa vẫn chưa hết.

Vân Hoàng rèn sắt khi còn nóng, hắn cả đời này chưa bao giờ tập trung đến mức này, hai đại lực lượng từ bên trong Bạch sắc tinh thạch vào Hắc Bạch Song Long yêu Đan theo ý thức của hắn bao trùm toàn bộ Vĩnh cửu kinh mạch.

Một bên là phá hư rồi lại lập, một bên là gia cố những chỗ đã lập. Vân Hoàng cảm thấy, trong cơ thể mình lực lượng dường như co ngắn lại, nhưng đây chỉ là ảo giác của hắn thôi. Thực ra là chỗ chứa trong người hắn đang ngày một mở rộng ra.

Vân Hoàng cảm thấy tư duy của mình dường như nâng lên một cái tầng thứ, một số chỗ không minh ngộ lập tức hiểu ra. Hắn tế xuất ra trong nhẫn trữ vật toàn bộ linh thạch, linh lực hoá thành một cự đại vòng xoáy cuốn vào hắn thể nội.

Oanh oanh oanh oanh

Trong hắn thể nội liên tiếp xảy ra những tiếng oanh két, linh lực liên tục được nén và áp súc. Lúc này thân thể của hắn rốt cục cũng ngồi yên không nổi nữa. Toà đạo đài thứ hai vậy mà lại thành hình, trên đạo đài mờ ảo xuất hiện một đạo Long văn cuốn quanh.

Không biết đã qua bao lâu.

Vân Hoàng suýt nữa không nhịn được mà hét dài một tiếng, may mà hắn kịp nhớ ra quanh đây có hàng đống yêu thú cường đại.

Tu vi của hắn đã vượt qua Luyện Khí cảnh phạm trù, không phải Hư Linh cảnh, nhưng cũng không chạm đến Thông Linh cảnh. Linh lực so với sĩ vãng tăng trưởng năm phần, kể cả thức hồn cũng một hơi vượt qua Thông Linh cảnh lục cấp tu sĩ, tăng liền ba cái cảnh giới nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Đáng sợ Hắc Dạ Lang

"Ha, loại cảm giác này xác thực là thoải mái."

Vân Hoàng trong miệng nhả ra một ngụm bạch khí. Hoàn thiện Vĩnh Cửu kinh mạch đem tạp chất còn tồn tại trong người hắn loại bỏ hoàn toàn, Tu vi chỉ còn một lần ranh nữa là đột phá đến Thông Linh cảnh.

Lần này bế quan, tiêu tốn của hắn mười ngày thời gian, cũng là đến lúc quay lại nơi yêu thú tập kết linh thạch rồi.

Vân Hoàng sau khi đột phá lòng tin mười phần, dù là Tam cấp cao giai yêu thú muốn cảm ứng hắn tồn tại cũng không phải dễ dàng.

Hắn lại tiếp tục làm theo lệ cũ, móc trộm trung phẩm linh thạch rồi thế lại bằng hạ phẩm linh thạch.

Nhưng hôm nay có điều gì đó không bình thường, Nhị cấp đỉnh giai yêu thú trở lên hoàn toàn không có mặt tại bốn điểm tổng kết linh thạch. Điều này khiến hắn sinh ra nghi vấn, chúng đi đâu?

Nhưng dù nghi vấn thế nào, việc vẫn phải làm xong, mà không có yêu thú mạnh mẽ thủ hộ, cả bốn chỗ trung phẩm linh thạch với hắn khoắn sạch.

Tiếp đó ba ngày sau, hắn mới cảm nhận được những cao giai yêu thú kia đang trở về.

Vân Hoàng núp tại một góc theo dõi.

"Hả?"

Vân Hoàng không kìm được mà thốt lên.

Những con yêu thú này hắn nhận ra, dù sao đã trộm nhiều như vậy, hắn ít nhiều cũng phải nhớ. Những yêu thú này chừng nửa tháng trước vẫn còn là Nhị cấp cao giai, Nhị cấp đỉnh giai tầm thứ. Nhưng hiện tại đã có không ít đầu đột phá đến Tam cấp đê giai yêu thú.

Vân Hoàng không nhịn được mà hít một hơi lãnh khí.

Đây mới có chừng gần hai mươi ngày trôi qua đó chứ?

Tất cả các tu sĩ đều biết rằng, Yêu thú thọ nguyên so với con người nhiều hơn gấp nhiều lần, bất quá yêu thú muốn đột phá cũng không phải một kiện dễ

dàng sự tình, không có tĩnh lũy cường đại thì căn bản cũng chỉ có thể bồi hồi.

Một số yêu thú đột phá đại cảnh giới hắn không lấy làm lạ, nhưng liên tục mấy trăm, mấy ngàn yêu thú cùng đột phá một đại cảnh giới không phải việc bình thường, căn bản là đáng sợ đến cực điểm.

Nếu thiên phú của yêu thú xuất chúng đến mức đấy, thiên hạ sao còn có phần cho nhân tộc.

Nhưng đồng thời trong mắt Vân Hoàng loé lên linh quanh, có thể giúp cho mấy ngàn yêu thú liên tục đột phá, chắc chắn cơ duyên này vô cùng khổng lồ.

"Nhưng giờ chưa phải lúc."

Vân Hoàng lắc đầu một cái, giờ chưa phải lúc để bám theo, nhóm yêu thú này vừa trở về, trong thời gian ngắn sẽ không có đi tiếp. Hắn chỉ cần chờ đến khi nhóm tiếp theo xuất phát, trà trộn vào là được.

Từ trong đàn đàn lũ lũ yêu thú, có mấy thân ảnh bước ra, khí tức từ trên thân chúng so với đám yêu thú xung quanh hùng mạnh không chỉ gấp mười lần. Vân Hoàng mồ hôi lạnh đổ xuống, vậy mà lại thật sự là Tam cấp cao giai yêu thú.

Một đầu Bạch Viên, một đầu Thiết Trảo Ưng, một đầu Kim Sí Hổ, một đầu Cự Hùng, một đầu Nộ Hỏa Sư, tổng cộng năm cái Tam cấp cao giai yêu thú, mà khí tức của bọn chúng xem ra trong Tam cấp cao giai cũng không phải là yếu, thậm chí xếp hàng trung thượng.

Đáng sợ hơn là, dẫn đầu năm đại Tam cấp cao giai yêu thú là một con hắc sắc chi lang. Vân Hoàng giờ phát này đến cả thở mạnh cũng không dám.

"Hắc Dạ Lang, Tam cấp đỉnh giai yêu thú!"

Vân Hoàng trong lòng lộp bộp, nổi lên từng đợt gợn sóng.

Tam cấp đỉnh giai yêu thú là một tồn tại cường đại cỡ nào a, dù là Chân Đan cảnh Hư Đan kì muốn đáng giết cũng phải tốn công phu. Dưới Chân Đan cảnh cơ hồ là vô địch tồn tại. Vân Hoàng lúc trước ở Thông Linh cảnh đỉnh phong thời điểm đã giao thủ qua với không ít Tam cấp đỉnh giai yêu thú, tất nhiên là biết bọn chúng đáng sợ.

Vân Hoàng bây giờ trong lòng nảy sinh ra thoái ý. Đi đêm lắm có ngày gặp ma, bây giờ hắn vẫn chưa bị phát hiện nhưng sau này thì không biết thế nào, nhưng Vân Hoàng biết một khi sự tồn tại của mình bị phát hiện... kết quả thảm không phải nói.

"Trước tiên phải rời xa nơi này trước."

Hắn trung phẩm linh thạch đã có quá nhiều rồi, không lấy thêm cũng không sao. Bây giờ phải tìm được lối ra trước rồi tính sau.

Vân Hoàng nhanh chóng rút lui. Quả đúng như hắn lo sợ, khi hắn rút lui mới có ít lâu. Hắc Dạ Lang lúc này nhìn chằm chằm vào chỗ hắn trốn lúc trước, một trảo vung ra.

Dưới áp chế khiến Vân Hoàng không thể phóng xuất linh lực ra xa ba chục trượng này, một trảo đơn giản của Hắc Dạ Lang xé gió, trăm trượng khoảng cách chỉ là một cái tích tắc, mỏm đá bị cắt ra như đậu hũ.

Vân Hoàng ẩn giấu tuy cao minh, nhưng chung quy chưa hoàn toàn thành thục, vẫn lưu lại một tia khí tức bị Hắc Dạ Lang bắt được.

Khi mà Vân Hoàng đã trốn đi khá xa, đại lượng yêu thú bắt đầu vận chuyển linh thạch, những núi lớn không dưới chục vạn, trăm vạn viên linh thạch trong nháy mắt bị vận chuyển đi, mang đến một cái thạch thất tuy thô sơ nhưng cực kì rộng lớn, ít nhất cũng một dặm vuông diện tích.

Mà ở trung tâm thạch thất lại bố trí từng viên thô ráp khoáng kim quý hiếm, nếu Vân Hoàng ở đây sẽ nhận ra phương vị bố trí của những khoáng kim này là phương vị của một cái cự ly ngắn truyền tống trận. Truyền tống trận này bố trí không đâu vào đâu, chỉ dùng được một lần là sẽ hỏng.

Từng viên linh thạch được chất đống vào, sẵn sàng bất cứ lúc nào trở thành nguồn năng lượng cho truyền tống trận.

Hắc Dạ Lang đứng trên nhìn xuống cự đại trận pháp, khoé miệng nhếch lên một nụ cười, một núi cười không chút nào phù hợp với một con yêu thú nên có cả, mà giống như ác quỷ hơn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Vân gia

Vân Hoàng tâm thần bất định lẩn trốn sau một hốc đá, thần thức phóng xuất ra ngoài. Thỉnh thoảng lại có một tốp gồm vài ba con tam cấp yêu thú đi ngang qua chỗ hắn.

Còn về nguyên nhân tại sao hắn phải trốn thì phải quay về năm ngày trước, thời điểm mà Hắc Dạ Lang lần đầu xuất hiện. Hắn sau khi rút lui đi được có nửa ngày, phân nửa Tam cấp yêu thú tản ra tứ phương tám hướng tìm kiếm. Tuy không hoàn toàn nhưng Vân Hoàng có thể đoán rằng là tìm kiếm hắn. Ngày hôm đó hắn đã bị Hắc Dạ Lang phát hiện.

"Chậc chậc, xem ra muốn giấu được tồn tại của mình với Tam cấp đỉnh giai yêu thú vẫn chênh lệch không nhỏ a!" - Vân Hoàng cười khổ.

Sau khi chắc chắn nhóm kia Tam cấp yêu thú đã hoàn toàn ly khai, trong thời gian ngắn sẽ không có nhóm mới xuất hiện. Hắn nhanh chóng lên đi.

Vân Hoàng thực chất có thể dễ dàng chém giết Tam cấp yêu thú, nhưng như vậy tương đương với đánh rắn động cỏ. Hắn giết một, một vạn chắc chắn sẽ tìm tới cửa đòi mạng hắn, huống chi tại đâu Tam cấp trung giai, cao giai cũng có không ít.

Vân Hoàng tìm được một cái hốc sâu có thông nhiều đường, bố trí một cái ẩn nặc trận pháp. Hắn nằm bệt xuống thở ra một hơi, nhiều ngày liên tục bị truy đuổi đã khiến Vân Hoàng có chút mệt mỏi.

Nhưng chỉ nghỉ ngơi một lúc, Vân Hoàng lại ngồi dậy, lúc này không phải lúc để buông lỏng, hắn không muốn ngồi im như vậy.

Vân Hoàng lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một số quyển trục và ngọc giản có trận pháp tri thức. Nếu hắn có thể đạt đến Ngũ cấp Trận Pháp Sư, liền có thể bố trí một cái cỡ nhỏ truyền tống trận. Tuy chỉ là nhỏ thôi nhưng cũng đủ để hắn truyền tống lên gần mặt đất, lúc đó khác có biện pháp để thoát ra.

"Trước tiên thử xem."

Vân Hoàng vẽ lên trên không trung, một cái Nhất cấp sơ giai trận pháp trôi nổi trong không khí, hắn tiếp tục làm một cái trận pháp tương tự như vậy. Cho đến khi số lượng trận pháp đã đạt đến mười hắn mới dừng lại, hai tay kết thủ ấn, từng tia linh lực đem mười cái trận pháp quán thông vào một khối.

"Mười cái Nhất cấp sơ giai Thiêu Hoả trận, không biết đạt đến mức nào nhỉ?"

Hắn kích phát trận pháp, một đoàn hỏa diễm nóng bỏng phun ra. Cảm nhận được sức nóng của hỏa diễm, Vân Hoàng ngạc nhiên.

"Vậy mà có thể so với Nhất cấp trung giai trận pháp bảy phần uy lực."

Trong số những quyển trục mà hắn đạt được có một môn trận pháp vô cùng thú vị, xưng là liên hợp trận. Liên hợp trận có thể đem nhiều cấp thấp trận pháp câu thông lại với nhau, lẫn nhau đề thăng uy lực.

Bất quá, muốn hoàn toàn sử dụng liên hợp trận cần nắm rất rõ từng phương vị, khuyết thiếu của trận pháp. Khi đó mới có thể đem nó kết nối với trận pháp khác, nếu không phản phệ sẽ rất kinh khủng.

Đừng nhìn Vân Hoàng đã là Tam cấp trung giai Trận Pháp Sư, chứ nếu muốn bố trí liên hợp trận hắn cũng chỉ có thể đem Nhất cấp cao giai trận pháp liên hợp với nhau thôi.

Liên hợp Nhất cấp cao giai trận pháp với hắn lúc này không có tác dụng gì, nhưng sau này thì liên hợp trận có thể sẽ trở thành hắn bài tẩy một trong.

Song song trận đạo, các phương diện khác cũng không bị Vân Hoàng bỏ ngỏ, Vân Hoàng đem toàn bộ linh dược bên trong nhẫn trực vật luyện chế toàn bộ thành Đan dược, đồng thời cũng tiêu hoá hết đống tri thức của Lăng gia Đan đạo kết hợp với lĩnh ngộ của mình.

Ba ngày sau, Vân Hoàng đang tu luyện thì cảm nhận được ba động lớn đang hướng đến đây, hắn thu dọn trận pháp, nhanh chóng lẩn đi những chỗ khác.

...

Nguyên Hạo Quốc, bên trong Càn Thương viện.

Trong đêm tối, Nguyệt Nha trong tay vẫn cầm một thanh kiếm, miệt mài mài sắc chính mình lưỡi kiếm.

Nửa năm qua đi, nàng đã cao hơn một chút, khí chất cũng ngày càng thành thục hơn.

Được Càn Thương viện cao tầng chú trọng bồi dưỡng, Nguyệt Nha giờ đây đã là Luyện Khí cảnh thất cấp đỉnh phong. Hơn nữa với nàng thực lực, Hư Linh cảnh trở xuống cơ hồ là vô địch.

Cách chỗ nàng luyện kiếm tầm mấy chục trượng, một thanh niên sắc mặt lạnh lùng tiến ra, hướng Nguyệt Nha ra lệnh.

"Vân Nguyệt Nha, cho ngươi ba ngày thời gian hồi gia. Chỉ cần ngươi hồi, Vân gia cao tầng có lẽ sẽ tha cho ngươi."

Nguyệt Nha cười lạnh, nửa năm qua đi, nàng đã bớt đi sự ngây thơ, trẻ con, thêm vào sự quyết đoán, một chút tàn nhẫn. Nghĩ rằng Nguyệt Nha nàng là một tiểu hài tử mười tuổi nên dễ bị lừa sao?

Hơn nữa, Chuyển Long Hình Thần Quả càng phát hủy ra tác dụng to lớn hơn. Thần, Long chí cao vô thượng, dưỡng dục cho nàng một cỗ vô thượng chi ý. Bất cứ ai nhìn thấy sẽ đều có cảm giác hèn mọn, nhỏ bé.

Thanh niên kia sắc mặt khó coi, hắn ngay trong khoảnh khắc kia đã sợ hãi đối với Nguyệt Nha. Đường đường là một cái Hư Linh cảnh cường giả lại bị một tiểu gia hỏa Luyện Khí cảnh dọa sợ, điều này mà truyền ra ngoài có khi hắn cũng không còn mặt mũi nữa.

Nguyệt Nha dừng đường kiếm lại, ngữ khí lạnh lùng nói ra một câu.

"Cút!"

Tên kia sắc mặt xấu xí, kiềm chế ham muốn muốn động thủ lại, quay người rời đi.

Bọn chúng trước đó muốn dùng người đã đưa Nguyệt Nha về Vương Đô để uy hiếp nàng, nhưng trên đó ẩn dấu quá giỏi, sau khi ra khỏi Vương Đô giống như hơi nước bốc hơi đồng dạng, biệt tăm biệt tích, mặc kệ tìm xa tới đâu cũng không thấy được. Cũng phải thôi, ai lại ngờ người mà chúng đang tìm đang trốn dưới lòng đất chứ.

Tên Vân gia đệ tử bóp nát truyền âm phù, một đạo tin tức gửi về Vân gia tổng bộ.

"Lớn mật!"

Vân gia gia chủ Vân Hạo Dực vỗ một chưởng lên cái bàn làm nó chia năm sẻ bảy.

"Vân Nguyệt Nha, ngươi nghĩ rằng Càn Thương viện sẽ che chở cho ngươi mãi sao. Một con tiện nhân mà thôi, dám không để Vân gia ta vào mắt."

Từ bên trong gian nhà bước ra một vị cũng trang mĩ phụ, Vân Hạo Dự thê tử Đường Tu Nhai.

"Hạo Dực, chàng nôn nóng làm gì? Càng Thương viện thì đã sao? Càn gia thì đã sao? Sớm muộn gì..."

Vân Hạo Dực minh ngộ, mỉm cười hoà ái, khác hẳn một trời một vực so với ban nãy.

"Nàng nói đúng, là ta nóng vội."

"Nhưng mà coi thường Vân gia ta, sớm muộn gì nó cũng phải chết." - Sắc mặt hắn chuyển lạnh.

Đường Tu Nhai nhào vào lòng Vân Hạo Dược, giọng nói mê huyễn, quyến rũ nói.

"Phu quân, ta muốn..."

Ngắm nhìn khuôn mặt tinh xảo cùng thân hình đẫy đà của Đường Tu Nhai trong lòng mình, lại thêm giọng nói kích thích vô cùng. Vân Hạo Dực sớm đã u mê đầu óc, khí huyết cương dương, bế Đường Tu Nhai lên giường.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 92: Nguyệt Nha truyện - Ngoại viện thi đấu (1)

Vân gia người đến chỉ khiến trong lòng nàng có chút khó chịu, nhưng chung quy vẫn không có phá hỏng tâm tình của Nguyệt Nha.

Dù chỉ là nửa năm thời gian, nhưng Nguyệt Nha đã trải qua rất nhiều truyện khó mà nói hết trong một lần.

Nàng danh xưng là đệ nhất Nguyên Hạo Quốc thiên tài đưa tới rất nhiều người không phục. Bọn họ tuổi trẻ khí thịnh, nhiệt huyết sôi trào, đối với việc chấp nhận dưới trướng người khác là không thể. Nhưng phiền phức nhất chính là, các thế lực mời chào nàng bị nàng từ chối gây khó dễ.

Những thế lực này tồn tại hai cái tâm tư, nếu lôi kéo được thì tuyệt đối là là một kiện tốt đẹp sự tình. Còn nếu không thì sẽ phải trảm thảo trừ căn. Nguyên Hạo Quốc thế lực đã bão hoà, Nguyệt Nha trưởng thành chắc chắn sẽ phá vỡ cái cục diện vi diệu này, đó không phải là điều chúng mong muốn.

Nhưng chúng không biết rằng, Nguyệt Nha căn bản không để cái tâm tư gì đối với Nguyên Hạo Quốc hết. Sư tôn thường hay kể cho nàng rằng, thế giới này rộng lớn lắm, Nguyên Hạo Quốc hay cả vùng Trung Hải này cũng chỉ là một góc nhỏ của toà băng sơn mà thôi.

Nguyệt Nha linh lực đã hoàn toàn hao hết, nàng đầy mồ hôi nằm xuống bãi cỏ. Nhìn về phía bầu trời đêm rực sáng tinh quang.

"Ta muốn đi cùng sư tôn, đi trời đi biển."

Trên khuôn mặt Nguyệt Nha không biết từ lúc nào đã xuất hiện một nụ cười. Thuần khiết không tạp chất, nàng giống như là trở về đúng cái tuổi của mình.

Có lẽ cả đời này, chỉ còn mỗi Vân Hoàng có thể làm nàng cười được như vậy.

...

Mỗi một năm, Càn Thương viện lại tiến hành một trận ngoại viện thi đấu cùng nội viện thi đấu.

Những học viên đối với cái này thi đấu đều mười phần chờ mong, dù sao thì ai không muốn thể hiện bản thân mình? Hơn nữa phần thưởng xếp hạng cũng cực kì phong phú. Những tài nguyên dành được cũng sẽ tiết kiệm cho bọn họ cả năm khổ tu.

Còn hai năm rưỡi nữa trước khi Nguyên Đế Cổ Mộ mở ra, ai cũng muốn đi vào trong Nguyên Đế Cổ Mộ, nhận lấy Nguyên Đế chi lực tẩy lễ. Mà muốn tất cả điều đó cần có thực lực, nên cơ hồ không có ai lười biếng tu hành cả.

Cuối cùng, ngoại viện thi đấu tổ chức trước tiên, đưa tới rất nhiều học viên tham dự.

Mỗi người sẽ nhận một số bất kì, thi đấu với ai là ngẫu nhiên.

Nguyệt Nha tất nhiên tham gia, nàng tuy không chắc chắn đối đầu được với những ngoại viện cự đầu kia, nhưng mà dành 100 vị trí đầu cũng không phải việc khó.

Dù sao thì phần thưởng cho 100 vị trí đầu vẫn rất hấp dẫn.

Bốc số diễn ra, Nguyệt Nha được số danh 941.

Trận đầu tiên thi đấu, đối thủ của nàng lừa một cái mười bảy tuổi thiếu niên, tên là Trương Thành.

"Nguyệt sư muội, đắc tội!"

Trương Thành tự thân tu vi đã đạt đến Luyện Khí cảnh cửu cấp trung kì. Bộc phát ra cũng tương đối đáng sợ, hơn nữa tu luyện chính là Xích Viêm Quyết hỏa hệ công pháp một trong, lực công kích sẽ không so với thông thường Luyện Khí cảnh đỉnh phong kém.

"Hỏa Liệt!"

Hỏa diễm thuật pháp phát động, cánh tay của Trương Thành phảng phất như hoá thành một đầu hỏa Long, rót thêm một tia hỏa hệ chi ý vào. Trương Thần thân hình chính diện vọt lên, chốt có trong ba bước đạp chân đã tiếp cận Nguyệt Nha. Nàng mặt không đổi, bên hông kiếm rút ra, ánh kiếm nhanh đến mức trong giống như một sợi ngân ty giăng trên không khí.

"Bất Vực Chi Kiếm."

Một kiếm này vô cùng đơn giản, chỉ đơn thuần là tốc độ nhanh đến cực hạn. Không một tiếng động, đầu hỏa Long hung mãnh bị cắt làm hai nửa, cánh tay của Trương Thành xuất hiện một vết dài chạy dọc đến tận vai, khiến mồ hôi lạnh trên trán hắn tuôn ra như mưa.

Nếu Nguyệt Nha nguyện ý, một kiếm vừa rồi có thể đem cánh tay hắn cả thịt đều xắt ra.

"Ta nhận thua."

Một chiêu vừa rồi đã thể hiện rõ ràng thực lực khác biệt, Trương Thành cũng không cố chấp, chịu thua xuống đài.

Nguyệt Nha thu kiếm về, nàng cũng không có gì ngoài ý muốn. Dưới Hư Linh cảnh, Nguyệt Nha căn bản không sợ người nào.

Tất nhiên đó chỉ bao hàm trong Càn Thương viện thôi, có rất nhiều Luyện Khí cảnh tu sĩ cường đại, tỉ như sư tôn, tỉ như những người trong miệng sư tôn. Những người đó sức mạnh căn bản không phải Trung Hải người có thể tưởng tượng.

Các trận đấu vẫn tiếp tục diễn ra. Nguyệt Nha có gặp một chút đối thủ, nhưng hầu hết thực lực so với Trương Thành đều kém, nàng không khó khăn liền hạ gục hết. Một số khác cường đại hơn một chút cũng ngăn không nổi kiếm thứ năm của Nguyệt Nha, căn bản không cần tới hai mươi hơi thở liền bại.

"Khoá này tân sinh, quả thật xuất hiện mấy cái hắc mã a."

"Không hổ là chín trụ thiên phú, mới Luyện Khí cảnh thất cấp đã mạnh như vậy, cơ hồ quét ngang toàn bộ Luyện Khí cảnh."

Những nội viện lão sinh quan chiến thao thao bất tuyệt. Thu hút ánh mắt của không ít học viên.

Cuối cùng, đối thủ của Nguyệt Nha cũng cường đại một chút.

Lâm Phi, mười bảy tuổi, Hư Linh cảnh sơ kì tu vi, theo nhiều người nhận xét năm nay rất có khả năng sẽ lọt vào ngoại viện bài danh 50 vị trí đầu.

"Lâm Phi tu luyện chính là Hậu Thổ Công, lực phòng ngự cường đại. Còn tu luyện thêm một bộ Luyện thể công pháp Đồng Bì Thể, càng như hổ mọc thêm cánh. Dù là Hư Linh sơ kì trong một thời gian ngắn cũng khó oanh phá hắn phòng ngự." - Một vị uyên bác nội viện lão sinh nói.

Chúng đệ tử kinh ngạc, lợi hại như vậy?

Lâm Phi thực lực này, bài danh trước 50 cơ bản là nắm trong tầm tay.

Lâm Phi lãnh đạm thần thái nhìn vào Nguyệt Nha thân hình nhỏ bé. Ngữ khí liên định, chém đinh chặt sắt nói.

"Ngươi không phải đối thủ của ta."

Nguyệt Nha rút kiếm, trong con ngươi toát ra chiến ý.

"Điều đó chưa chắc."

Lâm Phi mặc dù cường, nhưng chưa đến mức nàng phải lui bước.

Vút! Vút! Vút!

Một loạt âm thanh ba động truyền đến, Nguyệt Nha đã biến mất khỏi vị trí của mình. Lâm Phi phản ứng cực nhanh, trong tay quyền sáo trang bị một quyền đánh ra, chặn lấy một kiếm khó ai theo kịp của Nguyệt Nha. Nàng mượn lực phản chấn lộn ngược qua đầu Lâm Phi, chém xuống liên tiếp kiếm quang. Lâm Phi không có ngồi im chịu trận, hai tay như được bao bọc bởi một lớp cứng rắn diệu thạch, kiếm qua căn bản không xuyên qua nổi.

"Hỏa Ngục Địa Viêm Lô!"

Linh lực trấn động, mơ hồ đỉnh lô nóng rực như lửa bao trùm lấy Lâm Phi. Hắn toàn thân vội vàng vận dụng linh lực bao bọc chính mình thật tốt. Lâm Phi trong mắt loé lên hung quang.

"Hàng Sơn Quyền!"

Một quyền đấm ra, nặng nề lực lượng oanh phá hỏa diễm. Nguyệt Nha sao có thể bỏ qua tốt như vậy cơ hội. Một chiêu này Bất Vực Chi Kiếm cùng với Toái Giáp Kích đánh lên Lâm Phi bả vai.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Nguyệt Nha truyện - Ngoại viện thi đấu (2)

Choang!

Kiếm khí của Nguyệt Nha đụng vào bả vai của Lâm Phi liền bị chấn ngược trở lại, Lâm Phi cười lạnh, dù công kích có mạnh gấp đôi thế này hắn vẫn có thể đón đỡ toàn vẹn, kiếm của Nguyệt Nha có tinh diệu đến mức nào, không phá được hắn phòng ngự hết thảy vô dụng.

Nguyệt Nha nhíu mày, lưỡi kiếm vừa thu về đã triển khai một đợt tấn công mới, liên tục các chiêu thức chém, bổ, chọc, quét, tấn công. Lưỡi kiếm nhanh như cuồng phong, vô tận không dứt.

Những lão sinh nội viện ánh mắt so với học viên ngoại viện thì mạnh hơn nhiều lắm. Lập tức nhìn ra Nguyệt Nha huyền cơ.

"Khinh khủng! Mười tuổi đã lĩnh ngộ ra một tia Phong hệ chi ý. Kiếm pháp nhanh đến tận cùng, dù cho là Hư Linh cảnh sơ kì học viên tu luyện vài năm cũng không chắc có thể như nàng yêu nghiệt!"

Chát! Chát! Chát! Chát!

Lâm Phi đổ mồ hôi lạnh, Nguyệt Nha nhanh không hợp thói thường, hắn Hư Linh cảnh cũng chỉ miễn cưỡng nắm bắt được thân hình đối phương di động.

"Nguyệt Nha, đừng nghĩ ta không làm gì được ngươi!"

Lâm Phi hét lên, tế xuất ra một cây phi kiếm, phi kiếm hoá thành một đạo lưu quang hình bán nguyệt vòng đến phía trái của Nguyệt Nha, nàng cảm quan mạnh mẽ cỡ nào, kiếm chưa tới đã lướt một vòng tránh thoát.

Lâm Phi cười gằn, trong tay kết thủ ấn, miệng niệm pháp quyết. Phi kiếm nguyên bản đang lao vút đi đột nhiên quay đầu lại.

"Tuỳ Ảnh Kiếm!"

Dù chỉ là một mũi kiếm, nhưng có cảm giác như ba mũi kiếm hư hư thực thực đang lao tới, mỗi cái đều xảo quyệt vô cùng, hướng Nguyệt Nha chỗ yếu hai bay tới.

Tất cả những người quan chiến kinh hô.

"Lâm Phi vậy mà lại luyện thành Tuỳ Ảnh Phi Kiếm!"

"Chậc chậc, xem ra năm nay hắn cũng không có ý định ngốc tại hạng 50. Có lực phòng ngự cường đại bảo hộ cùng Tuỳ Ảnh Phi Kiếm tấn công, có thể lọt vào 30 vị trí đầu a!"

Tuỳ Ảnh Kiếm trong Càn Thương viện danh khí cực lớn, xưng là thập đại kiếm pháp một trong. Kiếm sát thương không mạnh nhưng khó phòng, trong triều đình Nguyên Hạo Quốc có tới ba phần võ tướng chuyên tu môn này kiếm pháp.

"Đừng nghĩ chỉ mỗi ngươi có phi kiếm!"

Nguyệt Nha sau lưng trường kiếm hoá thành một đạo quang mang xoáy tròn tiến tới. Phi kiếm kéo dài một đường trong không khí, kịch liệt va chạm cùng Tuỳ Ảnh Phi Kiếm.

"Toái Giáp Kích!"

"Tuỳ Ảnh Kiếm!"

Lấy một địch ba, phi kiếm của Nguyệt Nha rốt cục không chịu nổi, bị bay rớt ra ngoài, nhưng nàng trong chớp mắt đạp lên thân kiếm, phi thẳng hướng Lâm Phi, nàng con mắt dường như là một mảnh hỏa diễm nóng cháy.

"Nếu mà đổi lại mười ngày trước, ta sẽ không phải là ngươi đối thủ, nhưng mà..."

Lâm Phi thắng thế vốn đang đắc ý, đột nhiên trong lòng cảm giác nguy cơ ba động, vội vàng kích phát phòng ngự, phi kiếm lần nữa thi triển Tuỳ Ảnh Kiếm, muốn chặn lại Nguyệt Nha đang lao tới kia.

"Xem ta sát chiêu! Hỏa Ngục Viêm La Hải"

Một chiêu này, Lâm Phi phảng phất như đối đầu với một mảnh hải dương tạo nên từ hỏa diễn. Kinh khủng uy thế khiến hắn cảm thấy đầu óc mụ mị, ngột ngạt vô cùng. Hỏa diễm cuốn lấy, nhấn chìm hắn xuống tận đáy hỏa ngục.

Đây chính là ảo ảnh mà Hỏa Ngục Viêm La Hải mang lại, trừ những kẻ có tâm linh trí mạnh ra thì một chiêu này cơ bản là đáng sợ tới mức cực điểm. Biển lửa đã từng thiêu chết bao nhiêu thần ma, nung chảy bao nhiêu đỉnh cấp bảo binh, đối mặt với một thứ kinh khủng như vậy không ai có thể chống lại được. Bất quá Nguyệt Nha muốn đạt đến cấp độ đó thì còn một chặng đường dài để đi.

Lâm Phi phi kiếm bị chẻ làm đôi, hộ giáp bị phá huỷ hơn phân nửa, ngã gục xuống.

Nguyệt Nha nhìn Lâm Phi thảm bại trên mặt đất, cố kiềm chế lại trên thân thể thiếu hụt cảm giác.

"Kiếm chiêu tham ngộ từ Hỏa Thiên Kiếm phù văn quả thực là cường đại."

Đúng vậy, cường đại đến mức tiêu hao của nàng gần như toàn bộ linh lực. Nguyệt Nha đoán rằng ít nhất phải đạt đến Thông Linh cảnh mới có thể phát huy ra một phần nhỏ uy lực của kiếm này.

Nguyệt Nha những trận tiếp theo đối thủ thực lực so với Lâm Phi chỉ hơn chứ không kém. Đối với nàng hiện tại vẫn là quá sức. Cuối cùng dừng bước ở thứ hạng 27.

...

Đêm.

Nguyệt Nha lấy ra mấy cái trận bàn đặt xung quanh, khi đã kiểm tra toàn bộ đã hoàn toàn ổn thỏa. Nguyệt Nha mới triệu tập Hỏa Thiên Kiếm ra.

Hoả Thiên Kiếm lộng lẫy, lưỡi kiến nóng rực, hắc xích sắc giống như hỏa ngục, toàn ọp thanh kiếm điêu khắc hàng vạn, hàng trăm vạn phức tạp phù văn.

Bước chân vào Càn Thương viện, Nguyệt Nha đã bắt đầu thu thập phù văn tri thức, cốt là để tham ngộ huyền cơ bên trong phù văn trên Hoả Thiên Kiếm này. Những cái này phù văn bá đạo đến cực điểm. Nếu có thể sử dụng trong thực chiến thì Nguyệt Nha thực lực có thể tăng gấp đôi, gấp ba lần hiện tại.

Bất quá, muốn đạt đến trình độ đó không phải Nhập đạo đỉnh cao Phù Sư thì không được. Nàng ngộ tính cùng thiên phú có nghịch thiên đến mức nào cũng không thể đen quá trình này rút quá ngắn.

Nguyệt Nha quanh thân tự động tu luyện, không cần đến nàng phải chuyên tu. Ngược lại một đêm thức trắng tu luyện phù văn một đạo này, để nàng cảm thấy rõ chính mình tăng trưởng.

Đã qua một đêm, nhưng những trận bàn Vân Hoàng lưu lại bên trong năng lượng không có giảm bớt chút nào.

Lực lượng của Vân Hoàng qua Vĩnh Cửu kinh mạch thập phần kì diệu. Một đoàn năng lượng tồn tại trong thiên địa sẽ dần bị thiên địa mài mòn tiêu tán, nhưng Vân Hoàng bên trong năng lượng có thể tự thân thôn phệ thiên địa chi lực bổ xung cho mình, thiên địa lại đối với hắn tiến hành biết hoá. Thành ra cả hai cứ làm thành một cái vòng tròn không có điểm kết thúc.

Bất quá đó cũng chỉ là trong điều kiện bình thường, có rất nhiều tình huống năng lượng tiêu hao quá nhanh, căn bản không kịp bù vào.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Âm hiểm

"Chết tiệt!"

Vân Hoàng đàng sau bị đuổi bởi mấy chục con Tam cấp yêu thú, nếu là Tam cấp đê giai yêu tuệ thì không sao cả, nhưng đằng này lại có tới năm đầu Tam cấp trung giai dẫn đầu.

Suy cho cùng, giấy không có gói được lửa. Vân Hoàng lẩn trốn tuy rằng thủ đoạn cao minh, nhưng những yêu thú Tam cấp cao giai kia từng cái đều không phải đèn cạn dầu, cuối cùng cũng đem hắn phát hiện ra.

Nếu đây không phải một hệ thống đay đặc và chằng chịt các hang hốc liên thông với nhau mà là một sâm lâm, Vân Hoàng đoán chắc hắn sẽ bị chết cả chục lần cũng không hết.

Vân Hoàng ném ra mấy cái trận bàn, những thứ này đều luyện chế từ vật liệu luyện khí trong những nhẫn trữ vật hắn lấy được.

Những cái này luyện khí vật liệu cũng đáng giá cả vạn linh thạch chứ đừng đùa. Ném ra như rác rưởi thế này hắn cũng tiếc đứt ruột, nhưng tiền tài cũng không thể so với mạng mình đại.

Những trận bàn khắc trên đó là Bạo Liệt Trận. Hàng chục cái lớn nhỏ trận bàn nổ vang, tranh thủ cho Vân Hoàng một hơi thở dốc.

"Lăng Phong Thức."

Vân Hoàng đạp gió chạy như bay, từ đám khói mức lao ra bài đầu Tam cấp đê giai yêu thú Song dực phi điểu, giương hai cái lợi trảo sắc nhọn tràn đầu yêu lực vồ lấy Vân Hoàng lưng, hắn đột nhiên ngồi thụt xuống, tránh thoát Song dực phi điểu lợi trảo. Hắn quay người về phía sau, một quyền đánh ra.

"Thiên Hoang Phong Long Trụ!"

Ở trong khu vực hang nhỏ này, sử dụng gió sát thương càng là nâng lên một cấp bậc. Cự đại phong chi trụ giống như một đầu cuồng Long tàn phá bừa bãi mọi thứ xung quanh, Song dực phi điểu gào thảm, cánh bên trái bị phong trụ vặn cho xoắn nát thành huyết vụ, lông vũ bay tứ tung. Vân Hoàng không có thời gian hạ dứt điểm, hắn nhanh chóng chạy đi.

...

"Phù! Rốt cục thoát!"

Vân Hoàng vô lực ngồi dựa lưng vào một cái vách đá không gồ ghề cho lắm. Những cuộc truy đuổi nghe thế này mấy ngày gần đây xảy ra như cơm bữa, khả năng truy tung của yêu thú rất mạnh, đặc biệt là trong tình huống mà thần thức bị hạn chế thảm như thế này. May mắn là những cái kia ngũ đại Tam cấp cao giai yêu thú không có truy đuổi hắn tham gia một chân. Nếu không việc Vân Hoàng có hay không chạy tới đây lành lặn vẫn là ẩn số.

"Những yêu thú này, hành sự cũng quá mức khác thường."

Vân Hoàng không nhịn được mà nhíu mày. Cấp thấp yêu thú tuy đản sinh ra linh trí, nhưng linh trí không có cao, vẫn giữ lại một số thói quen cùng ý thức từ lúc chúng vẫn còn là một đầu hung thú. Tính lãnh địa là một trong số đó, chỉ cần không xâm nhập vào trong chúng lãnh địa hoặc không phải dưới tầm mắt của chúng thì hoàn toàn có thể an tâm. Nhưng hắn lại vị đuổi giết liên tục không ngừng nghỉ, không giống tác phong của một yêu thú Tam cấp nên có, mà giống như một con người thì đúng hơn.

"Mặc kệ là yêu thú hay con người, muốn giết ta cũng đừng nghĩ nữa."

Thế lực yêu thú ngầm này hắn không thể giải quyết với tu vi bây giờ. Bây giờ chỉ có thể chờ thoát khỏi đâu, đem tu vi tăng lên sau đó mới có thể quay lại đây chém giết mới được. Vân Hoàng hắn vốn không phải cái gì thánh nhân, bỏ qua hết mọi thứ được.

Muốn hắn mệnh, chắc chắn ngươi phải đem cổ mình rửa sạch trước.

Vân Hoàng lấy từ trong nhẫn trữ vật ra vài miếng thiết kim, dùng linh lực tụ thành chân hỏa nung nóng thiết kim, sau đó linh lực hoá thành từng tia nhỏ bắt đầu khắc trận trên đó.

Dù cho chân hỏa đã làm mềm thiết kim, nhưng như cũ vẫn rất cứng rắn, mỗi một tia cắt lên giống như là dùng một con dao cũng đi cắt thịt trâu vậy.

Sau khoảng ba chung trà mò mẫm, cuối cùng cũng hoàn thành xong một cái Bạo Liệt Trận bàn.

Tăng trận đạo trình độ lên Tam cấp trung giai đỉnh phong, Vân Hoàng chỉ tốn có một chung trà là có thể khắc một cái Tam cấp đê giai trận pháp Bạo Liệt Trận, nhưng ở dưới này hắn tốn tới ba chung trà, cơ hồ là gấp ba.

Vân Hoàng ở tại đó ba ngày, ngạc nhiên thay, không thấy có bóng đang yêu thú nào cả.

Điều này làm hắn mừng rỡ không thôi, cả tháng trời bị yêu thú đuổi bắt dày vò không có chút nào dễ chịu. Nhưng Vân Hoàng vẫn chưa có bị u mê đầu óc, hắn bố trí mấy cái cảm ứng trận bàn giăng xung quanh giống như một cái mạng nhện hoạt động. Chỉ cần một sợi tơ rung động, cả mạnh nhện sẽ rung động.

Yên tâm quay trở lại, Vân Hoàng bắt đầu thử bố trí một cái truyền tống trận.

Không có Tứ cấp đỉnh phong hoặc là Ngũ cấp Trận Pháp Sư, căn bản không đủ trình độ bố trí Truyền Tống trận. Nhưng Vân Hoàng thì khác, trong số những quyển trục hắn lấy được có không ít những thiết kế hoàn chỉnh trận pháp, trong đó có Truyền tống trận.

Đặc biệt, người đã khắc ra những cái quyển trục này còn kết hợp vào trận pháp cả những cơ quan thuật thủ thuật vào trong đó nữa, về bản chất đã thoát ly khỏi hiện đại trận đạo.

Dù sao ba nghìn đại đạo, cuối cùng vẫn là Thông Thiên chi lộ một đường, kết hợp hai cái sở học với nhau cũng chưa có gì là lạ. Hắn thậm chí còn dùng thể thuật tu đao thuật, kiếm thuật.

Truyền tống trận rất phức tạp, Vân Hoàng vắt kiệt hết chính mình trí thông minh, cẩn thận bố trí từng phần một. Dù cho ngộ tính của hắn rất cao cũng cảm thấy có chút cố hết sức. Tinh, khí, thần hao tổn kịch liệt. Truyền tống trận pháp so với hắn tưởng tượng thì khó khăn hơn nhiều.

Vân Hoàng cuối cùng cũng Hoàng thành xong chín phần trận pháp, xem chừng chỉ còn vài ngày nữa thôi là bố trí hoàn tất. Một tuần bố trí trận pháp mà không có một mống yêu thú nào tới hỏi thăm, tuy cảm thấy có điều khác thường nhưng Vân Hoàng không thể làm gì được, chả lẽ là mời ít yêu thú vào đây cho đỡ khác thường?

Sau khi khôi phục không sai biệt lắm. Vân Hoàng trong lòng thả lỏng. Nếu Truyền tống trận thật sự thành công, hắn cũng không phải bị nhốt dưới này nữa rồi.

"Nha nhi, ba năm thời hạn giờ chỉ còn hơn hai năm, không biết con có sống tốt không?"

Vân Hoàng đối với Nguyệt Nha không lúc nào hết lo. Một cái mười tuổi tiểu nữ hài xông xáo trong một môi trường mạnh được yếu thua, không lo mới là lạ. Nhưng mà, cũng vì đây là một thế giới mạnh được yếu thua, nên không có bản lĩnh thì không thể sống được.

Rời bỏ Nguyệt Nha đi có lẽ là hắn mạo hiểm nhất cuộc đời một trong những quyết định. Nếu Nguyệt Nha mà gặp bất Trắc mất đi, Vân Hoàng cũng sẽ không quản cái gì gọi là vận mệnh an bài như vậy, hắn cũng không ngại biến thành đồ tể.

Đột nhiên, từ phía bắc xảy ra kịch liệt ba động, theo như trận pháp ba dộng thì có không ít hơn năm chục đầu yêu thú, tất cả đều là Tam cấp trình độ. Mà không chỉ có vậy, phía Đông, phía Tây, phía Nam cũng xuất hiện kịch liệt ba động. Rõ ràng là đàn đàn yêu thú kéo đến.

Vân Hoàng, vậy mà lại bị vây kín bốn phương tám hướng.

Vân Hoàng trong lòng lúc này cực độ âm lãnh. Không ngờ một cái người trọng sinh như hắn lại bị lừa vào tròng dễ như vậy.

Ba tháng trời liên tục đối với hắn đuổi giết, cốt là để tinh thần của hắn dần mệt mỏi, sau đó để hắn thoải mái nghỉ ngơi một thời gian, buông lỏng cảm giác. Cuối cùng đem hắn một lượt vây lại. Vân Hoàng lúc này có mọc cánh cũng không thoát.

Không hiểu sao, hắn nhớ đến cái ánh mắt khác thường của Hắc Dạ Lang lần đầu tiên chứng kiến. Ánh mắt đó mạnh lại cho hắn một cảm giác vô cùng kì quái. Không giống một chút nào so với tầm thường yêu thú.

"Là nó!"

Vân Hoàng cắn răng, có thể đùa bỡn tâm trí của hắn, không hiểu sao hắn lại nhớ tới con Hắc Dạ Lang kia.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Độc chiến (1)

"Không ngờ... Vân Hoàng ta hai đời lịch luyện... Lại bị một con yêu thú lừa gạt hành hạ đến mức này. Bi ai a bi ai a..."

Vân Hoàng lắc đầu cười khổ, hắn tế xuất từ trong nhẫn trữ vật ra mấy món pháp bảo hàng cướp được toàn bộ luyện hoá. Thân hình Vân Hoàng máy động, hướng về phía bắc đánh ra.

Nếu bị bao vây à? Được rồi, ta chỉ cần phá vòng vây thôi!

Nhóm yêu thú đầu tiên xông lên như vũ bão, từng con từng con một ánh mắt đỏ ngầu, hận không thể đem hắn xé xác ra vậy. Vân Hoàng hít một ngụm lãnh khí, ánh mắt trở nên lăng lệ sát phạt. Một quyền đánh ra, mang theo vô tận cuồng phong.

"Khởi Phong Thức!"

Cường hoành phong bạo cuốn lên bên trong hang đá, sắc bén như hàng vạn, hàng chục vạn lưỡi đao cùng nhau xay máu xay thịt. Yêu thú gần thét, kinh khủng yêu lực từ mấy chục con Tam cấp đê giai Thanh vũ phi ưng hoá thành lục sắc phong quyển, cùng Khởi Phong Thức đối mặt. Vân Hoàng thế công vẫn chưa kết thúc như vậy. Hắn co người lại thành một khối, ngón chân đẩy cả thân hình như một trái cầu lên trên không trung, phong bạo bị dập tắt giờ phút này lại bùng lên, mạnh so với lúc trước ít nhất cũng gấp đôi.

"Truy Phong Thức!"

Phong bạo hoá thành một cái phong quyển, phong quyển đem Vân Hoàng xem như một cục đá ném đi. Vân Hoàng cương nguyên toàn thân vận chuyển tới cực hạn, tạo thành một lớp vỏ mờ nhạt cứng rắn như huyền thiết cô đúc. Hai toà đạo đài một lớn một nhỏ cũng xuất hiện, giống như một cái thiên thạch từ trên không trung hạ thế.

Một tiếng nổ lớn vang vọng làm rung chuyển cả hang đá, sóng xung kích tràn rắc máy thân thể của những con Tam cấp đê giai hung thú cách hắn mười trượng trở vào. Bên ngoài yêu thua cũng không tốt hơn là bao, không bị trấn bay thì cũng là bị trọng thương. Vân Hoàng bật dậy một điểm thương tích cũng không thụ, ba chục cái hư ảnh cự trụ nằm ngang, liên tục đam vào những yêu thú kia.

Chúng chỉ cảm như trong một chốc lát tốc độ phản ứng lẫn sự nhanh nhẹn như tiêu biến, biến thành si ngốc. Nhưng đó cũng là quá đủ để Vân Hoàng tiếp cận. Khi ý thức cùng bản năng đã trở lại, hai thanh kiếm trong tay hắn đã đem đầu của những con yêu thú xấu số đó chém bay.

Phốc phốc phốc

Tiên huyết liên tục văng lên, biến thành những dải đỏ mĩ lệ trên không trung. Ở trung tâm, Vân Hoàng như một hung thần ác sát, một kiếm đem đầu của cự hùng chẻ làm hai nửa.

"Sát sát sát sát!!!"

Vân Hoàng trong tay hai thanh kiếm bay ra, hoá thành phi kiếm xé gió chém giết. Một đầu dạ lang răng nanh ngoạm trúng một thanh phi kiếm liền bị thanh còn lại vẽ một đường kiếm trên không trung đem phần lưng của nó chặt ra. Dạ lang kêu gào trong đau đớn, thanh phi kiếm bị kẹp trong hàm răng của nó đã mất đi sự khống chế, từ trong cổ họng của dạ lang đâm xuyên ra.

Vân Hoàng vẫn chưa dừng lại, tiếp tục tế xuất thêm ba cây phi kiếm khác, tất cả đều là Linh giai thượng phẩm pháp bảo. Vân Hoàng dù tiếc rẻ nhưng bây giờ cũng không phải lúc để ý những điều vặt vãnh này. Ba thanh phi kiếm mới vào trận phân làm ba luồng tấn công.

Vân Hoàng phi kiếm không có kĩ xảo gì cả, chỉ đơn thuần một chữ nhanh đến tận cùng. Mang theo hắn vốn có Tử Vong Phong Bạo. Đơn giản giống như những tử sĩ gặt mạng quân địch trên chiến trường.

Mọi việc có vẻ vẫn đang nghiêng về phía Vân Hoàng thì đột nhiên một tiếng lớn phát sinh, thanh phi kiếm của hắn bị một cánh tay cơ bắp màu trắng đánh bay. Một đầu bạch viên xông ra, hướng về phía Vân Hoàng tiến đánh.

"Tam cấp trung giai yêu thú!"

Hắn có thể dễ dàng đem Tam cấp đê giai yêu thú chém giết không có nghĩa là hắn có thể coi thường Tam cấp trung giai yêu thú. Đê giai và trung giai nhìn như chỉ có một nấc nhỏ, nhưng kì thật chênh nhau gấp ba lần, tức là thực lực tổng thể chênh lệch nhau không dưới bảy lần, tám lần. Cả e bản không cùng một cái cấp bậc.

Bạch viên tốc độ không vì thể hình của nó mà giảm bớt, một quyền cực mạnh giáng lên hắn phần bụng. Dưới làn sóng yêu lực trùng kích, Vân Hoàng có cảm giác nội tạng của mình đã sắp bị đánh nát ra rồi. Trấn áp khí huyết dần trào dưới, Vân Hoàng tế xuất ra một cái cự chuỳ, cự chuỳ có đầu những gai nhọn trên thân, hắn cơ bắp căng như dây cung bắn ra, âm thanh phảng phất như tiếng Long ngâm. Cự chuỳ cùng nắm đấm của bạch viên đối mặt, ngay lập tức cánh tay của bạch viên chảy ra máy tươi, cánh tay của hắn cũng bị lực đạo phản trấn từ nắm đấm bạch viên đáng cho đỏ cả tay. Vân Hoàng nhanh chóng đem cự chuỳ ném đi, cả thân hình trên không mượn lực gió phi tốc như một mũi tên.

Rắc!

Chỉ nghe thấy một tiếng giống như tiếng xương gãy. Bạch viên lui về sau ba bước, khuỷu tay của Vân Hoàng đập vào đã khiến phần quai hàm bên trái

của nó gần như vỡ vụn, cả phần miệng dưới gần như lệch hẳn về bên phải. Bạch viên gầm to giận dữ, yêu lực hội tụ nơi đầu quyền đấm ra. Vân Hoàng đã dự trù một kích này, hắn có cả người lại, bàn chân duy nhất chống trên mặt đất đẩy mạnh người hắn lên, tránh khỏi cú đấm của Bạch Viên đánh xuống. Nhưng khi hắn chuẩn bị một kích đắc thủ thì một con Tam cấp trung giai yêu thú Tam Nhãn Phi Ưng lợi trảo chém lên trên người hắn một đạo vết thương, một đầu Kim Vân Báo tốc độ cực nhanh húc hắn bay ra xa. Một đầu Hoang Thiên Xà phần đuôi quật hắn ngã xuống đất.

Vân Hoàng đứng dậy, thân thể không tránh khỏi một chút có giật vì đau đớn, một trận công kích liên Hoàng vừa rồi đã tổn hao của hắn ba thành cương nguyên thủ hộ.

Tam Nhãn Phi Ưng, Bạch Viên, Kim Vân Báo, Hoang Thiên Xà. Tất cả đều là Tam cấp trung giai yêu thú. Lại cộng thêm rất nhiều Tam cấp đê giai yêu thú thú đang bao vây mặt ngoài. Vân Hoàng đoán chừng chỉ một ít thời gian nữa thôi, toàn bộ yêu thú từ những chỗ cong lại sẽ kéo đến đây. Hắn có lẽ sẽ phải đối đầu với mười hai đầu Tam cấp trung giai yêu thú, gần một trăm năm mươi đầu Tam cấp đê giai yêu thú. Trước tình cảnh này, tu sĩ khác chỉ sợ đã tuyệt vọng không chống trả.

Vân Hoàng biết, cơ hội thoát khốn của hắn chỉ là một phần ngàn, một phần vạn, thậm chí là không có một cơ hội nào. Nhưng hắn vẫn muốn thử, hắn vẫn phải thử, vì Vân Hoàng hắn cong trách nhiệm ở ngoài kia, một thứ Trạch nhiệm không thể theo hắn xuống mồ được. Ít nhất là bây giờ.

"Tới đi!"

Vân Hoàng linh lực tu vi mới ngang bằng Thông Linh cảnh tứ cấp đỉnh phong, thân thể tu vi mới ngang bằng Thông Linh cảnh ngũ cấp, thức hồn tu vi mới ngang bằng Thông Linh cảnh ngũ cấp. Uy lực của mỗi cái đều không mạnh cho lắm, nhưng nếu đem cả ba chồng chất lên nhau thì sao? Sức mạnh của hắn sẽ không phải như một cộng một thành hai đơn giản như vậy.

Ba loại lực lượng chồng chất lên nhau không phải Vân Hoàng chưa từng làm, nhưng lúc đó giữa các lực lượng vẫn có chênh lệch khá lớn. Nhưng khi cắt ba chênh lêch không có quá lớn tình trạng, lập tức đối với Vân Hoàng sinh ra siêu phụ tải, đồng thời cũng khiến hắn mạnh hơn bao giờ hết.

Vân Hoàng đứng thẳng tắp tại chỗ, quanh người như có một cỗ ba động mờ ảo, có thể nhưng bằng mắt thường xung quanh hắn cảnh vật dường nghe bị bẻ cong vặn vẹo, đó chính là tác dụng của ba loại lực lượng trùng Điệp lên nhau.

Bốn con Tam cấp trung giai yêu thú dừng lại việc tấn công, bản năng của yêu thú so với tu sĩ còn nhạy nén hơn nhiều. Chúng có thể cảm nhận được sinh vật trước mắt này tuyệt đối có thể giết chết chúng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Độc chiến (2)

Đem ba loại lực lượng chồng điệp lên nhau, Vân Hoàng cảm giác vô cùng nặng nề, giống như liên tục bị chèn ép cả trong lẫn ngoài vậy.

"Tốc chiến tốc thắng!"

Bạch Viên với cái cằm bị vỡ đột nhiên hét thảm một tiếng, hồn hải của nó đã bị Vân Hoàng dùng hồn lực công kích. Trong khoảnh khắc đó, Vân Hoàng tốc độ cực nhanh vọt lên, một quyền Khởi Phong Thức xuất ra. Bạch Viên lúc này đứng mũi chịu sào, miễn cưỡng lấy lại được một tia linh động, yêu lực bộc phát, hoá thành băng hàn lực lượng nơi quyền đầu. Băng hàn và phong bạo kịch liệt va chạm, Kim Vân Báo phản ứng đứng thứ hai, trên người kim sắc ma văn bốc ra ngùn ngụt yêu lực, Hoang Thiên Xà cùng Tam Nhãn Phi Ưng cũng không chậm, bạo phát ra chính mình năng lực thiên phú, Hoang Thiên Xà quanh thân là cát bụi, ẩn chứa tính ăn mòn cực mạnh. Tam Nhãn Phi Ưng trong cả bốn là mạnh nhất, lợi trảo lực lượng bên trong đã đạt tới da lông của Tê liệt chi ý cùng Phong hệ chi ý rồi.

Vân Hoàng một quyền đánh bay Bạch Viên liền đụng độ Kim Vân Báo đang lao đến, tốc độ của nó cực nhanh do thân thể đã được kim sắc ma văn gia cường, Vân Hoàng vội né sang bên trái nhưng yêu lực vẫn để lại trên ngực hắn một đạo nhang nhạt vết máu. Vân Hoàng cánh tay nâng lên một cái đạo đài chặn đứng Hoang Thiên Xà, đạo đài dưới cát bụi lực lượng có thể thấy bằng mắt thường bắt đầu bị mài mòn. Mà Tam Nhãn Phi Ưng tốc độ cực nhanh, chỉ trong giây phút mà hắn thất thủ đã biến thành một cái bóng mờ chém bay Vân Hoàng, lực đạo mạnh mẽ trấn hắn lùi ra xa mấy chục bước chân. Trên ngực còn nguyên ba vết cắt sâu hoắm, mang theo Tê liệt lực lượng da lông cũng kiến vết thương này của hắn trong thời gian ngắn vô pháp hồi phục.

"Những con yêu thua này đều trong Tam cấp trung giai thực lực thức tỉnh năng lực thiên phú, sức chiến đấu còn so với phổ thông yêu thú bên trên."

Mỗi một đầu yêu thú mà hắn đang đối mặt sức chiến đấu cực kì đáng sợ, sợ rằng dù là Nguyên Hạo Quốc Thông Linh cảnh thất cấp cường giả cũng trong thời gian ngắn khó mà đánh giết được.

Yêu thú Tam cấp thời kì khác với Thông Linh cảnh tu sĩ. Thông Linh cảnh tu sĩ dựa vào việc lĩnh ngộ thiên địa chi lực lớn mạnh bản thân mình thì yêu thú lúc đó đào móc, khai thác trong bản thân, trong huyết mạch của chúng thiên phú. Thiên phú thúc tỉnh càng sớm thì càng mạnh.

Vân Hoàng tế xuất ra một tấm pháp thuẫn đỡ lấy nắm đấm của Bạch Viên công kích, muốn chạy thoát ra phía bên kia thì một đám Tam cấp đê giai yêu

thú cản lại. Chỉ chậm trễ có một hơi thở thôi cử động của hắn đã bị Kim Vân Báo bắt được, nó dùng tốc độ nhanh nhất phi về phía Vân Hoàng, dưới lực đạo khủng khiếp như vậy va chạm, đạo đài của hắn vỡ ra. Vân Hoàng bị phản phệ thổ huyết, mạnh mẽ dùng hồn lực ổn định lại tâm trí, ánh mắt lăng lệ một kiếm chém ra. Lúc này, hắn đem linh lực vận chuyển tới cực hạn, vận dụng thêm sức mạnh của mười ba đạo Long văn, tăng phúc ít nhất hai thành trở lên lực công kích.

"Truy Phong Thức!"

Một tiếng rít khủng khiếp vang vọng trong hang đá, một bên răng nanh của Kim Vân Báo bị chém gãy, đồng dạng thanh kiếm trong tay hắn cũng bị chia làm hai nửa. Vân Hoàng âm thầm kinh hãi, Long văn tăng phúc so với hắn tưởng tượng còn mạnh hơn nhiều. Một kiếm này trong nháy mắt có thể lấy mạng một cái Thông Linh cảnh tứ cấp.

Kim Văn Báo có kim sắc ma văn gia cường thân thể mới có thể chống lại một kiếm này, nếu chỉ là phổ thông Tam cấp trung giai yêu thú chỉ sợ rằng đã bị hắn đem đầu hái xuống.

Tam Nhãn Phi Ưng cùng Hoang Thiên Xà phân làm hai hướng công kích Vân Hoàng, hắn bước lên trước, khí thế mạnh mẽ tỏa ra. Mười ba đạo rực sáng Long văn bộc phát, mỗi một đạo như một đầu cự Long, ẩn chứa trong đó khủng bố lực lượng. Vân Hoàng hai tay trần vung lên, cánh tay của hắn thoạt nhìn đưa rất nhẹ nhàng. Nhưng lại mang cho kẻ khác cảm giác như liên tiếp những toà núi đổ xuống. Diệt Vấn đao khí hàng trăm, hàng nghìn đao tạo thành một vùng hỗn độn xung quanh Vân Hoàng, phàm là thứ xâm phạm sẽ bị hỗn độn bẻ cong, phá hủy, nghiền nát.

Bạch Viên cánh tay các ngón bị bẻ ngược vẻ xuôi đủ kiểu, thân hình to lớn bay rớt ra bên ngoài. Kim Ván Báo cũng không ngoại lệ, do lúc trước bị Vân Hoàng làm cho thụ thương nên càng không thể chống trả. Cả phần đầu còn suýt nữa bị nghiền nát.

Vân Hoàng đột nhiên phát động hồn lực công kích, Hoang Thiên Xà trúng chiêu, lộ ra sơ hở cực lớn. Hắn làm sao có thể bỏ lỡ thời cơ tốt như vậy.

"Quang Lưu Hư Bộc!"

Cánh tay của Vân Hoàng trong chốc lát di chuyển thẳng về phía trước. Từ trên người Vân Hoàng phát ra một cỗ khủng khiếp hủy diệt ý chí, vận dụng hết lực lượng vào một quyền này. Hoang Thiên Xà rít gào muốn đào thoát, nhưng đã muộn.

"Thiên Hoang Táng Thần!"

Hoang Thiên Xà chỉ cảm thấy như xung quanh mình đang dần trở nên cứng rắn hơn, thực ra đó chính là thiên địa chi lực đông đặc lại như khối đá đồng dạng. Vân Hoàng vẫn chưa kết thúc, đó mới chỉ là đòn phủ đầu, sát chiến thực sự chính là cái đằng sau. Một chiêu này Vân Hoàng đoán dù là Thông Linh cảnh hậu kì nếu tuỳ ý cũng có thể thụ thương.

"Thiên Hoang Phá Thiên! Diệt cho ta!"

Thiên địa chi lực vặn vẹo tột độ, từ trong hư không xuất hiện những vết nứt mờ ảo. Hoang Thiên Xà bị kinh khủng sát thế cùng hủy diệt từ bên trong những vết nứt tưởng chừng vô hại kia đem cắt làm mười tám mảnh lớn nhỏ. Tam Nhãn Phi Ưng phẫn bộ, hoá thành một đạo lưu quang vòng một vòng trên không trung rồi cắt về phía Vân Hoàng. Hắn cười gằn, ba cái chiến lực đã bị Vân Hoàng phế đi, một cái Tam Nhãn Phi Ưng không thể làm gì được hắn.

Nhưng mà, lại tới liền hơn mười đầu Tam cấp trung giai yêu thú, mỗi một đầu đều không so với Tam Nhãn Phi Ưng yếu, thậm chí có một số còn ẩn ẩn cường hơn một điểm.

Trường hợp xấu nhất trong dự tính của hắn đã xảy ra, hắn không thể hạ được cả bốn đầu yêu thú này trước khi chi viện của chúng kéo đến.

"Chết tiệt, chỉ một chút nữa thôi…"

Vân Hoàng cười khổ, ngồi dựa lưng vào vách đá, hắn xương đã gãy nhiều nơi, linh lực chỉ cong có một hai thành, Long văn chi lực tổn hao bảy phần, duy chỉ có hồn lực là đỡ nhất.

Với tình trạng hiện giờ, đừng nói là phá vây, đánh giết hai con Tam cấp trung giai yêu thú đã là bất khả thi.

Tình thế bất lợi như thế này, Vân Hoàng cũng chỉ cười khổ, không có một chút nào tuyệt vọng.

Hắn đã trải qua những lần cửu tử nhất sinh như thế này rồi, tuyệt vọng thì có ích gì chứ, chỉ là hắn vẫn chưa tìm được cách hoá giải mà thôi.

Nhưng mà không để yên cho Vân Hoàng, mấy đầu Tam cấp trung giai yêu thú đã lao lên, Vân Hoàng nuốt những viên Đan dược cuối cùng, miễn cưỡng khôi phục một chút thực lực, bé tránh đi yêu thú công kích. Giờ phút này nếu hắn ngạnh kháng thì sẽ cong chết nhanh hơn. Nhưng mà đây là một cái hang động, không gian rất có hành, huống chi mười hai đầu đại yêu tốc độ không thấp, Vân Hoàng tuy đã tận lực né tránh nhưng vẫn không tránh khỏi thụ thương.

Vân Hoàng tâm tư liên tục chuyển động, hắn đã sắp không chịu nổi nữa rồi. Đột nhiên hắn nhìn thấy cái truyền tống trận chưa hoàn thành lúc trước mình đang làm dở.

"Hay là…"

Vân Hoàng cảm thấy ý kiến này quá mức mạo hiểm, truyền tống trận đã lây dính đến không gian lực lượng, cái này không thể nào đùa được đâu. Nhưng mà trong tất cả các phương án hắn nghĩ ra, đây là cách duy nhất có tỉ lệ thành công cao.

"Con mẹ nó, lão tử liều mạng!"

Vân Hoàng tốc độ đột nhiên bộc phát, hướng về phía truyền tống trận lao tới. Trong nhẫn trữ vật của hắn linh thạch liên tục được ném ra, bổ xung năng lượng cho trận pháp. Vân Hoàng nhảy vào, cả người hoá thành quang mang, để mặc lũ yêu thú đang vào thét.

Bất quá, truyền tống trận chưa Hoàng thành thật sự cực kì nguy hiểm, lực lượng không gian thông qua lỗ hổng tràn vào, mặc kệ là pháp bảo hay thuật pháp đều không ngăn được không gian lực lượng. Vân Hoàng lúc này đã là cá chết lưới rách, thiên hai đã loạn thì ta càng phải loạn thêm. Chuẩn bị đột phá Thông Linh cảnh.

Vân Hoàng từ lúc sửa chữa Hoàng tất Vĩnh Cửu kinh mạch liền có thể dễ dàng tấn thăng Thông Linh cảnh, nhưng mà hắn đã một mực tích lũy đến giờ, bây giờ tuy sớm hơn so với dự định của Vân Hoàng, nhưng tại tử vong trước mắt không thể không làm.

Vân Hoàng thúc đẩy linh lực đạt đến điểm mấu chốt, đột ngột Vĩnh Cửu kinh mạch nghịch chuyển toàn bộ lực lượng bên trong cơ thể hắn, Vân Hoàng vội vàng điều động lực lượng chống lại, không gian lực lượng lại nhảy vào bên trong hắn thể nội, ba cỗ lực lượng điên cuồng tàn sát lẫn nhau, đem thân thể của hắn thành cái chiến trường. Vân Hoàng thổ nạp toàn bộ linh lực bên trong số linh thạch còn lại, Bá Cực Chi Thế vận chuyển đến cực hạn, Thần hồn chi pháp không ngơi nghỉ chút nào.

Vân Hoàng vận dụng hết thảy hồn lực cùng cương nguyên, thần trí kém chút nữa không giữ được, không để ý rằng thiên lôi kiếp lẽ ra phải đến lại không có xuất hiện, không có để ta rằng mình đã hoàn thành truyền tống, trong đầu hắn lúc này chỉ có chính mình, cái lực lượng nghịch chuyển cùng cỗ không gian lực lượng đang chiến đấu mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Hải dương

"Aaaaaaaa!!!"

Đau đớn khôn xiết giày xéo bên trong Vân Hoàng thể nội. Truyền tống đã kết thúc, nhưng một bộ phận không gian lực lượng đã du nhập vào bên trong thân thể hắn, và chạm cùng cái lực lượng kinh khủng kia. Cả hai phảng phất như tìm được đối thủ, lao vào đánh nhau tứ tung, xem Vân Hoàng hắn như một cái chiến trường chứa đựng.

Cả hai ở giữa tranh đấu, dù là cực kì rắn chắc Vĩnh Cửu chi mạch cũng rung động ầm ầm, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ. Vân Hoàng cắn răng, tập hợp còn sót lại linh lực, cương nguyên cùng hồn lực trấn áp không cho cả hai làm loạn.

Rắc rắc rắc rắc

Những tiếng đứt gãy đáng sợ truyền tới, Vân Hoàng trong cơ thể xương cốt gần như bị trấn làm bã vụn, nỗi đau đớn khi cả thân thể bị dập nát khiến cho ý thức của hắn chỉ trong ngắn ngủi vài hơi thở đã suýt chút nữa không cánh mà bay. Vân Hoàng con mắt đỏ ngầu, xung quanh tơ máu nổi lên. Hắn đau thì đau thật, nhưng muốn thế này đã muốn làm hắn sụp đổ căn bản là si tâm vọng tưởng.

Hắn không biết, trong Lam Anh bí cảnh chỗ sâu Âm Hồn đầm lầy thời điểm, hắn đã cận kề tử vong chỉ có một cái nhấc người, sự đau đớn cả thể xác lẫn tinh thần lúc đó mới thực sự là khủng khiếp, một chút thương thế này, Vân Hoàng hắn sẽ không thua.

Ý chí là thế, nhưng thân thể lại là một chuyện khác, chỉ sau một chung trà vật lộn đã giống như chết đi sống lại gần chục lần rồi. Giống như việc xây một bức tường vậy, đập đi xây lại không những khiến nó cứng cáo hơn mà còn gây ra phản ứng ngược, càng chữa thì lỗ hổng càng nhiều, càng nhanh sụp đổ.

Vân Hoàng trong đầu suy nghĩ liên tục luân chuyển, những lúc như thế này hắn không thể hoảng loạn, phải càng bình tĩnh, càng quyết đoán mới có thể nghĩ ra cách giải quyết.

Trong đầu hắn nhớ lại lúc hắn hết thảy đều tan vỡ, chỉ dựa vào một đoàn ý chí còn xót lại đem thân thể mạnh mẽ tái sinh lại. Vân Hoàng như vớ được cọng rơm cứu mạng, bằng mọi giá niệm Thần hồn chi pháp.

Vân Hoàng đem cảm giác ngày đó lần nữa trở lại, hắn cả người phảng phất như một cái huyết nhân, nhưng đối mắt lại thanh tỉnh cực kì.

Vân Hoàng phảng phất như lạc vào một cái kì lạ thế giới, nó rất tối, hồng sắc xích sắc cùng vô vàn các hạt nhỏ màu khác nhau liên tục tuần hoàn không ngừng nghỉ, tạo thành vô số các chu thiên, những chu thiên này lại móc nối với nhau tạo thành các chu thiên lớn hơn.

Nhìn khung cảnh diệu kì trước mắt. Vân Hoàng cảm khái, không nhịn được mà thốt lên.

“Vậy đây chính là ta thân thể?”

Lần trước hắn đụng độ không gian phảng phất như là sao trời phía trên đầu là hồn hải của hắn, bây giờ cái phiến thế giới kì hoa này chắc là thân thể của hắn.

Hắn dùng chính mình ý chí lập lại hồn hải, nhưng lại dùng ngoại lực để tạo nên Vĩnh Cửu chi mạch. Rốt cuộc sự thiếu sót của nó cũng lộ ra.

Ngoại vật tuy rằng rất tiện nhưng đôi khi, ta chỉ có thể dựa vào chính mình.

Vân Hoàng hít một ngụm khí lạnh, phải nhanh chóng, nếu không hắn sẽ bị hai cái lực lượng kia giày vò mà chết.

“Nếu ta có thể dùng chính mình ý chí đúc lên chân chính Vĩnh Cửu chi mạch thì coi như kiếp nạn này qua. Nếu không e rằng… thân tử đạo tiêu là việc khó tránh khỏi.”

Vân Hoàng phảng phất như một cái con bạc, đến những phút cuối cùng chỉ có thể tin vào đôi tay của mình.

Từ trên người hắn toát ra một cỗ ý chí tưởng chừng có thể điều khiển cả thời không, thao túng thiên địa. Những chỗ máu lớn, những phần cơ thể bị vỡ nát giống như quay ngược thời gian đồng dạng, dùng tốc độ bằng mắt thường hồi phục lại.

Nếu có một cực kì cường đại Thể tu tại đây quan sát thì sẽ cực kì giật mình.

Thể tu giai đoạn đầu tiên chỉ gồm những cái cơ bản nhất đó là sức bền, nhanh nhẹn, tăng cường thể chất. Nhưng càng đi về sau đường càng hẹp, Cấp cao Thể tu đặc biệt nhất có thể cải biến chính mình cơ thể trật tự, mang cho mình sức mạnh vô cùng khinh diễm. Bình thường sờ vào không khác da thịt phàm nhân là bao nhưng một khi chiến đấu thì dù là huyền thiết độ cứng cũng thua xa.

Bất quá, thông thường đối với một tu sĩ như Vân Hoàng mà nói cái cấp độ này còn cách hắn rất xa, nhưng giờ phút này hắn lại đang làm như vậy, cải biến chính mình thân thể.

Không gian lực lượng ác chiến cùng lực lượng thần bí càng lúc càng dữ dội hơn. Vân Hoàng cắn răng, điên cuồng đắp nặn lại chính mình thân thể, trong người hắn dần đà xuất hiện cảm giác lực lượng bị thiếu hụt.

Vân Hoàng vung trong nhẫn trữ vật ra toàn bộ trung phẩm linh thạch, từng dòng cuồn cuộn không dứt linh lực tràn vào trong hắn thể nội. Linh lực của hắn vốn sĩ đã là đại viên mãn cấp bậc, nhưng giờ đây lại xuất hiện chỗ trống nên tất cả linh lực hận đều không thể chui vào. Vân Hoàng thét dài một tiếng, linh lực như sóng thần tràn vào đấu tranh cùng hai cỗ lực lượng hủy diệt kia.

Hắn lúc trước đã bị hao tổn nghiêm trọng khi đấu với bốn đầu Tam cấp trung giai yêu thú lại thêm hai cái lực lượng kia nên càng dầu cạn đèn tắt. Nhưng bây giờ cả người đều xung mãn cực kì, một chút mệt mỏi cũng không có, càng giác thông thuận vô cùng. Hắn điều động hết thảy lực lượng, muốn đem hai cỗ lực lượng này cùng một chỗ tiêu trừ.

Về tính chất, dù là cương nguyên, linh lực hay hồn lực của hắn đều thua xa, nhưng lực lượng của hắn dày đặc đến mức đáng sợ nên chiếm ưu thế tuyệt đối, trận chiến kinh thiên lại diễn ra. Cuối cùng sau khoảng chừng vài ngày đêm, Vân Hoàng buộc phải từ bỏ.

Trong người hắn còn lại một tia không gian chi lực cùng cái nghịch chuyển chi lực, hắn lấy tạm danh là kiếp lực cũng chỉ tồn vong một tia. Nhưng cả hai quá mạnh, với thực lực của Vân Hoàng bây giờ không làm gì được.

“Muốn tiêu trừ hai tia không gian chi lực cùng kiếp chi lực này, ngoài đột phá Thông Linh cảnh hoặc có cực phẩm thiên tài địa bảo may ra còn có cơ hội.”

Vân Hoàng trong lòng thầm đánh giá các phương án có thể.

Bất quá, hắn bây giờ phải lo nghĩ xem mình đang ở đâu, hồi phục thương thế và nhanh chóng đề cao tu vi.

Để hắn kinh ngạc là, xung quanh mình toàn nước là nước, Vân Hoàng bơi lên trên mặt nước, phát hiện bao quanh mình là một cái hải dương rộng lớn.

“Ta vậy mà ra biển?”

Vân Hoàng chỉ ngạc nhiên trong thoáng chốc, sau đó lập tức dùng thần thức dò xét xung quanh, sau đó chân đạp hư không. Hắn nhìn thấy một hòn đảo khá rộng lớn,

”Trước tiên đến đó bế quan.”

Vân Hoàng thân hình chớp nhoáng, giống như cơn gió hướng về phía hòn đảo.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Lôi Nhẫn, Thu Tinh

Vân Hoàng muốn lội qua vùng nước này, nhưng hắn nhận ra nước này nặng cực kì, vả lại Vân Hoàng sức lực cũng cạn kiệt nên không cách nào đi sang được.

"Cái vùng hải dương này sợ là không có Thông Linh cảnh sơ kì tu sĩ thì không thể đi qua a."

Vân Hoàng cảm khái, đột nhiên từ sau lưng hắn vọt lên một đầu Nhị cấp đỉnh giai kình ngư, rẽ nước lao đến chỗ Vân Hoàng sắc lẹm răng nanh nhẹ ra. Cắn lên cổ tay Vân Hoàng. Hắn cũng không công kích đầu kình như này, lần nữa tái tạo lại thân thể, dù không động dụng cương nguyên thì Thông Linh cảnh tứ cấp cường giả cũng khó mà phá nổi hắn phòng ngự. Đầu kinh ngư này chỉ có Hư Linh cảnh trung kì, hậu kì thực lực thì dù tróc của hắn một miếng da cũng không được.

Kình ngư nghiến răng rất nhiều lần, chỉ cảm giác như răng đã sắp long ra, nhưng không thể xé mở hắn cánh tay. Vân Hoàng túm lấy đầu nó, thân thể đột nhiên bật lên cưỡi trên người kình ngư, hắn vỗ vỗ thân của nó.

"Nào, đưa ta đến hòn đảo kia."

Kình ngư đáng thương giờ biết đã đụng phải thiết bảng rồi, thân hồng giãy dụa muốn thoát ra nhưng Vân Hoàng làm sao có thể cho phép? Cuối cùng đầu này kình ngư chịu thua, đưa Vân Hoàng đến hòn đảo.

Đầu kình ngư này là hải thú, hải thú cũng là yêu tộc nhưng có hơi khác biệt. Chúng sinh sống trên hải dương, cũng là nơi mà hải thú phát huy ra thực lực mạnh nhất.

Vân Hoàng nhảy xuống chỗ nước nông gần đảo, thật đi kình ngư.

"Trước tiên phải tìm chỗ trú cái đã."

Vân Hoàng thần thức tỏa ra, tìm được một cái gốc cây khá lớn, Hắn cẩn thận dùng thần thức dò xét thấu đáo một hồi rồi mới bước vào trong.

Vân Hoàng lôi toàn bộ linh thạch ra. Từ dưới lòng đất hắn rút đi rất nhiều trung phẩm linh thạch, bây giờ cũng là lúc để xài. Hắn Vĩnh Cửu chi mạch sau lần một sửa chữa, lần hai cải tạo đã chính thức hoàn thiện, tốc độ và khả năng thổ nạp linh lực đã xưa đâu bằng nay, qua gần tám ngàn viên trung phẩm linh thạch về sau, Vân Hoàng mới miễn cưỡng phát huy ra bảy phần thực lực.

Vân Hoàng bước ra khỏi hốc cây thì trời đã chập tối, hắn nhìn màn đêm đang dần che phủ tất cả, thân ảnh nhẹ nhàng bay lên độ cao vạn trượng trên không.

Theo hắc động hồn hải của hắn chậm rãi xoay chuyển, từng hại nhỏ cỡ hạt đậu tinh quang cuốn quanh Vân Hoàng, đầu nhập vào trong thân thể của hắn. Vân Hoàng cảm giác, thức hồn của mình đang xảy ra thuế biến.

Linh hồn của bất cứ sinh vật nào, đều chia làm hai bộ phận là thức hồn và hồn hải. Hồn hải của những phàm nhân quá mức yếu ớt, gần như không tồn tại, nhưng cũng có thức hồn.

Thức hồn là căn nguyên của hết thảy sinh vật. Những người có ý chí mạnh mẽ hầu hết đều sở hữu thức hồn mạnh mẽ, đây là thứ do tiên thiên sinh ra, đối với đại đa số mà nói suốt đời cũng không thay đổi được.

Thức hồi có thể thông qua nhiều phương pháp để lớn mạnh lên, nhưng mà tu luyện để mạnh lên thức hồn là không bai giờ gặp, không bao giờ có. Đó căn bản là trái với thiên quy.

Vân Hoàng đã từng thấy qua công pháp có thể tu luyện hồn hải, nhưng tu luyện thức hồn là hai cái chênh lệch như trời với đất.

Hồn hải chỉ là đơn thuần tinh thần chi lực, nhưng thức hồn chính là tính cách, chính là kí ức, chính là đạo của mỗi người.

Mà hắn thức hồn bắt đầu xảy ra thuế biến, tuyệt đối là nghịch thiên.

…

"Xem ra phải nhanh chóng tìm cách trở về Trung Hải"

Vân Hoàng chau mày, ở đây cũng không phải là một cách, hắn đã dò xét một lượt quanh đảo, ngoại trừ một số sinh vậy và linh dược cấp thấp sinh trưởng ra thì không có gì cả.

"Phải tìm một đầu hải thú!"

Giống như cách lần trước, chỉ có hải thú mới có thể di chuyển tự nhiên trên hải dương. Vân Hoàng vươn vai, linh lực bộc phát, hắn đạp không trên độ cao mất chục trượng so với mặt biển. Chưa đạt đến Thông Linh cảnh, Vân Hoàng vẫn chưa thể phi hành một cách tự nhiên, nhưng ở khoảng cách này

duy trì nửa ngày một ngày vẫn có thể.

Để hắn thất vọng là, xung quanh khu vực hòn đảo đó không có lấy một đầu hải thú. Vân Hoàng tuy không cảm lòng nhưng vẫn phải quay về.

Hắn tiếp tục tìm kiếm, tuy phát hiện ra mấy đầu hải thua nhưng tu vi của chúng ít nhất cũng đạt đến Tam cấp đê giai đỉnh cao, phối hợp cùng hải dương chạy trốn nên hắn chỉ có thể không công mà về.

Nhưng đến ngày thứ ba, một chiếc phi hành khí đi đâm vào hòn đảo nơi Vân Hoàng tại vị, từ bên trong phi hành khí bước ra một nam một nữ. Một vị nam tử móc ra một viên Đan dược nuốt vào, khoé miệng của y chảy ra tiên huyết, có vẻ bị thương không nhẹ.

"Thu Tinh, ngươi phải mau chạy, chúng muốn chính là Thiên Linh Thảo trên người ta!"

Vị nữ tử kia lắc đầu cười khổ. Bọn hắn phi hành khí đã hỏng, với sức của họ thì không thể nào băng qua hải dương được. Có thể trốn đi đâu được chứ?

Đột nhiên, đằng sau lưng bọn họ vang lên một giọng nói ồm ồm, một chiếc phi hành khí khác bay đến, bước ra là một cái tóc hoa râm trung niên, y cười khẩy.

"Nữ tử này phục vụ ta một đêm, giao ra Thiên Linh Thảo thì ta sẽ để các ngươi rời đi."

"Thối lắm!"

Nữ tử vừa nãy kêu Thu Tinh buông ra một câu, tên trước mặt bọn hung danh lan xa, tuyệt đối sẽ không tha cho bọn hắn.

Nam tử đang bị thương cố bám víu cọng rơm cuối cùng, trừng mắt nói.

"Hà Xà lão quỷ! Chẳng lẽ ngươi không sợ Linh An Đoàn truy sát sao?"

Lão già tóc hoa râm cười lạnh, Linh An Đoàn chỉ là một tập hợp các tán tu, không thể có truyền tin lệnh bài như tông môn được. Lão chỉ cần giết hết cả hai ở đây thì ai biết, hơn nữa hải dương rộng lớn như vậy, lão trốn thì Linh An đoàn có thể truy sát được sao?

Hà Xà lão quỷ tế xuất ra một cây trường tiên, linh lực quất lên, hoá thành một đầu to lớn cự xà. To lớn cự xà quất xuống, nam tử kia tế xuất ra một cái pháp thuẫn, trong tay ném ra một đạo phù lục. Nữ tử cũng không có ngồi yêu, rút bội kiếm chém ra mấy đạo kiếm khí.

"Huyền Thanh Tam Thập Lục Kiếm!"

Kiếm khí chém ra đủ ba mươi sáu đạo, hợp thành một cái kiếm trận, Hà Xà lão quỷ có chút ngạc nhiên. Trường tiên cuốn thành vòng xoáy chăn lại Kiếm trận.

"Bạo cho ta!"

Nam tử khi hét lên, phù văn bên trên phù lục bốc cháy, một cái to lớn hỏa cầu phá vỡ cự xà. Nữ tử nhân lúc đó thân hình nhoáng lên, kiếm trong tay vẽ lên một đường hồng sắc.

"Thanh Hồng kiếm!"

Hà Xà lão quỷ con mắt nheo lại, linh lực của lão bạo phát, trong tay trường tiên đột nhiên thẳng tắp lại dùng tốc độ cực nhanh đâm tới. Trường tiên phá hủy nam tử pháp thuẫn, đâm lên bả vai hắn.

"Lôi Nhẫn!"

Nữ tử Thu Tinh hoảng hốt, thế công liền xảy ra rối loạn, Hà Xà lão quỷ cười lạnh lãi, trường tiên cuốn chặt Thu Tinh, xé mở trên người nàng hộ thể linh lực, trường tiên dần dần xiết chặt lại. Thu Tinh từ trong nhẫn trữ vật ném ra một cái hạt châu. Hạt châu vừa đi ra đã bạo nổ, uy lực cực mạnh đánh bay trường tiên. Hà Xà lão quỷ bị phản phệ phun ra một ngụm lão huyết, kinh hãi hét lên.

"Bạo Long Châu!"

Bạo Long Châu là một kiện Bán Huyền giai pháp bảo, từ mấy tháng trước đã bị người ta phát hiện bên trong Hải Nguyên Cấm Địa. Nhưng đã bị lấy mất, không ngờ người lấy mất lại là đôi nam nữ này.

Lão cuồng hỉ, lấy được món pháp bảo này, thực lực của lão sẽ đại tăng.

"Ha ha, Bạo Long Châu!"

Bạo Long Châu không chỉ là Bán Huyền giai pháp bảo đơn giản như vậy. Nghe đồn rằng bên trong bản nguyên Bạo Long Châu ẩn chứa Hải Vương tinh huyết. Có thể xưng là Hải Vương tại mảnh hải dương này thực lực đều cực mạnh, dù chỉ là một giọt tinh huyết cũng vô cùng đáng sợ.

"Thu Tinh, đừng liều mạnh với lão, để ta tự bạo…"

Nữ tử trên Thu Tinh ngay lập tức ngắt lời Lôi Nhẫn.

"Lôi Nhẫn, ta không thể bỏ ngươi."

Vụt!

Trường tiên cuốn quanh Hà Xà lão quỷ, lão kết thủ ấn, một đạo hủ bại thuật pháp đánh ra. Thu Tinh nhảy lên, từ bên trong Bạo Long Châu bộc phát hủy diệt lực lượng. Hà Xà lão nhân vẫn kết thủ ấn không ngừng, từ bên trong thuật pháp nắm giữ một tia hủ bại chi ý. Bạo Long Châu uy lực lập tức liền đại giảm, linh lực bị ăn mòn, Thu Tinh căn răng, Kiếm trận tế xuất nhưng không thể nào là đối thủ của Hà Xà lão quỷ. Lão không nhịn được mà đắc ý.

"Chống lại ta Hủ Bại Ấn, nằm mơ!"

Trường tiên trên không như những lưỡi kiếm, liên tục cắt lên trên da thịt Thu Tinh, nàng hộ thể linh lực tốt cuộc không đỡ nổi nữa, phun ra một búng máu bay ra ngoài. Nam tử Lôi Nhẫn hai mắt đỏ ngầu, trong tay quyền sáo đánh ra, linh lực tựa hồ như một đầu sư tử, vô cùng hung mãnh. Nhưng y sao có thể là đối thủ của Hà Xà lão quỷ, huống chi là lúc bị thương? Lão đến cả một cái liếc mắt cũng không thèm nhìn, trường tiên chỉ dùng một quất đã đem y đánh xa mấy chục trượng.

Hà Xà lão quỷ đang định tiến lên đoạt lấy Bạo Long Châu, đột nhiên đằng sau lưng lão vang lên một giọng nói.

"Có chuyện gì vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Hà Xà lão quỷ

Hà Xà lão quỷ nghe tgaays tiếng nói đằng sau thì giật nảy mình, vội vàng quay mặt lại. Lão nhìn thấy được một thiếu niên đang đứng cách xa lão tầm vài chục trượng.

Thiếu niên này ngoại trừ Vân Hoàng ra thì có thể là ai. Hắn vừa từ chuyến đi tìm kiếm hải thú trở về, vừa về đã thấy tràng cảnh này, Vân Hoàng cũng hết nói. Bất quá, những người này có phi hành pháp khí, tuy chỉ là Linh giai cực phẩm phi hành pháp khí nhưng cũng quá đủ để hắn rời đi nơi này rồi.

Cảm nhận được Vân Hoàng chỉ là một người bình thường, lão thở phào một hơi. Trong con mắt loé lên sát ý, việc ngày hôm này tuyệt đối không thể lộ, dù là phàm nhân cũng không thể.

Vân Hoàng đang muốn hỏi ngồi nhờ phi hành pháp khí thì đã thấy một đoạn trường tiên uốn éo như rắn xông tới. Hắn trong mặt không có chút nào hoảng loạn, chỉ giống như nhẹ ngành nhún chân, trường tiên liên tục đánh trượt, dù chỉ cách có vài ly thôi nhưng cũng vô pháp chạm vào hắn.

"Đạo hữu, ngươi đây là cái ý gì?"

Vân Hoàng vẫn cười hỏi Hà Xà lão quỷ, nhưng trong mắt lại cực kì lạnh lẽo. Lão già này mới nhìn thấy hắn đã ra tay hạ độc thủ, tuyệt đối không thể không đề phòng. Hơn nữa tu vi của lão già trước mặt này là Thông Linh cảnh lục cấp đỉnh phong, hắn bây giờ vẫn chưa khôi phục lại toàn bộ chiến lực, nếu đánh chắc chắn sẽ ăn thua thiệt lớn.

Dù Vân Hoàng có tránh được, nhưng Hà Xà lão quỷ vẫn như cũ không coi trọng, chỉ khinh thường một câu.

"Sâu kiến không cần biết, mau chết!"

Lão thôi động linh lực, từng tia linh lực dày đặc như một cái mạng nhện giăng trên thân trường tiên, lãi vẩy tay, từng tia linh lực trùm lấy Vân Hoàng. Hắn tế xuất ra một thanh Linh giai thượng phẩm phi kiếm, hoá thành một đạo bạch quang cực nhanh cắt qua, từng tia linh lực dễ dàng bị phi kiếm chặt đứt. Hà Xà lão quỷ thần sắc có chút ngưng trọng. Trường tiên mềm mại lúc này đột nhiên thẳng tắp vụt xuống, sắc lẹm cương phong như ngưng thành thực chất.

Tiếng kim loại va chạm chát chúa vang lên. Phi kiếm lập tức bị đánh bay, dù sao trường tiên trong tay lão cũng là Linh giai cực phẩm pháp bảo, so với Linh giai thượng phẩm phi kiếm còn mạnh hơn một bậc.

Vân Hoàng vốn đứng yên tại chỗ, lúc này mới máy động. Đang chiếm ưu thế Hà Xà lão quỷ đột nhiên cảm giác một luồng sát cơ ập vào mặt. Vội vàng vung lên trường tiên, vô số đạo quang mang chém ngập trời, xung quanh bờ biển cồn cát bay tứ tung bụi mù. Không thấy Vân Hoàng đâu, chỉ thấy một cái bóng cực nhanh xuyên qua lão một bộ phận quang mang, một quyền đánh lên người lão.

Một tiếng đứt vỡ vang lên, lồng ngực của lão lõm vào, hộ thể linh lực bị nhất quyền xé mở, Hà Xà lão quỷ phun ra một búng máu, cả ngươi lùi ra xa trăm trượng.

Vân Hoàng bước ra, lông tóc vô thương, chỉ là trên y phục có dính một chút cát.

Lão già trước mặt này mạnh hơn hắn thật, nhưng tấn công kiểu phân tán như vậy thì dù là hộ thể linh lực của hắn cũng xé mở không ra chứ đừng nghĩ là làm bị thương hắn.

"Được, được, không nghĩ tới thật coi thường ngươi!"

Hà Xà lão quỷ cười lạnh lùng, lần giao thủ vừa rồi lão quả thật khinh địch nên mới để thụ thương như vậy.

Phốc!

Hà Xà lão quỷ dùng độn thuật phi tốc về phía trước, từ trên thân trường tiên hoạt diễm bốc lên, hư ảnh hỏa cự xà xuất hiện khiến xung quanh trở nên nóng rực.

"Bạo Viêm Xà Thuật!"

Hoả cự xà xoáy tròn theo trường tiên, há cái miệng rộng đỏ lòm ra. Vân Hoàng xung quanh gió bắt đầu nổi, hắn một chỉ điểm ra, nhất thời cuồng phong xung quanh như xoắn lại thành một mũi tên bắn ra.

"Hỏa Bạo!"

Hà Xà lão quỷ thét lên, nhưng không có tác dụng chút nào. Luận về độ tinh diệu của chiêu thức thuật pháp, mười cái Hà Xà lão quỷ cũng không bằng hắn.

Hoả diễm hừng hực rực cháy đụng vào phong tiễn của Vân Hoàng liền như âm thanh toàn bộ đều bị lấy đi, tất cả chỉ còn lại một mảnh lặng yên. Hỏa cự xà cũng dần dần tan biến. Vân Hoàng lại đấm ra một quyền nữa, một quyền này phong bạo cực lớn, nhưng lại im lặng một cách đánh sợ, như một thanh chuỳ thủ sắc lẹm luôn giấu trong bọc, chỉ chực chờ đâm ra lấy mạng đối phương.

Hà Xà lão quỷ vội vàng vận chuyển linh lực chống đỡ, may mắn là lão tu vi thâm hậu nên mới có thể miễn cưỡng chống đỡ. Nhưng ngọn gió của Vân Hoàng thập phần kì quái, không trực tiếp công kích xuyên phá hắn linh lực mà lại bào mòn đi linh lực của lão.

"Tiểu tử khốn khiếp, muốn mài chết ta!"

Nhận ra Vân Hoàng ý định, Hà Xà lão quỷ giận dữ. Trong miệng niệm pháp quyết, hai tay kết thủ ấn, từ trong hư không ngưng tụ ra một đạo hôi sắc thủ ấn, thủ ấn này tính ăn mòn cực mạnh, đã ẩn chứa bên trong một tia hủ bại chi ý.

Chưởng ấn cực nhanh, phong bạo tiếp cận nó liền tan rã. Vân Hoàng ngạch nhiên, loại ấn pháp này quả thật có chút ý tứ.

Vân Hoàng chém ra một đạo phong nhận cắt đứt Hủ Bại Ấn, nhưng kì lạ thay nó lại phân ra làm hai cái giống hệt nhau. Hà Xà lão quỷ cười lạnh, đạo ấn pháp này lãi lấy được từ Hải Nguyên Cấm Địa, dù chỉ là một tàn thuật pháp nhưng uy lực rất kinh khủng, thậm chí đã từng đánh lén chết Thông Linh cảnh hậu kì tu sĩ.

Quả nhiên khi đấu với đôi nam nữ Lôi Nhẫn, Thu Tinh kia, lão vẫn giữ lại phần lớn thực lực.

Vân Hoàng muốn tránh ra, nhưng đạo Hủ Bại Ấn này dai dẳng cực kì, muốn tránh thế nào cũng không được. Hắn thở ra một ngụm bạch khí, xung quanh thiên địa chi lực đột nhiên đông cứng lại, Vân Hoàng một quyền đánh vào hư không, tiếp nối lại một quyền nữa, liên tục không ngừng nghỉ. Trong hư không xuất hiện từng đạo vết rách ẩn chứa khủng bố hủy diệt lực lượng. Hủ Bại Ấn vặn vẹo, tưởng chừng như vỡ ra.

Phía bên kia Hà Xà lão quỷ cũng không tốt cho lắm. Những vết nứt kia đang chạy đến rất nhanh, như thiên binh vạn mã đồng dạng. Lão vội vàng thôi động trường tiên trong tay ngăn cản đồng thời ném ra hai đạo phù lục, hoá thành hai tầng hoàng sắc quang mang bảo vệ lão.

Rắc rắc rắc rắc

Rất nhiều tiếng nứt vỡ vang lên, xung quanh trấn động thực sự rất mạnh. Hà Xà lão quỷ trong lòng run lên, hai đại phù lục vừa rồi đều đã là Linh giai thượng phẩm phù lục cũng bị đánh cho nát bét thế này, nếu những vết nứt đó mà đánh lên người lão thì không chết cũng phải lột một lớp da.

"Diệt Vấn."

Vân Hoàng cánh tay chần chậm vung lên, hàng trăm đạo đao khí dường như xuất hiện cùng một lúc, Hủ Bại Ấn vốn đã bị lung lấy sắp vỡ giờ lại liên tiếp nhận công kích thì càng không chịu nổi.

"Là ngươi bức ta!"

Hà Xà lão quỷ không dám có chút nào lưu thủ nữa, cả người khác đi, xung quanh như bốc lên một tầng khí tức nguy hiểm, lão vung lên trường tiên, nhưng không hề giống như bình thường tiên pháp.

Xoẹt!

Một tiếng cắt dài truyền đến tai của Vân Hoàng, bất giác hắn đã ngả người về phía sau một chút, trước mặt Vân Hoàng cũng có thể thấy rõ không khí bị cắt ra như thế nào.

"Đây là cái gì thuật pháp!"

Vân Hoàng kinh hãi, nhưng chưa kịp để hắn suy nghĩ thì Hà Xà lão quỷ đã vung tay một lần nữa. Rõ ràng là một cái mềm mại trường tiên nhưng khi tiếp cận hắn lại sắc bén, nặng nề vô cùng.

Trường tiên cuốn lên cánh tay hắn, sau đó lột đi da của chỗ đó, lãi lại vung tay một lần nữa, trường tiên chém chép một đường từ vai trái đến tận eo của Vân Hoàng, tiên huyết đặc quánh chảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Phiến hải dương Lạc Dương

Vân Hoàng cũng không muốn ngồi yên chịu đòn, hắn vân chuyển linh lực, trên tay phi kiếm tế xuất ra một trảm chặn lấy trường tiên. Hai người liên tục giao thủ trên mặt biển.

Vân Hoàng kiếm đạo tạo nghệ không quá chuyên sâu, so với tiên pháp tạo nghệ của Hà Xà lão quỷ thì so ra kém. Hơn nữa mức độ hùng hồn linh lực của Hà Xà lão quỷ vẫn vượt qua Vân Hoàng nên hắn nhanh chóng bị áp đảo.

"Chết đi cho lão phu!"

Linh lực huyễn hoá thành một cự xà bán trên trường tiên, cự xà há miệng đớp cực nhanh, Vân Hoàng bị đánh lui ra xa, trong tay phi kiếm bị mẻ một đoạn. Cự xà không có buông tha, thân hình chớp động tính chặt ngang giống hắn, Vân Hoàng cương nguyên bạo phát. Hai cái đạo đài một lớn một nhỏ xuất hiện, chặn lấy cự xà.

Hà Xà lão quỷ vung thành vòng cung quỹ tích, bắn ra rất nhiều những lưỡi phong nhận bén ngọt, Vân Hoàng tiến lên một bước, khí thế bạo tăng. Hai bên hai cái đạo đài đập ra phía trước, trên cánh tay hắn sứ, mười ba đạo Long văn rực sáng, một tầng mờ ảo kim quang bao phủ Vân Hoàng.

"Viêm Chi Địa Mãng!"

Hà Xà lão quỷ hét lớn, Cự Xà lúc này kích thước so với lúc trước không chút gấp đôi, quanh đầu xuất hiện hai cái vành, bộ dáng tương tự rắn hổ mang đồng dạng.

"Bạo!"

Xung chấn kịch liệt vang lên, một phần hòn đảo gần như chìm xuống. Huyễn ảnh Viêm Chi Địa Mãng mang theo cực lớn lực đạo thẳng tắp lao tới.

"Khởi Phong! Truy Phong! Lăng Phong!"

Vân Hoàng quang người phong bạo cuồn cuộn, hắn đạp trên đầu ngọn gió, ngự phong mà đi. Vân Hoàng sau lưng xuất hiện một cái hư ảnh phong trụ, phong trị càng lúc càng lớn, lớn đến cả trăm trượng. Đột nhiên phong trụ có ngắn lại bé như một chiếc đũa bay trên tay Vân Hoàng. Chỉ thấy hắn một chỉ điểm ra, nhỏ bé phong trụ xuyên phá âm thanh.

"Thiên Hoang Phong Long Trụ."

Nhỏ bé phong trụ đứng trước to lớn Viêm Chi Địa Mãng liền lộ rõ dáng vẻ nhỏ yếu, nhưng khi phong trụ đụng độ Viêm Chi Địa Mãng. Nó bộc phát thành một đầu cự đại Phong Long. Tro sắc Phong Long cắn, xé, thôn phệ hỏa mãng không còn một mảnh. Hà Xà lão quỷ bị phản phệ thổ huyết, Vân Hoàng lao xuống. Trong tay phi kiếm lao vút ra thành một đạo quang mang xuyên thủng qua lồng ngực Hà Xà lão quỷ.

"Bất Vực Chi Kiếm!"

Phốc xuy!

Tiên huyết văng ra vẽ lên trên không một cái hoàn mĩ vòng cung. Hà Xà lão quỷ trong thời khắc quyết định sinh tử đã kịp thời né người ra, tránh khỏi tử kì. Nhưng không có Hoàng toàn lành lặn trở ra, một bên tay lão tính từ khuỷu tay trở xuống liền đứt lìa, rơi thành thịt vụn xuống đất.

Lão kêu thảm, móc ra một khỏa Đan dược chữa thương nuốt vào, tiên huyết ngừng chảy ra. Lão con mắt tràn ngập tơ máu, trường tiên độc ác quất xuống, Vân Hoàng vội chém ra đao khí chống đỡ, nhưng tiên pháp của Hà Xà lão quỷ rất đáng sợ, liên tục đẩy lui đao khí của Vân Hoàng. Lão tức giận đến mức răng nghiến đã sắp vỡ ra, mỗi một roi đánh ra lão đều không lưu thủ một chút nào, nhưng không cách nào phá hủy đao khí bao quanh cơ thể của tiểu tử kia.

Bất quá, nếu so về lực lượng Hà Xà lão quỷ vẫn còn nhỉnh hơn hắn một chút, trong khoảnh khắc linh lực của Vân Hoàng thiếu hụt thời điểm, trường tiên xuyên qua hắn đao khí phòng ngự đánh lên hộ thể cương nguyên. Vân Hoàng vận chuyển Bá Cực Chi Thể đến mức cực hạn, từng tia cương nguyên đan vào nhau giống như một tấm vải, những "tấm vải" này lại xếp xen kẽ qua từng lớp cơ, thớ thịt, biểu bì của hắn, tạo thành một hệ thống phòng ngự gần như không có lỗ hổng. Trường tiên đánh rất mạnh và nhanh, nhưng khi đụng lên người hắn phảng phất như đánh vào bông vậy. Toàn bộ lực trùng kích liên tục bị phân tán, phân tán đến mức không còn gây nổi chút sát thương nào nữa, chỉ còn lại một chút ngứa ngứa mà thôi.

Vân Hoàng nặng nề thở ra một hơi, nhanh chóng giải trừ trạng thái những "tấm vải" từ tia cương nguyên kia. Duy trì trạng thái này đối với hắn không chỉ tốn sức, mà còn đối với hắn hồn lực cùng tinh thần hao tổn.

Vân Hoàng linh hồn so với cùng cảng giới cường hơn quá nhiều, nhưng tại sao hắn lại không sử dụng công kích linh hồn đối thủ? Đơn giản là tinh thần cùng hồn lực bị hao tổn vì những thuật pháp, tuyệt lực của Vân Hoàng cần mức độ chính xác gần như tuyệt đối, hơn nữa áp lực của chúng đè nén lên hắn cũng cực kì lớn. Nên trừ lúc cần thiết, hắn sẽ không vận dụng hồn lực công kích.

Mà lúc này, chính là lúc cần thiết.

Từ bên trong vùng tối đen của Hắc Động Hồn Hải, một cây tử sắc chi tiễn bắn ra, nó là ngưng tụ của hồn lực cộng hưởng với tử vong chi lực. Một tiễn này xuyên đến Hà Xà lão quỷ hồn hải, lão chỉ cảm thấy đầu của mình bị oanh phá ra, tự thân ý thức đang dần mục ruỗng. Lão hai con ngươi trợn tròn, trong miệng bọt mép sủi lên. Vân Hoàng nhân cơ hội đó phi lên, mặc kệ mệt mỏi một kiếm đem đầu lão chém bay.

Hà Xà lão nhân đầu lâu rơi bộp xuống cồn cát. Cả thân hình đổ uỵch về phía sau, linh lực tiêu tán.

Vân Hoàng thu lại nhẫn trữ vật cùng tư trang của lão, thở ra một ngụm trọc khí, không kiềm chế được mà ngồi bệt xuống đất. Hắn giã nát một khỏa chữa thương Đan dược ra rồi bôi lên những vết thương bị trường tiên quất trúng, sau đó mới đem một khỏa nuốt vào.

Giao thủ với Thông Linh cảnh lục cấp đỉnh phong cường giả quả nhiên quá mức hung hiểm, đừng nhìn hắn vết thương chỉ có một chút như vậy mà cho rằng Vân Hoàng đã nhẹ nhõm đáng giết Hà Xà lão quỷ, thực ra dù là hắn linh lực dồi dào, chiêu pháp mạnh mẽ nhưng cũng suýt nữa cung không đủ cầu. Hắn chiêu số mỗi một cái đều đủ tinh diệu và cao minh, sức mạnh cũng vô cùng khủng bố, đồng dạng tiêu hao cũng vô cùng khủng bố. Hắn mới chỉ là một Luyện Khí cảnh đỉnh phong a!

Đạt đến Thông Linh cảnh về sau có thể dựa vào chính mình lĩnh ngộ, tự nhiên mượn thiên địa chi lực chiến đấu, thi triển chiêu pháp cũng nhẹ nhàng hơn. Đến lúc đó, xem chừng thực lực của hắn sẽ tăng lên không chỉ mười mười hai lần đơn giản.

Vân Hoàng tiến về phía đôi nam nữ kia, giúp họ phục dụng vài khỏa chữa thương Đan dược. Nam tử kia là người tỉnh lại trước, vài chung trà sau nữ tử kia cũng tỉnh lại.

Bây giờ cũng đã đêm muộn, Vân Hoàng đốt lửa lên, đem một ít thịt yêu thú nướng lên, hướng hai người mời.

Cả hai ôm quyền, ngồi xuống đối diện với Vân Hoàng.

"Cảm tạ đạo hữu đã ra tay xuất thủ."

Vân Hoàng khách khí, tiếp tục nướng thịt.

"Chỉ là lão già kia hướng ta xuất thủ thôi."

Trò chuyện một lúc lâu, Vân Hoàng biết được nam tử kia gọi là Lôi Nhẫn, nữ tử kia tên gọi Thu Tinh, cả hai đều là tán tu, ba năm trước đã kết thành đạo lữ.

Mà nơi hắn ở bây giờ là một phiến hải dương gọi là Lạc Dương. Nơi đây hầu hết đều là biển cả, chỉ có một số lượng các hải đảo lớn nhỏ tồn tại.

Mà không giống như đất liền kia, nơi đây các thế lực chủ yếu là hải thành, xây dựng bên trên các hải đảo. Tại nơi hải dương mênh mông này, muốn kiến tạo một tông môn không có dễ như vậy. Phải sở hữu hải đảo có diện tích lớn để kiến lập sơn môn, đồng nghĩa với việc mỗi một tông môn tồn tại ở Lạc Dương đều vô cùng cường đại mới không để người khác nhấp nghé hải đảo của mình.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Hạ lân hải thành

Buổi sáng hôm sau, Lôi Nhẫn và Thu Tinh Hoàng tất sửa chữa phi hành pháp bảo của mình, sau khi đưa cho Vân Hoàng một cái quyển trục, cả hai cáo từ rời đi.

Dù sao cũng chỉ là bèo nước gặp nhau, Vân Hoàng không nói gì nhiều, chỉ ôm quyền chào lại.

Sau khi hai bọn họ rời đi, Vân Hoàng lật trong tay quyển trục ra, đó là một cái phổ thông hải đồ bao trùm phương viên một vạn dặm hải dương. Hải đồ này chỉ là phổ thông hải đồ mà thôi, chứ cao cấp hải đồ giá trị đều là cực giai, bao trùm phương viên không dưới mười vạn dặm.

Vân Hoàng nhìn trên hải đồ thấy có ba cái hải thành. Lần lượt là Phiên Lao Hải Thành, Thuỷ Căn Hải Thành cùng Hạ Lân Hải Thành. Hắn quan sát thấy là Hạ Lân Hải Thành gần chỗ mình ở nhất, khoảng cách ước chừng có hơn bảy trăm dặm.

Vân Hoàng nhanh chóng luyện hoá món phi hành pháp bảo lấy được từ tay của Hà Xà lão quỷ, lấy ra một số trung phẩm linh thạch làm năng lượng.

"Đi! Thương thế của ta còn chưa khỏi hẳn, cần ít nhất cũng là Bán Huyền giai Đan dược mới có thể chữa trị!"

Phi hành pháp bảo biến thành một đạo độn quang bay vút đi. Trên đường đi hắn có đụng độ với một chút hải thú, tuy tu vi không quá cao nhưng Vân Hoàng lựa chọn tránh né là chủ yếu. Hắn lúc này không muốn phí tâm tư.

Bảy trăm dặm khoảng cách nói dài cũng không dài, ngắn cũng không ngắn, ngốn mất của hắn hơn nửa ngày đi đường. Cuối cùng Vân Hoàng cũng thấy toà to lớn thành trì nổi lên giữa biển khơi.

Nhìn quy mô mà đoán, Vân Hoàng ước chừng diện tích của nó so với Nguyên Hạo Quốc Vương Đô còn phải lớn hơn một hai phần.

Sau khi trả lệ phí một trăm hạ phẩm linh thạch, Vân Hoàng cuối cùng cũng bước chân vào Hạ Lân Hải Thành.

Những lầu viện nơi đây chút yếu không quá xa lệ như Vương Đô mà chúng có cảm giác trầm trọng hơn nhiều, không giống như một toà thành mà giống một khu căn cứ hơn.

"Cũng phải thôi, hải thú, hải tặc, cái khác thành trì. Trước những mối nguy như vậy thì một toà thành không khác gì một cái pháo đài cũng không có gì lạ." - Vân Hoàng minh ngộ.

Hắn nước chân vào một tửu lâu, những nơi như thế này để nghe ngóng tin tức rất thích hợp, Vân Hoàng cũng không định mù loà bay lòng vòng cả Hạ Lân Hải Thành đâu. Sau khi trả ba viên trung phẩm linh thạch cho một vò rượu. Vân Hoàng một bên uống rượu, hồn lực lén lút nghe ngóng cuộc trò chuyện của hai vị khách nhân đang ngồi cách hắn hai cái bàn.

Hai vị khách nhân này tu vi cũng đã là Thông Linh cảnh, khi nói truyện cong dùng linh lực che giấu đi, người ngoài chút thấy họ nói chuyện nhưng không thể biết được hồi nói cái gì, tuy có thể cưỡng ép phá mở nhưng đó không khác gì là đánh mặt người khác. Bất quá, khả năng của hắn hồn lực căn bản ngoài sức tưởng tượng, linh lực che giấu căn bản không qua được hắn, nên tất cả đều được Vân Hoàng nghe nhất thanh nhị sở.

Hai người bàn tán vấn đề cũng chỉ là vụn vặt mà thôi, không có chút nào đáng chú ý. Bất quá lượng thông tin cũng vừa đủ dùng.

"Xem ra nơi này không làm một cái sinh ý Đan dược được rồi."

Vân Hoàng âm thầm lắc đầu, có chút tiếc rẻ.

Dù sao nơi đây không phải là lục địa, hải dương đất đai ít ỏi, linh dược tự nhiên cũng ít theo. Tuy rằng cũng có rất nhiều linh dược sinh trưởng trong nước, bên dưới lòng hải dương nhưng đó là nơi có vô số hải thú, một khi lạc vào là cửu tử nhất sinh. Chiến đấu với cường đại hải thú trong nước là một kiện cực kì ngu ngốc sự tình.

Ngược lại, nơi này phát triển lại là Luyện Khí cùng Phù Văn một đạo.

Lạc Dương linh dược ít, nhưng lại ẩn chứa rất nhiều mạch khoáng, khoáng kim quý giá, dùng để luyện chế pháp bảo cực kì tốt. Mà Phù Văn một đạo có thể tương trợ cho Luyện Khí, đương nhiên cũng thơm lây. Đó cũng là lý do tại đây cứ mười người thì phải bảy người có một chiếc phi hành pháp bảo riêng.

"Có lẽ nên đi học Luyện Khí chi đạo cùng Phù Văn chi đạo."

Câu nói thầm này của Vân Hoàng nếu mà nói ra sẽ có rất nhiều kẻ chê cười. Nhưng Vân Hoàng thì khác, hắn thức hồn so với thường nhân càng thêm mạnh, khả năng học tập cùng lĩnh ngộ càng là quái vật tầng thứ.

Vân Hoàng đứng dậy định rời đi, hắn thông tin cần thiết đã đầy đủ, không cần nhất thiết ở lại đây nữa. Đột nhiên đằng sau lưng hắn có tiếng nói vang lên.

"Đạo hữu nhìn khá lạ, là người mới đến chăng?"

Vân Hoàng không trả lời, hắn quay mặt về phía sau quan sát, đó là một cái tiểu đội gồm bốn người, tất cả đều là Thông Linh cảnh tứ cấp. Hai nam hai nữ.

"Đạo hữu là hỏi mỗ?"

Vân Hoàng hỏi, một vị nam tử trong đó truyền âm cho hắn.

“Chúng ta có một vụ, cần nhờ đạo hữu giúp sức, không phiền chứ?”

“Vụ gì?”

”Săn giết một đầu Thuần Huyết Ngư.”

Vân Hoàng có chút hứng thú, Thuần Huyết Ngư loại này hải thú toàn thân huyết sắc, trong cơ thể tinh huyết có khả năng giống như chữa thương Đan dược, mà lại cực kì thuần khiết. Là mục tiêu săn đón của rất nhiều tu sĩ cùng Luyện Đan Sư.

Vân Hoàng thấy hứng thú, hướng tiểu đội nọ cái bàn ngồi xuống.

“Cách đây sáu trăm dặm có một đầu bị thương rất năng Tam cấp cao giai Thuần Huyết Ngư.”

”Các ngươi không sợ ta có ý đồ xấu, đem truyện này rêu rao sao? Thiaanf Huyết Ngư Tam cấp cao giai yêu thua chắc là cũng có rất nhiều người muốn đây?”

Vị nam tử còn lại nghe hắn nói vậy liền tỏa ra sát khí, gằn giọng nói.

”Ngươi dám!”

Gã linh lực thôi phát thành một đoạn tiễn đâm phía Vân Hoàng mi tâm, Vân Hoàng trên mặt không có bất kì cái hít biến đổi, chỉ hai ngón tay chậm rãi giơ lên. Xảo diệu làm sao mà có cảm giác như mũi tiễn từ linh lực kia rơi vào giữa hai ngón tay của hắn vậy.

Vân Hoàng đạu khi nắm giữ khả năng tái trật tự cấu trúc của cơ thể liền có khả năng bẻ cong những vật chất tồn tại gần hắn. Tuy hiện tại khả năng này trong thực chiến tác dụng không có lớn bao nhiêu nhưng làm cho một mũi tiểu tiễn rơi vào tay hắn Vân là chuyện nhỏ.

Cả bốn đều rất ngạc nhiên, khoảng cách gần như vậy nhưng không thể đắc thủ, đối phương chả lẽ đang che giấu tu vi?

Vị nam tử vừa hắn thủ kia tuy khó chịu nhưng cũng chỉ có thể xị mặt ngồi xuống. Vân Hoàng đứng dậy, gọi một vò rượu đặt lên bàn sau đó rời đi.

Vân Hoàng rời đi không phải vì tin tức đó là giả. Hắn có thể đoán được chín phần là sự thật, quả thật có một đầu Thuần Huyết Ngư bị thương, nhưng Tam cấp cao giai dù sao cũng là Tam cấp cao giai, nếu giết nó rất có thể bọn hơn sẽ tử thương thảm trọng. Nên muốn kéo một cái ngoại nhân vào làm bia đỡ.

Ngoại nhân này thực lực chắc chắn phải cùng bọn họ không sai biệt lắm. Mục đích là để nếu thành công giết được Thuần Huyết Ngư, chúng sẽ ra tay hạ sát thủ, đối mặt với bốn người không cùng mình phân cao thấp chắc chắn rất nhanh sẽ bị chém giết.

Vân Hoàng tại sao dự đoán như vậy cũng là bởi thái độ của tiểu đội kia với nam tử hạ thủ với hắn, không ngăn cản cũng không lên tiếng, chứng tỏ trước kia chúng đã nhiều lần như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Gia nhập Linh An đoàn

Vân Hoàng rảo bước trên đường, hướng về phía toà đình lâu cao lớn đằng trước kia, trên thiết bảng treo ở cửa ra vào có đề mấy chữ.

“Linh An Đoàn.” - Vân Hoàng thốt lên ba chữ.

Qua lời kể của Lôi Nhẫn và Thu Tinh, Linh An Đoàn là một cái tán tu công hội đoàn khá lớn, là thế lực khá có tiếng tại Lạc Dương. Thực lực so với các tông môn còn mạnh hơn. Linh An đoàn tập hợp các tán tu, phân chia thành Đồng cấp thành viên, Ngân cấp thành viên cùng Kim cấp thành viên.

Linh An đoàn thành viên sẽ chịu Linh An đoàn ước thúc, lúc cần thiết phải ra tay, bù lại là lại được hưởng dụng đặc quyền. Càng cống hiến nhiều đặc quyền càng cao, vậy nên bảy phần tán tu đều đã gia nhập Linh An đoàn.

Vân Hoàng hắn không thể lung tung chạy loạn nơi Lạc Dương này được. Hắn đâu có hiểu nơi này, mà Linh An đoàn là nơi lí tưởng để cung cấp thông tin.

Vân Hoàng bước vào bên trong Linh An đoàn phân bộ, bây giờ đang tấp nập người trao đổi, có cả thành viên của đoàn và rất nhiều thành phần là người muốn gia nhập đoàn.

Vân Hoàng đăng kí thì cùng với một nhóm người khác được dẫn vào bên trong một phòng.

Ở giữa trung tâm của căn phòng đó là một bộ khôi lỗi, vị nhân viên dẫn nhóm vào chỉ vào bôn khôi lỗi và nói.

“Khôi lỗi này có thực lực Thông Linh cảnh tam cấp, ít nhất phải trụ trong thời gian một chung trà để trở thành Đồng cấp thành viên.”

Qua giải thích, Vân Hoàng cũng biết rằng, muốn trở thành Ngân cấp thành viên cần đánh mà không bại trước một khôi lỗi có thực lực Thông Linh cảnh thất cấp. Còn Kim cấp thành viên khó khăn nhất, không cần đánh bại khôi lỗi, nhưng cần đột phá lên Chân Đan cảnh.

Đột phá lên Chân Đan cảnh độ khó có bao nhiêu cao hắn rất rõ ràng, Vân Hoàng kiếp trước đã mất mười năm tìm kiếm cơ hội đột phá.

Đến lượt Vân Hoàng lên, hắn đứng trước khôi lỗi, rút ra một thanh kiếm Linh giai thượng phẩm pháp bảo.

Những kẻ quan chiến cảm thấy khí tức của Vân Hoàng cũng không có gì là mạnh mẽ nên khịt mũi coi thường.

“Thật sự cho rằng gia nhập Linh An đoàn có thể nhờ may mắn sao? Lúc nào cũng có vài ba kẻ như vậy.”

“Hừ! Nghé con không sợ cọp, để xem lát nữa tên này bị khôi lỗi đánh cho khóc thế nào?”

“Ngươi nhìn! Thể phách của khôi lỗi cực kì cứng rắn, năng lực cận chiến mạnh vô cùng vậy mà lại dám đứng cách khôi lỗi có vài trượng, thật muốn chết.”

Vân Hoàng không có để ý đến đám người này náo nhiệt bàn tán chỉ trích mình.

Khôi lỗi ồ ồ khởi động, trận văn trên người nó toả ra quang mang. Quyền của khôi lỗi giơ lên chuẩn bị ra đòn nhưng chỉ trong khoảnh khắc mà khôi lỗi sắp xuất quyền, một quyền này rất nhanh nhưng với nhãn lực của Vân Hoàng, nó chỉ đơn giản như một thước phim quay chậm.

Chỉ nhìn thấy gót chân của hắn nhấc lên khỏi mặt đất, Vân Hoàng hạ người xuống, nhanh đến mức những kẻ tu vi thấp thậm chí vẫn còn nhìn thấy ảo ảnh của Vân Hoàng đang đứng yên kia, thực chất là hắn đã hoàn thành xong một kiếm.

Quang mang bị bổ làm hai nửa, trên phần bên phải gáy của khôi lỗi, phù văn bị đứt gãy, kéo dài xuống tận chân. Khôi lỗi vẫn giữ tư thế chuẩn bị xuất quyền, thân thể còn xuýt nữa bị chém đôi.

Tất cả nghẹn họng nhìn trăng trối, những kẻ vừa châm chọc Vân Hoàng cổ họng giống như mắc một cục đá, xấu hổ hận không thể giấy mặt xuống cái hố nào đó.

Quá ngưu bức rồi, đây căn bản là giấu tài, không ra tay thì thôi, ra tay là tất cả đều ngã ngựa.

Những thành viên cấp cao đứng yên lặng quan sát tất nhiên nhãn lực so với tân binh tốt hơn nhiều, nhìn ra được Vân Hoàng thủ đoạn. Nhát kiếm vừa rồi từ trên khôi lỗi phù văn yếu hại chỗ xé mở ra, hơn nữa thuần tuý chỉ là man lực.

“Hắn là Thể Tu.” - Một người quả quyết chắc chắn.

Không có ai lên tiếng phản đối cả, có thể phách biến thái như vậy thì ngoại trừ Thể tu ra thì chỉ có thể là Chân Đan cảnh.

Thể tu tại Linh An đoàn cũng không có mấy cái.

Thanh niên trước mắt này thực lực chỉ sợ không kém so với phổ thông Thông Linh cảnh ngũ cấp đỉnh phong cường giả, đó là trong trường hợp hắn không có giữ bài tẩy.

Vân Hoàng từ đầu đến cuối đều không có một biểu hiện nào, hắn nhận Linh An đoàn lệnh bài, thản nhiên bước ra ngoài.

“Làm nhiệm vụ kiếm cống hiến điểm, cống hiến điểm có thể đổi lấy tài nguyên, công pháp, thuật pháp. Cơ chế này khá là giống trong tông môn Nhiệm vụ đại điện.”

Vân Hoàng tiến đến một cái giá gỗ lớn, trong mỗi ngăn của giá gỗ đều cất giữ một cái quyển trục, quyển trục bên trong sẽ ghi thông tin nhiệm vụ, tất cả đều được đánh dấu ấn của đoàn, chỉ khi nào chấp nhận tiếp nhận nhiệm vụ mới có thể giải khai dấu ấn.

Những nhiệm vụ này có rất nhiều loại, săn giết tu sĩ, tìm kiếm tài nguyên, áp tiêu, hộ tống, làm hộ vệ, khai phá hải đồ,... miễn là trong phạm vi có thể tiếp nhận.

Vân Hoàng đối với Lạc Dương giải khai khuyết thiếu rất nhiều, nên hắn quyết định lựa chọn nhiệm vụ khai phá hải đồ.

Phiến hải dương này rộng mênh mông, khó có thể khám phá hết, hắn việc rất đơn giản, chỉ là đến những vùng hẻo lánh lập xuống hải đồ, nhiệm vụ này dễ chịu thì có chỗ dễ chịu, nguy hiểm thì có chỗ nguy hiểm. Nếu bình thường thì rất dễ để hoàn thành, nhưng nhỡ đâu lại đụng phải một cái cường đại sinh vật như cao cấp hải thú thì coi như ngươi xui xẻo.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Tây bắc nguy hiểm

Ngồi trên phi hành khí, Vân Hoàng khởi hành đến phía tây bắc Lạc Dương.

Thực ra phi hành trên không hoàn toàn có thể dùng phi kiếm, nhưng tốc độ của phi hành khí trên đường dài thì tốt hơn phi kiếm nhiều.

Vân Hoàng tại Linh An đoàn đã nhận mất cái nhiệm vụ khai phá hải đồ. Những nhiệm vụ này thường luôn đầy rẫy ra vì hải dương rất rộng lớn, cống hiến điểm thưởng cho rất nhiều. Bất quá số người nhận lại ít đến đáng thương.

Vân Hoàng thần thức toả ra hết cỡ, linh lực xung quang hắn xung động, hoá thành những đường vân trên quyển trục. Người khác thần thức chỉ có thể cảm nhận vì vậy sẽ hao phí nhiều thời gian đi khắp nơi, nhưng hắn có thể "nhìn thấy" rõ mồn một như quan sát bằng mắt thường.

"Chậc! Việc này cũng không khó lắm!"

Thần thức của hắn rất mạnh, chỉ đi lòng vòng một chút đã vẽ ra hơn chục dặm hải đồ.

Vân Hoàng đáp xuống một cái tiểu đảo ở phụ cận. Hắn thần thức bao trùm toàn bộ đảo, dò xét xem có bất kì vật gì có ích không. Không ngoài dự đoán, đồ vậy có nhưng đối với hắn không có một chút tác dụng nào.

Vân Hoàng thở dài, Luyện Khí viên mãn tu luyện đã khó khăn như vậy rồi đạt đến Thông Linh tài nguyên tiêu hao sẽ khủng khiếp như thế nào nữa.

Đột ngột, từ bên dưới mặt nước đâm ra một cái xúc tu, Vân Hoàng thần thức luôn luôn duy trì nên hắn ngay lập tức phát hiện ra. Vân Hoàng một quyền đánh thẳng xuống dưới, quyền phong ngưng thành sắc bén phong nhân cắt nhiều vết trên xúc tu kia, tiên huyết chảy ra. Bên dưới truyền tới ba động tức giận, lại thêm hai cái xúc tu đâm thẳng lên phía trước. Vân Hoàng vội vàng thu hồi phi hành khí, giọng nói nghiêm trọng.

"Hải thú, Tam cấp trung giai hải thú!"

Từ bên phải hắn xuất hiện một đợt triều thần cao vô cùng, từng khối nước nặng nề có thể phá huỷ thân thể yêu thú hướng phía Vân Hoàng xông tới. Hắn xung quang phong bạo kinh hồn bắt đầu xoáy tròn, Vân Hoàng rút ra phi kiếm, bấm niệm pháp quyết, toàn bộ phong bạo lấy kiếm làm điểm tụ. Một kiếm chặt ngang, linh lực xung quanh ba động, triều thần hùng dũng bị cắt ngang làm đôi.

Vân Hoàng không có tiếp tục chiến đấu, hắn tế xuất ra phi hành khí, nhanh chóng cưỡi phi hành khí chạy đi, con hải thú này ít nhất cũng là Tam cấp trung giai bên trong đỉnh phong tồn tại, hơn nữa lại có năng lực thiên phú bổ trợ. Loại chiến lực này, nếu trên mặt đất hắn còn có cơ hội lưỡng bại câu thương, nhưng trên hải dương đánh nhau thì chắc chắn không trụ được năm mươi chiêu.

Đằng sau có âm thanh đuổi theo, Vân Hoàng không ngại đem thêm càng nhiều trung phẩm linh thạch tăng tốc cho phi hành khí, cuối cùng trốn thoát được.

"Thảo nào chả ai lại đi nhận cái nhiệm vụ này. Đi linh tinh chết như chơi!"

Hắn không biết rằng, hằng năm số người chết trong lúc làm nhiệm vụ khai phá hải đồ rất nhiều, vì thế người nhận đã ít lại càng ít. Ở tại trung tâm khi gặp cường đại hải thú có thể chạy vào trong hải thành lánh nạn. Trừ một chút kinh khủng hải thú ra, tất cả đều né tránh hải thành. Nhưng ở những vùng hoang sơ này thì khác, không có hải thành bảo hộ, tu sĩ căn bản giống như mồi ngon.

Hải thú là một chi của yêu thú, huyết nhục của tu sĩ đối với chúng là vật đại bổ. Vì vậy tu sĩ càng mạnh càng hấp dẫn hải thú, trừ khi mạnh vượt quá khiến chúng sợ hãi. Vân Hoàng ẩn tàng rất tốt, hải thú chỉ cảm nhận được hắn không "ngon miệng" nên bỏ qua, hắn cứ như vậy tránh thoát một kiếp.

Đêm đã dần buông xuống, Vân Hoàng không dám chậm trễ, nhanh chóng tìm một hòn đảo để trú chân. Phi hành trên hải dương vào ban đêm cực kì nguy hiểm.

Vân Hoàng trú tạm trong một hòn đảo vừa tìm được, hắn thu lại phi hành khí, dùng chân hoả đốt một chút củi cho có ánh sáng. Trong hòn đảo tối tăm lay lắt một chút ánh lửa.

Vân Hoàng không nhịn được mà thở dài. Vì nghĩ nhiệm vụ này dễ ăn nên hắn nhận liền mười mấy cái. Vị chấp sự ở đó nhìn hắn với ánh mắt kì lạ, sau đó liên tục khích lệ hắn, nói là hoàn thành hết chỗ này sẽ có cống hiến rất lớn. Vì thế nên Vân Hoàng liền lao vào.

"Xui xẻo thật! Ta làm nhiệm vụ là để kiếm cống hiến điểm chứ không phải để chết a!"

Vân Hoàng ngả người vào gốc cây đằng sau, ngắm nhìn mặt trăng trên cao kia. Trăng nơi hải dương này đặc biệt sáng và lớn, nhưng không thể xua tan được bóng đêm dày đặc của biển cả.

Vân Hoàng nhắm mắt lại, xung qyanh hắn rớt xuống từng hạt tinh quang, tạo thành những dòng suối tinh quanh đầu nhập vào thân thể Vân Hoàng.

Tu luyện khoảng hai canh giờ, đột nhiên Vân Hoàng cảm nhận được khí tức đã bước vào hắn hai trăm trượng xung quanh.

Vân Hoàng mở mắt ra, thần thức xuyên thấu nhìn đến thì phát hiện ra một phàm nhân. Người này chỉ che bên dưới bằng lá cây, khuôn mặt bặm bợm có dính bùn đất, cầm một cây giáo bằng gỗ, mũi giáo là đá được mài nhọn và buộc bằng dây leo.

Vân Hoàng toàn thân vẫn toả ra quang mang bởi vì tinh quang bao phủ. Đột nhiên người đó xông lên, mũi giáo đâm về phía Vân Hoàng, nhưng căn bản không thể tổn thương hắn mảy may, bị hộ thể linh lực của hắn trấn bất tỉnh, thất khiếu chảy máu.

...

Hạ Lân Hải Thành, Linh An đoàn phân bộ.

"Ngươi dẹp hết những nhiệm vụ sang phía tây bắc Lạc Dương rồi à?"

Vị chấp sự kia khó hiểu hỏi.

"Hôm trước đã có một vị Đồng cấp thành viên nhận hết toàn bộ rồi. Xem nào, mười tám nhiệm vụ khai phá hải đồ, ba nhiệm vụ tìm kiếm tung tích của thành viên mất tích, toàn bộ đều là phía tây bắc thì phải."

Vị kia tức giận, không nhịn được mà quát to.

"Ngươi cái tên ăn hại này, tổng bộ đã ra chỉ thị trừ khi có Chân Đan cảnh cường giả dẫn đội, nếu không nghiêm cấm bất kì sự xâm nhập nào về phía tây bắc. Bây giờ chỗ đó đã trở thành cấm địa rồi!"

Những Ngân cấp thành viên xung quanh cũng xì xào bàn tán.

"Thật vậy? Tây bắc Lạc Dương đã trở thành cấm địa?"

"Cần Chân Đan cảnh cường giả dẫn đội?"

Như để giải đáp thắc mắc về vuệc này, vị kia truyền âm ra khắp phòng.

"Nửa tháng trước, rất nhiều tiểu đội của các thế lực lẫn tông môn đều mất liên lạc, sự gia tăng hoạt động của hải thú. Cấp trên đã suy đoán rất có thể có Hải Vương xuất thế!"

Từ Hải Vương vừa phát ra, cả phòng lạnh ngắt như tờ, im lặng đến mức kim rơi có thể nghe thấy tiếng.

Hải Vương, từ có thể doạ khóc bất cứ trẻ em nào ở Lạc Dương này. Thống lĩnh quân đoàn hải thú, là cường địch đáng sợ nhất đối với nhân tộc tại Lạc Dương.

Không chỉ có sức chiến đấu cực mạnh, Hải Vương còn có thể khiến hải thú không tiếc vì nó bán mạng. Hải Vương xuất hiện ba trăm năm trước đã gây tổn thất cực lớn, thậm chí dư âm vẫn tồn tại tới bây giờ.

...

Vân Hoàng lúc này đang bị vây công bởi hàng trăm phàm nhân, nhưng những phàm nhân này có điều gì đó rất lạ. Họ con mắt dường như không có con ngươi. Tất cả trạng thái đều vô cùng cuồng loạn, trừ những người có cùng phù văn, chúng tấn công tất cả những vật di chuyển.

Vân Hoàng cánh tay vung lên, linh lực hoá thành những sợi dây nhỏ trói đám người đang điên vào. Tổng cộng gần hai mươi người bị hắn trói lại, treo ngược lên. Dù vậy, tất cả vẫn chống trả quyết liệt, điên cuồng vùng vẫy để thoát ra.

Vân Hoàng không có để ý việc đó, hắn thần thức tinh tế quan sát, phát hiện sau gáy của mỗi người đều có một cái ấn chú chứa phù văn màu đen.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 104: Khô lâu

Vân Hoàng chỉ trói lên có ba mươi người, những kẻ còn lại toàn bộ bị hắn đánh ngất hết. Vân Hoàng dùng hồn lực xem xét chú ấn.

"Khống hồn ấn chú!"

Hắn chân mày nheo lại. Khống hồn chú loại vật này tồn tại trên những người phàm này chứng tỏ trên đảo cũng tồn tại tu sĩ. Hơn chín phần cũng không phải loại tốt đẹp gì, nếu không kẻ hạ Khống hồn ấn chú đã không sử dụng thủ đoạn này.

Vân Hoàng lần theo khí tức xót lại, thần thức trông thấy tại vị trí trung tâm hòn đảo là một ngôi làng nhỏ, tại chính giữa ngôi làng là một cái cổ điện cao chừng ba mươi trượng, xây từ những tảng đá khá lớn được đẽo gọt thành khối lập phương.

Vân Hoàng ngay lập tức tiến về ngôi làng, xung quanh thôn xóm hoang tàn, heo hút, thậm chí bốc mùi thối cùng mùi ô uế khắp nơi. Hắn bước vào bên trong cổ điện, trong đó bốn phía trống trải. Chỉ có là ở giữa cổ điện bên trong có một cái ngai bằng đá. Ngồi trên ngai bằng đá là một cái gầy gò thân xác ngồi co quắt. Rêu, mạng nhện phủ đầy, da thịt của người này đã khô cứng lại. Từ trong hốc mắt khô lâu có một con kì dị nhện đang làm tổ ở đó.

Vân Hoàng tiến hành xem xét qua niên đại của toà cổ điện cùng với cái xác chết kia, nếu hắn tính toán không có sai lệch bao nhiêu. Người này đã chết đi ít nhất là mấy năm trước.

Bất quá khi hắn quan sát phần đất xung quanh, phát hiện ra toà cổ điện này vừa chui ra từ lòng đất không lâu. Dấu vết đất đá bị đào xới quá mới và rõ ràng.

"Toà cổ điện này chắc chắn có liên quan đến những phàm nhân bị hạ Khống hồn ấn chú kia. Nhưng làm thế nào?"

Vân Hoàng đã xem xét hòn đảo một lượt, không có bất kì tu sĩ nào tồn tại, vậy là suy đoán lúc đầu của hắn đã sai hoàn toàn. Toàn bộ nghi vấn đều đổ lên toà cổ điện kia.

Vân Hoàng trở lại toà cổ điện, nhưng hắn lần này không đứng bên ngoài quan sát nữa mà quyết định tiến vào bên trong.

Vân Hoàng tròng mắt co rút lại, toà cổ điện này vậy mà có thể ngăn cản hắn thần thức cùng linh lực.

Lập tức từ trên trần cổ điện lao xuống một đạo bóng đen, bóng đen này lẩm bẩm một đạo pháp quyết, ngay lập tức dưới trần, trên tường xuất hiện trận pháp. Mười mất đạo thuật pháp tấn công Vân Hoàng, hắn cánh tay giơ lên, một nhu sấm động nổ ra, cường đại cương nguyên hoá thành một cái đại thủ lớn hất bay toàn bộ thuật pháp.

Hắn vẫn chưa dừng lại, thân hình bật lên trên không, cương nguyên đại thủ xé không một trảo chộp lấy hắc y nhân.

Hắc y nhân cũng bị kiềm chế toàn bộ linh lực lẫn thần thức, nên khi Vân Hoàng nắm đám còn cách y một trượng đã đánh cho y bay đập vào vách tường, trong miệng phun ra một búng máu, dính lên hắc y. Y vội xua tay, vô cùng khẩn thiết nói.

"Đạo hữu dừng tay, dừng tay! Chúng ta thương lượng..."

Nhưng cương nguyên đại thủ xung quanh tay hắn đã không thể dừng lại, tên đó bị một quyền chấn cho lục phủ ngũ tạng vỡ nát toàn bộ hàm răng gần như bay ra ngoài. Nếu không phải Vân Hoàng kịp thời thu lại một phần lực đạo, y chắc chắn sẽ nằm phơi xác.

Tên kia lấy ra vài gốc linh thảo vò nát, đưa vào miệng nhai rau ráu, thương thế mới miễn cưỡng tốt hơn một chút. Y khó nhọc ngồi dựa vào vách tường.

Vân Hoàng tiến tới trước mặt hắc y nhân, trầm giọng hỏi.

"Ngươi là ai."

Tên kia lật lên mũ trùm, là một trung niên má hóp nam tử, hắn ho vài tiếng mới lấy được sức để nói.

"Tại hạ tự là Khai Lao."

Vân Hoàng thần thức đã bị ngăn cản, nhưng hồn lực nguyên bản không chút nào bị kiềm chế, hắn tinh tế dò xét cảnh giới của Khai Lao thì phát hiện ra gã trung niên trước mặt này cũng đã là Thông Linh cảnh cửu cấp.

Vân Hoàng âm thầm cảm thấy may mắn, nếu không phải bên trong toà cổ điện này có thể khoá kín linh lực và thần thức thì rất có thể người chết sẽ là hắn.

Kẻ này không thể không diệt!

"Tại sao ngươi lại đặt Khống hồn chú ấn lên những phàm nhân kia."

Vân Hoàng hỏi.

"Ta thật sự không biết những thổ dân này. Ta mới đặt chân lên cái hòn đảo cổ quái này thì đã gặp cảnh này a."

Tên kia miệng lưỡi đắng chát. Hắn không kể cho Vân Hoàng biết thực ra hắn dùng toà cổ điện này để mai phục đánh giết tu sĩ vào đảo này. Vốn dĩ thành công liên tục, không ngờ lại đụng phải một gã thể tu.

Vân Hoàng nghi ngờ đối phương còn có giấu diếm, nhưng hắn vẫn làm bộ như thường. Vẫy tay tỏ ý định cho Khai Lao rời đi.

Tên kia mừng rỡ như vớ được cọc, đôi mắt bất chợt lướt qua một tia lạnh lẽo. Đúng cái khoảnh khắc Vân Hoàng quay người đi, hắn cắn vào tay mình, đồng thời rút ra một tấm phù lục. Phù lục dính máu nhanh chóng kích hoạt, mười mấy đạo kiếm phù bay ra.

Nơi đây không sử dụng được linh lực để kích hoạt phù lục, nhưng linh lực chảy trong huyết mạch thì không.

"Sớm đã đề phòng ngươi!"

Vân Hoàng hồn lực thời thời khắc khắc theo dõi Khai Lao thời điểm. Ngay từ khi Khai Lao gã chuẩn bị ném ra phù lục, Vân Hoàng đã hành động, hắn cánh tay giống như xao su bị kéo căng bất chợt thả ra. Một tiếng phá âm chói tai vang lên.

Cánh tay của hắn nhanh vô cùng, đáng nát mấy đạo kiếm phù, nhưng trên tay hắn vẫn lưu lại một vài vết thương. Khai Lao dùng tốc độ nhanh nhất có thể lao ra ngoài cửa, nhưng Vân Hoàng còn nhanh hơn, hắn chân phải sút một phát vừa vặn đụng Khai Lao, lực đạp đẩy hắn ra gần trung tâm cổ điện.

Vân Hoàng cả người bật về phía trước, Khai Lão cắn răng, trog miệng phun ra một ngụm huyết châu, đây chính là lá bài tẩy của gã. Huyết châu mang theo oán niệm, dường như là dùng sinh mạng để tế luyện. Vân Hoàng không chút nào dám coi thường, huyết châu bạo nổ phóng xuất ra âm hồn bất tán khí tức. Đột ngột giống như kích thích một cái gì đó, toà cổ điện rung lên, dị biến phát sinh.

Những đường khắc vô nghĩa trên vách tường bỗng chốc bị bóc ra thành những dải tử sắc phù văn trôi nổi giữa không chung, vô số những ma niệm, những tiếng gào thét thảm thiết chấn động linh hồn hắn.

"Chết rồi! Đây căn bản không phải cổ điện cái gì cả! Đây là một cái lò luyện!"

Những oán niệm kia quấy rối Vân Hoàng sự tập trung, khiến cho suy nghĩ và hành động của hắn toán loạn, Vân Hoàng còn cảm nhận rõ ràng dường như trong người huyết nhục, sinh mệnh đang bị kéo ra.

Rất may, có hay không là do cái lò luyện khổng lồ này đã bị hư hại quá lâu hay sao mà tử sắc phù văn vẫn chưa thể bịt kín lối ra. Vân Hoàng phản ứng kịp thời, cố gắng vứt bỏ trong đầu những tiếng gào thét kia, cương nguyên như núi lửa phun trào liều mạng xông ra khe hở kia, khi hắn vừa kịp chui ra thì những dải tử sắc phù văn cũng hoàn toàn bịt kín cửa ra.

Khai Lao không có may mắn như Vân Hoàng, gã cách cửa ra xa hơn Vân Hoàng, tốc độ cũng chậm hơn hắn. Khai Lao bị những tử sắc phù văn kia quấn lấy, thân thể phảng phất như cục đất sét liên tục bị nhào nặn, máu tươi thấm vào dưới nền. Toàn bộ Khai Lao thân thể bị chuyển hoá, khi những tử sắc phù văn kia rút đi, chỉ còn lại một nắm bụi rơi trên mặt đất.

Vân Hoàng âm thầm rùng mình, sau lưng mồ hôi ướt đẫm. Kinh hãi hơn, khi máu của Khai Lao thấm xuống, hắn phát hiện bộ khô lâu luôn giữ thế co quắp trên ngai cuối căn phòng kia vậy mà xuất hiện một tia huyết khí, khoảnh khắc này rất ngắn ngủi, nên Vân Hoàng cũng không có nắm chắc.

"Chẳng lẽ đó là phục sinh thủ đoạn? Dùng người khác sinh mệnh để phục sinh chính mình?"

Vân Hoàng không dám ở lại đây tiếp tục suy đoán, hắn lấy ra phi hành khí, trực tiếp bay về Hạ Lân Hải Thành, tây bắc này quá mức hung hiểm. Ít nhất trước khi đột phá Thông Linh cảnh, hắn không muốn trở lại lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Hộ tống

Vân Hoàng cưỡi phi hành khí bay lên khoảng chừng vài chục trượng thì bên phía cổ điện rung lên ông ông một hồi, một cơn trấn động điên cuồng làm rung chuyển cả hòn đảo, tưởng chừng như sắp bị giẫm nát, tạo thành những đợt sóng cao ra xung quanh vài dặm.

Rầm rầm rầm rầm

Liên tục những tiếng nổ tan vang lên, hòn đảo rốt cuộc không thể chịu được nữa, lở thành từng mảng rơi xuống biển. Để lộ ra một khối kiến trúc khổng lồ. Mà cổ điện kia hắn thấy loáng thoáng không chỉ có một, mà là gần chục cái cổ điện như vậy, bám trên một bề mặt lớn hơi cong, Vân Hoàng nhìn thấy nó khá giống một mặt của khối cầu.

Bên trong những cổ điện, vô tận oán hận khí tức tràn ra, Vân Hoàng sắc mặt khó coi vô cùng. Bình thường thì không sao. Nhưng viên huyết châu của gã chết tiệt Khai Lao kia lại làm xúc động tất cả oan hồn này. Đưa tới cái thứ này xảy ra dị biến.

Vân Hoàng không dám chậm ở lại đây thêm một giây nào nữa, hắn toàn lực thôi động phi hành khí. Nhưng từ trong cửa vào toà cổ điện đầu tiên phát hiện phóng ra những dải tử sắc phù văn, hướng tới Vân Hoàng cuốn tới. Hắn ngón tay hoá thành kiếm chi, linh lực thôi động bổ ra kiếm quang dày đặc như mạng lưới.

"Thật nghĩ rằng ở khoảng cáh này ta không làm gì được ngươi? Bất Vực Chi Kiếm."

Thuần tuý kiếm chiêu không có biến ảo, chỉ còn xót lại cơ bản nhất tính chất nhanh và mạnh. Những tử sắc phù văn kia dường như cành rời xa cổ điện

cành yếu đi, bị kiếm quang của Vân Hoàng nuốt trọn. Nếu mà tử sắc phù văn từ tất cả những cái cổ điện vừa nhô lên kia cùng công kích thì Vân Hoàng chỉ có thể chạy trốn, nhưng chỉ có một cái yếu nhất thì hắn có rất nhiều cách để phá hư dải tử sắc phù văn này.

"Khởi Phong!"

Vân Hoàng chộp ra một trảo, xung quanh phong bạo ngưng tụ thành một đạo phong nhận rất lớn, phong nhận cắt qua không khí, cắt qua kiếm quang, một dải dài tử sắc phù văn bị cắt làm hai phần. Hắn chưa dừng lại, Vĩnh Cửu Chi Mạch trong cơ thể giống như một cái hoả lô liên tục đốt cháy linh lực. Hắn tiếp tục một trảo vung ra. Xung quanh không khí tưởng chừng như bị cắt nát đồng dạng. Năm phong nhận to lớn chém ra, dải tử sắc phù văn vốn đã chia hai giờ lại tiếp tục bị cắt như thịt cá.

Chúng dường như sợ hãi muốn rút về nhưng Vân Hoàng không có dễ như vậy liền thả ra. Bất quá khi hắn chuẩn bị tiếp tục tiến hành công kích, Vân Hoàng cảm nhận được một luồng nguy hiểm khí tức từ bên trong cổ điện kia. Cảm giác như một hơi thở mang theo tử vong chi ý ngay trước mặt hắn.

"Xem ra không thể đuổi tận giết tuyệt!"

Vân Hoàng âm thầm thở ra một hơi, chậm rãi thối lui, hắn khẳng định đối phương có khả năng đem mình trọng thương, thậm chí giết chết, bất quá có chỗ cố kị nên không có xuất thủ. Đây đơn thuần chỉ là cảnh báo hắn.

Vân Hoàng lấy ra phi hành khí bay mất, hắn ngoái đầu lại thì thấy toà kia kiến trúc đang theo hòn đảo, chìm xuống dưới sâu thẳm hải dương.

"Từ nay về sau phải hạn chế qua lại khu vực này."

Vân Hoàng thầm nhủ, tăng tốc muốn nhanh chóng về Hạ Lân Hải Thành.

Ở bên trong toà cổ điện kia, bộ khô lâu xuất hiện nhiều thêm một tia huyết sắc. Mười năm những người phàm bộ lạc kia cúng tế cho hắn tế phẩm mới miễn cưỡng đem lại cho hắn một chút lực lượng. Dựa vào uy năng của toà cổ điện này mới có thể giết chết Khai Lao, nuốt Khai Lao về sau hắn có niềm tin có thể đánh giết Vân Hoàng. Bất quá Vân Hoàng cường hãn vượt qua dự tính của hắn, đánh giết về sau rất có thể hắn sẽ lâm vào ngủ say. Không biết qua bao nhiêu cái tuế nguyệt mới tỉnh lại.

...

Tiêu tốn một chút linh thạch, Vân Hoàng cuối cùng cũng về tới Hạ Lân Hải Thành.

Trở về Linh An đoàn phân bộ, Vân Hoàng mới biết được tin là toàn bộ những nhiệm vụ đi vùng tây bắc Lạc Dương toàn bộ đã bị thu hồi vì quá mức hung hiểm. Hắn không những không có bị chịu trách nhiệm vì bỏ nhiệm vụ mà còn được phân bộ bồi thường cho đại lượng cống hiến điểm.

Vân Hoàng tất nhiên không có khách khí, hắn nhận lấy toàn bộ cống hiến điểm. Đi vào Linh An đoàn Tàng Thư Các.

Bên trong cực kì rộng lớn nhưng chỉ có chín cái dãy làm từ thiết mộc, trên mỗi ngăn của dãy có trưng bày một cái ngọc giản, bên dưới ngọc giản là một cái trận pháp nhỏ.

Vân Hoàng bây giờ không cần nhiều tài nguyên, hắn giờ cần nhất là đao kĩ hoặc kiếm kĩ. Bởi vì kiếp trước không có dùng binh khí nguyên nhân nên Vân Hoàng binh khí tri thức cực kì nghèo nàn. Nhưng bây giờ thì khác, hắn phát hiện ra cơ thể của mình mạnh mẽ không khác gì một cái vũ khí sống, không tận dụng không được.

Vân Hoàng cứ thấy kiếm kĩ hoặc đao kĩ nào hay hay thì ngay lập tức thu lấy. Mãi đến tận khi hắn đã thu lấy năm bộ kiếm kĩ cùng ba bộ đao kĩ thời điểm, thông báo cống hiến điểm đã hết hắn mới dừng lại.

Những bộ đao kĩ, kiếm kĩ này trong Tàng Thư Các không tính là cao, nhưng Vân Hoàng muốn thông thuộc hết trong một sớm một chiều là không thể.

Nghỉ ngơi vài ngày, hắn nhận một nhiệm vụ khác, cùng với ba thành viên nữa thực hiện. Lần này nhiệm vụ là nhiệm vụ hộ tống.

Đối tượng hộ tống là một đôi đạo lữ. Cả hai tu vi cũng chỉ là Hư Linh cảnh đỉnh phong. Cả bốn cần hộ tống hai người về một Hải Thành cách Hạ Lân Hải Thành chừng năm ngàn dặm, nơi đó gọi là Huyền Nguyệt Hải Thành.

Vân Hoàng cùng tham gia tiểu đội gồm một cái nam tử tóc rối, tu vi Thông Linh cảnh tứ cấp trung kì. Một cái da nâu nữ tử, tu vi Thông Linh cảnh tứ cấp hậu kì. Một cái hoàng bào trung niên, tu vi Thông Linh cảnh ngũ cấp đỉnh phong.

Nam tử tóc rối là một người khá năng động, cùng với da nâu nữ tử kia trò chuyện rôm rả, cũng có hướng Vân Hoàng vài câu. Hoàng bào trung niên thì chỉ trầm lặng đứng một góc, ngoại trừ thưa tên họ ra thì không nói thêm gì khác.

Cả bốn cùng đôi đạo lữ kia chào hỏi giới thiệu một lần xong xuôi thì lập tức lên đường.

Đôi đạo lữ kia bối cảnh dường như cũng không nhỏ. Lấy ra một cái đỉnh cấp Bán Huyền giai phi hành pháp bảo. Đủ cho sáu người vẫn còn dư chỗ.

Năm ngàn dặm khoảng cách dùng Bán Huyền giai phi hành khí toàn lực thôi động cũng chỉ mất có gần một ngày, nhưng vì để đảm bảo an toàn nên sẽ kéo dài tới ba ngày.

Khởi hành sau đó, đôi đạo lữ kia khống chế phi hành khí, bốn người Linh An đoàn thành viên cứ thay phiên từng người canh gác.

Lúc này đã đến phiên của hoàng bào trung niên canh gác, ba người Vân Hoàng tụ tập lại một chỗ nói chuyện. Nam tử vò vò cái mái tóc rối bù của mình, hướng Vân Hoàng hỏi.

"Vân đạo hữu, ngươi có hay không biết Hải Nguyên Cấm Địa?"

Vân Hoàng không có biết vì hắn vốn không phải dân bản xứ, hắn nhẹ lắc đầu. Nam tử kia như tìm được đề tài, nói liền mạch một hồi.

"Hải Nguyên Cấm Địa chính là đệ nhất cấm địa ở Lạc Dương, tất cả hạn chế chỉ cho phép tu sĩ dưới hai trăm tuổi tiến vào."

Vân Hoàng kinh ngạc, đối với cốt linh còn tiến hành hạn chế, cấm địa này thật sự không bình thường.

"Nghe nói nơi đó chính là một cái cổ đại chiến trường hình thành ra, bên trong cơ duyên vô số, rất nhiều Lạc Dương một phương cường giả đều đi ra từ Hải Nguyên Cấm Địa."

Vân Hoàng càng nghe càng chăm chú, không có để ý trong con mắt của da nâu nữ tử kia xẹt qua một vệt lãnh ý

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Bị tập kích

Đã qua gần một ngày trời phi hành, đêm tối dần dần bao trùm cả Lạc Dương, ánh trăng dù toả sáng mãnh liệt nhưng vẫn không cách nào xua tan màn đêm kia. Thỉnh thoảng lại có vài đạo yếu ớt quang mang di chuyển, đó là một số phi hành khí khác.

Phi hành khí nơi Vân Hoàng cùng ba vị thành viên của Linh An đoàn hộ tống dần thả chậm tốc độ. Tất cả lúc này không có náo nhiệt như lúc đầu nữa mà cực kì trầm lặng, không khí đè nén khiến người ta thở không ra hơi.

Ai cũng biết phi hành vào ban đêm cực kì nguy hiểm. Cùng với mặt biển, trong đêm hải thú chính là chúa tể, hoạt động với tần xuất so với ban ngày thì gấp năm đến mười lần.

Đoàn của Vân Hoàng muốn tìm một cái Hải Thành trú chân nhưng theo như hải đồ, xung quanh vùng này không có Hải Thành nào hết. Nếu muốn trú đêm trong Hải Thành ít nhất cũng phải là đêm mai.

Vân Hoàng đi ra bên ngoài ngồi, đã tới ca gác đêm của hắn.

Thời gian trôi qua, một số hải thú vô tình đáng tới phi hành khí bị hắn diệt gọn. Tuyệt không để kinh động đến đàn đàn hải thú phía dưới.

Đột nhiên, đằng sau lưng Vân Hoàng vang lên động tĩnh nhỏ, hắn không có quay đâu lại, vẫn một bộ dáng đưa lưng vào trong, nhưng thần thức đã chậm rãi rà xoát.

Không có gì ở đó cả.

Vân Hoàng đột nhiên khẽ nói.

"Trốn dưới mũi của ta mà tưởng bở thành công à?"

Đột nhiên từ đằng sau Vân Hoàng loé lên ánh kiếm, đối phương thi triển kiếm kĩ muốn hái đầu Vân Hoàng xuống. Hắn chỉ cười nhẹ, độ nhiên vẫn đang trong trạng thái ngồi xếp bằng dùng ngón chân cái đẩy thân thể mình lên. Ngón chân của hắn chống đỡ toàn thân, đứng thăng bằng trên mũi kiếm bé xíu.

Linh khí từ thanh kiếm không cách nào xuyên thủng cương nguyên phòng hộ của Vân Hoàng.

Cả hai cứ giữ nguyên cái tư thế kì lạ như vậy vài tức về sau, bên kia đối phương mới mở miệng nói chuyện, thanh âm này dường như bị cố gắng làm trầm xuống, nghe không ra được là ai cả.

"Tại sao ngươi không la lên?"

Vân Hoàng từ nãy đến giờ luôn cố gắng nhìn ra đối phương hình ảnh, nhưng khi thần thức của hắn nhìn đến chỉ thấy một đoàn nhiễu loạn hình ảnh, dường như trên người đối phương có món bảo vật nào đó có khả năng đối với phương diện linh hồn hạn chế. Dù là dùng hồn lực cũng chỉ miễn cưỡng thấy một chút bóng dáng mà thôi.

"Nếu ta la lên, ngươi sẽ đổ vấy cho ta nhỉ?"

Vân Hoàng đã nghĩ kĩ, đây chính là đối phương đã đòn tâm lí đã tính kĩ. Nếu hắn phản kích, đối phương chắc chắn sẽ kịch liệt vu cáo hắn là gián điệp. Mà Vân Hoàng cũng không thể đối với hắn giao thủ, bây giờ là nửa đêm trên biển, thời gian nguy hiểm nhất. Chỉ cần một tác động nhỏ cũng sẽ như viên sỏi ném xuống tĩnh lặng hồ, hậu quả sẽ khó lường.

Nhát kiếm vừa rồi đối phương chỉ là đang bẫy hắn, không phải là muốn giết hắn.

"Ngươi chắc chắn là một trong ba vị Linh An đoàn thành viên còn lại trên phi hành khí này phải không?"

Đối phương cười nhẹ.

"Ngươi rất thú vị. Ta tha cho ngươi một mạng. Tại Hải Thành tiếp theo cập bến ngươi có thể rời đi, còn lại tất cả những người trên này, không một ai được phép sống sót."

"Ngươi bảo vật rất thú vị, còn có thể đối với thần thức tiến hành ảnh hưởng, lai lịch chắc cũng không tầm thường nhỉ?"

Đối phương tựa hồ trong nháy mắt nhảy lên kịch liệt, bất quá liền nhanh chóng áp chế lại trong lòng rung động. Ngữ khí xen lẫn chút sát ý.

"Ngươi biết?"

Vân Hoàng không có để ý khí tức trên người đối phương càng thêm nguy hiểm, chỉ bình chân như vại, một bộ trời sập cũng vô tư dáng vẻ bảo.

"Tiếc là không đối với ngươi dò xét sớm hơn, chỉ cần biết vị trí ngươi xuất phát là có thể hoàn toàn điều tra ra."

Tên kia rốt cuộc cũng thu lại trong lòng lãnh ý, dù sao định lực của hắn cũng khá tốt, không có vì Vân Hoàng một câu nói mà bị doạ sợ.

"Ngươi không nên đắc tội Âm Minh."

Vân Hoàng có thể cảm thấy đối phương đang rút lui. Khi khí tức của đối phương hoàn toàn rút hẳn, hắn mới nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Cả quá trình cả hai không nhìn mặt nhau, nhưng thực chất vẫn không ngừng giao thủ. Vân Hoàng cố gắng thăm dò, đối phương lại muốn bẫy hắn, gieo vào trong lòng hắn sợ hãi.

Vân Hoàng ngay lập tức dùng thần thức dò xét bên trong phi hành khí, nhưng chỉ thấy một mảnh mê vụ, dường như đối phương đã chuẩn bị sẵn từ sớm, không lộ ra bất kì sơ hở nào. Mà bây giờ tiến vào trong cũng đã muộn, đối phương chắc cũng đã về chỗ của mình, xoá đi mê vụ.

Thu hoạch duy nhất chính là Âm Minh hai chữ này, mặc kệ đối phương có hay không bịa đặt, đó đều là manh mối.

"Còn ba canh giờ nữa mới tới sáng, vẫn có thể tu luyện một chút."

Dù đang điều khiển phi hành khí, nhưng Vân Hoàng vẫn không ngừng tu luyện, theo tinh quang chiếu rọi, một dải nhỏ bé tinh hà cuốn thành vòng nhỏ trước ngực hắn. Từng hạt nhỏ như hạt bụi tiến nhập vào thân thể hắn, biến thành linh hồn hắn một bộ phận.

"Thức hồn thuế biến đã gần một phần mười. Linh hồn của ta đã gần ngưỡng Thông Linh cảnh lục cấp đỉnh phong."

Tu luyện rất nhanh trôi qua, ba canh giờ đã hết. Mặt trời nhô lên cuối đường chân trời. Vân Hoàng có thể loáng thoáng thấy từng đàn hải thú đang nhao nhao lặn sâu xuống đáy đại dương. Vân Hoàng thở phào một hơi, trời sáng, nguy hiểm cũng giảm đi nhiều.

Buổi sáng, tất cả đi ra khỏi phòng nghỉ của mình chào hỏi trò chuyện nhau rất bình thường. Bất quá chỉ có Vân Hoàng và "hắn" mới biết đêm qua phát sinh chuyện gì.

Vân Hoàng khẽ liếc mắt về phía hoàng bào trung niên luôn im lặng kia, theo lí mà nói hắn thấy người này là đáng nghi nhất, bất quá Vân Hoàng không dám kết luận quá sớm.

Lần này đến lượt nữ tử da ngăm khống chế phi hành khí, Vân Hoàng trở về phòng của mình, bố trí một chút trận pháp. Bắt đầu diễn luyện chính mình chiêu thức.

Bây giờ hắn đang tu luyện một môn chiến pháp đao kĩ, danh tự là Phá Vũ Trường Đao.

Phá Vũ Trường Đao đao kĩ hoàn toàn là lực công kích cực đại đao kĩ, đao pháp nặng nề đè ép, tính chất phá hoại cao. Mỗi đao đều cực kì đơn giản chỉ có ba động tác bổ dọc, chém ngang cùng vung chéo nhưng xuất đao là phá núi. Bất quá đó cũng là một con dao hai lưỡi, tiêu hao quá nhiều chiến lực, không hợp chiến đấu lâu dài.

Vân Hoàng chọn đao pháp này không phải vì uy lực, mà là Phá Vũ Trường Đao đao kĩ có dạy về cách dàn trải lực lượng trên một bề mặt lớn.

Đao kĩ thiên hướng huỷ diệt có nhiều lắm, nhưng hầu như đều dạy rằng dồn toàn bộ lực lượng vào một điểm, đánh ra một kích mạnh nhất. Đây là một cách rất hữu hiệu nhưng Vân Hoàng không thích nhược điểm của nó, lực phản chấn trở lại có thể gây tổn thương các bộ vị khác. Nếu là đao thì không sao, bất quá Vân Hoàng dùng chính thân thể của mình. Đánh ra một kích mạnh thù mạnh thật, nhưng nhỡ đâu gặp đối thủ mạnh có thể phản kích thì hoàn

toàn có thể đem những bộ vị khác đã bị rút hết lực lượng đánh cho nát bét.

Thân thể là một tổ hợp thống nhất, thiếu một bộ phận cũng sẽ tạo thành ảnh hưởng không ít thì nhiều. Dù cho cách tay còn lạnh lặn, nhưng nếu toàn thân vết thương thì muốn đánh đấm cũng không được.

Dàn trải lực lượng ra toàn bộ thân thể lý thuyết trong Phá Vũ Trường Đao đao kĩ tuy chỉ là sơ khai nhất, nhưng với ngộ tính của hắn thì chỉ cần có điểm tựa, hắn có thể đẩy cả thế giới lên.

Tu luyện khoảng hơn hai canh giờ, đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng huyên náo. Vân Hoàng mở mắt, hắn mang theo vẻ mặt khó hiểu bước ra bên ngoài.

Ngoại trừ đôi đạo lữ kia, tất cả ba thành viên Linh An đoàn còn lại cũng bước ra ngoài. Nam tử với mái tóc rối như vừa ngủ dậy thấy Vân Hoàng đến thì vội thông báo tình hình.

"Hải tặc?" - Vân Hoàng hỏi.

Cả ba ngoài đều gật đầu.

"Tổng cộng có bảy vị Thông Linh cảnh, hai cái tam cấp, hai cái tứ cấp, hai cái ngũ cấp, một cái lục cấp." - Nữ tử da ngăm trầm giọng.

Hoàng bào trung niên luôn luôn im lặng lúc này tuốt thanh bảo kiếm ôm trong lồng ngực ra. Thân hình chớp động hoá thành một đạo lôi quang phi tốc đến phi hành khí của đám hải tặc đang chặn đường. Một tên Thông Linh cảnh tứ cấp không kịp phản ứng chống đỡ, bị một đạo lôi đình chi kiếm xé mở lồng ngực linh lực hộ thể, điên cuồng thổ huyết bay ngược về phía sau, may mắn được đồng bọn đỡ lấy.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107: Hải tặc

"Là cao thủ!"

Không biết ai trong số đám hải tặc hét lên như vậy khiến cả bọn bừng tỉnh. Hai cái Thông Linh cảnh ngũ cấp liên thủ lại, một trái một phải xông tới chặn hoàng bào trung niên.

Hai hải tặc Thông Linh cảnh ngũ cấp một dùng trường thương, một dùng cung tiễn. Gã cầm thương tiến lên trước, trong tay trường thương quét qua. Trường thương ngay lập tức va chạm với bảo kiếm của hoàng bao trung niên. Y hừ lạnh, khắp người lôi quang bộc phát, lôi điện bao phủ bảo kiếm của y, cánh tay của hoàng bào trung niên vung lên, to lớn lôi nhận đánh bật trường thương.

Một thương một kiếm đang giao thủ trên không thì đột nhiên hoàng bào trung niên như phát giác được cái gì đó, thân hình lùi về đằng sau nửa bước. Ngay lập tức ba mũi tên ngưng tụ từ linh lực băn thẳng xuống chỗ y đang đứng khi nãy.

Tên hải tặc dùng cung hét lên.

"Chúng mày còn chờ gì nữa? Vây đánh gã này cho tao!"

Những tên hải tặc kia thực lực cũng chỉ có Thông Linh cảnh tứ cấp là cao nhất, nhìn nhau do dự một hồi rồi mới xông lên. Thậm chí cả gã hải tặc Thông Linh cảnh lục cấp duy nhất cũng tham chiến rồi. Nhóm Vân Hoàng tất nhiên không thể để như vậy được, nam tử tóc rối cùng da ngăm nữ tử đồng loạt tế xuất ra phi kiếm, đạp trên phi kiếm chặn lại vài tên hải tặc kia. Vân Hoàng ngược lại không có vội vã, chỉ chậm rãi đạp không bước ra.

Một tên hải tặc lâm trận bỏ chạy, trong mắt có thật sâu sợ hãi. Hoàng bào trung niên kia tu vi mới chỉ có Thông Linh cảnh ngũ cấp đỉnh phong nhưng chiến lực siêu cường, một mình độc chiến hai cái Thông Linh cảnh ngũ cấp và một cái Thông Linh cảnh lục cấp vây công cũng không rơi xuống hạ phong.

Vân Hoàng cước bộ chầm chậm, đứng nhìn hoàng bào trung niên cũng rất kinh ngạc, người này thật sự không đơn giản.

"Nếu so đấu, người này ít nhất cũng cường đại hơn Hà Xà lão quỷ lúc trước ít nhất bốn năm phần."

Cường đại hơn bốn năm phần là một khoảng cách cực lớn, dù là hai cái Hà Xà lão quỷ cũng đấu không lại vị trung niên trước mắt này.

"Xem ra vẫn phải cẩn thận một chút."

Vân Hoàng có chút trầm mặc, hắn tuy không có sợ bất kì tu sĩ nào dưới Thông Linh cảnh hậu kì, nhưng một khi còn không đột phá đến Thông Linh cảnh hắn liền khó yên tâm được. Dù sao thì kẻ thù mà Vân Hoàng phải đối đầu sẽ không chỉ dừng lại ở Thông Linh cảnh.

Chiến đấu cũng sắp sửa kết thúc, trên bầu trời rộng một mảnh mấy chục trượng toàn lôi vụ, bên trong lôi vụ vang lên tiếng lôi đình oanh kích, tiếng va

chạm của pháp bảo. Linh lực xung quanh chấn động, từng tia lớn nhỏ lôi hồ đánh lan ra xa.

Còn hai cái thành viên kia, một là một nam tử có mái tóc lúc nào cũng trong tình trạng rối bù, hai là vái kia da ngăm nữ tử kia vẫn đang dòn sát đối phương. Cả hai đều đã là Thông Linh cảnh tứ cấp, thực lực tất nhiên không có yếu, pháp bảo của bọn hắn so với Thông Linh xảnh tứ cấp bên địch thì lại tốt hơn, liên tục chiếm thế thượng phong.

Những tên lâu la cảm nhận được trong cả bốn người mày, khí tức của Vân Hoàng lại là yếu nhược nhất liền xông tới tấn công. Tóc rối nam tử nhíu mày, nữ tử da ngăm chỉ kịp kinh hô lên một tiếng. Kể cả hoàng bào trung niên đang trong trận đại chiến cũng quay đầu.

Vân Hoàng chỉ cười nhẹ, thuận miệng nói.

"Vậy lấy ngươi ra xem thử uy lực chiêu mới a."

Vân Hoàng bắt đầu vận chuyển linh lực theo pháp quyết của Phá Vũ Trường Đao, tập trung chủ yếu ở hai cánh tay.

Tên kia thấy hắn vẫn đứng như trời trồng tại chỗ thì đoán chắc rằng Vân Hoàng đã bị doạ sợ không di chuyển nổi. Linh lực điên cuồng vận chuyển vào thanh pháp bảo Linh giai thượng phẩm đại đao trong tay. Ánh đao chớp nhoáng, hoá thành một vòng trên không, đao mang muốn chẻ Vân Hoàng làm hai nửa.

Vân Hoàng lúc này mới chịu động, hắn cách tay giơ lên, chỉ nhẹ nhàng vung tay. Đao mang ngay lập tức bị chém đôi.

Gã hải tặc kia kinh ngạc, nhưng vẫn nhanh chóng lao đến Vân Hoàng cận chiến. Bất quá khi hắn đến gần, cả khuôn mặt tái xanh, mồ hôi lạnh điên cuồng chảy xuống.

Gia hoả trước mắt gã thật sự là một cái người điên!

Đem đao khí ngưng tụ lại trên cánh tay, trừ khi muốn cánh tay bị băm vằm, chả ai lại đi làm cái việc ngu xuẩn như vậy cả. Mà Vân Hoàng lại còn vô cùng ung dung thực hiện.

Vân Hoàng thực ra cũng không dám đối với chính mình làm như vậy mặc dù luyện thể đẳng cấp của hắn đủ cao. Nhưng Phá Vũ Trường Đao có cách để hắn cân bằng lực lượng đủ để cách tay bình yên, đồng thời đối với khống chế cũng đạt được bước tiến.

Những chiêu thức của Vân Hoàng lực phá hoại rất lớn, thuộc dạng cực kì khó kiểm soát, thậm chí không cẩn thận có thể kéo mình chết chung. Vân Hoàng không thể hạn chế sức mạnh của nó được, chỉ có thể học cách kiểm soát sao cho nó tấn công đúng người được thôi.

Vân Hoàng một quyền đáng ra. Quyền phong mang theo đao khí xoắn nát oanh vỡ lồng ngực của tên hải tặc, hắn hét ghảm lên một tiếng muốn cầu cứu đồng bọn. Nhưng Vân Hoàng cáng tay đã một trảm ngang ra, đem cổ của hắn hoàn toàn chém đứt, xác chết chia làm hai phần rớt xuống biển, biến thành mồi cho hải thú.

Không kịp để những gã hải tặc đằng sau bỏ chạy, Vân Hoàng đã một bước tiến lên phía trước, khí thế nghiền ép toả ra. Hắn trong miệng niệm pháp quyết, từ trong túi trữ vật bay ra một thanh phi kiếm. Phi kiếm dưới linh lực gia trì hoá thành một đạo quang mang đâm về phía đám hải tặc.

Những hải tặc trước mắt này chỉ là râu ria thôi, không cần thiết phải vận dụng chân thực thực lực để diệt sát. Hơn nữa trong trường hợp một kẻ thủ ác đang ẩn nấp bên cạch khiến Vân Hoàng cảm thấy giữ lại bài tẩy cũng tốt.

Nhìn phi kiếm nay đến bọn chúng cũng rốt cuộc tỉnh hồn lại. Tất cả liên hiệp lạ cùng một chỗ, pháp bảo xen lẫn thuật pháp liên tục tế xuất ra. Vân Hoàng một mình một phi kiếm đứng trước chùm thuật pháp dày đặc của mười mấy Thông Linh cảnh tu sĩ xuất ra không có nửa điểm chật vật. Hắn pháp quyết niệm càng nhanh, phi kiếm tốc độ càng lúc càng nhanh, dưới Vân Hoàng khống chế, dù chỉ là môth thanh phổ thông Linh giai thượng phẩm phi kiếm cũng đã có tốc độ gần vô hạn với Linh giai cực phẩm.

"Bất Vực Chi Kiếm!"

Chỉ một đạo kiếm mang chém ra, xé mở cơn mưa thuật pháp của đám hải tặc. Vân Hoàng lại tiến thêm bước thứ hai, hai tay kết thủ ấn, thuật pháp Sơn Hà Ấn được khởi động. Một đạo to lớn ấn quyết mạnh mẽ như thác nước đổ ập xuống một gã hải tặc. Gã trong miệng tiên huyết điên cuồng phun ra, Sơn Hà Ấn oanh phá hộ thể linh lực, dập nát lục phủ ngũ tạng. Tên hải tặc xấu số chỉ kịp rên rỉ kêu cứu trước khi rớt xuống biển giống gã đầu tiên.

Vân Hoàng Sơn Hà Ấn liên tục vỗ ra, chỉ có một vài hải tặc còn đủ sức để không ngã xuống biển, bất quá cũng chậy vật vô cùng. Vân Hoàng đột nhiên dừng tay lại. Những kẻ còn sống sót thấy thế thì mừng rỡ, vội vàng thi triển độn phù bỏ chạy. Nhưng chưa kịp để chúng vui mừng quá thời gian mười tức, hắn phi kiếm không biết từ lúc nào đã xuất hiện trước mặt chúng. Dưới tình huống bỏ chạy không chút nào phòng bị, lũ hải tặc bị phi kiếm của Vân Hoàng dễ dàng giản sát.

Vân Hoàng dùng linh khí tẩy sạch máu còn vương lại trên phi kiếm, tiện tay thu lại mất cái nhẫn trữ vật. Phía bên kia, nam tử tóc rối cùng da ngăm nữa tử chiến hai hải tặc Thông Linh cảnh tứ cấp. Cả hai tu vi cùng pháp bảo so với đám hải tặc đều cao hơn một chút nên đang chiếm thế thượng phong. Một tên hải tặc bị chém đứt một cánh tay, vội vàng tế xuất ra một đạo công kích phù lục bảo mệnh, tiếp theo đó là một đạo độn phù cuốn theo đồng bạn bỏ chạy. Hoàng bào trung niên là lôi hệ tu sĩ vốn đã so với phổ thông tu sĩ mạnh hơn, căn cơ lại thâm hậu. Ba gã hải tặc kia cuối cùng bị lôi đình tiêu hao không sai biệt lắm, cuối cùng cuốn gói bỏ chạy. Trước khi đi hoàng bào trung niên còn ra một kiếm cướp đi nửa cái mạng của tên Thoing Linh cảnh lục cấp.

Hoàng bào trung niên khẽ thở ra một hơi, trên trán lấm tấm mồ hôi. Trên người cũng chịu một số tổn thương. Một mình đấu ba đối với hắn vẫn có chút quá sức.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108: Đấu giá hội

Sau khi thu thập tàn cuộc, tất cả đồng loạt trở về phi hành khí, không ai nói với ai lời nào. Không khí ngược lại có chút trầm mặc.

Vân Hoàng làm bộ như không đọc được bầu không khí, thản nhiên trở về chính mình phòng nghỉ, dự định tiếp tục tham ngộ đao kĩ kiếm kĩ.

Hắn đao kĩ cùng kiếm kĩ còn nhiều lắm, không sợ không có việc gì làm.

Đến buổi chiều, cuối cùng nhóm Vân Hoàng cũng cập bến một hải thành, khoảng cách đến Huyền Nguyệt Hải Thành cỡ chừng một ngày đường nữa.

Vân Hoàng quay đầu lại nói với toàn bộ thành viên trên tàu.

"Sau khi đến Hải Thành có thể tự do hành động, sáng sớm hôm sau tụ họp lại khởi hành."

Không ai có ý kiến hết. Mà dì có hắn cũng không có tinh lực đi quan tâm.

Vân Hoàng bước vào thành, theo thói quen hỏi thăm một chút trong thàng tình huống, để hắn cảm thấy hứng thú là đúng hôm nay là ngày cử hành một cái đấu giá hội thường niên mỗi tháng một lần.

Hắn thầm nghĩ nên tích súc gia tài của mình thêm, dù sao linh thạch bây giờ Vân Hoàng không có thiếu.

Bầu trời đã được ngả màu tím, hoàng hôn đã đến. Chỉ ít phút nữa cả Lạc Dương sẽ lại chìm trong bóng đêm.

Bất quá, trời càng tối thì hải thành không khí càng nhộn nhịp, lũ lượt phi hành khí kéo nhau thành từng dải rút vào bên trong hải thành.

Vân Hoàng nghỉ tạm trong một khách điếm, hắn ngồi xếp bằng tu luyện. Khẽ nhẩm tính thời gian, hắn đình chỉ tu luyện, bước ra khỏi khách điếm, hướng về phía đấu giá hội cử hành vị trí.

"Không sai biệt lắm."

Vân Hoàng nộp một trăm hạ phẩm linh thạch phí dụng, sau đó lại dùng tiếp năm ngàn hạ phẩm linh thạch mua một cái chỗ ngồi.

Hắn thần thức thả ra, thấy được trong này tu sĩ đa phần đều là Thông Linh cảnh, chỉ có một số ít Hư Linh cảnh cùng Luyện Khí cảnh. Tu sĩ tại đây đẳng cấp phi thường cao, dù là Thông Linh cảnh bát cấp cửu cấp cũng xuất hiện gần mười người, thậm chí hắn còn cảm nhận được đằng sau những tấm bình phong đặt trên cao kia ẩn ẩn khí tức so với Thông Linh cảnh đỉnh phong còn mạnh mẽ hơn.

"Tu sĩ nơi này so với Trung Hải căn bản không cùng một cái cấp bậc."

Vân Hoàng cảm khái, khi hắn còn tại vương đô Nguyên Hạo Quốc thì không cảm nhận được bất kì Chân Đan cảnh tu sĩ ba động nào. Nhưng ở Lạc Dương này tu sĩ Chân Đan chắc chắn không dưới trăm người.

Vân Hoàng cũng minh ngộ, một cái Hải Thành không có tu sĩ Chân Đan cảnh toạ chấn thì dù hộ trận có mạnh đến đâu cũng không có khả năng tồn tại quá lâu. Đạt đến Chân Đan cảnh, mới có thể đối phó được Hải Vương.

Lạc Dương này khắp nơi đều là tử địa, nhưng cũng đồng thời cơ duyên vô số.

Sau mộ chút thời gian ồn ào, đấy giá hội cũng bắt đầu. Người chủ trì là một cái xinh đẹp nữ tử ăn mặc có chút hở hang. Nàng khẽ liếm môi một cái, bắt đầy trình bày ra thứ nhất vật phẩm.

"Chư vị đạo hữu, vật phẩm đầu tiên trong đêm nay là mười khoả Tam cấp trung giai đỉnh phong yêu đan, giá khởi điểm là mười vạn hạ phẩm linh thạch, mỗi lần ra giá không được dưới một ngàn hạ phẩm linh thạch.

Yêu đan có hai cái tác dụng cơ bản nhất là dùng để phụ trong việc luyện chế đan dược, luyện chế phù lục hay pháp bảo. Thứ hai là có thể dùng yêu đan tu luyện giống như tu luyện bằng linh thạch. Bất quá yêu đan còn ẩn chứa đại lượng yêu độc cùng cuồng bạo khí tức, tu sĩ không bỏ thời gian luyện hoá hết những quả bom nổ chậm này thì sớm muộn gì cũng thần trí toán loạn, tẩu hoả nhập ma.

Vân Hoàng đối với những viên yêu đan này không có hứng thú ra giá, sau khoảng một nén hương tranh giành. Mười viên yêu đan được mua với giá mười

ba vạn hạ phẩm linh thạch.

"Vật phẩm đấu giá tiếp theo là hai mươi gốc Chân La Thảo!"

Giọng nói kiều mị của nữ tử vang lên khiến bầu không khí bên trong đấu giá hội náo nhiệt hơn, tất cả đã không chờ được mà giơ cao bảng giá lên rồi. Mà nghe đến Chân La Thảo loại vật này, tất cả giống nhue muốn bùng nổ.

Nữ tử yêu mị cười nhẹ, giọng nói được linh lực gia trì truyền khắp đấy giá hội.

"Chư vị đều biết, Chân La Thảo là vật liệu chính để luyện chế Chân La Đan, đan dược có thể giúp cho Thông Linh cảnh đỉnh phong tu sĩ gia tăng xác xuất thành công đột phá Chân Đan cảnh!"

Một hộp ngọc được mang ra trước mặt nữ tử. Hộp ngọc mở ra, mười gốc hàng thật giá thật Chân La Thảo được bày ra trước mắt tất cả, mùi hương nhàn nhạt phiêu tán khiến người ta không nhịn được mà say mê.

"Mười gốc Chân La Thảo giá khởi điểm là hai trăm vạn hạ phẩm linh thạch, mỗi lần tăng giá không được dưới một vạn hạ phẩm linh thạch."

Lời của nữ tử vừa dứt, phía dưới nhao nhao lên, liên tục có âm thanh báo giá truyền đến.

"Hai trăm lẻ hai vạn!"

"Hai trăm lẻ năm vạn!"

"Hai trăm mười vạn!"

"Hai trăm năm mươi vạn!"

...

Đột nhiên, một âm thanh to lớn phát ra, đánh gãy bầu không khí sôi nổi của đấu giá hội.

"Ba trăm vạn."

Nghe được giá này về sau, nhiều người lắc đầu từ bỏ. Bọn họ thân gia mặc dù có tích xúc, nhưng cái giá ba trăm vạn hạ phẩm linh thạch vẫn quá thương gân động cốt.

"Ba trăm hai mươi vạn!"

Một tên tu sĩ hừ lạnh, trong mắt nhàn nhạt sát ý.

"Để xem ai dám tranh dành với ta."

"Ba trăm năm mươi vạn!" - Lại có âm thanh báo giá vang lên.

"Ba trăm sáu mươi vạn!"

Giá cả lại lần nữa được kéo lên đến gần năm trăm vạn. Lại là thanh âm đó, đánh gãy không khí sôi nổi.

"Bảy trăm vạn!"

Thanh âm này nghe chừng rất bình thản, tựa như bỏ ra trăm vạn hạ phẩm linh thạch với hắn chỉ là chuyện cỏn con vậy.

Tại một góc nào đó trong đấu giá hội, Vân Hoàng cười khuẩy, đón lấy trong tay hộp ngọc, mười gốc Chân La Thảo cuối cùng cũng về tay hắn. Bảy trăm vạn hạ phẩm linh thạch với Vân Hoàng cũng không quá mức thịt đau. Hắn tại dưới lòng đất thu được năm vạn trung phẩm linh thạch tương đương với năm ngàn vạn hạ phẩm linh thạch. Linh thạch từ việc luyện đan xấp xỉ ba trăm vạn hạ phẩm linh thạch. Linh thạch từ những kẻ chết trên tay hắn đoán chừng cũng tới gần một ngàn vạn đi. Mất đi bảy trăm vạn tuy nghiều, nhưng thu được hoàn toàn đáng giá.

Những đồ vật tiếp sau đó tuy có đồ tốt, bất quá không nằm trong Vân Hoàng nhu cầu cần thiết. Hắn đối với đấu giá hội này đã mất đi hứng thú. Quyết định lặng lẽ rời đi.

Khi hắn rời đi thời điểm, Vân Hoàng cảm thất một vài luồng khí tức đang cố bám theo hắn.

Vân Hoàng cười nhẹ, đối với loại chuyện này cũng không quá ngạc nhiên. Hắn lạng lẽ đi vào một chỗ khá là tối tăm và vắng lặng. Sau khi hắn đi vào được một lúc, ba đạo bóng đen cũng đồng loạt bước vào. Trong cả ba, một tên nhỏ giọng.

"Nên nhớ, chỉ cần cướp lấy nhẫn trữ vật và đánh tàn phế thôi. Giết chết hắn sẽ gây ra một chút rắc rối."

"Các ngươi đang tìm ta?"

Đột nhiên từ trên đầu ba đạo bóng đen truyền đến thanh âm, cả ba đều giật thót một cái, không tự chủ được mà ngẩng đầu lên trên. Vân Hoàng một quyền đánh xuống. Bất quá những bóng đen này phản ứng cũng nhanh nhạy. Một cái lục giác bàn pháp bảo được tế xuất ra, Vân Hoàng quyền không có chút nào dừng lại, cương phong cắt qua màn bảo hộ của lục giác bàn.

Để hắn ngạc nhiên là, màn bảo hộ chỉ có một chút xíu ba động. Ba đạo bóng đen cuồng hỉ, hai gã còn lại cũng đồng thời tế ra chính mình pháp bảo. Một tên cắn đầu ngón tay, một giọt máu rơi vào thanh phi kiếm bên cạnh y, phi kiếm dùng tốc độ cao nhất chém xuống bả vai Vân Hoàng. Hắn cười lạnh, cánh tay giống như gọng kìm đột ngột bóp chặt lấy phi kiếm. Gã kia kinh hãi, mặc cho hắn niệm pháp quyết nào phi kiếm cũng không di chuyển nổi dù chỉ là một ly.

"Hắn là Thể tu!"

Một tên kinh hô kêu lên, tế xuất ra pháp bảo là mười cây trâm mang theo hàn băng khí tức. Bên trong còn ẩn chứa một tia hàn băng chi ý. Vân Hoàng cưỡng ép nắm lấy phần chuôi của phi kiếm, dùng nó chém bay toàn bộ băng trâm. Hắn vận chuyển linh lực một quyền đánh lên lục giác bàn màn chắn, dù cho Vân Hoàng sử dụng thêm linh lực cũng không thể xé mở ra một đạo vết nứt.

Hắn đình chỉ ra tay. Ba đạo bóng đen kia thầm thở phào một hơi, lấy bọn hắn cả ba thực lực đều đã đạt đến Thông Linh cảnh lục cấp nếu không nhờ có món lục giác bàn này xem chừng không phải Vân Hoàng ba chiêu chi địch.

"Vị đạo hữu này, việc này chúng ta không liên quan đến. Bây giờ hai bên đường ai nấy đi, dù sao cả hai cũng không làm gì được nhau, hà tất phải khổ chiến như vậy?"

Cả ba tất nhiên không thể thả Vân Hoàng đi dễ dàng như vậy được. Sau khi trở về, cả ba sẽ bẩm báo với kẻ đứng sau để cử tu sĩ mạnh hơn xử lý Vân Hoàng.

Cái tiểu tâm tư này sao có thể lọt qua mắt hắn. Vân Hoàng đột nhiên nở một nụ cười thiên chân vô tà, xem ra hắn cũng nên vận dụng chân thực thực lực rồi.

"Thiên Hoang Phá Thiên."

Ba đạo bóng đen chỉ cảm thấy xung quanh như đông cứng lại, giống như bị nhét vào vách tường đồng dạng. Điên cuồng thôi động lục giác bàn tạo thành màn bảo hộ bọn hắn, chỉ thấy Vân Hoàng một quyền đánh về phía trước.

Trên không xuất hiện từng đạo vết rách kéo dài, từ bên trong những đoạn nứt vỡ kia toả ra khí tức cực kì đáng sợ, mang theo cảm giác dường như huỷ diệt hết thảy. Tốc độ nứt ra nhanh vô cùng, màn bảo hộ từ lục giác bàn chỉ có thể chống đỡ trong ba hơi thở liền bị đập bể như vỏ trứng. Khi những đạo vết rách kì tiếp cận ba đạo bóng đen kia, cả ba nhục thể giống như cục bột liên tục bị nhào nặn đồng dạng. Không thể phát ra bất cứ thanh âm kêu cứu nào, chỉ có tiếng xương cốt bị bẻ, nghiền nhỏ cùng với lục phủ ngũ tạng bị xé nát. Hồn hải, thức hồn bị nghiền nát. Vân Hoàng bắt lấy ba tia thức hồn còn xót lại.

Hắn bây giờ vẫn không thể giết ba gã này được. Có thể điều tra ra hắn đi lúc nào chắc chắn là một cái thế lực lớn. Mà bất cứ thế lực lớn nào cũng sở hữu cho mình hồn bài, hắn giết ba người này, hồn bài sẽ vỡ ra, thế cũng chẳng khác nào mua dây buộc mình.

Vân Hoàng thở dài, xem ra phải nhanh chóng đột phá Thông Linh cảnh, đồng thời timg đường về Trung Hải hội ngộ cùng Nguyệt Nha. Thời hạn ba năm chỉ còn có hơn hai năm thời gian nữa.

Vân Hoàng tiến lên đem nhẫn trữ vậy của cả ba lấy đi, thu hoạch lớn nhất lần này chính là món pháp bảo lục giác bàn kia. Hắn không nhìn ra phẩm chất của lục giác bàn này, chứng tỏ rằng đây là đồ tốt.

Vân Hoàng thần thức thẩm thấu vào, để hắn kinh ngạc là, bên trong lục giác bàn tồn tại chín đạo cấm chế. Bên trong mỗi đạo cấm chế lại phân ra sáu nhánh nhỏ khác nhau. Tên kia mới luyện hoá được một nhánh nhỏ, xem như miễn cưỡng điều khiển được lục giác bàn.

Vân Hoàng thần thức bắt đầu tiến hành luyện hoá, chỉ sau một nén hương, cả sáu nhánh cấm chế nhỏ của cấm chế thứ nhất hoàn toàn được giải khai. Trong đầu Vân Hoàng hiện lên một danh tự.

"Lục Kì Đạo Bàn."

Vân Hoàng cau mày một chút Lục Kì Đạo Bàn danh tự này nghe thật sự có chút quen thuộc, dường như hắn đã nghe ở đâu đó.

Suy nghĩ một lúc không ra, hắn vứt chuyện này ra sau đầu. Dịch dung thành một cái mặt tròn tu sĩ. Mặc kệ thế lực muốn truy bắt hắn lớn ra sao, Vân Hoàng ngày mai cũng lập tức rời khỏi đây.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Thông linh cảnh (1)

Trở về khách điếm thời điểm, Vân Hoàng không có phá bỏ lớp mặt nạ dịch dung. Hắn đi vào phòng của mình, ném ra mấy cái trận kì bố trí một cái Tam cấp ẩn nặc trận cùng tam cấp tụ linh trận. Bố trí hoàn tất, Vân Hoàng mới ngồi xếp bằng xuống, rút ra tay phải của mình xoa bố một hồi.

"Ai da, đau thật! May mắn là đã kiểm soát tốt thêm một điểm."

Một chiêu Thiên Hoang Phá Thiên tiêu hao không chỉ khủng bố, mà tác hại nó phản lại cho hắn cũng không nhỏ. Đừng nhìn hắn chỉ đau tay như vậy thôi, chứ nếu không kịp thời cân bằng nó lại thì đoán chừng cả xương cánh tay cũng gãy.

Vân Hoàng là người luyện thể, xương cốt là một trong những bộ phận cứng rắn nhất mà cũng có thể bị tổn thương, đủ để hiểu sát thương của nó đạt đến trình độ nào.

"Sau này vẫn là ít dùng đi một chút."

Vân Hoàng thở dài, sau đó hắn cánh tay vung ra, ba tia thức hồn được phóng xuất ra ngoài, bọn hắn sợ hãi vô cùng, muốn chạy trốn nhưng Vân Hoàng đã dùng linh lực kết thành một cái lồng kính giam cầm cả ba.

"Ba vị đạo hữu, có thể cho ta hỏi ba vị đến từ thế lực nào?"

Vân Hoàng nở một nụ cười thân thiện ấm áp, nhưng trong mắt bọn họ hắn lại như là ác quỷ.

Cả ba không ngần ngại mà khai ra, dù sao giữa chúng và thế lực đó cũng chỉ là lợi ích hợp tác. Tất cả so với cái mạng đều không trọng yếu. Bọn họ là những kẻ giết chóc để kiếm sống, quý trọng cái mạng còn hơn nhiều người khác, chỉ cần có một đường sinh cơ sẽ không buông tha.

"Nguyên Bảo Hội?" - Vân Hoàng nghi vấn nhìn ba tia thức hồn.

Cả ba răm rắp, sợ hắn không tin tưởng.

"Tiền bối, Nguyên Bảo Hội là nhằm vào thân gia của ngài nên mới cử bọn vãn bối ra tay. Không có ý muốn mạng của tiền bối."

Kế hoạch vốn đầu định là thế, bọn chúng cướp đi nhẫn trữ vật của Vân Hoàng, thị uy với hắn. Không ngờ lại bị "con mồi" oanh sát chỉ còn lại một tia thức hồn.

Vân Hoàng suy đoán, Nguyên Bảo Hội xem ra chỉ nghĩ hắn là một con kiến hôi. May mắn nhờ vậy mà Vân Hoàng không có đụng độ phong hiểm quá lớn. Nguyên Bảo Hội này cũng chính là thế lực tổ chức đấu giá hội kia. Một thế lực có thể tại hải thành đặt chân sao có thể yếu? Đối phương chỉ cần phái ra một cái Thông Linh cảnh bát cấp, cửu cấp là đủ cho hắn chạy trối chết rồi.

"Được rồi, tha mạng cho các ngươi."

Ba tia thức hồn kia cũng sững sờ, không nghĩ tới Vân Hoàng thực sự tha cho bọn hắn, nhưng chưa kịp để bọn hắn vui mừng một giây phút nào, hắn đã vung ra trận kì, bố trí một cái ẩn nặc trận cùng khốn trận. Một trảo đưa ra kéo cả ba vào bên trong.

"Ta có thể tha mạng cho các ngươi, nhưng không thể thả các ngươi đi được a."

Vân Hoàng khôi phục lại bộ dáng ban đầu, Nguyên Bảo Hội thành viên đã nhìn thấy bộ dạng giả của hắn, mang ra là tự tìm chết. Hắn quyết định rời đi, Vân Hoàng có cảm giác khách điếm này đã không còn an toàn.

Tại Nguyên Bảo Hội một phòng lâu, một trung niên tức giận vỗ xuống bàn, mặt màu cau có, ngữ khí không giấu nổi tức giận.

"Nhất định là những tên cẩu kia!"

Hắn chính là người sai ba bóng đen đi cướp linh thạch của Vân Hoàng. Bất quá đến giờ phút này mặt mũi cả ba tên vẫn không có tăm hơi. Hắn khẳng định rằng ba con chó săn của mình đã chiếm đoạt làm của riêng rồi.

Vuột mất mấy ngàn vạn hạ phẩm linh thạch tuy khá là đau lòng, nhưng bị phản bội còn đau hơn, không khác gì hung hăng tát mặt hắn một cái.

"Người đâu! Dùng hồn bài định vị vị trí thức hồn của ba con cẩu đó cho ta!"

Hồn bài của Nguyên Bảo Hội không chỉ có tác dụng xác định xem vật chủ sinh tử, mà trung niên này còn đối với hồn bài hạ xuống thần thức ấn kí. Chỉ cần ba nguòie này còn sống liền sẽ xác định được phương vị chính xác.

May mắn cho Vân Hoàng là hắn đã bỏ khách điếm đó đi, nếu không liền tai hại.

...

Lúc này đã là canh ba, trên đất liền sẽ là thời gian nghỉ ngơi, nhưng trên hải dương này có lẽ đêm đến mới là lúc bắt đầu.

Vân Hoàng dần dần hoà mình vào dòng người, hoà mình vào bầu không khí nhộn nhịp phồn hoa này. Tu sĩ có thể nhìn rõ trong đêm, nhưng quanh đây lại treo đầy những chiếc đèn lồng, bên trong đèn lòng có những khoả hoả thạch thạch được đốt lên. Người mua người bán, chuyện trò rôm rả.

Vân Hoàng vẫn chầm chậm bước đi. Hắn giống như lạc vào hồi ức, khi hắn còn là một đứa bé con, được phụ mẫu dắt tay đi chơi dưới trấn.

Tất cả khung cảnh, tất cả những biểu cảm đó dường như trùng lặp với nhau, giống như là hắn đã quay về quá khứ vậy. Vân Hoàng bất tri bất giác nở một nụ cười.

Rồi đột ngột, một bóng dáng lướt qua Vân Hoàng, một mùi hương lạ lùng mà lại vô cùng quen thuộc cắt đứt dòng suy nghĩ của hắn, hắn có thể cảm nhận được y phục của hai người dường như vừa chà xát với nhau. Hắn trong lòng đột nhiên giống như tìm được một điều rất quan trọng, quay đầu lại. Nhưng bóng dáng kia giống như tan biến vào hư vô vậy.

"Chắc mình nghĩ nhiều rồi." - Vân Hoàng cười, tiếp tục rải bước đi.

Ở bên kia, bóng dáng kia cũng quay đầu lại, dù lại gần đến mức nào, không ai nhìn thấy rõ hình hài của nàng. Giống như một bông hoa tuyệt sắc được giấu bên trong sương mù.

"Ai đó..."

Nàng cảm thấy, giống như một cái gì đó rất quan trong vừa lướt qua, một nụ cười hết sức quen thuộc.

...

Vân Hoàng lúc này bước ra bên ngoài hải thành. Hắn có cảm giác trong người sục sôi.

Hắn đã chờ được độ phá Thông Linh cảnh quá lâu rồi. Dù cho Vân Hoàng có khổ luyện đến mức nào đi chăng nữa thì lực lượng trong cơ thể hắn đã không còn chút tạp chất nào, cô đọng, ngưng luyện, mạnh mẽ đến cực hạn.

Vân Hoàng trong nhẫn trữ vật bay ra một gốc Chân La Thảo, hắn cánh tay bóp một cái, gốc Chân La Thảo này hoá thành một dải Chân La dịch thuỷ, ngấm vào trong thân thể Vân Hoàng.

Hắn thân thể dường như nóng lên, một cỗ kinh khủng lực lượng từ trong người hắn chuẩn bị bạo nộ. Chân La Thảo là Tam cấp đỉnh giai linh dược. Dần dần luyện hoá dưới, cỗ lực lượng đó ngày càng mạnh lên. Vĩnh Cửu Chi Mạch vận chuyển, nhưng chu thiên vận chuyển ngược chiều hoàn toàn so với lúc Vân Hoàng tu luyện.

"Kiếp lực!"

Vân Hoàng kinh hô. Tiếp tục luyện hoá tiếp một hốc Chân La Thảo nữa. Lúc này cảnh giới của hắn rốt cuộc đã không kiềm chế nổi nữa, một luồng khí tức bạo động không ngừng từ trên người hắn toả ra. Không một hải thú nào tại phụ cận dám đi vào.

"Aaaaaaaa!!!"

Hai cỗ lực lượng giống như thiên binh vạn mã lao vào chém giết nhau. Trên từng đoạn da thịt, từng đoạn xương cốt không ngừng tranh đấu. Đau đớn đến mức giống như phàm nhân trải qua mười tám tầng địa ngục. Vân Hoàng lúc này thoạt nhìn vẫn bình thường, nhưng chỉ cần sơ sẩy một khắc là đủ để hắn đi đời nhà ma.

Người khác độ kiếp còn có thể bố trí trận pháp, sử dụng bảo vật pháp bảo để độ kiếp. Nhưng Vân Hoàng thì không, tất cả chỉ có thể dựa vào tự thân mình.

Oanh két! Oanh két!

Liên tục có tiếng huyết nhục cùng xương cốt bị xé mở. Vân Hoàng liều mạng, hai gốc Chân La Thảo nữa được luyện hoá. Kinh khủng dược lực cung cấp cho linh lực của hắn. Đánh phá càng dữ dội hơn. Phá rồi lại lập, lập rồi lại phá, giống như một trận chiến không có hồi kết.

Vân Hoàng lúc này hét ầm lên. Linh lực, cương nguyên, hồn lực trong người điên cuồng huỷ diệt Kiếp lực. Vân Hoàng từ trước đến giờ chưa từng vận chuyển thần hồn công pháp kịch liệt đến thế. Tinh quang hoá thành từng dải lớn ngân hà giữa bóng đêm đen đặc. Để có thể miễn cưỡng điều khiển linh lực như vậy, tư duy của Vân Hoàng gần như toàn bộ tiêu hao sạch sẽ. Không thể có sai lầm, không thể có lỗ hổng, thức hải hắn dường như đang nứt ra. Thức hồn rung động kịch liệt. Thất khiếu của Vân Hoàng chảy ra tiên huyết, trong miệng dường như cả lục phủ ngũ tạng đều muốn nôn ra. Cương nguyên của hắn lúc này bạo động không thể chịu nổi nữa, hai toà đạo đài ầm ầm rung lên, nứt ra từng vệt dài.

Linh lực, cương nguyên cùng hồn lực đang có dấy hiệu muốn sụp đổ. Vân Hoàng con mắt đỏ ngầu, trong người xuất hiện mười hai đạo Long văn, Hồng Hoang Thiên Long Hoá vận chuyển, mười hai đạo Long văn hoá thành giao long đồng dạng gia nhập vòng chiến. Long văn chi lực gia cường cho cả ba lực lượng trong người hắn.

Oanh oanh oanh oanh oanh oanh oanh oanh oanh oanh oanh oanh oanh oanh oanh oanh oanh oanh oanh oanh oanh

Cứ mỗi một tiếng oanh minh vang lên trong tâm khảm của hắn, một phần ý thức của Vân Hoàng lại trôi đi, một phần Kiếp lực bị đẩy lùi.

Hắn đang thắng thế!

Đến tiếng oanh minh thứ chín mươi chín, Vân Hoàng chỉ còn lại một tia ý thức, một chấp niệm.

Hắn không thể thua!

Đạo Long văn cuối cùng không thể chịu nổi nữa, vỡ ra. Mất đi Long văn chi lực gia cường, Vân Hoàng chỉ có thể dùng chấp niệm của mình đem toàn bộ lực lượng quán đỉnh với nhau.

Oanh!!!

Một tiếng động cuối cùng, giống như hồi chuông kết thúc cuộc chiến. Kiếp lực tan biến thành từng dải lực lượng hoà nhập với linh lực. Nhục thể tổn thương nghiêm trọng trong nháy mắt hồi phục hoàn toàn, Vân Hoàng hít một hơi, dải ngân hà xung quanh hắn ngay lập tức bị hồn hải thôn phệ. Vân Hoàng cảm thất thế giới quanh mình giống như có gì đó khác, hết thảy đều trở nên rõ ràng, những gì không thông thuận nhẹ nhõm được ngộ ra. Tất cả các phương diện của hắn đều xảy ra biến đổi cực lớn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 110: Thông Linh cảnh (2)

Thiên địa hết thảy trở nên rõ ràng hơn, đây chính là dấu hiệu rõ ràng nhất của Thông Linh cảnh.

“Aaaaa!!!”

Vân Hoàng thét lên, không phải tiếng thét đau đớn lúc trước, mà là một sự sảng khoái khó có thể tả được. Hắn cảm giác, lần đột phá Thông Linh cảnh này so với kiếp trước đột phá chênh lệch cả trăm lần, ngàn lần.

Bất quá khi Vân Hoàng nghĩ tất cả đã kết thúc, trên đỉnh đầu mây đen ngưng tụ lại cực nhnh, từ trung tâm của đám mây đen đánh xuống mấy chục đạo lôi hồ.

Cảm nhận được khí thế bên trong những đạo lôi hồ này, Vân Hoàng cảm thấy khó tin. Những đạo lôi hồ này vậy mà lại chính là lôi kiếp.

Tu sĩ phổ thông tại thời điểm đột phá từ Luyện Khí cảnh lên Thông Linh cảnh sẽ đụng độ lôi kiếp, đây là điều cơ bản mà ai cũng biết. Hắn độ kiếp so với người khác hoàn toàn khác biệt, không phải đối đầu với lôi kiếp mà là Kiếp lực. Hoá ra độ xong kiếp lực mới đến lôi kiếp à?

Những đạo lôi hồ này không có một chút quy luật nào. Vân Hoàng biết, Thông Linh cảnh độ kiếp thông thường sẽ là Tứ cửu lôi kiếp, mỗi một lần rơi xuống chín đạo lôi hồ, rơi tổng cộng bốn lần. Mạnh hơn nữa là Ngũ cửu lôi kiếp, Lục cửu lôi kiếp. Nhưng hắn lôi kiếp đâu chỉ có chín đạo? Nhiều, dày đặc đến mức kết thành một cái lưới bao phủ xung quanh trăm trượng. Nếu không phải lôi kiếp khí tức quen thuộc, Vân Hoàng còn tưởng rằng có tu sĩ tập kích hắn.

Bất quá hắn liền cí cảm giác hưng phấn, đột phá lên Thông Linh cảnh rồi, trong người có chút ngứa ngáy bức bối. Đối thủ đã đưa tới cửa rồi, hắn không đánh cũng không phải đạo rồi.

Vân Hoàng thôi động cương nguyên, cuồn cuộn cương nguyên từ trên người hắn bộc phát. Từng sợi cơ, gân mạch, xương cốt đều tràn đầy năng lượng. Hắn cánh tay vung lên, sau lưng xuất hiện hư ảnh ba toà đạo đài. Cả ba toà khí thế đều kinh người, cơ hồ toàn bộ đều đã đạt tới viên mãn. Mỗi toà bên trên đều lượn lờ mười hai đạo Long văn.

Vân Hoàng kinh hỉ, đột phá về sau hắn đã là Đạo Thể Tam Trọng Thiên viên mãn. Đã là đỉnh điểm của Đạo Thể Tiểu Thành rồi.

“Đến đi!” - Vân Hoàng khiêu khích.

Liên tục mất chục đạo lôi hồ đồng loạt rớt xuống, nhưng căn bản không phá nổi phòng ngự của hắn. Ba toà đạo đài vẫn vững như bàn thạch, không chút nào lay chuyển. Những lôi hồ kia dau khi tan vỡ cũng không có biến mất, mà hoá thành tinh thần nguyên khí váo trong cơ thể của hắn.

Vân Hoàng cảm thấy tu vi của mình vậy mà có xúc tiến. Không nói một lời liền khí thế nghiền ép tiến lên. Hai tay chập vào giữa lôi kiếp xé ra. Lôi hồ trận địa bị Vân Hoàng một tay xé mở, tan nát biến thành nguyên khí bị hắn hấp thu.

Hành động của Vân Hoàng giống như khiêu khích trắng trợn vậy. Trên trời lôi đình nổ vang càng mãnh liệt. Đạo lôi kiếp to ngang một thân cây điên cuồng đánh xuống không dứt. Hắn không dám khinh thị. Hắn hai tay chụm lại như đao, cánh tay chém đao theo hình vòng cung cực kì chậm rãi. Hàng ngàn đao khí liên tục được chém ra mỗi tức, hình thành liên tiếp một cái phòng ngự trận, lôi hồ bị đao khí đánh tan. Vân Hoàng càng tăng nhanh tốc độ ra đao, cơ hồ phá tan giới hạn của chính mình, dưới sự phòng ngự của ba ngàn sáu trăm đao liên tục liên hồi, lôi kiếp căn bản chỉ có thể lưu lại trên người

hắn vài vết cháy đen nhỏ, cái này đối với Vân Hoàng còn không được gọi là thương thế.

Dưới nguyên khí dày đặc như vậy, Vân Hoàng phát hiện ra 1080 vạn tiểu mạch vậy mà đang có khuy hướng hoá thành đại hà đồng dạng. Hắn cảm thấy tu vi của mình cũng đang tăng lên, có nghĩa rằng đây cũng không phải chuyện gì xấu.

Lôi kiếp càng về sau cành nhiều, không có chút nào giảm xuống, nhiều đến mức trên không trung như chảy xuống một cái lôi hà.

Không còn lôi hồ nữa, chỉ còn lại một dòng chảy lôi kiếp trắng xoá, giống như một ngọn thác đổ xuống đầu Vân Hoàng. Tựa như nước chảy đá mòn đồng dạng, ba toà đạo đài xung quanh dần bị xé mở những vết rạch nhỏ.

Vân Hoàng thầm than không ổn, nhưng không kịp để hắn thở dốc thì cả ba toà đạo đài liền vỡ ra cùng một lúc. Lôi hà kinh khủng giáng xuống. Vân Hoàng cắn chặt răng, ba mươi sáu đạo Long văn xuất hiện trên cánh tay của hắn. Vân Hoàng chỉ kịp giơ tay ra đỡ lấy. Lực lượng của lôi kiếp đánh bay hắn xuống biển, hắn cảm nhận được lực lượng lôi kiếp cường hãn đang điên cuồng xâu xé bên trong. Điên cuồng vận chuyển linh lực ép buộc luyện hoá cỗ lực lượng này.

"Lục Kì Đạo Bàn!"

Vân Hoàng bất chợt nhớ tới pháp nảo Lục Kì Đạo Bàn hắn lấy được của tên tu sĩ kia, hình như nó có thể tạo ra màn chắn thì phải?

Lục Kì Đạo Bàn món pháp bảo này cũng không đơn giản, lôi kiếp đánh lên căn bản không thể tổn thương nó nửa phần. Vân Hoàng truyền linh lực vào Lục Kì Đạo Bàn. Tiếng "ong ong" phát ra. Một lớp màn chắn dày khoảng nửa tấc bao phủ phạm vi hai trượng xung quanh hắn. Kịp thời ngay trước khi lôi hà lần nữa kéo tới.

Thô to lôi hà thanh thế so với lúc trước lớn hơn gấp đôi. Màn bảo vệ của Lục Kì Đạo Bàn cũng bắt đầu ảm đạm thất sắc. Vân Hoàng Vĩnh Cửu Chi Mạch bắt đầu vận chuyển giống như một hoả lô, điên cuồng đốt cháy linh lực.

Đây căn bản không phải thiên lôi kiếp, thiên kiếp tốt xấu gì vẫn để lại cho tu sĩ một đường sinh cơ. Mà hắn lôi kiếp chắc chắn là muốn huỷ diệt đến tận xương hắn. Đây là thiên phạt!

Vân Hoàng ngẩng đầu lên trời, xuyên qua màn bảo vệ của Lục Kì Đạo Bàn, giọng nói mang theo vô tận tự tin, hắn cười nói.

"Lão thiên! Dù có là thiên phạt đi chăng nữa cũng đừng nghĩ bức lui ta!"

Vân Hoàng trong nháy mắt bộc phát ra cường đại khí thế, hắn đưa tay ra, xung quanh thiên địa như đông cứng lại.

"Thiên Hoang Táng Thần, Tứ Phương Trấn Sát!"

Đột phá Thông Linh cảnh về sau, Vân Hoàng đối với Thiên Hoag Táng Thần lí giải tăng liền mấy cái cấp bậc, đã gần tiếp cận đến Thần Thông uy lực. Theo hắn cấp cấp như nghe lệnh. Thiên địa chi lực hoá thành một đoạn chiến phủ cực đại bổ ra.

"Thiên Hoang Phá Thiên!"

Xung quang lực lượng như động cứng cả không gian. Chiến phủ kinh thiên bổ một nhát cực mạnh lên khoảng không trước mắt. Tạo thành những dãy nứt rách mờ ảo dày kín giống như mạng nhện. Lôi hà va chạm với những vết rách thì điên cuồng bạo phát. Một chiêu này uy lực, so với tối nay trong thành đánh với ba đạo bóng đen kia thì mạnh hơn nhiều lắm, không chỉ về lượng mà cả về chất nữa.

Lôi hà bị vỡ nát gần hết vẫn không có dừng lại. Vân Hoàng cảm giác bên trên kia vẫn còn có một cỗ lực lượng khủng bố hơn. Một đạo lôi hà rộng gấp rưỡi xập xuống. Vâng Hoàng bật người lên không trung. Ba mươi sáu đạo Long văn toả ra nồng đậm Hồng Hoang Long lực cường hoá tất cả các phương diện của hắn. Vân Hoàng cầm lấy cán chiến phủ, cảm nhận được vật cứng cáp như có như không trên tay mình, hắn không ngần ngại một phủ bổ dọc ra.

Huỷ diệt lực lượng chẻ đôi lôi hà như một khúc gỗ. Vân Hoàng Long văn toàn bộ tụ tập nơi tay trái, hắn xung quanh bão tố cuộn trào, Một tia phong hệ chi ý được Vân Hoàng nắm bắt lấy, hắn tung ra một quyền kinh thiên.

"Đệ tứ thức - Du Phong!"

Ngọn gió của Vân Hoàng như là một ngọn gió tự do, không gì có thể ngăn cản. Giống như cường giả ngao du tứ phương bát hướng. Mãi mãi thẳng tiến không lùi.

Một chiêu này, không phải là Du Phong Thức nguyên bản, mà là Vân Hoàng một khoảnh khắc đối nghịch thiên phạt chi kiếp kia thể ngộ ra.

Vân Hoàng giống như một ngọn tự do chi phong, không gì có thể cản. Dù cho có là thiên đi chăng nữa.

Kinh khủng cuồng phong cuốn lên cả nước biển, cùng với lôi kiếp điên cuồng khiêu vũ. Vân Hoàng hai tay ấn pháp quyết, từ bên trong tâm của phong quyển vọt ra một cái phong trụ xoáy tròn.

"Thiên Hoang Phong Long Trụ!"

Phong trụ tốc độ cực nhanh bay ra giống như một viên đạn pháo, xuyên thủng qua tầng tầng lôi đình. Hoá thành một đầu phong long phá tan lôi hà phần ngọn.

"Lão tặc thiên! Đến đây là hết!"

Vân Hoàng hét lên, hồn lực thôi động từng tế bào trong cơ thể, giống như một bộ khung xương chống đỡ. Cương nguyên không chút nào giữ lại toàn bộ bộc phát ra, hình thành mọt luồng cương nguyên hộ thể dày đặc xen kẽ đến từng bó cơ, từng đoạn cốt nhục. Tạo thành một hệ thống phòng ngự chồng chất.

Thiên kiếp giống như đang ngưng tụ ra lực lượng cuối cùng, lôi đình quấn quanh tụ họp thành một cự quyền đánh thẳng xuống. Vân Hoàng toàn bộ linh lực bị rút đi hết, thiên địa chi lực ngưng tụ thành một cái cự quyền giống lôi quyền, ba mươi sáu đầu Long văn quấn quanh đánh thẳng lên.

Khoảnh khắc hai nắm đấm đụng độ nhau, kinh khủng lực trùng kích đẩy lùi không khí trong phạm vi mười dặm xung quanh. Kể cả vùng biển xung quanh hắn cũng biến thành một lòng trảo lớn. Dù cho đã phòng ngự vô cùng kĩ càng, lực phản kích cũng đã gần như ép nát toàn bộ cơ thể của hắn. Vân Hoàng trong khoảng khắc đó trông thấy một tia lực lượng từ trong cơ thể của hắn bay ra.

"Không gian chi lực cùng Kiếp lực?"

Vân Hoàng lẩm bẩm, hai tia lực lượng đó dung nhập vào trong cự quyền của hắn. Ngay tại thời điểm hai tia lực lượng đó dung nhập vào, Vân Hoàng cảm giác lực lượng của hắn tăng lên trong phút chốc, hắn dùng toàn bộ ý chí của mình, đẩy lên cánh tay đã gãy nát.

Lôi quyền bộ đấm xuyên qua, chia năm xẻ bảy, một quyền của Vân Hoàng vẫn thẳng tiến không lùi, đến tận tầng mây đen kia, hắn cuối cùng vạch ra một đường, đem mây đen xé làm hai nửa.

Vân Hoàng cảm giác từng trận kiệt sức lan tràn khắp người mình, mệt đến mức kể cả cử động một ngón tay thôi cũng khó, nhưng cặp mắt của hắn vẫn mở, không có chút mệt mỏi nào. Vân Hoàng nhìn về phía cảnh tượng này, mây đen bị xé mở làm hai nửa, từ giữa hai nửa đó, đại nhật ló dạng, giống như báo hiệu cho bóng đêm đã qua.

"Nhất quyền xé hắc ám, mở ra bình minh..." - Vân Hoàng lẩm bẩm.

Lực lượng từ thiên kiếp chảy vào trong người hắn. Chữa trị cùng cường hoá nhục thể, linh hồn, tu vi. Tinh thuần nguyên khí như chảy mãi không hết, 1080 đầu đại hà như hổ đói nuốt lấy nuốt để. Ngoại trừ ba toà đạo đài viên mãn kia, toà đạo đài thứ tư cũng dần dần thành hình. Mạnh nhất vẫn là hồn lực của hắn. Sợ rằng so với Chân Đan cảnh đệ nhất Hư Đan Kì cũng vô pháp sánh bằng.

"Tu vi của ta không có phân chia cụ thể, chắc cũng là Thông Linh cảnh tứ cấp đi."

"Luyện Thể lại vọt tới Đạo Thể Tứ Trọng Thiên, đã là Đạo Thể Đại Thành rồi."

"Thần hồn của ta bây giờ ngoại trừ Chân Đan cảnh ra thì Thông Linh cảnh không thể nào so sánh được."

"Thậm chí, một tia Kiếp lực cùng không gian chi lực còn trở thành một phần của ta."

Đối với kết quả này, hắn cũng không có từ gì để bình phẩm.

Nếu có tu sĩ nghe thấy, sớm chừng đã đố kị đến phát điên. Nhưng đêm nay kinh lịch những cái gì hắn đều rõ ràng hơn ai hết. Nếu đổi lại là một tu sĩ sắp độ Thông Linh cảnh thiên kiếp khác chắc chắn sẽ chết cả trăm lần, nghìn lần cũng không đủ.

Vân Hoàng đồng thời đem cả ba loại công pháp vận chuyển, loại tu vi này nếu mà lúc này bỏ ngỏ thì không chừng sẽ xảy ra dị biến, trước hết cứ vững chắc xuống cái đã.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Âm Minh ra tay (1)

Nằm trên phi kiếm, Vân Hoàng không cử động, nằm ngắm bình minh đang diễn ra. Thực tế hắn cũng không cử động nổi.

Phải nghỉ ngơi một chung trà sau hắn mới có thể ngồi dậy, lấy ra từ trong nhẫn trữ vật của mình vài viên chữa thương đan dược. Một ngụm phục dụng hết, cảm nhận được dược lực đang xua tan đi mệt mỏi, hắn mới thở ra.

"Tầm chút nữa là đến giờ hẹn rồi."

Hắn cùng đoàn hộ tônhs chỉ nghỉ lại đây một đêm thôi, bây giờ đã là lúc rời đi.

Còn về Nguyên Bảo Hội cái gì đos hắn thực sự không để tâm cho lắm. Vân Hoàng xưa nay làm việc cẩn thận, ăn vụng tất nhiên phải biết chùi mép. Dù có điều tra được khách điếm hắn ở thì đã sao, dung mạo mà những người tại khách điếm thấy chính là dịch dung, ba tia thần hồn kia cũng chỉ thấy hắn sịch dung khuôn mặt, có bắt được cũng không gây nên gợn sóng nào.

Vân Hoàng đầu óc có chút mơ hồ, những thứ mà hắn đã lĩnh ngộ ra từ lần độ kiếp này số lượng có chút nhiều, nhất thời khó mà tiêu hoá được hết. Vân Hoàng chỉ có thể một bên âm thầm lĩnh ngộ, miễn cưỡng phân ra một phần ý niệm để trở về hải thành.

Vân Hoàng đến vị trí điểm hẹn, hắn là người đến sớm nhất nên bây giờ chưa có ai cả. Tầm vài nén hương sau, cả đoàn lục tục đến.

Theo thứ tự là đôi đạo lữ đã thuê bọn họ, nam tử tóc rối, nữ tử da ngăm cùng hoàng bào trung niên. Chỉ trong một thời gian ngắn, tất cả đã tập hợp đầy đủ. So với không khí lúc đầu, cả sáu người đều trầm mặc hơn hẳn. Nam tử tóc rối chỉ nói chuyện một chút với mọi người rồi lập tức trở về phòng riêng, hoàng bào trung niên vốn ít nói, cũng biệt tích. Vân Hoàng không muốn đụng chạm quá nhiều, đi vào gian phòng của mình. Chỉ để lại da ngăm nữ tử bên ngoài canh chừng.

Vân Hoàng trở về gian phòng của mình liền ném ra mấy cái trận kì, tạo thành một cái ẩn nặc trận. Hắn lấy từ trong nhẫn trữ vật ra những cái nhọc giản toàn bộ về trận pháp kiếm được từ bên ttong di tích kia. Bắt đầu tiến hành tham ngộ trận đạo.

Hắn trận đạo khi trở thành Tam cấp trung giai Trận Pháp Sư đã liền gặp bình cảnh lớn, không cách nào tiến thêm một bước được. Chỉ có thể tích luỹ từng chút một. Nay đột phá Thông Linh cảnh về sau, các phương diện tích luỹ đều đồng loạt bùng nổ, tiến triển vô cùng mạnh mẽ. Trận đạo cũng không ngoại lệ.

Hắn trốn tiệt trong phòng từ sáng sớm đến khi sắc trời đã ngả màu tía, hoàng hôn cận kề mới bước ra. Gần một ngày chuyên tu trận đạo Vân Hoàng đã tiến vào hàng ngũ Tam cấp cao giai Trận Pháp Sư. Để cho hắn xuất ra trận pháp đối địch thì dù có là tu sĩ Thông Linh cảnh cửu cấp cũng khó mà thắng hắn được.

Cái để hắn kinh hỉ nhất chính là Liên Hợp Trận Đạo. Vân Hoàng bây giờ có thể đem mười hai cái Nhị cấp đê giai trận pháp liên hợp lại thành một dãy chồng chất lên nhau. Đừng nghĩ là chỉ Nhị cấp trận pháp mà coi thường nó, hắn là Tam cấp cao giai Trận Pháp Sư, Nhị cấp trận pháp quá yếu đối với hắn. Bất quá muốn thật sự bố trí một cái Tam cấp cao giai trận pháp đối địch thì cũng mất thời gian, mà trong một cuộc chiến nhanh chóng không báo trước thì đối thủ sẽ cho hắn nhần ấy thời gian sao?

Nhị cấp trận pháp hắn có thể bố trí cực nhanh, đem mười hai cái bố trí và liên hợp với nhau cũng vậy, trong một trận chiến nhanh mặt đối mặt cũng có tác dụng rất lớn.

Đêm lại xuống, đến ca canh gác của Vân Hoàng, hắn ra ngoài ngồi xếp bàng, tưởng chừng như nhắm mắt tu luyện, thần thức của Vân Hoàng đem thu hẹp vào trong phạm vi mười trượng xung quanh. Chỉ cần bất cứ vật gì xâm nhập vào hắn phạm vi này thì sẽ ngay lập tức bị hắn phát giác.

Bóng đêm lặng yên, chỉ có tiếng nước biển bắn lên nhè nhẹ cùng với tiếng sóng, một sự tĩnh lặng cùng cô độc đáng sợ giống như muốn ăn mòn nhân tâm của con người. Từng bước kéo ta vào vực tối không đáy.

Vân Hoàng vẫn ngồi tĩnh toạ, ánh mắt hắn trong vắt không chút tạp chất. Lặng lẽ ngắm nhìn mặt trăng to lớn kia.

Hắn có thể cảm nhận được trong không khí, từng hạt bụi bay, thậm chí cả không gian, thời gian trong đêm đều mang một loại khí tức rất cổ quái. Cô độc, lặng lẽ, âm trầm, nó không có thanh thế lớn nhưng như một thứ độc dược chậm rãi gặm nhấm linh hồn, đến khi phát giác được, đã là quá muộn để loại bỏ.

Loại khí tức có thể đem cả thế giới hoà vào một thể này, kể cả kiếp trước hắn cũng chưa từng nghe thấy bao giờ.

"Lạc Dương này, kì quái."

Vân Hoàng nói nhỏ một câu.

Kể cả mặt trăng kia, dù có to lớn và sáng đến mức nào. Cũng không thể đem ánh trăng chiếu xuống mặt biển, tựa như bị hắc ám bủa vây.

Vân Hoàng lúc này loại bỏ tạp niệm, bắt đầu chuyên tu tu luyện.

Thức khuyu mới biết đêm dài, Vân Hoàng không nghỉ ngơi một chút nào, một mực tu luyện tới sáng.

Bình minh mở ra, cái khí tức quỷ dị kia giống như tan biến, Vân Hoàng mới cảm thấy thoải mái một chút.

...

Đến gần trưa, cả nhóm mới cập bến Huyền Nguyệt Hải Thành.

Sau khi trả một chút lệ phí vào thành, Vân Hoàng cùng ba người kia được trả cho một khoản lệ phí cùng chứng nhận đã hoàn thành nhiệm vụ. Vân Hoàng chưa có ý định đi, thành gần đây nhất có phân bộ Linh An đoàn cách đây cũng không dưới ba ngàn dặm. Hắn quyết định tại nơi này nghỉ ngơi một đêm đã, đồng thời mua sắm một chút đồ vật cần thiết.

Nam tử tóc rối cùng nữ tử da ngăm cũng giống như hắn, quyết định ở lại đây cho đến ngày mai. Chỉ riêng hoàng bào trung niên đã lấy ra phi hành khí, chuẩn bị rời thành.

Vân Hoàn thoải mái bước đi bên trong thành. Huyền Nguyệt Hải Thành rất lớn, ít nhất cũng so với Hạ Lân Hải Thành lớn gấp ba lần. Nơi thăm thú cũng rất nhiều.

Vân Hoàng lượn lờ một chút gian hàng, hắn thu mua chủ yếu là linh dược cùng vật liệu luyện chế trận kì. Đồng thời cũng mua một chút dụng cụ để chế tạo cơ giới đồ vật.

Để chế tạo cơ giới đồ vật cần có trình độ cơ quan thuật nhất định. Mà liên quan đến cơ quan thuật ghi chép còn rất ít, hơn nữa chỉ chủ yếu về khôi lỗi chế tạo thuật. Còn về các phương diện khác đã gần như thất truyền. Mà hắn lại nắm giữ nó.

Thứ mà hắn muốn chế tạo đầu tiên, là một thứ mà trong bảng thiết kế gọi là "đồng hồ".

Tác dụng của cái này không thực sự có, đồng hồ chỉ đơn giản là một thiết bị chia thời gian làm nhiều mốc để dễ phân định. Nó là một maywj hình tròn, bên trên hiển thị mười hai cái cột mốc tương đương với mười hai canh giờ một ngày. Chạy hết một vòng tròn tức là chạy hết một ngày.

Đối với Vân Hoàng mà nói nó chẳng khác gì vật trang trí, nhưng cách để chế tạo ra nó mới làm hắn có hứng thú.

Bắt tay vào chế tạo, Vân Hoàng đột nhiên nghĩ ra rất nhiều chi tiết, hắn cảm thấy, dường như thời đại trước... khác biệt quá lớn so với bây giờ.

Một cái đồng hồ, chỉ đơn thuần lắp ráp những linh kiện vào với nhau tạo nên một tổ hợp, kết nối các tổ hợp với nhau tạo nên một dây truyền. Và chỉ cần một tác động năng lượng yếu ớt vào trong một mắt xích của dây truyền đó. Cả một hệ thống khổng lồ vậy mà lại có thể khởi động. Kim đồng hồ vậy mà thực sự chạy!

Vân Hoàng cảm thấy choáng váng, trừ công đoạn năng lượng ra thì toàn bộ quá trình hắn không dùng bất cứ linh lực hay tinh thần lực nào, chỉ đơn thuần sử dụng bàn tay cùng khối óc. Đắp nặn lên thiết bị này.

Hắn kiếp trước đã từng trông thấy khôi lỗi nhiều lần. So với cái đồng hồ cơ giới đồ vật này. Khôi lỗi kĩ nghệ chế tạo yếu kém đến cực điểm, sai lầm từ căn bản. Đơn giản chỉ là dùng một đống trận pháp cùng phù văn ghép vào chèo chống.

...

Vân Hoàng bước ra khỏi khách điếm, còn một canh giờ nữa là trời tối, hắn tranh thủ tản bộ hóng mát một chút.

Vân Hoàng đem ra phi hành khí, bay ra vùng biển phụ cận Huyền Nguyệt Hải Thành hóng gió một chút. Dù sao vùng phụ cận hải thành cũng chỉ có một chút nhỏ yếu hải thú tồn tại mà thôi.

Vân Hoàng ra ngoài khoảng mười dặm, đột nhiên hắn cảm nhận được trong không khí có vết tích chiến đấu. Hắn phóng xuất ra tinh thần lực, tra xét xung quanh, không phát hiện ra bất thường nào.

"Chả lẽ mình đoán sai?"

Đắn đo một lúc, Vân Hoàng phóng xuất ra hồn lực. Lúc này, hắn bắt được một tia cực kì hư nhược như có như không lôi điện. Hơn nữa khí tức có đôi chút quen thuộc.

Lôi hệ tu sĩ tuy nhiều, bất quá hắn quen biết cũng không nhiều. Cái khí tức này, Vân Hoàng dùng đầu gối cũng đoán ra được chính là hoàng bào trung niên trưa nay còn rời thành đây.

Hắn cũng đột nhiên cảm thấy kì quái, một Thông Linh cảnh chiến đấu mà có thể lưu lại vết tích không tiêu tán vài canh giờ?

Đột nhiên. Một tấm lưới lớn trùm xuống, xung quanh ẩn nấp trận kì sáng lên, tạo thành một cái pháp trận bao quanh hắn.

Vân Hoàng sắc mặt trầm xuống, không ngờ rằng trong phạm vi gần hải thành như vậy vẫn có kẻ muốn ra tay giết mình. Hắn lần này cũng không cẩn thận, để đối phương đắc thủ. Mà hơn nữa, Vân Hoàng cũng không ngờ đối phương lại sở hữu hư không trận kì.

Hư không trận kì có thể bố trí đại trận trên không, ít nhất phải có Tứ cấp Trận Pháp Sư thực lực mới có thể làm ra. Hắn mới là Tam cấp Trận Pháp Sư, trừ khi kết nối trực tiếp với linh lực của bản thân, hắn vẫn cần bề mặt để bố trận.

Từ đằng xa lao lên một bóng người, hắn toàn thân hắc y, trên mặt mang mặt nạ hình một con hắc xà. Âm thần chửi rủa.

"Chậc, nếu không phải nhiệm vụ lần này quan trọng, thủ lĩnh không muốn có một chút kẽ hở nào thì đã chẳng phải phiền toái như vậy."

Nhưng một màn tiếp theo lại khiếm hắn hoảng sợ. Từ bên trong tấm lưới, một thanh kiếm cắt qua chém ra một lỗ hổng, trận pháp rung động muốn giam lại thì một tiếng rắc phát lên. Trận pháp vị xuyên thủng, trận kì rơi lả tả xuống biển.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Âm Minh ra tay (2)

Từ bên trong dấu vết rách nát của trận pháp, Vân Hoàng bước ra.

"Hư không trận pháp lợi hại thật. May mắn là đối phương chỉ bố trí một cái Tam cấp cao giai trận pháp."

Thức hồn cùng hồn hải của Vân Hoàng sau khi đạt đến cấp bậc Chân Đan cảnh có thể trong nháy mắt nhìn ra Tam cấp đỉnh giai trận pháp. Hư không trận văn tuy rằng lợi hại nhưng cũng chỉ chậm trễ bước tiến của hắn một chút thôi. Không tới ba khắc đồng hồ liền bị hắn oanh kích.

"Đáng tiếc, lại tốn thêm một thanh kiếm nữa."

Tấm lưới kia cũng khá cứng cáp, hơn nữa lại rất dẻo dai, Vân Hoàng ngoại trừ dùng vật sắc nhọn cho nhanh ra thì dùng sức rất lâu. Hắn ra tay cũng khá mạnh, đem cả kiếm đều bị bể nát.

Đừng nhìn Vân Hoàng cướp đoạt rất nhiều pháp bảo, chứ mất một cái là ít đi một cái. Những cái đó đâu phải là từ trên trời rơi xuống để mà phí phạm?

Gã đeo mặt nạ hắc xà kia âm trầm, bộc phát ra uy thế của tu sĩ Thông Linh cảnh thất cấp. Gã ném ra ba đạo phù lục, trong miệng cười gằn:

"Thoát được khốn trận của ta tức là ngươi cũng có bản lĩnh, bây giờ ngươi có thể chết mãn nguyện."

Gã niệm ra từng đạo pháp quyết, ba tấm phù lục mỏng như cánh ve bay lơ lửng tạo thành thế chân vạc., lặng lẽ xoay tròn. Được linh lực tiếp cận, những phù văn trên phù lục dần sáng lên.

"Viêm Long Tam Thần Phù!"

Phá được khốn trận của gã và tấm lưới kia chứng tỏ thực lực của đối phương có khi còn cao hơn gã. Gã âm thầm hối hận, sớm biết vậy đã tốn thời gian bố trí một cái Tứ cấp trận pháp, lúc đó đối phương sẽ mặc gã chém giết.

Từ bên trong ba đạo phù lục dâng trào lên hoả diễm, từ hư không bay ra ba đầu viêm long. Mỗi đầu đều dài đến gần mười trượng, trong vô cùng thiện chiến. Viêm long gầm thét, cả ba khắp người hoả diễm bùng cháy. Lao về phía Vân Hoàng, cái miệng như chậu máu muốn cắn đôi người hắn.

Nhìn hoả diễm hừng hực trước mặt mình, Vân Hoàng không có chút nào sợ hãi. Trong người lặng lẽ thôi động cương nguyên, cương nguyên hoá thành từng tia thẩm thấy vào cốt nhục, cường hoá từng sợi cơ bắp trong người hắn. Vân Hoàng nắm chặt nắm đấm, một quyền đánh ra.

Một quyền này không có chiêu thức, chỉ đơn thuần một quyền man lực. Nhưng ẩn chứa trong đó sát thế kinh thiên. Một quyền của Vân Hoàng đã gần như đạt đến trình độ quyền ý. Một quyền bình thường đánh ra cũng ẩn chứa sát thế.

Viêm Long Tam Thần Phù trong Bán Huyền giai phù bảo cũng thuộc hàng trung đẳng, nhưng viêm long khi đụng chạm với sát thế của hắn căn bản không chịu nổi ba tức liền bị đánh tan, hoả diễm tứ tán.

Gã đeo mặt nạ hắc xà một mặt mộng bức, Viêm Long Tam Thần Phù là một trong số những lá bài tẩy mạnh nhất của gã. Có nó, một Thông Linh cảnh thất cấp sơ kì như gã cũng dám chém giết với Thông Linh cảnh thất cấp hậu kì, thậm chí đỉnh phong. Vậy mà đối phương có thể hời hợt phá giải.

Hơn nữa tên đứng trước mặt hắn dường như tuổi còn rất trẻ, khí tức sinh mện còn rất mới. Không phải mấy kẻ đã gần trăm tuổi.

"Kẻ này, không kém gì thiếu chủ!"

Gã lần này thật sự sợ hãi, muốn chạy trốn. Thủ đoạn mạnh nhất của gã là trận pháp, giờ không có trận pháp gã căn bản không có vốn liếng đấu với người ta.

Chỉ có hội họp với thiếu chủ và đám người kia mới có thể thoát được.

Gã rút ra một tấm độn phù, một gọt máu nhỏ vào, độn phù sáng lên.

"Muốn chạy?"

Rắc!

Gã chỉ cảm giác linh lực hộ thể bị xé mở, xương sườn vỡ ra, lực lượng cuồng bạo suýt nữa đã bóp vỡ trái tim của gã.

Vân Hoàng một bước phóng đến trước mặt gã đeo mặt nạ, mộ trảo chộp đến độn phù, lực lượng huỷ diệt tràn đến xé rách độn phù. Mạnh mẽ đến mức không gian còn khẽ lay động một cái.

Vân Hoàng một quyền đánh ra, đánh nổ đầu lâu của gã.

"Lực lượng không gian, căn bản là cường hoành không hợp thói thường."

Một tia không gian chi lực đã hoà vào lực lượng của hắn, tuy chỉ có một tia, nhưng lại khiến thực lực của hắn tăng vọt một khoảng lớn. Không có lực lượng không gian, thực lực của hắn chắc cũng chỉ tầm Thông Linh cảnh bát cấp, muốn lưu lại đối phương thì không thể không dùng bài tẩy.

Vân Hoàng thu lại nhẫn trữ vật, dùng phi hành khí phi tốc về Huyền Nguyệt Hải Thành.

Hắn có một dự cảm, cái thế lực gọi là Âm Minh đã hành động. Hoàng bào trung niên đã bị thủ tiêu, rất có thể hai người còn lại là nam tử tóc rối cùng nữ tử da ngăm cũng vậy. Mục tiêu chỉ còn có hắn và đôi đạo lữ kia.

"Đôi đạo lữ kia nói là bọn hắn có thế lực tại Huyền Nguyệt Hải Thành, mong là bọn hắn không chết!"

Nếu vậy, một mình hắn sẽ bị Âm Minh vây công, cửu tử nhất sinh. Chỉ có hợp lực, mới có thể sống sót.

Về đến Huyền Nguyệt Hải Thành, Vân Hoàng cẩn trọng hỏi một tu sĩ xem trong thành có việc gì lạ không.

"A... hình như từ chiều đến giờ Diệp gia phong bế toàn bộ Diệp phủ, dường như có việc thì phải?"

"Đạo hữu có biết vị trí của Diệp phủ không?"

"À, chỗ này này, ngươi không biết Diệp phủ à..."

...

"Diệp phủ Diệp gia..."

Vân Hoàng âm trầm bất định, đi theo phương vị tu sĩ đó chỉ cho.

Huyền Nguyệt Hải Thành tuy rằng rộng lớn, nhưng toàn lực di chuyển thì chưa tới trăm tức hơi thở đã đến nơi.

Nhìn trận pháp đang phong kín Diệp phủ, Vân Hoàng niệm ra mấy đạo pháp quyết. Mấy đạo trận kì ném ra khai mở một lối vào.

Khi hắn bước vào, lập tức từ trong hư không ngưng tụ ra mấy đạo sát ý chém ra, vây chặt lấy hắn, những đạo sát ý này rất đáng sợ, Vân Hoàng không thể trực diện đối đầu. Hắn vận chuyển Hắc Động Hồn Hải, hồn lực toả ra phương vị ba chục trượng xung quanh. Vân Hoàng cảm nhận được bất cứ sát ý nào bước vào khu vực của mình liền sẽ lập tức tránh né.

Bất quá, tốc độ của chúng quá nhanh, vẫn lưu lại trên người hắn vài vết thương. Vân Hoàng trên thân xuất hiện ba mươi sáu đạo Long văn. Cường hoá cả phản ứng cơ thể lẫn thị giác của Vân Hoàng. Hắn vội vàng thôi động không gian chi lực, dùng tốc độ nhanh nhất di chuyển khỏi nơi này.

Vân Hoàng nuốt vài viên đan dược vào hồi phục linh lực đã mất.

Đại môn Diệp phủ hiện ra trước mắt Vân Hoàng, không có vẻ gì là nguy nga tráng lệ mà còn tràn ngập mùi máu tanh tưởi cùng chướng khí nghi ngút. Trước đại mon còn nhìn thấy rất nhiều hộ vệ Diệp phủ bị đốt đến thần hồn câu diệt. Vân Hoàng thở ra một hơi, hắn dường như xảy ra biến hoá. Khí tức hoà vào làm một với xung quanh.

Vân Hoàng lặng lẽ bước qua đại môn, hắn hồn lực hoá thành từng tia tiến hành dò xét. Phát hiện ra có mấy hắc y nhân, mặt mang mặt nạ đang đứng canh ở cách đó trăm trượng, thần thức thỉnh thoảng khắc khắc giám thị khu vực kể từ chỗ đại môn. Vân Hoàng âm thầm thở phào, may mắn là hắn đã tiến hành ngụy trang trước.

Vân Hoàng lặng lẽ hít vào một ngụm khí lạnh, cánh tay thả lỏng ra. Bất chợt hắn phi người về phía mấy hắc y nhân kia. Cánh tay giống như liêm đao xẹt qua cổ của một hắc y nhân. Một trảo đem đầu của hắn chém bay khỏi thân thể. Thân hình của hắn quỷ dị, bất ngờ xuất hiện sau lưng một gã khác. Hai ngón tay xuyên thủng cổ họng gã, Vân Hoàng thôi động cuồng phong hoành thành phong nhận chém đầu tu sĩ này.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113: Âm Minh ra tay (3)

Vân Hoàng sau khi giải quyết hết toàn bộ người của Âm Minh nơi đấy liền dịch dung, ẩn nấp vào thiên địa xung quanh, hắn chân hoả thiêu rụi những cái xác, một tay thu lại nhẫn trữ vật.

Để nguỵ trang, hắn đã thu lại một bộ hắc bào cùng một cái mặt nạ điêu khắc hình hắc xà. Vân Hoàng thân hình lén lút đi vào nội bộ Diệp phủ. Vân Hoàng không dám phóng ra thần thức bởi vì rất có thể sẽ bị cảm ứng được, hắn chỉ có thể thôi động hồn lực từ bên trong Hắc Động Hồn Hải tuôn ra dò xét xem có người của Diệp phủ không.

Nhưng mà càng tìm kiếm, nội tâm hắn càng cảm thấy bất an, tựa như một lực lượng đang bóp nghẹt lấy hắn vậy.

Vân Hoàng cũng ngẫu nhiên gặp một chút người của Âm Minh, những người này tu vi rất thấp, thậm chí không có nổi Thông Linh cảnh hậu kì, rất dễ dàng liền bị hắn giải quyết.

Khắp cả Diệp phủ rộng lớn không có một bóng người, ngẫu nhiên chỉ có một vài xác chết. Điều đó càng làm cho Vân Hoàng nghi ngờ hơn.

Với những kẻ như hắn vừa gặp lúc nãy thật sự có thể tiêu diệt cả Diệp phủ ư?

Một thế lực muốn đứng vững gót chân tại hải thành không thể không có tu sĩ Chân Đan cảnh toạ trấn cùng đông đảo Thông Linh cảnh cường giả. Không chỉ thế, các thế lực này còn ẩn giấu truyền thừa cùng tích xúc lâu đời.

Vân Hoàng đột ngột cảm nhận được ba động chiến đấu, khí thế giao thủ rất mạnh. Dường như là Chân Đan cảnh giao thủ.

Hắn muốn tiến lên chỗ đó xem xét đột nhiên hồn lực bắt được một tia ba động rất nhỏ.

Vân Hoàng thoáng do dự một chút, nhưng rồi cuối cùng cũng theo hướng ba động đó mà đi.

Đó là một trạch viện không rộng lắm. Vị trí nằm khá khuất so với những nơi khác.

Vân Hoàng đi đến đó, phát hiện rằng nơi đó có bố trí một cái ẩn nấp trận.

Hắn dùng trận kì mở ra một lối đi. Bên trong dường như đã phát hiện ra sự hiện diện của Vân Hoàng, một đạo thuật phát bắn ra, đạo thuật pháp này rất yếu, không thể làm trầy xước cả lớp da của hắn.

Vân Hoàng ngước nhìn người trong phòng, đó là đôi đạo lữ lúc trước uỷ thác hắn hộ tống.

Bọn họ cả người đều chi chít vết thương, tinh thần đều đã đến cực hạn chịu đựng. Vân Hoàng nhẹ giọng nói.

"Tôi là thành viên của Linh An đoàn."

Mấy người kia vẫn lộ vẻ phòng bị, không chút nào bị lời nói của hắn thuyết phục.

Vân Hoàng chỉ có thể xé bỏ lớp dịch dung. Đôi đạo lữ kia nhận ra hắn, run rẩy nói.

"Ngươi phải đi mau, đi mau! Âm Minh..."

Lời của họ chưa kịp dứt, Vân Hoàng đã cảm nhận được bên ngoài đã có người bước vào. Một trào vỗ tay chầm chậm vang lên, nửa như khiêu khích, nửa như giễu cợt.

Đó là một người thanh niên trẻ tuổi, ngũ quan có chút phổ thông khó nhận biết, sở hữu mái tóc rối bù tựa như mới ngủ dậy đồng dạng. Vân Hoàng không thể không biết kẻ này, một trong ba thành viên Linh An đoàn nhận nhiệm vụ uỷ thác cùng hắn!

Vân Hoàng đã biết rằng kẻ tập kích hắn đêm hôm đó là một trong ba người này, kết quả này khiến hắn có chút giật mình, nhưng không quá ngạc nhiên.

Nhìn thấy vẻ mặt bất biến của Vân Hoàng, nam tử tóc rối có chút ngạc nhiên. Ngữ khó rất thú vị hỏi.

"Nhìn bộ dáng ngươi có vẻ không có mấy ngạc nhiên nhỉ?"

Vân Hoàng cười lạnh.

"Ngươi diễn từ đầu đến cuối đều vô cùng hoàn hảo, tất cả mọi người trên tàu đều không nhận ra. Nhưng có một điểm khá lạ."

"Xin rửa tai lắng nghe?"

"Lúc ta bị lũ hải tặc vây công, cả hai người kia đều quay lại nhìn ta, cho rằng ta gặp nguy hiểm đến tính mạng."

"Mà ngươi, từ đầu đến cuối đều không nhìn lấy một cái. Ta chỉ thấy có hai khả năng, thứ nhất là ngươi căn bản không quan tâm mạng sống đồng đội, thứ hai là ngươi đã biết được thực lực chân thật của ta."

"Trong khả năng thứ nhất, ngươi làm như vậy là hoàn toàn trái ngược với những hành động của ngươi ở trên hành trình. Chứng tỏ ngươi là một kẻ tâm cơ thâm trầm, cần phải đề phòng."

Vân Hoàng trong suốt ba ngày lộ trình vẫn ngầm ghi nhớ rõ ràng hành động của cả ba vị thành viên. Đã nắm giữ được lượng thông tin khá rõ ràng.

Vậy mới nói, trong một số trường hợp, kẻ nguy hiểm nhất không phải là kẻ có thực lực cao nhất, mà là kẻ nắm giữ nhiều thông tin nhất.

"Còn trong trường hợp thứ hai, ngươi đã thăm dò qua ta rồi, sao lại không biết..."

Quang Lưu Hư Bộc!

Vân Hoàng căn bản không kịp chờ nói hết câu, linh lực đạc ngay lập tức thôi động. Cả người bật về phía nam tử tóc rối như là một viên đạn. Hắn một quyền vung ra, nắm đấm của hắn đụng vào một vật cứng rắn.

Đứng trước nam tử tóc rối lúc này là một bóng người màu đen, Vân Hoàng không thể nhìn rõ mặt nhưng hắn có thể thất người này cả khuôn mặt trắng bệch, mắt trắng không có cả con ngươi. Dù có thể cử động nhưng cũng không có nổi một điểm sinh cơ.

"Thi khôi!" - Vân Hoàng kinh hô.

Thi khôi này thực lực đã là Thông Linh cảnh bát cấp sơ kì, thân thể đã qua cải tạo trở nên cứng rắn, không biết đau đớn, không sợ chết.

Nam tử tóc rối cường lạnh, thực lực của Vân Hoàng cũng chưa tới Thông Linh cảnh hậu kì, con thi khôi này để xử lí hắn đã là quá đủ.

Bất quá, gã không ngờ rằng chỉ mới hôm qua thôi, Vân Hoàng đột phá.

Thực lực tất cả không chỉ tăng lên một cách kinh khủng về lượng mà cả chất cũng thay đổi rõ ràng. Hắn so với lúc trước, cường đại hơn không chỉ gấp mấy lần.

Vân Hoàng cánh tay như đao chém ra, xung quanh cánh tay của hắn lặng lẽ ngưng thực thành một lưỡi phong nhận sắc lẹm. Hắn cánh tay di chuyển nhanh đến mức mắn thường nhìn tay hắn giống như là một cánh tay không có xương.

Một cánh tay, với một lực lượng chuẩn xác, một góc độ chuẩn xác, cùng một tính toán chuẩn xác thì thậm chí có thể so sánh với đao kiếm.

Một tiếng trầm đục kéo dài trong không khí.

Chỉ thấy linh thuẫn trên tay của thi khôi vậy mà lưu lại một vết cắt. Một vết cắt rất ngọt, nếu mang ra ngoài nói đây là do tay không gây ra sẽ chẳng có ai tin tưởng. Mà nam tử tóc rối đứng đằng sau thi khôi lại càng ngỡ ngàng, gã chỉ thấy Vân Hoàng vung tay lên, sau đó trên linh thuẫn xuất hiện một vết cắt, không có đao kiếm, không có binh khí. Với thực lực chỉ vẻn ven Thông Linh cảnh tứ cấp của gã, căn bản không theo kịp chuyển động của Vân Hoàng.

Xoẹt!

Một đạo vết thương trên vai của gã bị xé mở, lộ ra cả xương trắng, máu chảy đầm đìa xuống. Một chiêu của Vân Hoàng, dù chỉ là một phần nhỏ lọt qua cũng suýt nữa đã đem cánh tay của nam tử tóc rối chặt đứt.

Vân Hoàng kinh hỉ, một đao này tuy là đơn giản, nhưng đã hội tụ rất nhiều lĩnh ngộ của hắn về linh lực và cương nguyên và hồn lực.

Cương nguyên chính là khẩu phái chống đỡ, linh lực chính là viên đạn đại bác bắn ra, hồn lực chính là người điều khiển khẩu phái. Cả ba thứ này bổ sung hoàn hảo khuyết điểm cho nhau mới khiến hắn nắm giữ kĩ xảo chiến đấu như vậy.

Thực ra mà nói sử dụng riêng lẻ từng loại lực lượng một vẫn có thể. Nhưng có rất nhiều khuyết điểm chí mạng.

Thi khôi rút ra một thanh đại đao, một đao chém xuống, không khí xoắn nát vỡ vụn, linh lực xung quanh liên tục ba động kịch liệt. Đao khí gào thét tiến đến. Vân Hoàng lúc này đổi một tư thế, nhất chỉ như kiếm. Một chỉ điểm về phía đao khí hung mãnh, kiếm khí đâm ra như một mũi giáo, sắc bén đến cực điểm. Không giống như đao thế bá đạo kia, kiếm thế của hắn dai dẳng, cuồn cuộn như đại hà chảy xiết, đao thế giống như một viên đá góc cạnh bị nước sông bào mòn qua năm tháng. Cho đến khi đao thế va chạm vào hộ thể cương nguyên của hắn, nó đã không còn sắc bén nữa rồi.

Một đao rơi trên người hắn giống như ném một cây kim xuống biển sâu, không nổi lên chút bọt nước nào.

Thi khôi giống như không biết sự chênh lệch, tuân lệnh sự điều khiển của nam tử tóc rối tấn công Vân Hoàng.

Mười chiêu đầu, phần giáp tay trái của thi khôi bị cánh tay như đao của Vân Hoàng chém làm ba khúc.

Mười chiêu tiếp theo, phần ngực phải của thi khôi bị Vân Hoang dùng một quyền mang theo một tia không gian lực lượng nổ nát. Chân trái của thi khôi bị Vân Hoàng phong bạo tàn bạo cắt đứt.

Mười chiêu cuối, kiếm chỉ của Vân Hoàng xuyên thủng trán và mắt trái của thi khôi. Liên tiếp bốn lần thi triển thuật pháp Sơn Hà Ấn phá tan linh thuẫn. Một trảo của hắn cách không truyền đến. Xuyên thủng trái tim của thi khôi.

Một tiếng trần đục vang lên, bóng đen thi khôi rốt cuộc đã đến giới hạn chịu đựng, đau đớn quỵ gục xuống, thanh đại đao trên tay rớt ra. Không còn cử động nữa.

Không gian xung quanh yên ắng đến lạ thường, nam tử tóc rối trong lòng như lửa đốt, gã cảm nhận được hàn khí đang bủa vây mình, bóng ma tử vong đang đến rất sát. Nhưng chưa kịp để gã mở miệng, một đạo kiếm quang đã cắt qua yết hầu gã. Nam tử tóc rối ngã gục ra đằng sau, trong mắt hiện lên đầy vẻ oán độc vào không cam lòng.

Không để cho thức hồn của nam tử tóc rối chạy thoát, Vân Hoàng hồn lực cùng thần thức phóng tới, tiến hành sưu hồn.

Trận chiến bên ngoài vẫn đang khá quyết liệt, có thể câu thêm cho Vân Hoàng ít thời gian để hắn hiểu rõ về lực lượng kẻ thù.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Âm Minh thiếu chủ

Vân Hoàng hồn lực bao vây lấy thức hồn của nam tử tóc rối, định bụng tiến hành sưu hồn. Đột nhiên bên trái hắn xuất hiện một luồng khí tức nguy hiểm, một đạo kiếm khí xẹt qua xen lẫn cả tiếng lá cây bị cắt vụn. Vân Hoàng buộc phải từ bỏ thức hồn của nam tử tóc rối, mũi chân hắn gẩy ra, đẩy cả người ra đằng sau mấy trượng, tránh thoát khỏi kiếm khí.

Đứng bên tay trái của hắn, cách xa khoảng hai mươi trượng, không biết từ lúc nào đã xuất hiện một bóng người. Đó là một nam tử tầm khoảng hơn hai mươi tuổi. Ngũ quan tuyệt mĩ như điêu khắc, cả người như đi đến đâu nơi đó có quang minh. Một tên cực phẩm như vậy dù là dùng bản mặt thôi cũng có thể kiếm cơm.

Đặc biệt nhất vẫn là khí chất kia, lãnh khốc, lạnh lùng vô đối như một toà băng sơn vạn năm. Người này sát khí ẩn chứa rất sâu, tuyệt đối không phải hạng người đơn giản gì.

Thức hồn của nam tử tóc rối nhìn thấy vị băng sơn mĩ nam này thì vô cùng mừng rỡ, vội vàng chạy đến chỗ băng sơn mĩ nam.

"Thiếu chủ..."

Nhưng đáp lại với gã chỉ là một đường kiếm lạnh lẽo. Nam tử tóc rối chỉ kịp a lên một tiếng liền bị một kiếm chém cho thần hồn câu diệt.

"Âm Minh thiếu chủ..."

Vân Hoàng lẩm bẩm cụm từ này, cả người lặng lẽ vào trạng thái chiến đấu.

Kẻ trước mắt hắn... cực kì nguy hiểm.

Vân Hoàng hồn lực xuất ra, tra xét được băng sơn mĩ nam tu vi là Thông Linh cảnh thất cấp đỉnh phong. Bất quá hắn không có một chút khinh thị nào.

"Âm Minh thiếu chủ, ngươi đến đây vì muốn giết ta?"

Băng sơn mĩ nam không chút nào ngạc nhiên về việc Vân Hoàng biết thân phận của y. Y chỉ tuốt vỏ kiếm ra, trường kiếm trong tay sáng loáng. Vân Hoàng có thể nhìn thấy rõ một mảnh lá dẹp rơi nhẹ trên lưỡi kiếm liền bị độ sắc của nó cắt làm đôi.

Cảm nhận uy lực của thanh kiếm này. Vân Hoàng nheo mắt lại đánh giá.

"Hạ Phẩm Huyền Giai pháp bảo, hơn nữa trong Hạ Phẩm Huyền Giai còn thuộc hàng đỉnh cấp!"

Vân Hoàng rùng mình, nếu bị thứ này chém trúng thì dù hắn nhục thể đã là Đạo Thể Tứ Trọng Thiên cũng không đỡ được.

Muốn chính diện ngạnh kháng ít nhất cũng phải Đạo Thể Ngũ Trọng Thiên, đồng thời thêm sáu mươi đạo long văn gia trì.

"Ngươi rất mạnh." - Băng sơn mũ nam lạnh lùng vuốt ánh kiếm lập loè.

Vân Hoàng nhíu mày, kẻ này bị sao vậy? Tự nhiên bung ra một câu không đầu không đuôi.m, hơn nữa đặt trong ngữ cảnh này không hợp một chút nào.

Hắn tưởng phải đại khái như "Đi chết đi", "Nộp mạng" các kiểu chứ.

"Ta không quan tâm đám gia hoả kia, ta chỉ muốn..."

Từ trên người băng sơn mĩ nam nổi lên bồng bềnh từng tầng kiếm khí.

"... chiến đấu!"

Xoẹt!

Một âm thanh nguýt dài trong không khí. Vân Hoàng lúc này hơi nghiên người sang một bên. Mép của y phục bị cắt thành một đường nhỏ, có lấm thấm một chút máu chảy ra. Vân Hoàng hắn tuy nhanh, nhưng vẫn bị một chiêu kiếm này của băng sơn mĩ nam gây thương tích.

Hai ba giọt máu chảy ra nhỏ bé đến mức không còn được coi là bị thương, nhưng nó nói rõ năng lực của đối phương. Nếu hắn không toàn lực ứng phó băng sơn mĩ nam, kết cục sẽ không tốt chút nào.

Vân Hoàng thở ra một hơi, cả người dần dần thả lỏng, tâm thần giống như một dòng nước chảy xuôi khắp cả cơ thể. Lắng nghe nhịp thở của từng tế bào, trong đầu hắn trống rỗng, nhưng tinh khí thần lại đến đỉnh phong.

Quanh người Vân Hoàng như hình thành một tầng nặng nề áp lực, hắn tư thế cùng đứng yên tại chỗ bình thường không có gì khác nhau, nhưng lại khiến cho kẻ đối diện có cảm giác như đụng phải một bức tường không có kẽ hở.

Đây giống như thời điểm mà Vân Hoàng đối đầu với đám yêu thú dưới lòng đất cũng vậy, tinh khí thần đạt đến trạng thái đỉnh phong. Bất quá lần này càng thêm trầm ổn.

Nhìn thấy Vân Hoàng như vậy, băng sơn mĩ nam khoé miệng nhếch lên một nụ cười điên đảo chúng sinh. Y cũng chỉ đứng thẳng, nhưng quanh thân cũng hình thành áp lực giống như Vân Hoàng vậy.

Băng sơn mĩ nam này là một cái chiến đấu tông sư

Chiến đấu tông sư không phụ thuộc vào cảnh giới cùng thực lực. Cũng không giống với tông sư trong luyện đan chi thuật hay luyện khí chi thuật. Mà nó đại biểu cho khả năng kiểm soát, mức độ thấu hiểu sức mạnh cùng kĩ năng chiến đấu đã đạt đến tình trạng thiên nhân hợp nhất.

Một người dùng kiếm nếu đã đạt đến chiến đấy tông sư liền cảm giác như dù không có kiếm, một khi chiến đấu vẫn thấy cả người là kiếm. Ngón tay, bàn chân, sợi tóc, hay thậm chí là một cành trúc, một nhánh cỏ. Đạt đến chiến đấu tông sư cường giả tâm cảnh đều không dễ. Thậm chí dù là tu sĩ Chân Đan cảnh đỉnh phong cũng chưa chắc đạt được.

Vân Hoàng thực ra so với chiến đấu tông sư vẫn còn kém một tia, nhưng hắn có hồn lực, thẩm thấu vào từng tế bào, nắm giữ tất cả bọn chúng nhịp thở. Nên có thể sánh ngang với chiến đấu tông sư.

Đôi đạo lữ đang nằm kia đã kiệt sức không nhúc nhích nổi nữa rồi. Nhưng nhìn hai kẻ trước mắt vẫn không nhịn được mà run bần bật, cả người tu sĩ Linh An đoàn cùng băng sơn mĩ nam so với bất cứ Thông Linh cảnh tu sĩ nào họ gạp trước kia đều đáng sợ hơn.

Một tiếng xé gió vang lên, cả hai không hẹn mà cùng xông lên.

Trên tay Vân Hoàng không biết từ lúc nào đã nhiều thêm hai thanh kiếm.

Không có cách không kiếm khí công kích, chỉ là đơn thuần cận thân giao chiến.

Hai người thân ảnh liên tục chớp động, thậm chí cả kiếm cũng biến mất, chỉ liên tục xuất hiện tia lửa do kiếm va chạm mạnh vào nhau tạo thành. Vân Hoàng sử dụng song kiếm đồng bộ, bỏ qua hết thảy kiếm chiêu đổi lấy tốc độ. Hắn phải tốc chiến tốc thắng.

Thiên hạ ngàn vạn kiếm chiêu, chỉ có khoái kiếm là không thể phá.

Vân Hoàng đối với kiếm đạo chi lộ còn quá xa vời, hắn không phải như băng sơn mĩ nam là một kiếm tu. Hắn còn tu luyện đao kĩ, thậm chí là quyền kĩ.

Tiền nhân đã nói, tu luyện nhiều loại sở học cùng một lúc là một con dao hai lưỡi. Nó có thể biến ta trở thành một kẻ tầm thường, bởi vì một con người không có quá nhiều tinh lực để làm hết mọi việc. Cố gắng ôm hết tất cả không những không thể thành công mà còn đánh mất lãng phí đi chính mình thiên phú.

Bất quá, Vân Hoàng hắn không có loại hạn chế này. Hắn bản nguyên thức hồn tựa hồ không có hạn chế, bất kể là đao kĩ, kiếm kĩ hay công pháp, thuật pháp các loại.

Vận mệnh đã cho hắn vô hạn khả năng, có cớ gì mà hắn không tận dụng thật tốt?

Băng sơn mĩ nam sắc mặt thật có chút nghiêm túc dáng vẻ.

Vân Hoàng chiêu thức quá mức khó tưởng tượng. Ban đầu chính là kiếm kĩ, nhưng giao thủ gần ngàn chiêu sau đó thì lại khác. Có quyền pháp ý vị, thậm chí có mơ hồ đao thế xen lẫn.

Đây là các quỷ gì kiếm pháp?

Không! Băng sơn mĩ nam trong lòng thầm lắc đầu, đây không phải là kiếm pháp, đối phương chỉ là mượn kiếm hình thức biểu hiện ra.

Đinh đương đinh đương

Vân Hoàng càng đánh càng hăng say, trong tay song kiếm liên tục biến hoá tấn công, dù gần sáu phần cương nguyên đã mất đi để bảo hộ không cho kiếm gãy, nhưng Vân Hoàng vẫn không có dừng lại.

Đối với hắn kiếm pháp giải khai trình độ, muốn đọ kiếm với băng sơn mĩ nam yêu nghiệt kiếm tu này căn bản là nói si nói mộng, hắn dần dần tiến hành đem một chút đạo kĩ cùng quyền pháp tâm đắc kết hợp cùng kiếm chiêu. Kinh ngạc hơn là hiệu quả sinh ra lại không thể tưởng tượng nổi.

Đinh đương đinh đương đinh đương

Hai ngàn chiêu, ba ngàn chiêu, bốn ngàn chiêu,...

Vân Hoàng cương nguyên rốt cuối không thể chống lại đối phương Huyền Giai chân chính pháp bảo, cả hai kiếm của hắn vậy mà bị chặt đứt.

Hắn lùi về đằng sau, định bụng lấy ra tiếp binh khí thì băng sơn mũ nam đột nhiên nói.

"Lần này ta cho ngươi đi."

Vân Hoàng có chút ngơ ngẩn, tên này đang đánh nhau tự nhiên lại thả hắn đi, đây là có bệnh?

Bất quá, đối phương thật sự đình chỉ công kích, đối với Vân Hoàng mà nói cũng là một chuyện đáng mừng. Hắn linh lực hoá thành cự thủ túm lấy đôi đạo lữ kia đi mất. Một cái quay đầu đều không.

Băng sơn mĩ nam nhắm nhìn Vân Hoàng rời đi thời điểm, đột nhiên ngón tay tinh xảo khẽ điểm nhẹ lên cổ, một giọt máu chảy xuống.

Trong thời khắc cuối cùng đó, Vân Hoàng đã thành công một lần mong manh đột phá hắn khuyết điểm kiếm pháp, may mắn là cuối cùng bảo hộ cho thân kiếm cương nguyên tiêu biến, hắn dùng nghiền ép binh khí trình độ mới có thể phản kích hoàn mĩ.

Đối với băng sơn mĩ nam hắn mà nói, đây chính là thua cuộc.

Hơn nữa, băng sơn mĩ nam cũng chỉ là Thông Linh cảnh thất cấp đỉnh phong, linh lực còn kém, trong trận chiến này cũng tiêu hao rất lớn.

Vân Hoàng ngay cả nửa khắc cũng không dám quay đầu lại, một mạch chạy đến pháp trận, tránh né sát mang, chạy ra khỏi Diệp gia phụ cận, chạy ra khỏi Huyền Nguyệt Hải Thành, một phút cũng không dám lơ là.

Linh lực của hắn đã tiêu hao bảy thành, cương nguyên toàn bộ hao sạch. Hồn lực thì còn dư lại một nửa. Vân Hoàng ném ra phi hành khí cùng một đống linh thạch làm năng lượng tiếp tế, cấp tốc chạy đi. Lại hao phí linh thạch bố trí mấy tầng ẩn nặc trận pháp, lúc này hắn mới miễn cưỡng yên tâm, thả ra đôi đạo lữ kia.

Cả hai bị thương quá nặng, đã tổn thương sâu đến nỗi dù là đại sư đan đạo cũng khó chữa. Khi Vân Hoàng đưa cho hai người chữa thương đan dược, bọn hắn không nhận, chỉ run rẩy đưa cho hắn một cái nhẫn trữ vật.

"Đạo hữu, đây là bảo khố của Diệp gia ta, Diệp gia tộc nhân tất cả đã chết, hai chúng ta cũng thế. Ngươi tốt, hãy nhận lấy."

Vị nữ tử kia rốt cuộc đã đến giới hạn, sinh cơ tiêu tán, hai mắt dần dần đóng lại.

Nam nhân nhìn nương tử của mình, từ trong đôi mắt tuôn ra hai dòng lệ, cố gắng kiềm chế lại đưa cho Vân Hoàng một mảnh kim loại lạnh lẽo.

"Âm Minh truy sát ta rất có thể là vật này, đạo hữu có thể vứt nó đi cũng được, nhưng hãy nhận lấy."

Nói xong, nam nhân dùng toàn bộ sức lực còn lại, ôm nương tử vào lòng. Sinh cơ cũng dần tiêu tán, đồng tử không còn tiêu cự.

Vân Hoàng nhìn thật sâu đôi đạo lữ này như muốn ghi tạc hình ảnh lúc này vào đầu. Hắn đứng dậy bước ra, không động đến xác của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Kiến lập

Băng sơn mĩ nam đứng lặng tại đình viện một lúc lâu, đến lúc Vân Hoàng khuất bóng vẫn khong có rời khỏi.

Ở bên trong Diệp gia, tiếng giao chiến đã ngừng.

Một lão già tay nhuốm máu tươi bước vào đình viện nơi băng sơn mĩ nam đang đứng, lão ngâm một đạo khẩu quyết, đem máu trên tay cùng y phục tẩy rửa sạch sẽ. Lão nhìn thấy băng sơn mĩ nam, ôm quyền cung kính.

“Thiếu chủ, lão hủ vô năng, không có tìm thấy cung điện chìa khoá tàn phiến.”

Lão ôm quyền một lúc lâu, vẫn không có thấy băng sơn mĩ nam đáp lại. Lão hỏi lại.

“Thiếu chủ?”

Băng sơn mĩ nam lúc này mới tỉnh hồn lại, trong con người toát ra chiến ý kinh thiên. Lão già này tu vi đã là Chân Đan cảnh Nhất Trọng Thiên, Hư Đan kì vẫn không thể không bị chiến ý này đột ngột làm kinh sợ.

Băng sơn mĩ nam thu hồi lại chiến ý, bước ra đằng sau nói.

“Cung điện chìa khoá tàn phiến cũng không quan trọng.”

Lão già không thể hiểu nổi, nhưng xét theo ngữ khí của băng sơn mĩ nam cũng không có phát hiện tâm tình hắn tồi tệ. Lão đánh bạo hỏi một lần.

“Nhưng thiếu chủ, việc này...”

“Không quan trọng, hôm nay ta gặp được một kẻ rất thú vị.” - Băng sơn mĩ nam khoác tay đi, không để ý lão già kia một mặt mộng bức.

Vừa nãy, lão vậy mà nhìn thấy thiếu chủ cười?

Lão lắc đầu, không để ý đến nữa. Điều động nhân thủ bắt đầu rút đi.

...

Toàn lực phi hành, không tiếc tiêu hao đại lượng linh thạch, cái cảm giác khó chịu quẩn quanh người Vân Hoàng cuối cùng đã tiêu biến.

Hắn ngồi bệt xuống, quần áo có chút xộc xệch, lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một chai rượu.

Vân Hoàng không quá hứng thú uống loại vật này, nhưng đôi khi hắn vẫn uống một chút.

Đạt đến Luyện Khí cảnh thọ nguyên là 300 năm, đến Thông Linh cảnh đã sở hữu thọ nguyên 1000 năm, có thể tích cốc mấy chục năm. Đối với những ngoại vật như rượu, đồ ăn thức uống cũng không quá cần thiết.

“Ực ực ực...”

Cảm nhận hơi mem nhè nhẹ trong cổ họng, Vân Hoàng nhả ra một ngụm bạch khí. Con mắt có phần mê ly, thứ trong tay hắn chỉ là một bình linh tửu cấp thấp, nhưng lại có thể giúp hắn bình tĩnh lại phần nào.

Mất ngày hôm nay độ kiếp, hải thú, Âm Minh đã hao tổn tinh thần của hắn. Vân Hoàng chỉ muốn nghỉ ngơi lúc này.

Cuối cùng, hắn cũng tìm được một cái đảo nhỏ có thể ở lại.

Vân Hoàng vung tay ra, mấy miệng trận kì bắn ra xếp thành một cái ẩn nặc trận pháp. Vân Hoàng sau đó bước lên đảo, thần thức dò xét qua không thấy được cái gì khả nghi.

Hòn đảo này diện tích chỉ có hơn ba trăm trượng vuông, rất nhỏ, cũng chỉ tồn tại một số loài thông thường.

Vân Hoàng lúc này mới yên tâm, hắn đi ra trung tâm hòn đảo, đem chôn xác của đôi đạo lữ Diệp gia xuống. Khắc một cái bia mộ chung cho cả hai về sau, hắn trở lại bờ biển.

Vân Hoàng đốt một chút gỗ, linh lực ngưng tụ thành chân hoả. Hắn vươn tay xuống nước bắt lên vài con Nhị cấp hải thú dạng cá, dùng chân hoả nướng lên.

Hắn tìm thêm một vài linh thảo, dùng hỗn lực lọc lấy dược dịch bên trong ra phủ lên món ăn.

Ngửi thấy mùi thơm của thức ăn truyền đến, Vân Hoàng cầm lấy một xiên cá, lặng lẽ cắn một miếng.

Hắn không nói gì cả, chỉ nhắm mắt lại, vừa ăn vừa suy nghĩ.

Ăn xong xiên cá, Vân Hoàng lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một cái ngọc giản.

“Hải Nguyên Cấm Địa...”

Được xưng tụng là đệ nhất cấm địa tại Lạc Dương. Đó là nơi bảo vật vô số kể, linh dược mọc đầy đất, vật liệu có thể chất thành núi, đồng thời cũng tồn tại vô số tuyệt địa, cạm bẫy.

Đó là những gì trên ngọc giản mở đầu.

Ba ngàn năm trước, lúc đó tại Lạc Dương, sức mạnh của nhân tộc rất yếu kém, kém đến mức dù bồi dưỡng ra một vị Chân Đan cảnh cũng đủ để nhiều thế lực gọi là giàu có thời đó táng gia bại sản.

Tại thời điểm đó, yêu thú chiếm giữ hải đảo, hải thú chiếm giữ biển cả. Con người từng tốp hoặc là dùng những phi hành khí cỡ lớn lênh đênh trên biển. Hoặc là dùng những vật liệu từ những chiếc phi hành khí, chế tạo ra những đảo bay trên trời.

Tuy rằng tạm thời không có tuyệt diệt, nhưng mất đi nguồn tài nguyên. Nhân tộc chỉ như ngọn đèn trước gió, tưởng chừng như lúc nào cũng có thể tắt.

Trong tình thế đó, dị biến phát sinh!

Ở trung tâm Lạc Dương xuất hiện một thông đạo to lớn, từ khi thông đạo đó xuất hiện, điền kiện tu luyện giống như nâng cao, dần dà tầng lớp cao thủ cũng dần xuất hiện.

Việc này đã kinh động đến yêu thú cùng hải thú. Hải Vương nhân lúc nhân tộc chưa kịp đông sơn tái khởi liền tấn công, không tiếc hi sinh lượng lớn hải thú cùng yêu thú quyết tâm diệt trừ yêu tộc.

Nhân tộc lúc đó đã để cho một vị kiếm khách xuất chúng, cũng chính là đệ nhất nhân tộc cường giả lúc đó m xâm nhập vào bên trong thông đạo.

Mười năm sau, vị kiếm khách ấy đi ra, lấy kiếm chém chết Hải Vương. Đẩy lùi được lượng lớn hải thú. Hắn mang theo rất nhiều tài nguyên, bồi dưỡng ra một đám tuyệt thế cường giả, đánh lui yêu tộc khỏi hải đảo.

Đó cũng là lúc thời đại mới của nhân tộc bắt đầu.

Vân Hoàng âm thầm gật đầu, Hải Nguyên Cấm Địa cái địa phương này xác thực sức hấp dẫn rất lớn.

Bất quá, còn bốn năm nữa mới mở ra. Hắn mà đợi đến lúc đó mới tiến vào tìm cơ duyên để trở về Trung Hải thì ước định ba năm của hắn với Nguyệt Nha cũng đã qua rất lâu.

Vân Hoàng hắn không muốn trở thành kẻ bội ước.

Vân Hoàng thở dài một hơi, trở về Trung Hải vấn đề này thật sự quá khó khăn, hán không biết Lạc Dương nằm vị trí nào, càng không biết Lạc Dương cách trung Hải bao xa. Trở về vào thời điểm hiệm tại căn bản là bất khả thi.

Hắn vứt bỏ tạp niệm trong đầu sang một bên. Hắc Động Hồn Hải chậm rãi lưu chuyển, từ trên không trung tinh quang rơi xuống, vượt qua trận pháp của hắn lưu chuyển thành một tinh hà lớn xung quanh Vân Hoàng.

Hắn chìm vào trong cảm giác kì diệu, từng đạo tinh hà chảy vào trong người hắn. rót lên hồn hải của hắn. Hắc Động Hồn Hải xoay tròn, đem tinh hà thôn phệ vào sâu trong hắc động tối đen.

Hồn lực dần dần thoát ly Hắc Động Hồn Hải, thẩm thấu vào từng bộ vị của Vân Hoàng.

Tu luyện không tuế nguyệt, khi hắn mở mắt ra, bình minh đã sắp tới.

Vân Hoàng tiện tay đem chỗ cá nướng tối qua cho động vật trên đảo ăn. Sau đó hắn thu dọn một chút, lấy ra phi hành khí.

Hạ Lân Hải Thành.

Sau khi bàn giao nhiệm vụ, Vân Hoàng chỉ nói là ba người kia đã đến nơi khác bàn giao nhiệm vụ, giữ kín những gì đã xảy ra. Sau đó hắn quyết định thí luyện thành viên Ngân cấp.

"Ngươi xác định?" - Một vị chấp sự nhìn về phía Vân Hoàng hỏi.

Vân Hoàng gật đầu, bước vào bên trong phòng thí luyện.

Đối mặt với khôi lỗi tu vi Thông Linh cảnh thất cấp, hắn chỉ triển lộ một phần tu vi, vần nhau cùng khôi lỗi một hồi sau đó dựa vào một đòn thủ thắng.

Bại lộ thực lực là một chuyện không cần thiết.

Nhận được đại lượng điểm cống hiến, Vân Hoàng tiếp tục tiếng vào Tàng Thư Các của Linh An đoàn phân bộ.

Vân Hoàng lần này vẫn tiếp tục lựa chọn kiếm thuật, đao thuật, ngoài ra còn có thương thuật.

Nếu kiếm thuật dạy cho hắn kĩ xảo, đao thuật là uy lực thì thương thuật là phát lực, kiểm soát, thu lực.

Đâm ra một mũi thương so với chém ra một đao hay một kiếm thù khó khăn hơn nhiều, phát lực, góc độ ra thương, thu rút thương,... tất tần tật những cái đó khiến cho một số người dùng cả đời cũng không thể học được cách đâm thương.

Phá Vũ Trường Đao là kiến thức cơ bản nhất về cân bằng, cân bằng của thương thuật còn khó hơn thế nhiều lần.

Cũng vì thương luyện độ khó không chỉ so với đao kiếm khó hơn nhiều lần nên số lượng thương kĩ cũng hiếm hoi. Lần nữa tiêu hao hoàn toàn cống hiến điểm, Vân Hoàng rời đi, nơi mà hắn định đến đó là vùng tây bắc Lạc Dương.

Nơi đây chưa được khai phá triệt để, vô cùng vắng vẻ. Hơn nữa còn tồn tại nhiều nguy hiểm. Bất quá với Vân Hoàng mà nói nơi đó hiện tại chính là an toàn nhất.

Âm Minh thế lực kia sở hữu thực lực kinh khủng. Có thể thần không biết quỷ không hay tiêu diệt một thế lực lớn là Diệp gia đã đứng vững gót chân tại Huyền Nguyệt Hải Thành cả chục năm này. Một kẻ thù như vậy hắn vẫn chưa thể chính diện đối đầu.

Chỉ có tăng lên thực lực của bản thân mới là vương đạo.

Để tránh đi những sự việc không đáng có, hắn không có đi bằng lộ trình lúc trước nữa mà thay đổi hướng đi một chút.

Phi hành liên tục gần mười ngày, Vân Hoàng tìm được một quần thể đảo gồm có bốn hòn đảo nhỏ co cụm vào nhau. Tổng diện tích ước chừng cũng mấy ngàn trượng vuông. Đem trận đạo đột phá đến Tam cấp đỉnh giai Trận Pháp Sư về sau, hắn sử dụng rất nhiều trận kì bố trí bốn cái ẩn nặc trận rất lớn bao trùm lên quần đảo. Vẫn chưa thấy yên tâm, Vân Hoàng lần này đem toàn bộ tài liệu cướp được luyện chế trận kì. Bố trí dày đặc trận pháp cạm bẫy xung quanh quần đảo, cộng thêm vô số tầng trận pháp nữa mới hài lòng.

"Đây sẽ là nơi ở mới của mình."

Vân Hoàng hài lòng nhìn thành quả lao tâm khổ tứ suốt ba ngày của mình, không khỏi phổng mũi.

Một tầng ẩn nặc trận Tam cấp đỉnh giai, ba tầng khốn sát trận Tam cấp đỉnh giai, ba tầng sát trận Tam cấp cao giai. Đó mới chỉ là mặt ngoài, trên đảo còn bố trú rất nhiều trận pháp như Lôi Kích trận, Hoả Bạo Trận,... tổng cộng thêm năm mươi sáu cái trận pháp khác, tất cả đều là Tam cấp trung giai trận pháp.

Bất quá, toàn bộ vật liệu tiêu hao sạch sẽ, linh thạch cũng bị rút đi bảy phần để sử dụng, phải biết nếu đổi ra hạ phẩm linh thạch thì số lượng linh thạch hắn đang sở hữu phải lên tới gần bốn ngàn vạn, một ít Chân Đan cảnh cường giả sở hữu tài phú cũng không so với hắn lớn hơn. Mà trong chốc lát đã bị rút đi bảy phần, đối với Vân Hoàng cũng là một trận thịt đau.

"Không sao, tất cả việc này đều đáng, đều đáng..."

Thầm trong lòng như vậy, Vân Hoàng đi vào nơi bế quan của mình.

Thực ra muốn tìm một nơi để bế quan không cần phải như Vân Hoàng lao tâm khổ tứ đến vậy mà có thể thuê động phủ cũng được. Bất quá hắn không thích bế quan trong động phủ. Nó quá gò bó với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Bế quan khổ tu

Liên tục chiến đấu có thể mang lại cho tu sĩ rất nhiều cảm ngộ, nhưng cần phải có thời gian tĩnh tu cô đọng, biến những cảm ngộ đó thành thực lực của mình.

Vân Hoàng cũng như vậy.

Ba tháng liên tục chiến đấu với yêu thú dưới lòng đất, sau khi thoát ra lại đối đầu với kẻ điều khiển toà cổ điện, tiếp nữa lại là sơ chiến với Âm Minh. Dồn dập những trận quyết chiến liên tục không ngừng khiến hắn chưa có thời gian để nghiêm chỉnh tu luyện.

Vân Hoàng trước tiên tu luyện chính là thương pháp.

Thương, ở giới tu sĩ rất ít người sử dụng, cũng không phải thương không mạnh, ngược lại hoàn toàn tương phản, thương uy lực cực lớn, lực ép trên đao kiếm hai loại phổ thông nhất vũ khí. Bất quá học dùng thương rất khó để nhập môn, càng không nói đến tiến vào thương đạo chi lộ.

Dù là Vân Hoàng, kiếp trước đã bước ra cái thế giới mênh mông, cường giả như mây kia vẫn cực ít gặp tu sĩ dùng thương.

Thương có thể phách, có thể đâm, có thể múa, có thể chém, có thể thủ, có thể phá vây, khí thế giống như chiến thần hàng lâm.

Trong này ban đầu cơ bản nhất luyện thương thuật chính là học cầm thương. Thương cầm còn không nổi nói gì đến dùng thương mà chiến?

Cầm thương phương pháp tu luyện tuy rất dễ dàng, nhưng tốn quá nhiều thời gian. Một tu sĩ bình thường nếu có ngộ tính không cao thì không tốn ba, bốn tháng thời gian thì không thể làm được trọn vẹn.

Vân Hoàng đoán nếu với hắn ngộ tính, thậm chí chưa đầy một tháng cũng có thể luyện xong, thậm chí còn nhanh hơn. Bất quá Vân Hoàng không muốn dành nhiều thời gian như vậy để tập bước cơ bản.

"Năm ngày! Chỉ dùng năm ngày ta có thể luyện thành!"

Vân Hoàng nắm chặt nắm đấm, về phương thức tu luyện hắn đã nghĩ ra cách. Bất quá hung hiểm tồn tại rất lớn.

Vân Hoàng hít một ngụm khí lạnh, đột nhiên nhảy xuống biển.

Hắn chìm càng lúc càng sâu, cho đến khi mực nước đã cao quá đầu hắn gần ba trăm trượng thì Vân Hoàng mới dừng lại. Hắn cảm thấy cả người mình như bị bóp nghẹt, tim đập, máu lưu thông, thậm chí cả tâm thần bị đè nén nặng nề.

Dù là thân thể Vân Hoàng đã là Đạo Thể Tứ Trọng Thiên, nhưng vẫn cảm giác dù là một cử động cũng phải dùng rất nhiều sức lực. Tại nơi này mà đánh nhau với hải thú quả thật là tự đoạn đường sống của mình.

Vân Hoàng tất nhiên cũng đã dự liệu trước, bố trí trận pháp ngăn cẫh che mắt hải thú.

Thương được hắn dùng cánh tay để luyện. Bất quá cánh tay mới chỉ giơ về phía trước có gần nửa nén hương thôi đã chịu không nổi.

Vân Hoàng buộc phải vận dụng linh lực và cương nguyên để trồi lên mặt nước.

Hắn cả người đều mỏi nhừ, thậm chí cả việc hít thở cũng trở nên khó khăn. Vân Hoàng khó nhọc ngồi dậy, vận chuyển một đạo pháp quyết để cơ thể hồi phục, hắn ngồi xếp bằng một lúc, điều tức cơ thể về trạng thái ổn định về sau lại bắt đầu lao xuống biển.

Ba trăm trượng là một cái kinh khủng mức độ, dù là một số Tam cấp trung giai hải thú cũng không dám ở lại. Vân Hoàng lúc này không có mù quáng lao vào, mà liên tục vận chuyển Bá Cực Chi Thể, lấy lực đè ép của hải dương đem ra luyện thể, đồng thời cũng bắt đầu diễn luyện trong đầu mình thương pháp.

Bá Cực Chi Thể không hổ danh là đỉnh cấp luyện thể công pháp, dưới sức ép kinh khủng của hải dương, hắn không những bị không bị đè bẹp mà còn cô đọng lại cơ bắp, huyết nhục, lấy lực ép uốn nắn xương cốt, rèn luyện cương nguyên.

Đâm, thủ, chém, quét, phách,... Vân Hoàng liên tục diễn luyện trong hải dương, tiếng đập nước vang lên nhè nhẹ.

Hết sức, hắn lại đem một ngụm đan dược nuốt vào, lập tức lại long sonh hoạt hổ, khí thế bừng bừng. Trong đầu cảm ngộ càng là nhiều, thương pháp diễn luyện ra bắt đầu đi vào quỹ đạo, hoà làm một thể cùng với đao pháp, kiếm pháp cùng quyền pháp.

"Vậy mà, lại tích hợp thành một bộ chiến đấu kĩ năng?"

Vân Hoàng cuồng hỉ, càng là điên cuồng diễn luyện, hắn đem toàn bộ binh khí chi pháp tích súc vào bên trong, dưới đáy biển tu luyện không biết tuế nguyệt.

Rắc!

Trong người Vân Hoàng giống như có một giới hạn nào đó bị phá vỡ. Hắn nắm chặt nắm đấm của mình, một quyền đánh thẳng lên, nặng nề hải dương biến thành cột nước bắn tung toé, Vân Hoàng nương theo đó, hai chân bật lên vọt qua tần nước, lần nữa xuất hiện trên bờ biển.

Hắn giống như tuỳ ý vung ra cái tay cũng toả ra một loại kinh khủng vận vị.

"Tông Sư!"

Một tia còn thiếu cuối cùng đã được minh ngộ, Vân Hoàng cuối cùng cũng bước chân vào hàng ngũ chiến đấu tông sư.

"Đành trọn vẹn một tháng bước chân vào chiến đấu tông sư, luyện thể thực lực đã là Đạo Thể Tứ Trọng Thiên đỉnh phong. Chỉ thiếu một bước nữa là ngưng tụ Ngũ Trọng Đạo Đài. Một tháng này, đáng giá!"

Vân Hoàng không nhịn được mà hướng lên trời cười to. Nếu gặp lại băng sơn mĩ nam lần nữa, hắn cũng có lòng tin chiến thắng đối thủ.

Bất quá, đó là trong trường hợp băng sơn mĩ nam không có ẩn giấu thực lực.

Tiếp đó, hắn quyết định tu luyện trận đạo, đan đạo cùng cơ quan thuật.

Vân Hoàng cấp thiết muốn tăng lên đó chính là trận đạo.

Hắn biết rõ hư không trận văn lợi hại, hư không trận văn cũng là tiền đề để tiến vào Ngũ cấp Trận Pháp Sư, cấp bậc trận đạo này đã có thể bố trí truyền

tống trận. Có thể bố trí truyền tống trận là có một tia cơ hội có thể trở về.

Hắn lúc trước cũng thử bố trí Ngũ cấp trận pháp truyền tống trận, bất quá lúc đó mới là Tam cấp Trung giai Trận Pháp Sư, đối với hư không trận văn loại vật này hoàn toàn mù tịt, kết quả là suýt chút nữa bị không gian lực lượng giết chết.

Vân Hoàng lấy toàn bộ ngọc giản cùng quyển trục có liên quan đến Tứ cấp trận pháp ra nghiên cứu. Hắn lấy ra linh thạch, bắt đầu thử diễn luyện chính mình trận đạo.

Hư không trận pháp sơ đẳng nhất vẫn chưa chạm tới không gian chân chính da lông, chỉ là đơn thuần bố trí trận pháp không cần điểm tựa mà thôi.

Những cái này không tính là khó khăn với Vân Hoàng, bất quá hắn vẫn phải liên tục tích xúc kinh nghiệm cùng cảm ngộ, mới có thể bước vào hàng ngũ Tứ cấp Trận Pháp Sư.

Một ngày, một tuần, một tháng,... thời gian như thoi đưa, trong chốc lát đã gần năm tháng trôi qua.

Trên hòn đảo mà Vân Hoàng đang ở, đột nhiên vang lên một tiếng thét kinh thiên.

"Không thể như thế được!!!"

Vân Hoàng hai con mắt tràn ngập tia máu, đầu tóc bị vò cho rối tung rối mù, cả người nhếch nhách, bên dưới bày la liệt ngọc giản cùng quyển trục.

Gần một tháng thời gian hắn đã bước đến cực hạn của Tam cấp Trận Pháp Sư, đã rất nhiều lần thử trùng kích Tứ cấp. Nhưng trở thành Tứ cấp Sơ giai Trận Pháp Sư về sau, Vân Hoàng cảm giác trận pháp của mình giống như khuyết thiếu một cái gì đó. Vào thời điểm hắn bước vào Tứ cấp Trung giai Trận Pháp Sư, loại khuyết thiếu này càng lúc càng rõ ràng.

Vân Hoàng vận dụng tất cả lực lượng để tìm ra chỗ khuyết này, bất quá nó cứ vụt qua, không thể nào bắt được.

Vân Hoàng đành phải tĩnh tâm lại, hắn dùng mấy viên trận kì ném lên trên cao, bố trí ra một cái Tứ cấp Sơ giai trận pháp trên không.

Trận pháp bày hoàn hảo không có vấn đề gì, nhưng Vân Hoàng có cảm giác khuyết thiếu. Mang cho hắn linh cảm rằng chỉ cần khuyết thiếu cái này, Tứ cấp trận pháp chỉ như vỏ trứng mà thôi, rất dễ dàng có thể phá vỡ.

Bất quá hắn không thể bắt nổi tia linh quang đó, vì vậy nên không thể không gác mọi truyện sang một bên.

Ngoại trừ trận đạo ra, đan đạo tiến trưởng phi thường tốt, có đại lượng linh dược hậu thuẫn, hắn bây giờ có thể dễ dàng chiết xuất ra chín mươi bảy phần không có tạp chất, luyện chế dễ dàng Bán Huyền giai đan dược chỉ trong nửa nén hương. Chỉ là, cái đỉnh luyện đan hắn đem từ Trung Hải ra đã bị hỏng rồi, muốn tiếp tục luyện đan thì phải mua sắm một cái đỉnh mới.

Cơ quan thuật loại vật này so với trận đạo và đan đạo thì tương đối đơn giản một điểm, hắn bây giờ có thể chế tạo ra một vài con khôi lỗi có kích thước không lớn, cubgf bố trí một vài bẫy cơ quan sơ cấp.

Bẫy cơ quan sơ cấp đã là quá đủ để đối phó một ít tu sĩ Thông Linh cảnh trung kì, bất quá nguyên vật liệu chế tạo cơ quan phải chịu đựng được công kích.

Vấn đề cuối cùng, linh thạch của hắn sau khi tiêu dùng cho trận đạo, đan đạo cùng tu luyện giờ đã hao sạch, Vân Hoàng từ một tiểu phú hào giờ lại hoàn thằng bần.

Nuôi 1080 đầu linh hà trong cơ thể "ăn uống" quả thật là miệng ăn núi lở. Núi linh thạch của hắn không phải là lở, mà là đã bị vét sạch chỉ còn lại bã vụn.

Bất quá tu vi cũng tiến triển không ít, cũng an ủi được phần nào.

Nhìn trong nhẫn trữ vật vẻn vẹn chỉ còn bảy viên hạ phẩm linh thạch, Vân Hoàng thở dài, lại phải ra ngoài một chuyến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 117: Hải thú (1)

Truyền đi khắp thế giới ngầm, đến tai từng gã thợ săn tại Lạc Dương là một cái lệnh truy nã.

Nếu chỉ là một cái lệnh truy nã bình thường thì không nói, nhưng phần thưởng thì lại vô cùng to lớn, lớn đến mức đủ để bất cứ tên thợ săn nào đỏ mắt.

Tại một tửu lâu nằm ở một vị trí bí mật, một tên hắc y kín toàn thân, trên mặt đeo một cái mặt nạ hình hắc xà. Hắn vứt ra một quyển trục, khuôn mặt trên

quyển trục đó lại trông giống hệt Vân Hoàng.

"Giết gã này."

Hắc y nhân nói xong, bên tai vang lên vô số tiếng cười, quyển trục được vứt ra bị một luồng gió cuốn vào trong hư không. Từ góc tối của tửu lâu xuất hiện một bóng đen mơ hồ. Bóng đen cười hắc hắc nói.

"Ồ, một Thông Linh cảnh sao?"

Hắc y nhân kia cũng nhìn ra được bóng đen tâm tình, gằn giọng.

"Hắn đã giết một Tứ cấp Trận Pháp Sư."

Bóng đen kia nhận ra rằng hắc y nhân vẫn còn giấu điều gì đó. Bất quá không thể cạy miệng đối phương, chỉ có thể nhận thù lao rồi biến mất.

Một cái Thông Linh cảnh tiểu tu sĩ, hoàn toàn không cần phí hắn tâm tư.

...

Vân Hoàng nhất quyết đòi một cáu phi hành khí, hắn chuyển sang dùng phi hành khí của đôi đạo lữ Diệp gia kia. Phi hành khí của hai người họ đã là Bán Huyền Giai đỉnh phong cấp độ, tuyệt đối là chân phẩm, dùng nó để phi hành so với phi hành khí Thượng phẩm Linh Giai của hắn lúc trước thì nhanh hơn không chỉ gấp mười lần.

Vân Hoàng không định trở lại Hạ Lân Hải Thành hay quay vào sâu trong Lạc Dương, hắn quyết định tiếp tục đi sâu vào vùng tây bắc. Tây Bắc Lạc Dương đã trở thành cấm địa, nguy hiểm vô cùng, thậm chí còn ban bố chung là cần có Chân Đan cảnh tu sĩ dẫn đội mới nên đi vào trong Tây Bắc, đủ để biết nó nguy hiểm thế nào.

Vân Hoàng thực lực vẫn còn kém xa Chân Đan cảnh. Bất quá hắn ẩn nấp bản lĩnh vẫn rất tự tin.

Phổ thông tu sĩ dùng phương pháp che đậy khí tức cùng thực lực để ẩn nấp, cách đó trong đa số trường hợp đều hữu hiệu, bất quá đối với một vài trường hợp thì vô dụng. Tỉ như một số cường đại yêu thú có cảm quan đặc biệt cường đại, hay nhân loại thần thức. Vân Hoàng khác biệt, hắn đem mình hoà cùng dòng chảy thiên địa chi lực, đối phương chỉ có thể nhìn thấy hắn nhưng không thể cảm nhận được khí tức của hắn, không cảm nhận được sinh mệnh của hắn. Vì tất cả những thứ đó đã bị hỗn tạp rất nhiều loại lực lượng trộn lẫn thành thiên địa chi lực ẩm giấu đi, đơn giản như giấu cây trong rừng vậy. Thử hỏi, ngươi có thể tìm được ta sao?

Vân Hoàng bố trí hai cái Tứ cấp Sơ giai ẩn nặc trận trên phi hành khí, hắn khởi động phi hành khí, hướng về sâu hơn phía hải dương đi tới.

Đi lại một cách vô định chỉ làm lãng phí thời gian, hắn quyết định đến hòn đảo lúc trước mà hắn phát hiện ra toà cổ điện.

So với mấy tháng trước, vùng biển này âm u hơn rất nhiều, uế khí bốc lên nồng nặc, một số vùng nước còn bị nhuộm đen. Hắn đi xuống xem xét thì phát hiện ra dưới lớp nước đen đặc quánh đó là xác của một số con hải thú đã chết.

Vân Hoàng cất đi phi hành khí, ẩn mình vào trong thiên địa chi lực, hắn thần thức mở rộng ra, dưới chân đạp phi kiếm bay một đường.

Càng đến gần hòn đảo, xác hải thú càng nhiều, cả một khoảng nước rộng mấy trăm trượng bị phủ kín bởi thứ chất lỏng sền sệt kinh tởm không khỏi khiến hắn nhíu mày. Vân Hoàng tăng nhanh tốc độ, chẳng mấy chốc đã bước lên trên hòn đảo.

Vân Hoàng trong lòng đột nhiên xuất hiện cảm giác khó chịu, giống như bị bóp nghẹt vậy. Từ lúc nhìn thấy chỗ chất lỏng màu đen kia đã cảm nhận được, nhưng khi đặt chân lên đảo này thì rõ ràng hơn cả.

Đột nhiên, từ dưới mặt nước trồi lên gần mười con hải thú, tiếng gầm thét điếc tai vang ra, mặt biển ầm ầm chấn động, hòn đảo dưới chân Vân Hoàng cũng rung động một chút

Mỗi con hình thể nhỏ nhất cũng cao hơn năm mươi sáu mươi trượng, khí tức toả ra hầu hết là Tam cấp Cao giai Hải thú.

"Nhiều như vậy!"

Vân Hoàng sắc mặt có chút ngưng trọng, hắn tầm mắt đếm được cũng ngót nghét gần mười đầu, đó là nếu không còn hải thú náu mình dưới mặt biển.

Những đầu hải thú này toàn thân là một mảng màu đen kịt, trên người tràn ngập huyết tinh và giết chóc. Đặc biệt, tại mi tâm của mỗi đầu hải thú có nhàn nhạn một đạo tử sắc phù văn.

"Tử sắc phù văn này là của bộ khô lâu kia?!"

Một tiếng xé gió vang lên, đầu hải thú có hình dạng bạch tuộc nhào lên trước, trên người nó hắc sắc yêu lực điên cuồng toả ra, những giác mút nhớp nháp trên xúc tu bóp náy không khí, bao vây lấy Vân Hoàng. Hắn hai chân không có di động, cánh tay một trảm vung ra, phong nhận uốn lượn, mỏng tanh như cánh ve cắt đứt một cái xúc tu. Hắn cánh tay vẫn chưa ngừng biến đổi, năm ngón tay vốn khép lại giờ phút này mở ra, linh lực khổng lồ như hải dương trào ra, chấn động không khí xung quanh. Mỗi một ngón tay như một thanh lợi kiếm, theo hắn cánh tay di động, năm đạo kiếm khí đánh ra.

"Toái Giáp Kích."

Năm đạo kiếm khí xoắn tròn thành một, dày đặc gần mười cái xúc tu như một tấm lưới lại bị kiếm khí xoắn nát, huyết nhục rơi lả tả. Hải thú bạch tuộc rít gào đau đớn. Vân Hoàng một bước đã đạp đến bên đầu bạch tuộc, tốc độ gia tăng đến cực hạn. Căn bản không kịp chờ hải thú bạch tuộc kịp phản ứng, hắn một quyền đã xuất ra, một quyền giống như thương đâm, cái đầu tròn của bạch tuộc bị méo thành hình vòng cung, cuối cùng bị xuyên thủng. Từ bên trong lỗ thủng chảy ra huyết dịch loang loáng.

Nói thì dài, diễn ra thì nhanh. Cả quá trình hắn giết chết hải thú bạch tuộc cũng chỉ gần mười tức thời gian. Vân Hoàng nhìn về phía đám hải thú còn lại.

Những đầu này hải thú trong Tam cấp Cao giai chỉ là thuộc hàng yếu ớt nhất thôi. Tương đương với nhân tộc Thông Linh cảnh thất cấp sơ kì và trung kì. Loại này dù có đến hai mươi con, Vân Hoàng vẫn tự tin có thể xử lý toàn bộ.

Thứ hắn lo ngại chính là kẻ đã gieo vào mi tâm đám hải thú này đạo tử sắc phù văn kia.

Liên tục nhiều tiếng gầm thét khác nhau vang lên. Một đầu kình ngư đập vào hòn đảo khiến hòn đảo rung chuyển. Vân Hoàng phi kiếm từ trong nhẫn trữ vật bay ra, hắn vận chuyển linh, nhảy lên trên phi kiếm.

"Sơn Hà Ấn."

Hắn hai tay kết thủ ấn, trong miệng niệm pháp quyết, một đạo Sơn Hà Ấn Quyết ngưng thực ra đánh bay đầu kình ngư. Vân Hoàng không có ngừng lại, trong người hắn không tồn tại đan điền như mọi tu sĩ khác, chỉ có Vĩnh Cửu Chi Mạch đang như một hoả lô điên cuồng đốt linh lực.

Sơn Hà Ấn chỉ là một thuật pháp bậc trung không có gì đặc biệt, nhưng năm đạo, mười đạo Sơn Hà Ấn cùng một lúc cũng không phải là chuyện đùa đâu.

Kình ngư gầm thét dữ dội, mười đạo Sơn Hà Ấn liên tiếp đã ép lên người nó. Tiếng xương cốt bị gãy nát vang lên. Vân Hoàng cánh tay giơ lên, một hư ảnh cự trụ cao tầm sáu, bảy trượng xuất hiện trên đầu hắn. Theo hướng tay hắn chỉ định, cự trụ mang theo lực lượng mạnh mẽ đập xuống, ẩn chứa hùng hậu trấn áp chi ý. Đầu hải thú này không thể thét lên, cả thân mình mọc ra lân giáp chống đỡ, bất quá cự trụ uy lực không phải nó có thể đón lấy. Lân giáp vỡ tan, hải thú này bị lõm một cái lỗ lớn trước ngực. Khí tức sinh mệnh tiêu tan

Còn đầu kình ngư kia nằm vật ra, cả thân mình to lớn một nửa nằm dưới biển, nửa còn lại đã nằm chết dí trên mặt đất. Hai con mắt nó của nó lồi ra, nhìn về phía Vân Hoàng mà không giấu nổi vẻ sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Hải thú (2)

Tại một vùng nào đó nằm trên vùng cấm địa - phía Tây Bắc Lạc Dương, một chiếc phi hành khí đang lao với tốc độ chóng mặt.

Phi hành khí này toàn thân bạch kim, bên rên ẩn khắc phù văn mờ ảo. Người có kiến thức nhìn vào là biết đây là một kiện Huyền giai phi hành khí.

Bất quá tình huống không khả quan cho lắm. Phi hành khí nửa phía sau rách nát, trên thân của phi hành khí cũng tràn ngập vết thương. Bên trong có tổng cộng ba người, hai nam một nữ.

Y phục của cả ba phẩm chất đều không phải phổ thông tu sĩ không có được. Chứng tỏ lai lịch của ba người này cũng không thấp.

Đột nhiên, từ đằng sau vang lên một tiếng gầm thét kinh khiếp, khí tức mạnh mẽ đến mức dù cách xa như vậy nhưng trên thân phi hành khí cũng có một trận rung lắc dữ dội. Thiếu niên đang điều khiển phi hành khí trong miệng phun ra một ngụm máu, vẫn cố giữ ý thức để chèo chống phi hành khí. Đằng sau hai người đồng bạn của cậu lại càng tệ hơn, sắc mặt tái xanh, thất khiếu chảy máu, tưởng chừng như đã bước một chân vào Quỷ Môn Quan rồi.

Đằng sau bọn họ đang lên một đợt triều thần cao đến gần năm mươi trượng, bên trong mặt nước đưn kịt thăm thẳm của triều thần xuất hiện hai con mắt rất lớn, đỏ ngầu, khí tức tà ác toả ra khiến người ta run rẩy.

Nhìn thấy triều thần đang ngày càng tiến gần đằng sau, thiếu niên khống chế phi hành khí tuyệt vọng. Cậu có thể cảm thấy bóng ma tử vong đang bao trùm lấy cả ba người. Trong giờ phút này, dù mạnh mẽ như thế nào cậu vẫn chỉ là một thiếu niên, trên khuôn mặt đen nhẻm đầy bụi bặm bắt đầu nhỏ xuống nước mắt.

"Hả!"

Thiếu niên nhìn về phía xa, tại một hòn đảo gần đó, cậu vậy mà trông thấy bóng người!

...

Từng quyền, từng quyền của Vân Hoàng đánh ra ẩn chứa mãnh liệt trấn áp cùng huỷ diệt chi ý, giống như những đạo thương ảnh điên cuồng phá nát nhục thể của đám hải thú. Chúng sợ hãi thật sự, kẻ trước mắt này quá đáng sợ, bất quá không cấp cách biệt quá xa. Mười mấy đạo thương ảnh cũng đủ giết chết một đầu hải thú, nên không tới một khắc toàn bộ hơn mười đầy Tam cấp Cao giai hải thú đã bị Vân Hoàng liệp sát.

Hắn đáp xuống, Tam cấp Cao giai hải thú toàn thân đều là bảo vật, không thu lại thì quá phí phạm.

Nhưng khi vừa thu lại viên yêu đan của đầu hải thú thứ sáu, một chấm đen xuất hiện trong phạm vi thần thức của Vân Hoàng.

Thứ đó cách chỗ của Vân Hoàng không xa lắm, bất quá không có sát ý hay cái gì bất thường, vì thế nên Vân Hoàng cũng bơ nó luôn, tiếp tục công việc của mình.

Nhưng ngoài ý muốn của hắn là, thứ đó lại đang phóng với tốc độ cực kì nhanh. Tốc đô này ít nhất cũng sánh ngang với một số Tứ cấp đê giai yêu thú.

Vân Hoàng cuối cùng cũng nhìn thấy hình dạng của thứ đó, là một cái phi hành khí. Nhưng mà toàn thân méo mó, hỏng hóc, linh lực toán loạn, cả thân của phi hành khí tàn tạ vô cùng, như nó vừa trải qua một trận đại chiến vậy.

Rồi đột ngột, một luông khí tức kinh khủng bước vào phạm vi thần thức của Vân Hoàng. Nó ẩn mình trong đợt triều thần, chỉ có hai con mắt phát ra huyết quang đỏ ngầu. Dù đứng cách nó ra, Vân Hoàng vẫn không nhịn được mà rùng mình.

"Tứ cấp hải thú!"

Đầu Tứ cấp hải thú này ngược lại không để ý đến Vân Hoàng mà đuổi theo cái phi hành khí kia. Nhưng chưa kịp để hắn thoát khỏi, phi hành khí vậy mà bay về phía hắn. Tốc độ của nó quá nhanh, với Vân Hoàng hiện tại thực lực muốn tránh cũng không được.

Và giờ con hải thú đó cũng khoá cả hắn vào rồi!

"Chết tiệt, ta $#{?!$'v nó!"

Vân Hoàng thật sự muốn hướng kẻ điều khiển phi hành khí chửi ầm lên, ta đây là một cái qua đường khách nhân, ngươi kéo ta vào làm cái gì?!!!

Vân Hoàng, một cái qua đường vô tội khách nhân, nhận ra số phận của mình rất có thể là n + 1 lần bị kéo vào rắc rối của kẻ khác.

Vân Hoàng buộc phải buóc lên phi hành khí.

Không như hắn tưởng tượng bên trong là một gia hoả hung ác gì. Mà ba người trẻ tuổi. Một thiếu nữ và một thiếu niên đang nằm dưới sàn. Toàn thân vết thương cực kì nghiêm trọng. Còn thiếu niên đang khống chế phi hành khí cũng nước mắt lưng tròng. Hướng Vân Hoàng nghẹn ngào nói.

"Tiền bối, cầu xin ngài..."

Vân Hoàng thở dài, hắn một bước đến gần chỗ hai người kia. Xuất ra hai khoả đan dược lóng lánh nhét vào miệng cả hai, tiếp đến hắn lấy ra vài khoả đan dược khác. Vò nát rồi đắp lên miệng vết thương.

Vân Hoàng hỏi thiếu niên kia.

"Các ngươi tên là gì?"

Thiếu niên kia dù thân mình đang run rẩy liên hồi, nhưng khi nhìn thấy Vân Hoàng một mặt vẫn bình tĩnh như vậy thì trong lòng có chút nhẹ đi, trả lời hắn.

"Vãn bối Phương Chính, còn kia là Hàn Vi Vi cùng Chước Dương."

Vân Hoàng gật đầu, cánh tay hắn vung lên, những viên linh thạch cuối cùng trong túi của hắn bay đến chỗ Phương Chính.

"Dùng chỗ này đi!"

Vân Hoàng cũng một trận mất mát, những viên linh thạch này đều là những viên Trung phẩm linh thạch có phẩm chất tốt nhất a.

Nhưng mà Phương Chính linh thạch cũng sắp hao hết rồi, chiếc phi hành khí này mà dừng lại thì tất cả chỉ có thể làm mồi trong miệng hải thú.

Hắn còn đưa thêm cho Phương Chính một cái ngọc giản vừa mới khắc cùng một viên chữa thương đan dược.

"Đi theo lộ trình này!"

"Vâng!"

Vân Hoàng thở dàu, nơi hắn định đến chính là quần đảo mà hắn đã bế quan suốt năm tháng thời gian. Nơi đó bố trí trùng trùng điệp điệp trận pháp. Không có trận pháp hậu thuẫn, hắn muốn đối đầu với Tứ cấp hải thú căn bản là si tâm vọng tưởng.

Vân Hoàng trong nhẫn trữ vật xuất ra trận kì. Hắn thần thức toả ra, bố trí trên hư không một cái khốn trận. Bất quá khi khốn trận va chạm cùng triều thần thời điểm, một cái miệng rộng lớn từ trong màn nước trào ra. Cái miệng khổng lồ trông như một cái hang sâu hun hút không thấy đáy, trên vách đầy những chiếc răng hình nón nhọn hoắt sắp xếp một cách nham nhở. Nước dãi đặc quánh của nó dính đầy khoang miệng, bao phủ lên những chiếc răng. Cảnh tượng vô cùng kinh tởm.

Grắc!

Một âm thanh vỡ nát trầm đục vang lên. Trận pháp bị một ngụm của nó nuốt trọn, tiếng nhai rôm rốp như nhai đá. Tứ cấp trận pháp đó ngoài khả năng bố trí trong hư không ra thì yếu hơn nhiều so với thông thường Tứ cấp trận pháp, nhưng đầu kia hải thú một ngụm nhai nát nó cũng đủ chứng minh nó đáng sợ đến nhường nào.

Với Vân Hoàng, dù hắn thể phách có đạt tới Đạo Thể Lục Trọng Thiên cũng không dám không phòng ngự trước một cú toàn lực của nó.

"Bạo!"

Trận pháp sắp vỡ nát khuấy động linh lực, một tiếng nổ lớn vang lên trong miệng của đầu quái ngư. Hắn có thể thấy một chút máu chảy trên mặt nước, chắc đó là máu từ vụ nổ trong miệng đầu quái ngư hải thú. Vân Hoàng lau đi mồ hôi trên trán, nhìn nó đã dừng lại mà nghĩ.

"Hay lắm, không nghĩ tới dưới khốn trận ta sẽ bày bạo trận đúng không?"

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy bố trí hai cái Tứ cấp trận pháp là không thể nào. Nhưng bạo trận ẩn dưới khốn trận mà quái ngư đã nhai nát là một dãy liên hợp trận. Liên hợp mười sáu cái Tam cấp trung giai bạo trận vào với nhau. Uy lực khi phát nổ thậm chí đã siêu việt Tam cấp đỉnh giai trận pháp.

Trong thời điểm đó, đấy là tất cả những gì Vân Hoàng có thể làm.

Hắn trận kì đã hao sạch rồi!

Bất quá, hắn quan sát thì thấy đầu quái ngư đã dừng hẳn việc đuổi theo mà lặn tại chỗ. Vân Hoàng cau mày khó hiểu, chỗ sát thương gây ra từ vụ nổ tuy bất ngờ, nhưng sát thương lại quá mức nhỏ bé. Hắn cũng không nghĩ là vụ nổ có thể đánh giết quái ngư hải thú mà chỉ khiến nó chậm lại một chút thôi, tranh thủ thêm thời gian chạy trốn.

"Chả lẽ thật là đã chết?"

Vân Hoàng trong lòng khó tả, nhìn chỗ quái ngư đang lặn ngày càng xa dần. Đột ngột cảm nhận được một cảm giác cực kì, cực kì xấu. Vân Hoàng đồng tử co rút lại, hướng Phương Chính đang khống chế phi hành khí quát lớn.

"Phương Chính! Chạy hết tốc lực! Nhanh!!!"

Ụp!

Cái bóng của con quái ngư lặn mất khỏi tầm nhìn của hắn.

Một tiếng vỡ nước truyền đến. Sóng nước trắng xoá gần như che phủ tầm mắt hắn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 119: Hải thú (3)

Thân hình của con quái ngư, không, nó không phải quái ngư, nó giống một đầu thiềm thừ (ếch) thì đúng hơn.

Cái miệng khủng khiếp của một đầu thuỷ quái. Hai chân sau của đầu thiềm thừ to lớn, từ trong bắp thịt còn có xương sống đâm ra. Cả người nó, chiều dài ngót nghét cũng gần ba chục trượng.

Tuy kích thước kém so với đám hải thú biến dị Vân Hoàng chém giết hồi nãy. Nhưng lũ kia chỉ là một cái vỏ biết doạ người, không có tí sát thương nào đối với hắn. Nhưng đầu thiềm thừ này thì rất kinh khủng.

Phốc!

Tiếng đạp nước vang lên, với hai chân to khoẻ của mình, nó có thể bật lên khỏi mặt nước rất cao, thừa sức để với tới phi hành khí. Và bây giờ, tốc độ của nó ít nhất cũng tăng gấp rưỡi hướng về phía bọn hắn.

“Chết tiệt! Con súc sinh này trước đó lại chơi mèo vờn chuột!”

Vân Hoàng cũng không ngờ rằng, đầu này thiềm thừ lại đang đùa giỡn với chính mình từ nãy đến giờ, nhưng qua lần bị hắn chơi một vố đã triệt để nổi giận, tốc độ cực nhanh phóng đến chỗ hắn.

Nhìn khoảng cách mấy dặm ngày càng bị rút ngắn, cái khí tức nguy hiểm càng lúc càng đến gần. Vân Hoàng trong lòng cũng khẩn trương lên. Nhưng ngoài mặt vẫn giữ vững bình tĩnh, lạnh lùng nói với Phương Chính.

“Phương Chính, còn bao xa?!”

Phương Chính tiểu tử này cũng nhận ra Vân Hoàng ngữ khí có chút không ổn, run run nói.

“Sắp...sắp tới...”

Vân Hoàng cạn lời, tiểu tử này định lực cũng quá kém đi, trong tình huống càng nguy cấp thì càng phải bình tĩnh. Tiểu tử này sợ đến mức đã mất đi khả năng định hướng rồi.

Oáp!

Chỉ với một vài cú bật, vài dặm khoảng cách đã bị rút ngắn chỉ còn có hơn hai trăm trượng. Vân Hoàng lúc này tronv mắt trống rỗng, toàn thân khí tức vốn luôn yên lặng như mặt nước giờ phút này như đại hải dậy sóng. Đầu hải thú nhảy lên cao một lần nữa, cái miệng rộng hổ lốn, ngoác to hết cỡ, một cái u ám hắc động giống như từ trong hư không xuất hiện. U ám hắc động mang theo một cú mãnh liệt hấp lực, phàm là vật gì đi vào trong phạm vi hấp lực đều sẽ không thể phản kháng mà bị hút vào trong đó, nghiền nát thành hư vô.

Vân Hoàng giờ phút này trong não hải kịch liệt run sợ, đúng vậy, chính là run sợ.

Vân Hoàng kiếp trước tu vi thấp vô cùng, nhưng hắn bỏ rất nhiều thời gian, công sức đi đây đi đó, hiểu biết về đại lục nơi mình sinh ra cũng không có ít.

Cái u ám hắc động này với toàn bộ Lạc Dương có lẽ không ai biết, nhưng hắn biết, thậm chí kiếp trước còn đích thân trải nghiệm cái cảm giác kinh khủng đó.

Hắc ám thiên phú, hơn nữa còn là trong hắc ám một cái cực kì cường đại thiên phú, hắc ám thôn phệ.

Yêu tộc tu luyện so ra khác với nhân tộc. Nhân tộc lấy thiên địa linh lực làm chủ tu, thông qua không ngừng lớn mạnh tinh thần của mình để chưởng khống linh lực trong cơ thể đồng thời thông qua nhiều biện pháp dự trữ linh lực trong thể nội đan điền. Yêu tộc phương pháp khác biệt nhân loại, chúng dựa vào thôn phệ lực lượng thiên địa hoặc của các sinh vật để làm lớn mạnh thể phách, dựa vào đó câu thông với huyết mạch phù hợp, lĩnh ngộ thiên phú.

Trong những thiên phú mà Vân Hoàng từng biết, thuộc về hắc ám hệ là được cho là nguy hiểm nhất. Gồm những phân hệ là tử vong, thôn phệ, ám ảnh, ảo giác và ẩn nấp.

Tử vong cùng thôn phệ là hai loại thiên phú kinh khủng nhất hắc ám hệ. Vân Hoàng khi đó đã tận mắt chứng kiến hơn mười cường giả Ngưng Niệm cảnh liên thủ tiêu diệt một đầy Ngũ cấp yêu thú nắm giữ tử vong thiên phú, một trận chiến ấy đã khắc hoạ rõ ràng hắc ám hệ kinh khủng trong lòng hắn.

Vân Hoàng lúc này không giữ lại chút nào lực lượng bộc phát ra ngoài, xung quanh hắn mười trượng đè xuống một cái kinh khủng áp bách. Từ trên cánh tay Vân Hoàng, bốn mươi tám đạo long chảy xuôi như những sợi tĩnh mạch, long văn chi lực toàn bộ cường hoá lên cơ bắp, xương cốt trong người hắn. Cương nguyên cứng cáp biến thành rất nhiều lớp mỏng xen kẽ giữa những bó cơ, những sợi rất mảnh cương nguyên theo tinh thần lực của hắn kiểm soát bảo vệ từng sợi cơ một.

Để kiểm soát chính xác đến từng chi tiết như vậy cần ngốn một lượng trí nhớ cùng tinh thần lực cực kì khổng lồ. Những tu sĩ có tinh thần lực kém rất có thể sẽ não hải sụp đổ, không ngây ngốc mười ngày nửa tháng hồi phục thì không thể. Kể cả với Vân Hoàng, hắn giới hạn sử dụng “phòng ngự tuyệt đối” cũng chỉ có thể duy trì mười tức mà không làm thương tổn não hải.

“Thiên Hoang Táng Thần! Thần Thủ, ngưng!

Theo hướng cánh tay hắn, thiên địa chi lực xung quanh hội tụ thành một cái cự đại thiên địa chi thủ, thần thủ khổng lồ vươn cao tới ngàn trượng, giống như thần minh một quyền hạ xuống. Đột ngột, xung quanh thiên địa chi lực hết thảy như đông kết thành một vùng đặc quánh.

“Thiên Hoang Phá Thiên, Bất Vực Thần Quyền!”

Từ kiếm pháp Bất Vực Chi Kiếm, hắn diễn hoá ra Bất Vực Thần Quyền. Bất Vực Thần Quyền ngoài tính chất cũ là thuần tuý nhanh của Bất Vực Chi Kiếm ra còn ẩn chứa lực lượng huỷ diệt chi ý, uy lực so với thông thường Bất Vực Chi Kiếm còn cao hơn năm phần.

Năm tháng thời gian sáng tạo và hoàn thiện, Vân Hoàng đang định lấy một đối thủ mạnh ngang mình khai đao thử nghiệm, không ngờ lần đầu lại là một đầu Tứ cấp Thiềm Thừ.

Một đạo phá toái thanh âm khiến mặt biển rung lên bần bật. Từ ánh sáng phản chiếu, có thể nhìn thấy khắp không gian như có một hình khối vô hình tồn

tại. Khi Bất Vực Thần Quyền thi triển, hình khối đó vỡ ra thành từng đường nứt lớn, mờ ảo dưới ánh sáng. Từ bên trong vết nứt kia, kinh khủng xé rách, phá toái cùng huỷ diệt khí tức chen chúc nhau tuôn ra.

Thiềm thừ khoảng cách chỉ còn cách phi hành khí có hơn năm trăm ba mươi trượng khoảng cách, nó nhả ra u ám hắc động.

Cảm nhận uy lực của hắc động kia, Vân Hoàng nghiêm mặt, thầm kêu không ổn.

"Không đủ!"

Hắn vận dụng càng nhiều sức, trong thể nội như hoả lô điên cuồng thiêu đốt, kinh khủng áp bách khiến xung quanh dường như vỡ ra đồng dạng. Từ sau lưng Vân Hoàng xuất hiện thêm bốn đạo thần thủ nữa.

"Đệ Nhất Thức - Khởi Phong!"

"Đệ Nhị Thức - Truy Phong!"

"Đệ Tam Thức - Lăng Phong!"

"Đệ Tứ Thức - Du Phong!"

Bốn thần thủ, thi triển bốn thức của Huyền Phong Quyền. Xung quanh cương phong cuốn lên liên hồi không dứt, từ tận sâu dưới mặt biển, một cột thuỷ quyền cao tới ba ngàn trượng bốc lê. Nước cùng gió điên cuồng xoáy tròn cùng một nhịp, những thuỷ ti cùng phong nhận mỏng dẹp bắn ra sắc bén vô cùng. Phần đầu của thuỷ quyền ngả xuống, hướng về phía u ám hắc động thiềm thừ nhả ra, cùng với to lớn nhất thần thủ đang thi triển Bất Vực Thần Quyền kia đối kháng thôn phệ.

Hắc ám thôn phệ không hổ danh là được thiên cổ liệt vào trong số những hắc ám hệ thiên phú đáng sợ nhất. Không chỉ nằm trong hắc ám hệ, mà cả trong toàn bộ thiên phú các hệ cũng thuộc hàng cường đại nhất.

Bất Vực Thần Quyền kinh thiên quyền thế cùng với dữ dội Huyền Phong Quyền Tứ Thức, dưới hắc động lại trở nên yếu thế. U ám hắc động chỉ có bề ngang hơn mười trượng, nhưng lực ảnh hưởng lại vô cùng to lớn. Xung quanh mặt biển vạn trượng đều bị hút vào, một số đầu xui xẻo sinh vật sống cũng bị hút vào, bị hắc ám cắn nuốt.

Gió bắt đầu yếu dần, quyền thế cũng sụp đổ, nhưng Vân Hoàng lại mỉm cười. Hắn đã thành công kéo dài một chút thời gian, đủ để chiếc phi hành khí thoát ra khỏi phạm vi ảnh hưởng của u ám hắc động.

Hắc động rốt cuộc cũng thôn phệ tới giới hạn, nó tan biến đi.

Đại hải thú thiềm thừ lúc này có hơi chút choáng váng, dù vừa nãy một đòn của nó chỉ là tuỳ ý, nhưng không ngờ rằng nhân tộc nhỏ bé kia lại thật sự thoát được.

Từ lúc đột phá đến Nhị cấp, sánh ngang với Luyện Khí cảnh của nhân tộc, dù là phổ thông nhất yêu tộc cũng sẽ xuất hiện linh trí, nhưng vì không sở hữu nền tảng văn minh đã có từ lâu như nhân tộc mà chỉ rất sơ khai, vì vậy so ra vẫn kém hơn nhân tộc không ít. Những những Tứ cấp yêu thú như thiềm thừ, dưới tuế nguyện tẩy rửa thì hiểu biết cũng rất sâu rộng. Nó cũng có hiểu và biết về hệ thống tu luyện của nhân tộc. Xét theo khí tức mà tính, cái kia nhân tộc cũng chỉ tương đương Tam cấp của bọn hắn, nhưng thực lực lại quá mức vượt lẽ thường.

Nó lắc đầu một cái, nhìn về phía phương hướng mà đám Vân Hoàng bỏ trốn, đang định đuổi theo thì đột nhiên, từ trong hư không hiển lộ ra một bóng người, không nhìn rõ y là nam hay là nữ, chỉ thấy một người toàn thân mặc khải giáp màu đen, đầu đội một chiếc mũ rộng vành thả màn đen xuống, che kín hoàn toàn khuôn mặt.

Màn đen này làm từ một loại tơ đặc biệt, có khả năng che giấu thần thức dò xét. Kiện hắc sắc khải giáp trên người y cũng cực kì bất phàm, bên trên linh văn ẩn hiện. Toàn bộ trang bị trên người này, dĩ nhiên tất cả đều là Huyền Giai hạ phẩm đỉnh phong pháp bảo, phẩm chất so với Huyền Giai hạ phẩm đỉnh phong phi hành khí Vân Hoàng đang ngồi còn muốn cao hơn một ít.

Y nhìn về phía đầu thiềm thừ, giọng nói không ra nam không ra nữ, lạnh lẽo không dung một tia tình cảm.

"Cút."

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Tử vong trước mắt

Từ trên người y toả ra một luồng uy áp đáng sợ, như một huyết hải bất ngờ ập đến. Hai tay y kết thủ ấn, mục rữa khí tức ngưng thực thành một đại thủ.

Một trảo chộp tới thiềm thừ phần đầu. Linh giác yêu thú so với nhân loại nhạy bén hơn nhiều, từ lúc mục rữa khí tức kia bắt đầu xuất hiện. Nó đã lần thứ hai nhả ra hắc động.

U ám hắc động so với lúc đấu với Vân Hoàng còn lớn hơn gần gấp rưỡi. Cùng mục rữa tiên nguyên đại thủ chính diện đối đầu. Không chấn động, không có bạo nổ chao đảo thiên địa. Nhưng hai cỗ lực lượng một cắn nuốt một ăn mòn này lại đang điên cuồng triệt tiêu lẫn nhau, chỉ cần lại gần chỗ hai lực lượng giao tranh thì tu vi thấp một chút tuyệt đối sẽ chết mất xác.

Thiềm thừ biết rằng mình không phải là đối thủ của gã nhân tộc trước mắt này nên quyết định đào thoát, thân hình to lớn của nó lặn ngụp xuống dưới mặt nước, một đợt dâng cao tới bảy trăm trượng triều thần bất ngờ xông đến, che giấu đi tung tích của thiềm thừ.

Hắc y nhân hừ lạnh một tiếng, một quyền đánh ra, linh lực ba động khổng lồ. Triều thần to lớn bị xẻ làm đôi, biến thành một đống nước hoà vào mặt biển, tung tích của đầu thiềm thừ kia cũng mất.

"Năng lực lẩn trốn không tồi."

Hắc y nhân ngữ điệu không nặng không nhẹ nói.

Thiềm thừ cảnh giới chỉ là Tứ cấp đê giai yêu thú tương đương với Hư Đan sơ kì của nhân tộc, mà Hư Đan sơ kì cấp bậc yêu thú trốn thoát từ tay y chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Hắc y nhân không có đuổi theo, dù sao mục tiêu của y lặn lội đến tận đây không phải là đi săn bắt yêu thú.

Y nhìn về phương hướng nơi phi hành khí chở Vân Hoàng đi khuất, thân hình hoá thành một đạo tàn ảnh lăng không mà đi.

Vân Hoàng, Phương Chính cùng nhau đem Hàn Vi Vi, Chước Dương xuống phi hành khí. Vân Hoàng ánh mắt đột nhiên giật một phát, nhanh chóng ra hiệu cho Phương Chính đem hai người đồng bạn của cậu trốn đi.

Hắn linh giác so với bất cứ Thông Linh cảnh tu sĩ đều cường đại hơn nhiều. Từ lúc đặt chân lên quần đảo, hắn cảm nhận được một cỗ nguy cơ khác, một thứ gì đó đang đến đây, một thứ so với đầu thiềm thừ kia còn nguy hiểm hơn không chỉ mười lần.

Đầu thiền thừ kia có thể đang đùa giỡn với bọn hắn nên Vân Hoàng có thể chạy thoát được, nhưng cỗ nguy cơ này là nhắm thẳng vào hắn mà đến.

Đúng như Vân Hoàng suy nghĩ, từ đằng xa xuất hiện một đạo bóng đen đang đến gần với tốc độ cực nhanh, chỉ trong phút chốc đã đến ngay sát hộ trận ngoài cùng.

Từ trong hư không trống rỗng, một giọng nói vang lên bên tai hắn.

"Ngươi là Vân Hoàng?"

Vân Hoàng cố gắng bình tĩnh lại, mặt không biểu tình nhưng vẫn không nhịn được mà run rẩy một chút.

Kẻ này tinh thần lực, vậy mà có thể xuyên qua tầng tầng lớp lớp trận pháp đến bên tai hắn truyền âm. Cỡ này tinh thần lực cấp độ không kém so với Hư Đan Kì đỉnh phong cường giả, còn cao hơn Vân Hoàng một cái tiểu cấp bậc.

Giống như đã lấy được xác nhận, hắc y nhân cánh tay vung lên, từ trong hư vô xuất hiện một đạo tro sắc pháp ấn. Nồng nặc hủ mục khí tức mạnh mẽ đập vào hộ trận. Chỉ là đơn thuần khí lực, đã làm cho toàn bộ chục dặm xung quanh rung động. Nằm ở giữa quần đảo của Vân Hoàng, áp lực phải chịu càng là so với xung mạnh hơn gấp nhiều lần.

Vân Hoàng trong lòng sinh ra thoái ý, nếu bây giờ hắn chạy trốn,...

Không, dù hắn có là Ngân cấp thành viên, Linh An đoàn cũng không chắc sẽ vì bảo hộ hắn mà đắc tội một cường giả như vậy. Chưa nói đến khoảng cách đến phân bộ Linh An đoàn gần nhất cũng khoảng chừng vài chục vạn dặm. Với khoảng cách đó, Chân Đan cảnh cấp bậc cường giả thừa sức đuổi giết hắn.

Vân Hoàng đột ngột thở ra một hơi.

Hắn vội gì chứ? Tử vong còn chưa đến đâu, đúng là hoàng đế không vội thái giám đã sốt ruột.

Trong trường hợp này, chỉ có thể bình tĩnh mà ứng đối thôi.

Còn liều mạng cá chết lưới rách,... ha ha, hắn còn chưa muốn thành cá trên thớt đâu, không phải lúc này.

Tro sắc pháp ấn lấy một tốc độ chậm rãi đè lên hộ trận, toàn bộ xung quanh đường lui đã hoàn toàn bị phong kín đến con ruồi cũng không lọt. Uy áp của cường giả Chân Đan cảnh toả ra đuổi đi toàn bộ hải thú và các sinh vật xung quanh.

Tiếng nứt vỡ vang lên không dứt, bằng mắt thường hắn có thể thấy tầng trận văn ngoài cùng đang nứt vỡ, khí tức hủ mục kia đang dần xâm lấn tầng trận văn thứ hai.

Vân Hoàng cầm trên tay một cái trận bàn lớn chừng nửa nửa cái bàn. Hồn lực trong thức hồn truyền vào. Chỉ thấy một tiếng ong ong rất nhỏ vang lên, khắc bên trên mặt phẳng của trận bàn là một tổ hợp trận văn phức tạp. Nắm giữ quyền khống chế toàn bộ trận pháp hắn bố trí trên đảo.

Giống như những bánh răng bên trong chiếc đồng hồ, trận pháp đầu tiên khởi động dẫn xuất một loạt các trận pháp khác tạo thành phản ứng dây chuyền. Cũng nhờ có nguyên lý đó mà Vân Hoàng có thể khống chế toàn bộ gần hai trăm trận pháp lớn nhỏ trên cả đảo.

Một tầng khổng lồ Tứ cấp trận văn toả ra quang mang mãnh liệt. Hấp lực phát ra. Nước từ dưới biển ào lên, hoá thành một đầu cao tới trăm trượng thuỷ long.

Thuỷ long lấy thân hình khổng lồ đập vào tro sắc pháp ấn, hắn có thể nhìn thấy pháp ấn bị trấn cho rung động, nhưng chỉ vẻn vẹn như vậy thôi. Thuỷ long bị đạo pháp ấn kia chạm vào liền nhanh chóng biến thành thuỷ dịch đục ngầu, tan rã thành một bã nước. Vân Hoàng thần sắc ngưng trọng, tinh thần lực bành trướng đến cực hạn. Khổng lồ trận văn khởi động, trong không gian sát thế điên cuồng hội tụ thành hàng ngàn đạo sát thế chi nhận.

Gân xanh trên trán hắn nổi lên, Vân Hoàng cắn răng khống chế toàn bộ sát thế chi nhận hướng tro sắc pháp ấn chém tới. Hắc y nhân thủ ấn liên tục biến đổi, tro sắc pháp ấn vặn vẹo giống như một con nhện xoè ra rất nhiều cái chân dài bán lên vách ngăn do trận văn tạo nên.

"Hủ Thiên Chi Chu!"

Theo giọng nói của hắc y nhân, pháp ấn lúc này hoàn toàn biến đổi thành hình dạng tro sắc chi chu (nhện), từng cái chân xương xẩu của nó toả ra hủ độc. Trận văn quang mang giống như ngọn đèn trước gió, dường như lung lay sắp tắt. Đột ngột, liên tục hàng chục đạo sát thế chi nhận cùng một lúc cắt lên thân của tro sắc chi chu, mặc kệ cho hủ độc từ nó có tuôn ra ăn mòn, sát thế chi nhận vẫn dùng uy thế nghiền ép cắt vụn nó ra. Cho đến khi những đạo sát thế chi nhận kia tiêu hao hết, tro sắc chi chu mới hoàn toàn tan biến.

Hắc y nhân kia đội một cái mũ vành treo màn đen che kín toàn bộ khuôn mặt nên không thể nhận ra sắc mặt như thế nào. Nhưng có thể thấy xung quanh không khí bị ép đến mức nổ đôm đốp như pháo hoa đủ để biết y tức giận như thế nào.

Y đường đường là một Chân Đan cảnh cường giả, vậy mà một đòn cũng không thể chế trụ tiểu tử mới Thông Linh cảnh kia, ngược lại còn bị phá đòn.

Lần giao thủ vừa rồi hắc y nhân chỉ là tiện tay một kích mà thôi, không ngờ đến cả tầng đầu tiên trận pháp cũng phá không nổi. Đây không phải là liên quan đến thực lực hay không, mà là mặt mũi của y. Nếu việc này mà truyền ra ngoài, y còn lấy đâu ra vốn liếng lăn lộn?

"Ta muốn ngươi chết!"

Kinh khủng sát khí bao trùm ngàn dặm hải dương xung quanh, Phương Chính đâm người muốn tiến lên giúp đỡ lập tức bị sát thế trấn cho nằm bẹp dí xuống đất, một chút cũng không cử động được. Vân Hoàng thì khá hơn nhiều, hắn vẫn nắm chặt trận bàn, cố gắng áp chế trong cơ thể huyết dịch đang sôi trào.

"Tịch Diệt Chi Chu!"

Bên trên hộ trận xuất hiện một hư ảnh tro sắc chi chu cực kì lớn, thân dài ước chừng hai trăm trượng, độ rộng tính cả phần chân là một trăm tám mươi trượng. Khí từ trên người nó độc đến mức dù có trận pháp phòng vệ, thực vật cùng động vật trên đảo vẫn bị ăn mòn, tan đến xương cốt cũng không còn. Một số có thực lực yêu thú trên đảo thì còn đỡ một chút, còn toàn bộ đều chết hết.

Tịch Diệt Chi Chu hạ xuống.

Vân Hoàng lúc này cả tinh thần lẫn thể chất đã kiệt quệ rồi, đến cả năm giác quan cũng dần dần lu mờ, nhưng hắn vẫn theo bản năng xoay chuyển phương trận, khống chế trận văn trên trận bàn tạo thành trạng thái phòng thủ tuyệt đối.

Từng lớp, từng lớp trận pháp được lập nên, sắp xếp xen kẽ vào nhau giống hình dạng tổ ong.

Năng lượng từ những chỗ chứa linh thạch đã tiêu hao sạch sẽ không còn một chút. Tịch Diệt Chi Chu điên cuồng phá vỡ trận pháp. Không gì cản nổi, chỉ có thể nối tiếp nối tiếp nhau đi lên, kéo dài một hơi tàn.

Cả quần đảo cùng trận pháp bị bóp nát, biến thành từng mạng rơi rụng xuống biển, từng miếng rách nát trận kì rơi lả tả xuống tựa như một đàn côn trùng lớn bị chết vậy. Toàn bộ sinh linh xung quanh đó hoàn toàn chết sạch.

Hắc y nhân thở dài một hơi, không có bất kì Thông Linh cảnh nào có thể còn lại tro cốt, dù là Chân Đan cảnh cũng không thể toàn thây.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Cầu sinh cuối cùng một con đường (1)

Dù đã nhận định chắc chắn rằng Vân Hoàng không thể nào sống sót được, nhưng vì cẩn thận nên hắc y nhân vẫn hạ xuống kiểm tra.

Quả nhiên, y vẫn bắt được một tia khí tức yếu ớt.

Hắc y nhân khuôn mặt điên cuồng vặn vẹo, từ lúc thành danh đến giờ, đây là lần đầu tiên y nhục nhã như vậy. Lần xuất thủ thứ nhất coi như không tính, bởi vì y lúc đó khinh địch, nhưng lần thứ hai y thậm chí vận dụng cả thực lực chân thực cũng không diệt sát được.

Một con kiến hôi lại có thể năm lần bảy lượt từ bàn tay y bò ra đã kích thích dã tính trong người y.

Chỉ cần bắt được Vân Hoàng, hắc y nhân dự định sẽ tra tấn Vân Hoàng đến mức hắn phải cầu xin y giết hắn. Dù sao lão già yêu cầu là giết cũng khônv nói thời hạn là bao lâu.

Lần theo tia khí tức sinh mệnh yếu ớt còn lại đến trung tâm của hòn đảo đổ nát. Hắc y nhân phất tay, một cỗ linh lực phát ra hất bay đống đất đá, y có thể cảm nhận được mình càng gần cỗ khí tức này hơn.

Đột nhiên, dị biến phát sinh!

Từ dưới mặt đất, dường như có một vật gì đó đang muốn thoát ra, nó toả ra một luồng nhiệt lượng rất lớn, giống như đang bốc cháy vậy.

Một vụ nổ lớn đột ngột diễn ra ngay chỗ mà hắc y nhân đào vào đó. Đất đá vang tung toé, một chiếc phi hành khí tốc độ cực nhanh vọt lên trước, hướng về phía sâu trong hải dương phi hành. Hắc y nhân phản ứng cũng không chậm, linh lực vận chuyển, y ấn pháp quyết, chân đạo theo một thanh phi kiếm nhanh chóng đuổi theo phi hành khí.

Cứ tưởng rằng trong chốc lát phi hành khí sẽ bị đuổi kịp, nhưng tốc độ càng lúc càng nhanh, nhiều lúc suýt nữa vọt khỏi hắc y nhân truy sát.

"Thiêu đốt bản nguyên pháp bảo sao? Khó trách lại nhanh như vậy."

Thiêu đốt bản nguyên pháp bảo cũng tương tự như thiêu đốt tinh huyết của tu sĩ. Trong thời gian ngắn có thể gia tăng mạnh uy lực của pháp bảo. Phi hành khí này phẩm chất là Huyền Giai Hạ Phẩm đỉnh phong, khi thiêu đốt bản nguyên pháp bảo thì sở hữu tốc độ nhanh đến mức y phải vất vả mới có thể đuổi kịp.

"Bất quá, cũng chỉ là cá nằm trong chậu thôi. Để xem, ngươi con kiến hôi này có thể chạy được bao lâu?"

...

Từ trong đống đổ nát, một cánh tay từ dưới mặt đất trồi lên. Cánh tay móc hết đất đá ra, để lộ ra Vân Hoàng, Phương Chính cùng hai người đồng bạn của cậu.

Vân Hoàng cầm chặt Lục Kì Đạo Bàn trong tay, cố gắng chịu đựng cái cảm giác bị móc rỗng kia.

Nói không ngoa, Lục Kì Đạo Bàn là thứ có độ cứng cao nhất của hắn đến giờ. Cũng nhờ một kích đó của hắc y nhân lực lượng không có ngưng tụ mà dàn trải ra xung quanh phương viên mấy trăm dặm. Vân Hoàng cửu tử nhất sinh chống đỡ được lần này tao ngộ tử vong.

Đắng lòng thay hắc y nhân, toả đại chiêu ra để tránh cho Vân Hoàng chạy thoát. Ai ngờ lại là điểm yếu để Vân Hoàng phá cục.

Tất nhiên, mấu chốt để Vân Hoàng có thể sống sót chính là chiếc phi hành khí kia. Có nó, hắn mới có thể dụ được hắc y nhân đi xa khỏi đây. Nếu không hắn có mười cái mạng cũng không đủ cho người khác giết.

Phương Chính trong lòng cũng đau đớn không dứt. Đó là Huyền Giai Hạ Phẩm đỉnh phong phi hành khí a! Giá trị lớn không thể tưởng được. Giá trị ở đây không chỉ nói về phẩm giai của nó, mà là còn về phí mời Luyện Khí Sư tiến hành luyện chế, phí tổn vật liệu luyện chế, công sức cùng chi phí bỏ ra để kiếm được vật liệu phù hợp,... tất cả những cái đó đủ để một gia tộc cỡ lớn tại hải thành phải đào móc của cải mấy đời tổ tông mới có thể trả nổi!

Hơn nữa, phi hành khí này còn là đồ đi mượn nữa chứ. Phương Chính muốn khóc không được mà cười cũng chẳng xong.

Đột ngột, Vân Hoàng ngã quỵ một chân xuống, từ trên làn da của hắn chạy dọc những đường gân màu tro rất dữ tợn. Phương Chính vừa thở phào vì thoát chết lúc này lại hoảng cả lên.

"Tiền bối! Tiền bối!"

Vân Hoàng không có trả lời cậu, hắn điên cuồng vận chuyển Vĩnh Cửu Chi Mạch kết hợp với Bá Cực Chi Thể áp chế hủ độc xuống.

Vân Hoàng đối sách không có vấn đề gì, nhưng lực lượng của hắc y nhân vẫn quá mạnh. Dù là Lục Kì Đạo Bàn cũng không thể ngăn chặn hoàn toàn được.

Phương Chính lúc này mới hiểu ra, không có Vân Hoàng lấy thân ra ngăn chặn, bọn họ có cầm món pháp bảo kia cũng chỉ có thể chịu chết.

Hàn Vi Vi, Chước Dương cũng dần tỉnh dậy. Cả hai vẫn còn ngơ ngác chưa hiểu gì thì đã bị Phương Chính khóc lóc chạy tới kể lể hết tất cả mọi chuyện xảy ra từ lúc bọn họ mất đi ý thức.

Là độ tuổi nhiệt huyết đầy mình, đối với một câu chuyện như vậy căn bản không có sức chống cự nào. Hai vành mắt đã sớm phiếm hồng.

...

Ý thức của Vân Hoàng chìm vào trong thể nội.

Từng tia đáng sợ hủ độc muốn đâm xuyên qua tầng tầng lớp lớp da thịt, muốn xâm nhập vài trong cốt tuỷ hắn.

Cốt tuỷ chính là thân thể trụ cột chống đỡ, cốt tuỷ xảy ra vấn đề tương đương với đem thân thể hoàn toàn vứt đi.

Bất quá, Vân Hoàng có dùng Vĩnh Cửu Chi Mạch lực lượng, hay vận chuyển Đạo Thể Ngũ Trọng Thiên đều chỉ có thể làm chậm tốc độ xâm lấn. Kéo dài hơi tàn mà thôi. Vĩnh Cửu Chi Mạch sau khi chiến đấy với đầu thiềm thừ kia đã tiêu hao gần sạch, Đạo Thể Ngũ Trọng Thiên lại không đủ mạnh để chống lại loại hủ độc này.

Vân Hoàng ý thức do đã khiêu chiến cực hạn quá lâu đã sớm dầu cạn đèn tắt. Vận chuyển lực lượng đối kháng hủ độc cơ bản là một loại bản năng cầu sinh.

Độc tố trên người Vân Hoàng đến từ hắc y nhân mười phần đáng sợ. Cũng vì vậy mà trong giới những kẻ dù tu vi cao hơn cũng không dám đối với y làm cái gì.

Vân Hoàng trụ được đến giờ đã là cực hạn.

Ý thức của hắn chìm sâu vào trong Hắc Động Hồn Hải.

Dù đã mơ hồ không rõ, cảm quan của Vân Hoàng vẫn cảm nhận được một môi trường hoàn toàn khác biệt. Cứ ngỡ như là đã bước vào một thế giới khác vậy.

Lạnh lẽo.

Cô quạnh.

Trống rỗng.

Trong này dường như không tồn tại một thứ gì hết.

Không có năng lượng hay vật chất tồn tại.

Không có không gian, vì Vân Hoàng không thể cảm nhận được khoảng cách hay phạm vi của bất cứ chỗ nào.

Không có thời gian, vì nơi này luôn tồn tại một cách phiến diện, giống như một bức tranh. Vĩnh viễn giữ nguyên một trạng thái.

Vân Hoàng ý thức cố gắng kêu gọi chính mình phải tỉnh dậy. Chìm vào nơi sâu nhất bên trong hồn hải đã là tình trạng tệ nhất, hắn phải thoát ra!

Nhưng vô ích, mặc cho hắn kêu gào thế nào, ý thức vẫn một mực trôi ra xa.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Cầu sinh cuối cùng một con đường (2)

Khi ý thức của Vân Hoàng đã đạt đến điểm cực hạn, một kiện kì lạ sự tình diễn ra.

Hắn vậy mà lấy lại giác quan cảm giác.

Dù thần trí cơ hồ sắp vỡ nát, hắn nhận thức vẫn miễn cưỡng rõ ràng.

Bằng vào nhận thức và liên tưởng, tuyệt đối không thể tạo ra cảm giác thật như thế này.

Vân Hoàng lấy lại tầm nhìn.

Đó là một con hẻm heo hút điển hình gần như thành thị nào cũng có, ăn mày, trẻ mồ côi,... hết thảy cấp thấp nhất tầng lớp đều sẽ lấy đây làm nơi trú ngụ.

Mùi rác rưởi, thối rữa xộc lên mũi hắn.

Vân Hoàng định bụng đứng dậy nhưng mặc cho hắn có cố thế nào, cỗ thân thể này vẫn một mực dựa lưng vào bờ tường. Một phân cũng không rời.

Nhưng khi hắn từ bỏ, cỗ thân thể này lại đứng lên, lê bước ra khỏi con hẻm sâu hoắm.

Vân Hoàng nhận ra mình cảm nhận được hết thảy giác quan của cỗ thân thể này, nhưng không thể tác động theo bất cứ cách nào mà chỉ có thể mượn tầm nhìn để quan sát và cảm nhận thôi.

Từ độ cao tính từ mặt đất lên tầm mắt của hắn, cỗ thân thể này còn rất nhỏ, khoảng chừng bảy, tám tuổi gì đó.

Vân Hoàng khó hiểu, hắn đây không giống với chuyển thế trọng sinh, càng giống với linh hồn phụ thể hơn. Nhưng hắn lại có thể có được cảm giác hoàn chỉnh.

Vân Hoàng muốn tiếp tục quan sát, nhưng khổ nỗi ý thức của hắn rất mỏng manh, cơ hồ lúc nào cũng có thể đứt gãy chìm vào hôn mê. Vì vậy chỉ có thể thỉnh thoảng bắt lấy một vài hình ảnh.

Đứa trẻ ăn trộm, bị phát hiện, bị đánh đập, suýt nữa bị vó ngựa đạp trúng.

Những hình ảnh này, dần dần trùng lặp với kí ức của hắn. Nhưng hắn thần trí đã mơ hồ, khó khăn lắm mới có thể giữ được ý thức đối với tình cảnh của mình tiến hành dò xét. Bây giờ trạng thái đã nửa tỉnh nửa mơ, không phân biệt nổi đâu là thực đâu là ảo nữa.

Vân Hoàng không nhận ra, hắn đã lọt vào hồi ức của chính mình.

Giống như đi ngược thời gian.

Nhân sinh của hắn hết thảy chiếu lại.

Từng hình ảnh luân chuyển qua tầm nhìn của Vân Hoàng.

Một tiểu tử toàn thân gầy rộc, trên ngực đeo một cái lệnh bài bằng đá gồ ghề, xâu bằng một mảnh vải rách được cuộn tròn lại. Đôi mắt tuy thâm quầng nhưng vẫn rực sáng như liệt nhật nhìn về phía tu sĩ trên trời đang đạp phi kiếm bay kia.

Không ngoại trừ nó, toàn bộ người trong thành đều nhất loạt nhìn lên, trong mắt kính sợ nồng đậm, đồng thời cũng cực độ lửa nóng.

Thành thị này chỉ là một cái thế tục thành thị, tu sĩ đều được coi là bậc thần tiên không thể mạo phạm. Mà hôm nay tiên nhân đến thu đệ tử, chỉ cần có người nhà mình thu đệ tử liền có thể cải biến số mệnh, tiền đồ vô hạn lượng.

Có người tính toán thế nào đưa con em mình ra mắt, có người còn muốn đem trong nhà bảo vật đút lót. Riêng chỉ có đứa trẻ kia, đôi mắt một mực như lửa nóng nhìn chằm chằm vào tu sĩ kia.

Sâu bên trong Vân Hoàng, giống như có một cái gì đó thắp lên...

...

Thời gian như thoi đưa, đứa trẻ ngày nào đã cao hơn một chút, y phục trên người cũng không còn là đống vải rách nữa. Bất quá cũng chỉ là một bộ y phục cắt ghép từ những miếng vải khô cứng.

Trong một căn trời dựng bằng gỗ, đứa bé đau đớn khóc âm ỉ, hai tay bám chặt vào thành của chiếc giường tre nơi góc trời. Nằm trên giường tre là một lão nhân. Lão nhân dường như muốn xoa đầu đứa bé, nhưng lão đã yếu đến mức chỉ có thể nói ra những lời cuối cùng.

"Vân Hoàng..."

"... Con là một nam nhân..."

"... Đừng lúc nào cũng khóc lóc như vậy..."

"... ta ra đi... cũng rất khổ tâm..."

Đứa trẻ hàm răng cắn chặt môi, cố đem nước mắt ép xuống. Nó còn lấy tay quệt đi quệt lại mỗi lần. Mạnh mẽ gật đầu một cái.

"Ừ... là cái dạng này..." - Lão nhân đáp lại.

"Vân Hoàng... nhớ giữ kĩ... lệnh bài... của phụ mẫu con..."

Thằng bé gật đầu.

"Tốt lắm..." - Lão nhân đáp.

“Vân Hoàng... những lời dạy... của ta... con phải... hảo hảo nhớ kĩ...”

Thằng bé gật đầu.

“Tốt lắm...” - Lão nhân đáp.

“Vân Hoàng... cái hộp... dưới gầm giường... lấy... nó...”

Thằng bé gật đầu.

“Tốt...” - Lão nhân giọng nói đã mơ hồ.

“Hảo... hảo... sống... sót...”

Thằng bé gật đầu.

Không có tiếng nói của lão nhân đáp lại.

Thằng bé lại tiếp tục gật đầu một lần một lần nữa.

Chỉ còn một sự im lặng đáp lại

Nó gật đầu.

Đứa bé còn nhớ như in, mỗi khi nó gật đầu như vậy, lão nhân sẽ lại xoa xoa nó trên đầu chỏm tóc.

Gần đây lão nhân ốm nặng, dù không có xoa nó chỏm tóc vẫn đáp lại nó.

Cả người nó run lên bần bật.

Thằng bé dường như không chấp nhận được chuyện này.

Lão nhân chết.

Cũng chỉ là sinh lão bệnh tử, cũng chỉ giống như một hạt cát trong hoang mạc bay ra chỗ khác.

Thế giới xung quanh không thay đổi. Dưới kia, thành thị vẫn tấp nập, dân chúng vẫn bình yên. Cây cỏ vẫn vậy, khu rừng sau nhà nó vẫn vậy.

Một cái chết bình lặng.

Nhưng lại giống như khoét từng lỗ, từng lỗ trên trái tim loang lổ của nó.

...

Những người dân xung quanh giúp chôn xác của lão nhân ra sau nhà, đắp thành một cái gò đất.

Nó rốt cuộc không thể kiềm nén được nữa. Khóc rống lên.

Âm thanh thảm thiết như bị xé rách cổ họng. Nó khóc, cho đến lúc nước mắt khô kiệt.

Những người xung quanh não lòng, âm thầm thở dài bàn tán.

Họ mỗi người góp một ít gạo đưa cho thằng bé.

Nó lúc này đã khó xong, quệt đi trên mặt nước mắt nước mũi tèm nhem. Nó quay vào trong căn tròi nhỏ. Lấy cái hộp gỗ cho vào tay nải.

...

Phong Ngân Tông, tạp dịch khu diễn võ đài.

Rắc!

Một tiếng giống như xương gãy vang lên. Lồng ngực của thiếu niên bị thanh kiếm đập với lực đạo rất mạnh. Trấn cho lục phủ ngũ tạng của cậu đảo lộn.

Thiếu niên chống tay lên, cậu không cam lòng, không cam lòng thua như thế này. Đây là cơ hội để có thể đổi mệnh.

Nhưng mà, dù ý chí có cứng rắn đến mức nào, thân thể đã bị thương nặng cũng vô lực đứng lên. Gã đối thủ hung ác trừng mắt. Trong miệng phỉ nhổ

thiếu niên.

"Ha, một cái nho nhỏ Nhất mạch, không ngoan ngoãn tu hành lại dám đến đây ước chiến. Không biết tự lượng sức!"

...

Vu Huy Hoang Mạc.

Một thanh niên thân mặc tro sắc trường bào. Đội một cái mũ rộng vành. Bên hông giắt lấy bội kiếm. Cầm một tờ phù lục trước mặt tiến hành dò đường.

Bão cát càng lúc càng mạnh, cát như kim đâm vào da. Dưới mãnh liệt như vậy bão cát, thanh niên trốn sau một tảng đá cao chừng hai thước. Thần thức xác định xung quanh không còn gì nguy hiểm thì mới an tâm. Đem phần bụng mở ra.

Đó là một đạo vết thương.

Viết thương do kiếm công kích, hắn lấy trong nhẫn trữ vật ra một bọc linh tán bôi lên miệng vết thương. Sau đó lấy ra một viên linh đan nuốt vào.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 123: Cầu sinh cuối cùng một con đường (3)

Tạm thời xử lí vết thương, thanh niên ngồi xếp bằng xuống, linh lực vận chuyển tiến hành hồi phục.

Lăn lộn trong Vu Huy Hoang mạc trọn vẹn tám năm thời gian. Gã biết bão cát nơi đây phi thường đáng sợ. Thậm chí, một tu sĩ Thông Linh cảnh còn bị bão cát đâm trên người lỗ trỗ, đến mức huyết nhục cùng lục phủ ngũ tạng bị cát đâm cắt qua, toàn bộ róc hết, chỉ còn trơ lại xương cốt còn dính thịt vụn.

Trận pháp uy lực sắp cạn, gã thanh niên đem mấy viên linh thạch ném ra, cật lực duy trì trận pháp ổn định.

May mắn là bão cát lần này cũng không tính là quá nguy hiểm, không đến một canh giờ đã ngừng.

Gã thở dàu một hơi, một tay đem chỗ linh thạch còn chưa tiêu hao hết quấn vào nhẫn trữ vật. Một tay ném ra một trương phù lục. Phù lục phát ra một đạo kim quang bé bằng đầu ngón tay, hướng một phương hướng trong hoang mạc chỉ tới.

...

Xích Long Vương Triều. Đông nam biên giới số ba mươi hai cứ điểm quân tập hợp.

Hàng vạn tu sĩ đứng trên một khu vực rộng lớn. Xung quanh là vài trăm lều trại dựng tạm, những lều trại này đều có bố trí trận pháp, phòng ngự cũng đủ dùng. Lại còn một vài gian chứa đầy hàng hoá cùng công cụ nữa.

Xích Long vương triều đối với các tiểu quốc nhỏ lân cận tiến hành xâm lược, nhưng không muốn lãng phí binh lính của quốc gia mình. Vì vậy, Xích Long quân vương đã ra biện pháp, chiêu thu các tán tu ở khắp nơi, thành lập tập hợp quân tiến hành đánh chiếm. Đồng thời sẽ ban thưởng hậu hĩnh.

Mặc dù biết rõ hung hiểm vạn phần, nhưng vẫn có vô số tán tu đâm đầu vào chiến tranh. Bọn họ cả đời ở tầng dưới chót lăn lộn, có một tia cơ hội đổi đời, dù là bất cứ ai cũng muốn thử.

Ở trong đám đông, một cái trẻ tuổi nam tử đang đứng đó. Âm thầm kiểm tra đi kiểm tra lại nhẫn trữ vật của mình.

Đan dược, pháp bảo, trận kì,... đều đã đầy đủ.

Đột nhiên, một đại hán râu dậm đột nhiên vỗ vai nam tử. Nam nhân có chút thất thố giật nảy mình.

Đại hán không vì thế mà chê cười nam tử. Ngữ khí hảo sảng.

"Người trẻ tuổi, trước khi ra trận không nên mất bình tĩnh như vậy. Nên nhớ, càng hung hiểm càng phải bình tĩnh xử lí. Bí quyết sống sót của ta đó!"

Đại hán nhìn qua quân trang của nam tử một hồi. Sau đó đưa cho hắn một bộ khải giáp che kín toàn thân.

"Người trẻ tuổi, cậu chưa có áo giáp phải không? Quân tiên phong chúng ta mà không có áo giáp khác gì mất nửa cái mạng."

Chưa kịp để hắn kịp nói gì, đại hán đã cười to rời đi, trước khi đi còn vỗ lưng hắn thêm hai phát nữa.

Đột nhiên, một tiếng báo hiệu vang khắp toàn trường. Từ ngọn núi đối diện xuất hiện bóng dáng của quân địch.

Vân Hoàng nhớ lại lời đại hán, áp chế trong lòng sợ hãi. Mặc lên áo giáp.

Khi hắn vừa kịp cầm kiếm lên, chiến trận đã bắt đầu.

...

Sát! Sát! Sát! Sát! Sát! Sát! Sát!

Phốc!

Nam tử trẻ tuổi thổ huyết, thanh kiếm trong tay cắm phập vào lồng ngực của đối phương. Hoả hệ linh lực bạo phát thiêu huỷ cương nguyên hộ thể của đối phương, đâm nát trái tim.

Đối phương trước khi chết đi còn trấn cho hắn một quyền khiến lục phủ ngũ tạng của hắn dường như bị đảo lộn.

Nam tử ho rất mạnh, nuốt một viên đan dược vào sắc mặt mới tốt ra một chút. Rút ra thanh kiếm từ lồng ngực của tên kia.

Kẻ vừa ngã xuống là một tên thể tu.

Chiến trận đã duy trì được ba canh giờ.

Lúc này đây, mùi máu tươi, sát khí hỗn tạp đã tràn nhập chiến trường. Xung quanh vang lên tiếng chém giết kinh thiên. Trên bầu trời có hàng vạn quân sĩ thân cưỡi phi kiếm tử chiến với địch thủ. Thỉnh thoảng lại có mấy chục xác chết ngã xuống.

Có thể phi hành trên không tại chiến trường này không ai không là Thông Linh cảnh đỉnh phong.

Cứ mỗi một hơi thở lại tổn thất mất chục Thông Linh cảnh đỉnh phong, chiến trường thật sự quá thảm khốc.

Phàm nhân ngưỡng mộ tu sĩ có thể đi mây về gió, nhưng không biết rằng một khi bước chân vào tiên lộ chỉ có hai con đường.

Tiến lên hoặc chết.

Lúc này, trẻ tuổi nam tử hội họp cùng quân mình, nam tử lại lần nữa điên cuồng lao vào giết chóc.

Bên đối phương lao ra một đầu lân sư, lân sư toàn thân mọc vảy cứng rắn, một đớp ngoạm đôi người một tu sĩ. Gã tu sĩ này kêu thảm một tiếng, một phần thân thể rớt xuống đất, tuyệt khí bỏ mình.

"Giết!!!"

Một tu sĩ nào đó hét lên, giống như một ngòi nổ kích động tất cả quân sĩ.

Đã đến dạng này chiến tử, bọn họ mỗi người trong lòng đều minh bạch một đạo lí.

Quay đầu chính là tử vong, chỉ có chiến mới có thể tranh thủ một đầu sinh lộ.

Thuật pháp, pháp bảo, chiến kĩ điên cuồng thi triển tấn công lên đầu lân sư. Nó bị một cây thương găm vào mắt, rống to phẫn nộ. Một ngoạm đem đầu của một tu sĩ nhai nuốt. Nhưng không kịp để nó tấn côbg những người khác, một đạo chưởng ấn đã đẩy nó đi xa.

Lân giáp trên người lân sư vỡ vụn, các tu sĩ kia thấy như vậy tấn công càng là điên cuồng, có người còn không kịp ăn đan dược, không kịp tránh né mà bị quật bay, bị cắn nát.

Cuối cùng, lân sư chết đi.

Một đầu Tam cấp cao giai yêu thú, cứ như vậy liền chết đi.

Một số người liếc nhìn quân số, ban đầu vây công lân sư là gần hai trăm người. Trong đó Thông Linh cảnh trung kì có bốn mươi người, còn lại toàn bộ đều là Thông Linh cảnh sơ kì.

Đối với cấp độ chiến trường này, Hư Linh cùng Luyện Khí cảnh đã không còn bất cứ tác dụng nào, kể cả là làm pháo hôi hay bia thịt.

Tất cả đều âm trầm không nói một lời.

Hai trăm vị Thông Linh cảnh, chỉ còn sống sót bảy mươi người.

Không khí này chỉ bị đánh vỡ khi tiếng kèn tập hợp quân vang lên.

Xích Long vương triều đã thành công chiếm đóng toàn bộ xung quanh năm tiểu quốc vùng biên giới. Một trận chiến này, bọn họ thắng.

Nhưng chẳng có mấy ai vui vẻ.

...

"Ngươi là người thuộc số ba mươi hai cứ điểm tập hợp quân?"

"Là ta."

Nam tử liếc nhìn xung quanh số ba mươi hai quân doanh.

Lúc trước hàng vạn người, giờ hắn đếm xung quanh cũng chỉ thấy tầm năm, sáu ngàn nhân mạng. Bị thương trong số đó chiếm gần hai phần ba.

Những người còn lại, hoặc là chết, hoặc là đào ngũ, hoặc là mất tích.

Nam tử lúc này mới cởi ra bộ áo giáp của mình.

Bộ áo giáo này bị méo mó lỗ chỗ, bị cắt qua cũng không ít, lâu ngày chiếc đấu, nó đã sớm bị máu tươi làm cho hoen gỉ.

Nam tử vuốt ve bộ giáp, không có nó, hắn chắc đã tử trận mấy chục lần.

Hắn nhớ đến đại hán kia, không biết gã đó có còn sống không?

...

Không.

Nam tử nhìn cái xác lạnh băng trước mắt.

Tu sĩ chết trận toàn bộ được kéo về đây.

Hàng chục vạn, trăm vạn cái xác được kéo lên trên một cái phi toa rất lớn.

Hàng chục, trăm vạn xác chết được vận chuyển vào nhiều phi toa lớn của Xích Long vương triều.

Bọn họ, sẽ trở thành thức ăn cho yêu thú được thuần dưỡng.

Hắn đã nhìn thấy đại hán đó, người đã đưa cho hắn áo giáo.

Gã bị một đạo thuật pháp côbg kích đánh nổ cánh tay cùng toàn bộ ngực trái, một phần đầu cũng bị vũ khí cắt qua.

Nam tử cúi gằm mặt xuống, lặng lẽ cầm mũ giáp đội lên đầu đại hán, ôm quyền đứng đó.

Toàn bộ đoàn phi toa đi hết về sau, hắn mới xách kiếm, hướng về phía quân doanh mà đi.

...

Lăng Minh Vực.

Tin tức một toàn động phủ mới được phát hiện thậm chí xuất hiện qua Ngũ cấp linh dược, Thanh Minh Diệp. Đưa tới đại lượng cường giả của Lăng Minh vực tới tham gia tranh đoạt. Thậm chí một số thế lực tại các vực khác cũng cử sang nhân thủ.

Thanh Minh Diệp sở dĩ quý hiếm như vậy, bởi vì nó là dược liệu chủ yếu để luyện chế Khai Minh Đan, là đan dược tu luyện cực kì cao cấp dành cho Ngưng Niệm cảnh.

Đan dược dành cho Ngưng Niệm cảnh tu luyện vốn đã khan hiếm, mà Khai Minh đan còn là quý giá nhất một trong.

Tại một thành nhỏ nằm gần trung tâm Lăng Minh vực, một nam tử nghe được tin tức, lặng lẽ ngẩng đầu lên.

Hắn mặc dù trông vẫn có chút trẻ tuổi, nhưng quầng mắt đen cộng với những đoạn râu ria nham nhỏ dưới cằm lại khiến hắn troibg thật mệt mỏi.

Nghe được đám người kia bàn tán, nam tử trong lòng nảy lên hi vọng.

Hắn dừng lại ở Thông Linh cảnh đỉnh phong đã vỏn vẹn ba mươi năm.

Năm xưa trong chiến trận bị thương thời điểm, hắn tu vi vẫn không có ảnh hưởng, nếu có thì chỉ là vài lần phát tác mà thôi. Nhưng bây gioè đã ảnh hưởng đến căn cơ của hắn.

Không có cơ duyên, hắn có lẽ chỉ có thể tận hưởng còn lại ba ngàn năm tuổi thọ của Thông Linh cảnh nữa thôi.

Hắn phải đi.

...

Một gốc hoàn chỉnh Thanh Minh.

Tổng cộng mười hai Thanh Minh Diệp lá cây đính trên thân mềm.

Trên ngọn cây, một quả nhỏ cỡ nắm tay trẻ em xuất hiện.

Thanh Minh Quả.

Chỉ cần nuốt Thanh Minh Quả, không cần qua luyện chế, không cần linh dược hỗ trợ. Ngưng Niệm cảnh tu sĩ có thể nhất phi trùng thiên, cảnh giới tăng vụt mà không ảnh hưởng đến căn cơ.

Hấp dẫn bực này, ai cũng không kiềm lòng được.

Mấy gã tu sĩ Ngưng Niệm cảnh vốn trốn chui trốn lủi lúc này bắt đầy tiến hành điên cuồng cướp đoạt.

Xung quanh nhỏ yếu tu sĩ bị dư ba toả ra giết chết sạch sẽ. Chỉ một số Chân Đan cảnh mới sống sót.

Nam tử bị dư ba đánh nát toàn bộ xương cốt, lục phủ ngũ tạng. Một tia hoả diễm thiêu cháy toàn bị huyết nhục sau lưng của hắn. Trái tim của hắn đã vỡ tung.

Đạt đến cảnh giới này, trái tim bị vỡ cũng không thể chết ngay lập tức.

Hắn có thể cảm nhận được, cả người đang dần mất đu tri giác, tử vong lạnh lẽo giáng lâm trên người hắn.

Hắn chết.

Cuối cùng, khung cảnh xung quanh biến mất.

Vân Hoàng nằm đó, một thân lạnh lẽo như xác chết.

Hắn dường như đã quên mất một kiếp sau của mình.

Hắn đã quên mất mình đang trúng hủ độc.

Một bóng người lặng lẽ tiến đến gần Vân Hoàng.

Hắn đã quên mất toà cổ tháp kia.

Bóng người đó tiếp cận hắn, đứng tại hắn bên thân.

Hắn đã quên mất hắn đến phiến hải dương Lạc Dương.

Bóng người đã chờ rất lâu.

Hắn đã quên mất mình bị yêu thú vây giết ba tháng.

Gột rửa đi kí ức của hắn...

Hắn đã quên mất La Vũ Thành kí ức.

Xoá bỏ đi con người của hắn...

Hắn đã quên mất Nguyệt Nha.

Chỉ vì cuối cùng một thời khác này...

Hắn đã quên đi Phong Ngân Tông.

Cuối cùng, ta đã có thể...

Bóng đen đưa hai tay ra bóp lấy cổ Vân Hoàng.

Hắn không có phản kháng.

Hắn bây giờ là Vân Hoàng, chỉ là Vân Hoàng của kiếp trước mà thôi.

Mà Vân Hoàng của kiếp trước, đã chết rồi.

Hắn đã quên...

Bóng đen bóp cổ hắn càng mạnh, chỉ thêm một chút nữa thôi, hắn sẽ thật sự chết đi.

Lục... Thi... Y.

Lục Thi Y, tương lai chính là đại danh đỉnh đỉnh Lục Hoa Nữ Đế.

Nàng là nhân sinh kiếp này của hắn điểm khác biệt khởi đầu.

Một thiếu nữ lạnh lùng, nhưng lại tinh ranh tính kế, đem hắn làm tấm mộc.

Một thiếu nữ trong sinh tử, cùng hắn một kiếm kia liều mạng.

Một thiếu nữ vô cảm, lại vì hắn một người mà rơi lệ.

Hắn không có quên!

Sao hắn có thể quên được!

Hắn không thể quên! Hắn không muốn quên!

Ta là Vân Hoàng! Ta vẫn còn chưa chết!

Hắn vẫn còn một tia cuối cùng của kiếp này lí trí, trong hắc ám vô tận tìm kiếm cuối cùng cầu sinh một con đường.

Hắn cuối cùng đã tìm được. Nguyên lai là nàng, Lục Thi Y.

Trên ngón tay của Vân Hoàng, xuất hiện một đoạn thất sắc giới chỉ, giới chỉ toả ra một luồng thất thải quang mang, đẩy lùi bóng đen, đem hắn bao lại.

Bóng đen kia muốn làm gì đó, nhưng nhìn thấy thất thải quang mang thì liền đình chỉ, đứng ngây ngốc tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 124: Gặp lại

Một tia ý thức cuối cùng của Vân Hoàng điên cuồng giãy dụa, mà màn đêm xung quanh lại không ngừng ăn mòn hắn, cướp đi lí trí của hắn, cướp đi kí ức của hắn.

Dù nhìn thấy đằng xa một tia sáng trong đêm tối, hắn vẫn không thể nào với tới nó được.

Bóng đêm như một chiếc đầm lầy, chậm rãi nhấn chìm hắn xuống vô hạn tối tăm, những đạo vô hình xiềng xích khoá chặt lấy Vân Hoàng. Hắn cành giãy dụa muốn thoát ra, nó càng xiết chặt vào.

Đột nhiên.

Khi mà Vân Hoàng đã sắp bị bóng đêm nhấn chìm, một đạo thất thải quang mang nương theo nhỏ bé tia sáng chiếu xuống, thất thải quang mang giống như chứa đựng sức mạnh, phá vỡ những gông cùm xiềng xích xung quanh hắn. Mang cho hắn một sức mạnh kì lạ, Vân Hoàng trong nháy mắt khôi phục, cố hết sức thoát ra bên ngoài.

Oanh!

Một đạo phá toái thanh âm vang vọng.

Rắc!

Thứ bình chướng giam giữ hắn vỡ ra.

"Phốc!"

Vân Hoàng choàng tỉnh dậy, trong miệng phun ra một cục máu đen đặc quánh. Máu đen rơi xuống, biến thành một làn khói tan đi.

Vân Hoàng lúc này mới vỡ oà. Cả người không còn sức lực gì mà nằm xuống.

Kinh lịch vừa rồi, so sánh với hậu kì đại chiến với tứ phái, bị đánh nát thân thể về sau chỉ hơn chứ không kém.

Dường như có một thứ gì đó tiềm phục bên trong người hắn. Khi hắn dầu cạn đèn tắt thì thừa cơ tiến công.

Cái đáng sợ ở đây, chính là cách mà nó tiến hành tiêu diệt Vân Hoàng hắn.

Dùng những hình ảnh kiếp trước của hắn tiến hành mài mòn con người của hắn, làm cho Vân Hoàng tưởng rằng, hắn là Vân Hoàng của kiếp trước.

Mà Vân Hoàng của kiếp trước đã chết rồi.

Tâm đã chết thì người không gì ngoài một cái xác vô hồn, Vân Hoàng lúc đó yếu ớt như một quả bong bóng, chỉ cần đụng nhẹ là sẽ vỡ.

Dù là tia lí trí cuối cùng còn xót lại cũng không thể ngăn chặn ý nghĩ rằng chính mình đã chết của hắn.

Đáng tiếc, thứ đó dù là gì đi chăng nữa thì nó đã thất bại.

Mà Vân Hoàng không những thế mà còn đạt được một thứ vô cùng to lớn, lớn đến mức dù là Vĩnh Cửu Chi Mạch hay Hắc Động Hồn Hải đều kém.

Tự do.

Nói không ngoa, từ lúc trọng sinh đến tận bây giờ, hắn luôn lo sợ.

Lo sợ rằng tất cả đây chỉ là một mộng ảo, mộng ảo của một linh hồn đã chết.

Cũng vì thế mà Vân Hoàng rất ít khi chợp mắt, hắn sợ rằng khi mở mắt ra thì không còn là khung cảnh đó nữa, mà tất cả chỉ có lạnh lẽo và hắc ám bao trùm.

Rất nhiều lần, hắn đã tự hỏi.

"Liệu mình có phải là Vân Hoàng không?"

"Hay chỉ là một thứ mang kí ức của Vân Hoàng?"

Những suy đoán khiến hắn rùng mình, giày vò hắn mỗi đêm.

Nhưng.

Bây giờ hắn đã có thể dõng dạc tuyên bố.

Hắn, chính là Vân Hoàng.

Không có phân biệt Vân Hoàng của kiếp trước, Vân Hoàng của kiếp này, hắn chỉ là Vân Hoàng mà thôi.

Về việc tại sao Vân Hoàng hắn lại có thể trọng sinh, làm đảo lộn toàn bộ vận mệnh xung quanh mình như vậy thì vẫn chưa phải cấp bậc mà hắn có thể sờ tới.

Còn về thứ kia, dù Vân Hoàng không có nhìn thấy được nó, nhưng giống như là có tâm linh tương thông vậy. Thứ đó đối với hắn không mảy may có một tia sát ý.

Tất cả những gì hắn cảm nhận được chỉ là nó đang thống khổ.

Đem những suy nghĩ mênh mang cất ra sau đầu, Vân Hoàng chậm rãi hít một hơi khí trong lành, cảm nhận được thân thể từng lỗ chân lông thoải mái không gì sánh được, như thoát hoan thoái cốt một dạng. Toàn bộ gông cùm xiềng xích trong tâm trí bị đánh nát, để hắn toàn bộ kĩ xảo, tâm cảnh đạt đến một tầng cao mới.

Để hắn vui mừng là, Thần Hồn Chi Pháp đã nhất cử nhất động tiến vào tầng thứ hai.

Thần Hồn Chi Pháp loại công pháp này là tiên thiên công pháp, sức lí giải của nó căn bản vượt quá thế giới này cấp bậc. Đã nghiên cứu Thần Hồn Chi Pháp gần một phần năm tổng thời gian từ khi hắn trọng sinh, Vân Hoàng nhận thấy thứ này không giống như một môn công pháp, mà so với công pháp

càng thêm triệt để. Bao gồm cả lí luận định nghĩa, khái niệm lí giải, tri thức càng thêm cao minh.

Vân Hoàng lúc này mới ngó nhìn khung cảnh xung quanh.

Đó là một căn tiểu viện, trên mặt tường toàn bộ đều là màu xanh lá trúc.

Tiểu viện rất đơn sơ, ngoại trừ cái giường Vân Hoàng đang nằm ra thì ở giữa có thêm một cái bàn, trên bàn còn có một chén trà bốc lên khói, dường như người pha nó vừa rời đi không lâu.

Một cỗ mờ ảo thơm ngát trong không khí bỗng chốc khiến Vân Hoàng toàn thân thả lỏng, cỗ khí tức này không những không át đi mùi trà, mà còn hoà quyện với hương trà, tăng thêm một phần thần bí.

Vân Hoàng ngồi dậy, hắn chậm rãi bước ra.

Bên ngoài tiểu viện là một vườn trúc rậm rạp, có thể nghe được tiếng của gió nhẹ thổi qua khẽ lay động vườn trúc, tạo ra âm thanh ông ông ngắt quãng.

Ở giữa vườn trúc, thẳng theo cửa ra của tiểu viện là một con đường nhỏ có lát đá bên dưới.

Vân Hoàng sải bước, chậm rãi và trầm ổn.

Chỉ khoảng vài chục hơi thở sau, Vân Hoàng bước ra khỏi vườn trúc, đặt chân lên một vùng thảo nguyên.

Mà ở giữa đó, một cái mềm mại đến cực điểm bóng dáng đang ở đó.

Nàng ngồi trên một cái ghế đan bằng trúc, bên cạnh là một cái bàn từ ngọc thạch đúc ra. Trên bàn là một bộ ấm trà.

Hơi trà vẫn còn ấm.

Nàng quay đầu lại, tóc dài thướt tha hơi nhếch lên, lộ ra một cái tuyệt sắc khuôn mặt. Đôi mắt của nàng long lanh, thất sắc con ngươi nhìn vào Vân Hoàng.

Hắn không có tránh né ánh mắt của nàng, trong lòng giống như có một cái gì đó vỡ oà ra. Một dòng nước ấm chảy khắp người hắn, khiến cho Vân Hoàng ấm áp vô cùng.

Lục Thi Y...

Nguyên lai là nàng...

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 125: Sư tôn

Vân Hoàng cước bộ dừng lại một chút, sau đó lại bước tiếp.

Lục Thi Y đứng lên, chậm rãi bước về phía hắn.

Mỗi một bước chân lại giống như quay ngược lại thời gian, trở lại thời điểm mà bọn họ lần đầu tiên gặp trên vũ đài tạp dịch đệ tử của Phong Ngân tông ngày đó.

"Tại hạ Vân Hoàng, xin chỉ giáo."

"Lục Thi Y, chỉ giáo."

Hai năm, mới có hai năm thôi. Đối với một tu sĩ mà nói, hai năm trong thọ nguyên dài dằng dặc của mình chả khác nào một buổi sáng ăn cơm uống nước của phàm nhân.

Mới có hai năm, mà đã như cả một đời mới gặp lại.

Vân Hoàng đột nhiên trong lòng căng thẳng, nàng có lẽ... đã quên ta là ai?

Nhưng đáp lại hắn chính là Lục Thi Y nhẹ nhàng nhào vào lòng hắn, dụi đầy vào ngực của hắn.

“Vân Hoàng...”

Giọng của Lục Thi Y lí nhí như muỗi kêu, nhưng đối với Vân Hoàng thì không có vấn đề gì. Hắn cười nói.

“Uy, Lục Thi Y. Ngươi không có quên ta?”

“Vân Hoàng...”

“Ta sẽ coi đó như là ngươi không quên đi.”

Hắn lúc này không có phát hiện ra, nàng trên môi đã nhếch lên một nụ cười hạnh phúc, đôi mắt tràn đầy nhu tình.

Nàng sao có thể quên được.

Thiếu niên dắt tay nàng, đối kháng với thế cục dường như phải chết không ngờ, trên môi vẫn nở một nụ cười.

Thiếu niên vì bảo vệ nàng, chịu đựng hàng ngàn, hàng vạn vết thương, dùng hình thức tự hi sinh chính mình để tiêu diệt toàn bộ địch thủ.

Thiếu niên vì để nàng chạy đi, không tiếc đưa cho nàng một trương cực kì quý giá truyền tống phù lục, cùng với vô số tài nguyên.

Buồn cười là nàng vẫn ngu ngốc không biết hắn đưa cho nàng chiếc nhẫn trước lúc quyết tử là vì sao?

Nguyên lai hắn từ trước đã biết, biết rõ ràng cả hai người không có một chút cơ hội nào. Vân Hoàng cũng đã suy tính kĩ càng rồi. Dù bất cứ trường hợp nào, cũng chỉ có một người có thể rời đi an toàn.

Giới tu sĩ vô tình có thừa, vì một gốc linh dược, một món bảo vật mà xuống tay với thân nhân bằng hữu đâu đâu cũng có, huống chi là liên quan đến sinh tử tồn vong? Lục Thi Y đã nghe không hết những người bô bô ngoài miệng có thể hi sinh vì nàng, nhưng nếu thật sự mà nói, cuối cùng vẫn chỉ có hắn thực hiện.

Lúc này, Lục Thi Y mới dứt khỏi hắn.

Vân Hoàng nhìn nàng, nhất thời không biết nên nói cái gì, trong miệng phun ra một câu.

“A... ngươi cao thêm...”

Ngay sau đó là một khoảng yên lặng.

Vân Hoàng câm nín, hắn cảm thấy khá là xấu hổ, câu đầu tiên nói lại như phụ thân lâu ngày gặp lại con gái một dạng.

Lục Yhi Y khẽ cười nấc lên, không khí mới dần hoà hoãn lại.

Cả hai ngồi xuống bên cạnh ngọc thạch bàn. Hàn huyên trên trời dưới biển hai năm qua kinh lịch sự tình.

“Thi Y, tại sao ngươi lại gặp được ta? À mà đi theo ta còn có ba người, bọn hắn bị thương cũng rất nặng.”

“Việc đó ngươi không cần phải lo, bọn họ là đệ tử dưới trướng ta, toàn bộ đã được cứu chữa kịp thời.”

Lục Thi y nói đoạn, trong miệng nhấp một ngụm trà, nói tiếp.

“Cũng nhờ có ngươi đã sơ cứu cho mấy đứa chúng nó trước, nếu không mọi chuyện liền nguy hiểm.”

“Không sao a.”

Lúc này, từ đằng xa chạy đến ba cái thiếu niên thiếu nữ, hai nam một nữ. Chính là ba người Phương Chính, Hàn Vi Vi cùng Chước Dương.

Ba người nhìn thất Vân Hoàng tỉnh lại về sau, liền như tiểu nhi khoa một dạng khốc lóc sướt mướt om sòm cả lên.

Bọn họ một đời sống đến giờ chưa từng thất có ai như Vân Hoàng. Hắn vì cả ba đỡ một kích kia, đã thắng được bọn hắn tâm.

Sau khi cả ba rời đi, Vân Hoàng quay sang hỏi Lục Thi Y.

“Thi Y, ngươi nói ngươi nhận đệ tử, vậy đây là tông môn sao?”

Lục Thi Y gật đầu, đáp lại.

“Đúng vậy, nơi đây là Thanh Hư Tông, tại Lạc Dương cũng được tính là một siêu cấp tông môn.”

“Mà ta, là Thanh Hư Tông bên trong một trong chín vị Phủ chủ.”

Vân Hoàng hơi chau mày phát.

Các tông môn tại Lạc Dương hắn cũng biết đôi chút. Muốn tại trên phiến hải dương này thành lập tông môn còn khó hơn lập hải thành mười lần cũng không hết. Cũng vì vậy, bất cứ một cái tông môn nào tồn tại đều vô cùng kinh khủng. Tại Lạc Dương cũng chỉ tồn tại tám siêu cấp tông môn như vậy. Còn về các tông môn thực lực, ai cũng không rõ ràng, hầu hết trong số đó đều ẩn thế, hành tung thần bí.

Vân Hoàng đoán chắc rằng, Âm Minh cũng có thể là một trong tám siêu cấp thế lực này.

Lục Thi Y là Thanh Hư Tông phủ chủ, nói rõ ra thực lực của nàng cực kì cường đại. Một phủ chủ, có thực quyền còn cao hơn trưởng lão, chỉ dưới tông chủ.

Vân Hoàng không có dò xét Lục Yhi Y, nhưng theo hắn cảm nhận, một cỗ kinh khủng như thảo phạt thiên địa kiếm ý rung động ẩn chứa bên trong mi tâm của nàng. Chỉ là với Vân Hoàng nàng tận lực giấu đi.

Thực lực của nàng, hắn đoán có lẽ là Chân Đan cảnh nhị trọng thiên, Hoá Đan kì. Thậm chí là Hoá Đan kì viên mãn.

Hai năm nay, nàng dùng cách nào để có được lực lượng như vậy, hắn cũng không hỏi. Mỗi người đều có riêng mình bí mật, hắn cũng là có. Giống như Lục Thi Y cũng không hỏi hắn sao có thể sống sót vậy.

Lục Thi Y thấy Vân Hoàng không có biểu hiện gì, trái tim lặng lẽ buông xuống. Dù sao nàng biểu hiện ra thực lực như vậy, khó tránh khỏi rằng hắn có chút thương tâm.

Dù sao, là một người nam nhân, ai lại muốn một nữ nhân vượt trên mình.

Nếu người của Thanh Hư Tông đến đây chắc chắn sẽ chết điếng người. Thứ chính phủ chủ Lục Thi Y là một cái người không màng thế sự, đối với xung quanh gần như không đổi sắc, vậy mà bây giờ lại đi quan tâm cảm thụ của một cái nam nhân.

Vân Hoàng suy nghĩ một chút, sau rồi dõng dạc nói.

"Thi Y, ta sẽ không hỏi đến bí mật của ngươi. Ta chỉ cần biết ngươi đối với ta tốt, vậy là đủ!"

Từ Quỷ Môn Quan dạo một vòng trở về, càng để Vân Hoàng minh ngộ điều gì mới là quý giá.

Vì một chút mặt mũi mà ghét bỏ Lục Thi Y ư? Ha ha! Dù có thân tử đạo tiêu, Vân Hoàng vẫn sẽ không như vậy.

Nàng, đã là trong nhân sinh của hắn quý giá nhất một người.

Lục Thi Y lúc này mới thật sự yên lòng, cả hai người lại tiếp tục hàn huyên một hồi. Đột ngột, Vân Hoàng chân mày nhíu lại một cái trong mắt xẹt qua vẻ đau đớn. Dù chỉ là trong chớp mắt nhưng Lục Thi Y một mực lưu ý hắn nên sao có thể không biết? Nàng ngữ khí ngưng trọng.

"Ngươi bị thương?"

Nàng lúc trước đã kiểm tra kĩ một hồi, trên người Vân Hoàng cơ bản đã bình phục, chỉ đôi chút mỏi mệt mà thôi. Mà Vân Hoàng lúc nãy biểu hiện là thực sự đau đớn, không phải là giả.

Vân Hoàng khẽ lắc đầu một cái, tỏ ý không sao.

Hắn sau khi linh ngộ đột phá Thần Hồn Chi Pháp lên bước thứ hai, thức hồn bành trướng khủng khiếp, kéo theo hồn hải cũng tăng tiến kinh khủng. Bất quá, hậu quả là tinh thần lực của hắn đã vượt qua quá tải sức chịu đựng của thân thể.

May mắn là hồn lực thì không có vấn đề gì, hắn buộc phải dùng hồn lực, trong hồn hải của mình bố trí xuống mấy tầng cấm chế trận văn mới có thể miễn cưỡng kiềm chế đến Hư Đan kì cấp bậc tinh thần lực.

Bố trí trận pháp bằng hồn lực từ lúc còn ở Nguyên Hạo Quốc hắn đã bắt đầu tiến hành nghiên cứu, thậm chí bố trí bằng hồn lực so với trận kì càng thêm điêu luyện.

Lục Thi Y gật đầu, nàng từ trong nhẫn trữ vật xuất ra một cái lệnh bài, trên lệnh bài có khắc một chữ "Lục".

"Đây là lệnh bài đệ tử trân truyền của ta, nếu ngươi muốn ở lại đây thì hãy nhận lấy."

Lục Thi Y trong lòng thoáng căng thẳng, nàng tất nhiên là muốn hắn ở lại đây rồi. Bất quá, nếu hắn muốn rời đi, nàng cũng sẽ tôn trọng ý kiến của hắn.

Vân Hoàng cầm lấy lệnh bài, ánh mắt nhu hoà tới cực điểm nhìn Lục Thi Y, khẽ nói.

"Sư tôn."

Lục Thi Y trong lòng vui mừng quá đỗi, bị hắn nhìn như vậy khuôn mặt đỏ bừng lên, vội vàng nghiêng người ra chỗ khác.

Vân Hoàng nói hai chữ này xong, trong tâm hồn giống như có một dòng nước ấm luân chuyển. Để hắn tâm trí trở nên mềm mại.

Giống như một màn này đã từng quen thuộc, dù cho bao lần luân hồi, bao nhiêu kiếp người đi chăng nữa, cũng không hề thay đổi.

Nàng đứng dậy, phất tay một phát đem một lối đi trong hư không mở ra.

Nguyên lai toàn bộ chỗ này lại là bên trong một cái trận pháp

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Gia nhập Thanh Hư Tông

Lúc này, cả Thanh Hư Tông đều đã dậy sóng!

Lục Hoa Phủ phủ chủ vậy mà lại đưa một nam nhân vào nơi tĩnh dưỡng riêng của nàng.

Ai cũng biết, ngoài ba vị đệ tử trân truyền của Lục Hoa Phủ phủ chủ, không ai có quyền được phép bước vào nàng chỗ riêng tư.

Lục Hoa Phủ, chính là phủ thứ chín của Thanh Hư Tông do Lục Thi Y lập ra. Tuy xưng là một phủ, nhưng đó chỉ là trên danh nghĩa mà thôi, ngoài ba đệ tử trân truyền ra, Lục Hoa Phủ chả còn ai khác.

Một năm trước, Lục Thi Y ngang trời xuất thế, một thiếu nữ chừng mười sáu, mười bảy tuổi mà lại có thể một kiếm bổ đôi Tứ cấp đê giai hải thú, thực lực của nàng lúc đó, cơ hồ đã đạt đến Hư Đan Kì đỉnh phong.

Thanh Hư Tông tông chủ nổi lòng yêu tài, thu nhận vào trong tông, nắm giữ một cái trưởng lão vị, mà nàng chỉ thu có ba cái đệ tử.

Mấy tháng trước, Lục Thi Y có xảy ra xung đột với một vị Phủ Chủ. Bước lên đài tỉ thí một phen. Ai ngờ nàng kinh tài tuyệt diễm, trăm chiêu đem vị Phủ Chủ này đánh ra đài.

Thế là nàng càng là được tông chủ chấp thuận, thành lập riêng một cái phủ, chỉ riêng thực lực của Lục Thi Y, đã đủ để nàng làm vậy.

Lục Thi Y, vẫn luôn là Thanh Hư Tông vạn chúng chú mục.

Tất cả đều nhìn chằm chằm vào Vân Hoàng, muốn xem xem kẻ này rốt cuộc có tài cán gì mà được Lục Phủ Chủ coi trọng.

...

Vân Hoàng rốt cuộc cũng trở thành đệ tử của Thanh Hư Tông.

Đối với chuyện này, Vân Hoàng cũng không có gì bất mãn, một phần là vì muốn phụng bồi Lục Thi Y, một phần còn lại cũng là vì chính mình.

Hắn vốn đĩ tứ cố vô thân, tuy không có phàn nàn, nhưng trong tâm trí hắn cũng có một phần nhỏ cô tịch. Ở bên cạnh Lục Thi Y, cũng là hắn một cái mong muốn.

Hơn nữa, Thanh Hư Tông thân là siêu cấp đại thế lực, nội tình vô cùng thâm hậu, tài nguyên sung túc, tại đây tu hành cũng là việc tốt. Tu đạo một đường là khiêu chiến không ngừng, bất quá vật cực tất phản, cứng quá dễ gãy, đôi khi ta cần phải đứng yên một chỗ lĩnh ngộ thể nghiệm, lấy lui làm tiến, đó cũng là một loại tu hành.

Vân Hoàng quanh năm chinh chiến, thời gian chân chính nghỉ ngơi ít đến đáng thương. Nhân cơ hội này cũng muốn thả lỏng một chút.

Hắn từ sau khi bước vào Thông Linh cảnh liền cảm giác mình đã tới bình cảnh một dạng, nhưng hiện tại tâm linh giải khai, hắn cảm giác mình còn rất nhiều thứ để mà phát triển, mạnh lên cũng là chuyện sớm muộn.

Để tránh một ít chuyện thị phi, Vân Hoàng đề nghị với Lục Thi Y tạm thời không có công bố thân phận của hắn. Dù sao ngoài Phương Chính, Hàn Vi Vi và Chước Dương ba người ra, không ai biết mối quan hệ giữa hắn với Lục Thi Y. Nàng cũng từng nói qua, ba đứa nhóc này tuy hơi ngốc một điểm, nhưng lúc cần thiết vẫn là người có thể tin cậy được.

Nếu không nàng đã không chọn cả ba làm đệ tử của mình.

Vân Hoàng cũng đã được giới thiệu sơ qua về cấu trúc của Thanh Hư Tông, tông môn này trong số tám cỗ thế lực cũng được liệt vào hàng đặc biệt. Thanh Hư Tông thấp nhất tầng thứ chính là đội chấp sự, quản lí một số công việc nhỏ lẻ trong tông môn như nhận đệ tử mới, thu thập nhân tài, khai thác

tài nguyên bên ngoài,... Trên đó chính là trưởng lão, là người trực tiếp quản lí đội chấp sự. Còn có trưởng lão thực quyền, tuy cùng là trưởng lão, nhưng phổ thông trưởng lão căn bản không dám đắc tội với thực quyền trưởng lão. Bởi vì thực quyền trưởng lão trực tiếp quản lí những bộ phận quan trọng của cả tông môn như Tàng Thư Các, Thí Luyện Các, Nhiệm Vụ Đường, Chấp Pháp Đội,...

Bên trên thực quyền chưởng lão chính là bát phủ. Thanh Hư Tông từ lâu về trước là do chín vị cường giả cùng nhau tạo lập. Người mạnh nhất trong số họ trở thành tông chủ đời đầu tiên, còn tám người còn lại được phong làm phủ chủ, hình thành tám cỗ thế lực trong nội bộ phò tá tông chủ. Cứ như vậy chức vị Phủ Chủ được truyền lại tới bây giờ.

Vân Hoàng muốn đến một địa điểm, đó là Tàng Thư Các. Hắn bây giờ muốn tăng lên, đó chính là kiếm đạo, đao đạo cùng thương đạo.

Hắn bây giờ đã minh ngộ ra một chút chuyện.

Một tu sĩ bình thường, tu luyện kiếm đạo một đường, lại muốn song song tu luyện đao đạo sẽ cực kì khó khăn. Có một chút thiên tư tuyệt thế chi nhân có thể lĩnh ngộ được đao kiếm song tuyệt, nhưng bảo bọn họ múa thương thì tuyệt đối không thể làm được.

Đây không phải nói thiên tư bọn họ kém cỏi, mà dường như có một giới hạn nào đó, một giới hạn của tâm linh có thể thừa nhận. Cái giới hạn này đã ngăn chặn không cho họ vượt qua.

Nhưng Vân Hoàng thì không, khi mà thức hồn hắn lĩnh ngộ đến tầng thứ hai, một lần nữa tiến hành thuế biến thì Vân Hoàng cảm giác cái đạo gông cùm xiềng xích đó đã không còn. Lúc trước, giữ vững kiếm đạo cùng đao đạo một đường đã là hắn dùng hết khả năng, thương kĩ đằng sau cũng không dám lấn quá sâu vào tu hành, chỉ học một chút để tăng lực công kích mà thôi. Tránh cho kiếm đạo và đao đạo lung lay.

Giống như một cái túi nhỏ, vô luận ngươi muốn nhét bao nhiêu đồ thì cái túi cũng chỉ có thể thừa nhận ngần đó, muốn cho thứ khác vào thì nhất thiết phải bỏ ra tương đương. Còn nếu muốn miễn cưỡng nhét vào thì cái túi sẽ rách.

Nhưng mà cái túi của Vân Hoàng, giờ đã như mở rộng vô bờ bến, hắn bây giờ có cảm giác một chút đao đạo cùng kiếm đạo xung đột cũng biến mất, thương đạo thành công dung nhập vào trong công kích, những điều trước còn chưa hiểu thấu lập tức thông suốt, hắn bây giờ kĩ xảo, so với lúc trước đâu chỉ cường đại hơn một bậc?

"Uy tiểu tử, sao ngươi nhìn lạ mắt thế?"

Vị trưởng lão trông coi Tàng Thư Các nhìn thấy Vân Hoàng đi vào, không khỏi ngạc nhiên.

Đợt tuyển chọn đệ tử gần nhất cách đây đã hơn ba tháng thời gian, những gương mặt hầu hết lão đã gặp qua, nhưng Vân Hoàng thì hoàn toàn xa lạ.

Vân Hoàng gãi đầu, chỉ tiện miệng lấy một cái cớ.

"A, đệ tử mải mê bế quan nên sau đợt tuyển chọn đệ tử không có lộ mặt."

Cái cớ này của hắn cũng vừa vặn hoàn mĩ, trưởng lão không có lưu lại hắn, chỉ khoác tay ý cho phép hắn vào trong.

Thanh Hư Tông không hổ danh là một phương Lạc Dương đỉnh cấp thế lực. Riêng Tàng Thư Các diện tích so với Phong Ngân Tông Tàng Thư Các lớn hơn không chỉ gấp chục lần. Nhìn sơ qua số lượng thuật pháp đã gần một ngàn loại, về kiếm quyết, đao quyết các loại thì cũng gần trăm loại.

Vân Hoàng xem xét qua một lượt, một bộ phổ thông kiếm quyết giá trị tầm khoảng 100 điểm cống hiến đổ lại, một chút cao cấp hơn thì giá trị điểm cống hiến vượt quá 500.

Vân Hoàng cầm lấy đệ tử lệnh bài, Lục Thi Y đã nói là trong thân phận lệnh bài này nàng đã cho hắn một ít điểm cống hiến, Vân Hoàng thần thức soát vào, hắn dự định sẽ mua một hai quyển kiếm quyết, sau đó đi làm chút nhiệm vụ kiếm chác.

Nhưng khi thần thức hắn kiểm tra...

Một vạn điểm cống hiến.

Hắn khuôn mặt vẫn bình thản, thần thức thu hồi lại, hai mắt lại nhìn về phía những ngọc giản giá trị gần 500 điểm cống hiến kia. Một lần nữa thần thức lại tiến nhập vào thân phận lệnh bài.

Vẫn là một vạn tròn trĩnh, khôbg thiếu một điểm.

Vân Hoàng thở dài, thế này đối với hắn hiện tại là quá nhiều, dù sao hắn cũng là giữa đường nhảy vào, cũng không đối cới Thanh Hư Tông làm ra cống hiến gì. Cầm nhiều điểm cống hiến như vậy cũng thấy chột dạ.

Cuối cùng hắn vẫn chấp nhận sử dụng, Lục Thi Y đã đem cho hắn rồi thì thôi, chả lẽ Vân Hoàng hắn lại có thể mặt dày đến trả hàng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Bàn đá

Vân Hoàng có đại lượng điểm cống hiến trong tay liền không cần cố kị nữa, trực tiếp tiến vào nơi trưng bày những ngọc giản cao cấp nhất kia.

Đó là một gian phòng nhỏ, chỉ có diện tích ước chừng mấy trăm trượng vuông lớn nhỏ.

Vân Hoàng không biết rằng, muốn tiến vào nơi đây không chỉ cần điểm cống hiến cho tông môn, mà cần phải có thân phận đặc thù hoặc được cao tầng như tông chủ hay phủ chủ cho phép tiến vào.

Vị trưởng lão trông giữ Tàng Thư Các cảm nhận được trận pháp trông giữ lay động liền trong nháy mắt bộc phát, nhưng đột nhiên lão lại ngẩn ra.

"Được trận pháp chấp nhận?"

Không khó hiểu nếu lão ngẩn ra, bởi vì những ai được trận pháp chấp nhận đều có thân phận hiển hách trong tông môn, thấp nhất cũng là đệ tử trân truyền của phủ chủ. Những người đó trong tông môn ai ai cũng biết, nhưng mà vừa nãy không có ai trong diện nhận biết cả, làm sao lão lại không ngạc nhiên.

Nhưng mà được trận pháp chấp thuận cho phép tiến nhập chứng tỏ đối phương thân phận cũng vô cùng hiển hách, lão cũng không dám điều tra.

Vân Hoàng vừa bước vào trong căn phòng cuối Tàng Thư Các thì cảm nhận được một luồng kình lực kinh khủng đảo qua mình. Hắn cảm nhận được nguy hiểm, toàn thân căng ra, muốn vận sức thoát khỏi chỗ này, nhưng phảng phất như chìm trong vũng bùn đồng dạng, càng cử động càng khó thoát ra.

Hắn trong đầu thầm nghĩ, đây là Tứ cấp trận pháp! Hơn nữa có thể là Tứ cấp cao giai trận pháp!

Vân Hoàng trong đầu suy tính, Tứ cấp cao giai trận pháp thì hắn muốn dùng sức phá thì không thể. Nhưng nếu phá, lấy hắn Tứ cấp trung giai trận đạo tu vi thì cũng có một phần khả năng. Bất quá, nơi này là Thanh Hư Tông, phá trận, cũng tức là chọc đến Thanh Hư Tông trên đầu, Vân Hoàng càng không muốn cho Lục Thi Y chế tạo phiền phức.

Đang trong giây phút hắn tiến thoái lưỡng nan thời điểm, thân phận lệnh bài của hắn phát ra một đạo nhàn nhạt ánh sáng nhu hoà, khí tức của Lục Thi Y tràn ra, trong chốc lát hoá giải trận pháp lực lượng.

Vân Hoàng thở dài, hắn nhìn về phía thân phận lệnh bài trong tay.

"Vậy ra ra vào nơi đây cần thân phận lệnh bài à?"

Hắn thu lại lệnh bài, chậm rãi bước vào.

Cả căn phòng rộng lớn chỉ có trưng bày hai mươi cái ngọc giản xếp thành hai hàng chỉnh tề. Mỗi ngọc giản đều có nhàn nhạt trận văn quấn quanh. Tất cả đều là Tứ cấp trận văn.

Vân Hoàng thần thức đảo qua một lượt, hai mươi ngọc giản này đều là những tuyệt học quý giá nhất của cả Thanh Hư Tông, cũng là nền móng cho toàn bộ tông. Có công pháp, có bí pháp, có thuật pháp, có đấu kĩ. Trong Thanh Hư Tông, số người luyện thành một trong số hai mươi ngọc giản này toàn bộ đều là tinh anh đóng vai trò quan trọng trong tông môn. Tất cả, dù không phải đều là cao tầng tông môn, nhưng tương lai nắm chắc khả năng trở thành một phương cự phách.

Vân Hoàng muốn chọn lựa ra một cái phù hợp cho mình ngọc giản, hắn có một vạn điểm cống hiến, nơi này mỗi một cái ngọc giản đều là một vạn điểm cống hiến, chỉ có thể chọn một cái mà thôi.

Nhưng khi hắn nhìn lên phía trước, ngoài hai mươi cái ngọc giản ra thì còn có ba kiện đồ vật khác. Khí tức hùng mạnh toả ra từ nó lấn át tất cả, hai mươi cái ngọc giản phảng phất như quân thần phục tùng dưới trướng đế vương.

Một mảng xương sườn lớn, một tấm vẫn thạch bia cùng một cái bàn đá.

Cả ba đều được bao bọc bởi dày đặc trận văn, sát cơ ẩn hiện. Thậm chí, Vân Hoàng còn cảm nhận được trong cấm chế trận văn ẩn giấu vài luồng khí tức cường đại.

Hắn bỏ qua hai mươi cái ngọc giản, bước về phía ba vật kia, khi hắn bước vào phạm vi, một số thông tin truyền vào trong đầu Vân Hoàng hắn.

Mảng xương sườn kia là một kiện đồ vật tìm được bên trong Hải Nguyên Cấm Địa, dường như là xương sống của một đầu thượng cổ hung thú, dù đã qua nhiều năm nhưng huỷ diệt chi ý bên trong vẫn cường đại đến đáng sợ.

Từng có người lỗ mãng, thần thức không kiêng nể thả trên mảng xương sườn này, ngay sau đó thần thức bị huỷ diệt chi ý oanh vụn, hồn hải suýt nữa bị huỷ diệt.

Thứ hai chính là khối vẫn thạch bia kia. Được khai quật từ dưới đáy chỗ sâu vạn trượng dưới biển đào lên. Vẫn thạch bia này không chỉ cứng rắn kì lạ, mà trên đó còn lưu lại nhiều đạo vết kiếm của thượng cổ kiếm đạo cường giả. Kiếm ý của họn họ chém ra, không những không có tán đi, mà còn lưu giữ trên vẫn thạch bia này.

Mức độ nguy hiểm của vẫn thạch bia tuy không bằng mảng xương sườn kia, nhưng kiếm ý bên trong vẫn cực kì cường đại, người ý chí yếu kém tiếp xúc rất có thể sẽ bị thương.

Cuối cùng là cái bàn đá kia. Nó được tìm thấy sâu trong Hải Nguyên Cấm Địa giống như mảng xương sườn, nhưng nó không bộc lộ ra một cái gì hết. Bị xem như là một vật tầm thường, bất quá Thanh Hư Tông tông chủ lúc đó xuất thủ muốn phá vỡ, nhưng không thể lưu lại dù chỉ là một chút vết tích, vì vậy cái bàn đá này được liệt vào ngang hàng với hai thứ kia.

Vân Hoàng nhìn về phía giá trị của ba thứ đồ vật, nhất thời kinh hãi.

Một lần lĩnh ngộ, là một vạn điểm cống hiến. Mặc kệ có lĩnh ngộ được hay không, điểm cống hiến cũng phải nhả ra. Hơn nữa, chỉ được chọn một trong ba.

Vân Hoàng chính thức nhập tông thời gian còn chưa tới một ngày nữa, cho nên về giá trị của điểm cống hiến trong Thanh Hư Tông hắn vẫn không rõ. Bất quá, qua quan sát đống ngọc giản bên ngoài kia, một vạn điểm cống hiến giá trị vẫn là rất lớn.

Còn về có lĩnh ngộ được hay không, Vân Hoàng đến một tia lo lắng cũng chả thèm nghĩ, lấy hắn thiên tư lúc này, không thể lĩnh ngộ được thì đầu óc nên đem cho chó gặm luôn.

Vân Hoàng cuối cùng cũng đưa thân phận lệnh bài đi, soát lấy điểm cống hiến.

"Vậy... nên chọn cái nào đây ta?"

Vân Hoàng cau mày, thần sắc suy tư.

Lĩnh ngộ huỷ diệt chi ý... thực lực của hắn tuyệt đối sẽ nâng cao một mảng lớn. Dù sao hắn chủ tu một trong cũng là huỷ diệt chi ý.

Còn kiếm ý lưu trên vẫn thạch bia... tăng lên thực lực của hắn tuyệt đối sẽ không so với huỷ diệt chi ý kém.

Còn cuối cùng khối bàn đá kia...

Vân Hoàng liền chăm chăm nhìn vào khối bàn đá kia.

Toàn thân bàn đá màu xám xịt, nham nhở vô cùng, hình dáng xem như miễn cưỡng nhìn ra đây là một cái bàn.

Vân Hoàng thần thức bị cấm chế ngăn lại, hắn cởi bỏ trong đầu một chút phong ấn, thả ra hồn lực ngưng tụ vào trong đồng tử.

Ngày trước Vân Hoàng dùng thủ đoạn này liền có thể trong thấy trong thiên địa hỗn tạp lực lượng, thậm chí đã từng dùng cái này lấy ra từ xương cốt yêu thú yêu cốt tinh hoa.

Đột nhiên, dị biến phát sinh, nhanh đến mức Vân Hoàng phản ứng không kịp.

Hồn lực giống như kích thích nó, chiếc bàn đá toả ra đáng sợ uy áp, lấn át cả hai thứ đồ vật kia. Từ trên mặt lớn của bàn đá, một chiếc xích sắc đồ án giống như liệt diễm phần thiên đốt cháy, hiện ra lờ mờ hình ảnh một đầu khổng tước.

Oanh!!!

Cuồng bạo hoả diễm bạo phát, xuyên qua tầng tầng cấm chế tấn công vào hồn hải của hắn.

Vân Hoàng căn bản không ngờ rằng cái bàn đá này lại có linh tính, chỉ có thể trơ mắt nhìn hoả diễm đốt cháy linh hồn mình.

"Không được!"

Vân Hoàng trong lòng gào thét, hắn chỉ có thể trong chốc lát nén xuống trong linh hồn đau đớn. Không chút do dự tiến hành phá bỏ trận pháp ngăn cách trong đầu.

Trận pháp này là tổng hợp từ ba mươi sáu đạo trận pháp nhỏ khác cấu thành, được hắn tạo ra để phong cấm nguồn tinh thần lực và hồn lực khổng lồ trong người. Phong ấn bị phá, lực lượng lunh hồn dũng mãnh như thuỷ triều ấp tới. Không kịp để hắn cảm thấy đau đớn. Hai luồng lực lượng đã va chạm nhau, lấy hồn hải của hắn làm chiến trường, tiến hành cuồng bạo giao phong.

Hắn chịu đựng đến mức nào hắn biết rõ, đau đớn bình thường căn bản còn không khiến Vân Hoàng nhíu mày một cái, bất quá dưới linh hồn cùng hoả diễm thiêu đốt cũng không nhịn được mà nhăn mặt, có chút thống khổ.

Lấy bình thường tu sĩ đến làm cái trải nghiệm này, chỉ sợ đã sớm hồn phi phách tán, thân tử đạo tiêu.

Cuồng bạo hoả diễm giống như một kẻ điên đồng dạng, không để ý mình tổn thương mà chỉ điên cuồng, nếu không ngăn cản mà nói, sợ rằng trừ khi linh hồn Vân Hoàng hoàn toàn bị cháy rụi ma diệt nó mới có thể ngừng.

Tất nhiên hắn không có làm như vậy, mỗi khi hoả diễm đốt lên thì hồn lực của hắn lại như từng đợt âm trầm sóng biển. Dùng sức nặng khủng bố của mình đem dập tắt hoả diễm, hơn nữa Vân Hoàng còn muốn đem hoả diễm này nuốt trọn trừ hậu hoạ. Bất quá hoả diễm tron trượt như con cá trạch một dạng, không ngừng tránh thoát.

Song phương không ai làm gì được ai, lúc này Vân Hoàng hắn mới xuất động ra át chủ bài của hắn.

"Hắc Động Hồn Hải!"

Hắc Động Hồn Hải mang theo kinh khủng thôn phệ lực lấn át tới, hoả diễm giống như cảm nhận được uy hiếp, liều mạng bộc phát chém giết. Bất quá công kích đối với Hắc Động Hồn Hải quả thật là châu chấu đá xe.

Cuối cùng, hoả diễm bị hắn lấn át một bậc, phát động một kích cuối cùng rồi thối lui vào trong chiếc bàn đá, trong đầu hắn yên ắng lại, giống như tất cả chỉ là ảo giác. Chỉ là cơn đau vẫn còn đó, như để chứng minh hết thảy vừa nãy đều là sự thật.

So với hoả diễm, Vân Hoàng thì thê thảm hơn nhiều. Hắn mũi cùng lỗ tai chảy ra máu tươi, phun ra một ngụm tiên huyết bay ngược về phía sau mấy chục trượng, cuối cùng ngã nhào xuống dưới đất.

Vân Hoàng trong mắt cảm nhận được sự ai oán.

Lão tử từ lúc trọng sinh đến giờ giá trị tử vong quả thật là cao đột xuất!

Lần đầu tiên là tại tử vong đầm lầy bên trong Lam Anh bí cảnh.

Lần thứ hai là thời điểm đối đầu với tứ phái cường giả vây công.

Lần thứ ba là dưới lòng đất bị yêu thú săn lùng.

Lần thứ tư là lúc truyền tống trận bị sai lệch, suýt nữa thì bị không gian lực lượng cùng kiếp lực xé rách.

Lần thứ năm là lần bị hắc y nhân tu luyện hủ độc công truy sát.

Lần thứ sáu là bị bóng đen kì lạ kia vây hãm cả cuộc đời trước khi trọng sinh. Suýt nữa đem chính mình giết.

Lần thứ bảy là lần này! Bị một cái bàn đá cũ kĩ không rõ lai lịch đánh cho thừa sống thiếu chết!

Ta kháo! Từ lúc nào ta đắc tội với lão thiên rồi!

"Thật sự là khó chịu, may mắn là chưa có ra khỏi vùng cấm chế. Nếu không, một vạn điểm cống hiến quả thật mất trắng!"

Hắn khẽ lầm bầm, quẹt đi trên mặt máu.

Vân Hoàng dần ổn định lại, trong nháy mắt tạm thời bố trí cấm chế đem hồn lực cùng tinh thần lực tạm thời giữ lại. Sau đó mới chật vật đứng dậy.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 128: Lấy hoả diễm luyện thể

Vân hoàng chỉnh chu lại trang phục của mình một chút, Đồng thời điều chỉnh trạng thái của bản thân. Ngay giữa phòng, hắn ngồi xuống bắt đầu bế quan chữa thương. Thương thế của hắn bên ngoài thoạt nhìn không có gì, nhưng thực chất tổn thương lại chính là hồn hải. Hắn vận chuyển liên tục Thần Hồn Chi Pháp, lấy xung quanh từng hạt nhỏ bé tinh quanh bắt đầu chữa trị.

Rất nhanh đã gần ba ngày trôi qua, thương thế của hắn mới khôi phục thất thất bát bát.

Thông thường tu sĩ nhận lấy tổn thương linh hồn tuyệt đối không có khả năng ba ngày là khôi phục, thậm chí là nửa năm còn khó. Chưa đạt đến Ngưng Niệm cảnh tu sĩ, linh hồn chính là trong cơ thể của mình yếu ớt nhất tồn tại.

Vân Hoàng ngồi dậy, hắn cắm ở đây đã ba ngày rồi nhưng không có ai đến, xem ra trường hợp này nhiều lần đã xảy ra trước kia.

Vân Hoàng một bên suy tính, một bên chuẩn bị để tiến hành đối phó cái bàn đá này.

...

Lục Thi Y bước đi trên một hành lang lớn, hành lang sâu hun hút khiến cho người ta không khỏi tâm thần bất ổn.

Bất quá, nàng vẫn một mặt bình tĩnh, chậm rãi bước đi.

Khoảng một nén hương thời gian, nàng cuối cùng cũng đi đến điểm cuối của hành lang này.

Điểm cuối, chính là một phiến tro sắc đại môn.

Dường như biết rằng Lục Thi Y sẽ đến, tro sắc đại môn chậm rãi mở ra. Bên trong, là một cái khoảng hơn hai mươi nữ tử đang ngồi.

Nàng dáng dấp tuy kiều diễm, nhưng lại rất anh khí, có đôi phần giống nam tử. Phối hợp thêm bộ y phục màu đỏ rực trên người lại càng trông mạnh mẽ.

Người này, chính là Thanh Hư Tông tông chủ, Ninh Trường Hân.

Thanh Hư Tông không phải không có nữ tông chủ những đời trước, nhưng là nữ tông chủ mà có thể một mình trấn áp cả Bát Phủ chỉ có duy nhất nàng Ninh Trường Hân làm được.

Lục Thi Y thảm nhiên ngồi xuống bên cạnh Ninh Trường Hân, dù luận bối phận không bằng Ninh Trường Hân, nhưng cả hai quan hệ căn bản chính là bằng hữu quan hệ.

Vị Thanh Hư Tông tông chủ này cũng là người duy nhất biết, Lục Thi Y biểu hiện trước mặt lũ Bát Phủ chỉ là một góc băng sơn là thôi. Mà nàng thì minh bạch rõ ràng Lục Thi Y đáng sợ.

Nếu để nàng cảnh giới đặt ngang hàng với Lục Thi Y, chắc chưa tới hai mươi chiêu là nàng sẽ chết ngay lập tức.

Nhưng để nàng không hiểu rằng, một nữ tử như Lục Thi Y này, sẽ để ý một cái nam tu khác.

Lục Thi Y tâm cảnh cao tuyệt, sát phạt quyết đoán, tâm linh cứng cỏi, so với nam tử còn muốn cứng rắn hơn. Vậy mà, mỗi khi nhắc đến Vân Hoàng, Lục Thi Y nàng vậy mà lại trở nên ngây ngô, căn bản giống như thiếu nữ mới biết yêu đồng dạng. Điều này làm tâm tình của Ninh Trường Hân hết sức cổ quái.

Phải biết rằng lúc nàng muốn thu Lục Thi Y làm đồ đệ, Lục Thi Y chỉ đơn giản đáp lại một câu như thế này.

"Ngươi không đủ."

Ninh Trường Hân thở dài, nàng quả thật là không đủ.

Phải biết, hiện tại Lục Thi Y là đang chỉ điểm nàng a.

Nếu không phải tu vi nàng so với Lục Thi Y cao, nàng đã dập đầu bái sư rồi.

Quay lại vấn đề chính, đó chính là thiếu niên mà Lục Thi Y thích, Vân Hoàng.

Nàng đã cho nhân mạch đi điều tra một phen.

Vân Hoàng khoảng gần một năm trước bất chợt xuất hiện gần phụ cận Hạ Lân Hải Thành, hắn hành tung rất bình thường, không có gì đáng ngờ. Thẳng đến hôm nay gia nhập Thanh Hư Tông.

Ninh Trường Hân lặng lẽ chú ý, Vân Hoàng cái tên này, nàng sẽ vạn phần chú ý.

...

Vân Hoàng không tự chủ được mà lông tóc dựng đứng.

Giống như có một thứ gì đó, từ sâu trong u minh giáng lâm lên người hắn.

Bất quá, không cảm nhận được khí tức nguy hiểm từ nó, Vân Hoàng dứt khoát không để ý nữa.

Vân Hoàng lúc này đứng dậy, hắn đã chuẩn bị xong xuôi, tiến nhập vào bên trong bàn đá cấm chế phạm vi.

Cái bàn đá này bình thường ẩn đấu phi thường lợi hại, thần thức bình thường căn bản không phát giác nó bất thường chỗ nào. Chỉ có Vân Hoàng sử dụng hồn lực mới có thể nhìn ra.

Lại một lần nữa, cái kia xích sắc đồ án tái hiện. Kinh khủng hoả diễm bùng lên như đốt cháy hư không. Vân Hoàng nghiêm mặt, lúc trước chỉ có thần hồn hoả diễm công kích mới có thể xuyên qua cấm chế, nhưng bây giờ hắn đã bước vào cấm chế phạm vi, mất đi cấm chế che chở. Bây giờ Vân Hoàng đối

mặt không chỉ còn là linh hồn nguy hiểm, mà còn là nguy cơ nhục thân tiêu vong.

Hắn không dám khinh thị chút nào, phong cấm lực lượng linh hồn mở ra.

Dù chọn hai đồ vật kia xác xuất an toàn rất cao, lợi ích đem lại cũng rất lớn, đủ để thực lực của hắn tăng một mảng lớn. Nhưng Vân Hoàng có cảm giác cực kì mãnh liệt rằng, thứ ẩn giấu bên trong cái bàn đá đó giá trị xa xa ngự trị trên hai món kia.

"Cho ngươi xem một chút át chủ bài của ta."

Vân Hoàng khẽ cười, trong ngữ khí tràn ngập chiến ý tự tin.

Hắn vừa mới tỉnh dậy, thân thể còn hơi co cứng. Mượn cái này hoạt động gân cốt một chút.

Cuồng bạo hoả diễm lần nữa tế xuất, Vân Hoàng hồn lực điên cuồng tràn ra, hắn cố gắng giữ vững tỉnh táo, đem hồn lực hoá thành vô vàn trận kì lớn nhỏ.

Dùng hồn lực để bố trận trước kia tại Nguyên Hạo Quốc thời điểm hắn đã từng thử nhưng thời điểm đó chỉ có thể bố trí một số trận pháp đơn giản. Bất quá với năng lực hiện tại, trong nháy mắt hắn có thể bố trí ra Tam cấp trận pháp, lấy trận pháp tạo nghệ cộng với cường đại hồn lực, phổ thông tu sĩ cùng giai hoàn toàn bị hắn nghiền ép. Đó là chưa vận dụng thân thể và tu vi.

Hàng đống trận pháp được bố trí dày đặc trong một khoảng thời gian rất ngắn, móc nối với nhau kín kẽ như mạng nhện. Nhưng vô cùng quy củ, thoạt nhìn bố cục có chút giống với cách sắp xếp các bánh răng của đồng hồ.

Cả một hệ thống đồng loạt vận chuyển, tạo thành một bức tường không kẽ hở. Bảo vệ chặt chẽ hồn hải của hắn, ăn quả đắng một lần, Vân Hoàng quyết không để cho hoả diễm của mình tràn vào hồn hải.

Hoả diễm đốt cháy không ngừng, nhưng mặc cho nó đốt như thế nào, ba mươi sáu trận pháp thay phiên nhau chống đỡ, chỉ cần một trận pháp bị tổn thương thì một trận pháp còn lành lặn sẽ tiến hành thay thế, còn Vân Hoàng sẽ điều đồng hồn lực chữa trị cho trận pháp kia.

Hoả diễm giống như có linh tính, nó vô cùng tức giận, thế công kéo lên. Vân Hoàng cũng không có dự định làm bao tải cho nó đánh, hắn toàn thân linh lực vận chuyển, liên tiếp xuất quyền. Quyền kình kinh khủng phá toái chân không, nổ ra giống như sấm động. Hoả diễm bị đánh lỗ chỗ, trong khoảnh khắc đó trông như cái tổ ong, vô cùng thảm thiết. Vân Hoàng quyết không có lưu thủ, 1080 đoạn linh hà trong cơ thể điên cuồng vận chuyển. Hắn Diệt Vấn đạo pháp vừa xuất, trong phút chốc chém ra cả ngàn đao, đao khí mơ hồ hình thành xung quanh hắn hình cầu, hoả diễm tới gần lập tức bị đao khí nặng nề nghiền nát thành tàn hoả.

Hoả diễm này tuy có thể đối với linh hồn công kích, nhưng bản chất vẫn chưa phải là linh hồn loại kia, vì vậy lấy tu vi của hắn vẫn có thể đối phó.

Vân Hoàng đang chiến đấu kịch liệt thì trong đầu xuất hiện một ý nghĩ.

Hắn đối với hoả diễm là toàn lực ứng phó, lấy hắn thực lực cũng là hết sức. Hơn nữa, Vân Hoàng không có dám chắc bị lật thuyền trong mương hay không, bao giờ hảo diễm này hao hết. Vì vậy, tại sao không lợi dụng cái này nhỉ?

Vân Hoàng đột nhiên đình chỉ công kích, hắn ngồi xếp bàng xuống, để mặc hoả diễm tiến đến tàn phá.

Vân Hoàng bị hoả diễm bao phủ, lấy hắn Đạo Thể Ngũ Trọng Thiên da thịt vẫn trong ngáy mắt bị cháy đen, khô quắt lại. Vân Hoàng mặt không đổi sắc, trong đầu chỉ có thanh minh, liên tục vận chuyển luyện thể công pháp Bá Cực Chi Thể.

Vân Hoàng trong lòng vui mừng, hắn không có đoán sai. Hoả diễm này tuy cuồng bạo vô cùng, nhưng lại tinh thuần đến cực điểm, lấy nó để luyện thể so với đập vào một đống tài nguyên thì tốt hơn nhiều.

Bất quá, cũng bởi vì nó tinh thuần, không có ẩn chứa tàn phá tính chất nên Vân Hoàng mới dám làm thế. Nếu không đổi lại là một ngọn lửa ẩn chứa hủy diệt chi ý thì cho hắn mười cái là gan hắn cũng không dám dẫn nó vào trong cơ thể để rèn luyện.

Vân Hoàng cũng một mực suy đoán, một ngọn lửa mất đi hết thảy tàn phá, căn bản chỉ bằng một ngọn lửa bình thường dùng để sưởi ấm cả. Hắn suy đoán rằng, ngoạn lửa này trước kia quá mức cường đại, nên dù bị thời gian gột rửa hết thảy vẫn giữ một phần uy lực.

Tu luyện vào giai đoạn quan trọng, Vân Hoàng không có tiếp tục phân tâm nữa mà hoàn toàn đắm chìm trong luyện thể cảm ngộ. Đồng thời còn một công đôi việc. Cũng đem hồn lực của mình trước hoả diễm chống cự, rèn luyện, càng thêm vững chắc, càng thêm ngưng luyện.

Ở bên ngoài, một dáng người xinh đẹp lướt qua trưởng lão trông coi Tàng Thư Các. Lão hai mắt trố ra, không nhịn được mà nuốt nước bọt cái ực. Trong miệng mấp máy không rõ tiếng.

"Cứu...cứu phủ chủ!!!"

Các đệ tử xung quanh nghe thấy danh hào này cũng hít một hơi lãnh khí, vội vàng cúi đầu, thậm chí cả len lén ngước lên cũng không dám.

Cứu phủ chủ vị này, không thể khinh nhờn!

“Bái kiến phủ chủ đại nhân!!!”

Lục Thi Y không có để ý, nàng chỉ bước vào trong căn phòng cuối cùng của Tàng Thư Các, để lại một câu.

“Trước khi ta đi ra, tuyệt đối không ai được phép vào đây.”

Các đệ tử kinh sợ một hồi, sau đó nhìn bóng lưng biến mất đằng sau đại môn kia. Ánh mắt tràn ngập vẻ mê ly.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 129: Đạo Thể Lục Trọng Thiên

Luyện thể là một cái dài dằng dặc quá trình.

Sở dĩ luyện thể chi lộ ít người đi, bởi vì một khi bước vào con đường này sẽ chịu muôn vàn tịch mịch cùng thống khổ.

Một tháng, hai tháng, ba tháng,...

Ngoại giới đã ba tháng trôi qua. Vân Hoàng vẫn ngồi xếp bằng, hai mắt hắn nhắm nghiền. Cả người bị tầng tầng liệt diễm bao phủ. Toàn thân Vân Hoàng khô queo quắt, huyết nhục bị nóng chảy tạo thành từng lớp cứng màu đỏ đen phủ trên hắn, tổn thương như vậy, một thông thường tu sĩ sợ rằng sẽ đau đớn quá mức mà chết đi.

Bất quá, nếu xem xét kĩ, có thể thấy một cỗ sinh cơ rất nhỏ đang lặng lẽ trôi nổi. Cỗ sinh cơ này rất nhỏ, nhỏ đến mức so với sự sống của một đầu tiểu trùng còn nhỏ hơn. Nhưng cỗ sinh cơ này lại tinh thuần đến cực điểm, tiên thiên chi khí quấn quanh, tựa hồ như sinh mệnh hài tử vừa lúc sinh ra đồng dạng.

Vô cùng đột ngột, Vân Hoàng mở mắt ra. Hai mắt hắn thanh minh, vô cùng vô tận tiên thiên chi khí bỗng chốc tràn ra, thổi lực lượng sinh mệnh vào trong người hắn. Vô tận sinh cơ hoà tan vào từng tế bào.

Rắc rắc rắc rắc rắc

Dưới tầng tầng lớp máu đông lại, liên tục phát ra những âm thanh “rắc rắc”, tựa hồ như có một thứ gì đó đang ẩn bên trong, muốn phá kén mà ra.

Từng đường nứt vỡ cứ lớn dần, từ trong đó, giống như hồng hoang mãnh thú lực lượng inh khủng sôi trào. Vân Hoàng dường như đạt đến giới hạn, thét lớn một đạo âm thanh như sấm dậy.

“Phá cho ta!!!”

Từ bên trong kén máu, một luồng kình lực kinh thiên phá ra, chấn nát kén máu thành bã vụn, lộ ra Vân Hoàng thân hình. Hắn toàn thân trắng như ngọc thạch, làn da như ngân quang quấn quanh. Luân chuyển quanh thân hắn là 72 đạo long văn.

Long văn so với trước đã to hơn một chút, vô cùng sống động, giống như là một đầu mới sinh tiểu long. Kinh khủng nhất là, long văn tăng phúc lực lượng vậy mà gia tăng ba thành.

Để Vân Hoàng kinh hỉ nhất là, hắn không chỉ đột phá đến Đạo Thể Lục Trọng Thiên, mà còn nhất cử nhất động vọt luôn tới Lục Trọng Thiên đỉnh phong.

Đạo Thể đại thành cảnh giới đã đạt gần đến giới hạn, lấy hắn phòng ngự, tại Thông Linh cảnh đã khó gặp đối thủ. Trừ khi Thông Linh cảnh cửu cấp cấp bậc công kích ra tay, nếu không thì căn bản không thể xé mở hắn phòng ngự.

Vân Hoàng vận chuyển cương nguyên, một quyền đánh ra tăng phúc thêm cả long văn chi lực, hoả diễm ập tới lập tức bị thổi bay. Vân Hoàng tiếp tục xuất quyền, liên tục quyền rót xuống chấn vỡ nát hoả diễm.

Hắn mỗi bước đi khí thế lại mạnh hơn một chút, đó là do Vân Hoàng nắm giữ cương nguyên ngày càng thêm thông thuận.

Vân Hoàng ngày trước sử dụng toàn bộ thủ đoạn mới có thể miễn cưỡng nghiền ép bên trong yếu nhất Thông Linh cảnh bát cấp. Bất quá bây giờ chỉ cần lấy riêng luyện thể tu vi đã có thể nhẹ nhõm đối với Thông Linh cảnh bát cấp yếu nhược nhất nghiền ép, nếu kết hợp thêm cả linh lực và hồn lực, thực lực của hắn so với trước ít nhất tăng gấp đôi.

Oanh oanh oanh oanh oanh

Dưới mãnh liệt quyền kích, hoả diễm đồ án ngày càng ảm đạm, bên trong bàn đá tích luỹ một luồng lực lượng cực lớn, muốn đem cả bàn đá bạo thể.

Vân Hoàng sao có thể để điều đó xảy ra, hắn vung cánh tay, sáu toà đạo đài rực rỡ kim quang hạ xuống, giống như thái sơn trấn áp, ẩn chứa trấn áp chi ý đè xuống bàn đá.

Lực lượng kia bị trấn áp trở nên vô lực, cuối cùng tán đi. Để lại trọn vẹn hoả diễm đồ án.

Vân Hoàng thở phào một hơi, thành công!

Trước tiên chưa có vội tiến tới chỗ bàn đá, Vân Hoàng ngồi xếp bằng xuống dưỡng thần, điều chỉnh một chút trạng thái của mình. Nhỡ đâu bàn đá còn giấu diếm ám thủ vẫn còn chỗ để mà phản kích.

Điều tức khoảng một canh giờ về sau, tinh khí thần của hắn đã trở lại trạng thái đỉnh phong. Vân Hoàng lúc này mới đứng dậy tiến tới chỗ bàn đá.

Nhìn lờ mờ hoả diễm đồ án kia, Vân Hoàng như có điều suy nghĩ.

"Xem ra đồ án này ẩn chứa sâu bên trong bàn đá, bị hồn lực của ta hấp dẫn mới lộ ra."

Vân Hoàng trong mắt toát lên dị sắc.

Hồn lực loại lực lượng này bản chất quá mức thần kì, quá mức kinh thế hãi tục. Vân Hoàng cảm giác, nó so với bất kì lực lượng nào hắn từng gặp đều siêu việt.

Ban đầu hắn tưởng rằng hồn lực cũng giống như tinh thần lực một loại, nhưng xem ra không đơn giản như vậy.

Bí ẩn hơn là, có một thứ công pháp có thể tu luyện và điều khiển hồn lực, chính là công pháp hắn đang nắm giữ.

Vân Hoàng xoa xoa trán, hắn hồn lực bao phủ lấy cái bàn đá, hồn lực ngưng thành từng tia nhỏ, tróc ra hoả diễm đồ án. Hoả diễm đồ án bay vào trong hắn hồn hải, ẩn chứa lượng thông tin khổng lồ đến mức khiến Vân Hoàng có chút choáng váng, cảm giác như trên đầu mình đang treo một quả tạ vậy. Cực kì nặng nề. Bất quá, lần thu hoạch này với hắn, đáng giá!

Lĩnh ngộ hoả diễm đồ án này, so với huỷ diệt chi ý và kiếm ý còn tốt hơn.

Vân Hoàng lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một bộ y phục, hắn bước ra khỏi phạm vi cấm chế thì thấy Lục Thi Y đang đứng gần đó.

"Ngươi đột phá?"

Lục Thi Y hai mắt dừng lại trên người hắn.

Vân Hoàng cười nói.

"Chỉ là một cái tiểu đột phá mà thôi."

"Đi đi, ta dẫn ngươi ra ngoài."

Vân Hoàng đi sau lưng nàng, trở lại Tàng Thư Các.

Lúc này là ban ngày, Tàng Thư Các tại thời điểm này tuy không nói là đông người nhưng cũng chứa không ít. Mà Vân Hoàng đi cạnh một tuyệt thế mĩ nhân, đương kim Cửu Phủ Chủ đại danh đỉnh đỉnh Lục Thi Y tất nhiên thu hút mọi ánh nhìn. Tất cả chăm chú nhìn như muốn đục lỗ trên người hắn. Nếu ánh nhìn có thể xiên được người, có lẽ giờ Vân Hoàng đã thành cái tổ ong.

"Chết tiệt, kẻ đi bên cạnh Cửu Phủ Chủ là ai!!!"

"Lại còn đối với Phủ Chủ như vậy thân mật trò chuyện!!!"

"Ta đi! Gã đó có tài đức gì mà được hưởng thụ đãi ngộ như vậy?!"

"Quả thật là tu chín kiếp a!"

"Các ngươi xem, kia không phải kí hiệu riêng của Cửu Phủ sao? Hắn là Cửu Phủ đệ tử?"

Vân Hoàng nghe chúng đệ tử bốn phía nghị luận không khỏi quẹt mũi một cái, ngữ khí bất đắc dĩ hướng phía Lục Thi Y.

"Sư tôn, nhân khí của người trong tông môn cũng thật cao a."

"Ta cũng không có quan tâm cái này."

Nói đoạn, nàng phẩy tay, cả người bay lên, đưa cả người hắn theo cùng, tiến về phía Cửu Phủ phương hướng.

"Ngươi muốn bế quan?" - Lục Thi Y dẫn hắn đến đình viện xong thì hỏi một câu.

Vân Hoàng gật đầu, muốn tiêu hoá toàn bộ lượng thông tin trên hoả diễm đồ án, bế quan vài tháng thời gian là điều không thể tránh khỏi.

"Ba tháng sau chính là Thanh Hư thi đấu, tuy không phải một dịp quan trọng gì nhưng đây là thời cơ thích hợp để ngươi ra mắt."

Vân Hoàng gật đầu.

Lục Thi Y có chút lưu luyến.

"Ta đi."

Nàng thân hình phiêu dật, trong nháy mắt biến mất khỏi tầm mắt của hắn.

Vân Hoàng trở vào đình viện. Nơi đây linh khí so với ngoại giới dồi dào gấp năm sáu lần cũng không dừng lại, thanh thần khí sảng, rất thích hợp để bế quan. Hơn nữa, tài nguyên ở nơi này vô cùng nhiều. Cửu Phủ tuy tư lịch nông cạn, tài nguyên so với Bát Phủ trước đó một nửa cũng không tới. Bất quá chỉ có hắn, ba đệ tử Phương Chính, Hàn Vi Vi cùng Chước Dương, thêm cả sư tôn là Lục Thi Y là năm người. Với năm người mà nói, tài nguyên như vậy còn dư dả chán.

...

Khỏi cần nói, lấy miệng lưỡi thiên hạ truyền nhau, danh tiếng của Vân Hoàng đã lan ra toàn bộ Thanh Hư Tông. Có nhiều người còn phác cả hình ảnh của hắn, thu lại thuỷ tinh cầu lúc mà Vân Hoàng cùng Lục Thi Y đi trong Tàng Thư Các lúc đó. Thậm chí, đã có người đối với ba vị đệ tử cũ của Cửu Phủ Chủ dò hỏi qua. Kết quả không cần nói cũng biết, quả thật là Cửu Phủ Chủ tiếp nhận một đệ tử mới.

Hầu hết chúng đệ tử đều có suy nghĩ thứ nhất là chất vấn tại sao Vân Hoàng có thể hưởng thụ đãi ngộ như vậy. Thứ hai thì là trong lòng nổi lên hi vọng, đã có người được thu vào, mình có cơ hội chăng?

Phủ Chủ thế lực bên trong Thanh Hư Tông sở hữu thực quyền cao nhất, có thể đầu nhập vào một thế lực Phủ Chủ thì chỉ cần thiên tư không quá tệ thì đột phá Chân Đan cảnh cơ hồ là chuyện ván đã đóng thuyền, có thể hưởng thụ tám ngàn năm thọ nguyên. Cả đời ăn sung mặc sướng.

Cửu Phủ dù cho tư lịch nông cạn, ngoại trừ Lục Thi Y ra thì không có một cao thủ nào chống đỡ nhưng vẫn có cực nhiều tài nguyên a! Vào trong đó tu hành, bọn hạ chẳng phải nhất phi trùng thiên? Thế là rất nhiều người ôm theo tâm lý may mắn muốn gia nhập Cửu Phủ, đều bị ăn trái đắng ra về.

Nhưng so với các đệ tử, cao tầng tông môn phản ứng lại hoàn toàn khác biệt.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 130: Bát Phủ cho mời

Bát phủ bên trong chỗ sâu. Đó là một căn rộng lớn mật thất.

Ở giữa mật thất là một cái bàn dài, từ thiết kim đúc ra lạnh lẽo. Có mười cỗ kim toạ, ngồi bên trên kim toạ đều là cao tầng của Bát Phủ.

Ngồi chiễm chệ ở giữa là một đại hán râu đỏ, một mặt hoà ái dễ gần, quả thật rất làm người ta liên tưởng đến một con người hảo sảng, nhưng sâu bên trong con mắt là một sự lạnh lẽo thấu xương, tàn nhẫn đến cực điểm.

Bát Phủ Chủ, Nghiêm La.

Bề ngoài hoà ái dễ gần, nhưng Nghiêm La thủ đoạn độc ác vô cùng. Từng nhúng tay hay ít nhất là gián tiếp thực hiện nhiều vụ việc bẩn thỉu trong nội bộ tông môn.

Bất quá, nhiều năm như vậy, gã làm việc vẫn rất kín kẽ, tuyệt không để ai bắt lấy sơ hở, mà nếu có cũng không đủ để lật đổ gã.

Lục Thi Y trở thành Cửu Phủ Chủ thời điểm, Nghiêm La đã từng muốn mua chuộc, thậm chí muốn thuần phục Lục Thi Y dưới trướng mình. Làm việc không thành, gã nhiều lần nhắm vào Cửu Phủ ức hiếp, thậm chí đã từng suýt khiến đệ tử của nàng mất mạng. Kết quả không cần nói cũng biết, Lục Thi Y khiêu chiến Nguyêm La, dùng một trăm chiêu chớp nhoáng đánh bại.

Một trăm chiêu lúc đó, căn bản không phải giao thủ, mà là ngược đãi một chiều. Lục Thi Y thực lực cường hoành đến cực điểm, đánh cho gã tàn tạ đến mức kêu cha gọi mẹ. Cuối cùng vì tông môn mà lưu cho hắn nửa cái mạng.

Nghiêm La nghĩ đến chuyện cũ lại thấy toàn thân đau nhức. Khuất nhục này không phải chỉ là thể xác, mà cả tinh thần, để gã lúc đó trước mặt đông đảo đệ tử phải gục mặt quỳ xuống xin lỗi. Gã không thống hận Lục Thi Y mới là lạ.

Lần trước lão muốn mua chuộc Lục Thi Y vì thiên phú, tiền đồ của nàng, tương lai có cường giả như vậy toạ chấn, Thanh Hư Tông gã căn bản có thể đi ngang. Bất quá, bây giờ lão chỉ muốn Lục Thi Y giống như súc sinh quỳ lạy dưới háng lão, để lão ngày ngày phát tiết.

Nhìn hình ảnh Vân Hoàng bên trong thuỷ tinh cầu, Nghiêm La chỉ phất tay.

"Mua chuộc hắn. Ba đứa kia thì thuần tuý là ngu ngốc, nhưng tên này xem chừng cũng là người cơ trí. Thức thời mới là trang tuấn kiệt."

Một vị trưởng lão run rẩy nói.

"Nhưng mà Nghiêm Phủ Chủ, nhỡ đâu lại..."

Ánh mắt đáng sợ tràn ngập sát khí của Nghiêm La khiến vị trưởng lão này cứng họng ngay lập tức, lời cuối cùng "thất bại" đã đến miệng rồi cũng không nói ra được.

"Hừ, ta không tin, còn có kẻ thông minh là không thể mua chuộc. Cho hắn đãi ngộ tốt nhất cả Bát Phủ, một cái nông cạn Cửu Phủ sẽ có thể cho đãi ngộ đến thế nào chứ?"

Nghiêm La cười lạnh.

...

Sắp xếp thông tin đối với Vân Hoàng hiện tại là một cái dài dằng dặc cộng với độ khó cực lớn quá trình.

Hoả diễm đồ án hiện tại giống như những mảnh ghép lộn xộn, việc của Vân Hoàng đó chính là đem những mảnh ghép đó sắp xếp thành một tác phẩm hoàn chỉnh.

Nghe có vẻ đơn giản, nhưng khi bắt tay vào thực hiện mới cảm nhận được độ khó cực giai.

Không chỉ tiêu hao tinh lực cực kì khủng khiếp, mà còn rất dễ đi sai hướng, chỉ cần một mảnh ghép sai lầm sẽ dẫn tới lệch hướng. Rốt cuộc phải phá đi lập lại, tổn hao vô số thời gian.

Thế giới tinh thần sâu bên trong Hắc Động Hồn Hải thời gian so với ngoại giới trôi chậm hơn nhiều, nhưng Vân Hoàng vẫn cảm giác mình thiếu thốn thời gian rất nhiều.

So với giải mã hoả diễm đồ án, tu luyện đan đạo cùng trận đạo lộ ra vẻ nhẹ nhõm hơn nhiều.

Trận đạo tu vi của hắn đã đạt đến Tứ cấp trung giai, Vân Hoàng lúc này không có tiếp tục tăng lên trận đạo tu vi, mà học tập những loại pháp trận khác.

Trận chi đạo vô số, dù cho một Ngũ cấp Trận Pháp Sư cũng không dám tuyên bố rằng mình thông thuộc toàn bộ từ Ngũ cấp trở xuống trận pháp.

Không ngừng học hỏi, không ngừng sáng tạo, đó chính là mục tiêu của hắn lúc này.

Còn về đan đạo, nửa bước đại sư tu vi đã dừng lại khá lâu, tích luỹ cũng không tầm thường, bây giờ Vân Hoàng tuỳ thời có thể bước vào Đại Sư đan đạo, luyện chế được chân chính Huyền giai đan dược.

Quả thật,một tháng sau khi bế quan, hắn cho ra lò lô đầu tiên Huyền giai đan dược Thiên Linh Đan, bản nâng cấp của Linh giai đan dược Địa Linh Đan.

Thiên Linh Đan là Huyền giai hạ phẩm phổ biến nhất đan dược một trong, chủ yếu là dùng cho Thông Linh cảnh hậu kì tu luyện.

Lấy Lục Thi Y chuẩn bị cho Vân Hoàng tài nguyên, luyện chế một trăm, một ngàn viên cũng còn dư xài.

Vân Hoàng luyện đan, cũng chọn một số khoả đan dược tốt đưa cho ba người Phương Chính, Hàn Vi Vi, Chước Dương tu luyện.

"Tốt, lại một khoả!"

Vân Hoàng cầm trong tay một khoả Thiên Linh Đan, một ngụm nuốt vào, vận chuyển Vĩnh Cửu Chi Mạch, núi linh thạch đằng sau dần tan thành từng đạo khí vụ, hình thành một cái vòng xoáy lớn rót vào trong Vân Hoàng.

Hắn liên tục nuốt Thiên Linh Đan, linh lực vòng xoáy xung quanh càng mãnh liệt hơn, phạm vi đã mở rộng đến cả trăm trượng. Đến khi Vân Hoàng nuốt viên Thiên Linh Đan thứ chín mươi, hắn trong người giống như phá vỡ một đạo xiềng xích, tu vi bùng nổ. Đồng thời đem toàn bộ núi linh thạch hoá thành cát bụi, củng cố cảnh giới.

Thường nhân tu luyện, khi đột phá Thông Linh cảnh thì thiên địa chi lực sẽ tràn vào trong đan điền, hình thành chín đạo vách ngăn. Muốn tăng lên một cấp cảnh giới, tu sĩ phải cảm ngộ thiên địa chi ý, đồng thời hấp thu lực lượng phá bỏ vách ngăn. Đả thông cả chín tầng ngăn cách, lực lượng đạt tới viên mãn, thiên địa chi ý cảm ngộ cũng đạt tới một độ cao nhất định. Tập hợp hai yếu tố đó mới có thể đem lực lượng trong đan điền, cùng với lĩnh ngộ của mình ngưng thành Chân Đan.

Bất quá, tình huống của Vân Hoàng cực kì khác biệt.

Hắn không có đan điền, chỉ có một đạo Vĩnh Cửu Kinh Mạch, nối với nó là 1080 đạo linh hà.

Trước mắt, hắn thấy số lớn linh hà đó còn nhiều không gian để phát triển, nhưng khi toàn bộ linh hà đều bước vào viên mãn cấp bậc thì hắn chưa tính ra.

Lúc đó, Vân Hoàng hắn kết đan kiểu gì?

Hắn lắc đầu, bắt đầu tiến hành loại bỏ tạp niệm tu luyện.

Binh tới nước đỡ, nước tới đất ngăn. Cứ đối phó những nguy cơ trước mắt đã rồi hẵng tính. Huống hồ, muốn lấp đầu ngần đó linh hà thì vẫn còn rất nhiều thời gian, có thể kịp suy nghĩ kế sách.

Trận pháp vang lên thông báo thời điểm, Vân Hoàng mới đình chỉ tu luyện.

"Đã đến lúc giãn gẫn cốt một chút!"

Vân Hoàng vươn vai, chỉnh sửa lại một điểm y phục, bước ra bên ngoài đình viện.

Ba tháng thời hạn đã đến, bây giờ cũng là lúc Thanh Hư Tông trên dưới đệ tử tiến hành thi đấu.

Thực chất việc này Vân Hoàng không phải tham gia, nhưng Lục Thi Y muốn nhân cơ hội này, đem Vân Hoàng đưa ra trước mặt công chúng. Từ vụ việc ở Tàng Thư Các bị lộ ra ngoài, Vân Hoàng đã nhận không ít lời gièm pha, công kích. Nàng là muốn lấy lần này thịnh hội, đem Vân Hoàng thần uy đại triển.

Hắn tính toán chí ít còn vài ngày nữa là đến thịnh hội.

Đột nhiên, bên ngoài vang lên cảnh báo, có người muốn xâm nhập vào trận pháp bao phủ đình viện nơi hắn tu luyện.

Vân Hoàng trong nháy mắt ẩn dấu đi toàn bộ khí thế của mình, một bước bước đến trận pháp ngoài rìa.

Ở bên ngoài là một vị đệ tử, khuôn mặt tươi cười, ngữ khí vô cùng khách khí đến trước mặt Vân Hoàng chào hỏi.

"Vân sư đệ, có thể theo sư huynh đến chỗ này được không?"

Vân Hoàng trước tiên không có đồng ý, mà chỉ hỏi rằng.

"Sư tôn ta đang ở đâu?"

Đệ tử này đối với việc Vân Hoàng không thèm gọi một tiếng sư huynh cũng không tỏ vẻ gì.

"Cửu Phủ Chủ hiện đang ở bên ngoài chấp hành nhiệm vụ của tông môn."

Vân Hoàng suy tính một giây lát, sau đó khoác tay, ý bảo dẫn đường.

Đệ tử này trong mắt loé lên vui mừng, sau đó dẫn Vân Hoàng đến một toà đại lâu

Tiểu lâu cực kì xa hoa, bốn phía xung quanh trang trí rất nhiều loại dược thảo khác nhau, xung quanh chảy xuôi một dòng linh tuyền, khung cảnh nên thơ. Đại môn mở ra, vị đệ tử dẫn Vân Hoàng tới thì lui ra đằng sau.

Hắn bước vào, bên trong đại lâu so với bên ngoài còn muốn xa hoa tráng lệ.

Đối diện với hắn là một nam tử tuấn mĩ, nằm giữa sự ôm ấp của mười nữ tử khác nhau. Tất cả nữ tử đều rất xinh đẹp, đặc biệt ăn mặc rất câu hồn đoạt phách. Bình thường nam tử sợ đã muốn nhào vào hưởng thụ một phen, bất quá Vân Hoàng khí tức vẫn không chút nào xao động, ánh mắt thờ ơ liếc nhìn nam tử ngồi giữa.

Nam tử nhìn Vân Hoàng một cái, khoé miệng nhếch lên, gã trước mắt này định lực thật không tồi.

"Vân sư đệ ngồi xuống đi, thoải mái!"

"Có việc thì nói thẳng."

Nam tử cười nhẹ.

"Ha ha, Vân sư đệ quả nhiên ngay thẳng, đã vậy ta sẽ không có vòng vo."

"Bát Phủ đối với sư đệ rất có hứng thú, muốn đưa ra cho sư đệ đãi ngộ hạng nhất!"

Đãi ngộ hạng nhất!

Nếu mà ngỗ lời với bất kì Thanh Hư Tông đệ tử bình thường nào sợ rằng sẽ không ngần ngại mà quỳ xuống báo đáp đi.

Phải biết, kể cả hắn dạng này thiên tài, tại Bát Phủ cũng không được hưởng thụ đãi ngộ hạng nhất.

Bất quá, để cho hắn thất vọng là, Vân Hoàng một mặt vẫn trước sau không đổi, cứng đơ như khúc gỗ, giọng nói dần có một tia lạnh lẽo.

"Bát Phủ đây là mời chào ta?"

Nam tử vội xua tay.

"Không, không. Sư đệ không cần rời khỏi Cửu Phủ, mỗi tháng lại được Bát Phủ tài nguyên cùng danh vọng đãi ngộ. Chỉ là trong một số lúc cần sư đệ hiệu lực là được."

Vân Hoàng trong lòng cười lạnh, hoá ra là muốn mua hắn làm tay trong.

Được, tính kế sư tôn ta, đã vậy hảo hảo chơi đùa với các ngươi một chút.

Vân Hoàng không có mở miệng từ chối vội, mà ngồi giả bộ suy tư.

Nam tử đưa mắt ra hiệu, hai vị nữ tử mặc trên người y phục nhạy cảm tiến đến gần Vân Hoàng, muốn đưa hắn câu dẫn.

Khi khoảng cách còn chừng một trượng. Đột nhiên cả hai nàng cứng đờ, lạnh lẽo phảng phất như lâm vào hầm băng, muốn tiến thêm một bước nhưng trước mặt giống như có một bức tường vô hình, vô luận làm thế nào cũng không vượt qua được. Mà chỉ có hai nàng chịu cảnh như vậy, còn những ngươ còn lại vẫn an ổn.

Nguyên bản gợi cảm dáng người, giờ phút này đông cứng như bức tượng, nhìn cực kì khó coi.

Vân Hoàn cười gằn.

"Xem ra sư huynh thành ý cũng không lớn lắm nhỉ."

Nam tử trong nháy mắt phát lạnh ra hiệu cho hai nữ tử kia lui xuống. Hai nàng phát hiện lực lượng đó đã biến mất, vội vàng lui xuống. Nam tử cười xoà, từ trong nhẫn trữ vật xuất ra một cái hộp ngọc. Mở ra bên trong là một viên đỏ rực đan dược.

"Sư đệ, đây là Huyền giai hạ phẩm đan dược Tam Thanh Uẩn Linh Đan. Đối với sư đệ tu vi, hẳn phải trợ giúp rất lớn đi."

Gã nhìn Vân Hoàng yếu nhược khí tức không khỏi thấy tức cười. Một cái yếu đuối đi nuốt Tam Thanh Uẩn Khí Đan khẳng định là sẽ đau đớn toàn thân.

Vân Hoàng không khách khí nhận lấy.

"Thành ý này, ta nhận của sư huynh."

Nhưng chưa để nam tử kịp vui mừng. Vân Hoàng đã nói tiếp.

"Nhưng việc này, ta sẽ không đáp ứng."

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 131: Thiên kiêu

"Nhưng việc này, ta sẽ không đáp ứng."

Vân Hoàng vừa dứt lời, nam tử trước mặt trước đó một giây vẫn bộ mặt tươi cười liền trở nên cứng ngắt, sau đó đổi thành lãnh khốc. Đôi mắt ẩn chứa sát khí nhìn thẳng vào hắn.

"Sư đệ, thật không biết phải trái a."

Vân Hoàng trong lòng cười lạnh, đối với lời nói ẩn chứa đe doạ của nam tử vẫn một mặt trấn định. Chút sát khí cỏn con này doạ trẻ nít vẫn còn tốt, nhưng với hắn thì so với gió thoảng còn nhẹ nhàng hơn.

Khí tức của nam tử này làm hắn cản

thấy không thoải mái.

Nam tử trước mắt này tu luyện chính là song tu công pháp. Nhưng so với những người tu luyện song tu công pháp chính tông mà hắn từng gặp khác quá nhiều.

Tu luyện bằng hình thức song tu, chính là thông qua việc liên kết giao cảm, tiếp xúc xác thịt hay giao hợp để bổ khuyết chính mình, kết nối thiên địa chi ý, cảm ngộ thiên địa chi ý. Vì vậy khi tiếp xúc với những người tu luyện song tu công pháp tự nhiên sẽ có một loại cảm giác cùng thiên địa hoà hợp.

Bất quá, song tu công pháp cũng từng có một đoạn thời đại được coi là tà công. Thông qua giao hợp cướp đi đối phương lực lượng cùng sinh mệnh, từng bị đông đảo tu sĩ săn giết.

Nam tử này, tuy không có đến mức xưng là tà công. Nhưng tồn tại rất lớn thiếu hụt, đơn thuần là hoang dâm vô độ. Kẻ này, đột phá đến Chân Đan cảnh còn được, nhưng đi đến cuối cùng Chân Đan cảnh mới phát hiện ra bản thân thiếu hụt, lúc đó vội vàng bổ khuyết cũng chỉ là tốn công dã tràng.

Vân Hoàng không có để ý đến nam tử nữa, quay người rời đi thì trước cửa chính xông ra một đại hán chặn đường.

"Bất kính với công tử, lưu lại!"

Đại hán này là một vị thể tu, toàn thân ánh lên làn da màu đồng, một quyền xé gió đánh về phía Vân Hoàng.

"A, thể tu."

Vân Hoàng chỉ cảm thán một câu, cả người xoay vòng một cái, trong gang tấc hoàn mĩ tránh né quyền phong, không lệch nửa phân.

Một quyền này đánh ra, dù là Thông Linh cảnh thất cấp đỉnh phong cũng phải tạm thời tránh lui, không dám chính diện giao phong, dĩ nhiên lại bị Vân Hoàng một cái xoay người hoàn mĩ phá giải.

"Di, vậy mà tránh thoát."

Nam tử có chút ngạc nhiên, căn cứ vào khí tức của Vân Hoàng mà phán đoán, hắn đoán chắc rằng Vân Hoàng không có đạt đến Thông Linh cảnh tứ cấp. Ai ngờ Vân Hoàng lại che giấu thực lực của mình.

Đại hán kia ngạc nhiên, tiểu tử thoạt nhìn trói gà không chặt trước mặt hắn vậy mà lại tránh thoát?

Gã không can tâm, liên tục đánh ra liên hồi quyền phong. Vân Hoang vẫn không vận dụng một chút linh lực nào, chỉ dùng thuần tuý bộ pháp tránh né, quyền phong gào thét nhưng kể cả Vân Hoàng một góc áo cũng không có chạm tới.

Nói thì dài nhưng sự việc diễn ra rất nhanh, chưa đến mười lăm hơi thở đã kết thúc. Vân Hoàng khẽ chép miệng, thân hình lướt ra bên ngoài đại lâu.

"Sư huynh, chơi đùa đã đủ. Sư đệ cáo lui a."

Vân Hoàng kể cả quay mặt lại cũng không thèm, trực tiếp đi mất. Nam tử bị chọc giận không nhẹ, một vỗ đem cái bàn gỗ trước mặt táng làm phấn vụn.

Hắn hạ mình mời tiểu tử kia, ban cho nhiều như vậy điều kiện. Vậy mà Vân Hoàng lại từ chối tất cả, thậm chí còn thó của hắn một viên trân quý đan dược. Ngay từ đầu, tiểu tử kia căn bản chả coi hắn là cái gì cả.

"Đáng chết, không phải chỉ là Cửu Phủ Chủ một tên tiểu bạch kiểm thôi sao!"

Nam tử ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía đại hán, khiến gã bị doạ không nhẹ, lùi ra sau một bước.

Đặc sắc hơn là, y phục của đại hán, từng mảnh từng mảnh rơi lả tả xuống đất, lộ ra hạ bộ của gã.

Đại hán lùi về một bước, hoảng sợ.

"Công tử..."

"Vô dụng!"

Nam tử một chưởng vỗ ra, đem đại hán đập bay ra ngoài. Trên ngực lõm một dấu tay lớn, điên cuồng phun ra tiên huyết.

Bị đánh, đại hán vẫn không dám than vãn lời nào, chỉ nằm quỳ phục dưới đất như con chó chết đồng dạng.

...

Đại hán y phục bị cắt tất nhiên là do Vân Hoàng hạ thủ.

Hắn đem phong bạo mảnh như sợi tơ nhẹ nhàng cuốn lấy đại hán, giống như cắt đậu hũ cắt qua lớp cương nguyên phòng hộ, sau đó thì cứa đứt y phục của gã. Kết cục, chỉ cần đại hán có cử động mạnh thì y phục sẽ lập tức bung xuống.

Với hành động này, Vân Hoàng và nam tử kia thù đã chính thức kết.

Đối với việc kết mối thù này, Vân Hoàng cũng không quá mức để ý hay cảm thấy hối hận. Đứng ở Lục Thi Y bên này sớm muộn gì cũng sẽ thành gai trong mắt những thế lực đối địch.

Vân Hoàng không có tiếp tục để ý truyện này, hắn bây giờ nhiệm vụ quan trọng nhất chính là chuẩn bị cho Thanh Hư đại hội ba ngày tới.

Vân Hoàng dù đối với thực lực của mình tự tin, nhưng hắn cũng không tự đại.

Lúc trước Vân Hoàng có thể nhẹ nhõm chế trụ đại hán, bởi vì nam tử kia không ra tay duyên cớ. Lấy hắn xem xét, nam tử kia thực lực ít nhất đã vô hạn tiếp cận Thông Linh cảnh cửu cấp.

Thực ra chỉ cần thả ra thần hồn, Vân Hoàng có thể nhẹ nhõm giết chết nam tử kia trong một tức. Nhưng mà trả giá quá lớn, ít nhất lấy hắn thực lực bây giờ thì chẳng khác nào giết địch một ngàn tổn thất tám trăm. Nếu như không phải hắn tu luyện Thần Hồn Chi Pháp, nắm giữ thủ đoạn bố trí phong ấn trận pháp để phong ấn thức hồn, sợ rằng linh hồn đã quá tải mà bể nát, thần hình câu diệt.

Mang theo suy nghĩ ngổn ngang, Vân Hoàng trở về đình viện của mình.

Ba ngày thời gian rất nhanh trôi qua.

Vân Hoàng mặc lên người Thanh Hư Tông thân phận đệ tử áo bào, đi ra hít một ngụm khí trong lành.

Thanh Hư đại hội đến, lưu lượng đệ tử so với ngày bình thường đông đúc hơn hẳn. Rất nhiều đệ tử quanh năm bên ngoài làm nhiệm vụ cũng tức tốc trở về. Nhiều đại nhân vật như thần long không thấy đầu không thấy đuôi cũng lần lượt hiện thân, đưa ra oanh động to lớn.

Thanh Hư đại hội ba năm mở một lần, phần thưởng vô cùng phong phú, còn là cơ hội để chúng đệ tử thể hiện mình trước mặt cao tầng tông môn, có khả năng trở thành cao tầng tông môn môn hạ. Hai điều kiện trên, để vô số chúng đệ tử điên cuồng, đây chính là nhất phi trùng thiên cơ hội!

"Trời ơi! Văn Phú sư huynh! Văn Phú sư huynh xuất hiện rồi! Nghe nói mấy tháng trước huynh ấy đã ra ngoài chiến trường chiến đấu với hải thú, thậm chí chí còn cùng một đầu sánh ngang với Thông Linh cảnh cửu cấp trung kì Bát Dực Phi Ngư giao thủ mà sống sót trở ra.

"Lăng Tiến sư huynh khí tức so với lúc trước mạnh hơn một đoạn dài! Xem chừng đã đột phá lên Thông Linh cảnh bát cấp viên mãn đi!"

"Thanh Diên sư tỉ quanh thân lôi đình thật mạnh! Lúc trước sư tỉ đối hoái Lôi Đình Phá Kích chả lẽ tu luyện thành công rồi?"

"Bạch Ảnh! Nguyên linh căn Bạch Ảnh! Nàng vậy mà lại đột phá đến Bát cấp hậu kì!"

Nghe được ba chữ Thuần Linh căn này, Vân Hoàng cũng không khỏi nhướng mày.

Người tu hành liền có hai loại linh căn là Nguyên linh căn cùng Thuần linh căn.

Thuần linh căn thông thường so với Nguyên linh căn thì cường đại hơn quá nhiều, bất kể là ngộ tính hay thiên phú. Vân Hoàng lúc trước có xem qua thư tịch thì biết được rằng, lịch sử mười lăm vạn năm trở lại đây chỉ có vài ngàn Thuần linh căn xuất hiện thôi.

Và sự cường đại nhất của Thuần linh căn đó chính là nó giống như một tờ giấy trắng.

Không giống như Nguyên linh căn bị định sẵn thuộc tính từ lúc mới sinh ra, trừ khi có cơ duyên mới có thể thay đổi. Thuần linh căn là một tờ giấy trắng, có thể tuỳ ý vẽ vào, quyết định chính mình con đường muốn đi.

Chưa hết, sau khi lột xác, Thuần linh căn sẽ mang theo thuộc tính mà chủ nhân nó đã định hình, hoá thành Thiên linh căn.

Bất quá, chín thành trở lên Thuần linh căn đều giác tỉnh không nổi thành Thiên linh căn. Còn một phần triệu thành tu sĩ mới đi ra một cái Thuần linh căn, tỉ lệ này, cơ hồ làm cho nhiều người tuyệt vọng.

"Long Thiên! Hắn từ hai năm trước đột phá lên Thông Linh cảnh bát cấp viên mãn, nhiều năm như vậy tích luỹ, sợ rằng đã vô hạn tiếp cận cửu cấp a!"

"Long Thiên tu luyện chính là song tu công pháp, quanh năm cùng mĩ nhân làm bạn mà tu vi vẫn một mực đề cao. Chẹp chẹp, so với chúng ta những cái này vùi đầy khổ tu người, hắn quả thật là sướng như tiên."

Long Thiên kiêu ngạo vô cùng, trong tông môn quảng trường ngồi hẳn một đầu toạ kị, bên tren hắn đang được hai mươi nữ nhân vây quanh khiến các nam đệ tử khác phải chảy nước miếng. Các nàng chính là Long Thiên bồi dưỡng song tu đạo lữ người. Tất cả tu vi, đều là Thông Linh cảnh lục cấp trở lên.

Long Thiên này hắn tự nhiên quen thuộc, không ai khác ngoài nam tử đã mời chào hắn lúc trước.

Nhìn xem năm vị đệ tử này, Vân Hoàng cũng cảm nhận được sự áp lực. Nhưng mà cũng không có làm ý chí hắn lay động.

Cửu Phủ cô quạnh, chỉ vị Phủ Chủ Lục Thi Y chống đỡ. Mà nàng cũng không thể thời thời khắc khắc bảo vệ bọn họ. Phương Chính, Hàn Vi Vi cùng Chước Dương tuy cũng là thiên tài không kém, nhưng niên kỉ quá thấp, thực lực lại quá yếu. Thường xuyên bị các đệ tử khác bắt nạt.

Lục Thi Y đã có việc rời đi. Lúc này Cửu Phủ, chỉ có mình Vân Hoàng là chống đỡ.

"Đã vậy! Ta muốn tất cả bọn họ biết, Cửu Phủ dù không có Lục Thi Y toạ trấn cũng không thể dễ dàng động vào."

"Chức quán quân này, Vân Hoàng ta nhất định sẽ giành được!"

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Vòng thứ nhất

Ngay sau khâu đăng kí, toàn bộ đệ tử tham gia Thanh Hư đại hội được tập trung vào một quảng trường lớn.

Một vị trưởng lão thanh âm truyền đi khắp quảng trường.

"Quy củ vẫn như mọi năm, nhưng ta vẫn sẽ nhắc lại."

"Vòng đầu tiên, toàn bộ đệ tử sẽ được truyền tống đến một vùng sâm lâm, bên trong sâm lâm cất giấu tổng cộng ba ngàn hạt châu."

"Chỉ cần có được một hạt châu, giữ được đến hết thời gian thi đấu là thông quan."

Vân Hoàng có chút sững sờ, dễ như vậy?

Phải biết rằng tổng số đệ tử tham gia đã lên tới gần một vạn, ba nhàn hạt châu chia ra mỗi người một hạt thì cũng có tới ba ngàn người, tỉ lệ thông quan cũng rất lớn.

Như vậy thu hồi một hạt châu, tìm chỗ nào đó trốn tiệt đến khi kết thúc. Chỉ cần vận khí không quá kém thù chắc chắn có thể thông quan.

Nhưng mà, trưởng lão lại nói tiếp.

"Bất quá, tuy rằng chỉ cần sở hữu một hạt châu là có thể thông quan. Nhưng hạt châu này, có thể đổi thành điểm cống hiến."

"Mỗi một hạt, chính là một trăm điểm cống hiến!"

Trưởng lão vừa dứt lời, toàn bộ đệ tử đều lâm vào điên cuồng.

Một hạt một trăm điểm cống hiến! Bọn họ tại bên trong phấn đấu vì cái gì? Không phải vì điểm cống hiến sao? Có điểm cống hiến mới có thể đổi được trân quý tài nguyên. Con đường tu hành cơ hồ đang trải rộng trước mắt.

Vân Hoàng ngược lại rơi vào trầm tư.

Từ một trò chơi không có tính uy hiếp trong phút chốc đã trở thành một ván bạc to lớn, mà tất cả thay đổi chỉ vì một điều luật.

Vân Hoàng tất nhiên cũng rất muốn điểm cống hiến. Nhưng suy nghĩ tới những khả năng có thể xảy ra, hắn không thể không cẩn thận suy tính đối sách.

Nguy cơ lớn nhất bây giờ mà hắn có thể đụng độ là gì?

Là vây công.

Bất kể là từ Cửu Phủ những thế lực thù địch ẩn giấu trong bóng tối ra tay hay là kẻ muốn đoạt bảo. Tại đây có gần vạn người tham gia, ngoại trừ năm vị thiên tài Thông Linh cảnh bát cấp viên mãn chiến lực ra. Còn có mấy trăm Thông Linh cảnh bát cấp sơ kì trung kì. Thông linh cảnh thất cấp phải lên tới vài ngàn. Còn lại chính là Thông Linh cảnh lục cấp. Chín thành tinh anh thiên tài của Thanh Hư Tông đều tại nơi này.

Bị vây công, quả thật không phải chuyện gì tốt.

Hắn thời gian qua còn bị rất nhiều ánh mắt bất hảo soi mói qua lại, nếu không phải nơi đây cấm đoán, sợ rằng hắn đã bị hạ thần thức ấn kí đến che kín người.

Đang trầm tư suy nghĩ, thì ba đạo thân ảnh đã hiện ra đằng sau hắn.

"Đại sư huynh uy vũ! Nhất định phải cố lên a!"

"Đại sư huynh uy vũ! Nhất định phải cố lên a!"

"Đại sư huynh uy vũ! Nhất định phải cố lên a!"

Đó là ba người Phương Chính, Hàn Vi Vi, Chước Dương.

Cả ba chính là những người đầu tiên bái lập một hạ của Lục Thi Y.

Tuy rằng ba bọn họ có chút không hiểu sự đời, nhưng cũng biết vì mình mà sư tôn Lục Thi Y dính phải rất nhiều rắc rối.

Lấy tu vi này, cả ba chả thể giúp đỡ được gì. Hiện tại, cả ba chỉ có thể lấy hết sức trợ uy cho đại sư huynh của mình.

Vân Hoàng nhìn cả ba cười nhẹ, gật đầu một phát quyết tâm.

"Được rồi! Bắt đầu!"

Một vị trưởng lão hô lên, xung quanh mười vị trưởng lão cũng hiện thân, nguy nga uy áp toả ra. Một màn quang mang bao phủ lấy Vân Hoàng cùng gần vạn đệ tử. Hắn cảm thấy tinh thần nhận được đôi chút rung động nhè nhẹ.

"Truyền tống hoàn tất!"

Phốc!

Vân Hoàng quang cảnh xung quanh dần khôi phục lại.

Hắn nhanh chóng xốc lại tinh thần, con mắt đảo qua đảo lại xung quanh.

Vùng này sâm lâm được hình thành từ vô vàn những gốc đại thụ lớn, mỗi gốc có độ cao đều không thấp hơn năm trăm trượng, bề rộng cũng phải tới năm mươi sáu mươi trượng. Một số gốc còn cao vượt quá ngàn trượng, rộng cả trăm trượng bề ngang.

"Nơi đây toàn bộ các phương diện đều bị áp chế."

Vân Hoàng lấy ra một đoạn phi kiếm, muốn thôi động phi kiếm phi hành. Quả đúng như hắn nghĩ, tại đây thực lực bị hạn chế còn một phần năm so với lúc ban đầu.

Bất quá, khi hắn thôi động hồn lực, hồn lực của hắn vẫn như thế hùng mạnh, không chút nào nhận áp chế.

"Xem ra nơi này không thể kiềm chế hồn lực."

Vân Hoàng có chút vui mừng, hồn lực còn nguyên vẹn, đây sẽ trở thành một lá bài tẩy quan trọng của hắn.

Hắn đem hồn lực ngưng tụ vào con ngươi, lập tức xung quanh Vân Hoàng liền thay đổi.

Những thứ đã tồn tại bên trong khu vực sâm lâm rộng lớn này ít nhiều đều có khí tức tương đồng với nhau, nhưng hạt châu khí tức lại hoàn toàn bất đồng. Hạt châu chỉ là đồ vậy được bỏ vào gần đây thôi cho nên khí tức so với mọi vật trong sâm lâm đều có khác biệt. Tìm ra khác biệt đó, hắn có sáu thành cơ hội nắm chắc tìm được hạt châu.

Hồn lực vừa thôi động trong nháy mắt, Vân Hoàng nhìn thấy một tia năng lượng khác biệt so với xung quanh, ẩn giấu giữa biển năng lượng của sâm lâm. Vân Hoàng cẩn thận xem xét đạo năng lượng này. Xác nhận nó không phải phát ra từ con người. Hắn mới ẩn nấp đi chính mình thân hình cùng khí tức, hướng phía đoàn năng lượng kia mà tiến đến.

Quả nhiên di chuyển được khoảng mấy trăm bước chân, một hạt châu được hắn từ trong bụi cây móc ra.

"Chỉ cần có cái này, liền có thể thông quan."

"Bất quá, bây giờ chân chính quyết đấu mới là bắt đầu."

Đột nhiên, hắn cảm nhận được ở phương xa có động tĩnh.

"Có người."

Vân Hoàng thân hình chớp động, trong nháy mắt hoà lẫn vào thiên địa chi lực. Thần thức cũng tạo thành bình trướng ngăn cản tra xét, trầm ổn hướng về phía có người.

Ba động linh lực dũng mãnh, tựa hồ như xảy ra giao chiến.

Vân Hoàng một bên quan chiến, phát hiện ra đó là hai nam cùng một nữ đệ tử.

Hai cái nam đệ tử này dường như phát sinh xung đột, mà xung đột dường như từ nữ tử kia mà ra.

Thiếu nữ nhìn ra hai nam nhân kia đang tranh giành nàng, một mặt ra vẻ khuyên can, nhưng bên trong con ngươi lại ngập tràn thoả mãn.

Vân Hoàng thở dài, đây là thí luyện, cũng không phải là đánh ghen tình trường a.

Hắn trong nháy mắt xuất thủ, ba đệ tử kia tu vi chỉ vừa vặn đạt tới Thông Linh cảnh thất cấp sơ kì. Thâm chí đến cả hắn ra tay thế nào đều không bắt được tàn ảnh, bị hắn phong bế linh lực, lập tức đánh ngã hôn mê.

Hắn một phen lục soát, vận khí không tệ, thu được thêm một hạt châu nữa.

Đối với ba người nhẫn trữ vật, Vân Hoàng cũng lười chả thèm lấy. Lấy Cửu Phủ bên trong tài nguyên cùng đồ vật. Không cần thiết phải đi cướp đoạt của quỷ nghèo để kiếm ăn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 133: Tử y thiếu niên

Thí luyện thời hạn tổng cộng là mười ngày, rất nhanh đã hai ngày trôi qua.

Vân Hoàng mặc một cái trùm đầu áo choàng, vạt áo kéo dài đến tận gót chân, còn cách vài phân nữa là chạm đất.

Bộ áo này không có ưu thế nào đặc biệt, nhưng bộ hành thời điểm hắn đã quen dùng.

Hai ngày trôi qua, Vân Hoàng tận lực tìm kiếm, cũng kiếm được tổng cộng 15 hạt châu.

15 hạt châu, có thể quy đổi ra 1500 điểm cống hiến, ngần này điểm cống hiến tuy nhiều, nhưng đối với hắn vẫn xa xa không đủ dùng.

Ít nhất cũng phải đổi được một vạn điểm cống hiến.

"Đã tối."

Vân Hoàng thầm nghĩ, thân hình trú dưới một gốc đại thụ lớn. Trận bàn trong tay vung ra, tạo thành một cái cỡ nhỏ ẩn nặc trận pháp.

Lịch luyện trong này hai ngày, hắn biết được rằng nguy cơ lớn nhất không phải đến từ người khác tranh cướp, mà là vào ban đêm.

Vào ban đêm sẽ có rất nhiều sinh vật xuất hiện. Có thể là yêu thụ, có thể là yêu trùng, nói chung là nguy cơ sớm tối, không thể không phòng.

Mấy lần trước, thậm chí còn có mấy trăm đệ tử chết đi.

Thanh Hư Tông tuy rằng không như Ma Tông Tà Tông tàn bạo như vậy, nhưng mà đây là mạnh được tếu thua thế giới, tông môn chỉ cần cường giả, không cần kẻ yếu.

Bất quá, vào ban đêm, toàn bộ hạt châu vị trí sẽ sáng tỏ, khí tức của sâm lâm quấy rối so với ban ngày sẽ yếu hơn nhiều.

Vân Hoàng ngước nhìn về phía xa.

Dù trời đã sắp tắt hẳn, nhưng hắn vẫn có thể thấy được rõ ràng hình bóng của một cây đại thụ cao lớn kia, cao đến mức giống như chọc cả trời. Phần đỉnh của nó, bị dày đặc mây mù che mất.

Thiên Thụ

Chí bảo của Thanh Hư Tông, nhưng nó không phải chỉ là chí bảo đơn thuần như vậy.

Kể cả Thanh Hư Tông những đời trước đối với gốc đại thụ này cũng biết không nhiều. Chỉ biết rằng nó cùng phiến không gian này đã tồn tại từ rất lâu rồi.

Vân Hoàng âm thầm chuẩn bị bước tiếp theo.

Phiến không gian này này có hình tròn, lấy Thiên Thụ làm trung tâm.

Càng bước vào sâu trong vùng trung tâm Thiên Thụ, cơ hội gặp hạt châu càng cao. Bất quá, cũng vì diện tích ngày càng hẹp lại, khả năng đụng độ người khác cũng càng lớn hơn.

Kì ngộ đi đôi cùng hung hiểm.

Một là trở về với hàng đống điểm cống hiến trên tay, hai là bị đánh tơi tả, thậm chí cả cơ hội tham gia vòng tiếp theo cũng không có.

"Xong."

Vân Hoàng thu hồi trận kì, khí tức trong cơ thể tuỳ ý toả ra, theo hắn khống chế lặng lẽ hoà vào môi trường xung quanh.

Bầu trời lúc này đã hoàn toàn tối hẳn, che phủ không gian là một màn đêm dày đặc. Khiến cho không khí càng thêm nghiêm trọng, càng thêm đè nén.

Trong điều kiện này, không ai dám sử dụng ánh sáng, bởi vì như vậy chả khác nào tiết lộ vị trí của mình.

Bất quá, bọn họ là Thông Linh cảnh tu sĩ, dù không có một chút ánh sáng nào, hoạt động trong đêm tối cũng không phải vấn đề gì lớn.

Thân hình Vân Hoàng như quỷ mị, hai chân đạp trên những cành cây nhô ra, trên không di chuyển.

Tại phiến không gian này, không kể là thần thức, linh lực hay cương nguyên đều bị cực đại hạn chế. Mà càng đến gần trung tâm Thiên Thụ, càng bị áp chế mạnh mẽ.

Hắn bây giờ, thà rằng trên không dùng sức bật di chuyển còn hơn là tốn sức điều động phi kiếm cưỡi lên.

"Tìm được!"

Vân Hoàng miệng cười, vận khí của hắn cũng không tệ, đến giờ đã thu được gần ba hạt châu.

Nguyên bản đứng yên lặng, đột nhiên một số dây leo xen lẫn vào đám dây leo từ trên những cành cao đại thủ rủ xuống, hoá thành nhiều đạo tàn ảnh nhất loạt đâm về phía Vân Hoàng.

Yêu thụ dạng dây leo!!!

Yêu thụ này ẩn giấu trong đám dây leo vô tri, mai phục ở đây nhất cử nhất động đem con mồi liệp sát. Mà hắn còn thấy trên dây leo nồng nặc mùi huyết tinh, những mùi huyết tinh này còn rất mới, sợ rằng gần đây đã có người trúng chiêu đi.

Vút vút vút!

Những yêu thụ dây leo này tốc độ tuy rằng nhanh, đột kích cũng rất mau lẹ, nhưng mà tốc độ phản ứng của hắn cũng không chậm.

Vân Hoàng nhẹ nhàng né tránh, tay trái của hắn xuất ra một trảo bắt lấy một đoạn dây leo. Đạo Thể Lục Trọng Thiên đỉnh phong lực lượng trong nháy mắt bộc phát, giựt đứt một đoạn dây leo. Vân Hoàng giống như phát giác được cái gì đó, đột ngột ngửa người về phía sau, một đạo ám khí mỏng như cánh ve xẹt qua vị trí phần cổ của hắn lúc trước. Dây leo này dẻo dai vô cùng, lấy Linh Giai Trung Phẩm pháp bảo công kích chưa chắc đã đứt, nhưng đạo ám khí này lại có thể đưa nó chém ra hai khúc.

Ám khí này, là một cái kim châm. Kim châm mảnh khảnh có thể so với sợi vải, nhưng hàn khí toả ra bức người, dù không bị đâm trúng, Vân Hoàng vẫn cảm thấy phần cổ có chút lạnh.

"Tàn bảo, Huyền Giai tàn bảo."

Một tiếng cười khanh khách trong đêm.

"A, không nghĩ tới ngươi có chút nhãn lực."

Cách hắn khoảng vài trăm trượng. Một cái tử y thiếu niên không biết từ lúc nào đã đứng ở đó. Thiếu niên khuôn mặt yêu dị, có phần mĩ lệ như mĩ nữ. Bất quá, hàn khí rét lạnh từ trên người y tuỳ ý toả ra. Xung quanh cây cỏ bị đông thành băng đá, tuỳ ý nát tan rơi rụng.

Y vươn đôi tay thon dài của mình bắt lấy kim châm. Ngữ khí mang theo mấy phần ý vị.

"Vân Hoàng phải không?"

Vân Hoàng không trả lời, lặng lẽ súc thế.

"Chậc, thật là lạnh lùng mà."

Tử y thiếu niên nở một nụ cười yêu dị, lại nói tiếp.

"Dù sao thì, cũng có người muốn mạng của ngươi."

"Thứ lỗi rồi."

Trong tay y, không biết từ lúc nào đã xuất hiện mười cây kim châm.

Vân Hoàng ngay lúc đó cũng phản ứng. Hắn súc thế đã đủ, một quyền mang theo cuồn cuộn cương nguyên xoắn ốc đánh về một điểm trong hư không.

"Toái Giáp Kích!"

Rắc rắc rắc rắc!

Dù không trực tiếp trúng, nhưng mà thân cây xung quanh cũng phát ra những tiếng phảng phất như sương sụn bị vặn nát, thân cây vặn vẹo liên tục. Ảnh hưởng đến phương viên trăm trượng.

Một kích này, là đỉnh phong luyện thể thực lực của Vân Hoàng một lần đánh ra. Dù là Thông Linh cảnh bát cấp chống đỡ cũng chỉ có thể tai chỗ nuốt hận!

Nhưng mà, từ trong hư không xuất hiện tử y thiếu niên ngoại trừ quần áo có chút rách rưới ra thì không có tổn thương gì quá lớn.

Tử y thiếu niên chỉ dùng lại một khoảnh khắc, sau đó thân pháp giống như ma ảnh hiện thế, hoá thành ba luồng tàn ảnh trùng điệp vào nhau. Mờ ảo tàn ảnh, trong màn đêm thi triển quả thật như hổ thêm cánh.

Trong đồng tử của Vân Hoàng chợt loé sáng, hồn lực ngưng tụ. Ảo ảnh thân pháp tuy cao minh, nhưng đã bị hắn ngay lập tức phá giải.

Vân Hoàng xuất quyền, cương nguyên giống như một một đôi quyền sáo bao lại quyền đầu của hắn. Không khí phảng phất như đông kết lại. Rét lạnh khí tức truyền đến, kinh khủng hàn khí từ mười cây kim châm tản mát ra, cắt qua không khí đông đặc. Mỗi một quyền của hắn đều nhằm thẳng đầu kim châm mà đến.

Mỗi một chiêu của cả hai không phát ra uy thế khổng lồ gì cả, nhưng uy lực tuyệt luân, vì chiến mà sinh. Giao thủ gần ba trăm chiêu về sau thì tử y thiếu niên đột nhiên lùi lại một bước, trong miệng niệm pháp quyết. Mười cây phi châm đột nhiên hợp lại thành một, hàn lực trong chốc lát khiến hơi nước trong không khí đông cứng thành từng hạt lẻ tẻ đá, những viên đá nhỏ như hạt bụi này hội tụ theo phi châm, tử y thiếu niên pháp quyết đã thành, một chỉ đâm ra.

"Thần thông, Thanh Hàn!"

Một chỉ Thanh Hàn, bá đạo tuyệt luân, xung quanh đại thụ phần gốc ngay lập tức đông thành băng thụ. Vân Hoàng thở ra một hơi, muốn đối đầu với thần thông, chỉ dùng hiện tại luyện thể thực lực còn xa xa chưa đủ.

Đệ Ngũ Thức, Diệt Phong!

Vân Hoàng linh lực giống như một quả khí cầu bạo phát, điên cuồng trào ra. Một đạo phong trụ mang theo diệt tuyệt hết thảy khí tức hạ xuất. Trong không gian xung quanh không kể là hơi nước hay là hàn khí đều bị phong bạo chấn nát

Một chiêu này đúng như cái tên của nó, Diệt Phong!

Đạt đến Đệ Ngũ Thức về sau, Diệt Phong đã có thể xưng là thần thông, cũng là một trọng những tuyệt kĩ áp đáy hòm của hắn. Không ngờ bị bức ra dùng sớm như vậy.

Vân Hoàng bị đẩy lùi mười mấy bước chân mới điều chỉnh được thân hình, tử y thiếu niên thong dong hơn, chỉ lùi xa có năm bước chân. Hai nắm đấm của Vân Hoàng đông kết một tần sương lạnh. Tử y thiếu niên tay áo bị phong bạo xé rách thành mảnh vụn.

Cao thấp đã phân.

Vân Hoàng một hồi giao đấu về sau, trong lòng có suy đoán.

Kẻ này, ngoại trừ pháp bảo lợi hại ra, tu vi ít nhất cũng đạt đến Thông Linh cảnh bát cấp hậu kì.

Tử bào nam tử nhếch miệng cười nhẹ.

"Ngược lại coi thường ngươi."

Để y cảm thấy hứng thú là, Vân Hoàng làm thế nào phát giác y ở vị trí đó.

Đối với ẩn nấp bản sự y vẫn rất có tự tin, thậm chú là đối đầu với năm kẻ được cho là mạnh nhất lần đại hội này.

Bất quá, Vân Hoàng lại có thể trong nháy mắt phát giác, lại còn đưa tới phản kích.

Đối với cái nhiệm vụ phải thủ tiêu kẻ trước mắt này, y lại càng có nhiều hứng thú hơn.

Vân Hoàng bàn tay đã đông kết một lớp sương lạnh.

Hắn trầm mặc, pháp bảo kia, ít nhất cũng là Huyền Giai Hạ Phẩm đỉnh cao, rơi xuống thành tàn bảo Huyền Giai Hạ Phẩm thông thường.

Bất quá, Vân Hoàng đối với pháp bảo cực kì khiếm khuyết, hắn ngoại trừ một cái không rõ phẩm chất đạo bàn ra thì không có nổi một cái Linh Giai vũ khí.

Đột nhiên, rất nhiều âm thanh hướng về phía này, dường như là một đoàn người phát hiện ra phía này có động tĩnh giao đấu liền tới xem.

Tử y thiếu niên thấy vậy, thân hình lẩn vào trong bóng đêm, vẫn còn vang vọng thanh âm.

"Thú vị lắm, hi vọng lần sau gặp lại ngươi có thể làm ta tận hứng trước khi chết."

Vân Hoàng cẩn thận xem xét, phát hiện ra khí tức của tử y thiếu niên đã thật sự biến mất mới lặng lẽ thở phào một hơi. Hắn không biết tại sao tử y thiếu niên lại buông tha chính mình, nhưng kết quả này so với lâm vào khổ chiến thì tốt hơn nhiều lắm. Bởi vì không chỉ có hắn, mà còn có gần vạn người nữa. Ai mà biết, trong vạn người đó còn có người như tử y thiếu niên này?

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Đông Lạc Dương biến

Phía đông Lạc Dương.

Lục Thi Y cùng Thanh Hư Tông tông chủ Ninh Trường Hân dẫn theo một toán nhân mã hướng phía trước mà phi hành đến.

Lục Thi Y chân đạp phi kiếm dẫn đầu, bất cứ một con hải thú nào lảng vảng quanh nàng một dặm sẽ lập tức bị một đạo kiếm quanh hạ xuống liệp sát.

"Thi Y, thật sự là chuyện này có liên quan đến Độc Thành sao?" - Ninh Trường Hân truyền âm, một mặt khó tin nói.

Nàng bây giờ đang lẫn trong đám nhân mã, giả trang làm một trong số đó.

Ba tháng trước, Lục Thi Y dường như tra ra được cái gì đó, luôn làm bộ thần bí. Đến hôm nay mới hành động.

"Ừm, chính là Độc Thành."

Lục Thi Y trả lời.

Độc Thành.

Danh tự này, hỏi qua phần lớn người tại Lạc Dương thì đều nhận được câu trả lời là không biết. Nhưng đối với bọn họ những cao tầng tông môn này, Độc Thành từ này cực kì để người khác kiêng kị.

Nguồn gốc của Độc Thành, muốn biết thì phải ngược về sâu hơn ba ngàn năm trước đại chiến Hải Vương. Khi đó, một bộ phận nhân tộc không dám ra mặt đối phó Hải Vương cùng hải thú quân đoàn, trốn ra Lạc Dương, lẻn vào Độc Yêu Hải. Độc Yêu Hải vùng biển này nằm phía đông Lạc Dương, diện tích cực kì khổng lồ, chỉ tính độ rộng của nó thôi đã so với Lạc Dương lớn hơn gấp mấy lần. Bất quá, nơi đó tràn ngập yêu độc, không ai biết yêu độc xuất hiện từ bao giờ, chỉ biết rằng, nó dày đặc đến nỗi một tu sĩ Luyện Khí cảnh nếu không chuẩn bị đầy đủ thì chỉ cần hành tẩu vài dặm đường cũng có thể trúng độc ngã xuống, hoặc là bị yêu độc xâm nhập thân thể, biến thành dị dạng người không ra người, yêu không ra yêu.

Nhóm người trốn thoát kia lại đặc biệt may mắn, tìm được một phương vị an toàn trong Độc Yêu Hải, kiến tạo một toà thành trì ở đó, lấy tên Độc Thành.

Thế lực thành lập hoàn tất, càng nhảy càng mạnh lên. Sau khi Hải Vương chi chiến kết thúc, Độc Thành không những giúp đỡ xây dựng lại nhân tộc mà còn vô cùng đê tiện, thừa dịp thập đại tông môn đang suy yếu mà tiến hành đánh úp. Tuy nhiên, lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, thập đại tông môn nội tình không có cái nào kém. Bất quá vẫn phải hi sinh rất nhiều mới có thể đem Độc Thành trục xuất khỏi Lạc Dương.

Từ đó đến giờ, Độc Thành vẫn luôn tiềm phục bên trong Độc Yêu Hải, nếu có bước ra thì cũng chỉ là một số tiểu tôm cá nhỏ. Căn bản không lật lên bọt nước.

Ninh Trường Hân đang muốn hỏi tiếp, đột nhiên cảm nhận được có người bước vào phạm vi thần thức của nàng. Hơn nữa, trên người những kẻ này tràn ngập mùi huyết tinh, không có hảo ý hướng về phía đoàn đội.

Lục Thi Y dừng lại, toàn bộ đoàn đội cùng Ninh Trường Hân phía sau cũng nhất loạt dừng lại, tựa như yên tĩnh chờ đợi.

Từ phía xa hải dương, xuất hiện một chấm nhỏ, rồi dần dần đông như đàn châu chấu xuất hiện. Một đoàn người đông nghịt không dưới trăm tên tu sĩ, quanh thân uy áp ba động yếu nhất cũng là Thông Linh cảnh. Thậm chí lượn lờ phía sau mây mù còn có mười vị Chân Đan cảnh tồn tại!

Cỗ lực lượng lượng này, hoàn toàn đủ để quét sạch một toà trung cấp Hải Thành!

Từ trên cao hạ xuống là một trung niên nhân đội đấu bồng đen, một bộ dáng cao cao tại thượng phách lối. Hắn không hạ xuống cùng một độ cao với Lục Thi Y, căn bản không xem nàng là thế nào.

"Một trăm Thông Linh cảnh, bảy Hư Đan kì, ba Hoá Đan kì. Đây là chỗ dựa của ngươi?"

Trung niên nhân đội đấu bồng quanh thân linh lực cuộn trào, uy áp toả ra. Luồng khí tức này, so với một số Hoá Đan viên mãn còn muốn đáng sợ.

"Sắp tiếp cận Mệnh Đan kì."

Lục Thi Y không cảm xúc phun ra một câu.

Nàng đồng thời trong lòng cũng thầm nhủ, đối phương không thể nào không biết được sự kiện nàng kích bại Bát Phủ Chủ. Mà Bát Phủ Chủ tu vi lúc đó đã là Mệnh Đan kì. Mang một cái tiếp cận Mệnh Đan kì gia hoả cùng đắp thêm quân lính, thật sự nghĩ rằng có thể ăn được nàng?

Lục Thi Y cũng sẽ không cho rằng Độc Thành là tới đưa cơm miễn phí, nàng tuy rằng mặt ngoài có chút không để tâm, nhưng thực chất đã tuỳ thời động thủ tình trạng.

Trung niên đội đấu bồng khuôn mặt lộ ra tiếu dung, nhẹ nhõm phun ra một câu.

"Tìm hiểu đến ngươi trình độ này, tro cốt đều đã lạnh."

Lời của trung niên đội đấu bồng vừa dứt, xung quanh mười tên Chân Đan cảnh cùng một trăm Thông Linh cảnh nhanh chóng sắp xếp vị trí, từ điểm sáng bàng bạc kết nối với nhau như tinh không sao trời đồ án. Khí thế của hơn một trăm tu sĩ dần hoà hợp lại, một cỗ mãnh mẽ ba động mạnh mẽ đánh tới hất bay vài người phía sau Lục Thi Y, một số còn lại gắng gượng chống đỡ. Duy chỉ có Ninh Trường Hân và Lục Thi Y vẫn đứng vững.

"Kết trận!"

Trung niên đội đấu bồng quát lớn, hắn hoá thành tâm trận, cùng sức mạnh của những tu sĩ kết trận hoà vào làm một. Khí tức điên cuồng dâng cao, trong chớp mắt vượt qua Mệnh Đan sơ kì. Hắn một tay chắp sau lưng, bộ dáng cao cao tại thượng nhìn xuống đoàn người Lục Thi Y một cách khinh miệt.

Sóng linh lực toả ra, trong hư không xuất hiện một đầu màu đen cổ cầm, cổ cầm toàn thân đen bóng, dây cầm mỏng như mạng nhện, khí tức thập phần âm u.

"Cho các ngươi lãnh giáo ta ma cầm!"

Trung niên đội đấu bồng điểm nhẹ trên cổ cầm, ma âm giống như những làn sóng đánh ra. Những ma âm này có tính quấy nhiễu vô cùng cao, cộng hưởng cùng thiên địa chi ý đánh gãy người khác niệm thuật pháp. Những người đằng sau Lục Thi Y thuật pháp đang hoàn thành lập tức bị tan biến, những âm thanh ma quỷ liên tục trong đầu họ kêu gào, vờn quanh hồn hải của họ.

âm đ*o người tu hành.

Người tu hành thường thường tu luyện kiếm đạo, đao đạo. Nhưng tam thiên đại đạo, âm đ*o cũng nằm trong số đó.

Âm đạp người tu hành lấy thần âm cùng ma âm là chủ tu. Loại thứ nhất thần âm, chính là vấn tắt của thần lai chi âm. Giúp cho tu sĩ cảm giác thanh thần khí sảng, tinh thần tràn đầy, tinh khí thần đạt được trạng thái sung mãn nhất. Còn loại thứ hai ma âm, chính là ma quỷ chi âm. Nếu thần lai chi âm là âm đ*o hỗ trợ một đường thì ma quỷ chi âm chính là âm đ*o công kích. Ma âm chín là hội thông qua những tâm tình tiêu cực của đối phương mà không ngừng phóng đại nó ra, khiến cho tinh thần của đối phương sơ hở ngày càng lớn, cuối cùng sụp đổ. Một tu sĩ tinh thần sụp đổ thì cùng với phế đi không khác gì nhau. Nhiều âm đ*o tu sĩ tu hành dùng chính mình tiêu cực tâm tình, luyện thành ma âm, khiến cho người khác chỉ cần lắng nghe chính mình ma âm cũng có thể trở nên tiêu cực như vậy.

Ninh Trường Hân trên mặt ngưng trọng, lấy tu vi của nàng cũng nhận được một chút quấy nhiễu, chứng tỏ âm đ*o tu hành của trung niên đội đấu bồng cũng không sai. Bất quá nhìn sang Lục Thi Y, thấy nàng vẫn một mặt thuỷ chung không thay đổi. Trong lòng không kìm nổi mà giơ ngón tay cái, Lục Thi Y không hổ là Lục Thi Y, điểm ấy ma âm cũng không bị ảnh hưởng chút nào, ngưu bức a.

"Kiếm đến!"

Lục Thi Y lạnh giọng quát, phi kiếm dưới chân nàng hoá thành tàn ảnh, lượn một vòng rồi rơi vào trong tay nàng. Trên người nàng không hề toả ra bất cứ uy áp nào hết, tựa như một người bình thường giống nhau. Nhưng cảnh giới của Ninh Trường Hân có thể thấy được, thiên địa chi lực đang vì nàng cầm

kiếm mà run rẩy.

"Đây là ngươi thực lực?"

Lục Thi Y một kiếm cắt ngang, nhanh đến mức âm thanh còn bị cắt ra, một kiếm này phản phác quy chân. Lặng lẽ đem xung quanh ma âm đánh tan.

Trung niên đội đấy bồng trong lòng run rẩy, kiếm đạo của nữ nhân này vậy mà lại hoàn toàn áp chế âm đ*o của hắn!

Tu đạo, chỉ khi đạo của đối phương đối với chính mình mạnh hơn quá nhiều, mới có thể dễ dàng áp chế như vậy.

Những người bên phía Lục Thi Y sau khi được giải thoát khỏi ma âm cũng kinh ngạc không dứt. Bọn họ là tâm phúc mà Ninh Trường Hân bồi dưỡng, không thiếu người tu vi cũng là Hoá Đan kì viên mãn, nhưng bọn họ dám chắc là trúng một kiếm kia, dù là bọn họ cùng tiến lên cũng chỉ có thể thân tử đạo tiêu.

Trung niên đội đấy bồng tuy rằng kinh hãi, nhưng thời điểm này không cho phép hắn hoảng loạn. Hắn lập tức điều động càng nhiều lực lượng, cổ cầm bay lên, từ trên người trung niên nhân bay ra rất nhiều linh lực hoá tia, những tia linh lực này như những ngón tay tinh xảo, hướng dây cầm đàn một đoạn ma âm.

"Ma quỷ chi âm! Nhiễu Loạn Tâm Thần!"

Nhiễu Thần ma âm vừa ra, những tu sĩ vừa được giải thoát lại ôm đầu, một số người còn khoa trương hơn, huyết nhục từ hốc mắt, lỗ mũi, lỗ tai điên cuồng chảy xuống. Nếu đoạn đầu tiên ma âm chỉ đánh gãy bọn hắn thi pháp cùng tâm thần có chút ong ong mà thôi. Thì Nhiễu Loạn Tâm Thần trực tiếp đối với hồn hải công kích, những công kích vô hình này như những con giòi bọ hướng đầu họ đục khoét.

Hoá Đan kì dưới những cái này nhiễu loạn tâm thần ma âm, căn bản là miểu sát.

Xoát! Xoát! Xoát! Xoát! Xoát!

Từ trên người Lục Thi Y kiếm quang phát ra mầy ngàn đạo, kiếm quang tụ hợp lại thành một hạt giống nhỏ như đầu ngón tay.

"Cửu Cửu Kiếm Liên! Nở Rộ!"

Chín chín tám mốt kiếm chi hạt giống xếp thành một vòng tròn trôi nổi lấy Lục Thi Y làm trung tâm. Kiếm ý kinh thiên quét sạch ma âm, xung quanh hư không cũng vì nó mà run rẩy.

Trung niên đội đấu bồng rốt cuộc không giữ nổi bình tĩnh nữa, da mặt co rút liên hồi. Kể cả bên cạnh hắn mấy vị Chân Đan cảnh kia cũng hoảng hốt vô cùng.

Không gian ba động! Là không gian ba động!

Hắn từ lúc tu luyện đến giờ chỉ từng thấy được những siêu cấp cường giả Thần Đan kì xuất thủ mới có thể tạo ra không gian ba động. Mà nữ nhân trước mắt hắn mới có tu vi nào?

Thần Đan kì là bước cuối cùng của Chân Đan cảnh, cơ hồ đã có thể sờ tới ngưỡng cửa của cảnh giới kia. Nhờ vào lực lượng lớn mới có thể đem không gian ba động, mà Lục Thi Y tuy không có uy lực như vậy, nhưng bởi vì nàng kiếm đạo quá mức cao siêu, bắt đầu có dấu hiệu vượt qua không gian này có thể chịu đựng, vì vậy mới có thể miễn cưỡng khiến không gian ba động!

"Chặn lại! Chặn nó lại!"

Những tu sĩ bên trong chiến trận tế xuất ra chính mình pháp bảo, điên cuồng ghi triển thuật pháp, hơn trăm luồng quang mang đánh ra, uy lực dưới chiến trận thao tác như hợp lại thành một.

"Ma quỷ chi âm! Khiêu Dẫn Tâm Ma!"

Trung niên đội đấu bồng không ngần ngại phun ra một ngụm bản mệnh tiên huyết lên chiếc cổ cầm, đục ngầu khí tức từ nó phát ra ngày càng mãnh liệt, phảng phất như lâm vào vũng bùn đồng dạng. Trung niên nhân sắc mặt có chút tái nhợt, nhưng vẫn cười gằn một tiếng, hàng ngàn tia linh lực như tinh xảo ngón tay đàn liên tiếp vào cổ cầm.

Những ma âm thậm chí ngưng thành thực chất, như những đợt sóng tạo nên từ huyết nhục. Ma âm này vừa ra, một số người bắt đầu ôm đầu, thậm chí không tự chủ được mà nói năng loạn xạ, còn không thể phi hành nổi mà rớt xuống biển.

Tâm ma.

Một đời tu sĩ, sợ hãi nhất chính là tâm ma.

Bên phe Lục Thi Y đã có hơn phân nửa rớt xuống biển rồi, những người còn lại hoặc là có ý chí lực mạnh mẽ, hoặc là tâm ma so với người khác thì yếu hơn một chút. Bất quá trạng thái cũng cực kì yếu nhược, ít nhất giảm sút bốn phần thực lực.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 135: Lục Thi Y chiến đấu

Trung niên đội đấu bồng thi triển chính là ma quỷ chi âm thần thông một trong, Khiêu Dẫn Tâm Ma.

Một chiêu này đã là trung niên nhân lá bài tẩy, thậm chí cả hắn chính mình tinh huyết chi nguyên cũng bỏ ra, muốn lần nữa bồi dưỡng tới không mất vài năm bồi dưỡng liền không thể.

Một chiêu này, trung niên nhân tin tưởng dù là Mệnh Đan kì đỉnh phong cũng có thể trầm luân trong tâm ma, cuối cùng tự diệt chính mình. Kể cả cường giả Thần Đan kì cũng có thể tạo thành cự đại tổn thương.

Hắn còn có chút tiếc nuối, chiêu này đáng lẽ có thể dùng một hồi giải quyết rất nhiều cao tầng tông môn tụ họp lại một chỗ. Cuối cùng lại chỉ để đối phó một cái còn hôi sữa tiểu nữ tử.

Tuy là luyến tiếc, nhưng hắn cũng chỉ như vậy thôi, Lục Thi Y này kiếm đạo quá mức đáng sợ, so với hằng đa số Thần Đan kì cường giả còn muốn ép một đầu, một khi để người này trưởng thành, đừng nói là hắn một cái tu sĩ, thậm chí có thể liên luỵ Độc Thành hoạ sát thân.

Ma âm khổng lồ bao trùm, giống như một mánh lưới rộng lớn hướng trên đầu Lục Thi Y hạ xuống. Ma mị thanh âm oanh kích hồn hải, ảnh hưởng đến cả trong tâm trí chỗ sâu xa nhất - Thức hồn.

Thức hồn đối với linh hồn quan trong giống như trái tim đối với cơ thể. Nó chính là kí ức, là cảm xúc, là sâu thẳm nhất bên trong tâm can. Cũng chính vì vậy, thức hồn cũng chính là nơi chôn giấu những thứ bẩn thỉu nhất, những kí ức đen tối, đau đớn, chấp niệm, ác niệm, sát niệm, dục vọng,... cũng chính là tâm ma.

Lục Thi Y nàng sắc mặt có chút vô thần, những hạt giống ngưng tụ từ kiếm ý kia dần dần ảm đạm, có héo tàn xu hướng.

Nàng tinh thần bị công kích, cũng đối với kiếm chi hạt giống khống chế không được.

Lục Thi Y ý thức lạc vào một cái vô hạn huyết chi chiến trường. Vô cùng vô tận yêu ma quỷ quái đem nàng xé xác thành mảnh vụn, dau đó nàng lại khôi phục lại bộ dáng trước, những yêu ma quỷ quái kia lại lấy tàn bạo hơn phương thức đem Lục Thi Y giết chết. Nàng cảm nhận những đau đớn này, sắc mặt cũng không đổi một cái, chỉ đơn giản thở ra một câu.

"Đó là ngươi tạo ra cho ta tâm ma?"

Xác thực, lấy phổ thông tu sĩ ý chí cùng nghị lực, vài ba lần như thế này quả thật có thể đem bọn họ tâm triệt để sợ hãi, triệt để tan vỡ. Bất quá, nàng đã sớm không còn là người thường.

Đến lần chết thứ năm mươi thời điểm. Lục Thi Y ý niệm mới đem một thanh kiếm rút ra. Nàng toàn thân sức mạnh giống như hoả sơn phun trào đồng dạng. Bùng nổ tính tuyệt đối là đáng sợ. Xung quanh không gian càng là giống như từng tầng nước dao động.

Nàng ánh mắt lăng lệ, khí tức đột ngột giống như thuỷ triều bạo phát ra ngoài. Lục Thi Y giương cao kiếm, nhất kiếm mang theo kiếm ý gào thét đi ra. Một kiếm mang theo phá diệt vạn vật ý chí, một kiếm bổ ra mà yêu ma quỷ quái đoàn quân giống như bị xay ra đồng dạng. Đầu một nơi thân một nẻo. Kể cả thân thể bên dưới cũng bị cắt miếng ra thành vài lớp chồng lên nhau. Cát ngọt đến mức không có máu tươi chảy ra. Không nhìn kĩ cũng sẽ không nhìn được những đường vết kiếm mỏng như sợi chỉ kia.

Xung quanh ảo cảnh vỡ nát, Lục Thi Y tầm mắt trở lại chiến trường.

Pháp bảo, thuật pháp, thần thông tạo thành một làn sóng toàn bộ hướng phía nàng công kích tới. Trăm vị thông linh cảnh đang niệm chú, mười vị Chân Đan cảnh ào ào thi triển ra lĩnh vực, đặc biệt là cái kia dẫn đầu trung niên đội đấu bồng. Hắn không chỉ sở hữu một cái tự thân Chân Đan cảnh hình thành lĩnh vực, mà còn đem âm đ*o ma quỷ chi âm lĩnh ngộ ra ma âm lĩnh vực. Hai cái lĩnh vực, một cái nguyên bản lĩnh vực, một cái ma âm lĩnh vực tác dụng lẫn nhau điệp gia. Tăng cường sức mạnh không phải một cộng một bằng hai đơn giản như vậy.

Lục Thi Y từ đầu đến cuối sắc mặt đều không biến một cái, chỉ có con mắt là chăm chú. Nàng kiếm ý thôi động, từ trong hư không thai nghén ra hai đầu kiếm ý chi hà. Kiếm ý chi hà dần mở rộng ra, vòn quanh Lục Thi Y.

Hai đầu kiếm ý chi hà vòn quanh chu vi lập tức đầy rẫy kiếm ý. Vạn kiếm hư ảnh đồng thời phất lên, hai đầu kiếm ý chi hà cũng thuận thế tiến lên, giống như hai đầu đại long lượn lờ đụng vào công kích. Trung niên đội đấu bồng lĩnh vực dẫn đầu ngay lập tức bị kiếm ý chi hà xé ra ra một đoạn, ma âm toán loạn. Hắn trobg miệng phun ra một ngụm máu, dùng một vẻ mặt khó có thể tin được nhìn vào Lục Thi Y, đồng thời trong lòng cũng vạn phần sợ hãi.

Hắn đã có hai cái lĩnh vực, hơn nữa còn có thể đem cả hai chồng chất lên nhau. Vậy mà đến cả nữ nhân kia đòn phủ đầu cũng kém chút nữa không đỡ nổi.

Nữ nhân này, là quái vật sao?

Đột ngột, một đạo thuỷ lưu từ dưới đáy biển bắn ra, giống như một cây trường tiên quất mạnh chặn lấy kiếm ý chi hà, Trung niên đội đấu bồng cảm giác được thời cơ đã đến, vội vàng an phận lui về phía sau cùng chính mình đội ngũ, an phận tại đó.

Theo hắn lùi về, lòng biển sôi trào. Tất cả đều cảm nhận được đáy biển đang sục sôi, từ sâu trong mặt biển thăm thẳm đến ánh sáng cũng khó lọt qua, một đạo dài ít nhất cũng phải năm trăm trượng bóng đen dần lộ ra.

Oành!!!

Hất lên một cột nước khổng lồ đem hai đầu kiếm ý chi hà của Lục Thi Y hòi hợt đánh nát, thân hình dữ tợn của con quái thú xuất hiện trước mặt mọi người.

Đó là một đầu hải xà.

Bên phe Lục Thi Y cũng có người đã run rẩy tay chân rồi, lớn như vậy, mạnh như vậy một đầu hải xà, bọn họ cùng là lần đầu tiên chạm trán.

"Đại...đại nhân!!!"

Trung niên đội đấu bồng trên mặt mồ hôi mẹ mồ hôi con như thác đổ. Hận không thể chính mình quỳ xuống nhận tội.

Nhưng hắn không quỳ được, bởi vì áp lực khiến hắn căng cứng.

Hải xà không có đáp lại hắn, dùng một bộ dáng như nhìn con mồi nhìn chằm chằm vào nàng. Hải xà biến hoá, trở thành một cái gợi cảm xinh đẹp nữ nhân.

Nữ nhân này tuy rằng gợi cảm đến cực điểm, nhưng trên người nàng vảy rắn khẽ nhếch lên nhếch xuống. Móng tay dài ngoẵng nhưng từng cây độc kim cứa trên da thịt phạm nhân. Trên miệng nhỏ hai cái nanh độc trắng ởn. Khiến cho bọn họ từng tấc da thịt kĩ càng cảm nhận được cái trạng thái không rét mà run một cách thấu triệt.

Rốt cuộc, bên phe Lục Thi Y cũng có kẻ lên tiếng, phá vỡ cái không khí trầm mặc quỷ dị này.

"Các ngươi... các ngươi dĩ nhiên cấu kết với hải thú!"

Tất cả mọi người đều sắc mặt lạnh lẽo, kể cả Ninh Trường Hân trước giờ cũng lộ ra băng lãnh vẻ mặt.

Cấu kết với hải thú, sát hại đồng tộc.

Cái này tội trạng, đủ để tại Lạc Dương không đất dung thân, bị vạn người truy sát.

Phải biết, năm đó nhân tộc cỡ nào bi thảm, trước mặt tộc quần hải thú cùng sâu thẳm hải dương giống như lũ chuột trốn chui trốn lủi. Trước mặt yêu ma săn giết giống như một đám gia súc tuyệt vọng chạy trốn. Bọn chúng không diệt tuyệt nhân tộc, mà chỉ ăn đi một phần. Tiếp tục cho nhân tộc một cái giả mạo hi vọng. Để cho nhân tộc tiếp tục sinh sôi xuống, sau đó chúng sẽ lại lần nữa xuống tới đánh chén. Cái gọi là chống cự, cũng chỉ là trong hắc ám vung vẩy một cách vô vọng, cái gọi là lãnh tụ thập đại tông môn, cũng chỉ là tấm khiên để nhân tộc kéo dài hơi tàn.

Dài dằng dẵng một quãng thời gian như vậy, nhân tộc mới có thể phản kích. Thảm liệt chiến tranh, mới có thể đào móc ra một tia hi vọng. Hi sinh nhiều vậy, mới có thể đem tia hi vọng biến thành chân chính ánh sáng, xua tan hắc ám bao trùm.

Nhiều lão tiền bối từ tận thời đại đó đến giờ, nhắc lại đều cảm thấy hào hùng, cũng để cho Lạc Dương kính nể.

Vậy mà cái này Độc Thành lại cùng một trận doanh với hải thú, nhẫn tâm xuống tay với chính tộc nhân của mình. Tội này, đối với cư dân Lạc Dương mà nói, đem cả đại hải tiến hành tẩy rửa cũng khó mà sạch sẽ.

Trung niên đội đấu bồng cười gằn, tỏ vẻ rất đắc ý. Xà nữ nhân nhìn những khuôn mặt biểu cảm căm phẫn kia. Đôi mắt sắc nhọn giương lên, một bộ dáng khuyên bảo nói.

"Trước mặt lợi ích, cái gì thù hận đều có thể hoá giải. Độc Thành cũng chỉ là đi trước thời đại, thức thời so với người khác nhanh một bước."

Trung niên đội đấu bồng cao giọng.

"Đừng xem Độc Thành chúng ta như đám cẩu. Lũ hải thú các ngươi muốn hoàn thành vẫn phải nhờ đến bọn ta."

Xà nữ nhân không có để ý trung niên đội đấu bồng. Trái lại một mực chú ý đến một bộ dáng lãnh đamj Lục Thi Y. Mỉm cười thiên kiều bá mị, vặn vẹo mê người eo nhỏ, sắc nhọn móng vuốt lướt trên khoé môi.

"Ngược lại, ta muốn ngươi về phe này, Lục Thi Y. Lấy ngươi thiên tư, sau này trở thành một phương bá chủ là ván đã đóng thuyền. Tân Hải Vương cung là người trọng dụng nhân tài, chắc chắn sẽ không bạc đãi ngươi."

Sau đó, xà nữ nhân lấy ra linh thạch, những linh thạch này tràn đầy linh khí. Linh khí cực kì tinh khiết, những tu sĩ xung quanh dù không tu luyện cũng cảm nhận được đan điền cùng kinh mạch một trận thoải mái.

"Cực phẩm linh thạch."

"Thứ này, chúng ta không dùng được, nhưng nhân tộc các ngươi có cự đại tác dụng, phải không?"

Cực phẩm linh thạch.

Phải biết, cực phẩm linh thạch loại vật này, tác dụng kéo dài cho đến Thần Đan kì. Cực phẩm linh thạch được cực kì tinh khiết thiên địa linh lực ngưng tụ thành, tự thân cũng mang thiên địa chi ý. Cho Thông Linh cảnh tu sĩ phục dụng một viên, sẽ có cực lớn xác xuất lĩnh ngộ thiên địa chi ý, một hơi đột phá cảnh giới trong thời gian ngắn.

Xà nữ nhân này, mang ra mười khoả cực phẩm linh thạch, mà xem chừng phía bên nàng còn có nhiều hơn.

Trung niên đội đấu bồng bên kia đã sớm phát điên, lấy bọn họ Độc Thành cùng hải thú quan hệ hợp tác, đưa cho hắn cực phẩm linh thạch cũng là hành vi thiên kinh địa nghĩa. Nhưng cái này chết xà nữ nhân, lại đem nó cho một cái ngoại địch.

Những tu sĩ bên phe Lục Thi Y tuy không có ý định đầu nhập hải thú phe bên kia, nhưng con mắt cũng nóng bỏng, hiển nhiên là tâm động.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Cửu thiên thập địa, cấm kiếm sơn

"Có thể."

Chưa kịp để cho tất cả kịp thất kinh, Lục Thi Y đã bồi thêm một câu.

"Nếu ngươi mang Tân Hải Vương của các ngươi đến đây, điều kiện có thể bàn giao thoáng một hai."

Lục Thi Y ngữ khí lạnh, câu chữ không có nổi đối với Hải Vương nửa phần tôn kính. Xà nữ nhân sắc mặt quả thật so với lật sách còn nhanh hơn, biến thành một trương băng hàn khuôn mặt, sát khí phát tiết ra giống như sâu thẳm đại dương, khiến cho xung quanh tu sĩ dù không trực tiếp đối diện cũng tê dại cả da đầu.

"Một cái xú nữ nhân, nghĩ rằng là mình rất cao giá? Nực cười!"

Hải Vương là nhân vật bực nào, dĩ nhiên một cái nho nhỏ Hoá Đan kì tu sĩ cũng dám gọi nhịp. Thiên phú tốt thì sao, cũng không thể chuyển thành thực lực thì cùng phế vật không khác gì nhau. Chúng ta bên này thu nhận ngươi, đã là ngươi vạn hạnh.

Xà nữ nhân này có tu vi Tứ cấp cao giai hải thú, lại còn là trong Tứ cấp cao giai tương đối đỉnh tiêm. Đỉnh phong Mệnh Đan kì gặp phải nàng cũng phần lớn phải đi đường vòng.

Nàng đây là muốn ra tay.

Lục Thi Y đối với xà nữ nhân tự cho là đúng kia cũng lười tranh luận miệng lưỡi. Nàng trong nháy mắt bộc lộ ra lực lượng so với trước còn cường đại hơn nhiều, từ trên người Lục Thi Y, nguyên bản lĩnh vực giống như một toà cự sơn ép xuống, đè ép trong lồng ngực các tu sĩ như đỡ một ngọn núi.

Nặng nề, áp bức. Thông Linh cảnh vốn có thể ngự không phi hành giờ như một đám Luyện Khí cảnh tu sĩ, nhao nhao rơi xuống mặt biển. Chân Đan cảnh so với càng tốt hơn một chút, nhưng cũng cực kì chật vật.

Trung niên đội đấu bồng lúc này đã ngây ra như phỗng.

Nữ nhân này, lúc trước còn chưa có động dụng đến chân chính thực lực?

Mà Lục Thi Y, còn đang tiếp tục.

Một cái lĩnh vực nữa lại phóng xuất.

Lĩnh vực này so với nguyên bản của nàng lĩnh vực phải nhỏ hơn nhiều, nhưng luồng áp bách từ lĩnh vực này còn cường đại hơn nàng nguyên bản lĩnh vực.

Ngân sắc kiếm chi lĩnh vực.

Trung niên đội đấu bồng có thể làm được lĩnh vực điệp gia, Lục Thi Y cũng có thể, còn so với hắn làm tốt hơn rất nhiều.

Ma âm lĩnh vực của trung niên đôi đấu bồng so với nguyên bản lĩnh vực của hắn thì yếu hơn nhiều, cũng chỉ có thể phụ trợ. Bất quá, ngân sắc kiếm chi lĩnh vực của Lục Thi Y lại còn so với nàng nguyên bản lĩnh vực mạnh hơn, không phải là phụ trợ, càng là có xu hướng tấn công chính.

Lĩnh vực đạt đến trình độ vượt qua nguyên bản lĩnh vực biểu hiện con đường của nàng so với người khác trải rộng hơn nhiều. Dù sao thì nguyên bản lĩnh vực cũng chính là người tu hành tự thân tu vi, cái này dù là tư chất kém cũng có thể từ từ bồi đắp lên, chưa kể Lục Thi Y cái quái tài này. Nhưng mà lĩnh vực đến từ chính mình tu đạo lĩnh ngộ ra lại là hoàn toàn khác biệt, thời gian lắng đọng cũng chỉ là thứ yếu, còn cần ngộ tính, ý chí lực, tài nguyên, kì ngộ bồi đắp lên.

Rất nhiều tu sĩ, đạt đến Mệnh Đan kì viên mãn cực hạn, nhưng vẫn mãi mãi không thể đột phá lên Thần Đan kì. Cũng bởi vì lĩnh vực chi đạo chưa đủ mạnh, linh hồn chưa đạt được thăng hoa.

Xà nữ nhân trong ngáy mắt cũng biến đổi, khinh thị thì khinh thị, nhưng nàng vẫn phải thừa nhận Lục Thi Y đã vượt qua thiên tài phạm trù.

Loại người này, không vì Hải Vương đại nhân sở dụng thì phải tiêu diệt, quyết không thể để mầm hoạ lớn như vậy sống sót!

Xà nữ nhân xoắn chính mình đuôi rắn, dùng một tốc độ cực nhanh bắn vọt về phía trước. Móng tay dài ba tấc, phun ra rét lạnh quang mang. Móng tay nhằm thẳng hướng ngực Lục Thi Y, ý đồ muốn đem trái tim nàng xé ra.

Tốc độ của xà nữ nhân quá, hầu như mọi người đều không kịp phản ứng thì nàng đã biến mất khỏi chỗ cũ. Lục Thi Y phản ứng cũng không chậm, lĩnh vực kịch liệt co ngắn lại xung quanh thân thể, gia tăng lượng lớn áp lực. Quả nhiên, dưới lĩnh vực áp chế, xà nữ nhân đã chậm lại, có thể bắt được mơ hồ bóng dáng, không còn như trước xuất quỷ nhập thần.

Tốc độ này, hoàn hảo để Lục Thi Y có thể tránh né. Nhưng trái ngược với mọi người nghĩ, nàng lại tạo ra khoảng chống, lấy đà xông về phía xà nữ nhân, kiếm ý áp xúc vào đầu mũi kiếm. Đôi mắt nàng loé lên một vòng dã tính.

"Muốn cùng ta cứng đối cứng? Nằm mơ!"

Xà nữ nhân vung vẩy mười cái sắc bén móng tay. Yêu lực phun trào, mười đạo xé rách yêu trảo chi lực hạ xuống. Giăng vào nhau như một tấm lưới. Lục Thi Y thẳng tiến không lùi, nàng lĩnh vực ép xuống, ngân sắc kiếm chi lĩnh vực phụ thể. Nàng không chém xuống, mà dùng đầu mũi kiếm nghênh định. Mười cái yêu trảo. Tương tự đáp trả bằng mười cái kiếm đâm. Mũi kiếm bàng bạc kiếm ý hội tụ, lại thêm chuẩn xác nhằm vào yêu trảo chỗ yếu hại mãnh liệt tiến công, yêu trảo giống như một con hổ giấy bị đâm rách đã không còn lực uy hiếp.

Đinh đương đinh đương đinh đương

Sắt thép va chạm vang dội. Để cho hiệu quả của lĩnh vực cùng kiếm đạo được phát huy đến mức tận cùng, Lục Thi Y trực tiếp áp sát xà nữ nhân cận chiến va chạm lợi khí. Yêu trảo cùng liễu kiếm hoá thành rất nhiều đạo tàn ảnh va chạm với nhau trên không trung.

Xung quanh hai phe không dám cử động chút nào. Các tu sĩ lại càng khó có thể tưởng tượng được.

Cận chiến giáp mặt trực tiếp với yêu tộc?

Nói thì đơn giản, nhưng nếu dại dột mà thực hiện, tám chín phần chắc chắn là đi đời nhà ma.

Về lí do, bởi vì yêu tộc sở hữu sinh mệnh lực cực kì cường đại một con yếu nhất yêu thú cũng sở hữu sinh mệnh lực lớn hơn tu sĩ cùng giai, điều này đã được chứng minh dựa theo việc so sánh tuổi thọ, cộng thêm một cái vỏ ngoài có tính phòng ngự cực cao. Tu sĩ giết chết nó bằng cách thông thường nhất chính là đứng tại khoảng cách vừa đủ, dùng thuật pháp chậm rãi oanh kích. Kể cả tu kiếm, đao, thương thì cũng không dám cận mặt áp sát chiến đấu. Thương, kiếm cứng rắn, nhưng thân thể thì không.

Dù vậy, muốn tiến hành săn giết yêu thú, vẫn phải kết đoàn đội mới đảm bảo nhất. Còn muốn đơn đả độc đấu cùng giai, hoặc là tu luyện tinh thần lực công kích, hoặc là luyện thể. Tất cả những điều trên vẫn chưa tính toán đến những nhân tố khác như pháp bảo, đan dược phụ trợ, phù lục, trận pháp.

Lục Thi Y là một cái dị biệt trường hợp, nàng không chủ tu tinh thần lực công kích, nàng cũng không chủ tu luyện thể, nàng vũ khí vẫn chỉ độc một cây liễu kiếm cũng không tính đặc biệt lợi hại. Bất quá vẫn có thể nghiền ép cùng giai yêu thú, thậm chí khiêu chiến cao cấp hơn. Là bởi vì Lục Thi Y kiếm thuật đã vượt quá xa cảnh giới tu vi hiện tại.

Có thể tưởng tượng rằng một người bình thường đơn độc đấu với một đầu man ngưu, chỉ với con dao trên tay. Bất quá người đó lại có thể nắm bắt man ngưu chuyển động, kịp thời né tránh cùng chú ý tiết kiệm sức lực, đồng thời bồi cho nó một nhát dao, cứ như thế man ngưu kiệt sức, chết vì mất máu. Mà kiếm đạo của Lục Thi Y đã diễn hoá ra hình thái kiếm chi lĩnh vực, tác dụng còn phóng đại lên vô số lần.

Mỗi lần xà nữ nhân chuẩn bị tiến công, hai lĩnh vực điệp gia sẽ chế tạo ra áp chế với nàng, khiến cjo nàng hành động ao với dự đoán chậm hơn một chút, tranh thủ đủ thời gian cho Lục Thi Y né tránh cùng chuẩn bị bước tiếp theo phản kích.

Bất quá, xà nữ nhân này tu vi cao trác tuyệt, hơn nữa cũng không phải là đèn cạn dầu. Liên tục phá vỡ áp chế lĩnh vực của Lục Thi Y. Nàng tuy rằng có thể ứng phó, nhưng tình thế cũng hết sức hung hiểm.

"Cửu Thiên Thập Địa, Cấm Kiếm Sơn."

Lục Thi Y trong nháy mắt bạo phát, thế cân bằng giao chiến bị phá vỡ. Một chiêu này Cửu Thiên Thập Địa kiếm chiêu, kiếm quang bay tứ tán, dày đặc đan kết vào nhau thành nhiều tầng kiếm võng lớn, thiên la địa võng phong cấm. Xà nữ nhân bị định trụ lại.

"Đáng chết! Đây là thứ đồ gì?!!!"

Xà nữ nhân gào thét, yêu lực bộc phát, toàn thân vảy giáp trở nên sắc bén như chuỳ thủ. Nhưng mặc cho nàng giãy dụa thế nào, kiếm quang chỉ càng dày đặc thêm, kết thành một cái kén lớn như một ngọn núi. Kiếm sơn hùng vĩ, mang theo khí tức chấn áo chư thiên vạn cổ, thần ma bất phá.

Tất cả những người quan chiến thẫn thờ, đây thật sự là Hoá Đan Kì sao?

Nào có Hoá Đan kì tu sĩ kinh khủng như vậy!!!

Ninh Trường Hân tu vi so với tất cả những người ở đây đều cao, nàng có thể nhận ra, kiếm pháp nàu của Lục Thi Y còn chưa hoàn thiện. Nhưng đã mạnh hơn nhiều kiếm pháp thần thông nàng từng thấy.

Một kiếm này, nếu mà có thể hoàn mĩ luyện thành, thật sự có thể trấn áp thần ma sao?

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 137: Vạn đạo kiếm liên chung kết cuộc chiến

Lục Thi Y cùng xà nữ nhân giao chiến trong chốc lát lắng xuống. Hai bên quan chiến cũng không còn ngồi im một chỗ xem náo nhiệt rồi.

Bên phe Lục Thi Y phản ứng nhanh hơn. Ninh Trường Hân tuy không tham chiến, nhưng lại trong bóng tối âm thầm chỉ huy. Mười lăm vị Chân Đan cảnh cường giả, xếp thành chiến trận. Lấy bảy vị Hoá Đan kì làm chủ lưu. Bên kia cũng không chậm hơn bao nhiêu. Một trăm Thông Linh cảnh hậu kì, Hư Đan kì mười người, Hoá Đan kì ba người, đầu lĩnh là trung niên đội đấu bồng Mệnh Đan kì một người đã xếp thành nhiều tầng cự đại chiến trận. Hai bên đã làm tốt chuẩn bị, rất nhanh lao vào nhau.

Song phương đại chiến nổ ra, bên phe Thanh Hư Tông người giờ khắc này đã đối với âm thuật của trung niên đội đấu bồng phòng bị, không đến nỗi bị động. Bên phe kia thì thê thảm hơn một chút, trung niên đội đấu bồng là Mệnh Đan kì không sai, nhưng trước đó chiến đấu với Lục Thi Y đã tiêu hao cự đại, trên thân cũng nhận lấy tổn thương. Lại thêm bên hắn cường giả chất lượng so với người khác kém. Dĩ vãng, thế cuộc một mặt nghiêng về phía Lục Thi Y.

Nàng không có tham dự chiến đấu kia mà nhìn chằm chằm vào toà kiếm sơn sừng sững trên mặt biển kia. Khí tức quanh thân dần thu liễm lại, nhãn lực lợi hại, có thể thấy được nàng đây không phải là dừng chiến đấu, mà là súc thế.

Đồng thời, Lục Thi Y cũng đem một số khoá đan dược nuốt vào, linh lực nhanh chóng vận chuyển tiêu hoá dược lực, chữa trị thương thế.

Trên người nàng phảng phất chỉ bị hao tổn một bộ phận y phục mà thôi. Nhưng thực ra thương thế đều là ẩn dấu ở bên trong phá hoại. Đạt đến nàng cảnh giới này, tuy không phải là Thể tu nhưng thương thế một điểm da thịt cũng có thể cấp tốc chữa trị, đáng nói là một ít ẩn tật trong thể nội, một ít thì không đáng nói, tích luỹ lâu dài thì hậu quả sẽ rất khó lường. Trên chiến trường sẽ không cho ngươi thì giờ để mà luyện hoá thương thế. Vì vậy trực tiếp ăn dan dược chữa trị mới là an toàn nhất biện pháp.

"Quả thật là coi thường ngươi rồi."

Lục Thi Y lẩm bẩm, nàng lấy ra một xấp phù lục, tổng cộng có mười tấm. Tất cả những phù lục này, cấp bậc đều là Huyền giai Thượng Phẩm.

Trong Thanh Hư Tông, mọi người đều biết nàng tu kiếm đạo, nhưng rất ít người biết nàng cũng học tập phù đạo. Hơn nữa thành tựu cũng không thấp, đã là Đại Sư bát phẩm.

Đại Sư bát phẩm, trong chế tạo Huyền Giai Thượng Phẩm bảo phù đã là đỉnh tiêm. Cửu phẩm, đó là Huyền Giai Cực Phẩm.

Mười đạo phù lục bao quanh nàng, cố định phân biệt về cánh tay, lưng, trước ngực, hai chân, đầu. Từ trên từng đạo phù lục nổi lên kim sắc phù văn chói loá, huyễn hoá thành từng mảng phù văn chi khải. Những cái này tách rời phù văn chi khải toàn diện bảo vệ lấy Lục Thi Y, gần như không có góc chết.

Hầu hết tu sĩ, nếu không tu luyện thể thường sẽ có trang bị cho mình một hai cái phòng ngự hình pháp bảo. Nhưng Lục Thi Y nàng không cần, nàng phù lục là đủ rồi, còn cố ý trang thêm điểm phòng ngự bảo vệ làm gì.

Lục Thi Y trang bị toàn thân kim giáp phù lục vẫn không có tiếp tục di động, chỉ đứng đó nhìn chòng chọc vào kiếm sơn.

Một chiêu này Cấm Kiếm Sơn tuy rằng cường đại, nhưng có rất lớn khe hở, đó là khi Kiếm Sơn đã hạ xuống trấn áp, không thể tiếp tục ra tay đánh giết. Chỉ có thể chờ đối phương phá vỡ kiếm sơn mới có thể tiếp tục giết vào.

Lục Thi Y có chút thở dài tiếc nuối, dù sao khi đó nàng nhãn lực vẫn còn nông cạn, hơn nữa chỉ là một lần chứng kiến, vẫn là chưa có cách hoàn thiện.

Đúng, một chiêu kiếm này Lục Thi Y không phải tự mình sáng tạo, lĩnh ngộ ra, mà dựa theo người khác mà diễn hoá lại, kết hợp thêm bản thân kiếm đạo.

Vân Hoàng.

Khi đó nàng vẫn còn đang Ngũ Mạch thời điểm, cùng Vân Hoàng đi săn giết một đám thổ phỉ tự xưng là Lang Nha Bang. Lúc đó, biến cố xuất hiện, Lang Nha Bang toàn bộ thành viên bị một con Băng Lang giết chết. Băng Lang này vô cùng cổ quái, giống như bất tử giết mãi không chết. Cuối cùng nhờ Vân Hoàng ra tay một khắc kia, tạo thời cơ cho nàng nhất kích tất sát, mới đem cả hơi cứu thoát ra khỏi tử cảnh.

Vân Hoàng động thủ một khắc đó, Lục Thi Y vẫn còn nhớ rõ. Mạnh mẽ kêu gọi thiên địa chi lực, khoá chặt lại Băng Lang.

Lúc đó còn chưa biết giờ. Hiện tại, nàng mới cảm thấy đó có bao nhiêu kinh diễm.

Một cái Khai Mạch cảnh tu sĩ, có thể điều động thiên địa chi lực!

Điều động thiên địa chi lực, là đặc quyền mà chỉ khi tu luyện đến Thông Linh cảnh mới có. Mà vẫn không giống như Vân Hoàng giống như chúa tể tuỳ ý sai khiến, dùng từ mượn có lẽ thích hợp hơn. Thông Linh cảnh, cũng không bằng hắn cường!

Lục Thi Y bỏ trong đầu những suy nghĩ ngổn ngang, tiếp tục tập trung vào đại địch trước mắt.

Kiếm sơn, đang rung chuyển.

Nứt vỡ âm thanh càng ngày càng rõ ràng, toả sáng kiếm sơn thì càng ảm đạm xuống. Từ bên trong những khe nứt, yêu khí ngút trời, nồng nặc khiến người khác thần hồn điên đảo. Một cặp mắt tràn ngập yêu dị, câu hồn đoạt phách, mang theo một luồng cường đại hơi thở hiện ra.

Rắc!!!

Chính giữa kiếm sơn, năm vết cào sâu hoắm vừa in một bàn tay. Từ bên trong vết cào, hai cánh tay mảng khảnh luồn ra. Một trảo, đem trung tâm kiếm sơn xé mở ra một đạo lỗ hổng.

Kiếm sơn tan vỡ, kiếm quang tiêu tán, y nguyên để lại một cỗ làm người ta phải run rẩy kiếm ý.

Xà nữ nhân bước ra, nàng giờ khắc này trên người tràn ngập vết kiếm cắt chém qua. Kiếm sơn không phải là kiếm pháp tấn công, mà là để trấn áp không sai, nhưng phàm là kiếm sao có thể không sắc bén. Nằm bên trong đó đầy rẫy kiếm quang, nàng không bị chém ra thành trăm khúc coi như là lợi hại.

Xung quanh xà nữ nhân yêu lực dày đặc, so với trước đó trướng đến năm lần còn chưa dừng lại, yêu lực đảo qua một hồi, kiếm quang chém ra trên da thịt vết rách nhanh chóng khép lại. Phảng phất như chưa từng tồn tại.

"Lục Thi Y, Vương sẽ đồ ngươi tông, đồ ngươi người thân, đồ ngươi tộc nhân. Ta sẽ giữ cho ngươi sống, để ngươi có thể chứng kiến hết thảy, để ngươi vì việc làm hôm nay mà phải hối hận!"

Theo nàng lời nói, một cỗ mạnh hơn nữa yêu lực bộc phá. So với trước đó trướng đến bảy lần, có cảm giác đã đến cực hạn.

Lục Thi Y thở dài một hơi, bây giờ, có thể đánh nghiêm túc được rồi.

Yêu tộc, phân làm ba cái giai đoạn.

Đầu tiên chính là khi ở hình dạng nhân tộc. Chỉ sử dụng một bộ phận yêu lực cùng thể phách chiến đấu, sức chiến đấu tầm khoảng bốn, năm phần mười.

Thứ hai vẫn là hình dạng nhân tộc, nhưng đã vận dụng toàn bộ yêu lực, sức chiến đấu nằm ở tầm sáu, bảy phần mười.

Cuối cùng là sử dụng hình thái yêu tộc nguyên bản, với yêu lực cùng thể phách cường tráng. Lực chiến đã đạt đến đỉnh cao mười phần.

Xà nữ nhân trước kia là giai đoạn đầu tiên, bây giờ chính là giai đoạn thứ hai.

Mà một khi yêu tộc vận dụng đại lượng yêu lực, có thể thi triển ra chính mình thức tỉnh thiên phú huyết mạch.

Mà hải thú, thiên phú phần lớn chính là ngự thuỷ.

Đại lượng nước biển biến thành to lớn thuỷ trảo. Cao tới vạn trượng thuỷ trảo vồ xuống, những cái này nước biển không phải thông thường nước, mỗi một giọt nước lại nặng như ngàn cân. Một chiêu này, đủ để đem một cái tiểu đảo nhấn chìm.

Lục Thi Y cũng không dong dài, nàng súc thế đã thu liễm đến cực hạn, giờ khắc này bộc phát ra một đạo kinh thiên kiếm ý. Nàng một kiếm chém dọc, ngân sắc kiếm quang bẻ cong ánh sáng, tưởng như nước biển hai bên nhấp nhô, thuỷ trảo bị cắt ra.

Xà nữ nhân tựa hồ đã sớm dự liệu, cả người tràn ngập sát thế lao ra, bàn tay được bao phủ bởi vảy giáp chụm năm ngón tay lại, một thương khoá chặt trái tim Lục Thi Y đâm tới. Lục Thi Y cũng không khiếp chiến, toàn thân bao phủ phù lục khải giáp đụng độ với vảy giáp. Tiếng nổ bắn ra tứ phương, Lục Thi Y giương kiếm, một trảm nổ tung kiếm quang. Nàng trên không xuay người, liễu kiếm mềm dẻo như một tấm lụa mỏng xoẹt qua bụng của xà nữ nhân, đồng thời né tránh trên đầu trảo phong.

Bất quá, tấm phù bảo vệ vị trí gần mặt vẫn suýt nữa bị xé rách làm đôi. Lục Thi Y trong mắt loé lên một vòng tàn nhẫn. Cả người vòng ra sau lưng xà nữ nhân, một đạo thông thiên kiếm trụ hạ xuống, kiếm trụ cao không thấy đỉnh. Từ cách xa vạn dặm cũng có thể nhìn thấy rõ.

Lục Thi Y lần này khí thế có phần suy nhược. Kiếm trụ này, chính là nàng sát chiêu.

Xà nữ nhân không còn tư thái kiêu ngạo lúc trước nữa, mang theo hoảng hốt trốn xuống biển, hải dương sóng biển dâng cao trăm trượng, ngàn trượng rồi vạn trượng, phạm vi ảnh hưởng đến gần ngàn dặm. Nước biển hình thành giống như một cái bát úp ngược lên mặt biển, tạo thành trường bảo vệ khổng lồ.

Lục Thi Y nhướng mày, có thể điều động ngàn dặm hải dương, ngự thuỷ thiên phú của xà nữ nhân trong cùng giai hải tộc đã là đỉnh tiêm nhất.

Bình thường hải thành khoảng cách tầm vài ngàn dặm, cá biệt một số thành nằm gần nhau thì khoảng cách cũng chỉ có vài trăm dặm. Xà nữ nhân nếu thi triển ngự thuỷ thiên phú bao trùm, sợ rằng có thể trong nháy mắt đồ diệt mấy toà hải thành.

Kiếm trụ hạ xuống, không có tiếng ầm, không có sự dữ dội, tĩnh lặng đến rợn người. Chỉ thấy "cái bát úp" cỡ bự giống như bọt nước nổ thành nước biển rơi xuống. Để lại ở giữa mặt biển là một cái hố sâu không thấy đáy. Lực lượng huỷ diệt quanh quẩn trong hố sâu không đáy, nước biển giống như bị một tầng vô hình tường bích bao lại, không thể tràn vào trong hố sâu.

"Vẫn chưa chết."

Lục Thi Y có chút tiếc nuối, nếu mà huỷ diệt chi ý có thể lĩnh ngộ ra lĩnh vực thì một chiêu này có thể đánh cho xà nữ nhân không chết cũng mất nửa cái mạng.

Nguyên bản lĩnh vực, kiếm chi lĩnh vực, huỷ diệt lĩnh vực, ba loại lĩnh vực điệp gia, uy lực đủ để nàng có thể hạ sát Mệnh Đan kì.

Hai loại lĩnh vực điệp gia, chống lại thì dư sức, nhưng muốn giết chết thì quá mức khó khăn.

Cách chỗ hai người họ vừa giao chiến tám trăm dặm. Xà nữ nhân mang theo cách tay gần như đã bị phá nát bét trong lòng biển chạy. Tốc độ so với trước hơn ba phần, hải thú bên trong lòng biển cũng nhận được ưu thế rất lớn.

Nàng thật ra có thể bộc phát ra chân dạng, tự tin có thể cùng Lục Thi Y chém giết. Nhưng mà nếu làm vậy sẽ dẫn phát nhân tộc cường giả nhìn chăm chú, một khi nó bị phát hiện cùng người của Độc Thành liên thủ. Kế hoạch của Vương hơn nửa phần liền sẽ sụp đổ.

Điều này, không phải nó một cái Tứ cấp cao giai hải yêu có thể lo liệu được.

Vương bây giờ vẫn chưa hoàn toàn bước tới đỉnh cao nhất, chưa thể thống nhất chư tộc hải dương, vậy thì Hải Vương quả thật là chuyện cười. Nàng dù tiềm lực không tệ, thuộc vào tân vương nhất mạch, nhưng phá Vương kế hoạch, tuyệt đối chỉ có một con đường chết.

Bây giờ chỉ có thể chạy càng xa càng tốt. Ở nhân dạng, nàng đánh không lại Lục Thi Y, còn phải cẩn thận bị hạ sát. Không muốn đánh nữa rồi.

Xà nữ nhân di chuyển trong nước nhanh nhẹn, xuôi theo dòng biển mà chạy, cấp tộc đã chạy cách xa cả ngàn dặm.

Lục Thi Y đạp cây liễu kiếm trên không, tức tốc lao vút ra phương hướng xà nữ nhân chạy tới. Lục Thi Y trầm ngâm.

"Ngươi thoát không được."

Thông thiên kiếm trụ tái hiện, càng thêm kinh diễm, càng thêm mạnh mẽ. Đập cho hải dương biến dạng ra một cái hố sâu hoắm. Lực lượng tịch diệt lan tràn khắp mười dặm phạt vi. Xà nữ nhân đau đớn hét lên thảm thiết, trên ngực vỡ ra huyết nhục, máu nặng vạn cân rơi xuống biển, nước biển không thể hoà tan. Giống như hàng trăm hòn ngọc đỏ trôi nổi.

"Lục Thi Y!!! Ta muốn giết ngươi!!!"

Xà nữ nhân ban đầu đau đớn gào thét, bây giờ đôi mắt đã đỏ ngầu, khuôn mặt vặn vẹo biến dạng, hiển nhiên là cực kì tức giận.

Nàng toàn thân bắt đầu được bao phủ vởi vảy giáp, sau đó thân thể dần dần trướng lớn lên. To lớn như một dãy núi. Cự xà rít một tiếng, xung quanh tu sĩ bị âm chấn bay, có người thất khiếu chảy máu, ngốc trệ tại chỗ.

Lục Thi Y đứng trước tiếng rít của nó, sắc mặt có đôi chút khó coi. Tiếng rít này lại có thể ảnh hưởng đến nàng.

"Lục Thi Y!!! Ta muốn giết ngươi!!!"

Đại xà đã không còn gì cố kị, uy áp kinh khủng quét ra tứ phương. Nó là một đầu Tứ cấp cao giai bên trong đỉnh tiêm, bị Lục Thi Y đè lên đánh đến bây giờ đã không thể nhịn được rồi.

Cấp tốc chém giết nữ nhân này! Nhân tộc Chân Quân có cảm ứng được, nó cũng có thể tức tốc đào mạng.

Chân Quân xưng hô đó chính là nhân tộc đối với Thần Đan kì cường giả xưng hô.

Ngoại vi Lạc Dương, không phải không có Chân Quân toạ trấn, cũng có một vài thế lục có Chân Quân cấp cường giả tại Lạc Dương ngoại vi kinh doanh.

Bất quá, số lượng nhưng là quá ít rồi.

Mấy chục vị Chân Quân, quản hạt phạm vi mấy trăm vạn dặm liền miễn cưỡng có thể, nhưng mà Lạc Dương bát phương, diện tích so với số lượng có thể quản hạt lớn hơn không chỉ gấp đôi.

Muốn Chân Quân chạy đến đây cứu viện cũng phải có một chút thời gian mới được.

Nghĩ là làm, đại xà trong mắt loé lên lệ quang. Cái đuôi lớn từ dưới mặt biển đâm lên, cái đuôi cứng cáp, tại phần cuối vảy giáp chụm vào nhau tạo thành một cái đỉnh nhọn. Lục Thi Y không cứng đối cứng, chớp mắt lách ra. Mà đuôi này lại dẻo giống như cao su bình thường Lục Thi Y bé tránh đồng thời, cái đuôi cũng lập tức bẻ ngoặt đổi hướng.

Tiếng nứt vỡ vang lên, ba đạo khải phù lập tức run rẩy, có vỡ nát dấu hiệu. Lục Thi Y một kiếm đem đuôi rắn đánh bay, cấp tốc lùi ra đằng sau.

Đại xà không để ý chút thương tích trên đuôi, mắt rắn vẫn trừng to nhìn chằm chằm Lục Thi Y thân ảnh. Bình thường, nó sẽ chậm rãi mài chết Lục Thi Y. Bất quá, điều kiện hiện tại không cho phép nó làm vậy.

Đại xà há cái miệng lớn như một hố máu, lộ ra nanh xà lạnh lẽo. Lục Thi Y đột nhiên một kiếm quét ngang, đại xà giống như na di, chớp mặt tiếp cận Lục Thi Y, hai răng nanh bị nàng kiếm chặn trở lại. Nàng đẩy người xuống, mười đạo kiếm khí phá không cắt về phía cổ đại xà. Hải dương bốc lên, nước biển bao bọc quanh thân đại xà, kiếm khí rơi vào làn nước, lập tức bị triệt tiêu bảy phần uy lực. Còn lại lực lượng đến cả để lại trên vảy nó vết cắt cũng không được.

Lục Thi Y không có dừng lại, mười đạo kiếm khí bị cản lại, lập tức trăm đạo kiếm khí phá không bắn ra. Tuyệt nhiên vẫn không thể tổn thương đến đại xà. Lục Thi Y né tránh đại xà công kích, vừa chém ra kiếm khí cuồn cuộn không dứt.

Toàn bộ quá trình này diễn ra vô cùng nhanh. Gần một ngàn đạo kiếm khí bắn ra. Người tinh ý lúc này có thể nhận ra, tại chỗ đầu tiến mà nàng công kích, một kẽ nứt nho nhỏ được xé mở ra.

Đại xà cũng không phải loại không có trí khôn, Lục Thi Y lãnh phí nhiều như vậy lực lượng mà nó vẫn không bị thương là nó đã thấy không đúng. Đại xà theo bản năng muốn lùi lại phòng thủ nhưng nhìn thấy Lục Thi Y khí tức bắt đầu trượt xuống, thế công vẫn không ngừng lại.

Đột nhiên, đại xà cảm giác lạnh lẽo. Lục Thi Y khí tức đang trượt thì bỗng chốc bùng nổ. Đồng tử của nàng rực rỡ ánh kiếm. Một kiếm vừa ra, quang huy vạn trượng!

"Trảm!"

Kiếm quang bao trùm mười dặm hải dương. Lúc này, cái vết nứt bên trên làn nước bảo vệ đại xà vỡ ra, xé toang màn bảo vệ. Đại xà rống dữ dội, nó biết nó trúng kế rồi!

Lục Thi Y làm sao có thể lãng phí lực lượng để mà đâm đầu không có mục đích. Ba phần uy lực kiếm khí còn lại không có tấn công vào vảy giáp của nó, mà nén lại bên trong vết nứt kia. Chỉ chờ một khắc này đem đối phương mai rùa bổ ra một vết.

Đại xà rống giận, điên cuồng huy động hải dương lực lượng tu bổ vết nứt, nhưng mà ba phần lực lượng của một ngàn đạo kiếm khí sao có thể dễ dàng như vậy loại bỏ.

Cho nó thời gian, thậm chí chỉ vài giây thôi, nó có thể đem vết nứt tu bổ ít nhất một nửa. Nhưng mà, kiếm quang đã hạ xuống.

Kiếm quang hạ xuống, lộ nguyên hình là vô số những hạt nhỏ từ quang mang ngưng tụ thành. Bao kín mười dặm xung quanh. Đại xà muốn chạy, nhưng nó đã bị bao vây.

Những cái này chấm nhỏ, nở ra thành kiếm liên. Vạn kiếm liên đẹp mê hồn, hương thơm tươi mắt toả ra, tưởng chừng như đây không phải một chiến trường, mà là một vùng tràn ngập hoa sen.

Không có một tiếng động, đại xà bị đâm thủng lỗ chỗ, vảy giáp rơi xuống cùng với huyết nhục. Đại xà đứng đơ tại chỗ, giống như một bức tượng sống.

Lục Thi Y sắc mặt trắng nhợt, toàn thân có chút run rẩy. Nàng tuy giết chết được hải xà, nhưng đánh địch một ngàn tổn hại tám trăm. Lúc này tác hại mới hiển lộ ra, Lục Thi Y trong muêngj chảy máu, toàn thân cũng chảy ra máu. Kiếm ý không phải vô địch, kiếm ý quá mạnh, thân thể gánh chịu vượt qua cực hạn, lúc này mới dẫn đến tình trạng huyết nhục chi khu tan vỡ. Điều khiển kiếm cũng tạo gánh nặng cho hồn hải, tinh thần lực tiêu hao cũng cũng gần

một nửa.

"Cũng may là đầu đại xà này vẫn chưa dung hồn, bằng không..."

Một chiêu kiếm vừa rồi uy lực không phải nhằm vào nhục thân, mà là vào linh hồn. Nếu không tiêu diệt hải xà linh hồn thì dù có đem nó chặt làm tám khúc cũng không thể giết được.

Đạt đến Mệnh Đan kì, dù là luyện thể hay không luyện thể cũng sẽ rèn đúc bất diệt chi thân. Sinh mệnh hoà vào trong chân đan. Trừ khi đem chân đan phá huỷ, hoặc là đem đối phương huyết nhục đánh vỡ toàn bộ. Bằng không, vẫn có thể từ một giọt máu sống lại.

Bất quá, cũng có đánh đổi tương xứng, bị thương càng nặng, đánh đổi càng nhiều. Tiêu hao hết cũng chỉ có một kết cục chết.

Lục Thi Y vẫn chưa thể nghiền ép đối phương đến mức ấy, vì vậy nàng chỉ có thể tiêu diệt đối phương linh hồn.

Lục Thi Y đem một khoả đan dược nuốt vào, sắc mặt mới tốt hơn một chút.

Nhìn về phía bên kia, có Ninh Trường Hân chỉ huỷ, phe Độc Thành liên tục bại lui. Lục Thi Y trở lại, tiện tay kiếm khí đem Độc Thành phe phái lính tốt chém giết. Còn lại đầu sỏ nhanh chóng bị chế trụ, một số kẻ biết rằng không thoát được, làm một cái ngoan nhân tự bạo.

Đem toàn bộ chiến lợi phẩm thu thập vào nhẫn trữ vật, Ninh Trường Hân tiến đến chỗ Lục Thi Y, lực lượng tinh thần ngưng thành bình phong, nhỏ giọng thảo luận.

"Vẫn chưa đến mức đáng lo, với biểu hiện ngày hôm nay, xem ra Hải Vương vẫn chưa hàng phục toàn bộ hải tộc. Hơn nữa vẫn còn tàn dư của Cựu Hải Vương, những kẻ này chưa chắc sẽ chấp nhận một kẻ mới đè đầu cưỡi cổ lên mình."

Lục Thi Y gật đầu, trầm giọng.

"Trước hết không nên lan truyền sự việc hôm nay ra ngoài."

Ninh Trường Hân hiểu ý, Hải Vương có thể hợp tác với Độc Thành, còn thập đại tông phái bọn họ đây?

Lúc trước đại xà đã từng nói, lợi ích có thể buông xuống thù hận.

Câu nói này, bao hàm tin tức.

Độc Thành vốn đã thoát ly khỏi Lạc Dương thế lực thì không tính. Trong các thế lực tại Lạc Dương, có tồn tại phản đồ, mà rất có thể không phải có một.

Bây giờ cũng đã không phải ba ngàn năm trước, không còn là năm đó nhân tộc một lòng chống lại hải tộc. Bây giờ đã khác, ai ai cũng có mưu tính, có tư tâm. Ai cũng muốn giữ khư khư mình.

Thập đại tông môn tuy rằng vẫn là hảo hữu quan hệ, nhưng cũng lạnh nhạt đi không ít. Liên hợp lại lần nữa, thật sự có thể sao?

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Trộm châu

Vân Hoàng cùng tử y thiếu niên tách ra về sau, chi đội ngũ mà hắn cảm ứng được cũng đến.

Toàn bộ đội ngũ có khoảng hơn hai mươi người, nam có nữ có, tất cả đều là người trẻ tuổi.

Có vẻ như là đầy lĩnh của bọn họ, một thanh niên với mái tóc đỏ rực, nhếch mép, ngữ khí tiếc nuối.

"Chậc, lại để hắn chạy mất."

Sau rồi thanh niên tóc đỏ quay về phía Vân Hoàng, con mắt dần lộ ra sự hứng thú.

Gã cảm nhận được khí tức của Lạc Vô Ngọc mới chạy đến đây, nhìn xung quanh quang cảnh, dấu vết giao chiến lộ ra rõ ràng.

"Uy! Tiểu tử, ngươi có thấy Lạc Vô Ngọc chạy qua đây không?"

Không kịp để Vân Hoàng trả lời, gã miêu tả ra một cáu hình dáng.

"Hắn thấp hơn ta một cái đầu, ưa thích mặc màu tím, lại có chút đàn bà. Ngươi xem, có thấy hay không?"

Hắn dùng linh lực cụ hiện ra bộ dáng của tử y thiếu niên.

Vân Hoàng khoé miệng có chút giật giật, tu sĩ càng về sau thân thể sẽ càng hoàn mĩ, nam tu quả thật có chút giống nữ tu. Ngươi cái này "có chút đàn bà" là đang xúc phạm hầu hết nam nhân đấy ngươi biết không.

"Hừm, có thể chống lại Lạc Vô Ngọc không có nhiều người, mà ngươi nhìn quá lạ mắt."

"Thôi được, tiếp ta một đao!"

Vân Hoàng con mắt trừng lớn, vừa gặp mặt đã rút đao đánh nhau?

Chưa kịp để hắn suy nghĩ nguyên do, đao đã chém tới. Ánh đao đỏ rực, huyết hồng hoả diễm rực cháy. Một đao cắt ngang eo Vân Hoàng.

Vân Hoàng một chỉ điểm ra, đầu ngón tay cương nguyên ngưng tụ. Hoả đao run rẩy, hắn thuận thế lùi lại, thanh niên tóc đỏ cũng nhất loạt lùi lại.

"Thông Linh cảnh bát cấp hậu kì!"

Vân Hoàng chau mày, người này thực lực, ngang bằng lúc trước tử y thiếu niên.

Thanh niên tóc đỏ buông đao xuống, hảo sảng cười lớn.

"Hay! Thực lực của ngươi rất mạnh! Ta Tư Hạo trước giờ chưa từng kết giao với người yếu."

"Vân Hoàng."

Hắn cộc lốc một câu.

"A, ta nhớ ra rồi! Ngươi là Cửu Phủ Chủ tiểu tình nhân..."

Một người đằng sau Tư Hạo giật giật, vội vàng nói.

"Tư đại ca, Cửu Phủ Chủ không thể loạn ngôn..."

"Ta biết, chỉ là nói đùa một chút."

Tư Hạo cắt lời, nhìn về phía Vân Hoàng, cánh tay đưa ra.

"Vân đồng hữu, ngươi có muốn cùng ta làm một bút? Ta định tìm Lạc Vô Ngọc nhưng hắn chạy mất rồi. Thấy thế nào hả?"

Vân Hoàng thầm suy tính một lát, rất nhanh nói ra.

"Có thể xem xét."

"Ba trăm hạt châu. Bên ta tám ngươi hai."

Vân Hoàng có chút ngạc nhiên, ba trăm hạt châu?

Thấy Vân Hoàng có vẻ không hiểu, Tư Hạo liền giải thích.

"Không gian này rất rộng lớn, bên trong này lại bị hạn chế thực lực. Dù là một vạn người cũng không thể lật hết lên tìm châu trong một tuần được. Vì vậy, một số cứ điểm sẽ tập hợp rất nhiều hạt châu, thấp thì mấy chục, nhiều thì mấy trăm. Đây chính là cơ duyên a!"

Vân Hoàng gật đầu, xác thực là như vậy. Hai ngày thời gian, dù cho hắn toàn lực tìm kiếm cũng không tới hai mươi hạt. Lấy tốc độ hiện tại, tối đa bảy ngày kết thúc chỉ có thể thu được trăm hạt là căng nhất. Đổi ra cũng chỉ là một ngàn điểm cống hiến.

"Ta chấp nhận, nhưng sẽ phân công dựa theo sức bỏ ra."

Tư Hạo cũng làm người không tệ lắm, đối với Vân Hoàng ý kiến không có dị nghị, liền đồng ý.

...

Cách nơi Vân Hoàng cùng Tư Hạo nói chuyện không tính bao xa. Gần gần ngàn người đứng tụ tập lại xung quanh một cái đồi đá lớn. Đồi không có cao lắm, trên đỉnh đồi loá mắt hạt châu lên đếm hàng trăm viên. Xung quanh đồi có bố trí trận pháp, đem hình ảnh bên trong đồi đá trở nên hư ảo.

Ngàn người ở đây, nhưng không ai dám mạo muội tới gần đồi đá trận pháp phạm vi trăm trượng xung quanh.

Tất cả đều đang kiềm chế lẫn nhau vì vậy không thế lực nào muốn làm chim đầy đàn, nếu không kết cục chỉ có thể là bị vây công, trơ mắt nhìn thành quả của mình rơi vào tay kẻ khác.

Vân Hoàng cùng Tư Hạo đội ngũ cũng đuổi tới, Vân Hoàng cũng thầm may mắn khi vừa kịp gia nhập Tư Hạo đội ngũ.

Thật nhiều người!

Ngàn người đang đứng vây ở đây. Lấy hắn một người thực lực mà xông lên sợ rằng cũng bị nuốt đến xương cũng không còn.

Mà một ngàn người này cũng vô cùng toán loạn, chỉ là đang dần sắp xếp thế lực tiến hành tranh đoạt.

Trừ khi hoàn toàn nắm chắc chính mình vừa có thể nhanh chóng cướp đoạt hạt châu, vừa có thể an toàn chạy khỏi đây.

"Xuất thủ!"

Vân Hoàng nói khẽ.

Tư Hạo ngạc nhiên, nhưng cũng không phản bác.

"Trong tình huống bây giờ nếu không xuất thủ thì khi có thế lực tập hợp đủ trăm nhân thủ trở lên, bọn họ sẽ tấn công. Mất trăm người công kích tuy mạnh, nhưng không đồng lòng, xuyên thủng chục người phòng vệ vẫn còn tốn thời gian. Đủ để thế lực cướp đoạt cướp được."

"Lúc đó, lấy gần hai mươi người chúng ta thì dù có canh cặn cũng húp không nổi."

Vân Hoàng vừa giải thích xong, tóc đỏ rực rỡ Tư Hạo đã vác đao xông lên, mang theo đội ngũ của mình xông vào. Tư Hạo ánh đao quét ngang đội ngũ, tiến nhập vào trận pháp xung quanh phạm vi

"Ha ha ha!!! Chỗ điểm công hiến này, Tư Hạo ta muốn rồi!!!"

Cuồng vọng, cuồng vọng hết sức!

Một ngàn đệ tử đang đứng đây, Tư Hạo ngươi chưa từng đo đếm cân lượng của mình sao?

"Tư Hạo, ngươi dám!"

"Xông lên trừng trị gia hoả vô tri này!"

"Tư Hạo, một đối một chúng ta không phải đối thủ. Nhưng mà ngươi có thể một đánh mười sao?"

Tư Hạo cười to, hoàn toàn không có để ý, một đao quét ngang đẩy lui ba người. Ngoắc ngoắc tay khiêu khích.

"Đến đây a! Miệng pháo có tác dụng rắm chó gì! Có gì thì xông lên hết đi! Các ngươi mấy cái gà bệnh này chỉ biết sau lưng đấu võ mồm, ta khinh!"

Nhiều người trên trán nổi gân xanh, nguyên bản vốn định làm trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi giờ khắc này xông hết lên. Ra đòn tàn nhẫn, hơn nữa cứ nhè mặt Tư Hạo ra mà đánh.

Tử y thiếu niên Lạc Vô Ngọc thì đứng ngoài xem cuộc vui, hả hê cười trên nỗi đau của người khác. Tư Hạo cái tên đại đâm đầu này, cuối cùng cũng bị ăn quả đắng rồi.

Đột nhiên, Tư Hạo con mắt sáng loáng nhìn về phía Lạc Vô Ngọc. Sợ rằng cả thế giới không biết mà hét lớn.

"Tiểu Ngọc Ngọc!!! Mau tới đây a!!! Ta sắp bị người đánh chết rồi a!!! Đừng có tuyệt tình như vậy a!!!"

Tư Hạo ngữ điệu như oán phụ, mà những người xung quanh cũng lập tức chú ý đến Lạc Vô Ngọc tồn tại.

"Ai là tiểu Ngọc Ngọc!!! Tư Hạo, chết đi cho ta!!!"

Lạc Vô Ngọc đã vô pháp giữ vẻ bình tĩnh, rống to. Mà ngay sau đó, đã có người hướng hắn xuất thủ.

"Chết tiệt! Lão tử và ngươi sau này không đội trời chung, Tư Hạo!!!"

Lạc Vô Ngọc thực lực rất mạnh, vừa ra tay liền băng phong không dứt, đem mười vị Thông Linh cảnh thất cấp khốn trụ. Tư Hạo cười ha hả, hoả đao vừa ra, dù cho ba Thông Linh cảnh bát cấp vây công hắn cũng vội vã thối lui.

Một băng một hoả, đem cả chiến trường quấy thành một vũng nước đục.

Nguyên bản các thế lực lớn kế hoạch liền lập tức sụp đổ, loạn như ong vỡ tổ. Nhìn thấy đánh nhau loạn xạ, nhiều người không giữ được bình tĩnh nữa

mà cũng đã ra tay.

Vân Hoàng không có xuất thủ, hắn khí tức giống như biến mất, tận lực để chính mình trở nên không có cảm giác tồn tại. Dần dần nhích tới chỗ đối đá trận pháp bảo hộ.

Tư Hạo cùng Lạc Vô Ngọc tuy rằng có vẻ chiếm ưu thế, nhưng mà tình huống này sẽ không kéo dài lâu, tối thiểu một hai phút sau bọn hắn sẽ bị áp chế.

Vân Hoàng đã tiếp cận cấm chế. Chiến trường loạn thành một đoàn, nhất thời không ai chú ý đến cử động của hắn. Vân Hoàng rờ tay lên vách ngăn, thần thức tiến nhập vào trong trận pháp. Trận pháp này chỉ là đơn thuần phòng hộ trận pháp, không có tính công kích, vì vậy hắn có thể thoải mái dùng thần thức thăm dò.

Hắn đang tìm nơi yếu hại nhất của trận pháp.

Một cái Tam cấp trận pháp, không thể làm khó được hắn bao lâu.

"Đây rồi."

Vân Hoàng thở ra một hơi, trận kì bay ra, hình thành một cái trận pháp nhỏ. Hắn không muốn trận pháp xung động nên mới phải thiết kế một cái tiểu trận áp chế lại, đồng thời mở ra một lỗ hổng.

Dưới tình huống như thế này, trận pháp xung động không nhiều thì ít người vẫn để ý.

Vân Hoàng thò tay vào, nhẫn trữ vật mở ra, đem từng hạt châu hút vào. Mười hạt, hai mươi hạt, năm mươi hạt, một trăm hạt,...

Đến hai trăm hạt thời điểm. Phía xa một nam tử ánh mắt nheo lại, lẩm bẩm.

"Hạt châu số lượng... đang giảm xuống?"

Hắn thần thức phóng ra, quả thật, số lượng hạt châu đang hao hụt xuống. Có vẻ như kẻ cắp cũng rất thông minh, lấy những hạt châu bên trong trước, sau đó đem đá nhét vào nguỵ tạo như số lượng hạt châu đầy đủ.

Hắn cười, một điệu cười như khinh thường sâu bọ, trò khôn vặt này cũng muốn dưới mắt hắn đắc thủ?

Bên cạnh nam tử, một nữ nhân ăn mặc hở hang, cúi xuống, trước ngực mềm mại ép lấy cánh tay của nam tử, nũng nịu nói.

"Long Thiên chủ nhân, bao giờ chúng ta mới xông lên đây? Trăm người nhân mã đã tập hợp đủ, với tình huống như thế này, toàn bộ đã về tay chúng ta rồi."

"Những ngu ngốc kia đã tiêu hao kha khá, với thực lực của chủ nhân, bọn hắn có thể ngăn nổi?"

Long Thiên, chính là vị lúc trước mời Vân Hoàng đến tiểu lâu của mình mời chào, cuối cùng bị Vân Hoàng đem tiểu lâu cắt ra. Đánh thủ hạ của hắn mất mặt. Lúc đó Long Thiên tâm giết người còn có.

Bất quá Lục Thi Y chưa ngã đài, Vân Hoàng an toàn vẫn sẽ luôn được đảm bảo.

Long Thiên hưởng thụ, một mặt trầm ngâm nói.

"Tư Hạo cùng Lạc Vô Ngọc không phải đối thủ của ta, nhưng nếu bọn chúng liên hợp lại thì sẽ khá phiền phức. Hao tổn rất nhiều sức lực. Trước mắt chúng cũng không giãy dụa được bao lâu, không cần ra tay."

Long Thiên đứng lên, trong lòng bốc lên chiến ý, ngữ khí tràn đầy lửa nóng.

"Văn Phú, Lăng Tiến, Thanh Diên, Bạch Ảnh! Chỉ những người này, trong cùng thế hệ mới có thể tạo thành uy hiếp với ta! Tư Hạo cùng Lạc Vô Ngọc tuy mạnh, nhưng muốn đạt đến cấp bậc thiên kiêu hàng đầu thì chưa đủ."

Văn Phú, Lăng Tiến, Thanh Diên ba người này tu vi đã là Thông Linh cảnh bát cấp viên mãn, Bạch Ảnh tuy chỉ là bát cấp hậu kì đỉnh cao nhưng vì sở hữu thuần linh căn nên sức chiến đấu cũng xếp vào bậc thiên kiêu hàng đầu.

Mà hắn Long Thiên, đã vượt qua bát cấp viên mãn, đạt tới tầng thứ nguỵ cửu cấp Thông Linh cảnh.

Thông Linh cảnh tu luyện càng về sau càng khó khăn, càng tu luyện mới biết lĩnh ngộ thiên địa chi ý đột phá nó khó khăn như thế nào. Đạt đến tầng thứ này, đặc biệt là thiên tài như bọn họ, một tiểu cấp bậc cũng có thể kéo lên chênh lệch.

"Dẫn một nhóm người bắt con chuột kia lại đây. Những cái không phải ai cũng có thể nhúng chàm được."

Về phần kẻ trộm châu, Long Thiên căn bản không lọt vào mắt, chỉ hời hợt ra lệnh một câu. Đằng sau hắn, mười người lặng lẽ rút đi.

"Bốn trăm hạt."

Vân Hoàng quan sát xubg quanh, thấy tất cả vẫn đang mải mê tranh đấu thì thở phào một hơi. Giờ đống châu trên đỉnh đồi kia ngoại trừ một trăm hạt bên ngoài ra thì toàn bộ bên trông là hắn móc đá từ đồi đá ra thế vào.

Tất cả đều thuận lợi, chỉ là...

"Aaaa!!! Đừng đánh vào mặt!!!"

Tư Hạo bị mười ba Thông Linh cảnh bát cấp đè ra đánh, khuôn mặt bị oanh tím bầm, xưng vù. Mái tóc đỏ rực bị thuật pháp oanh cháy đen thành cái tổ quạ.

"Đẩy nhanh tốc độ."

Vân Hoàng thầm nghĩ, dần đem những hạt châu cuối cùng tróc ra vào nhẫn trữ vật. Giống như cảm ứng được cái gì đó, Vân Hoàng liếc nhìn xung quanh.

"Mười người, xem ra ta đã bị phát hiện."

Những người này không có giao tranh với người khác mà dần dần tiếp cận bao vây cấm chế, đem phạm vi năm mươi trượng xung quanh cấm chế khoá lại. Tu vi của cả mười người này cũng phi thường cao, đều đã đạt đến bát cấp.

Vân Hoàng liếc nhìn về phía Long Thiên, người tại đây đang có tu vi cao nhất, phát hiện Long Thiên thỉnh thoảng liếc nhìn vị trí của hắn thì mới hiểu ra.

Đã vậy thì...

Vân Hoàng tinh thần chấn động, đem toàn bộ hạt châu thu vào trong tay. Thanh âm mang gheo linh lực khuếch tán ra hết cả chiến trường.

"Long Thiên sư huynh!!! Toàn bộ đã lấy được. Mau chạy thôi!!!"

Nói đoạn, hắn khí tức biến mất, như một cái bóng lẻn vào trong đám đông. Tư Hạo cùng đám đàn em cũng nhận ra giọng nói của Vân Hoàng, cuống cuồng xoay người bỏ chạy. Nhưng không ai giờ khắc này để ý đến Tư Hạo nữa, tất cả mũi nhọn nhằm về phía Long Thiên.

"Long sư huynh thực lực mạnh mẽ, nhưng mà muốn nuốt cái này một mình thì không thoả đáng lắm nhỉ?"

"Long sư huynh chỉ cần bỏ ra một nửa, chúng ta tuyệt nhiên không quấy rầy."

"Sư huynh..."

Những người ở đây tuy rằng trong lòng đã sớm một bụng lửa giận, nhưng mà cũng không dám trắng trợn cướp đoạt. Long Thiên nhìn phương hướng Vân Hoàng bỏ đi, sắc mặt âm trầm vô cùng, nghiến răng kèn kẹt. Mu bàn tay nổi gân xanh, khẽ gằn giọng từng chữ.

"Vân... Hoàng..."

Một thị nữ bên cạnh Long Thiên hất cằm lên, hướng về phía Vân Hoàng chạy trốn cao giọng.

"Là hắn ăn cắp!"

Tất cả đồng loạt nhìn lại, Vân Hoàng cảm giác sau lưng như có hàng loạt ánh mắt hình viên đạn nhằm vào. Không quay đầu tiếp tục chạy. Những đệ tử trước đó có chất vấn qua Long Thiên giờ đã hối hận xanh ruột rồi. Đắc tội oan Long Thiên, lại chẳng thu hoạch được gì, nhất thời mọi sự phẫn nộ đều hướng về phía Vân Hoàng.

Mấy trăm người đã xông lên đuổi theo hắn.

"Vân Hoàng, ta tận lực, cố đừng có bị đánh chết nha."

Tư Hạo dẫn theo đàn em như vịt chạy, Lạc Vô Ngọc cũng cắn răng đi theo, một mặt truyền âm cho hắn.

Vân Hoàng một quyền đẩy lui ba người, thân hình quỷ mị lẻn vào trong rừng cây, khí tức hoà vào trong thiên địa chi lực. Toàn bộ mất hút. Dù cho thuật pháp có xới tung ba tấc đất xung quanh đó chục dặm cũng không thấy được thân ảnh Vân Hoàng.

Bên phía Long Thiên có người muốn đuổi theo, hắn khoác tay, ngữ khí đã trở về lúc trước trầm ổn.

"Giờ không phải lúc, đến Thiên Thụ tập hợp về sau sẽ không thiếu cơ hội."

Long Thiên có thể nộ, nhưng tuyệt đối không ngu ngốc.

Vân Hoàng trong mắt hắn con chuột nhỏ này chỉ giỏi trốn chui trốn lủi mà thôi. Đến Thiên Thụ tập hợp thời điểm chắc chắn sẽ lòi đuôi. Bây giờ cho người đi tìm kiếm không chỉ tiêu hao sức lực, không thể loại trừ trường hợp để Vân Hoàng chạy thoát.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 139: Thiên Thụ tập hợp

"Đáng chết đạo tặc! Đứng lại cho ta!"

"Bắt hắn lại!"

"Chết tiệt! Lại biến mất!"

Long Thiên không truy đuổi, không có nghĩa là người khác không truy đuổi.

Một ngàn người bên trong, ít nhất cũng khoảng một nửa trong số đó xông lên truy đuổi rồi.

Mà những người khác khi biết số lượng hạt châu mà Vân Hoàng chiếm được lên tới năm trăm hạt, đã giết tới đỏ mắt rồi.

Năm trăm hạt a! Đổi ra chính là năm vạn điểm cống hiến! Trong tông môn chính là một bút tài phú khổng lồ. Vân Hoàng hắn không thiếu gì cả không có nghĩ là người khác không thiếu. Bọn họ cũng cần đổi tài nguyên, cũng cần thuật pháo, cũng cần nhiều thứ.

Một chùm kim quang bắn tới chỗ Vân Hoàng, hắn nghiêng đầu né ra. Kim quang bắn trượt, đột ngột nổ tung một cái kiến tầm nhìn của hắn có chút mờ ảo. Sau lưng, hàng chục đạo kim quang như vậy lại bắn ra, ánh hoàng kim đẹp đẽ chiều sáng cả khu vực đó. Nhưng nó không tốt một chút nào. Cả năm giác quan đều nhận lấy quấy nhiễu.

"Bắt tặc nhân này lại!!!"

Sau lưng tiếng hô như vậy càng lúc càng gần. Vân Hoàng mới ý thức được mình chạy tốc độ chậm lại. Vận dụng lục lượng loại bỏ kim quang, sau lưng lại có lấp loé ánh kim bắn ra.

"Anh hùng thiên hạ quả thật không thể coi thường a."

Vân Hoàng cảm khái. Thế giới này rất lớn, thiên kì bách quái sự tình đều có. Kim quang lực lượng này là linh lực cụ hoá thành, mang năng lực quấy nhiễu rất mạnh, kể cả tinh thần dù đã phong ấn đến Thông Linh cảnh cực hạn cũng nhận lấy ảnh hưởng.

Vân Hoàng quyết định không vận dụng linh lực, Long Thiên biết hắn là thể tu, những kẻ khác cũng chỉ biết luyện thể thực lực của hắn rất cao, nhưng không biết rằng Vân Hoàng tu vi cũng không kém. Đây cũng là cho những đối thủ cạnh tranh kia một cái kinh hỉ đi.

Vân Hoàng đem khí tức hoà vào thiên địa đến mức tận cùng, ngụy trang thành một tảng đá. Xung quanh đệ tử thần thức quét một vòng không thấy phát hiện, lại đổi chỗ khác truy đuổi.

Tất cả đều đã đi, Vân Hoàng vẫn im lặng tại chỗ không nhúc nhích. Một lát sau, dồn dập thần thức quét tới, đem phương viên cả dặm xung quanh đó lột sạch không thiếu chỗ nào. Lúc này xác nhận thật sự là Vân Hoàng không có mới rút đi.

Hắn không có di chuyển mà một mực chờ đợi đến lúc trời tối. Trong khoảng thời gian đó thỉnh thoảng cũng có người đi qua dò xét, thậm chí động thủ lên xung quanh. Vân Hoàng khéo léo ngụy tạo một chút bằng chứng giả dẫn đi, đồng thời còn đánh ngất một vài kẻ, lấy được thêm ba mươi hạt châu nữa.

Đêm đen, Vân Hoàng nằm trong một hốc cây, hắn quyết định đưa cho nhóm Tư Hạo một nửa số châu. Bất quá vẫn còn có ba trăm hạt của hắn. Đổi ra chính là ba vạn điểm tích luỹ.

Vân Hoàng đối với Thanh Hư Tông tài nguyên không lọt mắt quá nhiều thứ. Chủ yếu là điểm cống hiến để hắn đổi lấy cảm ngộ kiếm đạo chi ý cùng huỷ diệt chi ý thôi.

"Thiên Thụ tập hợp..."

Vân Hoàng khẽ vuốt cằm, Tư Hạo trước đó cũng đã nói cho hắn biết.

Ngày thứ bảy, tức là ngày cuối cùng. Thiên Thụ sẽ truyền tống ra bên ngoài toàn bộ những người chưa nắm giữ châu, những người còn lại sẽ tập hợp dưới chân Thiên Thụ. Thực hiện leo lên Thiên Thụ.

Đây chính là đạo khảo nghiệm cuối cùng của vòng thứ nhất, cũng chính là cơ duyên. Thiên Thụ là thượng cổ kì vật, càng leo lên cao, Thiên Thụ sẽ ban tặng càng phong phú.

Vân Hoàng cũng hiếu kì không dứt, Thiên Thụ loại kì vật này, kể cả bên ngoài tứ lục cũng vô cùng hiếm thấy, ban thưởng chắc cũng không đến nỗi chứ?

Hắn bố trí từng tầng ẩn nấp trận văn, sau đó mới yên tâm bình tĩnh thổ nạp. Trong đầu chậm rãi suy nghĩ phương pháp nhanh nhất gia tăng thực lực trong vài ngày tới.

Ngũ đại thiên kiêu mỗi một người đều có thực lực mạnh hơn hắn. Đặc biệt là Long Thiên, hắn chửi Long Thiên là phế, nhưng đó là chuyện của Chân Đan cảnh sau này, bây giờ Long Thiên không phải hắn có thể đơn đả độc đấu được.

"Nhìn thử hoả diễm đồ án vậy."

Vân Hoàng ý thức chìm vào trong Hắc Động Hồn Hải, bên trong đó, hoả diễm ấn kí trôi nổi trong hư không. Từng đạo tinh khiết liệt diễm bốc cháy màu than hồng, trong không gian tối kịt thắp lên một cái le lói ánh sáng.

Vân Hoàng hắn trước khi bước vào Thiên Thụ không gian đã đem hoả diễm ấn kí chỉnh lý chín phần mười. Bây giờ chỉ còn kém một bước cuối cùng mà thôi.

Hắn tinh thần chạm đến hoả diễm đồ án, tinh tế cảm ngộ một hồi. Sau đó ý thức bắt đầu vũ động. Hoả diễm đồ án thay đổi. Giống như phát giác được cái gì đó, Vân Hoàng chỉnh lại hoả diễm đồ án lại như cũ.

Chỉnh lại một cái đồ án cần sự kiên nhẫn cực kì lớn, đồng thời tinh thần cũng phải mạnh mẽ mới có thể chịu được ngần này trí năng. Để chỉnh đến chín phần đồ án, Vân Hoàng đã thử đến hơn bảy trăm vạn con đường khác nhau. Suýt nữa đem Hoá Đan kì viên mãn cấp bậc hồn hải no bạo. Đổi lại là một cái Thông Linh cảnh tu sĩ sợ rằng hồn hải sẽ bị quá tải mà tan vỡ, nhẹ thì ngu ngốc, nặng thì phế luôn cái mạng.

Bảy trăm vạn lần, may mắn là trong thế giới tinh thần thời gian trôi qua rất chậm, nếu không không có mấy tháng thời gian thì không được.

Chín phần đã hoàn thành, một phần cuối cùng liền đơn giản hơn rất nhiều, nhưng cũng tốn đến thời gian gần hai canh giờ.

Thôi diễn đến lần thứ mười lăm vạn thời điểm, Vân Hoàng rốt cuộc thở dài một hơi, cuối cùng cũng xong rồi.

Hắn nhìn lại toàn cảnh một lúc, đột nhiên cau mày.

"Đây là... một tấm địa đồ?"

Hoả diễm đồ án... không, đúng hơn là một tấm địa đồ tạo ra từ hoả diễm đang hiển hiện ngay trước mắt hắn.

Vân Hoàng ý thức đi ra khỏi hồn hải, theo ý chí của hắn, một tấm hoả diễm địa đồ xuất hiện. Địa đồ vô cùng hư ảo, giống như là một cái quang ảnh mô phỏng lại đồ vật trong đầu hắn.

"Thật sự là một cái địa đồ, nhưng mà nó là địa đồ của cái gì mới được chứ?"

Vân Hoàng vuốt cằm suy nghĩ.

Đầu tiên là một cái hỗn loạn hoả chi đồ án nhét vào bên trong một chiếc bàn đá. Cần phải phá giải đồ án mới hiện ra địa đồ, hơn nữa bàn đá chứa hoả diễm đồ án cũng không phải vật phàm. Nếu không phải hoả diễm đồ án tự động chui vào hồn hải của hắn thì Vân Hoàng cũng không có cách nào đạt được.

Kì công một cách một cách kì lạ.

Nếu chỉ là địa đồ thì vẽ ra là xong, hay nhất quyết đem khắc vào ngọc giản. Loại chuyện vô bổ này, trừ khi có lí do đặc biệt, nếu không không có ai sẽ tốn sức đi làm.

So với việc suy đoán xem địa đồ này địa điểm là chỗ nào, Vân Hoàng ngược lại càng hứng thú với kẻ tạo ra địa đồ này.

Đang suy nghĩ, bên dưới truyền đến tiếng bước chân. Vân Hoàng loại bỏ ngổn ngang ra sau đầu. Nhảy xuống dưới ném ra một cái túi trữ vật.

Tư Hạo một tay bắt lấy, chép miệng đầy cảm khái.

"Chà chà! Vân Hoàng, không nghĩ ngươi bản lĩnh lớn như vậy. Dưới mí mắt của ngàn người đào bảo! Lại còn chạy thoát nữa! Long Thiên bị ngươi khí điên rồi! Vân Hoàng ngươi không thể tưởng tượng được mặt hắn lúc đấy đâu!"

"Vân Hoàng! Hay lại tiếp một bút, ta quấy rối, ngươi trộm?"

Sau lưng đàn em của Tư Hạo điên cuồng lắc đi lắc lại cái mặt xưng vù. Quá thảm thiết rồi, đại ca còn bị đánh đến lộ ra cái mông. Bọn họ thì đã suýt mất nửa cái mạng rồi.

"Tư Hạo tên ngu ngốc này!"

Một cánh tay từ phía sau cấp đánh cho Tư Hạo một cái bạo lật. Lạc Vô Ngọc thu tay lại, vẻ mặt tràn ngập khinh bỉ nhìn về phía Tư Hạo.

Hôm nay không chỉ có Long Thiên bị Vân Hoàng khí điên, mà hắn Lạc Vô Ngọc cũng bị Tư Hạo khí điên.

Vân Hoàng không có nhắc lại chuyện lúc trước giao thủ với Lạc Vô Ngọc thì Lạc Vô Ngọc đã nói trước.

"Long Thiên tên này điển hình là tính thù dai, vì vậy sẽ không có thiếu những kẻ như ta muốn đến giáo huấn ngươi. Dù sao thì tài nguyên mà Long Thiên nắm giữ không phải những đệ tử như chúng ta có thể so sánh."

Lạc Vô Ngọc nói những điều này, cũng coi như hoá giải lúc trước khúc mắc.

Vân Hoàng thực ra cũng không để ý lắm, bởi vì bây giờ bọn họ đã là một hội cùng thuyền. Ngược lại hứng thú hỏi.

"Long Thiên trả cho các ngươi bao nhiêu?"

"Một trăm khoả Thiên Linh Đan."

Thiên Linh Đan, Bán Huyền Giai đỉnh phong đan dược. Là loại đoan chuyên dụng cho Thông Linh cảnh sử dụng gia tăng tốc độ tu luyện. Nhưng mà chỉ là Bán Huyền Giai đan dược nên Thông Lunh cảnh hậu kì về sau hiệu quả giảm mạnh. Thông Linh bước vào cửu cấp về sau hầu như không đem lại tác dụng bao lớn.

Lấy Thông Linh cảnh bát cấp hậu kì tu vi của Lạc Vô Ngọc, trăm khoả Thiên Linh Đan cũng chỉ đủ tăng lên đến đỉnh phong là kịch cỡ.

...

Ba ngày thời gian trôi qua như chớp mắt. Càng về cuối, chiến đấu càng kịch liệt hơn. Cướp bóc, tranh đoạt, đấu đá, thậm chí đã có người tử vong.

Tuy rằng tông môn quy định tồn tại, nhưng mà cũng không tránh khỏi nhiều trường hợp chết người. Nhưng mà mấy chục đệ tử tử vong so với gần vạn người tham gia thí luyện thì lại lộ ra nhỏ bé.

Nhóm Vân Hoàng, Tư Hạo, Lạc Vô Ngọc cùng Tư Hạo đàn em tuy rằng tránh đi cỡ lớn đoàn thể chiến, nhưng những trận đánh lẻ tẻ tầm tầm mấy chục người giao chiến vẫn đánh nhiều. Ít nhất không dưới mười lần va chạm.

Ngày thứ sáu thí luyện buổi đêm kết thúc, đột nhiên xung quanh không gian đột nhiên an tĩnh lại.

Không còn một tiếng nói, không một tiếng chém giết, chỉ còn lại tiếng lá cây xào xạc.

Thiên Thụ toản ra sóng tinh thần ra toàn bộ không gian, vô luận đứng ở chỗ nào đều sẽ cảm nhận được. Sau đó từng từng cột sáng bắn lên trời, số lượng cột sáng tăng lên nhanh chóng, từ lẻ tẻ vài cột sáng đến hàng ngàn cột sáng cùng nhau, đem thiên địa chiếu sáng một mảng lớn.

Đó là những người không sở hữu hạt châu.

Vân Hoàng trước mắt tối sầm lại, đầu ong ong, phản ứng chỉ xảy ra khi hắn thực hiện truyền tống cự ly xa.

Đến lúc mở mắt ra, xung quanh hắn là rất nhiều người. Mà đứng trước tất cả là một gốc to lớn Thiên Rhụ, lấy hắn ánh mắt vậy mà lại không thể trông thấy Thiên Thụ phần đỉnh, nơi đó giống như bị sương mù phong toả, chỉ thấy được màu xám lờ mờ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Bước cuối cùng

Toàn bộ đệ tử tỉnh dậy, Vân Hoàng nhìn ngó xung quanh, đếm đi đếm lại cũng chỉ có gần một ngàn trái phải.

Tỉ lệ đào thải chín phần mười.

"Quả thật là khốc liệt a."

Vân Hoàng cảm khái một câu, đồng thời cũng đưa mắt tìm thấy người quen.

Tư Hạo, Lạc Vô Ngọc đều ở. Còn có ngũ đại đứng đầu thiên kiêu. Long Thiên liếc nhìn Vân Hoàng, trong mắt loé lên sát ý. Sau đó không tiếp tục chú ý đến Vân Hoàng, ngược lại tầm mắt đặt trên to lớn Thiên Thụ.

Thiên Thụ từ trên cao rủ xuống lá cây. Lá cây theo gió rơi xuống, vừa vặn đặt trên ngực của bọn họ.

Một giọng nói vang lên trong tinh thần của mỗi người.

Ban bố quy tắc.

Leo lên thân cây, đồng thời bảo vệ lá cây trong ngực.

Lá cây biến mất cũng tức là mất quyền tham gia.

Áp lực sẽ tiến hành đối với từng tu vi khác nhau.

Trong quá trình, không thể tiến hành động thủ.

Vân Hoàng đem trong đầu nội dung sắp xếp một chút, tự thuật lại toàn bộ nội dung của Thiên Thụ thi đấu.

Trong chớp mắt, hắn lấy lại khả năng hoạt động. Đại lượng cương nguyên toả ra làm xung quanh hắn như đang vặn vẹo không ngừng. Vân Hoàng một bước đạp gót chân, bật thẳng lên thân cây, gióng như chạy nước rút hướng bên trên chạy lên.

Thực tế không chỉ Vân Hoàng, tất cả cũng không ngần ngại bộc phát ra thực lực của mình, một đường chạy lên.

Gần một ngàn Thông Linh cảnh bộc phát ra uy áp vậy mà so với Thiên Thụ lại nhỏ bé đến cực điểm. Thiê Thụ lực lượng cảm thụ như mênh mông đại ngàn hải dương, mà bọn họ chỉ là những con thuyền lênh đênh, dùng chính mình hèn mọn sức lực chống cự cỗ này khổng lồ mà vĩ ngạn lực lượng.

Trăm bước đầu tiên, đã có mấy chục người phun máu ngã xuống, toàn thân trắng bệch. Còn có người còn thảm hơn, bị lực lượng suýt nữa xé rách thân thể, dùng trạng thái nửa sống nửa chết mà rơi xuống.

Chiếc lá trước ngực của bọn họ đã hoàn toàn tan biến.

Vân Hoàng như một đầu man ngưu, dùng thân thể cuồng ngạnh lại những lực lượng này. Thiên Thụ lực lượng bao hàm nhiều loại uy năng, khong chỉ đối với linh lực nhằm vào, mà là cả thân thể, hồn áp chế. Cảm nhận từng đợt sóng uy năng đang gần như đem hắn thân thể xé thành từng mảnh, Vân Hoàng vận chuyển Bá Cực Chi Thể, cương nguyên tràn tán ra xung quanh mấy trượng phạm vi, mãng liệt khí lưu đản sinh. Lấy hắn làm trung tâm, bây giờ Vân Hoàng giống như nằm trong mắt của một cơn bão.

Hống hống hống hống!

Khí lưu tích luỹ đến mức cực hạn, hắn cánh tay kéo căng như một khối cao su, một quyền nổ ra, mở ra phía trước một đoạn đường. Vân Hoàng không do dự lọt vào.

Thiên Thụ quy tắc có nói qua không được động thủ với người khác, nhưng không có nói qua không được động thủ với Thiên Thụ lực lượng.

Tất cả cũng nhao nhao tế xuất chính mình mạnh nhất thủ đoạn, pháp bảo, thuật pháp oanh kích liên hồi. Sóng linh lực vô cùng lợi hại, ngàn người sóng linh lực chồng chất giống như giữa biển khơi khuấy động một cơn bão.

Long Thiên rống lớn một tiếng, trong người hai nguồn linh lực tồn tại xuất thế, một trái một phải xoáy tròn như âm dương thái cực đồ. Hắn đem hai cỗ lực lượng này dung hợp với nhau.

Chí dương và chí âm.

Trên đời này tồn tại rất nhiều lực lượng có thể xưng là chí âm chí dương. Mà của hắn Long Thiên, chính là từ hắn dương khí cùng với đạo lữ âm khí luyện thành linh lực.

Long Thiên tốc độ tăng vọt, hai tay không ngừng kết ấn, sau lưng hắn cụ hiện ra một cái âm dương bàn. Âm dương bàn phóng lớn, hai loại trái ngược âm dương chi lực quang mang bắn ra, Long Thiên tốc độ càng nhanh đến cực hạn, cơ hồ vọt lên trước nhất.

Long Thiên thể hiện, còn lại bốn người bên trong ngũ đại thiên kiêu không thể để im.

Văn Phú hình dạng so với người khác thì to con hơn chút, da dẻ ngăm đen, nét mặt nghiêm túc, vác sau lưng chiến phủ vũ động, một đạo hoàng kim chiến phủ bao bọc lấy hắn binh khí. Một bổ vừa ra, giống như trong mặt hồ ném xuống một khối đá tảng. Dư chấn tứ phương.

Lăng Tiến mặt có chút xám, thân cao mà gầy. Tuy là trong ngũ đại thiên kiêu nhưng là yếu nhất tồn tại. Bất quá ra tay cũng không phải tầm thường đệ tử có thể sánh bằng. Lăng Tiến sử dụng vũ khí là một cây giáo, thân giáo vô cùng mềm dẻo, thậm chí gần như gập đôi cũng không thể bẻ gãy. Tuy là trong ngũ đại thiên kiêu yếu nhất, nhưng Lăng Tiến chuyên tu lại là cương nhu chi ý. Uy áp phủ xuống nhận lấy hạn chế.

Thanh Diên một thân lam y, khuôn mặt lạnh lùng không nhìn ra mảy may biểu tình. Xung quanh lôi đình chi lực gầm thét, bao phủ cả người lôi long. Thanh Diên trong tay trọng kích đánh ra, khổng lồ lôi kích chi ảnh giáng xuống khiến người ta nghẹt thở. Tê dại da đầu.

Vân Hoàng không nhìn lầm, lôi kích hư ảnh vừa rồi chính là Thanh Diên luyện thành thần thông, hơn nữa nàng xung quanh lôi lực cực thịnh, sợ rằng đã lĩnh ngộ lôi đình lĩnh vực, dù chỉ là nguỵ lĩnh vực nhưng cũng cực cường.

Bạch Ảnh cũng là trong ngũ đại thiên kiêu một trong hai nữ đệ tử. So sánh với Thanh Diên lôi đình cái kia kinh khủng cuồng dã. Bạch Ảnh xung quanh ngưng tụ từng hạt tinh thần. Cả người nàng sáng rực, như một đạo lưu tinh xông lên Thiên Thụ.

Càng về đằng sau, người rơi xuống ngày càng ít. Không phải vì Thiên Thụ càng leo càng dễ thở, mà vì số lượng người đã giảm đi đáng kể. Còn lại một trăm người thời điểm, vẫn chưa chạm đến tầng sương mù kia.

Ngũ đại thiên kiêu cũng cảm nhận được áp lực, những đệ tử tầng thứ cấp bậc Tư Hạo cùng Lạc Vô Ngọc thì càng không phải nói, áp lực cũng không phải tầm thường. Mà nhiều đệ tử gắng gượng đến tận đây, trong ngực lá cây đã ảm đạm thất sắc, tưởng chừng như bất cứ lúc nào cũng có thể tan biến.

Vân Hoàng áp lực cũng không hề nhỏ, càng đi về sau càng khó khăn tiến lên. Uy áp còn nhiều lần suýt nữa đem hắn thân thể xé rách.

"Xem ra, không thể tiếp tục che giấu thực lực!"

Vân Hoàng tâm niệm vừa động, linh lực của hắn trong nháy mắt dâng cao, xung quanh tất cả cũng một trận kinh ngạc, bởi vì lúc trước Vân Hoàng bộc lộ ra luyện thể tu vi không tồi, vì vậy tất cả đều cho rằng tu vi linh lực của hắn không mạnh. Nhưng bây giờ linh lực xem ra không có luyện thể tu vi mạnh, nhưng cũng tuyệt đối không kém.

"Linh Thể song tu."

Long Thiên âm trầm cắn răng, con mắt chớp động nguy hiểm. Lúc trước Vân Hoàng luyện thể tu vi tuy rằng không tệ, nhưng muốn uy hiếp hắn còn kém nhiều, bất quá nếu mà linh lực tu vi của hắn cũng không kém thì Vân Hoàng này xác thực pà một mối hoạ.

Bất kể là Bát Phủ và Cửu Phủ mâu thuẫn, hay cá nhân ân oán riêng, Long Thiên cũng muốn giết rơi Vân Hoàng.

Vân Hoàng một quyền đánh ra, cuồng phong rít gào. Hắn hai chân chạy như đạp gió, tốc độ vốn đã trở nên chậm chạp giờ phút này như chiến mã phi nước đại. Trong chốc lát vọt lên dẫn đầu.

"Diệt Phong!"

Vân Hoàng hét lớn, uy áp Thiên Thụ có tới hắn cũng không lui bước, một phong quyển trong tay nén lại thành một quả cầu nằm gọn trong tay hắn. Vân Hoàng ném quả cầu về phía trước, khu vực đó giống như bị hàng ngàn chuôi liêm đao cắt chém, thôn phệ không còn một mống. Hắn càng đánh càng hăng, hai cái cự đại phong quyển phân biệt lấy hai cánh tay của Vân Hoàng.

"Diệt Phong!"

Xoát xoát xoát xoát xoát!!!

Uy áp lực lượng giống như tờ giấy bị xé nát. Vân Hoàng phong quyển lấy làm đại đao, bổ một đao chính giữa mở đường, huỷ diệt lực lượng tràn lan, xung quanh Thiên Thụ lực lượng không chen vào được.

...

Đã được một chung trà thời gian trôi qua, cuộc đua đã dần đến hồi kết.

Tất cả không biết đã leo lên bao nhiêu, bất quá bây giờ đã không ai còn thừa tinh lực đi để ý vụn vặt này.

Chỉ còn lại mười sáu đệ tử còn trụ lại.

Những người này đều là Thanh Hư Tông đỉnh cấp thiên kiêu, đi đến một bước này chỉ có cường giả.

Vô luận là ngũ đại thiên kiêu hay những người khác, sắc mặt đều khó coi đến cực điểm.

Vân Hoàng tuy so với bọn họ tốt hơn, bởi vì hắn tu vi thấp nhất trong tất cả, nhưng cũng không tránh khỏi thở dốc.

Thiên Thụ lực lượng như đang ở trước mặt bọn họ liên tục xây tường, phá một lớp lại một lớp hiện, vô cùng vô tận, không khỏi khiến người ta tuyệt vọng.

Khoảng cách sương mù còn có mấy chục bước.

Một nhóm người rốt cuộc không chịu nổi nữa, trong miệng thổ huyết, lung lay ngã xuống. Lá cây trước ngực tiêu biến.

Còn mười bước thời điểm.

Tư Hạo hoả diễm chi đao đã lung lay như ngọn đèn trước gió, xương cốt gãy vỡ kèn kẹt, hắn đã nuốt rất nhiều đan dược chữa thương, nhưng không thể theo kịp được.

Tư Hạo lá cây trước ngực tiêu biến, hắn đã thất bại.

Tư Hạo cười khổ, thả mình xuống dưới.

Lạc Vô Ngọc thống khổ đến nghiến chặt răng. Hàn băng vỡ tan, Lạc Vô Ngọc lá cây trước ngực cũng biến mất, rơi xuống dưới kia.

Mà khiến người ta bất ngờ là, Lăng Tiến lại là người tiếp theo thất bại, vị ngũ đại thiên kiêu này khi rơi xuống vẻ mặt tràn đầy không cam lòng.

Sau đó không tiếp tục có ngũ đại thiên kiêu rơi đài, mà còn lại người đều lần lượt ngã xuống.

Còn lại năm người. Vân Hoàng, Long Thiên, Văn Phú, Thanh Diên, Bạch Ảnh.

Còn năm bước chân nữa.

Long Thiên thực lực được nhận định là mạnh nhất, nhưng không có nghĩa là hắn có ưu thế nhất.

Long Thiên âm dương bàn vỡ tan, phản phệ thổ huyết, mất đi âm dương bàn bảo vệ, thân thể đã nỏ mạnh hết đà, tru lên một tiếng oán độc cùng không cam lòng rơi xuống. Dừng bước ở bước thứ tư.

Thanh Diên lunh lực khô cạn, lôi đình vụt tắt, tay cầm trọng kích run rẩy không ngừng. Biết mình đã đến cực hạn, cuối cùng buông tay rơi xuống. Dừng bước ở bước thứ ba.

Văn Phú hoàn cảnh cũng không khá hơn là bao nhiêu. Miễn cưỡng đặt chân đến bước thứ ba liền hết chịu nổi, hoàng kim chiến phủ ảm đạm xuống, vỡ thành từng mảng nhỏ. Văn Phú rơi xuống, dừng bước ở bước thứ ba.

Chỉ còn lại Vân Hoàng và Bạch Ảnh.

Bước thứ ba, bước thứ hai, bước thứ nhất...

Trước mặt cả hai là lớp sương mù che phủ đỉnh Thiên Thụ.

Bạch Ảnh không nhịn được mà thở dài, những tinh thần xung quanh lần lượt vỡ nát, lá cây trước ngực biến mất. Trước khi rơi xuống, nàng sâu sắc nhìn về còn đang đứng vững vàng Vân Hoàng.

Trước kia, nàng chưa từng gặp người trong cùng cảnh giới có thể vượt qua mình. Mà hôm nay lại thấy được một người.

Hắn là ai?

Toàn bộ gần một ngàn người tham gia, cuối cùng chỉ có một mình Vân Hoàng hắn đứng đây.

Vân Hoàng hít một hơi lạnh làm đầu óc tỉnh táo, một bước đi vào trong sương mù.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Thiên Thụ bên trong không gian

Vân Hoàng tiến nhập vào bên trong tầng sương mù.

Một loại áp lực so với lúc trước còn kinh khủng hơn đổ ập suýt nữa thì đã đem hắn đè bẹp.

Vân Hoàng hít một hơi lạnh, cố gắng làm thanh tỉnh đầu óc.

Xương gót chân, xương đùi của hắn đã gãy, giống như thuỷ tinh bể ra vậy.

Mặc dù chỉ mới đặt chân vào một bước thôi, nhưng sương mù này làm Vân Hoàng cảm quan nhận ảnh hưởng tới cực điểm. Dù hắn có phóng ra thần thức cũng không thể cảm giác được không gian lúc trước khi hắn bước vào nữa.

Một loại hàn ý xông lên tận đại não của hắn, len lỏi bên trong từng tế bào của hắn.

Một loại cô quanh không có năm tháng, một cái người lạc đường vĩnh viễn mất phương hướng của chính mình.

Vân Hoàng đồng tử dần dãn ra, cả người mất đi thần trí. Thân thể cũng không tự chủ được mà buông thõng xuống, cứ đứng ngơ ngơ tại chỗ.

...

Thiên Thụ gốc cây.

Từ lúc Vân Hoàng bước vào lớp sương mù thì đã gần một canh giờ trôi qua.

Tất cả thần sắc đều vô cùng nghiêm nghị, hận không thể thổi bay sương mù nhìn thấy Vân Hoàng tình hình.

Thanh Hư Tông những lần thí luyện trước không phải không có người đặt chân vào được lớp sương mù này. Ví dụ gần đây nhất chính là Thanh Hư Tông hiện tại tông chủ Ninh Trường Hân, thì sau khi bước vào sương mù nàng cũng chỉ bước được một bước, một canh giờ sau thì lá cây trước ngực tiêu biến, liền phán định là thất bại.

Long Thiên nắm chặt tay, chặt đến mức nổi gân xanh, đồng thời trong lòng sát ý cũng đại thịnh.

Vân Hoàng thực lực bây giờ không ra sao cả, nhưng lại nắm giữ tiềm lực ngang bằng, thậm chí vượt qua tông chủ. Một mình tông chủ đã ép cho các Phủ bọn hắn không dám ngóc đầu lên. Lại thêm một cái Vân Hoàng, Bát Phủ với Cửu Phủ ân oán chắc chắn hắn sẽ nhúng tay.

Tình huống xấu nhất, chính là phe tông chủ trực tiếp nâng đỡ Vân Hoàng. Lúc đó, bọn hắn muốn động thủ độ khó không chỉ gấp mười lần.

Long Thiên không phải không nghĩ đến lôi kéo Vân Hoàng. Nhưng lấy tình hình trước mắt cùng hắn chứng kiến tính cách của Vân Hoàng, chín phần mười là sẽ thất bại.

Thiên tài không phải vì mình sử dụng thì không nên đắc tội, mà đã đắc tội thì nhất quyết phải bóp từ trong trứng nước.

...

Một canh giờ, hai canh giờ, ba canh giờ...

Oanh!

Một cỗ trấn động từ trên người Vân Hoàng truyền đến, hồn lực của hắn phóng thích. Hắn ánh mặt dần lấy lại tinh thần, cơ thể cũng lấy lại phản ứng tự nhiên. Lúc này mồ hôi trên mặt hắn vã ra như tắm, toàn thân không thể tưởng tượng được mà run rẩy.

Tất cả không thể tưởng tượng được sự đáng sợ mà hắn vừa trải qua. Là người trong cuộc, Vân Hoàng mới có thể chân chính lãnh ngộ màn sương này đáng sợ, một sự đáng sợ vượt trên đau đớn xác thịt nhiều lần.

Màn sương này, lại có thể đem tu sĩ "đạo" che giấu!

Căn bản của người tu sĩ, không phải là căn cơ tu hành, không phải là thiên tài địa bảo. Mà là chính tu sĩ "đạo".

Đạo từ này rất khó để chân chính diễn tả, với những tu sĩ ở cấp bậc của bọn hắn đơn giản giống như một con đường, một phương hướng chỉ rõ con đường tu luyện.

Bất kể là mong muốn mạnh lên, cảm giác thủ hộ hay chỉ vì giết chóc cũng là đạo.

Mà màn sương này, đem đạo lộ che giấu, biến tu sĩ thành một con rối không phương hướng, không có mong muốn, không có cảm xúc, không có gì cả. Kể cả mục đích chính mình tồn tại còn không có, còn muốn tu luyện?

Cũng may mà sương mù không có hoàn toàn che giấu được tất cả, mà vẫn còn một tia đạo lộ.

"Có thể đem đạo che giấu, gốc cây này rốt cuộc là gì?"

Thủ đoạn này, không phải Ngưng Niệm cảnh có thể làm được, ít nhất là những Ngưng Niệm cảnh đê giai kia.

"Thiên Thụ..."

Vân Hoàng trong đầu lẩm nhẩn, Thiên trong Thiên Thụ chẳng lẽ chính là Thiên Giai hay sao?

Thiên Giai cấp bậc cổ thụ?

Vân Hoàng cả đời chưa từng thấy qua Tiên Giai cấp bậc bao giờ, chứ đừng nói là Thiên Giai cao cao tại thượng kia.

Thiên Giai đã kinh khủng như thế này, còn Thánh Giai thì sao? Thậm chí Thánh Giai có tồn tại sao?

Vân Hoàng lắc đầu. Quá xa rồi, những đồ vật cấp bậc này quá xa rồi.

Mà hắn để ý hơn là lấy Thiên Giai cấp bậc, cổ thụ này sao còn trốn bên trong Thanh Hư Tông? Lại vui lòng tạo ra một không gian thí luyện cho Thanh Hư Tông? Lấy thực lực của nó, dù là Chân Đan đỉnh cao nhất cũng không ngăn được chứ?

"Mong rằng nó không có hại ta a."

Vân Hoàng cũng không cho rằng Thiên Thụ vô tri vô giác. Đến Tiên Giai một cục đá còn có thể nói chuyện huống chi là Thiên Giai.

Lực lượng Thiên Thụ lại phủ xuống, không còn màn sương mù quấy rối, Vân Hoàng liền có thế chủ động hơn rất nhiều. Hắn một bước đạp tới, ba loại lực lượng trong cơ thể linh lực, cương nguyên, hồn lực đạt tới một cái đỉnh phong.

Trạng thái Tinh Khí Thần đỉnh cao.

Vân Hoàng cảm thấy toàn thân khó thở, giống như đang chen chúc rất nhiều đồ vật trong người vậy. Hắn khuôn mặt đỏ bừng, một quyền răng rắc đấm ra. Có thể nghe thấy rõ ràng tiếng động giống như xương cốt va chạm vào nhau vậy. Mạnh mẽ Thiên Thụ lực lượng giống như tầng tầng giấy mỏng bị xé rách ra vậy. Nhưng hắn không có chút nào vui mừng

"Không thể duy trì lâu."

Vân Hoàng thầm nghĩ, phát tiết một cú xong thì lực lượng đã dần bị áp chế xuống. Nhưng như cũ vẫn dao động lợi hại. Mỗi một loại lực lượng riêng biệt hắn có thể sử dụng vô cùng nhuần nhuyễn, nhưng khi ba loại khác biệt lực lượng tập hợp vào nhau thì như ba con ngựa hoang khó thuần vậy.

Lấy hắn khả năng, đem hai loại lực lượng đồng thời không phải khó, nhưng ba loại như một đạo khảm khó vượt qua, Vân Hoàng dù cố như thế nào cũng cảm giác thiếu mất đi một cái gì đó.

Dù sao hắn là cưỡng ép Tinh Khí Thần đỉnh phong, mà không phải tự thân đạt đến Tinh Khí Thần đỉnh phong.

Oanh oanh oanh oanh

"Thiên Hoang... Táng Thần!"

Vân Hoàng trong khu vực như một vị chân chính chưởng khống giả, thiên địa chi lực tuỳ thời theo hắn mà điều khiển. Xung quanh Vân Hoàng, trong hư không mọc ra một cái cánh tay hư ảo. Vân Hoàng một cái khổng lồ phong quyển đấm ra, không phải tay của hắn, mà là cái cánh tay khổng lồ kia.

Thanh thế phong quyển so với lúc trước Vân Hoàng thể hiện trước mặt chúng đệ tử mạnh hơn nhiều lắm. Dù tại đây bị áp chế lợi hại, nhưng ngàn trượng bên trong hết thảy như bị cực nặng vật thể ép vỡ.

"Lên! Thiên Hoang Phá Thiên!!!"

Khổng lồ đại thủ hoá quyền thành trảo, Thiên địa chi lực thôi động đến mức tận cùng. Một trảo cắt ra thời điểm, Thiên Thụ lực lượng bị xẻ ra năm đạo vết rách dài có chục thước. Pháp quyết bấm động, huỷ diệt chi ý nổ tung, đưa năm đạo vết rách phá dài ra toàn bộ tầm mắt.

Vân Hoàng lại đổi tư thế quyền, một quyền lại một quyền nối tiếp nổ ra. Lấy hắn tự mình hạn định, ngần này thần thông nổ ra tuyệt đối sẽ bị vét khô mà chết. Vì vậy những quyền này đánh đấm như man lực giống nhau. Bất quá cũng đặc biệt mạnh phát nổ, khiến cho hắn có ảo giác hư không cũng tuỳ thời mà rung động theo.

Nhưng mà sau mấy chục quyền, đúng chính xác là ba mươi hai quyền, Vân Hoàng đã cảm giác hết xí quách, đến cả hít thở cũng trở nên nặng nề. Rất may, một đạo cuối cùng tường bích lung lay sắp đổ, cuối cùng không chịu nổi nữa mà tan thành mây khói. Xung quanh áp lực chợt biến mất khiến Vân Hoàng đột nhiên có cảm giác hư thoát.

Mặc dù không đến mức bị khô kiệt như lần Chân Đan cảnh đuổi giết, nhưng cũng cảnh báo Vân Hoàng trong người lực lượng cũng không còn lại nhiều.

Hồn lực thu về, Vân Hoàng âm thầm thở phào là phong ấn trong Hồn Hải không có làm loạn. Xem xét chính mình tình hình về sau, Vân Hoàng mới đem lực chú ý đến xung quanh.

Chỉ có một từ mà hắn có thể thốt lên, tiên cảnh a!

Thảm cỏ xanh trải rộng không thấy điểm kết thúc, nơi đây không có mặt trời, nhưng bầu trời vẫn trong xanh. Vân Hoàng đạp cước bộ, xuất hiện trước mặt hắn là một cái hồ rộng lớn, diện tích chắc chắn không dưới trăm dặm vuông.

Vân Hoàng thử đưa tay nhúng vào mặt hồ, chỉ cảm nhận từng trận thư thái thông suốt toàn bộ cơ thể vậy. Như vậy cảm giác hắn đã thật lâu không trải qua, chỉ có lần đầu đem tạp chất toàn bộ đẩy ra mới có thể sánh bằng. Hơn nữa, hắn cảm nhận được nước hồ ẩn chứa lực lượng huyền bí vô cùng, dường như vượt qua phiến không gian tồn tại nên không cách nào chân chính thể hiện ra. Chỉ lấy kì dị lực lượng là hắn hồn lực mới có thể cảm nhận được.

"Kinh khủng thật!"

Hắn không khỏi cả kinh, nơi này chả lẽ là một cái trăm dặm hồ chả lẽ là một đống lớn cực phẩm linh thạch hoá lỏng? Thậm chí hắn ẩn ẩn cảm giác cực phẩm linh thạch cũng vô pháp sánh bằng.

"Không được, làm chính sự làm chính sự."

Áp chế ham muốn thu lấy nước, Vân Hoàng phi hành vào bên trong trung tâm mặt hồ. Sở dĩ hắn khoing dám, bởi vì hắn không biết việc này có gây nên

Thiên Thụ bất mãn hay không. Vân Hoàng không thử, cũng không dám thử.

Dù sao nhân gia là tồn tại so với hắn mạnh hơn vô số lần a! Một ngón tay cũng có thể đè chết ta. Nhỏ yếu đôi khi cũng cần có nhỏ yếu biểu hiện, một con kiến không nên lúc nào cũng tại trước mặt con voi kêu gào.

Ở giữa hồ, Vân Hoàng nhìn thấy một cái ốc đảo nhỏ.

So với trăm dặm hồ nước, ốc đảo liền như một cái chấm nhỏ đồng dạng. Mấy chục dặm khoảng cách phi hành cũng tốn của hắn chút thời gian, đặt chân lên đảo về sau. Một thanh âm hoà ái dễ gần vang lên.

"Chào mừng tiểu hữu."

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Vòng thứ hai

"Chào mừng tiểu hữu."

Vân Hoàng ngước nhìn, ở ngoài rìa của ốc đảo, một nam nhân đang đứng đó chào hắn. Tựa hồ đã sớm biết hắn sẽ đến đây.

Nam nhân này trong còn rất trẻ, ngũ quan nhìn ra không có gì đặc biệt nhưng xung quanh luôn toả ra một loại khí tức yên lành, tĩnh lặng. Một loại rất giống "người tốt" bộ dáng.

Vân Hoàng từ trên phi hành hạ xuống, đứng trước mặt của nam nhân.

"Tiền bối tốt, ta là Vân Hoàng."

"Tiểu hữu tốt, mọi người hay gọi ta là Thiên Thụ."

Vân Hoàng đánh mắt liếc nhìn xung quanh, sau đó hướng Thiên Thụ hỏi.

"Thiên Thụ tiền bối, nơi này là..."

Thiên Thụ khoách tay, quay lưng đi vào trong ốc đảo.

"Việc đó ta tạm thời không thể nói. Bây giờ chúng ta làm chính sự trước. Vân tiểu hữu, đi theo ta."

Vân Hoàng không có hỏi nữa mà đi theo Thiên Thụ vào sâu bên trong ốc đảo.

Sâu vào bên trong khiến Vân Hoàng kinh ngạc đến mức cái miệng suýt nữa không kiềm chế được mà ngoác rộng ra ra rồi.

Bên trong ốc đảo linh khí nồng đậm đến mức kinh người, lại trồng rất nhiều kì hoa dị thảo. Rất nhiều loại linh dược hắn chỉ từng thấy trong các đại vương triều cổ tịch. Thậm chí, Vân Hoàng còn tận mắt nhìn thấy một gốc linh quả toả sáng như liệt nhật. Chỉ nhìn vào thôi cũng thấy được bỏng mắt.

Những linh dược Tứ cấp xung quanh tuy cũng kinh khủng, nhưng so với gốc linh quả này thì ảm đạm vô cùng.

Tứ cấp đỉnh giai? Thậm chí là Ngũ giai?

Vân Hoàng hơi thở có chút mất khống chế, Ngũ giai linh dược có thể luyện chế ra Bán Tiên Giai đan dược. Bán Tiên Giai đan dược a!

Nhất cấp linh dược luyện chế được Linh Giai đan dược, Nhị cấp cũng là Nhất cấp đồng dạng. Tam cấp Linh dược có thể luyện chế ra Bán Huyền Giai đan dược, một phần Tam cấp cao đỉnh giai có thể luyện chế ra chân chính Huyền Giai đan dược. Tứ cấp linh dược luyện chế được Huyền Giai đan dược. Mà Ngũ Giai Linh Dược, có thể luyện chế Bán Tiên Giai đan dược.

Thiên Thụ hiển nhiên là nhận ra Vân Hoàng thèm muốn, nhưng không có nói gì, dường như chỉ coi như là một lẽ thường tình, tiếp tục đi vào trong.

Vân Hoàng cũng nhận ra chính mình thất thố, mang tai có chút đỏ đi theo bước Thiên Thụ. Không lại nhìn linh dược. Thiên Thụ nam nhân vẫn luôn chú ý hắn tình huống, thấy Vân Hoàng hành động nên trên mặt có chút hài lòng.

Vân Hoàng không có lại nhìn linh dược, một đường theo Thiên Thụ đi thẳng vào. Khoảng chừng nửa chung trà sau, cả hai tiến đến trung tâm.

Nơi đây không tồn tại một gốc linh dược nào, chỉ có một cái hồ nhỏ ở giữa. Hồ này ẩn chứa lực lượng kinh người, thậm chí so với bên ngài kia hồ kinh

khủng hơn gấp chục lần.

Thiên Thụ đột nhiên quay đầu lại, ngữ khí có chút nghiêm.

"Vân tiểu hữu, ngươi trong người ẩn chứa ẩn tật, để ta chữa giúp ngươi."

Thiên Thụ nhìn Vân Hoàng, chờ xem hắn ý kiến. Vân Hoàng mới đầu muốn kiểu cơ duyên dạng bảo vật, nhưng mà nghĩ đến ẩn tật thì không do dự đồng ý.

Thiên Thụ cánh tay nâng lên từ mặt hồ một giọt nước lớn cỡ chừng đầu ngón tay. Hắn bóp một cái, căn bản không triển khai thủ thuật hoa lệ gì mà trực tiếp bóp giọt nước thành một cái nho nhỏ màn sương. Màn sương tiến nhập vào trong cơ thể Vân Hoàng, hắn không chống cự mà thuận theo màn sương di chuyển.

Chỉ thấy cả người thanh sảng, toàn bộ lỗ chân lông như được thông suốt đồng dạng. Những tạp chất thậm chí không kịp chảy ra liền bị cắn nuốt. Vân Hoàng Vĩnh Cửu Chi Mạch vận hành càng thông thuận, thể chất cũng ẩn ẩn tăng lên.

Đột nhiên, sắc mặt của Thiên Thụ có chút biến đổi, Vân Hoàng chỉ cảm thấy trong người hắn có cái gì đó sắp bị lôi ra ngoài.

Hai đạo lực lượng như hai con rắn nhỏ vờn quanh nhau xuất hiện trên tay Thiên Thụ.

"Không gian chi lực và..."

Thiên Thụ dường như quan sát kĩ, nhưng để hắn ngạc nhiên là lực lượng này lại có chút giống một tổ hợp của ba loại lực lượng là linh lực, cương nguyên và tinh thần lực. Nhưng lại có phần không giống.

Cụ thể là khác biệt như thế nào thì Thiên Thụ rất khó để có thể diễn tả ra, nó có thể là quá mức hắn hiểu biết cùng tầm mắt, cũng có thể là hắn nhìn nhầm.

"Cỗ lực lượng này thật loạn, là do quá mức hỗn tạp, hay là chưa thuế biến hoàn thành?"

"Thú vị a."

Thiên Thụ nhìn về phía Vân Hoàng, lần đầu tiên hắn cảm thấy một Thông Linh cảnh lại có vẻ thâm tàng bất lộ như vậy. Hắn cũng càng vững tin hơn về lựa chọn của mình.

Thiên Thụ đưa tia không gian chi lực kia về lại thân thể của Vân Hoàng. Trước sự ngạc nhiên của hắn, Thiên Thụ lên tiếng giải thích.

"Đừng lo, bây giờ nó không còn nguy hiểm. Thậm chí, ngươi có thể dùng nó như một đòn sát thủ."

Sau đó Thiên Thụ đưa lại cỗ lực lượng còn lại vào thân thể Vân Hoàng. Hắn sắc mặt có chút trắng, đối với "Kiếp lực" Vân Hoàng cực kì kiêng kị. Bởi vì chính hắn đã lấy thân thể nghiệm sự kinh khủng của lực lượng này.

Nhìn Vân Hoàng sắc mặt, sợ là Vân Hoàng hiểu nhầm gì đó liền nói những suy đoán của hắn đối với cỗ lực lượng này.

Vân Hoàng nghe xong cũng yên tâm, hắn biết Thiên Thụ cũng sẽ không vô duyên vô cớ hại hắn.

"Về lực lượng này, tiểu hữu đừng lo lắng. Thậm chí, ta còn cảm giác được nó đối với tiểu hữu có chỗ tốt cực lớn."

"Mà nên nói thế nào nhỉ? Cỗ lực lượng này hỗn loạn bởi vì dường như nó thiếu mất cái gì đó, chứ không liên quan đến việc các loại hỗn tạp lực lượng khác nhau xung động."

"Thiếu mất?"

Vân Hoàng có chút ngạc nhiên, đồng thời cũng đem câu nói này ghi tạc vào trong đầu.

Đây có vẻ là đã đến hồi kết, Vân Hoàng định rời đi thì đột nhiên Thiên Thụ phẩy tay giữ hắn lại.

"Tiểu hữu, không thể tay trắng mà về. Để ta tặng cho tiểu hữu cơ duyên. Đây xem như chúng ta hữu duyên đi."

Vân Hoàng muốn tìm cách né tránh, nhưng sợ làm người ta phật ý, đồng thời hắn đối với linh dược cũng có bức thiết nhu cầu nên chỉ có thể ôm quyền tạ ơn.

"Tạ ơn tiền bối."

Vân Hoàng ngẩng đầu lên. Con mắt có chút toả sáng.

"Tiền bối, vãn bối chỉ cần đại lượng Tam cấp linh dược. Vãn bối là một cái Luyện Đan Sư."

Thiên Thụ gật đầu, thiếu gì thì thiếu chứ Tam cấp linh dược số lượng nhiều đến mức hắn cũng chẳng buồn đếm nữa. Một cái phất tay vừa qua, mấy ngàn cây linh dược giống như thác nước chảy vào trong không gian nhẫn trữ vật của hắn. Vân Hoàng cảm giác có chút lâng lâng. Hắn đây là lần đầu tiên trải nghiệm cảm giác trở thành một phú hào a.

Một tán tu nghèo rớt mùng tơi, vì mấy gốc Tam cấp linh dược cũng có thể cùng đối phương đánh đến vỡ đầu chảy máu, đột nhiên có mấy ngàn gốc linh dược chảy vào trong túi mình. Cái cảm giác này quả thật chỉ có thể dùng "một bước thăng thiên để diễn tả".

Thiên Thụ dường như hài lòng gật đầu. Một làn sương lớn xuất hiện từ trống rỗng hư không, đem hắn cuốn vào. Biết là mình sắp phải rời đi mảnh không gian này, Vân Hoàng hỏi một câu cuối cùng.

"Tiền bối, tại sao tiền bối lại ở Thanh Hư Tông? Với thực lực của người thì sao phải ở nơi này?"

"Vân tiểu hữu, sau này tiểu hữu chắc chắn sẽ nhận được câu trả lời xứng đáng. Bây giờ thì chưa thể."

"Lời cuối, ta không thể tiết lộ quá nhiều, nhưng mà hải dương không phải là kẻ thù lớn nhất."

Vân Hoàng không hỏi nữa, hắn thân hình biến mất, rời khỏi nơi này.

Thiên Thụ nhìn vào trống rỗng khoảng không, có chút tang thương thở dài.

"Đã không thể chờ đợi được nữa. Vân tiểu hữu, ngươi phải sống sót."

Hắn muốn tiếp tục đợi thêm, nhưng mà tình hình đã không còn khả quan nữa rồi. Tân Hải Vương nổi lên, Độc Thành xuất hiện, các thế lực đã sớm biến mất trong dòng sông lịch sử đã bắt đầu hiện thân, bọn họ đang mưu tính, đang muốn tạo lập bàn cờ, trở thành kỳ thủ.

Nhưng mà đó có thật là tất cả không? Hay chỉ là phần nổi của tảng băng chìm, thế cục hỗn loạn hiện nay là kết quả từ vô số hệ quả tạo thành hay là có thứ gì đó âm thầm thúc đẩy?

Thiên Thụ không sợ, nhưng mà đối với loại kẻ địch tìm không ra mò không thấy này đều cảm giác được thật sâu vô lực.

Mà Vân Hoàng, chính là hắn đầu tư. Nói khó nghe là, giống như là đám kia, hắn cũng đang bố cục. Mà Vân Hoàng chính là quân cờ của hắn. Dù mục đích khác nhau, nhưng về bản chất không có thay đổi.

Vân Hoàng dù có biết, e rằng cũng chỉ khịt mũi cho qua. Đối với việc trở thành "quân cờ" của Thiên Thụ, trước đó cũng hoàn toàn cho hắn đường lui. Bất quá Vân Hoàng không có lui lại. Quân cờ thì sao? Chỉ cần trở nên mạnh mẽ, hắn liền có thể đập phá bàn cờ.

Hơn nữa, Thiên Thụ đối với hắn cũng không tồi. Vân Hoàng cũng không đến mức chấp nhặt như vậy.

...

Hắn đi ra, xuất hiện bên dưới gốc Thiên Thụ, trên ngực lá cây đã biến mất.

Hôm nay hắn đã chứng kiến quá nhiều chuyện kinh diễm, cũng không định oang oang tuyên bố. Khuôn mặt càng lộ vẻ trấn định.

Những người xung quanh cũng muốn hỏi kinh lịch bên trong khoảng sương mù kia, nhưng nhìn bộ dáng không hé răng nửa lời của hắn đành phải thôi.

Leo Thiên Thụ ngoại trừ hắn ra thì những người khác không phải không có ích lợi gì. Một số người vẫn trong giai đoạn tiêu hoá, số còn lại đã hoàn tất, thực lực cũng nhận lấy tăng trưởng khá lớn.

Rõ ràng nhất có thể kể đến ngũ đại thiên kiêu Bạch Ảnh, Thanh Diên, Lăng Tiến cùng Văn Phú. Những người này thì có Thanh Diên, Lăng Tiến, Văn Phú là tu vi Thông Linh cảnh bát cấp viên mãn. Bây giờ đều đã có xu hướng tiếp cận nửa bước cửu cấp.

Lấy được ích lợi nhất chính là Bạch Ảnh, nàng thiên phú vốn là Thuần linh căn, thực lực tăng trưởng càng thêm kinh người. Vừa mới đột phá Thông Linh cảnh bát cấp hậu kì cách đây không lâu, bây giờ đã là bát cấp hậu kì đỉnh phong. Tin tưởng một thời gian, bát cấp viên mãn sẽ tới tay.

Ngược lại, ảm đạm nhất trong ngũ đại thiên kiêu lại là trước giờ luôn sáng chói nhất Lăng Thiên, hắn đánh đổi một số thứ đem tu vi tăng lên tới nửa bước cửu cấp, mong muốn ép cho còn lại thiên kiêu ngóc đầu không lên nổi. Ai ngờ chỉ có vòng đầu tiê mà khoảng cách đã bị kéo rất gần như vậy rồi. Hắn lại còn là trong ngũ đại thiên kiêu lấy được ích lợi thấp nhất. Tiến bộ thì tiến bộ, nhưng không có khoa trương như còn lại ngũ đại thiên kiêu.

Và để hắn đáng lo nhất là Vân Hoàng. Lăng Thiên hắn không biết rốt cuộc Vân Hoàng trong sương mù đã trải qua những gì, đã đạt được những gì. Tuy hắn không cảm giác được tu vi Vân Hoàng có tăng trưởng, nhưng điều đó càng làm hắn thấy đáng lo.

Khoảng một chung trà sau khi toàn bộ đệ tử tập hợp đầy đủ, một cái cỡ lớn thông đạo mở ra. Bước ra từ trong thông đạo là mười vị trưởng lão. Đứng đầu trưởng lão lời nói vang vọng.

"Toàn bộ đệ tử lấy ra hạt châu."

Tất cả làm theo lời, từng hạt châu cuốn lên hư không tiêu thất, mà Vân Hoàng đem lệnh bài mình lấy ra, nhìn thấy điểm cống hiến trong lệnh bài tăng lên

ba vạn điểm.

Sau cả mười vị trưởng lão lại vung tay, từng đạo phù văn rơi trên người từng đệ tử. Vân Hoàng tương tự cũng nhận được.

"Vòng thứ hai! Trong một ngàn người đi ra mười vị cường giả."

Cả mười vị trưởng lão bộc phát ra khí thế kinh thiên động địa. Từ dưới mặt đất nâng lên một khối thổ địa. Chính là vòng thứ hai "sàn đấu", chiều ngang trăm dặm, chiều dọc trăm dặm. Bên trong có đủ mọi loại địa hình, từ sông hồ, núi non đến hoang mạc, rừng rậm.

"Khi các ngươi còn một hơi thoi thóp, phù văn sẽ tự động truyền tống ra ngoài. Các ngươi muốn rút lui thì chỉ cần trấn vỡ phù văn là được."

"Bất quá, không phải không có trường hợp làm chết người. Các ngươi chính là tông môn tương lai, vì vậy bảo trọng."

Lão già nói xong, toàn bộ đã xuất hiện bên trong sân đấu.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 143: Trận chiến trên hồ Nước

Đang có chút thả lỏng vì vượt qua vòng đầu tiên, Vân Hoàng ngay lập tức thần kinh căng như dây đàn.

Không có quy tắc, không có dài dòng giới thiệu. Chỉ có duy nhất một câu nói trong một ngàn thiên tài chọn ra mười thiên kiêu.

Đơn giản mà trần trụi đến cục điểm.

Vòng thứ nhất khải nghiệm tâm kế, khảo nghiệm tư chất của đệ tử. Vòng thứ hai thì gần như lật đổ toàn bộ vòng thứ nhất, chỉ có hai từ mà thôi, thực lực!

Mặc kệ vòng đầu ngươi đùa nghịch thế nào, lấy được bao nhiêu châu, thiên phú cao đến đâu. Bước vào sàn đấu kia thì tất cả hoá hư vô, sẽ không có ai vì ngươi là thiên tài mà nương tay cho ngươi.

Mang theo một đống suy nghĩ ngổn ngang, Vân Hoàng bước chân vào trong chiến trường.

Khu vực truyền tống là ngẫu nhiên, điều mà hắn cảm nhận được đầu tiên là nước.

Hắn đặt chân đầu tiên là một cái hồ. Bởi vì khu vực chỉ giới hạn trong có trăm dặm vuông nên ngay lập tức Vân Hoàng đụng độ những đối thủ đầu tiên.

Vân Hoàng chưa từng gặp qua những người này, không có nghĩa bọn họ không nhận ra hắn. Ở vòng đầu tiên Vân Hoàng biểu hiện quá chói mắt, thậm chí ép ngũ đại thiên kiêu một bậc. Chỉ cần không phải người ngu thì sẽ không nhận nhầm Vân Hoàng.

Ba người tiến tới, trong nháy mắt như hiểu ý nhau, đột nhiên tách ra ba mặt giáp kích. Vân Hoàng cũng không phải dễ dàng như vậy bị kinh động. Hắn cương nguyên thôi động, một quyền đánh nổ linh lực của người bên tay trái. Cả ba cũng biết tu vi luyênn thể của hắn không thể khinh thường nên lập tức lui ra. Người ở giữa hét lớn, ba đạo pháp ấn hiện hữu giữa hư không, Tam ấn hợp nhất đánh ra. Một người cầm một thanh đại pháp bảo dạng đại đao một bổ dọc tới, người còn lại ra tay cũng không so với hai người kia muộn. Song thủ xuất chưởng.

Vân Hoàng từ hư không điểm một bước, cả người giống như một lực đẩy vô hình tác động đẩy lên. Song quyền hạ xuống mặt hồ, sóng nước dâng trào, sóng nước vốn là mềm nhũn bình thường giờ khác này cứng rắn như kim thiết, dẻo dai như cao su. Song chưởng bị trấn vỡ nát, tam ấn hợp nhất thời gian thi pháp còn chưa xong trực tiếp tiêu biến. Đại đao rung động như chặt phải thép, chấn động lỗ tai.

Những sóng nước này chỉ là bình thường, nhưng bên trong sóng nước lại kí thác cương nguyên của Vân Hoàng hắn.

Cương nguyên khác linh lực, không thể tồn tại độc lập bên ngoài cơ thể, chỉ có thể quanh quẩn bên trong cơ thể hoặc cần một vật kí thác.

"Ba cái Thông Linh cảnh thất cấp cũng muốn vây công lão tử."

Coi thường thì coi thường, Vân Hoàng không dám một chút nào chậm trễ, nắm đấm đã bay vọt đến trước mặt ba tên kia. Giống như một cái ná cao su đã kéo căng đến cực hạn, hắn một quyền nổ ra, đem pháp bảo đại đao phần giữa bị đục một cái lỗ to tướng, Vân Hoàng không dừng lại. Chỉ trong một chốc lát ra hơn trăm quyền, cả ba xương cốt bị đập nát như vỏ trứng. Đặc biệt là phần sương sườn trước ngực, cũng là nơi hắn trong điểm chiếu cố, hầu như lõm vào giống như một cái lỗ.

"Vân Hoàng!!!"

Bọn chúng gào rống, linh lực bộc phát càng kinh người, cả ba nhất tề xông lên tấn công. Vân Hoàng một bộ dạng thong dong như thường, mặc kệ cho thuật pháp đập lên người vẫn không đổi sắc, mu bàn tay từ trên cao giáng xuống đập vỡ mũi của một tên. Chân trái một cước quét ngang đụng vào hộ phù của một tên khác, Vân Hoàng gia tăng thêm sức lực. Hộ phù phù văn bị rạch làm hai nửa, tên cầm hộ phù bị hắn một quyền đánh nổ bả vai. Cả người đập xuống biển, máu chảy lênh láng nhuộm đỏ một vùng.

Tên còn lại rốt cuộc biết không có phần thắng, lắc đầu cười khổ.

Hắn không gian phù văn vỡ nát, truyền tống ra ngoài, những tên còn lại cũng không phải ngu ngốc, cũng lần lượt vỡ nát phù văn mà rời khỏi.

Vân Hoàng cảnh giác không có hạ xuống, ngược lại ngoái nhìn xung quanh. Từng đạo thân ảnh hiện thân, không biết từ lúc nào hắn đã bị hơn hai mươi người bao vây.

Trong một trận hỗn chiến như thế này, bị nhắm đến đầu tiên không phải những kẻ có thực lực thấp nhất, mà là những người mạnh nhất. Những kẻ còn lại sẽ liên hợp với nhau để loại bỏ những kẻ mạnh. Bị nhắm đến nhiều nhất không ai khác ngoài ngũ đại thiên kiêu, sau đó đến cường giả tầng thứ như Lạc Vô Ngọc hay Tư Hạo.

Đứng đầu thiên kiêu cần tài nguyên tu luyện, bọn họ chả lẽ không cần? Không tranh thủ lúc khoảng cách hai bên còn có thể nhìn thấy, sau này có lẽ sẽ bị kéo càng xa, đến cả bóng lưng của người ta cũng không thể nhìn được.

Bọn họ cũng là thiên tài, bọn họ sao có thể cam lòng như vậy! Cam lòng nhận mệnh, cam lòng cúi đầu dưới người khác! Người bình thường không thể, bọn họ càng không thể.

Vân Hoàng cũng từng giống như bọn họ, giống như sâu kiến giãy dụa dưới lòng bàn chân người khổng lồ. Nên hắn không có chút nào khinh thị, chỉ còn lại sự đối đãi nghiêm túc.

Đây chính là cho bọn họ tôn nghiêm!

Khoảng lặng trước cơn bão đã kết thúc, một tiếng nổ mạnh bất chợp vang lên. Chỉ thấy Vân Hoàng một quyền cách không mà tới, không khí xung quanh bị ép nổ, mười đạo thuật pháp bắn ra từ bên kia. Vân Hoàng hắn tiên hạ thủ vi cường. Một quyền phá pháp, cực đạo lực lượng như thái sơn áp đỉnh giáng xuống, nhất loạt ba người đồng thời thổ huyết.

Một đạo cự quang như thái dương toả sáng đập lên người Vân Hoàng, hắn đưa tay ra đỡ. Nhưng dường như cự quang so với hắn dự đoán thì mạnh hơn khiến bàn tay của Vân Hoàng như bị đốt cháy, những tia sáng không có phân tán mà tập trung vào một điểm, nhanh chóng xé mở ra một lỗ máu trên chính giữa ngực của hắn.

Oanh oanh oanh oanh oanh!!!

Cương nguyên trong người Vân Hoàng dồn dập như đánh trống, dùng chân chính nghiền ép đánh tan tia sáng. Cự quanh bị hắn một chỉ điểm ra xuyên thủng trung tâm, tiếp đó Vân Hoàng tay phải như kiếm, tay trái như đao. Hai cánh tay đao kiếm song tuyệt chém ra. Kiếm khí gào thét bổ dọc cự quang, đao khí cương mãnh chặt ngang. Một đao một kiếm, đem cự quang tán làm bốn mảng.

Một người đứng đằng xa khuôn mặt lập tức trở nên trắng bệch, vừa nãy cự quang đã là tuyệt chiêu áp đáy hòm của hắn. Vậy mà bị Vân Hoàng dễ dàng phá giải. Nhưng khi nhìn thấy trước ngực của Vân Hoàng bị mình bổ ra một đạo vết thương. Hét to với những người khác.

"Nhìn kìa!!! Hắn bị thương! Mọi người đừng nản chí! Phòng ngự của hắn không phải không thể phá vỡ!"

Tất cả vốn đang tuyệt vọng nhìn lại, quả đúng như lời vừa nói. Nhất thời hai mươi người được tiếp thêm sĩ khí. Thế công càng mãnh liệt.

Thể Tu phòng ngự không phải vô địch!

Tuy vết thương đó rất nhỏ, nhưng liền đại biểu có hi vọng!

"Những ai có pháp bảo dạng hộ thuẫn mau lấy ra!"

Nhất thời năm chiếc hộ thuẫn được tế xuất ra. Những chiến hộ thuẫn này phân biệt bao quanh Vân Hoàng năm hướng hình sao năm cánh. Mục đích của chúng không phải đỡ đòn, mà là dùng để hạn chế khu vực chuyển động của Vân Hoàng. Thể Tu cùng cảnh giới mạnh hơn thông thường tu sĩ là sự thật, nhưng có nhược điểm vô cùng rõ ràng.

Cương nguyên của Thể Tu chỉ tuần hoàn chủ yếu trong cơ thể bởi vì ở môi trường bên ngoài sẽ tiêu biến rất nhanh. Vì thế Thể Tu chỉ có thể tiến hành cận chiến mới có thể phát huy ra thực lực mạnh nhất, mà nếu hạn chế khu vực di chuyển của Thể Tu chẳng khác nào vô hiệu hoá khả năng cận chiến của hắn. Một cái Thể Tu không thể cận chiến thì có gì đáng sợ?

Nói là làm, hộ thuẫn bố trí hoàn tất, không thiếu người còn đem phòng hộ phù ném ra phong kín vị trí của Vân Hoàng. Trong khi đó vận chuyển pháp quyết, điên cuồng oanh kích thuật pháp.

Linh lực hỗn tạp trùng điệp lên nhau, đem phương viên cả dặm khuấy thành vũng nước đục. Vân Hoàng hai tay bắt chéo làm động tác che chắn, trên tay dần dần xuất hiện những vết rách nho nhỏ. Tuy những vết rách này rất nhỏ, nhưng với thị lực của Thông Linh cảnh thì thừa sức nhìn thấy. Nhất thời bọn họ lại như say máu gà đồng dạng, thuật pháp ngưng tụ ra uy lực cành lớn hơn, đánh cũng càng hăng hơn.

Vân Hoàng nhất thời có chút đau đầu, nếu hắn không thể trong một đòn đem những thứ ngổn ngang chắn đường hắn xé mở, thì cục diện này sẽ duy trì đến khi một trong hai phe chiến bại. Mà dù hắn có duy trì được thì cũng tiêu hao cự đại. Với còn lại hơn chín trăm đối thủ, cục diện của hắn không thể ngờ là càng thêm tồi tệ.

"Không thể ẩn giấu được nữa! Nhưng ít nhất không cần vận dụng linh lực."

Vân Hoàng hồn lực phóng thích, đã từ rất lâu hắn đã họ cách bố trí trận pháp bằng hồn lực. Đem hồn lực ngưng thành trận kì, mà nơi hắn bố trí lại chính là... chân phải của chính mình.

Hai tay rách da càng lợi hại, từng giọt đặc quáng máu tí tách nhỏ xuống. Những người này không phải không có Thông Linh cảnh bát cấp, lực bộc phát tuyệt nhiên không kém. Nhất thời không ai chú ý đến chân phải của hắn. Chân phải chảu dọc từng đạo Long văn. Toàn bộ bảy mươi hai đạo Long Văn hắn tôi luyện Hồng Hoang Thiên Long Hoá toàn bộ cường hoá chân phải.

"Một tầng, hai tầng, ba tầng,..."

Vân Hoàng lẩm nhẩm, phần thân dưới của hắn cũng trở nên nặng nề hơn.

"... bảy tầng, tám tầng,..."

Vân Hoàng con mắt đột nhiên co rút lại.

"... chín tầng!"

Chín tầng Bộc Phá Trận!

Bộc Phá Trận, ít nhất cần Nhị cấp Trận Pháp Sư mới có thể bố trí. Tác dụng chủ yếu là để dẫn nổ năng lượng. Nhiều người sử dụng Bộc Phá Trận để làm con bài cuối cùng đồng quy vu thuận cùng kẻ địch. Qua hắn tiến hành cải tạo, Bộc Phá Trận tuy rằng uy lực giảm xuống, nhưng không còn như trước lấy thương đổi thương nữa.

Chín tầng Bộc Phá Trận cùng một lúc kích hoạt, khí tức trên người Vân Hoàng đột ngột khủng bố đến mức cực điểm. Hắn bật cao người, chân phải quét ngang đem hộ thuẫn chặt nổ. Đúng vậy! Là chặt nổ. Hộ thuẫn như bị nhét thuốc nổ đồng dạng, nổ đến mức nhìn không ra hình dáng ban đầu nữa. Vân Hoàng tốc độ nhanh đến cực hạn lao ra vòng vây, trận thế của những người vây công rối loạn. Nhưng ngoài dự đoán của bọn họ là, Vân Hoàng lại bay hướng lên trên.

Một người nhìn xuống bên dưới là mặt hồ, dường như đã đoán được cái gì đó mà điên cuồng hét lên. Nhưng mà đã không kịp nữa rồi.

Một cước của Vân Hoàng hạ xuống, cả hai mươi người lục phủ ngũ tạng như bị phá nát, linh lực toán loạn. Toàn bộ bị đẩy bắn xuống lòng hồ. Vân Hoàng hít dài một hơi lạnh, cả người như đạn pháo lao xuống.

Chân hắn quét ngang, đem nước cả hồ quay thành xoáy nước, đừng nhìn nước như vậy mềm yếu. Cương nguyên của hắn thêm vào khiến cho xoáy nước như một đám cứng rắn cương nguyên xoay tròn. Còn những người trong kia thì sao? Tất nhiên là bị xoáy đến xương cốt biến dạng, nhưng trước khi bọn họ biến thành đống thịt nát, những tiếng phù văn vỡ nát vang lên. Cả hai mươi người toàn bộ bị truyền tống.

Toàn quân bị diệt!

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144: Trợ chiến

Vân Hoàng hơi thở có chút gấp gáp, hắn đem khí tức của mình che giấu về sau liền tiến tới vùng sâm lâm, đem phần đất bên dưới gốc cây đào thành một cái huyệt động. Thông thường như vậy trốn tránh thủ đoạn chỉ cần thả thần thức ra là có thể phát hiện. Nhưng Vân Hoàng đã nhanh chóng ném ra trận kì bố trí một cái Ẩn Nặc Trận. Làm hết việc này về sau, hắn mới đem trong nhẫn trữ vật chữa thương đan dược lấy ra, một ngụm nuốt vào.

Khoá thứ ba đan dược tiêu tan, Vân Hoàng trên thân vết thương mới khôi phục không sai biệt lắm. Bất quá những cái đó chỉ pà tiểu thương, chân chính thương thế chính là trong cơ thể hỗn tạp lực lượng từ thuật pháp của những người kia. Những lực lượng này không phải là đồng nhất, sẽ có hỗn loạn, sẽ có xung động, mà tổn thương sẽ là hắn chịu.

Vân Hoàng ngồi xếp bằng, trong người cương nguyên theo mạch máu vận chuyển, đầu tiên đem trong người những cái kia hỗn tạp lực lượng trấn áp không cho chúng nó làm loạn, tiếp theo dựa vào liên tục tuần hoàn đem mài mòn, triệt để đến khi toàn bộ tiêu tán mới thôi.

Thời gian chữa thương không dài lắm, mới có một chung trà tả hữu. Vậy mà tiếng đánh nhau bên ngoài ngày càng to, thanh thế ít nhất cũng là trăm người

giao chiến. Vùng này sâm lâm đã phá thành năm bè bảy mảng, những cái này cây cối dù cho vững chãi cứng cáp vô cùng cũng không thể chịu được ngần này phá hoại.

"Không thể ở lâu."

Vân Hoàng quyết định sẽ rời đi chỗ này, dù hắn có Ẩn Nặc Trận che chở, nhưng cái kim trong bọc cũng có ngày lòi ra, hắn nào dám khẳng định trăm phần trăm là bọn họ sẽ không phát hiện?

Bất quá, một tiếng hét lớn quấy rối Vân Hoàng suy nghĩ. Chủ nhân của tiếng hét này không phải người lạ, mà là trước đó thiếu niên tóc đỏ Tư Hạo.

"Có tiếng mắng chửi, có tiếng khiêu khích. Tư Hạo tên này quả thật thích bị ăn đánh a."

Sau đó, để hắn đau đầu là có nên giúp hay không?

Tư Hạo tên này còn có sức để hét to như vậy kêu gào cùng khiêu khích, có lẽ tình huống cũng không bết bát như vậy. Phe Tư Hạo chiến ưu thế. Hoặc là căn bản không tồn tại phe phái nào hết, hay chỉ có gồm nhiều phe phái nhỏ ít người, chỉ có đơn thuần hỗn chiến, loại được càng nhiều người càng tốt.

So với khả năng trước, Vân Hoàng ngược lại càng hướng về phía sau hơn. Bởi vì chỉ có mười người có thể tồn tại sau cùng, vì vậy không ai sẽ thật sự kết giao đội ngũ, phòng trường hợp bị phản bội. Nếu có, cũng chỉ giới hạn trong ba năm người.

"Có thể thử."

Cân nhắc nhiều như vậy cũng là vì mình, dù hắn cùng Tư Hạo đã từng chung dụng vài ngày trước, từng hợp tác qua, nhưng không thể không nề hà chính mình mà xông ra cứu trợ.

Hắn còn nghĩ đến trường hợp Tư Hạo hét lớn như vậy là để dụ hắn ra. Nhưng nghĩ đến việc mình ẩn nấp không ai nhìn thấy liền loại bỏ.

Vân Hoàng vẫn không có thoát khỏi ẩn dấu trạng thái. Dùng thần thức tiến hành điều tra, đúng như hắn dự đoán, nơi đây hỗn chiến không phân địch ta. Nếu có chỉ là vài chi đội ngũ ít người tồn tại mà thôi. Mà hắn cũng nhìn thấy Tư Hạo cùng Lạc Vô Ngọc cùng một chiến tuyến, đang cùng một chi đội ngũ sáu người khác chống lại.

Để hắn ngạc nhiên là, Lạc Vô Ngọc lại ở đây. Làm cho Vân Hoàng không khỏi tồn tại ảo giác chỗ nào có Tư Hạo, Lạc Vô Ngọc tự khắc sẽ xuất hiện vậy.

Trên chiến trường, Tư Hạo trong tay bảo đao bay múa, đem ba người trước mặt đẩy ra một đoạn dài, một đao cắt xuống đoạn linh lực, đem trước mặt thuật pháp phân làm hai nửa.

"Các ngươi ba cái này yếu gà, cũng nghĩ vây công Tư Hạo bổn đại ca?"

Ba người kia cả ba đều là Thông Linh cảnh bát cấp trung kì. Mà trong đó dường như dẫn đầu bát cấp trung kì đỉnh phong hướng Tư Hạo rống giận.

"Tư Hạo, ngươi đáng chết!"

"Có rắm thì thả! Ăn ta đao!"

Xung quang hắn hoả viêm nồng đậm. Lấy trong tay hắn bảo đao làm khởi đầu, một thanh cự đại hoả đao cắt ngang hư không. Hoả diễm hạ xuống, đem xung quanh sâm lâm cây cối thiêu rụi làm tro bụi. Đặc biệt nhằm vào ba người trước mặt, chỉ cảm thấy toàn thân huyết nhục giống như bị đun sôi, cả ba gào thét dữ dội, liều mạng đồng loạt phản kích.

Tư Hạo lúc trước đối phó ba Thông Linh cảnh bát cấp trung kì tuy rằng có thể một đấu ba, nhưng tuyệt đối không có nhẹ nhàng như thế này. Bởi vì Thiên Thụ cho hắn cơ duyên giúp gia tăng lĩnh ngộ thiên địa chi lực. Về cơ bản, bát cấp trung kì và bát cấp hậu kì linh lực tồn trữ không có khoảng cách quá lớn. Cỡ lớn hơn nửa thành khoảng chừng. Nhưng bởi vì thiên địa chi ý lĩnh ngộ khác biệt nên tốc độ hồi phục linh lực chênh lệch nửa thành thành, thiên địa chi lực điều động chênh lệch nửa thành. Cộng với chênh lệch nửa cơ bản là một thành chênh lệch tổng thực lực. Cộng thêm hắn lĩnh ngộ chủ đạo hoả chi ý tạo nghệ cũng không tính là nông cạn, có thể nhẹ nhàng đem bên dưới nghiền ép.

So với Tư Hạo bên này, Lạc Vô Ngọc biểu hiện ra thực lực còn mạnh hơn, tu vi của hai người tương đương nhau, nhưng băng chi ý của Lạc Vô Ngọc thì lĩnh ngộ càng sâu hơn. Đã gần tiếp cận đến ngưỡng vực tồn tại.

Vân Hoàng lúc này cũng hiện thân, Tư Hạo là người đầu tiên nhìn, hưng phấn hướng hắn vẫy tay.

"Uy! Vân huynh đệ ta ở đây! Ta sắp bị đánh chết a!!!"

Ba tên kia con mắt trợn to, một bộ dáng không thể tin nổi nhìn chòng chọc Tư Hạo đang "quần quại". Lạc Vô Ngọc càng là sầm mặt lại, Tư Hạo ngươi không bị người đánh chết, mà bị chính cái mồm của ngươi nghẹn chết ngươi có tin không?

Vân Hoàng một bộ nghiêm túc đối địch cũng bị Tư Hạo chọc dở khóc dở cười. Khoác tay nói.

"Gọi ta Vân Hoàng liền tốt."

Hắn lực chú ý cũng đặt lên ba người kia. Tư Hạo có thể lấy một địch ba là sự thật, nhưng muốn đem cả ba bọn họ đánh rớt thì không thực tế lắm. Cùng lắm có thể cho một người ngã đài.

Nhưng Vân Hoàng tham chiến, hết thảy đều cải biến.

Hắn gia tăng tốc độ, vòng ra sau lưng của ba tên đệ tử, mà Tư Hạo vẫn luôn đứng đằng trước ba người lúc này cũng một bước giẫm xuống. Bảo đao trong tay lấp loé, tuỳ thời có thể trảm xuống.

Hai mặt giáp kích!

Vân Hoàng cánh tay lập loè trận văn, những trận văn cấu tạo từ hồn lực này đối với người khác là vô hình, nhưng trong mắt hắn lại rõ ràng hơn cả. Hắn không có như trước lập ra chín tầng trận pháp, nhưng cũng đã cấu trúc sáu tầng trận pháp, tất cả đều là Tam cấp trung giai trận pháp. Sở dĩ hắn không có dùng Tam cấp cao giai trận pháp bởi vì lực phòng ngự của hắn chỉ đạt đến Thông Linh cửu cấp đã là kịch cỡ. Tam cấp cao giai trận pháp bạo phá uy lực hoàn toàn có thể đối với hắn tạo ra thương thế.

"Bùng nổ!!!"

Vân Hoàng hét lớn cho có khí thế, một quyền giống như năng lượng đã bị nén ép lây ngày mà bạo nổ. Bọn họ lấy ra phòng ngự loại hình phù lục cũng bị rung động lợi hại, nhưng hiển nhiên còn chống lại được. Nhưng mà Vân Hoàng chả lẽ chỉ có thể đấm ra một quyền sao?

Quyền phong nói tiếp nhau bùng nổ. Tư Hạo bên kia, ba người đồng loạt liên thủ cản lại đao của hắn, đột nhiên cảm thấy một tia không ổn. Không thể tin nổi là Bán Huyền Giai phù chú nhanh như vậy đã bị Vân Hoàng đánh cho sắp tiêu tán.

"Tâm trí để đi đâu vậy?"

Cùng với lời nhắc nhở của Tư Hạo, đao mang đã hạ xuống. Hoả chi ý thôi động thôi động đến mức tận cùng, khiến cho hư không phảng phất không có chỗ dung thân, đâu đâu cũng chạm vào là bỏng. Linh lực tráo vỡ nát, cả ba bay ngược ra đằng sau, linh lực toán loạn. Mà Tư Hạo sắc mặt có chút trắng, hiển nhiên đem ba người kia cuối cùng lớp phòng ngự đánh cỡ cũng tôbs của hắn không ít sức lực. Nguyên bản cả ba vọng tưởng chạy thoát, nhưng để bọn họ tuyệt vọng là Vân Hoàng đã thoát khỏi Bán Huyền Giai khống chế, đang chờ ở đằng sau giải quyết bọn hắn.

"Các ngươi có gì giữ lại thì lấy ra hết đi!"

Một tên hét lên, đồng thời hắn đem một khỏa đỏ sẫm đan dược một ngụm nuốt vào. Khí tức trên người trở nên cuồng dã hơn, hắn mạch máu cũng căng ra, trên mặt thống khổ thần sắc không dứt, nhưng linh lực lại trên biên độ lớn tăng lên!

Bởi vì thiếu mất cảm ngộ, nên dù đã được tăng phúc rất nhiều cũng khó kiểm soát. Bất quá hắn lập tức lấy lại tự tin, linh lực bao lọc nắm đấ quyền đấu quyền với Vân Hoàng.

Nhưng để hắn đắc ý bị dội một chậu nước lạnh dập tắt là, vô luận là hắn tấn công thế nào, mãnh liệt ra làm sao, nhưng Vân Hoàng vẫn như cũ khí thế không giảm. Mà hắn khí tức ngày càng yếu đi.

Vân Hoàng thực ra cũng không có trong tưởng tượng dễ dàng như vậy. Ăn đan dược về sau, tên này thực lực thình lình vượt qua luyện thể tu vi của hắn. Nhưng hắn lại vững chắc vô cùng, công kích không thể đánh xuyên qua hắn phòng ngự.

Giống như một khối sắt đối đầu với một khối cao su. Dù sắt độ cứng cao hơn cao su nhưng vì tính dẻo của cao su nên dù sắt có đụng mạnh cỡ nào cũng không đụng vỡ cao su được.

Huống chi đối thủ của Vân Hoàng chỉ là một khối sắp tan biến sắt.

Oanh!

Vân Hoàng một quyền oanh lên ngực của đối phương, hắn phun máu dữ dội, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy. Lại thêm linh lực tiêu hao quá độ nên đến cả phi hành cũng không được. Rốt cuộc bị truyền tống phù văn vỡ nát đưa ra ngoài.

Bên kia Tư Hạo thiếu đi một đối thủ nên càng ung dung, hai ngươi kia ép đáy hòm tuyệt kĩ cũng không mạnh như đối thủ của Vân Hoàng nên vừa giãy dụa được một chút thì lại rất nhanh bị áp chế. Vân Hoàng cũng lập tức chạy đến tiếp ứng. Phân biệt mỗi người quấn lấy một đối thủ. Hai người kia biết rằng chống trả cũng vô dụng nên nhất quyết đem chính mình truyền tống phù văn bóp nát.

Lạc Vô Ngọc tình hình cũng không tệ, ba đối thủ đã bị hắn giết rơi một cái, hai cái còn lại thấy Vân Hoàng cùng Tư Hạo tới tiếp viện liền dứt khoát bỏ đi. Không muốn cùng bọn họ đối đầu. Trước khi đi, bọn họ thật sâu liếc nhìn Vân Hoàng.

Vân Hoàng lần trước dưới trăm người đuổi giết chạy trốn quá trình cũng không ít người thấy được. Bất quá cũng không ai quá mức để ý nữa. Nhưng từ lúc lúc Vân Hoàng là người leo Thiên Thụ cao nhất, cộng thêm thể hiện ra thực lực ngang hàng với Lạc Vô Ngọc cùng Tư Hạo, thậm chí nếu Vân Hoàng có che giấy thực lực mà nói, chắc chắn không nghi ngờ đạt đến ngũ đại thiên kiêu cùng một cấp độ.

"Một đối thủ mạnh mẽ như vậy tuyệt đối không thể lãng quên, ta phải mau đưa tin này truyền ra."

Vân Hoàng cũng cảm nhận thấy thế cuộc có phần không ổn, đây không xuất phát từ bất cứ một chứng cứ nào hết, mà là từ hắn đến từ nguy hiểm làm ra dự bạo. Tại vòng đầu tiên thực lực của hắn không có biểu lộ quá nhiều. Leo Thiên Thụ tuy rằng đứng thứ nhất, nhưng đó chỉ là với tiềm lực biểu hiện, mà không phải thực lực.

Bây giờ biểu hiện ra thực lực xem ra sẽ đưa đến nhiều hệ quả hơn hăn nghĩ.

Bất quá Vân Hoàng cũng không muốn che giấu, rốt cuộc đây là chiến đấu là chính. Một cái thực lực yếu nhược người lại có thể sống sót đến mười người cuối cùng thì quả thật là giấu đầu hở đuôi.

"Lạc Vô Ngọc, Tư Hạo, ta đi trước."

Hắn không đi cùng hai người vì tín nhiệm không đủ, ai có thể đảm bảo là hai người đó không đối với hắn tiến hành đánh lén đâu?

Cả hai cũng không vạch trần, cũng cáo biệt với Vân Hoàng một câu, sau đó liền rút khỏi chiến trường.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Trước bão táp

Vòng thứ hai diễn ra đã được một canh giờ, trái ngược với quãng thời gian trước, hoả thế vậy mà lại có xu thế hạ xuống, đem toàn sàn đấu trở nên yên tĩnh.

Nhưng đây chỉ là bình yên trước cơn bão mà thôi. Tất cả đều tiến vào một cái giảm xóc thời kì, chỉ khi cái giảm xóc thời kì này đi qua, chiến đấu sẽ càng kịch liệt, thậm chí thành trăm người đoàn chiến cũng sợ rằng không phải là một lần xảy ra.

Mới một canh giờ thôi, đã gần hai trăm người bị loại, thử tưởng tượng sau đó càng kịch liệt như thế nào. Thậm chí là những người mạnh nhất có thể cũng phải "đầu rơi máu chảy".

Vân Hoàng nguyên bản ý định là muốn lẩn trốn càng lâu càng tốt, nhưng như dội cho hắn một chậu nước lạnh là, diện tích của sàn đấu vậy mà rút nhỏ lại!

Nguyên bản là trăm dặm vuông diện tích, vậy mà sau nửa canh giờ lại co rút còn chín mươi dặm vuông, mà một canh giờ trôi qua liền còn tám mươi dặm vuông.

Nửa canh giờ sau sàn đấu sẽ co ngắn mười dặm vuông. Theo hắn suy đoán, rất có thể sàn đấu sẽ co ngắn đến còn mười dặm vuông cuối cùng. Lúc đó lẩn trốn không còn ý nghĩa nữa, dù ngươi muốn hay không cũng phải xách kiếm lên chiến đấu!

"Đó là lý do phải loại càng nhiều người càng tốt, để cho tiến vào quyết đấu cuối cùng phải đối mặt với ít đối thủ nhất có thể!"

Khi diện tích sàn đấu còn rộng rãi, hắn đánh xong còn có thể chạy, còn có thể tìm chỗ chữa thương. Nhưng mười dặm ư? Đồng nghĩa với chiến đấu không ngừng! Sẽ không ai cho ngươi thời gian ngồi xuống chữa thương, chỉ có chiến đấu đến khi còn mười người đứng được, hoặc là chính mình ngã xuống.

Vân Hoàng lập tức tập trung tinh thần, không tiếc tiêu hao vật phẩm đem trạng thái của mình đến đỉnh phong. Đồng thời cũng đem một phần linh dược được Thiên Thụ ban tặng luyện chế đan dược chữa thương hoặc là bổ sung linh lực loại hình đan dược.

Không chỉ có hắn, nhiều người cũng đồng thời làm ra chuẩn bị. Lại nửa canh giờ trôi qua, giờ sàn đấu diện tích đã rút ngắn chỉ còn bảy mươi dặm vuông.

Đại chiến nổ ra!

Tại một khu vực nào đó, chục người, sau đó tăng lên trăm người sóng linh lực bắt đầu trùng điệp lên nhau, chiến đấu đã lập tức được đẩy lên giai đoạn cao trào. Không phải không có người muốn làm ngư ông đắc lợi, nhưng phàm là những người lại gần đó, muốn làm ngư ông đằng sau sẽ lập tức bị những kẻ đang chiến đấu kéo vào cuộc chiến.

Linh lực tràn tán lợi hại, không thiếu thuật pháp vừa ra liền sáng chói một mảnh thiên địa.

Chỗ Vân Hoàng cũng phát sinh đại chiến không lâu sau đó. Không phải bình thường đại chiến, mà là trăm người đoàn chiến!

Chỗ trú ẩn của hắn bị đánh vỡ, Vân Hoàng hiển lộ trước mắt mọi người. Hắn vừa lộ ra một khắc kia, ngay sau đó liên tục vọt ra mười người, toàn bộ đều là Thông Linh cảnh bát cấp!

Bát cấp sơ kì có, trung kì cũng chiếm gần nửa số lượng. Đặc biệt là chủ công lại là một cái bát cấp hậu kì!

Vân Hoàng sắc mặt không khỏi căng ra, bát cấp hậu kì này tuy khí tức tuy không có Tư Hạo cùng Lạc Vô Ngọc cường đại như vậy, nhưng tuyệt đối không chênh lệch lớn bao nhiêu.

Nhưng không kịp để Vân Hoàng não động, một cây phi kiếm to lớn đã cắt qua, hắn xoay người né tránh theo bản năng, nhưng không ngờ được rằng là phi kiếm lại ngay lập tức đổi hướng đập lên người hắn.

Vân Hoàng bắp tay vẫn cảm thấy tê dại. Phi kiếm này nói là phi kiếm, nhưng nó giống như một cái bàn thì đúng hơn. Ba người xông ra, phân biệt là ba đạo kiếm quang trảm xuống. Vân Hoàng ngay lập tức lấy lại thăng bằng. Liên tục xuất quyền đánh gãy kiếm quang. Nhưng đằng sau hắn thình lình nhô ra phi kiếm to bự kia.

"Kết kiếm trận!"

Tên duy nhất Thông linh cảnh bát cấp hậu kì hét lớn, kiếm trong tay ba người kia xũng vứt ra, hoá thành ba đạo lưu quang lao ra. Cùng với thanh cự đại phi kiếm kia bao vây tứ phương xung quanh Vân Hoàng.

"Tất cả, tấn công!!!"

Toàn bộ bát cấp cường giả còn lại cũng đồng loạt điều động linh, lập loè thuật pháp thành hình, Vân Hoàng chỉ cảm thấy như con thuyền nhỏ sắp bị đại dương nuốt chửng.

Tình huống đó không chỉ mỗi Vân Hoàng gặp lại, mà là cả Lạc Vô Ngọc, Tư Hạo tầng thứ này, thậm chí cả ngũ đại thiên kiêu cũng gặp vây hãm.

Mà những người chỉ huy tấn công vây hãm những kẻ đứng đầu đều có cấp độ như tên bát cấp hậu kì đang đánh với Vân Hoàng kia.

Những kẻ đó tuy có thực lực không tệ, nhưng mà tuổi đã lớn rồi. Tu vi do thời gian chồng chất mà thành rất nhanh bị các thiên tài trẻ tuổi kia dẫm dưới chân. Mà những lần như thế này là cơ hội duy nhất mà bọn chúng có thể phản kháng, có thể tranh cho mình một cái hi vọng bước lên thiên lộ.

Chiến hoả nổ ra khắp nơi, sàn đấu trước kia còn có thể nhìn ra địa hình khác biệt, nhưng bây giờ đã giống như một bãi phế tích không hề nghi ngờ.

Long Thiên lạnh lùng bước ra, sau lưng hắn liên tục có tu sĩ rơi rụng, cũng tầm ba mươi người. Một tên Thông linh cảnh bát cấp hậu kì nhìn khuôn mặt lạnh lẽo của Long Thiên, không cam lòng bóp nát không gian phù văn. Cuối cùng theo toàn bộ người vây công rời đi chỗ này.

Hắn biết, thiên lộ trong lòng hắn đã đoạn tuyệt.

Thanh Diên một kích quét ngang, nặng nề chiến kích đem xung quanh mười hai người đánh bay, trên người bọn họ đã bị lôi điện đánh cho trụi hết tóc, da thịt bị đốt cháy thành từng mảng rụng xuống. Xương bị chặt đứt. Bên trong nguỵ lĩnh vực của nàng, những người này như trói gà không chặt tiểu bạch kiểm đồng dạng. Mặc dù chống cự kịch liệt nhưng linh lực bị hạn chế, đối với tu sĩ chả khác nào chí mạng.

Văn Phú cuồng dã hán tử chả khác nào một đầu man ngưu. Văn Phú kiêm tu cả luyện thể, dù cho tu vi luyện thể không cao lắm nhưng lại có càng đánh càng mạnh cảm giác. Hoàn toàn dùng cường thế để hình dung, đem toàn bộ những kẻ dám vây hãm đập ra bã. Văn Phú hoàng kim cự phụ xẻ mặt đất làm đôi, đem trước mặt cuối cùng bát cấp hậu kì tu sĩ gần như đoạn tuyệt tuỷ sống. Nếu không phải là không gian phù văn bao phủ thì hắn đã bị chia làm hai nửa mà chết.

Lăng Tiến tuy là yếu nhất, nhưng hắn tu luyện không thể nghi ngờ là xa luận chiến tốt nhất. Tu luyện cương nhu chi ý, có thể chọn một trong hai loại cương chi ý hoặc nhu chi ý, hoặc đi cả hai đường làm một cái toàn diện thể. Mà Lăng Tiến đi chính là nhu chi ý đường, hoá giải địch nhânh lực lượng, phản đòn, kiếm chỗ sơ hở mà phản công nhất kích tất sát. Những kẻ vây công không thể ngờ là bị Lăng Tiến sinh sinh mài chết.

Bạch Ảnh khí chất xuất thần, những viên tinh thần bay xung quanh nàng chính là pháp bảo mà nàng đã tế luyện, tạo thành một màn chắn không góc chết, không những thế còn có thể gia tăng công kích, bổ trợ linh lực. Gần như có thể nói là toàn năng loại hình pháp bảo. Cộng thêm nàng còn tu luyện không ít tinh thần bí pháp, cùng với tu vi không thấp. Hiển nhiên cũng như những người còn lại của Ngũ đại thiên kiêu, không thể bị đánh đổ.

Toàn bộ ngũ đại thiên kiêu không ai bị đánh bại, không có nghia không có người bị đáng bại.

Một số người có Tư Hạo thực lực cũng không cam lòng bị loại, còn Tư Hạo thì sao? Hắn đồng hành là Lạc Vô Ngọc, đó là điều ít người dự đoán tới, cho nên chi đội ngũ nguyên bản tới vây công Tư Hạo giờ phút này bị hai người cấp làm thịt.

Cũng không thể trách bọn họ, dù sao vòng này hầu hết người sẽ chọn đi một mình, giống như lúc trước Vân Hoàng cùng Tư Hạo với Lạc Vô Ngọc tách ra. Đưa lưng về phía kẻ không đủ tín nhiệm là một việc làm ngu ngốc.

Bây giờ sàn đấu đã bị co rút một nửa, còn có năm mươi dặm vuông. Vân Hoàng toàn thân chi chít vết thương, xung quanh vốn dĩ đã bị phá huỷ giống như một phế tích, giờ phút này càng âm trầm như bãi tha ma.

Vân Hoàng một quyền đem phi kiếm cánh cửa uấn cong, một tay bóp lấy cổ của tên tu sĩ Thông Linh cánh bát cấp hậu kì. Một tay đâm vào bụng hắn.

Âm thanh trần đục vang lên, tên kia chỉ cảm giác lục phủ ngũ tạng của hắn giống như bã nôn sắp phun ra khỏi miệng vậy.

"Ta... không... cam... lòng... Bọn... ta... cố... gắng... bao... nhiêu... như... vậy..."

Hắn liên tục hụt hơi, cổ họng hắn đau đớn, toàn thân hắn đau đớn, linh hồn hắn đau đớn.

Bọn họ luôn cho rằng chính mình là những người cố gắng nhất, trả hía nhiều nhất. Nhưng tại sao bọn họ không thể thắng được?

Vân Hoàng không có trả lời câu hỏi của hắn, một quyền đánh lên ngực của tên đó. Hắn được bao bọc bởi truyền tống phù văn, hoand toàn biến mất khỏi sàn đấu.

Vân Hoàng cũng mang thương rất nặng mà biến mất. Ban đầu chỉ có mười người tham gia vây công, sau đó lại càng nhiều người, hai mươi người, ba mươi người, bốn mươi người,...

Tổng cộng là năm mươi tám người vây công. Vân Hoàng lúc đó đã gần như là kiệt sức, chỉ có thể gắng gượng dùng sức dai của mình đem từng người một kéo cho đến chết. Cho đến tận kẻ cuối cùng, quyền đấm ra cũng khiến hắn đỏ cả đầu quyền, cánh tay tưởng chừng như sắp rụng đến nơi.

Vân Hoàng vẫn đứng tại chỗ, một bộ lạnh lùng tư thái liếc nhìn xung quanh. Những kẻ dự định muốn làm ngư ông đắc lợi giờ phút này sắc mặt khó coi vô cùng. Ai cũng không phải người ngu, cũng có thể nhìn ra Vân Hoàng đã là nỏ mạnh hết đà, nhưng mà đồng dạng bọn họ cũng không ai dám tiến lên thử nghiệm. Bởi vì nếu Vân Hoàng còn có bài tẩy đặt lên người bọn họ, thì chẳng khác nào làm lợi cho người khác.

Mang theo tâm lí ấy, cùng với những biểu hiện trước của Vân Hoàng. Đã đem nhiều người bức rút lui.

Còn hắn vẫn đứng tại chỗ đó, con mắt nghiêm nghị không rời, cuối cùng những kẻ cứng đầu nhất chỉ có thể cắn răng bỏ đi.

Có thể nói, Vân Hoàng này chính là một trận thành danh. Không chỉ sở hữu tư chất phi thường, mà còn có thực lực không thua kém ngũ đại thiên kiêu. Cáu tên Vân Hoàng này, sau khi vòng thứ hai kết thúc chắc chắn sẽ được rất nhiều cá nhân để ý.

Xung quanh năm dặm phạm vi đã không có một bóng người, Vân Hoàng bày ra tinh thần bình phong, đem hết thảy làm ra ngăn cách, để thần thức đối phương không thể thấy rõ hoàn cảnh bên trong. Lúc này hắn mới thoát ly khỏi chỗ này, dựng lên một cái Ẩn Nặc Trận đem mình che đậy về sau, vô lực ngã ngửa ra đằng sau.

"Cũng may là bọn chúng rút đi sớm, nếu không thì phiền phức rồi."

Vân Hoàng đích xác còn giữ lại, nhưng không phải sử dụng đối với hắn mà nói tuyệt không thể tốt hơn. Hắn lấy trong nhẫn trữ vật ra một gói thuốc bột. Thuốc bột đắp lên từng mảng da thịt bị thương, mơ hồ khói bốc lên. Máu me lập tức theo bột thuốc rơi ra bên ngoài, còn vết thương lại ẩn ẩn kết thêm một tầng da non.

Gần như đắp kín người về sau, Vân Hoàng mới ngồi xếp bằng bắt đầu tu luyện hồi phục, da thịt bắt đầu trở nên bóng loáng, khí tức ẩn ẩn lại tăng lên một đoạn. Hắn đem dan dược chữa thương cùng tu luyện lấy ra, một bên đem nội thương bên trong chữa khỏi, một bên đem linh lực của mình cấp tốc hồi phục.

Những thiên kiêu kia cũng như Vân Hoàng, sau khi đánh bại nhóm đầu tiên liền ngay lập tức ẩn đi. Bọn họ không sợ khi đối đầu riêng lẻ một ai, nhưng vây công là trường hợp mà không ai muốn xem. Vì vậy trong lúc này tạm lánh đi phong ba, ra sức chuẩn bị cho trận chiến cuối cùng mới là tối ưu.

Thời gian càng về sau càng gấp gáp, lúc này đã co ngắn đến ba mươi dặm vuông diện tích, nguyên bản một số người vọng tưởng trốn tránh giao chiến giờ phút này không thể không hiển lộ thân hình, giết tới đỏ mắt mới thôi.

Vân Hoàng lúc này đã sớm thay bộ y phục rách nát kia, toàn bộ trên thân thương thế cũng đã sớm biến mất.

"Còn một chút nữa..."

Vân Hoàng nỉ non nói khẽ, khi thời điểm sàn đấu còn mười dặm vuông hạ xuống, lúc đó mới là chân chính vòng thứ hai bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Long Thiên

Vân Hoàng đạp bước nhàn nhã trên chiến trường. Trobg đầu lặng lẽ đếm thầm thời gian.

Chỉ còn một chút thời gian trước khi dàn đấu co rút còn mười dặm vuông.

Vân Hoàng cũng lựa chọn cùng hội họp với bọn Tư Hạo cùng Lạc Vô Ngọc, trong hoàn cảnh nàu, có đồng đội chiếu cố không thể nghi ngờ là gia tăng lớn tỉ lệ sống.

"Khi hỗn chiến bắt đầu, Long Thiên chắc chắn sẽ tìm đến ta."

“Vậy cứ để chúng ta đem xung quanh ngươi dọn dẹp. Long Thiên rất mạnh, ngươi bây giờ muônd cùng hắn một trận chiến không thể không có trạng thái toàn thịnh.”

“Hơn nữa chúng ta không cần phải gây chiến với mặt khác ngũ đại thiên kiêu. Có thể kéo họ làm minh hữu là tốt nhất.”

Cả ba không thể không thương thảo tác chiến, đã sống sót đến thời khắc cuối cùng thì không chỉ dựa vào vận khí mà thực lực cũng không yếu.

Vân Hoàng liếc mắt ra phía xa, trầm giọng nói.

“Đến rồi!”

Sàn đấu lần nữa co ngắn, tổng cộng năm mươi người sống sót toàn bộ đụng mặt nhau. Bầu không khí nhất thời nồng nặc mùi thuốc súng, nhưng không ai dám động, vẫn duy trí trận thế này.

“Vân Hoàng!!!”

Long Thiên sắc mặt lạnh lẽo đạp không mà tới. Uy áp không khỏi khiến xung quanh có một tia hít thở không thông, mà tiếng thét của hắn như mồi lửa, đem chiến trường như thùng thuốc nổ kích hoạt.

Vân Hoàng cũng đạp không tiếp cận Long Thiên, cả hai chậm rãi đi tới. Dường như hình ảnh cùng chiến trường máu lửa kia không hợp.

Cả hai mặt đối mặt, khoảng cáh không tới mười trượng. Long Thiên gằn giọng.

“Vân Hoàng, bất kể là ngươi chọc ta, hay là người của Cửu Phủ. Hôm nay ngươi chắc chắn phải chết!”

“Tới đi, ta cũng không ưa ngươi! Bất kể là công tâm hay tư tâm, nắm đấm cứng hơn sẽ giải quyết!”

Một cơn cuồng phong nổi lên. Trên tay Long Thiên quyền sáo đụng vào Vân Hoàng đầu quyền. Linh lực trấn động, nhưng cương nguyên của Vân Hoàng như bức tường thép giống nhau, không thể lay chuyển.

“Chỉ có thế này? Vân Hoàng, không lấy ra bản lĩnh thật sự, nếu không trong mười chiêu hạ ngươi!”

Long Thiên hét lớn, hai tay quyền sáo của hắn là hai món pháp bảo được thiết kế đặc biệt. Một loại là chí dương một loại là chí âm. Long Thiên phất tay, trong tay quyền sáo phân biệt là hai loại khác biệt thuộc tính linh lực.

Vân Hoàng cũng không dám chút nào giữ lại. Bá Cực Chi Thể vận chuyển đến cực hạn, cương nguyên kinh khủng bạo phát, bởi vì cương nguyên quá mức dày đặc mà hoá thành vô số sợi tơ nhỏ xuất hiện xung quanh thân Vân Hoàng. Cả người hắn bây giờ mỗi một tế bào đều căng tràn sức mạnh, đến nỗi mỗi một ngón tay hạ xuống cũng như một toàn cự sơn hạ xuống.

Trên chiến trường không phải không có người luyện thể, nhìn trạng thái của Vân Hoàng mà không khỏi kinh ngạc, để có được kinh khủng như vậy luyện thể tu vi thì hắn tu luyện kiểu gì?

“Thái Âm Chi Thủ!”

Lam hắc sắc cự thủ đánh ra, Vân Hoàng cương nguyên ngưng tụ thành trảo bao quanh cánh tay hắn, một đòn đón lấy. Xung quanh trăm trượng bán kính bị Thái Âm chi lực đánh nát. Vân Hoàng thét lớn, một đôi cự trảo phân biệt hai bên, chuẩn bị đem Thái Âm Chi Thủ tách ra thì một cái xích hồng sắc cự thủ đã thuận thế hạ xuống.

“Thái Dương Chi Thủ!”

Một bên Thái Dương, một bên Thái Âm, phân biệt đối với hai tay của hắn. Vân Hoàng cơ bắp căng ra hết cỡ, cương nguyên trảo dồn vào lực lượng lớn nhất, đem hai cự thủ bóp thành mảnh vụn.

Vân Hoàng không có vì thế mà vui mừng, thân hình tại chỗ biến mất. Long Thiên nhếch mép cười, cũng lập tức di động. Thái Dương Chi Thủ cùng Thái Âm Chi Thủ đồng loạt xuất hiện, giống như một lớp màng dày đặc bám lên hai tay Long Thiên.

“Đến đi! Để ta lãnh giáo Thể Tu các ngươi có bao nhiêu phân lượng!”

Âm thanh xé gió xuất hiện sau lưng Long Thiên, Long Thiên kể cả quay lại cũng không. Thái Dương Chi Thủ quật ra đằng sau đụng trúng quyền của Vân Hoàng. Hai người đồng loạt xoay người, quyền đối quyền ca chạm kịch liệt. Long Thiên trên người trang bị một cái Bán Huyền Giai đỉnh cap bảo giáp, Vân Hoàng công kích như đấm vào bông đồng dạng. Mà quyền của Long Thiên tuy không có mạnh bao nhiêu, nhưng hai loại lượng một âm lãnh một nóng rực cùng tàn phá không khỏi khiến Vân Hoàng thổ huyết. Tuy rằng trái ngược nhau, nhưng Thái Âm chi lực và Thái Dương chi lực lại không triệt tiêu lẫn nhau, nhưng mà lại như một chất dẫn nổ lẫn nhau. Cả hai cùng gom về một chỗ bạo phát ra uy lực riêng lẻ từng loại một gấp nhiều lần.

Phốc! Phốc! Phốc!

Vân Hoàng phun liền ba ngụm máu. Cả người nặng nề đập xuống mặt đất, đập thành một cái lòng trảo lớn. Mà Long Thiên tuy rằng vẫn đứng vững trên

không, nhưng tóc tai loạn xạ, mặt mũi có chút bầm dập. Mà trên người pháp bảo khải giáp đã ảm đạm xuống.

Long Thiên giơ cao hai tay bắt đầu kết ấn, phô thiên cái địa lực lượng bùng phát. Trên không xuất hiện hàng ngàn đầu Thái Dương Chi Thủ. Không khỏi khiến người khác tê dại cả da đầu, đây chính là đên nhất ngũ đại thiên kiêu lực lượng - Long Thiên sao?

Mà chưa hết, trùng điệp với nó, lại xuất hiện thêm hàng ngàn Thái Âm Chi Thủ. Long Thiên như vĩ ngạn chi thần chỉ xuống kẻ phàm nhân.

"Vân Hoàng, thất bại dưới một chiêu này. Ngươi đã đầy đủ tự hào!"

Tất cả mọi người kinh hô, hoảng sợ né ra xa, sợ rằng mình sẽ bị cuốn vào một chiêu kia. Độc một mình Vân Hoàng đứng dưới trận thế kinh khủng đó.

"Hạ!!!"

Theo Long Thiên mệnh lệnh, như cơn mưa Thái Âm cùng Thái Dương chi thủ rơi xuống. Vân Hoàng hít một đợt khí lạnh, cố gắng làm cho đầu óc mình tỉnh táo. Hắn lúc này đã phóng xuất ra linh lực của mình.

Mà không biết từ lúc nào, bốn phương gió trời đã hội tụ về phía này, Vân Hoàng lần nữa đạp bước mà đi.

Phong chi ý của hắn đã lĩnh ngộ đến cấp bậc nguỵ lĩnh vực. Tuy so với chân chính lĩnh vực kém xa, nhưng vẫn là lĩnh vực!

"Đệ Nhất Thức, Khởi Phong!"

"Đệ Nhị Thức, Lăng Phong!"

"Đệ Tam Thức, Truy Phong!"

"Đệ Tứ Thức, Du Phong!"

Xung quanh hắn cuồng phong đại thịnh, mãnh liệt phong lưu như từng dòng thác nặng nề đổ xuống. Hắn hai tay hoá quyền thành trảo. Di động thật là chậm, nhưng nếu nhìn kĩ, có thể thấy được phong bạo đi qua hắn đã hoá thành vô vàn trảo phong.

"Vô hạn... Diệt Phong!!!"

Trận Pháp Sư dạy rằng, phòng ngự trận pháp tổng cộng có ba mươi sáu vạn phương trận khác nhau, chia làm vô số cách tổ hợp khác biệt, bao quanh không tồn tại một góc chết. Vân Hoàng tuy rằng không làm được toàn bộ ba mươi sáu vạn phương trận, nhưng mấy ngàn chỗ đã bị vô tận Diệt Phong che kín, tưởng chừng như một lớp bất khả chiến bại lá chắn.

Kế tiếp âm thanh khiến tai hắn ù đi, mắt cũng trở nên mờ ảo, chỉ biết là liên tục hàng ngàn lần va chạm diễn ra đồng thời trong một khoảnh khắc. Dư âm từng đợt từng đợt chồng chất lên nhau, đem Vân Hoàng và Long Thiên chiến trường biến thành cấm địa.

"Phá! Phá! Phá cho ta!!!"

Vân Hoàng giống như đã kiềm nén rất lâu, đột ngột đem phong uy ra tăng đến mức tận cùng, trấn động thiên địa. Long Thiên phản phệ, khuôn mặt cơ hồ vặn vẹo đến cực điểm. Chỉ thấy tại chỗ mới mấy giây trước còn đứng đó Vân Hoàng hiện tại đã không đứng đây.

Long Thiên cũng tức khắc cũng điều chỉnh trạng thái, bóng hình cũng hoá thành tàn ảnh lao vút đi. Bao quanh người hai nguồn lực lượng Thái Âm cùng Thái Dương như hai đầu cự long giáng thiên. Còn Vân Hoàng xung quanh phong quyển dần co rút lại thành hình một cái cự trụ. Từ bên sườn cự trụ, hai đầu cuồng phong chi long đang uốn lượn đan xen với nhau.

"Thiên Hoang... Phong Long Trụ!"

Vân Hoàng nói ngắt quãng, cự trụ xoay ngang đập xuống vị trí của Long Thiên, Long Thiên da mặt căng ra, trên trán nổi lên gân xanh, hai đầu cự long hình thành từ Thái Âm Chi Lực cùng Thái Dương Chi Lực bị Thiên Hoang Phong Long Trụ nuốt chửng. Hắn càng là linh lực phòng hộ vỡ nát. Trên áo giáp nứt ra từng đạo vết nứt nho nhỏ.

Vân Hoàng kiềm chế cảm giác đau đớn trong người, Vĩnh Cửu Chi Mạch hiệu suất lớn nhất vận chuyển như vũ bão. Mà hắn hồn lực cũng trong nháy mắt tràn ra, con ngươi tràn đầy hồn lực như một cái lăng kính nhìn thấu thế gian. Làm cho Vân Hoàng hắn có cảm giác đã trở thành vùng thiên địa này chúa tể giả!

"Thiên Hoang Táng Thần, Tứ Phương Trấn Sát!"

Xung quanh không gian cơ hồ đông kết lại. Thiên địa lực lượng hội tụ, tạo thành một cái chọc trời Thiên Hoang Đại Trụ. Vân Hoàng con mắt sáng rực như ánh mặt trời. Ngữ khí kịch liệt rơi xuống.

"Thiên Hoang Phá Thiên!"

Thiên Hoang Đại Trụ chậm rãi hạ xuống, nhưng Long Thiên cảm giác mình không thể tránh thoát, dường như hắn đã lâm vào một cái đặc thù khu vực, chịu đến Thiên Địa chi lực trấn áp!

“Không thể!!! Vân Hoàng, ta không thể thua ngươi!!!”

Phong ngự phù chú vỡ nát, đem Long Thiên chiến thắng trở nên xa vời.

Hắn cơ hồ gào rách cả cuống họng, sau lưng Âm Dương Bàn hư ảnh hiện ra, nhưng lấy một xu thế bại lui mà dần trở nên nứt toác. Long Thiên cơ hồ bị ép đến cực hạn, bỗng chốc trở nên nhẹ nhàng. Hắn trong nháy mắt yên tĩnh, nhưng mà kì lạ thay, sau lưng Ân Dương Bàn không những tiếp tục phá nát, mà đang cấp tốc khôi phục lại!

“Chẳng lẽ...”

Vân Hoàng con ngươi co rụt lại, là người đang kiểm soát phiến thiên địa này, Vân Hoàng hắn so với người khác càng rõ ràng hơn Long Thiên biến hoá, hắn cảm nhận được quanh đây thiên địa chi ý đang biến hoá. Long Thiên... đột phá!

Long Thiên ngẩng đầu lên, rong chốc lát nuốt xuống rất nhiều đan dược. Mà hắn bây giờ trầm tĩnh vô cùng, khác hẳn dáng vẻ điên cuồng lúc trước.

“Vân Hoàng, ngươi rất mạnh, ta thừa nhận, ngươi thật sự đã thắng ta.”

Long Thiên như thừa nhận, trong tay lại bốc lên hai tia Thái Âm Chi Lực cùng Thái Dương Chi Lực.

“Nhưng đây không phải là một cuộc đấu công bằng. Không có kẻ chiến thắng, chỉ có kẻ có thể đứng đến cuối cùng!”

Vừa dứt lời, sau lưng Long Thiên Âm Dương Bàn chậm rãi xoay tròn, bày ra một loại lực lượng còn kinh khủng hơn bất cứ Thái Âm Chi Lực hay Thái Dương Chi Lực lúc trước Long Thiên bày ra.

Âm Dương Chi Lực.

Xuất hiện Âm Dương Chi Lực, đã đại biểu cho Long Thiên đã tiếp cận đến gần nguỵ vực trình độ. Đạt đến một loại được thiên địa thừa nhận, mà Âm Dương nguỵ vực so với của hắn hiện tại Phong chi nguỵ vực thì còn cao cấp hơn.

Kinh khủng uy áp phóng thích ra, Âm Dương Bàn âm lãnh và nóng rực ngày càng mạnh, Long Thiên Hai tay kết ấn. Linh lực tràn ra, hiện ra hình ảnh hai bàn tay không lồ đang kết ấn trên không.

“Âm Dương Đại Thủ Ấn!”

Đại Ấn vừa ra, cả thế giới như phân làm hai thái cực khác nhau. Trên bầu trời Thiên Hoang chi trụ phần đế dần dần vỡ vụn, như cát khô rơi rớt xuống. Thiên Hoang tàn, Vân Hoàng trong chốc lát như diều đứt dây. Long Thiên không bỏ lỡ cơ hội này, thiên địa ngăn cách với hắn như một tầng giấy mỏng giống nhau. Hắn xuất hiện trước mặt Vân Hoàng, một quyền đánh lên bụng hắn, rồi lại một quyền, một quyền, một quyền,... Vân Hoàng lần thứ hai ngã xuống mặt đất. Huy động linh lực hoá thành phong tránh đi.

Nhưng hắn nhanh, Long Thiên xòn nhanh hơn, trong chớp mắt tiếp cận Vân Hoàng.

Dù với lớp phòng ngự cứng rắn như mai rùa bảo vệ, Vân Hoàng vẫn cảm thấy cổ họng ngòn ngọt, lại lần nữa bị đáng bay.

“Long Thiên!!!”

Vân Hoàng hét lớn. Đồng loạt xúc động ba loại lực lượng tồn tại trong cơ thể. Một cỗ khó có thể tưởng tượng được sức mạnh nhất thời làm hắn quên đi đau đớn.

“Tinh - Khí - Thần!”

Cương nguyên, linh lực, hồn lực cưỡng ép đạt đến đỉnh phong. Long Thiên đột nhiên cảm nhận được cực độ nguy hiểm. Thế công nhất thời đình chỉ. Từ trên người như ngọn nến tàn tạ trước gió Vân Hoàng, Long Thiên cảm giác mình sẽ thua!

Hắn nhất thời cảm thấy nghi hoặc, mình đã đột phá đến Thông Linh cảnh cửu cấp, vì gì mà còn cảm thấy nguy hiểm?

Nhưng hắn muốn đánh tiếp đã không được rồi, vì một giọng nói đã vang vọng khắp không gian.

“Vòng thứ hai kết thúc, mười người đứng đầu đã được chọn ra!”

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Chuẩn bị

Vân Hoàng hơi thở nặng nhọc, khí tức thập phần hỗn loạn, thương thế không phải là nhẹ.

Nhưng mà hắn vẫn còn đứng được. Nhìn xung quanh tan hoang chiến trường, ngoài hắn ra còn có chín người khác.

Thú thật, bây giờ Vân Hoàng cũng khó có thể tưởng tượng quyết đấu cuối cùng lại diễn ra nhanh như vậy. Hắn và Long Thiên trận đánh nói thì dài, nhưng tổng thời gian diễn ra không dài lắm. Trong thời gian đó từ hơn năm mươi hảo thủ đi ra bát cường bên trong thập cường đã không tầm thường.

"Xem ra những người này sợ rằng cũng không kém Long Thiên là bao, ta tuyệt đối phải cẩn thận."

Vân Hoàng trong lòng ám đạo.

Bất quá, kết quả theo hướng đó phát triển là tốt nhất. Vì nếu Vân Hoàng sử dụng Tinh Khí Thần viên mãn cũng không thể đánh bại Long Thiên thì hắn lúc đó sẽ chẳng khác gì thịt cá, mặc người chém giết.

Vân Hoàng đem còn lại chín người thu vào trong tầm mắt.

Đầu tiên là Long Thiên, lúc này đã đột phá lên Thông Linh cảnh cửu cấp.

Ngay sau khi chiến đấu, hắn đã nhanh chóng tiến vào trạng thái tu luyện để củng cố cảnh giới.

Vẫn là quen thuộc còn lại bốn đại thiên kiêu, Văn Phú, Lăng Tiến, Thanh Diên, Bạch Ảnh.

Bọn họ tiến bộ tuy không có như Long Thiên khoa trương như vậy, nhưng tiến cảnh cunhx không tồi. Thậm chí đều tiếp cận Long Thiên trước khi đột phá thực lực.

Vân Hoàng còn thấy cả Tư Hạo cùng Lạc Vô Ngọc. Hai người này tuy rằng tính tình không hợp nhau, thực lực cũng không phải mạnh nhất, nhưng lại biết cách phối hợp với nhau, cũng vì thế mà dù mang một thân đầy thương tích vẫn có thể đứng vững đến thập cường.

Còn lại hai người khác thì Vân Hoàng không quen biết, nhưng từ khí tức của hai người có thể phán đoán ra thực lực của bọn họ khoảng chừng nằm ở giữa đẳng cấp Tư Hạo, Lạc Vô Ngọc với ngũ đại thiên kiêu.

Toàn bộ tất cả những người ở đây truyền tống đều vỡ tan, đưa mọi người ra khỏi sàn đấu này. Nhưng địa điểm truyền tống không phải là Thiên Thụ không gian, mà là quảng trường lúc trước chúng đệ tử tụ họp trước khi bước vào vòng đầu tiên.

Xung quanh tiếng reo hò vang dội, rộng vô ngần quảng trường giờ phút này được lấp kín bởi người. Mười người bọn hắn đứng ngang hàng với trưởng lão, hưởng thụ vô tận phong quang.

Thanh Hư Tông đệ tử số lượng không dưới năm vạn người, bao gồm cả một vạn người tham gia Thanh Hư tụ hội. Cũng không thiếu đệ tử tu vi mới chỉ có Luyện Khí cảnh. Tất cả mọi người ánh mắt đều hướng về phía mười người bọn hắn, có ngưỡng mộ, cũng có độ kị, ghen ghét.

Từ đằng xa, Vân Hoàng thấy được ba thân ảnh đang hướng hắn liên tục vẫy vẫy. Chính là ba đệ tử đầu tiên bái sư Lục Thi Y.

"Phương Chính, Hàn Vi Vi, Chước Dương!"

Vân Hoàng tươi cười vẫy lại, nhưng trong cơ thể âm ỉ đau đớn khiến hắn nụ cười có chút khó coi.

"Đại sư huynh uy vũ!!!"

"Đại sư huynh ngưu bức!!!"

"Đại sư huynh uy trấn thiên hạ!!!"

Vân Hoàng có chút xấu hổ, dù sao từ trước đến giờ chưa từng được người khác tung hô như thế.

Vân Hoàng chỉ bên trong tông môn tư lịch vẫn chỉ tính là tân nhân, vì vậy ngoại trừ ba đứa kia thì không ai biết quá rõ về hắn. Nhưng nhìn bên trong thập cường hiển lộ ra một khuôn mặt xa lạ, chúng nhân với tốc độ điều tra thông tin nhanh chóng mặt đã cấp tốc sưu tầm toàn bộ những thông tin của Vân Hoàng.

Cửu Phủ đại đệ tử!

Có khả năng là nhân tình của Cửu Phủ Chủ Lục Thi Y!

Chúng nhân chết lặng.

Lục Thi Y gia nhập Thanh Hư Tông mới có một năm thời gian, nhưng nhân khí cũng cực lớn, nhiều nam nhân đặt là nữ thần, là người tình trong mộng của

vô số người. Nhưng nàng trước nay luôn lạnh lùng, đối với hầu hết mọi người luôn một bộ mặt lạnh như tiền. Hơn nữa lại một thân thực lực cao cường, ra tay cũng cực kì tàn nhẫn, nhìn Bát Phủ Chủ bị đánh thảm như vậy là biết. Có tin đồn hư hư thực thực là tông chỉ phe phái là người đứng sau lưng hậu thuẫn nên dù Lục Thi Y thực lực không phải là mạnh nhất, nhưng tuyệt nhiên không ai dám đụng.

Tất cả mọi người vỡ mộng, nghĩ đến một bộ dáng nhếch nhác như nhà quê mới lên của Vân Hoàng vậy mà hằng ngày hưởng thụ tài nguyên sung túc, sư phụ mĩ nhân bồi bạn. Lệnh chúng nhân thập phần căm ghét, nghiến răng nghiến lợi

"Ế..."

Vân Hoàng cảm giác vô số ánh mắt như vô số lưỡi dao găm, tựa hồ như muốn cho hắn đâm thành tổ ong. Nếu mà hắn biết rằng bộ dạng nhếch nhác của mình đã khiến người ta ghét như vậy thì chỏ có nước đi đầu xuống đất. Hắn trải qua kịch liệt đại chiến, lấy đâu thời gian mà chỉnh chu. Với lại Long Thiên không phải cũng tương tự sao? Tại sao một người được tung hô còn một người bị hắt hủi?

"Tất cả im lặng cho ta!"

Một lão nhân tay chống thạch trượng, một bộ bình lặng tư thái bay lên trên, vô hình lĩnh vực tràn ra, khiến cho toàn bộ những đệ tử đứng dưới đến mở miệng cũng khó khăn.

Vân Hoàng cùng mặt khác chín người đứng gần nhất, chịu đựng uy áp càng kinh khủng. Vân Hoàng cũng thật sâu cảm nhận lão nhân trước mặt kinh khủng thực lực.

"Chúc mừng các ngươi đã đăng đỉnh thập cường. Nhưng đừng vội mừng, cũng đừng vội tự hào, chưa trở thành chân chính cường giả, thiên tài cũng chưa là gì cả!"

Lão nhân cũng mặc kệ ai khó chịu thì khó chịu, ngữ khí vẫn như trước thập phần uy nghiêm.

"Ba tháng tĩnh dưỡng, sau đó các ngươi sẽ lần nữa tụ họp tại đây. Hoàn thành một cái nhiệm vụ cấp Chân Đan cảnh, đây chính là tông môn giao cho các ngươi thiên tài khảo nghiệm."

Nói xong, lão nhân phất tay, thân hình hoá thành sương mù, mê huyễn mà biến mất. Những người khác dường như đã biết trước nên cũng không ngạc nhiên lắm, chỉ có Vân Hoàng là kinh ngạc.

"Chân Đan cảnh cấp bậc nhiệm vụ!"

Điều này có ý nghĩa là hạng mục nhiệm vụ này cần Chân Đan cảnh thực lực mới có thể giải quyết. Tông môn đây là muốn bọn hắn đoàn diệt sao?

Kể cả đem một cái yếu nhược nhất Chân Đan cảnh ném trước mặt mười người bọn hắn, sợ rằng cũng sẽ tử thương hơn nửa mới có thể chạy thoát. Thậm chí toàn bộ bị diệt cũng không phải không có khả năng.

"Xem tông môn bố trí đi."

Miên man suy nghĩ, Vân Hoàng đã về đến chỗ động phủ của mình. Tiến hành đóng cửa bế quan.

Hắn tu luyện đồ vật tạp nham rất nhiều, vì vậy so với bọn họ càng phải cố gắng, nếu không đó sẽ không còn là ưu thế của hắn nữa, mà là nhược điểm chí mạng.

Học không tinh, đọc trăm quyển sách cũng không bằng người khác lật vài trang.

Linh hồn của hắn chỉ cần tiếp tuch vững chắc, cảnh giới không thể đột biến tăng lên, thân thể cũng bắt đầu tiến vào bình cảnh. Vân Hoàng nhận thấy hắn đối với lực lượng lĩnh ngộ là khuyết thiếu nhất, cũng là con đường gia tăng thực lực nhanh nhất hiện giờ.

...

Tầng cuối cùng Tàng Thư Các.

Sau vòng thứ nhất, tuy rằng điểm cống hiến phát một bút lớn nhưng mà không có đệ tử nào tiến đến cảm ngộ ba đồ vật kia. Phần vì giá cả quá cao, phần vì sợ rằng chưa cảm ngộ được gì đã bị đánh bay, lãng phí số lượng lớn điểm cống hiến.

Ngự trị trên đỉnh là ba đồ vật không tầm thường. Một khối lớn xương sườn ẩn chứa nồng đậm huỷ diệt lực lượng, một khối vẫn thạch bia ẩn chứa kiếm ý. Cùng một cái bàn đá.

Bàn đá với Vân Hoàng vô dụng, hắn cũng không có ý định đi cảm ngộ kiếm ý vào lúc này. Vì vậy Vân Hoàng không do dự tuyển thẳng khối xương sườn kia.

Khối xương sườn kia là phần còn lại của một viễn cổ sinh vật nào đó, dù cho vô số tuế nguyệt hao mòn cũng vẫn như cũ tràn ngập huỷ diệt khí tức. Dù không có tiến vào bên trong phạm vi phòng hộ trận pháp, Vân Hoàng vẫn cảm nhận được từng đạo sát mang vờn quanh, tuy rằng đã bị suy yếu đi vô số làn cũng không thể ngăn cản hắn tim đập nhanh cảm giác.

Rất nhiều đệ tử hùng tâm chí lớn thử nghiệm cảm ngộ huỷ diệt chi ý từ khối xương này, nhưng không ngoại lệ đều mất đi ý thức. Bị trận pháp đưa ra bên ngoài. Mất trắng điểm cống hiến, từ đó rất ít người muốn thử cảm ngộ thứ này.

Vân Hoàng trong lòng có căng thẳng không phải là giả, nhưng hắn vẫn lập tức bộc phát ra cương nguyên và linh lực của mình cùng một lúc. Bước vào bên trong phạm vi trận pháp.

Từng đợt nóng hổi sóng nhiệt phả vào mặt khiến hắn cứ ngỡ rằng đã bước sang một thế giới khác. Đằng sau lưng Vân Hoàng vẫn là tầng cuối của Tàng Thư Các, nhưng vị trí hắn đang đứng lại như trở về thời viễn cổ, trở về thời điểm mà sinh vậy này còn sống.

Khổng lồ uy áp đè xuống, đem linh lực cùng cương nguyên toàn lực bảo vệ cũng cảm nhận được áp lực cực đại. Vân Hoàng như con thuyênc nhỏ trước mênh mông đại hải, đau khổ chèo chống, đau khổ để sống sót. Nhưng đến khi hắn cảm ngộ huỷ diệt chi ý thì một tâm linh như bị công kích. Chấn cho đầu óc quay vòng vòng, trên mặt hiện ra khó có thể tin được.

Dù cho vạn năm băng diệt, lực lượng ý chí vẫn kinh khủng như thế. Lấy Thông Linh cảnh tu vi chắc chắn chín phần mười là ý thức trong chớp mắt sẽ bị xé rách, lập tức rơi vào trạng thái hôn mê.

Vậy sinh vật này khi còn sống kinh khủng như thế nào?

Một ánh mắt có thể huỷ diệt trăm vạn chúng sinh sao?

"Không được! Dù ngươi khi còn sống có mạnh như thế nào thì vẫn chỉ còn lại là một khối xương! Đừng hòng doạ ta!!!"

Vân Hoàng hét lớn tiếp thêm dũng khí. Hồn lực của hắn bộc phát, mà không chỉ là giới hạn ở Thông Linh cảnh tối cường cấp bậc, mà là hắn đã mở ra đến Hư Đan kì cường giả trình độ.

Vân Hoàng ý thức không tạp niệm, đem hồn lực quán thông vào đôi mắt, đồng tử trở nên thâm thuý, sâu thẳm như không nhìn thất đáy, đem hết thảy vạn vật đều hút vào bên trong.

Hắn nhìn thấy, nhìn thấy một cái mơ hồ quang ảnh.

Một đầu hắc viên đứng trước một dãy cự sơn. Hắc viên rống to, hai chi trước vỗ ngực thùng thùng như tiếng trống quân. Hắc viên một quyền nổ ra, lực lượng huỷ diệt xé rách một mảng lớn hư không, không có tiếng ầm, không có vụ nổ lớn nào cả, chỉ có dãy cự sơn kia đã bị huỷ diệt lực lượng tán thành tro bụi.

Đồng thời cùng với Vân Hoàng, toàn bộ thập cường đều không ngoại lệ bế quan, các loại tài nguyên thi nhau đổ về. Mà nhiều đệ tử cũng lấy làm gương, người thì ra ngoài lịch luyện, người thì chăm chỉ tu luyện. Bọn họ không biết rằng có gì đang chờ mình phía trước, chỉ có thể cố gắng làm mình mạnh lên, đương đầu với tương lai sắp tới.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Nhiệm vụ

Trong một căn phòng rộng khoảng trăm trượng vuông, tám bóng người hiển hiện. Phân biệt là tám cái ghế.

Những người này chính là tám trong số mười thập cường. Văn Phú, Lăng Tiến, Thanh Diên, Bạch Ảnh bốn trong số ngũ đại thiên kiêu, Tư Hạo, Lạc Vô Ngọc, cùng với hai người khác. Phân biệt là Nam Cung Tự cùng Trần Chính.

So với ba tháng trước, rõ ràng bốn thiêu kiêu hàng đầu thực lực đã tăng tiến không ít. Lăng Tiến vừa mới đột phá bát cấp viên mãn không lâu nên vẫn chưa thể thăng tiến nửa bước cửu cấp. Lăng Tiến tinh lực ba tháng này cũng không chú trọng vào tu vi, hắn biết cảnh giới của mình không bằng nên đã khổ tu chiến pháp.

Ngược lại, Thanh Diên và Văn Phú lại tập trung toàn lực vào tu vi, không chênh lệch lắm đều bước vào nửa bước cửu cấp. Hai người chiến đấu pháp đều hao tổn rất lớn lực lượng nên gia tăng tu vi càng nhanh càng tốt.

Đáng nói nhất là Bạch Ảnh, tuy rằng mới đột phá bát cấp hậu kì không lâu, nhưng vì thiên phú duyên cớ, cộng với đại lượng tài nguyên mà nhất cử đột phá đến bát cấp viên mãn.

Tư Hạo chạm đến cực hạn của bát cấp hậu kì, nhưng không có đột phá lên bát cấp viên mãn, ngược lại như Lăng Tiến một dạng, đối với chiến đấu pháp một loại khổ tu. Lạc Vô Ngọc càng kinh khủng, hắn đã từ lâu đối với nguy lĩnh vực chỉ còn kém một chút hoả hầu, sau nhiều phen kịch liệt chiến đấu cùn với ba tháng khổ tu đã thành công lĩnh ngộ nguy lĩnh vực. Mà tu vi càng đột phá đến bát cấp viên mãn, thực lực đại tăng. Chiến lực ép sát đến ngũ đại thiên kiêu tầng thứ.

Nếu đổi lại là lúc đầu Vân Hoàng cùng Lạc Vô Ngọc đụng độ, lấy thực lực bây giờ của Lạc Vô Ngọc thì sợ rằng kết quả sẽ có nghịch chuyển.

"Tất cả đến đông đủ chưa?"

Một thanh âm trầm thấp truyền tới, lênh chúng nhân hai tai dựng đứng lên, lão nhân chống thạch trượng lúc trước không biết lúc nào xuất hiện giữa căn phòng.

Những người ngồi ở đây không ai không phải là thiên tài, không ai không phải là cùng giai hảo thủ, nhưng đối với lão nhân bước vào phòng lúc nào cũng không biết, thậm chí nếu lão nhân không lên tiếng, sợ rằng không ai phát giác được.

"Vân Hoàng cùng Long Thiên."

Tư Hạo khịt mũi, phẩy tay nói.

"Không khéo hai tên này lại kéo nhau giao thủ rồi cũng nên."

Đúng lúc này, bên ngoài đại môn vang lên thanh âm, hai bên đại môn, phân biệt là Vân Hoàng cùng Long Thiên. Vân Hoàng con mắt đỏ tràn ngập tơ máu, dù đã ăn mặc chỉnh chu cũng không thoát được một tia không thoải mái, như người nhiều ngày không ngủ đồng dạng. Mà Long Thiên thì ngược lại, toàn thân đều là sảng khoái, hắn tu là song tu công pháp, vì vậy sẽ không thiếu thời gian cùng chúng nữ của hắn "mây mưa" tu luyện, thời gian khổ tu ít hơn nhiều.

"Vân Hoàng, ngươi lấy tư cách gì để người khác phải chờ?"

Nam Cung Tự đứng lên, hắn đối với việc Vân Hoàng cùng Long Thiên đến muộn đã bất mãn, nhưng Long Thiên hắn không dám động, chỉ có thể hướng mũi dùi về phía Vân Hoàng.

Lý do quan trọng nhất, Nam Cung Tự cũng là một trong những nam nhân đem Lục Thi Y tôn xưng là nữ thần, vì vậy đối với Vân Hoàng không chỉ có khó chịu, mà còn có cực độ ghen tị.

Vân Hoàng giống như lơ đi hắn. Một bước ngồi xuống chỗ ngồi của mình. Nam Cung Tự trên trán gân xanh nổi lên, cảm thấy chính mình danh dự nam nhân bị xúc phạm.

"Muốn chết!"

Nam Cung Tự giận dữ, trong tay không biết xuất hiện một cái sắc lẹm đoản kiếm, một kiếm xẹt qua ngực Vân Hoàng, chỉ là ý đồ giáo huấn Vân Hoàng. Dù sao trước mặt trưởng lão hắn cũng không dám quá mức đả thương.

Xoẹt!!

Nam Cung Tự sắc mặt biến đổi, hắn chuyên tu theo sát thủ con đường, hoàn toàn lấy lực công kích làm chủ, phòng ngự chỉ là thứ yếu. Đối với Nam Cung Tự, cách tốt nhất để phòng thủ là tấn công. Nhưng hắn nhận được gì đây?

Cứng cáp, trầm trọng, lại có thêm đặc tính dẻo như cao su vậy! Đây thật sự là da thịt con người sao?

Dù không vận dụng linh lực, nhưng mà Vân Hoàng cũng không có vận dụng bất cứ lực lượng nào hết a! Chả lẽ khi hắn so đấu kể cả đối phương phòng ngự cũng không thể phá được?

Vân Hoàng cũng không thèm để ý đến Nam Cung Tự loại này khiêu khích, hai con mắt đỏ bừng nhắm lại, tựa hồ có sự việc gì quan trọng hơn cần giải quyết.

Bị mọi người nhìn với ánh mắt kì lạ, nín cười chịu đựng, thậm chí Tue Hạo ngã ngửa ra cười to, Nam Cung Tự cảm thấy ngượng chín mặt, ngồi trở lại chỗ ngồi của mình.

Thấy mười người toàn bộ đã ổn định lại. Lão nhân ném ra một trương hải đồ, mà vùng chỉ định của nó lại chính là Lạc Dương hung hiểm nhất phiến hải dương, vùng tây bắc.

Nơi đây hải thú rất ít, thứ nhất là loại cực kì cường đại luôn ẩn thân dưới đáy biển, những đầu hải thú này phần lớn đều lâm vào ngủ đông, vậy nên không chủ động trêu chọc thì sẽ không có vấn đề gì, còn lại là quá mức nhỏ yếu hải thú, cũng không đáng lo. Nhưng tỉ lệ tử vong của đội thăm dò tại vùng tây bắc lại lớn kinh người.

Nhìn thấy hải đồ vùng tây bắc, mọi người trái tim bất chợt căng thẳng. Không có cách nào khác, dù sao vùng biển này tồn tại kì quái vượt qua Độc Yêu Hải, nhưng vẫn nguỵ tạo một vẻ an toàn vô cùng, lấy Long Thiên bình tĩnh cũng không khỏi xầm mặt lại.

"Tại vùng tây bắc gần đây phát hiện ra một vùng hải dương phủ trắng xoá bởi sương mù, bọn ta xưng đó là Mê Vụ Hải."

Trần Chính vốn luôn im lặng từ lúc vào phòng lúc này bất chợt lên tiếng.

"Trưởng lão, ta đối với tây bắc Lạc Dương từng tra qua nhiều lần, sao chưa từng nghe qua Mê Vụ Hải này?"

Đối với Trần Chính thắc mắc, lão nhân cũng không ngại giải thích.

"Thực ra bọn ta cũng không biết, cho đến khi nhận được cái này."

Lão nhân lấy ra một cái ngọc giản, cả mười thần thức đặt lên ngọc giản này. Trên ngọc giản này ghi lại một chuyến hành trình, trong đó có nhắc tới một vùng hải dương toàn sương mù. Cũng ghi lại sự kiện tiến vào thăm dò, nhưng mà chỉ đến đó là hết. Không biết họ chỉ khắc đến đó, hay là đã xảy ra việc gì bất trắc.

"Vài tháng, một tiểu đội thuộc Thanh Hư Tông đã đi qua một ngôi làng gần kề vùng tây bắc, cũng tình cờ phát hiện ra miếng ngọc giản này. Thôn dân nói ràng họ lượm được dưới biển, tuy không biết công dụng ra sao nhưng vẫn đem về làm đồ trang trí."

"Đối với thời gian ghi chép bên trong ngọc giản, bọn ta cũng từng điều tra một lần. Ở Linh An Đoàn, thật sự đã phát hiện ra một tiểu đội nhận nhiệm vụ khai phá hải đồ, với độ khớp với thông tin trong ngọc giản lên tới bảy phần."

"Nhưng mà trưởng lão, Mê Vụ Hải nguy hiểm như vậy, tông môn lại giao cho nhiệm vụ như vậy khác nào chúng ta đi chịu chết."

"Không chắc đâu, bởi vì tiểu đội thăm dò đó tu vi cũng chỉ là Luyện Khí cảnh, nên đối với bọn hắn đoàn diệt, các ngươi cũng không phải không thể đối phó."

"Bất quá..."

Lão nhân kéo dài ngữ khí, giống như đang cảnh báo.

"Đừng ngạo mạn, trong những lần thập cường thực hiện nhiệm vụ trước kia. Cũng không thiếu lần bị đoàn diệt, hoặc là tàn tạ còn một hai người sống trở về."

...

Vân Hoàng nằm hai tay chắp sau đầu, dường như đang có điều suy nghĩ.

Hắn đối với Mê Vụ Hải sắp tới đầy mê man, một nhiệm vụ với quá nhiều lỗ hổng, tuy rằng lão nhân kia ngữ khí thực nhẹ nhàng, nhưng trong đó ẩn giấu sát cơ tầng tầng lớp lớp, giống như đang bước đi trên dây, một bước sai lầm thôi cũng có thể tử vong.

Dù cho hắn đã lường trước bao nhiêu trường hợp, chuẩn bị như thế nào, mãi mãi cũng không đủ dùng.

Hắn nhớ đến lần đụng độ ở tây bắc trước. Một bộ khô lâu có thể thôn phệ tu sĩ để phục sinh, cùng với quỷ dị vô cùng tử vong trận văn kia.

Đúng lúc Vân Hoàng đang suy tư, tiếng bước chân truyền đến. Hắn ngước mặt lên, bao trọn trong đồng tử hắn là một thân hình mảnh mai, nàng dùng một đôi u tĩnh như mặt nước nhìn hắn.

"Lục Thi Y."

Nhìn thấy cặp mắt sâu hun hút như hút hồn người kia, Vân Hoàng trong lòng bão nổi dần bình tĩnh lại. Cả người bất chợt nhu hoà lại.

"Ngươi trở lại rồi."

Sau đó để hắn không tưởng tượng được là. Lục Thi Y ngồi bó gối lại, lấy ngón tay chọc vào má hắn.

"Ngươi mặt khó coi quá."

Lục Thi Y lời nói khiến Vân Hoàng không khỏi toát ra một nụ cười khổ.

"Dù sao sắp tới hành trình cũng là vô cùng nguy hiểm a. Ta cũng khá là hồi hộp."

Lục Thi Y không có vạch trần Vân Hoàng sợ hãi, chỉ lấy ra từ trong tay áo một cây ngân sắc tiểu kiếm. Tiểu kiếm dài khoảng chừng một gang tay, toàn thân lóng lánh ánh bạc, đẹp đẽ như pha lê đồng dạng.

Vân Hoàng không biết nó có tác dụng gì, nhưng trong lòng hắn đã thực ấm áp.

"Cảm ơn."

Nhưng trước khi tiếng cảm ơn của Vân Hoàng kịp đến tai Lục Thi Y, nàng thân ảnh đã biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Điều tra

Thanh Hư Tông quả thật cũng ra đại thủ bút, không chỉ cung cấp cho bọn hắn một cái thuộc loại rộng lớn Huyền Giai Hạ Phẩm phi hành pháp khí, mà còn cho hai loại Huyền Giai Hạ Phẩm đan dược là Huyền Linh Đan và Sinh Cơ Tố Thể Đan.

Huyền Linh Đan đẳng cấp cao nhất có thể lên tới Huyền Giai Cực Phẩm, của bọn hắn nhận được chỉ là Huyền Giai Hạ Phẩm kém xa típ tắp, bất quá với một Thông Linh cảnh, thậm chí là đã đến cực hạn Thông Linh cảnh đi chăng nữa, một viên Huyền Linh Đan này cũng đủ để bổ sung bảy, tám phần linh lực trong cơ thể, chả khác nào hồi phục gần như đỉnh phong chiến lực, là một lá bài tẩy quan trọng. Còn Sinh Cơ Tố Thể Đan cũng là Huyền Giai Hạ Phẩm, nhưng là bên trong Huyền Giai Hạ Phẩm thuộc về quý giá nhất. Sinh Cơ Tố Thể Đan đúng như tên gọi, đối với những thương thế như cắt chân, cắt tay, thậm chí là thương tổn đến nội tạng, trái tim. Sinh Cơ Tố Thể Đan lập tức có thể bổ sung sinh mệnh trôi đu, trọng sinh lại những bộ phận bị tổn thương, đặc biệt là độc dược.

Huyền Linh Đan, Sinh Cơ Tố Thể Đan kết hợp với nhau có thể biến mpotj tu sĩ tàn tạ khô khiệt trong chớp mắt lấy lại đỉnh phong sức chiến đấu. Chả khác nào cung cấp cho bọn họ mỗi người thêm một cái mạng nữa.

Cứ mỗi một canh giờ trôi qua sẽ có người thay phiên ra khống chế phi hành pháp khí. Còn những người còn lại phân biệt ở tại mình gian phòng.

Vân Hoàng chăm chú trước mặt đan đỉnh, chân hoả đốt lên, trong đỉnh đan hương truyền đến càng nồng đậm.

Linh lực bốn phía hội tụ lại bên đỉnh, Vân Hoàng ánh mắt sáng quắc, càng là chuyên chú thực hiện thủ pháp, khốc chế những loại dược dịch ngưng đan.

Nhưng tưởng chừng như sắp thành công thời điểm, dược dịch đang trong quá trình dung hợp đột nhiên mất khống chế mà bạo phát, từng loại dược liệu, không thể hoà nhập thì sẽ giống như chất xúc tác kích nổ lẫn nhau. Dẫn thành phản ứng dây chuyền, đem toàn bộ lò đan đều hỏng.

"Không được! Ngưng cho ta!"

Vân Hoàng một vỗ lên đan đỉnh, trấn áp chi ý phủ xuống, sắp như quả bom phát nổ đan đỉnh yên tĩnh xuống.

Từ trong đan đỉnh bay ra một viên màu sắc vẩn đục đan dược. Vân Hoàng không thể không than nhẹ lắc đầu.

"Phế đan."

Hắn vừa chạm vào đan dược này thời điểm, nó giống như bụi bặm tan vỡ, tan biến trong hư không.

"Xem ra ta vẫn cần thời gian lắng đọng mới có thể luyện chế ra Huyền Giai đan dược."

Hắn dù đã có khả năng khống chế lực lượng viễn siêu cùng giai, cùng với ngộ tính không tệ. Nhưng thiếu mất một loại kinh nghiệm, một loại trải nghiệm.

Vân Hoàng không tiếp tục luyện đan, kế tiếp thu lại đan đỉnh. Tiến vào trạng thái tu luyện.

Hắn bây giờ cấp thiết phải có thực lực. Bây giờ đã là trong thế hệ trẻ thiên tài, nhưng vào giây phút quan trọng, thiên phú cỡ nào cũng trở nên vô nghĩa. Hắn muốn, chính là trở nên mạnh hơn, ít nhất có thể tự bảo vệ mình. Bây giờ còn có Lục Thi Y che chở chính mình, nhưng Vân Hoàng tuyệt nhiên không muốn trở thành gánh nặng của người khác.

Đồng thời, ba năm đối với Nguyệt Nha ước hẹn, hắn cũng không quên, đối với Nguyệt Nha an nguy cũng lo lắng.

Vấn đề nghiêm trọng nhất, Lạc Dương địa danh này, hắn chưa từng nghe thấy. Không thuộc bất cứ một khu vực nào trong Vĩnh Lạc đại lục. Có thể là Lạc Dương không nổi danh nên hắn chưa từng chứng kiến qua, nhưng nghịch lí là thế lực tại đây tuyệt đối không yếu, nhưng cũng không đủ mạnh để thoát khỏi ánh mắt của giới tu sĩ. Vân Hoàng cũng từng nhìn qua Lạc Dương lịch sử cùng sử sách, ngoài hải dương và hải đảo, bọn họ chưa từng có ghi chép gì về bất cứ vùng lục địa, hay những thế lực lớn trên Vĩnh Lạc đại lục.

Vân Hoàng đã phân biệt ra hai cái khả năng, bất quá cần thêm bằng chứng mới có thể chắc chắn là khả năng nào.

...

Bây giờ là đến phiên Vân Hoàng khống chế phi hành khí.

Trời đã chuyển sắc, đêm đen bao trùm hết thảy vạn vật, chỉ có yếu ớt nguyệt quang còn trong vô tận hắc ám chống cự.

Vân Hoàng nhất tâm nhị dụng, một bên khống chế phi hành khí, một bên xem xét hành trình của bọn họ.

Địa điểm đầu tiên mà bọn hắn quyết định đến là hòn đảo nhỏ có ngôi làng tìm được viên ngọc giản kia. Lấy đó làm điểm mốc truy tìm Mê Vụ Hải.

Bởi vì Thanh Hư Tông toạ lạc vị trí là phía bắc, nên quãng đường đến vùng tây bắc trở nên ngắn hơn rất nhiều. Sau Vân Hoàng, thêm hai lượt đổi người,

cả nhóm thành công tiến nhập tây bắc Lạc Dương.

Hòn đảo địa điểm cần đến cũng không xa lắm. Thời điểm mà bọn Vân Hoàng đến, bình minh cũng đã lên tới nơi.

Hạ xuống trên cồn cát, mọi người bắt đầu phân phó.

"Vậy ai giữ phi hành khí?"

Người khởi xướng là Vân Hoàng.

Phi hành khí này là đồ vật của tông môn, không ai có dũng khí chiếm làm của riêng. Nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, vì vậy cần thương lượng kĩ về việc ai sẽ là người giữ.

Thanh Diên, Bạch Ảnh đối với thương lượng này không hứng thú, Trần Chính để ý chỉ là nghiên cứu của hắn, Tư Hạo con hàng này càng không thể tin. Nam Cung Tự bởi vì biểu hiện lúc trước mà không quá được tín nhiệm. Văn Phú, Lăng Tuấn vẫn đang miệt mài rèn rũa, một tí mảy may cũng không quan tâm. Chỉ còn lại ba người Vân Hoàng, Long Thiên, Lạc Vô Ngọc.

Vân Hoàng không yên tâm Long Thiên, Long Thiên đồng dạng không tin tưởng Vân Hoàng. Cuối cùng, nhiệm vụ giữ phi hành khí đưa cho Lạc Vô Ngọc.

"Trước đi hỏi các thôn dân tại đây đã."

Những thôn dân ở đây tuy cũng có người bình thường, nhưng chủ yếu là tu sĩ, tu vi thường thường là Luyện Khí cảnh, một số người càng đạt đến Thông Linh cảnh. Cao nhất là trưởng làng, một thân tu vi đã đạt đến Thông Linh cảnh tam cấp.

Làng sống chủ yếu bằng nghề chài lưới, nhưng không phải đánh bắt cá thông thường, bọn họ đánh bắt là hải thú dạng ngư. Dùng một tấm lưới rộng được tạo ra từ nhiều loại sợi cứng rắn cùng dẻo dai. Sau đó đem bán cho những thương nhân hoặc đi các hải thành để bán.

Trưởng làng là một người đàn ông trung niên, đối với bọn Vân Hoàng tới cũng kinh ngạc không dứt. Một đám người tuổi trẻ mà đã có được thực lực bực này, thân phận tuyệt đối không phải bình thường.

Cẩn thân tiếp đón, trưởng làng cũng biết được mục đích của bọn họ tới đây.

"Các hạ muốn biết về viên ngọc giản kia."

Trưởng làng đứng dậy, dẫn mọi người vào làng.

"Để ta dẫn mọi người đi gặp hài tử đó."

Đó là một nam hài tầm năm sáu tuổi, nhìn thấy bọn họ con mắt đều mở lớn ra. Nhiều người như vậy đến tìm nó, làm nó tưởng rằng đã làm sai chuyện gì.

Vân Hoàng ngồi xuống, đối với hài tử mỉm cười nói.

"Không cần sợ hãi, chỉ cần kể cho ca ca biết những gì liên quan đến... thứ này."

Vân Hoàng đem ngọc giản lấy ra. Nam hài cũng ngừng lại run sợ, bắt đầu kể về nó tao ngộ.

Nam hài nói rằng khi đó trời đã lờ mờ tối, nó đang chơi ở cồn cát gần biển thì bất chợt nhìn thấy có một vật gì đó trôi nổi trên biển. Thằng bé đi ra đó nhặt, vật trôi nổi đó đúng là miếng ngọc giản kia.

"Là hướng bắc. Thằng bé nhặt được đồ vật là từ phương bắc trôi xuống."

Vân Hoàng đem kết quả nói cho mọi người.

Trần Chính đem chính mình nghiên cứu kết quả nói qua.

"Ta vừa nãy cũng thử tra xét xem, phương bắc đích thật cũng cũng có một dòng hải lưu mạnh luân chuyển đến hòn đảo này. Bây giờ manh mối duy nhất, chính là lần theo dòng hải lưu này, tìm ra Mê Vụ Hải, hoặc ít nhất là có một vùng khoanh vùng."

Hải lưu kiến thức này đối với tu sĩ thì không cần thiết cho lắm, bởi vì bọn họ có thể phi hành, nhưng trong trường hợp này quả thật phát huy ra tác dụng.

"Các vị tiểu hữu, hãy cẩn thận người gầy."

Đó là câu cuối mà trưởng làng nói cho bọn hắn trước khi lên đường.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 150: Manh mối duy nhất

Lần theo dòng hải lưu, cả nhóm càng vào sâu bên trong tây bắc Lạc Dương. Ba ngày trôi qua, Vân Hoàng đoán rằng ít nhất bọn họ đã đi được chục vạn dặm.

Những thôn làng đã biến mất không thấy. Chứng tỏ vùng hải dương này đã trở nên dần dần nguy hiểm. Không loại lệ mọi người cảnh giác đều tăng cao. Mỗi một lần thay phiên là hai người, một người toàn lực khống chế phi hành khí, một người còn lại sẽ làm bảo tiêu cho người khống chế. Cũng là tai mắt quan sát xung quanh nguy hiểm.

Bởi vì pi hàng khí năng lượng lac rút từ linh thạch, nên trừ một chút mỏi mệt ra thì sức chiến đấu vẫn được bảo toàn toàn vẹn.

"Trong khu vực này, hải thú thường kết bè lớn nhỏ đi săn mồi, đôi khi là săn lẫn nhau. Dù cơ hội xuất hiện Tam cấp đỉnh giai, thậm chí là Tứ cấp hải thú rất mong manh. Nhưng mà không thể không đề phòng."

Trần Chính đã nói như vậy.

Vân Hoàng cũng tán đồng, hải thú kéo bầy vây công, hắn cũng từng trải qua một vài lần.

Nơi đây quá nhỏ bé aex không bị quan tâm, vì vậy tỉ lệ sống sót cũng không thấp. Những sinh vật quá mạnh mẽ sẽ không có thứ gì ds đụng vào. Nhưng mà những cái giống loài tồn tại ở trung tầng thì lại cực kì nguy hiểm. Vì vậy không thể không bám thành đoàn để sống sót.

Bọn họ, những Thông Linh cảnh này cũng thuộc "trung tầng". Vì vậy, tình cảnh của nọn họ phải nói là vô cùng nguy hiểm.

Quả thật không phụ sự chờ mong, chỉ ít phút sau, vùng nước bên dưới phi hành khí đã đầy các bóng đen lăn lộn. Thần thức quét xuống, ít nhất cũng có ba, bốn mươi đầu Tam cấp hải thú.

"Tránh giao chiến, với Huyền Giai cấp bậc phi hành khí thì có thể cắt đuôi được."

"Không được! Chúng kéo tới đông quá!"

Ban đầu chỉ có ba, bốn mươi đầu. Nhưng dần dần, từng đàn, từng đàn lũ lượt kéo đến. Đám hải thú này như những con hung thú bị bỏ đói lâu ngày. Nhìn thấy bọn họ chỉ như nhìn thấy đồ ăn chực chờ bị cắn xé.

Dưới biển đã lúc nhúc kín hải thú, quậy nước ầm ầm. Cả mười người đáy lòng chợt lạnh, bị kéo xuống đó tuyệt đối là cửu tử nhất sinh!

"Ta biết vấn đề rồi!"

Vân Hoàng lời nói để xung quanh kinh ngạc. Hắn không để ý, ngữ khí càng trầm trọng.

"Phi hành khí này, vậy mà lại không có một chút ẩn nặc nào."

Thông thường phi hành khí, người ta sẽ làm thêm một tầng ẩn nặc trận pháp, hoặc bố trí ẩn nặc phù văn. Một phần vì vấn đề riêng tư, một phần vì tránh khỏi cảm quan. Điển hình là trường hợp phi hành khí hành tẩu trong lãnh địa toàn hải thú như bây giờ, che giấu cảm quan thập phần quan trọng. Mười người bọn họ khí tức tụ họp lại một chỗ không che giấu. Không sớm thì muộn cũng dẫn đến hải thú.

"Ta có một cái Tứ cấp ẩn nặc trận bàn."

Vân Hoàng nói, sau đó ánh mắt đưa một vòng lướt qua chín người trước mặt.

"Muốn trận bàn này thành công sử dụng ta cần một khoảng thời gian. Trong lúc đó, chín người các ngươi có thể cầm chân lũ hải thú."

Vân Hoàng là một Tứ cấp Trận Pháp Sư, nhưng hắn không muốn bại lộ ngay lúc này. Giữ cho mình một quân bài như vậy cũng không phải là không tốt.

Tất nhiên cũng sẽ có những người nghi ngờ, bất quá Vân Hoàng chỉ có thể mặc kệ. Nghi ngờ cũng tốt, ít nhất khiến hắn bí ẩn trong mắt người khác cũng được, chả khác nào một tấm màn bảo vệ chính mình. Bởi vì không hiểu rõ, nên sẽ không có ai dám mạo muội động vào.

Bọn họ mười người này tuy rằng bây giờ là một đoàn đội, nhưng tin tưởng những con người mới gặp là sao có thể. Không có lòng hại người, nhưng phải có lòng phòng bị người.

Tuy rằng nửa tin nửa ngờ, nhưng mà chín người vẫn tản ra. Hải thú bắt đầu bay lên, tuy rằng lợi thế của chúng là dưới biển, nhưng mà đã đạt đến cấp độ này thì phi hành là dễ dàng. Vân Hoàng thần thức như một đạo bình trướng ngăn bên ngoài phi hành khí, che giấu hành tung. Một bên tung ra trận kì, bắt đầu kiến tạo trận pháp.

Bên ngoài, chiến đấu đã qua màn dạo đầu, bắt đầu tiến đến kịch liệt thời kì.

Ra tay kinh khủng nhất không thể nghi ngờ là vị thiên kiêu duy nhất đã đạt đến Thông Linh cảnh cửu cấp, Long Thiên. Giữa một bầy Tam cấp trung giai hải yêu chỉ mạnh ngang Thông Linh ngũ cấp, lục cấp tu sĩ. Long Thiên như sói vào bầy dê, sau trận chiến với Vân Hoàng, hắn gần như đã đem mười hai phần tinh lực rèn luyện. Trong tay Thái Âm Chi Thủ một cú bóp là một sinh mệnh chết đi.

Tiếp sau là ba người Bạch Ảnh, Văn Phú, Thanh Diên tầng thứ. Bạch Ảnh xung quanh rực rỡ tinh trần, vô vàn bạch sắc huỷ diệt chi quang như cơn mưa sao băng rơi xuống. Đem rực rỡ một mảnh hải dương. Bất cứ hải thú nào có ý định tấn công, thậm chí là đánh lén, đều bị những tinh trần luôn bay xung quanh Bạch Ảnh kết thành một cái trận pháp ngăn cách, đồng thời bị huỷ diệt chi quang hoá thành mưa sao băng đánh thành mây khói. Cơ hồ là công thủ toàn diện.

Văn Phú càng là bá đạo, từ cự phủ truyền đến ánh hoàng kim bao bọc quanh người như một lớp giáp, giữa hàng chục đầu hải thú hung hãn, hắn không ngần ngại một thân một mình lao vào. Một búa đem một đầu hải thú dạng bạch tuộc đập bẹp đầu. Thanh Diên càng là như cá gặp nước, dưới môi trường biển.

Thanh Diên là một trong số ít người trong nhóm có sức mạnh khắc chế ngược lại hải yêu. Biến biển cả từ hậu thuẫn, lợi thế của nó hoá thành một cái mồ chôn tập thể. Để cây chiến kích gác sau lưng, Thanh Diên sử dụng là tiễn thuật, trường cung trong tay, ngưng ran lôi tiễn. Lôi đình tiếp xúc với mặt nước có tính lan truyền rất lớn, rất nhanh đã chết một nhóm lớn hải thú. Dưới Văn Phú cái kia kim quang nhân bảo vệ, nàng tha hồ bắn tiễn mà không lo bị tập kích.

Lăng Tiến không lấy công kích làm chủ, hắn chủ yếu là né đòn, đỡ đòn, thỉnh thoảng phản đòn lại. Cũng vì vậy mà chiến lực vẫn luôn ổn định ở mức đỉnh phong. Ngược lại, vì chủ tu là băng hệ, nên Lạc Vô Ngọc gần như muốn đem hải yêu toàn bộ khắc chết. Trong nhóm có hai người có năng lực khắc chế hải yêu, một là Thanh Diên với lôi hệ, hai là Lạc Vô Ngọc với băng hệ. Nếu Thanh Diên lôi đình biến tấm chắn hải dương của chúng là vô nghĩa, thì Lạc Vô Ngọc băng hàn có thể trực tiếp đem cái tấm chắn đó đông ngược lại thành mình vũ khí.

Nam Cung Tự đi con đường giống như sát thủ, không như Bạch Ảnh cùng Văn Phú công thủ toàn diện, hắn hoàn toàn tập trung vào lực công kích. Gần như hoàn toàn bỏ qua phòng ngự. Trong tay song đoản đao hoá thành hai đạo lưu quang, giống như tử thần lưỡi hái gặt lấy sinh mệnh.

Trần Chính ngược lại là trong mười người bình thường nhất, hắn không có sở trường đặc biệt quá, hoàn toàn là một thân tu vi vững chắc. Đáng thương nhất có lẽ là Tư Hạo, tại chiến trường này, người bị hạn chế nhiều nhất là hắn. Vì vậy Tư Hạo quyết không đánh, xung phong canh phòng xung quanh động tĩnh.

Hỗn chiến tuy diễn ra quyết liệt, nhưng mọi người vẫn không quên theo dõi diễn biến ở chỗ phi hành khí.

Bọn họ có thể cảm nhận được, từng tầng trận văn đang phủ lên, bóng của chiếc phi hành khí dần dần trở nên hư ảo.

Phi hành khí quả thật đang dần biến mất!

Tất cả kinh ngạc, bởi vì phinhanhf khí đang dần thoát khỏi bọn hắn thần thức cảm nhận.

Nếu không có kết nối giữa chín người với phi hành khí, Vân Hoàng khống chế nó bay đi đâu sợ rằng không một ai biết.

"Quả thật là lợi hại."

Không biết là ai nói, Vân Hoàng bước ra, đối với con hải thú định đáng lén hắn một trảo bóp nát, thuần thục đem thi thể của nó thu vào nhẫn trữ vật. Đối với bọn họ nói.

"Thu dọn chỗ này."

Tất cả yên lặng đem còn nguyên vẹn nguyên liệu cùng hải thú thi thể thu về. Những cái này hải thú tuy rằng đối với bọn họ không có quá lớn tác dụng, nhưng đem đổi cho tông môn cũng sẽ được một bút kha khá tài nguyên.

Với Vân Hoàng bố trí ra Ẩn Nặc Trận, quả thật quãnh đường tiếp theo dễ dàng hơn nhiều. Tam cấp hải yêu không ngoại lệ đều dễ dàng vượt qua, kể cả Tam cấp đỉnh giai cũng chỉ hơi chút cảm ứng được. Bất quá đều rất nhanh bị bọn hắn cắt đuôi.

Ngày thứ tám từ khi xuất phát, hải lưu kết thúc, toàn bộ manh mối bị đứt đoạn mất. Hành trình đi vào ngõ cụt.

"Chúng ta phải làm sao tiếp đây?"

Tại phòng lớn bên trong khoang. Vân Hoàng là người đặt vấn đề đầu tiên.

Không ai mở miệng ra an ủi hay động viên, bởi vì chưa tìm được được biện pháp giải quyết thì an ủi hay động viên là hoàn toang không cần thiết.

Thế là một biện pháp đươc bọn họ ngầm thông qua, loạn tìm.

Đúng vậy, là loạn tìm. Hoàn toàn dựa vào vận khí để toàn ra Mê Vụ Hải.

Tuy rằng nó thật sự quá vô lí, nhưng bọn họ hết cách rồi.

Ngày thứ mười lăm từ lúc xuất phát. Vân Hoàng đang ngồi tu luyện thì đột nhiên nghe thấy tiếng hét.

"Ta... ta nhìn thấy cái gì đó!"

Vân Hoàng rời khỏi trạng thái tu luyện chạy ra ngoài, mọi người không ai ngoại lệ đều chạy ra. Khống chế phi hành khí lúc này là Nam Cung Tự, hắn vẫn không giấy nổi kích động chỉ tay ra trước mặt.

Vân Hoàng thần thức là trong mười người mạnh nhất. Hắn có thể nhìn thấy rõ ràng cách bọn họ không xa là một hòn đảo. Một hòn đảo thật lớn, ít nhất cũng bằng một cái hải thành. Bao quanh vùng hải dương của hòn đảo là từng cây thạch trụ lớn cắm sâu xuống hải dương.

Bọn họ trước đó không phải chưa từng gặp đảo, nhưng đó đều là hoang đảo. Bất quá những cây thạch trụ này tuyệt không phải là tự nhiên, Vân Hoàng nhìn ra, tác dụng của chúng tương tự như trận kì vậy. Đây pà một cái trận pháp bảo vệ đảo. Trận pháp này chưa thấy được hư hỏng, chứng tỏ trên đảo có người!

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 151: Đêm trên đảo

Vượt qua từng lớp trận kì. Thu hồi lại phi hành khí, cả nhóm đặt chân lên đảo.

Vân Hoàng ngó nhìn xung quanh, đồng thời thần thức cũng tản ra. Quả thật là cách bọn hắn không xa đúng là có một cái trấn. Chín người còn lại cũng phát hiện ra khu vực đó.

"Xem ra lúc trước suy đoán là đúng."

Bất quá chỉ có độc một người, chính là Trần Chính. Từ lúc tìm ra hòn đảo cùng trận pháp tồn tại, hắn vẫn luôn chau mày, khuôn mặt thập phần âm trầm.

"Có lẽ là mình nghĩ nhiều đi..."

Nhìn mọi người đang hành tẩu phía xa, Trần Chính tạm thời gác lại những nghi hoặc ngổn ngang trong đầu mình. Nhanh chân đuổi theo.

Trấn này thực rộng, hơn nữa kiến trúc phi thường nguy nga hùng vĩ, khiến cho hắn có cảm giác như đây là một pháo đài chứ không phải là một trấn thông thường.

Hơn nữa để cả nhóm có một trận ngạc nhiên là trong này người cơ hồ đều là Thông Linh cảnh trở lên, thậm chí Thông Linh cảnh sơ kì rất ít, trung kì chiếm phần lớn, thất cấp nhan nhản, bát cấp cũng có một số ít. Sau rồi suy nghĩ kĩ, tại nơi nguy hiểm này mà không có nhiều tu sĩ cấp độ này thì dù có trận pháp cũng bị nuốt trọn.

Thấy bọn họ đi vào, một vị Thông Linh cảnh bát cấp tiến đến, giọng nói hiền hoà tiếp đón nồng hậu nói.

"Các ngươi là người mới a. Tới đây, vừa nãy cũng có mấy người lên đảo."

"Xin lỗi, nhưng chúng ta chỉ đến để hỏi..."

"Đừng ngại, cứ nghỉ ngơi một lúc."

Dưới nam nhân kia dẫn dắt, bọn họ được dẫn vào trong một tửu lâu vô cùng lớn. Trang hoàng đẹp đẽ, trên bàn tràn đầy rượu thịt, mà toàn là thịt của yêu thú cùng linh tửu. Thức ăn ở đây được thực hiện bởi trù nghệ phi thường cao.

Vân Hoàng kinh ngạc không dứt, nơi này vậy mà như thế hảo sảng.

Trước không nói đến linh tửu làm từ Tam cấp trung giai linh thảo. Chỉ có Tam cấp trung giai hải ngư ăn vào đã có lợi ích rất lớn, kể cả với cấp bậc bọn hắn.

Rõ ràng, những thứ này không hề rẻ.

"Các hạ, cái này..."

"Ây dà, không sao không sao đâu, chỗ chúng ta còn nhiều lắm."

Cả nhóm bước vào, bên trong có tiếng cười đùa, có tiếng la hét. Bầu không khí ồn ào cùng mùi thức ăn nồng đậm khiến Vân Hoàng không khỏi liên

tưởng tới trong kí ức những tửu lâu kia.

Ngược lại với hắn, chín người kia cũng không quen thuộc hoàn cảnh kiểu này, kiếm một chỗ có phần vắng vẻ ngồi xuống. Tất cả không nói mà cùng đem thần thức kiểm tra thức ăn.

"Không có độc, nguyền rủa hay bất cứ thứ gì khác."

Trần Chính thở ra một hơi, đem một miếng thịt cho vào miệng, xoa cằm nói.

"Vậy mà đem linh thạch hoà tan làm linh dịch nấu nước dùng, cái hòn đảo này quả thật cũng đủ xa xỉ."

Mọi người bắt đầu ăn. Bởi vì đã là tu sĩ, nên từ khi đột phá lên Luyện Khí cảnh việc ăn uống trở nên không còn quan trọng nữa, hoàn toàn có thể tích cốc hoặc tu luyện. Nên với ăn đồ ăn việc này vẫn còn chút lạ lẫm.

Vân Hoàng ăn xong một ngụm lớn, tấm tắc khen ngon.

"Đầy bếp này trù nghệ thật tốt."

Thanh Diên ve ve cục nhỏ tròn tròn trong chén của mình. Lông mày khẽ nhướng lên.

"Đây là... đan dược?"

Vân Hoàng cũng xem qua chén mình, quả thật là chén của mỗi người sẽ có hai hay ba viên Linh Giai Cực Phẩm đan dược.

Long Thiên cũng thầm chép miệng.

"Thật sự là đại thủ bút a! Tiếp đón ngần này người, mỗi người ba khoả. Tức là mấy trăm khoả Linh Giai Cực Phẩm đan dược."

Linh Giai Cực Phẩm đan dược cũng không phải như rau cải trắng như vậy, đặc biệt là dùng vào ăn. Dù là bọn hắn, một số loại đan dược dùng để chữa thương hay bổ sung linh lực vẫn là dùng Linh Giai Cực Phẩm đan dược.

"Có thể không tiếc mang ra chiêu đãi những cái này thì thế lực đứng đằng sau nơi này tuyệt đối không thể kinh thường. Không cần gây phiền phức."

Tất cả đều tỏ ý hiểu, sau đó tập trung vào ăn.

Quả thật ăn xong không khỏi thoải mái, dù là Thông Linh cảnh cửu cấp Long Thiên cũng được ích lợi không nhỏ.

Sau khi ăn xong, cả nhóm tách ra hành động, Vân Hoàng thấy rằng không chỉ có vừa nãy tửu lâu, mà quanh đây bất cứ nhà nào cũng đều xa xỉ. Sản vật quý hiếm, linh dược, vật liệu luyện khí, đều có rất nhiều, với lại giá cả vô cùng rẻ. Vân Hoàng gần như đem nửa linh thạch của mình mua đồ.

Kinh ngạc hơn là, nơi đây còn miễn phí cung cấp động phủ để nghỉ ngơi và tu luyện. Sắc trời đã dần tối, Vân Hoàng chứng kiến từng tầng trận văn bay lên, phủ kín cả hòn đảo. Hắn con mắt lập loè một chút.

Hôm nay quả thật thuận lợi đến mức kinh người, những người dân trên đảo có rất nhiều tin đồn khác nhau liên quan đến Mê Vụ Hải, thậm chí cả vị trí đại khái. Nhưng nó quá mức thuận lợi, thuận lợi đến nỗi khiến hắn rùng mình.

Vân Hoàng đi vào động phủ tu luyện của mình. Nơi đây theo phong cách đơn giản, không rườm rà. Trong động phủ còn có một hồ tắm có tác dụng thư giãn. Có cả đĩa xếp linh quả. Hắn cảm thụ thoáng một chút linh khí. Nơi này linh khí thập phần nồng đậm. So với ngoại giới cao gấp năm, sáu lần cũng chẳng ngừng.

Đem năng lượng hôm nay thu được tiêu hoá hoàn thành về sau. Vân Hoàng đem đồ vật hôm nay mua được lấy ra kiểm kê.

"Bốn mươi gốc Tam cấp Sơ giai linh thảo. Hai mươi bảy gốc Tam cấp Trung giai linh thảo. Mười ba gốc Tam cấp Cao giai linh thải. Chín gốc Tam cấp Đỉnh giai linh thảo. Cùng với một đống vật liệu chế tạo trận kì, lần này thật sự lời to."

Hắn lần này nguyên bản không mang nhiều linh thạch cho lắm, nhưng mà có thể tậu được nhiều thứ hữu dụng như thế thf vui sướng không kiềm được.

Vân Hoàng đem đan đỉnh ra, bắt đầu quá trình luyện đan. Nửa canh giờ trôi qua, hắn lại đem những vật liệu mới mua ra luyện chế trận kì.

Trong động phủ hoàn toàn yên tĩnh, ngoại trừ tiếng nhẹ tênh của luồng khí lưu đang vận chuyển, đoptj nhiên một tiếng "két" cực nhỏ vang lên. Vân Hoàng đang chăm chú luyện chế trận kì thì đột nhiên đứng dậy.

Dù nơi đây tạo ra cảm giác là một nơi an toàn, nhưng theo thói quen hắn vẫn bố trí một tầng phòng ngự trận pháp.

Vậy mà, hắn lại cảm nhận được có người đang muốn cậy ra trận pháp phòng ngự của hắn.

Vân Hoàng thần thức quét ra ngoài, để hắn kinh ngạc là, đối phương vậy mà là nam nhân mà bọn hắn gặp đầy tiên dẫn hắn vào trấn.

Sau lưng hắn có thêm mấy chục người nữa. Vân Hoàng nhìn kĩ lại.

"Không đúng!"

Đích thật là nam nhân hồi sáng không sai, nhưng hắn thấy khắp người của nam nhân đó chạy dọc một đạo tử sắc ma văn. Đôi mắt hoàn toàn đờ đẫn, không giống một người có tư duy mà giống một con rối vô hồn.

Vân Hoàng quan sát những người xung quanh, nhận ra tình trạng của bọn họ giống hệt với nam nhân kia.

Hắn hít một hơi lạnh, đột nhiên mở ra trận pháp. Mất đi trận pháp ngăn cách, những người bên ngoài xông lên như một lũ thú hoang. Dù nhìn đờ đẫn, nhưng bản năng chiến đấu của họ vẫn còn nguyên vẹn mười phần, hơn nữa mất đi sợ hãi nhân tính, biến họ thành những chiến binh vô cùng đáng sợ.

Vân Hoàng né ra thuật pháp công kích, một trảo đem những người trước mặt hất bay. Hắn toàn thân cương nguyên vũ động. Quanh thân cương nguyên lưu động hình thành một lớp triệt tiêu sát thương.

Hắn không muốn tốn thời gian giao chiến tại đây. Theo trí nhớ của mình, Vân Hoàng tìm tới động phủ của Long Thiên.

Trên đường đi, quả thật xảy ra nhan nhản giao chiến, mà đối tượng bị công kích chính là những người ở tửu lâu lúc trước ăn uống qua, bao gồm cả bọn hắn.

"Long Thiên!"

Vân Hoàng hét lên, một quyền đấm ra. Cương phong gầm thét, xung quanh nổ tung. Long Thiên đang chống đỡ mấy chục người vây công áp lực nhẹ lại.

"Ngươi bị làm sao?"

Nhận thấy trạng thái của Long Thiên không đúng. Vân Hoàng hỏi, Long Thiên một Thái Âm Chi Thủ đem đối thủ định lao đến gạt bỏ. Khó nhọc nói.

"Trúng nguyền rủa, ngươi chẳng lẽ không bị?"

Vân Hoàng sau lưng hiện ra một đầu cự trụ cao trăm trượng, cự trụ vũ động, hàng chục tu sĩ cứ như thế bị quật bay.

"Trước đi tìm những người khác."

Hắn ném cho Long Thiên một khoả đan dược loại hình có thể áp chế nguyền rủa độc vật. Long Thiên nhìn Vân Hoàng có đôi chút ngạc nhiên, sau đó nuốt vào. Theo Vân Hoàng xông lên.

Vút!

Một tiếng cắt ngang vang lên, trước mặt Vân Hoàng cùng Long Thiên là một nam nhân trung niên, hắn khắp người đều là tử sắc ma văn. Một bộ lạnh lùng tư thái liếc nhìn hai người.

"Thông Linh cảnh cửu cấp."

Long Thiên hơi thở khó nhọc, kẻ trước mặt này là Thông Linh cảnh cửu cấp, hơn nữa tuyệt không phải cái loại vừa mới bước vào tư thái như hắn.

Khó đối phó!

Thời điểm Long Thiên đang do dự, Vân Hoàng hướng hắn nói, ngữ khí thập phần quyết đoán.

"Long Thiên, ngươi sợ?"

Long Thiên nhìn Vân Hoàng không nói gì.

"Hắn là cửu cấp, ngươi đồng dạng cũng là cửu cấp. Chẳng lẽ ngươi lại do dự sao?"

Trên người Long Thiên dường như bốc lên một luồng khí thế kinh khủng, hắn nghiến răng, sóng linh lực bạo phát.

"Sợ ư! Ta cùng cảnh giới có thể thua, nhưng tuyệt sẽ không sợ!"

Hắn dậm chân biến mất khỏi chỗ, mười cái Thái Âm Chi Thủ xuất hiện, hướng trung niên nhân vồ xuống. Trung niên nhân rút ra một đoạn thước màu tối. Cây thước bay ra giống như phi kiếm, một phát đập xuống. Hai luồng sóng linh lực bạo lãng va chạm với nhau.

Chát chát chát chát chát!

Thứ âm thanh đinh tai nhức óc của kim loại nặng như rung động tâm can. Long Thiên đã lấy ra song trọng quyền sáo, lưỡng thế xuất hiện. Một bên âm lãnh, một bên nóng rực.

“Âm Dương Lĩnh Vực!”

Mỗi bên lòng bàn tay của Long Thiên lại xuất hiện hàng đống khối cầu khác nhau. Như là đạn pháo bắn tới tấp. Trung niên nhân nhảy lên, cây thước bất chợt phóng lớn ra, huyễn hoá ra chín cái ảo ảnh đồng loạt đập xuống. Long Thiên vội vàng đem hai tay bắt chéo chống đỡ. Nhưng hắn phát hiện ra có mấy kẻ đang muốn đánh lén sau lưng hắn.

“Không được!”

Nếu hắn phân tâm đối phó những người kia, trung niên nhân hoàn toàn có thể trong nháy mắt đánh tan phòng ngự của hắn. Còn nếu không thì hắn cũng nguy rồi, bị thương, lộ ra sơ hở là điều không tránh khỏi.

Nhưng những người đó còn chưa kịp tới phạm vi lĩnh vực của Long Thiên đã bị Vân Hoàng một quyền chấn động thổi bay. Hắn quay sang Long Thiên.

“Sẽ không ai quấy rầy trận chiến của ngươi cả.”

“Được!”

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152: Diệt cửu cấp

Dù cho đã nói là sẽ không kẻ nào quấy rầy trận đấu của Long Thiên, biểu hiện vô cùng tự tin. Nhưng tình hiện cảnh của bọn họ không có tốt đẹp như vậy.

Khoá đan dược lúc trước của Vân Hoàng đưa cho Long Thiên chỉ có tác dụng áp chế nguyền rủa, chứ không thể loại bỏ nó. Vì vậy Long Thiên phải kết thúc quyết đấu thật nhanh trước khi dược lực hao hết. Nếu không, một Thông Linh cảnh cửu cấp chắn trước mặt, cùng với đằng sau là thiên quân vạn mã đang tràn đến thì bọn họ chín phần là tiêu rồi!

Vân Hoàng đang một lúc quần nhau với hơn mười người. Thực lực của từng người tuy rằng kém hắn, nhưng mất đi bản ngã, mất đi sợ hãi, mất đi do dự. Giống như một con khôi lỗi thiện chiến. Để Vân Hoàng không thể phá huỷ ưu thế hơn người, từng người thay nhau đỡ sát thương, hơn nữa luôn can thiệp kịp thời trước khi Vân Hoàng kịp giải quyết ai đó. Nhất thời duy trì được cục diện này cân bằng.

Bất quá, đó cũng là một phần vì Vân Hoàng vẫn còn giữ khá nhiều lực lượng và con bài tẩy, chuẩn bị làm ra phương án tiếp ứng nếu như Long Thiên thất bại.

“Chết tiệt!”

Vân Hoàng trong lòng thầm mắng, trận pháp lực lượng trên đầu có khả năng quấy nhiễu cùng áp chế thần thức hoạt động, khiến cho việc lấy được thông tin về các khu vực xung quanh của hắn gặp khó khăn cực lớn, nhưng với thần thức so với cùng giai kinh khủng hơn quá nhiều, Vân Hoàng có thể thấy được càng nhiều nhân mã đang tràn về phía này. Ít nhất... cũng là đội quân trăm người trở lên!

Hòn đảo này tồn trữ bao nhiêu quân lực thì hắn không biết, nhưng hắn chắc chắn rằng đội quân trăm người kia không phải là duy nhất đâu.

Suy luận này nảy ra, không khiến hắn tốt lên mà sắc mặt càng tệ hơn.

Bây giờ kế hoạch duy nhất Vân Hoàng có thể nghĩ ra là tập hợp thập cường lực lượng lại, chống đỡ đến khi hắn phá giải trận pháp, sau đó chạy thoát khỏi đây.

Nhưng nói thì dễ, làm lại khó vô cùng, ngay cả tình thế lúc này đã là không hề dễ dàng một chút nào.

“Đánh nhanh thắng nhanh!”

Vân Hoàng bất chợt hoá quyền thành trảo, tốc độ trong một thoáng gia tốc đến cực hạn, vượt qua khả năng phản ứng của đối thủ. Hắn trảo đặt lên vai của một người. Đem nhấc lên đập xuống xung quanh.

Hắn đã hoá thành tàn ảnh, trước khi đối thủ kịp bắt được hình bóng của hắn. Một cánh tay đã chính xác đập lên ngực. Bởi vì chấn động quá mạnh, nhiều người trực tiếp thổ ra rất nhiều máu, linh lực toán loạn.

Vân Hoàng không muốn giết bọn họ, bởi vì những người này cũng chỉ là xấu số lên đảo này bị biến thành khôi lỗi, không có thù oán gì với bọn hắn. Hơn nữa, tiếp đón nồng nhiệt sáng nay cũng khiến Vân Hoàng do dự.

Bất quá, hắn chỉ không giết chóc khi mọi việc trong tầm kiểm soát. Nếu đã bị dồn đến bước đường cùng, hắn chắc chắn sẽ xuống tay.

Đem xung quanh đối thủ toàn bộ vô hiệu hoá về sau. Vân Hoàng đem trận kì vứt ra bên ngoài, tạo thành một tầng phòng ngự trận, khốn sát trận. Hắn vừa làm, vừa lưu tâm đến trận chiến giữa Long Thiên và trung niên nhân kia.

Long Thiên trên mặt bị quẹt một đạo vết thương thật dài, nhưng hắn giống như không để ý, hai quyền vẫn liên tục tấn công vào trước mắt đoạn thước. Sau lưng Âm Dương Bàn toả sáng, bắn ra một nguồn năng lượng rất mạnh phá tan sóng linh lực của trung niên nhân. Hắc thước tàn tạ roi xuống, trung niên nhân linh lực tán loạn, trong miệng phun ra máu tươi.

Long Thiên tình trạng cũng không tốt cho lắm, trên người đầy vết bầm tím và vết cắt. Âm Dương Lĩnh Vực tan rã, sau lưng Âm Dương Bàn từ lúc bắn ra năng lượng kia liền trở lên ảm đạm xuống.

"Ta thắng!"

Bất quá vẫn còn có thể tái chiến, Long Thiên lấy ra vài khoả đan dược ăn vào. Bổ sung linh lực cùng chữa trị thương thế.

"Long Thiên, đi!"

Vân Hoàng lao lên, mặc kệ sau lưng phòng ngự trận đang bị một đống người công kích, Long Thiên gật đầu, một bước đuổi theo.

Chặn đầu bọn họ là một đám người, dẫn đầu là một Thông Linh cảnh cửu cấp khác, mà từ khí tức xem ra không thua kém bao nhiêu so với Thông Linh cảnh cửu cấp trước đó mà Long Thiên đối mặt!

Long Thiên nắm chặt tay, hắn cảm thấy với tình trạng hiện nay, có thể nắm chắc năm phần đẩy lui được một Thông Linh cảnh cửu cấp như trung niên nhân ban nãy, nhưng trái lại sức chiến đấu sẽ dư lại cực ít. Bất quá trong lúc Long Thiên vẫn đang suy tính, Vân Hoàng đã đạp bước co gối phóng vọt lên phía trước. Nam nhân Thông Linh cảnh cửu cấp kia một chỉ điểm ra hư không, một thanh phát ra màu lam quang mang phi kiếm xuất hiện, kiếm khí trùng thiên! Vân Hoàng đột ngột dừng thân hình lại, trên người cương nguyên bộc phát như đông cứng xung quanh hư không. Từ đằng sau lưng hắn, sáu toà to lớn đạo đài rực sáng, ngoại trừ Vân Hoàng ra, xung quanh đều như bị một toà cự sơn đè xuống. Màu lam kiếm quang chém xuống, bị cản bởi sáu toà đạo đàu chồng chất lên nhau. Kiếm quang băn lệch ra, đem bên trái kiến trúc cùng thổ địa phá tan hoang.

Cơ hội tốt như vậy, nhưng Vân Hoàng không có xông lên tấn công, hắn ngược lại càng dâng cao đạo đài lên, để ánh sáng đó chiếu rực cả hòn đảo.

Long Thiên giống như ngộ ra điều gì đó, Vân Hoàng đây là muốn báo hiệu vị trí cho mọi người biết?

Bởi vì trận pháp quấy nhiễu, nên bọn hắn không thể sử dụng thần thức để hội họp với nhau. Nhưng trận pháp không có quấy nhiễu tầm mắt, sáng chói như vậy, ngoại trừ kẻ mù ra thì sẽ không ai không thấy!

Đồng bọn của họ cũng đã nhận ra. Ngắt quãnh một tức sau, một cây hoàng kim cự phủ giơ thẳng lên trời, kim quang toả ra mãnh liệt. Một đạo lôi trụ, lấp loáng tinh quang, khổng lồ đại đao từ hoả diễm, băng sơn dâng lên, kiếm khí lên trên,... đủ các loại dấu hiệu.

Long Thiên mừng rỡ, nhưng mà hắn đã nhìn thấy nam nhân kia thu hồi xong phi kiếm. Nam nhân giờ khắc này phi kiếm trên tay, đạp không hướng Vân Hoàng chém xuống, sóng linh lực như đại hải cuộn trào. Long Thiên lao lên, song quyền nổ ra. Một cái Thái Âm Chi Thủ, một cái Thái Dương Chi Thủ hoà lẫn vào nhau chặn lấy kiếm quang.

Oanh! Oanh! Oanh! Oanh!

Từng đạo phá toái thanh âm vang vọng tứ phương, trên ngực Long Thiên hằn sâu một vết chém. Vân Hoàng lúc này mới tới, sáu toà đạo đài đem thành binh khí từ trên không trung đập xuống, đem xung quanh chu vi toàn bộ thổi bay. Nam nhân kia phi kiếm đập phát ra tiếng ong ong liên tục. Vân Hoàng dùng tay trần bắt lấy phi kiếm, sau đó hung bạo hướng nam nhân kia ném.

Đến khi nam nhân có thể lại khống chế phi kiếm của mình, trên cổ của hắn đã cắt ra một tia máu nhỏ.

Nam nhân bộ pháp tinh diệu, phi kiếm trong tay chém xuống, Vân Hoàng cận thân chiến đấu, hai bàn tay kẹp lấy lưỡi kiếm, kiếm khí điên cuồng cắt chém lên thân thể hắn, bắn ra từng đạo vết máu.

Từ đằng sau Long Thiên nhảy lên cao, toàn thân linh lực bộc phát, vốn đã có chút ảm đạm Âm Dương Bàn lại sáng rực lại, chậm rãi xoay tròn. Dường như đang tích tụ một luồng năng lượng cực lớn.

Dù cho đã mất đi tư duy, nhưng nam nhân vẫn cảm thấy sâu sắc nguy hiểm, hắn kiếm càng nhanh, cơ hồ đem xung quanh hư không tồn tại vật chất đều chém ra. Nhưng Vân Hoàng vẫn như tượng sắt không lay chuyển. Hồn lực vận chuyển, ngưng tại đồng tử, long văn hiện lên trên hai bàn tay của hắn, có thể hoá bàn tay phàm trần thành thiết thủ. Toàn bộ đòn tấn công cùng chuyển động của nam nhân đều bị hắn bắt được, mỗi nhát kiếm chém tới đều bị một ngón tay của hắn đẩy lệch ra hai bên, mỗi một đạo kiếm quang đều một chỉ của hắn phá giải. Ba mươi sáu vạn phương trận trong phòng ngự trận pháp, hắn đã có thể sử dụng gần một vạn, nhưng cũng đủ để tạo ra một vòng khống chế vô địch, không một đòn tấn công nào có thể phá giải.

Long Thiên một bên tích luỹ đại chiêu, một bên kinh hãi xem Vân Hoàng. Vân Hoàng vừa rồi biểu diễn ra chiêu thức tuyệt đối là phòng ngự cực giai. Kể cả được cho là những tu sĩ mạnh mẽ nhất kiếm tu đều bị hắn khắc chế mạnh mẽ. Tuy rằng thực lực Vân Hoàng không có mạnh bằng đối phương, nhưng đối phương muốn giết hắn cũng là chuyện không thể.

Nhưng mà, lúc này không chỉ có mình nam nhân là đang đấu với bọn hắn.

Xung quanh những người kia vọt lên, dày đặc như mưa thuật pháp bắn ra. Đại địa trấn động kịch liệt, mắt thấy Long Thiên đã tích luỹ gần xong, Vân Hoàng sao có thể đem công sức từ nãy đến giờ đổ sông đổ biển? Hắn hai chân cắm chặt xuống đất, trong cơ thể Vĩnh Cửu Chi Mạch điên cuồng vận chuyển linh lực. Hắn hai tay hoá thành chưởng, cuồng phong nổi lên, từng luồng mạnh mẽ đến nghẹt thở khí lưu hướng hắn nơi này như hải nạp bách xuyên. Lấy chưởng làm mắt bão, đem đoàn quân xông tới gần như huỷ diệt.

Phong bạo tán đi, như dư âm vẫn còn lại. Trong hư không vẫn có từng đợt phong đao hiện ra, cắt chém qua da thịt.

Cả Vân Hoàng và Long Thiên đều cảm nhận được rằng phía xa đảo đang lung lay từng đợt mạnh mẽ khí tức. Cả hai không hẹn mà cùng có một ý nghĩa, phải giải quyết nhanh tên trước mắt này.

Nam nhân kia chống kiếm đứng dậy, hắn quần áo tả tơi gần như loã thể, thân thể bị chi chít những vết cắt do phong bạo gây nên, nhưng vẫn không che giấu được khí tức tử vong nồng nặc đến từ tử sắc ma văn trên người hắn.

Nó phảng phất như khoá lại toàn bộ tâm trí của chủ thể, dù người đầy thương, hắn vẫn bạo phát lực lượng lao lên. Long Thiên đại chiêu đã hoàn thành, một tia lưỡng sắc năng luợng bắn xuống xuyên qua thân trên của nam nhân. Vân Hoàng lại tích tụ phong bạo, góp gió thành bão một quyền đánh xuống hạ thân của nam nhân. Hai luồng lực lượng huỷ diệt này trực tiếp hoá hắn làm tro bụi, huỷ thi diệt tích.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 153: Thoát đảo (1)

Dưới Vân Hoàng cùng Long Thiên liên thủ, cuối cùng cũng đem nam nhân Thông Linh cảnh cửu cấp kia tiêu diệt, nhưng Vân Hoàng trên mặt không có bất cứ cái gì là thần sắc vui mừng, ngược lại thật sâu một cỗ ngưng trọng.

Thanh âm chiến đấu đã giảm bớt, bởi vì càng nhiều người đã bị bắt, càng ít đi sự chống cự thì lực lượng dồn vào vây bắt bọn hắn sẽ càng ngày nhiều hơn. Đến lúc, xuất hiện mười, hai mươi người cấp bậc cỡ nam nhân vừa nãy là hoàn toàn có thể xảy ra.

Kết cục thế nào không cần nói cũng biết, hiển nhiên là bị trồng tử sắc ma văn lên người, trở thành những con rối. Chờ đợi nhóm tiếp theo tân khách đến.

Bất quá, Vân Hoàng tồn tại giống một cái dị số, bởi vì hắn tinh thần vượt qua cấp bậc của chính mình quá nhiều. Cộng thêm tạo nghệ Tứ cấp Trận Pháp Sư Trung Giai. Hắn có thể phá trận, có thể thoát khỏi đây!

Vân Hoàng khuôn mặt bỗng chốc trở nên quyết đoán. Hắn hướng Long Thiên, ngữ khí cương quyết.

"Long Thiên, ta cần ngươi làn một chuyện."

"Ngươi nói."

"Ta cần ngươi tại chỗ dẫn Lạc Vô Ngọc đến đây! Trong lúc đó, ta sẽ là người thủ!"

Long Thiên gật đầu, hắn đem đan dược nuốt vào, linh lực tản mát ra, bắt đầu hoạ thành những kí tự lớn trên không trung.

Mà Vân Hoàng đến cả thời gian quay đầu lại nhìn cũng không có, bởi vì đợt sóng dữ tiếp theo đã ập đến!

"Đến đây! Đối thủ các ngươi là ta!"

Vân Hoàng hét lớn, quanh người bắt đầu có khí lưu lưu chuyển, máy trăm phong đao ngưng tụ quấn quanh.

"Khởi Phong!"

Hắn phòng thích ra Phong Chi Lĩnh Vực, tuy chỉ là nguỵ lĩnh vực, nhưng Phong Chi Lĩnh Vực cũng tăng lên phong thế rất nhiều. Hắn một bước đạp tới, mấy trăm đao gió giống như sợi tơ mềm mại bện vào nhau thành một dải lớn. Vân Hoàng cánh tay vung lên cao, phong thế cuồn cuộn như thác đổ, từ hàng trăm đạo đao gió ngưng tụ ra trường tiên quất xuống. Đại địa nứt ro thành một đường rãnh lớn, từ trong rãnh sâu, phong bạo gầm thét, điên cuồng bốc lên, như muốn cuốn bay vạn vật lại gần.

Nhưng dù mãnh liệt như vậy gió bão, cũng không thể cản nổi đại quân đang tiến gần, không gian trước mặt của hắn đứng sừng sững năm mươi Thông Linh cảnh.

Đúng vậy, là năm mươi người.

Vân Hoàng dù có thể lấy một giết năm, lấy một địch mười, nhưng trước đạo quân như thế này cũng lực bất tòng tâm.

Hắn có một dự cảm, đem toàn bộ một ngàn lẻ tám mươi linh hà trong cơ thể lấp đầy, đạt đến đỉnh cao của cảnh giới này thì dù có tới trăm Thông Linh cảnh cũng không thể giết hắn. Bất quá, hắn còn cách vọng tưởng này rất xa, rất xa.

Kế hoạch vẽ ra vô cùng tuyệt vời, nhưng thực tế so với lý thuyết lại là một chuyện khác. Tình hình lúc này càng lúc càng tệ cho bọn hắn.

Đối phó hắn, Thông Linh cảnh hậu kì trở xuống sẽ không chính diện tay đôi. Đối đầu với hắn, chính là từ hậu kì trở lên cường giả.

Thông Linh thất cấp, bát cấp dồn dập lao tới. Có kẻ không ngần ngại đối chiến trực diện với Vân Hoàng, những kẻ yếu hơn đứng chung làm một chỗ, bắt đầu kết chiến trận.

Oanh! Oanh! Oanh!

Ba quyền đem ba đối thủ trước mặt đánh bay, Vân Hoàng thở hồng hộc không ra hơi lùi lại, một đạo khổng lồ hợp kích thuật pháp hạ xuống, biến chỗ đứng lúc trước của hắn tan rã. Rất nhiều người đạp không niệm chú, hai tay kết thủ quyết, kiếm, đao, thương, xích rất nhiều pháp bảo bay đến, vẽ thành rất nhiều vệt sáng trên trời đêm. Vân Hoàng đem Phong Chi Lĩnh Vực thôi động đến cực hạn, toàn bộ lực lượng dùng lên việc né tránh. Nhưng hắn cung có thể thấy được bằng mắt thường Phong Chi Lĩnh Vực đang tan nát, hắn cũng đang dần suy kiệt.

"Toái!"

Vân Hoàng gầm lên, một quyền đánh tan đạo thuật pháp khổng lồ trước mắt, nhưng đón chào hắn là sáu Thông Linh cảnh bát cấp lao lên tấn công dồn dập. Vân Hoàng bị đẩy lùi, toàn thân y phục rách nát, nhưng hắn chân vẫn như cọc cắm xuống mặt đất, chưa bao giờ đổ qua. Vân Hoàng nhanh chóng lật người dậy, hai ngón tay đâm xuyên qua mắt một người, huỷ diệt chi ý gia trì đến cực hạn đem phần đầu kẻ đó phá toái, tuu rằng không giết được nhưng ít nhất cũng tranh cho hắn một chút thời gian thở.

Mất đi một hảo thủ, Vân Hoàng áp lực giảm bớt đi một chút, đủ để hắn có thể sử dụng đan dược hồi phục. Sáu người vây công, một người gần tàn ngay từ đầu tiên, mà năm người còn lại dưới sau lưng hàng đám tu sĩ hỗ trợ cũng bị đẩy lui.

Vân Hoàng Đạo Thể rạn nứt, trong người đạo đài giờ ảm đạm thất sắc, Cánh tay hắn rực rỡ long văn, liên tục nhận công kích mà dần mờ nhạt xuống.

Phốc!

Hắn phun ra một ngụm máu, cả người bay ngược về phía sau, hai chân con vẹo suýt ngã.

Vân Hoàng lau trên miệng tràn ra máu tươi, lật người dậy. Dù cho cảm nhận được lục phủ ngũ tạng sắp vỡ nát, nhưng hắn vẫn không có bất cứ biểu hiện đau đớn nào, một đôi mắt chăm chú vẫn luôn nhìn về phía trước.

Khí thế vốn đã yếu ớt của hắn giờ khắc này thể hiện ra một cỗ quỷ dị, không những yếu đi mà càng ngày càng mạnh, trên da thịt của hắn nứt ra những đã rất nhỏ, nhưng cũng có thể cảm nhận được nguồn lực lượng đang bạo động trong người Vân Hoàng là cực kì khủng khiếp, đến nỗi từ vết nứt trên da tràn tán ra cũng lưu lại từng đợt vết cắt sâu trong hư không.

Cảm nhận được Vân Hoàng nguy hiểm khí tức, không còn là năm nữa, mà là mười Thông Linh cảnh bát cấp đồng loạt xông lên. Vân Hoàng đồng tử co rút lại, cả người bất động như núi.

"Thiên Hoang Táng Thần."

Thiên địa chi lực bắt đầu như keo kết dính lại, đông đặc một cỗ khó thở, nó dần trở nên cứng cáp như đá. Những kẻ kia lại gần hắn thời điểm, thân hình dừng lại không động đậy được, bởi vì xung quanh thiên địa chi lực đã đông kết thành một lớp dày xung quanh bọn chúng. Dù cho không hoàn toàn nhìn thấy, bọn chúng cũng có thể cảm thấy như bị một bàn tay khổng lồ gắt gao bóp lấy.

Không chỉ có bọn hắn, mà cả những nhóm Thông Linh cản thất cấp đằng sau cũng chịu chung số phận, chiến hoả như bị một gáo nước lạnh dội tắt, một cảm giác băng hàn đến cực điểm toả ra khắp chiến trường.

Đây là lần đầu tiên Vân Hoàng sử dụng kĩ năng này trong phạm vi lớn như thế này.

Dù cho linh lực đang điên cuồng rút đi, hắn vẫn bình tĩnh bước đi. Trước mặt đại quân một quyền đánh ra.

"Thiên Hoang..."

"... Phá Thiên."

Kinh khủng trấn động lan toả ra khắp không gian. Trong hư không, từng khẽ nứt nớt hiện ra, khủng bố đến cực điểm huỷ diệt chi lực hình thành, từ trong những kẽ nứt đó cuốn lên huỷ diệt chi phong. Nó dần lan rộng ra, bao tràm đại quân. Những ai dính phải vết nứt này trên người thì thân hình dần băng diệt, chia năm xẻ bảy, bọn họ không có cơ hội sống lại, bởi vì huỷ diệt chi lực đã đem từng tế bào sự sống cho phá huỷ. Huỷ diệt đến tận gốc.

Còn sống sót, chỉ có từ bát cấp trở lên cường giả. Nhưng cũng là trong trạng thái cực kì tồi tệ.

Vân Hoàng cánh tay run rẩy hạ xuống, cả người buông thõng xuống, nhưng hắn vẫn chưa ngã. Hai vẫn cắm trên mặt đất.

Từ trên cao hiện ra năm bóng hình. Khí tức từ mỗi người trong đó vậy mà không dưới những Thông Linh cảnh cửu cấp kia, thậm chí còn ẩn ẩn vượt trội hơn một chút ít.

"Năm Thông Linh cửu cấp, coi trọng ta quá đấy."

Vân Hoàng trên mặt hiện ra một nụi cười khổ.

Một người trong số đó bước lên, cách không một chỉ đánh xuống. Vân Hoàng rút từ trong ngực ra một cái bàn nhỏ tròn tròn, chỉ kia đụng vào cái bàn chỉ phát ra một tiếng ong ong rồi tản đi.

Lục Kì Đạo Bàn.

Thứ này bởi vì khong thể nhét nổi vào nhẫn trữ vật nên hánq vẫn luôn tàng trong ngực áo. Chiếc bàn này cứng cáp lạ thường, trong tình huống nguy cấp hoàn toàn có thể cứu hắn một mạng.

Nhưng cũng chỉ là câu kéo thêm thời gian, nếu không có viện binh thì hắn chết chắc rồi!

Thấy Vân Hoàng vẫn còn khả năng phản kháng, năm người đồng loạt xuất động, khí tức gắt gao khoá chặt hắn. Đang thời điểm Vân Hoàng đang kêu không ổn, một bàn tay từ đằng sau mạnh mẽ túm lấy hắn. Nhận ra khí tức không phải của kẻ địch, Vân Hoàng thở phào một hơi.

"Chậm một hơi, ta có thể đã chết a."

Lạc Vô Ngọc vẫn đang cực lực khống chế phi hành khí, trong phòng lớn, nhất thời bầu không khí trở nên lạ lùng.

"Vậy... ai có đề xuất?"

Mở miệng là Trần Chính, hắn ánh mắt sắc bén, liếc qua mọi người.

Tất cả không nói gì, đều trầm tư. Bọn họ cũng thật sự lúng túng, không biết nên làm gì.

Trần Chính cũng có vài kế sách, nhưng trận pháp đang bao phủ trên đầu họ hoàn toàn đập tan tính khả thi của nó. Trận pháp là Tứ cấp Khốn Trận và Tứ cấp Phòng Ngự Trận, trận kì của nó chính là những cây cột đá kia, lấy tâm trận là hòn đảo. Muốn phá cũng không được.

"Ta có cách."

Vân Hoàng lên tiếng, lập tức mọi ánh mắt đổ dồn về phía hắn.

Vân Hoàng đem một thân thương thế áp chế một hồi. Sau đos đứng dậy nói.

"Đến gần trận pháp đi, ta cần các ngươi câu kéo cho ta càng nhiều thời gian càng tốt."

"Ngươi sẽ phá trận?"

"Ta không thể, nhưng ta có cách của ta."

"Nếu Vân Hoàng ngươi thất bại."

"Sẽ không."

Không ai còn nói gì sau đó, Lạc Vô Ngọc khống chế phi hành khí bay đến giới hạn trận pháp gần nhất.

Đằng sau, dồn dập thân ảnh, bọn họ trên người khí tức đều cực kì cường đại, thậm chí có một số cá biệt. Lực lượng cơ hồ cùng thiên địa dung hợp, phải biết là đạt đến tiêu chí này, cơ hồ đều đã là Thông Linh cảnh cửu cấp hậu kì, thậm chí là cửu cấp đỉnh phong.

Chênh lệch xem ra không lớn, nhưng lại lớn không tưởng. Cảm ngộ Thông Linh cảnh thiên địa chi ý giống như đi trên một con đường hình cái phễu. Đường càng về sau càng hẹp, càng khó đi. Cho nên càng về hậu kì, đạp một bước mà nói, đã bỏ người đằng sau mấy dãy phố.

Những cửu cấp lúc trước, chỉ là sơ kì, hoặc là trung kì mà thôi. Cùng những người này so ra thì còn kém một khoảng.

Cũng vì vậy, tất cả ra một quyết định, một người sẽ ở lại bảo hộ Vân Hoàng, còn lại người sẽ phân tán ra, đặc biệt là phân tán chủ lực của đối phương. Kéo thời gian càng dài càng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 154: Thoát đảo (2)

Nam Cung Tự khó khăn nuốt một khoả đan dược vào, sắc mặt mới giãn ra một chút. Nhưng ngay lập tức phải nhảy người chạy trốn.

Một đạo quang mang hạ xuống, đem nơi hắn vừa đứng một đòn huỷ diệt. Nam Cung Tự toàn thân đầy mồ hôi lạnh, nếu hắn trúng đòn này, dù không chết cũng bị lột một lớp da.

Cửu cấp.

Vừa nãy thi triển ra cái kia quang mang, chính là một Thông Linh cảnh cửu cấp.

Gã cửu cấp này trong miệng thầm niệm, một đạo giáng trời phi kiếm xông đến, kiếm khí cắt ngang hư không. Nam Cung Tự rút lấy đoản kiếm của mình. Đoản kiếm cùng phi kiếm va chạm ma sát qua, dù cho đã tránh đối đầu trực tiếp nhưng Nam Cung Tự cũng cảm giác như cả người bị chém đôi vậy, kinh khủng kiếm khí, để lại ngang phần bụng của hắn một vết dài. Cunhx may chỉ là lớp da và cơ, chưa chạm đến lục phủ ngũ tạng.

"Có thể tuỳ ý cắt chém linh lực hộ thể của mình... chạy!"

Nam Cung Tự cùng cảnh giới lực công kích không tệ. Nhưng đối đầu với cửu cấp, thực lực có thể dễ dàng đánh xuyên qua linh lực hộ thể của hắn. Chưa kịp đại triển thần uy thì có khi đã bị chém giết, vì vậy Nam Cung Tự lựa chọn bỏ chạy.

Hơn nữa Vân Hoàng kế sách, chính là kéo dài càng lâu càng tốt, không phải giết địch, vì vậy Nam Cung Tự cũng không dại mà đi chịu chết.

Vút! Vút! Vút!

Đạp đoản kiếm, lợi dụng địa hình bỏ chạy. Nam Cung Tự điên cuồng lạng lách né tránh thuật pháp dội xuống, rất nhiều sóng linh lực cuồng toả, trấn cho Nam Cung Tự nhiều lần rung động.

Để hắn một lần nữa mồ hôi lạnh quấn thân là, ngoại trừ gã trước kia giao chiến, vậy mà lại thêm hai cái cửu cấp nữa!

Ba luồng khí thế áp bách đang ráo riết truy đuổi đằng sau khiến Nam Cung Tự nhịp tim càng gia tốc lợi hại. Hắn áp chế trong lòng hồi hộp cùng lo sợ, thân hình như quỷ mị lướt đi.

Những người khác tình hình cũng không khá hơn là bao.

Chật vật nhất bất ngờ là lại chính là Long Thiên, hắn lúc trước đã ra tay tiêu diệt hai Thông Linh cảnh cửu cấp, cả người tiêu hao rất lớn. Bây giờ hắn chỉ có thể toàn lực bỏ chạy câu kéo thời giờ, thậm chí vận dụng một ít bài bảo mệnh.

Long Thiên trong lòng không khỏi mừng thầm, nếu hắn không đột phá Thông Linh cảnh cửu cấp, sợ rằng sẽ có bảy phần khả năng bỏ mạng ở nơi này.

"Thái Âm Chi Thủ! Thái Dương Chi Thủ!"

Long Thiên song quyền đấm ra, đungn vào một thanh cự đại trường kiếm đang giáng xuống. Trường kiếm tan đi, hiện ra thân ảnh của một người, hắn trong tay kiếm vung vẩy, kinh thiên kiếm khí bắn ra.

Long Thiên thầm kêu không ổn, người trước mắt này e sợ rằng đã chạm đến cực hạn của Thông Linh cảnh cửu cấp trung kì.

Hơn nữa cái kia sắc bén kiếm ý, là một gã kiếm tu không sai, vì vậy lại càng khó đối phó hơn.

...

Dù cho không ai muốn đem thân mình ra làm mồi nhử, nhưng cũng không ai cho phép kẻ khác hưởng thụ mà không xuất lực.

Hơn nữa tại tình huống này, Vân Hoàng là người duy nhất có kế sách, bọn họ cũng phải vì hắn mà làm ra cơ hội.

Bạch Ảnh khoé môi bị nhuộm đỏ, một tia máu từ trên khoé miệng chảy xuống.

Phải nói, từ lúc xuất sinh đến giờ, nàng chưa bao giờ phải chật vật như thế này.

Bọn họ có thể xưng là hàng đầu thiên kiêu, có lực chiến đấu cùng giai siêu quân bạt tuỵ không phải chỉ nhờ thiên phú tốt, mà là trải qua bách chiến mà bước ra, sinh tử cũng trải qua không ít. Nhưng tại đây, cuồn cuộn không dứt đại quân, như từng bước bóp nát hi vọng của bọn họ, phẳng phất như chìn vào vô tận tuyệt vọng.

Nàng mệt mỏi rồi!

Bạch Ảnh thân ảnh bị đánh bay, ra tay là một lão già Thông Linh cảnh cửu cấp. Lão uy áp toả ra kinh nhân, một chỉ giáng trần, khí tức một mực khoá

chặt lấy Bạch Ảnh mà tới.

Mà đang tiến tới từ đằng xa, lại thình lình mọc ra một vị cửu cấp nữa, kém chút nữa làm một thân thục nữ của nàng phải chửi ầm lên.

Lạc Vô Ngọc lướt trên băng mỏng, sau lưng là một người đang cưỡi trên lưng một đầu Thanh Điểu, người này tuy rằng chỉ mới vào cửu cấp, nhưng đầu Thanh Điểu dưới chân hắn lại là Tam cấp đỉnh giai yêu thú. Thanh Điểu hai cánh chém ra vô tận đao gió, cắt phăng mọi vật cản, cùng với khả năng truy tung thần tốc, không thể không khiến Lạc Vô Ngọc cắm đầu mà chạy trốn.

Văn Phú, Thanh Diên tuy là hai giới tính khác nhau, nhưng đều xó chung một đặc điểm, đó là cuồng dã.

Cả hai đều là cuồng chiến chi nhân, đích xác từ trong đống xác bò ra chí cường giả. Nếu không cũng sẽ không giết tới Long Thiên cấp độ.

Nhưng tại thời điểm này, từng vị thiên kiêu đang gặp quá nhiều khó khăn, địch nhân giống như giết mãi không hết, xói mòn bọn họ, dù biết rằng lưỡi đao trên cô mình sắp hạ xuống cũng không thể làm được gì.

Văn Phú cả người khuỵ xuống, xém chút nữa quỳ rạp xuống đất, trước mặt hắn hoàng kim cự phủ nứt ra. Giống như đá vụn dần rơi rụng xuống, hắn quanh thân kim quang cũng ngày một ảm đạm, khí tức trượt lợi hại.

Đối mặt với Văn Phú là hai cái cửu cấp, từ trên cao nhìn xuống tựa hồ như khinh thường hắn vậy.

Thanh Diên bị một quyền nên lên thân, trong tay trường cung gãy làm đôi. Trước mặt nàng dùng quyền sáo Thông Linh cảnh cửu cấp không vì thế mà dừng lại. Song quyền xé gió đánh ra. Thanh Diên lôi điện quấn thân giống như chiến giáp. Từ trong nhẫn trữ vật bay ra trường kích, Thanh Diên cả người căng lên, ngũ lôi oanh đỉnh đâm ra đối quyền.

Âm thanh bạo phát trấn cho màng nhĩ nổ tung, trung không khí ngập tràn mùi vị cháy khét.

Kiến trúc xung quanh nhận lôi đình ảnh hưởng mà cháy rụi. Nhưng Thanh Diên không vì thế mà vui mừng, ngược lại một mặt ngưng trọng.

Cuồng bạo như vậy lôi đình, chỉ có thể để lại trên đôi tay của gã cửu cấp kia vệt cháy đen. Vết thương nhìn như đáng sợ doạ người, nhưng không có tổn thương đến căn bản.

Đối phương là Thể Tu!

Gã cửu cấp kia một mặt âm trầm đứng dậy, xung quanh hắn không khí điên cuồng văn vẹo như cuồng phong ngưng tụ, tuy rằng tu vi chỉ vừa vặn đạt đến cửu cấp, nhưng luyện thể thực lực tại tầng thứ này có thể xưng là chí cường giả, tức là có thể chống đỡ cửu cấp hậu kì cường giả tồn tại.

Xung quanh bị huỷ diệt thành một vùng chân không, khủng bố quyền phong áo xuống chỗ Thanh Diên đang đứng, cảm giác như một người khổng lồ đang hướng dưới chân con kiến dẫm tới.

"Lôi Đình Phá Kích!"

Thanh Diên con mắt bắn ra tia lửa, khí thế dâng cao đến cực hạn, một kích cuộn trào lôi chi lực đâm tới, nhưng ngoài dự đoán là một kích này không có nhằm hướng đàng trước, mà là hướng xuống dưới mặt đất. Lực lượng khổng lồ nhấc bổng Thanh Diên lên không trung, nàng toàn thân lôi đình lúc này mới thật sự bộc phát, hướng phía xa chạy đi.

Còn về cửu cấp kia, một quyền hạ xuống, đem toàn bộ địa hình xung quanh ma diệt, san thành bình địa. Nhìn sau lưng kinh hoàng tràng cảnh, Thanh Diên không khỏi một trận tâm lạnh, nếu nàng chọn cứng rắn đối đầu, sợ là đến bây giờ đã không còn mạng.

"Chí cường giả."

Với sự xuất thủ của Thông Linh chí cường giả đầu tiên, hi vọng về một tình cảnh đẹp như mơ càng lúc càng nhỏ. Tình thế bỗng chốc trở nên nguy hiểm khôn cùng.

Sáu đạo tử sắc quang mang lao vút lên trên không, phân biệt là sáu hướng tách ra. Trong mỗi đạo quang mang có thể thấy lờ mờ một bóng người, toàn thân khí thế áp lực cực đại, khuếch tán ra bốn phía hư không.

Toàn bộ sáu người này đều là Thông Linh chí cường giả.

Tất cả mọi người đều biến sắc.

Nam Cung Tự tốc độ càng là nhanh đến biến thái, thân hình như quỷ mị, lưu chuyển chỉ là dư ảnh, nhưng to lớn tử sắc quang mang kia vẫn như hình với bóng bám lấy hắn.

Thanh Diên đối thủ vốn đã là một cái Thông Linh chí cường giả. Giờ này cũng đang thục mạng chạy.

Văn Phú tuy rằng là chiến đấu cuồng nhân, nhưng cũng không cuồng đến mức đem não đều vứt, nên cũng tức tốc chạy đi. Hắn tốc độ tuy không nhanh như những người còn lại, nhưng bù lại vô cùng bền bỉ, có thể dây dưa một hồi.

Uất ức nhất là Long Thiên, vốn thân phận là thập cường đệ nhất nhân, lẽ ra hắn phải dẫn dắt đội ngũ đánh ra một cái huy hoàng chiến tích. Nhưng tại đây, chỉ bị động phòng ngự, đánh trả, còn lại đều là chạy trốn. Từ lúc xuất đạo đến giờ căn bản chưa uất ức thế này bao giờ.

Đồng thời cũng minh bạch lời cảnh báo lúc trước của vị trưởng lão kia, từng có trường hợp thập cường đi thực hiện nhiệm vụ khảo nghiệm, tất cả đều không có ai sống sót trở về.

Long Thiên lúc đó tuy rằng ngưng trọng, nhưng cũng không quá để trong lòng, dù sao tông môn cũng không đưa bọn họ vào chỗ chết. Bất quá hắn thật minh bạch rồi.

Chúng ta đâu biết được hải dương sâu bao nhiêu, ẩn tàng những cái gì? Dù cho những trưởng lão đó cũng không dám cam đoan.

Nơi này khống chế nhiều người như vậy, tạo ra một cái đáng sợ bố cục. Dù cho không biết mục đích nó tạo ra toàn bộ chuyện này vì cái gì, nhưng dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng biết rằng chắc chắn không phải vật gì tốt.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Chi Chủ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.